Đồ Khốn!

Sao Để Tôi Nhớ Cậu

Table of Contents

Mục lục
Chương 1: Chạm Mặt
Chương 2: Tái Ngộ
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12: Cuộc Chiến Giữa Các Chòm Sao
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27

https://thuviensach.vn

Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59

https://thuviensach.vn

Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 73.1
Chương 75: Chương Cuối
Chương 76: Ngoại Truyện

https://thuviensach.vn

Mục lục

Chương 1: Chạm Mặt
Chương 2: Tái Ngộ
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12: Cuộc Chiến Giữa Các Chòm Sao
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38

https://thuviensach.vn

Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 73.1
Chương 75: Chương Cuối
Chương 76: Ngoại Truyện

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Chạm Mặt

-Cẩn thận!!! AAAAAA… !!!

Cô bé la lên nhưng không có tác dụng, đối phương vẫn bình thản.

RÂ…ẦMMM….

Hai chiếc xe đạp đụng nhau. Cô bị ngã lăn ra mấy vòng, cậu kia bị ngã xuống nhưng được cái chân dài chống được nên không sao. Còn cô thì bị xước hết cánh tay, chảy nhiều máu.

-CÁI CÔ KIA ĐI ĐỨNG CÁI KIỂU GÌ VẬY HẢ… ??? BỘ MẮT ĐUI SAO??? _Cậu đứng dậy chỉ tay vào mặt cô thét.

Cô cố đúng dậy

-Phải! Tôi đui còn cậu thì mù. Hứk! _Cô cũng không vừa, đáp trả cậu với ánh mắt đầy hữu nghị.

Tức quá cậu tiến về phía cô với nộcông “thâm hậu”.

-Nèk! Định làm gì đấy?_Cô quát.

-Thế cô nghĩ tôi định làm gì cô? _Cậu nhếch mép.

Tưởng cậu ta đòi đánh mình cô quát tiếp:

-Ê! Girl đánh boy girl tự vệ, boy đánh girl boy vũ phu. Đòi làm gì hả? Làm boy cho đáng nên boy khom lưng chống gối gánh 2 hạt mè. Đùng có

https://thuviensach.vn

hở tí thì đòi dùng vũ lực. _Cô làm một hơi rồi dúi dúi đầu về phía cậu với điệu bộ tháchthức.

-Sao? Không giám hả? nãy hùng hổ lắm cơ mà!

(Thực ra không phải vì cậu muốn đánh cô mà chỉ muốn đứng nói cho rõ chuyện thôi, ai ngờ cô hiểulầm còn thách thức. Tức quá cậu định làm thật)

Cậu giơ tay định hành xử thì:

-ĐỒ VŨ PHU BỆNH HOẠN!!!_Thấy cậu định đánh mình cô thét vào mặt cậu.

Khiến cậu kia quên luôn việc mìnhđang làm, rơi vào tình trạng "cao tăng xông loạn thị đột quỵ lâm sàn".

-…… ?0._.o? _Mạ cậu méo xệch thành một hình dạng không định nghĩa được.

-Sao? Thử đi chứ! _Buồn cười trước bộ dạng cậu nhưng cô nén cười, cố nặn khuôn mặt "thần sét" ra.

-Ha. Ha. Ha…_cậu cười rời rạc.

Sự thay đổi thái độ của cậu khiến cô hơi bất ngờ * trời! Bị ta chửi mà ngươi còn cười được. có khi nào bị mình chửi nên chạm pha không ta?…*. suy nghĩ của côbị cắt khúc khi cậu lên tiếng:

-OK OK! Làm trai cho đáng nên trai nên tôi không chấp tụi con gái mấy người. _Cậu mượn lời cô đáp lại.

-Tại cậu đi sai mới đâm trúng tôi chứ bộ, không xin lỗi mà còn ở đó xù lông với tôi. _Cô nói nho nhỏ đủ mình cô nghe, nhưng không may gió đã đưa câu đó đặtvào tai cậu.

https://thuviensach.vn

-Gì…gì???_Cậu trừng mắt nhìn cô.

-Gì cái gì? Ở đây không có dì của cậu nên đừng mong viện binh. _Cô lên giọng.

-CÂM MỒM!!! _Cậu rít qua kẽ răng. Mắt cậu nổi lên từng gân đỏ khiếncô nhìn mà tóc cứ dựng ngược hết lên.

-Tôi đang xù lông đây. Nhờ cô mà tôi muốn phát huy khả năng tiềm tàng vốm có của tôi. Cô muốn thử không? Để tôi lên dây cung phóng ra nház! _Cậu gằn lên.

Những câu đó khiến cô lạnh cả sống lưng.

-Ực…! _Cô biết giờ mà chọc nhẹ vào quả bom này chắc sẽ kích nổ mất. nên thôi im lặng là kim cương trong lúc này. Đang không biết làm sao để thoát thân… chợt thấy buốt buốt ở cánh tay phải, cô ngó xuống thấy cánh tay đang rỉ máu của mình. *may quá, phải mở đường cho kế hoạch thôi* nghĩ là làm liền. (bị thương đến chảy nhiều máu mà còn kêu hên thì không bình thường tí nào)

-Á A…ui ya… đau quá!!! Cô nhăn mặt ra vẻ đau đớn rồi lén xem thái độ của cậu ntn. Cô nhẹ nhàngnâng tay mình lên suýt xoa (thực ra vết thương này không là cái kim gì đối với cô cả, bởi đã quen rồi nhưng vì bế tắc đành giả tạo chút).

-Cô… cô… _cậu xám mặt đi khi thấy tay cô đang rỉ máu.

Như đúng kế hoạch đề ra nhỏ mừng thầm, lên giọng:

-Cô với cháu gì? Xì… thôi bỏ đi coi như tôi xui xẻo đi. _Nói rồi, gắng gượng với cánh tay đang đau tới chỗ xe đạp dựng nó lên, leo len xecô ngoái lại nói:

https://thuviensach.vn

-Nè! Lần sau đi đừng có qua mặt mà không nhìn trước ngó sau nghe chưa nhoz. Chị là chị tha chocòn người khác thì sợ nhoz đã về với đất tổ rồi cũng nên. _Để lại cho cậu một cái nguýt muốn lộn tròng cô vụt đi với tốc độ đáng nể, sợ rằng còn ở lại thì người về với đất tổ là cô mới đúng.

Còn lại đây một người đang đẫn ra, nghĩ lại lời cô vừa nói cậu gật gù:

-Lần sau vươth mình phải để ý hơn mới được. _Vừa nói cậu vừa dựng xe lên.

-Mà… mà… ._ nghĩ lại vế sau của cauu cô vừa nói, cậu đờ ra. Chiếc xe vừa được dựng lên lại tếp một lần hạ cánh xuống đường.

-Nhoz…? Đất tổ…? AAAAAAAAAA…._ tức giận vì cô giám sỉ nhục mình, cậu vò đầu bứt tóc hét lên. Định rượt theo cho cô một trận nhưng không kịpnữa rồi, bóng dáng cô đã khuất xa… xa… xa đằng nào không biết.

Bực quá cậu xả cơn nóng vào khúc gỗ ven đường:

1s…

2s…

3s…

-AAAAAAAAAAAAAAAAA…!!! _Cậu ôm lấy chân nhảy tưng tưng, tưởng đỡ tức ai dè hỏa bốc còn cao hơn.

-Ơ… bà ơi! Anh kia sao vậy. trông sợ quá, cứ như con khỉ ăn ớt trong sở thú á bà nhỉ! _Một chú bé cùng bà qua đường nhận định.

Cậu đưa ánh mắt tóe lửa nhìn chúbé khiến bà chú sợ quá bịt miêngjchú lại.

https://thuviensach.vn

-Xin lỗi cậu, cháu nó còn dại vậu bỏ qua! _nói xong người bà kéo tay cậu bé dông thẳng. để lại đây cn khỉ đang nhăn nhó.

-Ực… _Cậu nhướn mày cố nuốt khan.

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA… _Cậu lại hét lên, volume cực đại.lầnnày thì không phải hai mà toàn bộ người đi đường đều chú ý, đưa con mắt dò xét đặt vào cậu.

-Gì vậy chứ…? Bộ khùng sao? (N1)

-Chắc là “chú” trốn trại rồi! chậc chậc (N2)

-@#$!%^&*!@#@$……. ? (n N) _Vô vàn lời bàn ra tiếng vào.

-Ashhhhhhhhh …! Đừng để tôi gặp lại cô. ĐỒ SAO CHỔIIII… !!! _Bức cúc hơn cả bức xúc cậu thét lớn. làm ai cũng nhìn cậu như thể nhìn sinh vật lạ mới hạ cánh xuống trái đất sợ hãi mà bỏ chạy.

(vụ tai nạn cũng do 2 bên cùng cólỗi. tại cô đang nhìn về phía quán kem lia có thông báo tuyển nhân viên phục vụ. Còn cậu thì đang cố vượt đường nên chỉ lo vượt, 2 người lại đi ngược chiều nên…)

…… == ……

… 3 ngày sau …

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tái Ngộ

* 1 tuần sau

Một ngày mới lại lên, những tia nắng ấm áp len lỏi qua những khe lá, những giọt sương sớm long lanh đang từng giọt tí tách. Bên trong khung cửa sổ, một cậu ấm đang chìm trong giấc chiêm bao. Ánh nắng nhanh chóng lan tỏa khắp căn phòng, đi vào giấc mộng của cậu.

**Một hoàng tử trong bộ lễ phục sang trong, chàng cưỡi chú bạch mã trong khu vườn đầy hoa, dướinhững bóng cây cổ thụ mát rượi. Bên kia vườn hoa hồng, một nàngcông chúa với mái tóc dài buông xõa bóng mượt, nàng khoác lên mình bộ váy thướt tha không kémphần lộng lẫy dài chấm gót. Khẽ đung đưa chân trên chiếc xích đu bằng hoa dây leo với đôi mắt mơ màng, hình như đang hát vu vơ gìđó. “Nàng đang đợi ta chăng?” nghĩ vậy chàng liền tiến về phía nàng. Khi đến cạnh nàng, chàng khẽ cất tiếng:

-Qeen in my heart !!! _và mỉm cười trìu mến, nụ cười tỏa sáng chờ nàng quay lại. Công chúa dừng chân thôi đung đưa xích đu,nàng quay lại mỉm cười như thay lời chào

- “ … ”

- “ … ”

Cả hai đều im lặng không thốt nên lời.

-Chàng đến rồi sao? _công chúa lên tiếng, phá đi sự im lặng của cảhai.

https://thuviensach.vn

- “ … ” _hoàng tử vẫn đang dườngnhư bất động trước công chúa.

Công chuá tiến lại sát bên hoàng tử, ghé vào tai chàng thỏ thẻ:

-Chàng… đồ vũ phu bệnh hoạn. _nàng buông một câu xanh rờn rồi lùi lại hai bước để hoàng tử cóthẻ nhìn rõ mình, khẽ nhoẻn miệng cười, nụ cười đắc ý:

-Chàng quên thiếp rồi sao? _công chúa khẽ hỏi khithấy chàng đang bất động.

Nhìn rõ người đang đứng trước mặt mình ‘khuôn mặt…,cặp kính…,đôi mắt.., mái tóc…, …’

-Không! Không! Không thể! _chàng sợ hãi quay lưng định bỏ chạy nhưng bị khựng lại vì trước mặt chỉ toàn một màu đen, lùi về mấy bước quay lại hướng khác cũng chỉ toàn là màn đen phủ kín.Một nàng công chúa đột ngột hiện lên sáng lóa giữa bóng đêm ấy:

-Chàng định đi đâu vậy? mình chưa tâm sự được chút nào mà! _nàng chớp mắt đa tình gửi đến chàng.

-AAAAAAA… _chàng la lên tìm chútgì đó gọi là hi vọng thoát y… . Ý lộn thoát thân.**

(Quay về hiện tại)

BỊCH…(cậu vùng vẫy đạp tung chăn, lăn xuống sàn)

-AAAAAAAA… _cậu mở mắt nhưng chưa hết sợ hãi vẫn đang la thất thanh.

-Hoàng tử… là …hít ù…là…? Hộc hộc… còn công công chúa… là…con nhỏ…._cậu vừa thở hổn hển vừa nói mệt nhọc, trông cậu như vận động

https://thuviensach.vn

viên maraton vừa hoàn thành đường đua vậy. Hơi thở gấp gáp, nhịp tim dồn dập, mồ hôi trên trán nhễ nhại.

-Không! Không! Sao có thể như thế được. _cậu lắc đầu nguầy nguậy tự phủ nhận điều mình nghĩ.

-Ực…ực… Chỉ là mơ thôi. Ha. Ha. Là mơ. Ha… _cậu gật gật đầu tự khẳng định để trấn an mình rồi cười khổ.

Hít một hơi thật sâu rồi thở ra lấy lại bình tĩnh, quả là có hiệu quả.

Vừa hoàn hồn lại chút thì…:

Cạch… _có tiếng cửa mở.

Mới hoàn hồn trái tim phản chủ lại rộ lên hồi trống ra quân. Sock tập 2. Sợ tim mình cũng nhảy ra ngoài chiến đấu nốt cậu đưa một tay lên ngực ngăn cản. Ngồi nép sát vào cạnh giường, tay bấu chặtvào chăn nhắm mắt chặt chờ điềugì sẽ xảy ra. (thua nhoz lun, jậy cũng sợ, con trai mà như thỏ ý)

Thịch … thịch _có tiếng bước chân, nó dừng lại cạnh cậu, trên vai cậu có thứ gì đó lành la… * ơ…nhưng sao nó ấm vậy, cảm giác rất an toàn…* cậu cảm thấy vậy đang suy nghĩ thì bị xén ngang.

-Thiếu gia! Thiếu gia! Cậu ổn chứ?_tiếng của một old lady vang lên (thì ra là zú của cậu).

Cậu mở vội mắt *khuôn mặt phúc hậu tuy đã U50 nhưng làn da thì chỉ khoảng U25. Zú! Đúng là zú rồi*. Không ngần ngại cậu lao vàolòng bà, hơi bất ngờ trước hành động của cậu nhưng bà cũng khẽvuốt vuốt lưng cậu.

-Phù… vậy mà con tưởng, haiz… _cậu thở phào nhẹ nhõm.

https://thuviensach.vn

-Cậu tưởng là ma à… hà hà. _bà cười hiền (nãy nghe cậu hét nên bà đoán)

-Sao zú biết??? _cậu giật nảy người ra khỏi lòng bà.

-HA HA HA… _zú cười càng to, khiến cậu cụp mắt xuống vẻ giận hờn.

-Có gì đáng cười mà zú lại cười con vậy chứ?

Nhận được thái độ của cậu bà nén lại, cất nụ cười kia đi.

-Thôi cũng trễ rồi cậu rửa mặt rồi xuống dùng bữa, xong còn đến trường nữa. _bà đánh trống lảng (già mà não không già ti nào). Rồiđỡ cậu đứng dậy.

-Dạ? Đến trường sao??? _cậu đưa vẻ mặt ngây thơ bất ngờ của mình ra trưng cho zú xem.

Ngạc nhiên với câu hỏi của cậu, vìtrước giờ cậu chưa để ai nhắc vì chuyện học tập bao giờ (mặc dù thành tích không đáng tự hào). Bà hỏi lại:

-Ô… thế hôm nay không phải ngày tựu trường của cậu sao?

-Hôm nay…? Tựu trường…? Tựu… AAA đúng rồi con quên mất. Cám ơn zú nhé. Chụt >.< _cậu nắm tay zú, hun lên má bà. Rồi vụt thẳng vào WC. Tuy đã quen với kiểu thânmật này rồi nhưng má bà cũng đang ửng lên.

-Thật là… đến bao giờ mới có ai dạy cậu lớn được đây. _bà nghĩ ngợi rồi nhớ lại nụ cười kia, bà lấyra sử dụng tiếp. Bà ra khỏi phòng,khép cửa lại rồi xuống nhà.

Trong WC cậu vừa…(hehe không tiện trao đổi) vừa lầm bầm:

-Đồ sao chổi! Tất cả là tại cô. Ngủ cũng gặp cô trong ác mộng, cô lợi hại lắm. Con nhỏ sao chổi!!!

https://thuviensach.vn

Ở bên kia bầu trời…

Hây… hây… 1 2 3 4… _một cô bé đang tập thể dục buổi sáng.

-Hắt… hắt… hắt xìiiiiì… Hắt xì.. hắt xì… hắt hắt xì. _cô nhaỷ mũi. Đang trong tư thế đứng trên một chân, chân kia đưa ra sau một tay vòng ra giữ, tay kia đưa ra phía trước người cúi theo. Tại hắt hơi làm cô mất thăng bằng nên… hun đất lun(một kiểu hôn độc đáo, "nồng nhiệt" chắc Thổ thần sướng tê lun)

1s

…

10s

Từ từ ngổm dậy, mặt cô dại đi, chóp mũi hơi đó vì mới hun Thổ thần, trên tóc còn dính vài cộng cỏ nữa (xem ra cô cũng không kém phần sock so vs cậu).

típ Chương 2:-Hừhừ… mới sáng sớm… xui xẻo. Chắc tại thằng cha nào đang chửi ta đây mà! Hứk đừng để ta biết được tên khốn nào, ta mà biết cổ ngươi lặc là cái chắc. _vừa nói cô vừa bẻ khớp tay, lắc cổ * rốp rốp… rốp*

…

30' sau

…

==:=:=:=:==

20 km/h (cô)

25 km/h (cậu)

https://thuviensach.vn

Hai “chiến binh” đang cưỡi hai “chiến hạm” ngược chiều nhau, rồi cùng rẽ vào một chỗ… (>..

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 3

-Tôi đâu có ngu mà đứng lại. Ủa mà sao nãy giờ không thấy… _cô đang chạy thì khựng lại bởi suy nghĩ đó. Đang thắc mắc đảo mắt tìm thứ gì, chợt giật mình.

-Con mắm con. Mày làm gì mà giờ này mới đến hả, tao tìm mày nãy giờ. _một đứa bạn vỗ vai cô làm cô quên luôn thắc mắc của mình, nó đứng trước mặt cô. (DƯƠNG KÌ LÂM (nó) – 17t học cùng cô từ đầu cấp II tới giờ, đây cũng là người bạn chí cốt của cô, K.Lâm bị lạc ba mẹ, giờ cô sống tại tu viện Thiên Sứ của các sơ).

-Con quạ. Mày làm tao hú víaaaa…. _cô đưa vẻ mặt nghiêm trọng ra nạt Kì Lâm.

Sock… *trước h nó có bao h quát mình đâu, mình vẫn đùa thế mà…* _Kì Lâm trợn tròn mắt nhìn cô. Cô bước lại sát nó:

-Huhu… tao nhớ mày quá cơ híc híc… _cô ôm trầm lấy Kì Lâm làm nó muốn ngột thở.

-Thôi đi mới chửi người ta xong mà. _nó vờ giận dỗi, đẩy cô ra.

-Tao sợ … _cô giả giọng run run.

Hai đứa không nhịn nổi nữa cười hơ hớ.

-Sao? Nghỉ hè vui chứ. _cô lấy lại giọng bình thường hỏi Kì Lâm.

-Ừm… thì vui. Còn mày thì sao?

https://thuviensach.vn

-Tao á chán lắm, mà quạ để tao kể mày nghe chuyện này….

Tùng tùng tùng tùng… _tiếng trống trường vang lên ra hiệu tập trung, giờ làm lễ khai giảng đã tới. Tất cả học sinh đều ùa ra giữa sân trường với tốc độ như bay _cũng phải thôi có ai muốn bị lão "cú mèo" (hiệu trưởng) ấy giày xéo đâu. Đương nhiên hai cô nàng cũng không ngoại lệ thế là câu chuyện của cô đành gác lại.

"Thân ái chào các em

……..

Tôi xin tuyên bố năm học 20XX – 20XX bắt đầu."

Rào rào rào… _tiếng vỗ tay rộn lên của tất cả h/s cùng giáo viên khi hiệu trưởng dứt lời..

-đây là danh sách phòng học của các lớp:

Phòng 1-lớp 10a1

…

Phòng 120-lớp 12f5

Bây giờ mời các em nhanh chóng đến phòng học nhận lớp và giáo viên chủ nhiệm của mình còn các h/s khối 10 đứng tại sân trường chờ giáo viên chủ nhiệm đến lấy danh sách lớp. _thông báo được thầy bí thư của trường truyền đi từ những loa phát thanh.

Cô học lớp 11D3, cả lớp cô đã di chyển về phòng của mình đợi GVCN mỗi đứa tự chọn cho mình một chỗ để yên vị, cô và nó chọn một bàn cuối lớp vì đây là chỗ an toàn nhất mà cô nghĩ. Đúng là lũ quỷ vài tháng không gặp mà bọn nó cứ nhao nhao như ong vỡ tổ, lớp trưởng rồi lớp phó trật tự cũng hòa vào đàn ong đó luôn.

https://thuviensach.vn

@##$!^&$%$&^&…. _biết bao câu chuyện đang được phát tán, kẻ nói người nghe đứa ha hả.

ĐÉT… _tiếng roi mây của ông thầy Khánh vang lên khiến cả đàn ong quay về tổ. Đứa nào mặt cũng xanh rờn. Đây là ông thầy vật lí, nổi tiếng là phát xít đến cả mấy đứa trường khác nghe danh cũng tái người.

Im lặng, liếc mắt khắp lớp một hồi thầy chống tay xuống bàn, lên tiếng:

-E hèm. Các anh chị thừa biết tôi là ai nên không phải dài dòng giới thiệu nữa. Đồng thời tôi sẽ là chủ nhiệm của các anh chị trong năm học này.

Xẹc. đùng đùng

Tiếng sét + sấm đang ầm ầm vang lên bên tai những con người kia, mắt tối sầm lại khiến họ rơi vào tình trạng “chết lâm sàn”.

(Im lặng)

-Ôi khhông… _những lời bàn tán bắt đầu gợn sóng, mỗi lúc một to.

Rầm. _tiếng đập bàn vang lên, đôi mắt nửa tên lửa nửa súng ống của ông thầy xuyên qua từng đứa, mặt đứa nào cũng cắt không còn tí máu.

-Lớp ta có bạn mới _ông dịu giọng lại sau khi làm ba hồn bảy vía của bọn nó chạy mất.

Bọn nó nhìn theo dáng ông bước ra ngoài không giám chớp mắt, khi ông khuất hẳn sau cánh cửa bọn nó mới giám khẽ thở nhẹ (có ghê đến vậy không ta? Híc híc thật đấy lớp Karin dính chưởng nè, hên là không phải chủ nhiệm).

Cô gục hẳn xuống bàn thở gấp sau một hồi nín thở.

https://thuviensach.vn

-Tao… đau tim quá… mày ơi! _cô nói đứt quãng với Kì Lâm. Nó gật gật đầu đồng tình mặt tái mét.

Thằng Lâm quay xuống bàn hai cô nói (HOÀNG LÂM – cùng với KÌ LÂM được mệnh danh là song LÂM, bố cậu là bác sĩ còn mẹ cậu là một nữ doanh nhân thành đạt):

-Đâu đau chỗ nào để tớ xoa bópppp… cho! Hehe… _điệu cười với câu nói cố kéo dài ra ý châm chọc của H.Lâm khiến K.Lâm sôi máu thưởng cho cậu một cái bánh rán thật to

chát

Khiến cả lớp đều dồn ánh mắt xuống góc lớp nhìn hai người.

-You win. _Như Quỳnh (lớp phó trật tự) ở dãy bên kia cũng quay sang góp vui. Quỳnh nắm tay lại đưa ra rồi bật ngón cái lên gật gù.

Đúng lúc ông thầy quay vào dắt thêm một người nữa, H.Lâm đành quay lên nhưng trong lòng thì đang rất căm phẫn. Dù sợ ông thầy phát xít này nhưng cô không thể nhịn cười *lạ thật thằng nhoz hỏi mình cơ mà, hai cô cậu… hêhê*_cô bụm miệng.

-Mày cười cái gì? _K.Lâm gắt.

-Giới thiệu với các em đây là học sinh mới của lớp ta. _cả lớp đều nhìn ông thầy rồi chuyển tầm ngắm sang người được gọi là h/s mới, người đó cũng nhìn lại gọi là đáp lễ. Còn cô thì vẫn đang ngả nghiêng cười thầm, K.Lâm liếc cô một cái muốn rách mắt rồi cũng nhìn lên h/s mới kia.

-Trần Na Na (cô-TRẦN NA NA, xin giữ bí mật về gia thế con người này để trí tưởng tượng của các bạn tha hồ lướt nhéz), em đang cười gì vậy? _ông thầy quát lên làm tim cô ngừng đập.

https://thuviensach.vn

Cô khẽ nhìn ông rồi lắc đầu.

Sau khi hoàn hồn cô quay sang K.Lâm thấy nó đang cười đắc chí, còn thè lưỡi trêu cô nữa *đáng đời cái tội cười ta*. Na Na định đưa tay béo K.Lâm một cái thì:

-Chào các bạn. _h/s mới lên tiếng, nở nụ cười thân thiện, cô quay sang bắt gặp nụ cười đó làm cô khựng lại, trông cô như đang đứng hình vậy *hắn… hắn* (sao cô thay đổi liên tục cách xưng hô với cậu ta thế nhỉ).

-Mình tên là Hoàng Gia Bảo, mình là h/s mới chuyển đến mong các bạn giúp đỡ! _cậu nói rồi cúi gập người xuống để thể hiện thành ý. (cậu-HOÀNG GIA BẢO – 18t [tại học trễ 1 năm]_là nhị thiếu gia của tập đoàn Hoàng Kim-tập đoàn trang sức lớn, có uy tín cả trong và ngoài nước. Tuy vậy nhưng cậu không muốn sống dựa vào gia đình với cậu tự túc là hạnh phúc nên cậu luôn giấu đi gia thế của mình và thể hiện mình là một người bình thường như bao người khác. Ngoại hình rất bình thường với chiếc kính to sụ che hết nửa khuôn mặt, được mỗi dáng cao ráo khỏe mạnh như các anh đánh bóng rổ. hihi)

Đương nhiên để đáp lại, cả lớp tặng cậu một tràng pháo tay (trừ cô) để hoan nghênh cậu gia nhập vào lớp này . _lớp cô được cái rất hòa đồng và đoàn kết.

-Không… không phải chứ? Hắn định ám mình sao. _cô lắp bắp chỉ chỏ vào cậu trong khi cả lớp đang lao nhao với anh bạn mới. đương nhiên là ông thầy đã bị lép vế.

Thấy bạn mình không được bình thường K.Lâm đặt tay lên trán cô tay còn lại đặt lên trán mình:

-Không nóng, không lạnh, rất bình thường vậy sao mặt mày đỏ vậy?

Không phản ứng

https://thuviensach.vn

-Này! _nó lay nhẹ cô.

Vẫn không phản ứng

Nó đành nhìn theo hướng cô đang nhìn rồi cười khẩy.

-A nàng mê chàng rồi chứ gì? Haha _cô cười khoái chí quên luôn cả ông thầy phát xít kia.

-IM LẶNG! _ông thầy lại quát, nụ cười + suy nghĩ của K.Lâm bị dập tắt hẳn.-Bảo! Em hãy chọn một chỗ cho mình.

Cậu đảo mắt khắp lớp, giờ cậu mới nhận ra sự có mặt của cô hơn nữa lại đang ngùn ngụt khói thế kia. Thoáng rùng mình cậu nghĩ *không biết sáng nay mình bước chân nào ra trước không biết, đi đâu cũng gặp con nhỏ sao chổi này là sao? Híc… mà mắc mớ gì phải sợ con nhỏ đó chứ, từ đầu tới giờ toàn nó gây chuyện chứ bộ* lấy lại vẻ tự tin cậu đảo mắt lại một vòng nữa, nhíu mày nhẹ rồi bước về phía cuối lớp dừng lại ở cạnh bàn của cô. Khiến cô Sock tập 2:

-Mình ngồi ở đây được chứ? _K.Lâm hớn hở định trả lời được thì bị cô chặn lại.

-Không. _cô quát to.

-Tại sao? _là tiếng của ông thầy hỏi. Lúc này cô nhận ra mình đã hành động quá lố, cô cố thu lại cảm xúc.

-Dạ tại em thấy bạn bị cận nên em sợ bạn ấy ngồi bàn cuối sẽ không nhìn rõ ạ! _cô nói điệu chảy nước làm bộ quan tâm.

Ông thầy nghe vậy nhìn sang cậu.

-Cám ơn bạn đã quan tâm. _cậu đá đểu. –Nhưng mình không sao, trước đây mình vẫn ngồi ở bàn cuối mà, hì hơn nữa mình cao thế này ngồi trên thì

https://thuviensach.vn

chắn hết tầm nhìn của các bạn khác mất.

Cô nhìn quanh lớp xem phản ứng của mọi người, ai nấy đều gật đầu tán thành. Bực bội cô khoanh tay trước ngực nghiến răng trèo trẹo.

-Thôi được rồi quyết định vậy nhé. Còn nữa ban cán sự lớp vẫn như cũ. Lớp trưởng, xuống bảng tin chép thời khóa biểu cho các bạn. _ông thầy ra lệnh rồi xách cặp cất gót.

Hai cô cậu vẫn đang gầm gừ quắc mắt nhìn nhau.

K.Lâm nhận ra tình hình không ổn, nó nhảy ra giữa hai người bắt chước kiểu xua tay của các trọng tài bóng đá.

-Xịt tóp mỡ, hai anh chị định nhìn nghía nhau đến bao giờ đây? Vào chỗ chép thời khóa biểu đi kìa. _nói xong K.Lâm đẩy cô vào góc trong cùng, nó ngồi giữa rồi đến Bảo ngồi ngoài cùng, nó hỏi Bảo bao nhiêu điều khiến cu cậu cứ hết gãi đầu rồi lại gãi tai. Hành động của K.Lâm khiến hai chiến binh của chúng ta bớt bốc hỏa hơn nhưng lại khiến một người khác tức muốn nổ mắt *làm gì có đứa con gái nào thấy trai thì tươm tướp tươm tướp như vậy chứ* (các bạn đoán thử là ai?).

Ra về

-Này! Na na… _nó gọi nhưng cô vẫn lao đi.

-TRẦN NA NA!!! Đứng lại. _cô đứng lại giậm chân mạnh xuống đất.

-Mày làm gì mà đi như tên lửa vậy? hộc hộc. _nó hơi mệt vì phải chạy theo cô.

-Tên khốn sao hắn cứ ám tao vậy không biết, lần nào gặp hắn tao cũng xui xẻo. _bức xúc cô đá tung viên sỏi dưới chân.

https://thuviensach.vn

-Đâu? Đâu? Tên nào? Chỉ tao coi? Tên nào mà cả gan giám chọc đến mụ phù thủy Simla của chúng ta hả? _K.Lâm vừa hỏi vừa giả bộ ngó ngang chạy dọc tìm tên đó.

-Bộ trông tao ác quái lắm hả??? _cô quát

Nó lắc đầu rồi lại gật đầu.

-Là ý gì? _cô trợn mắt nhìn nó.

-Hìhìhì… bình thường thì không nhưng giờ thì y đúc. _K.Lâm lùi về sau rồi trả lời.

-Mày… hứk. _cô quay ngoắt sang phía khác.

-Thôi nào con nít đâu mà dỗi với hờn không biết. Hềhề giờ thì kể cho chị em nghe đi nào. _K.Lâm thoáng nhìn qua mặt cô rồi ngồi xuống chiếc ghế đá dưới gốc cây kia.

Cô cũng ngồi theo rồi kể lại mọi chuyện cho nó nghe:

-@@#$$#….#$%^^^$#… đó là vậy đó đã thế còn đòi ngồi với tao nữa, coi có điên không hả? _cô vừa nói vừa diễn tả hành động để minh họa.

-HA ha hahaha hahahaha…!!! Một tràng cười giòn rụm vang lên. Nhưng không phải là của hai nàng. Thủ phạm chính là H.Lâm, thì ra nãy giờ cậu núp sau gốc cây nghe lén câu chuyện của hai cô. Hai cô thì ngây ra như vịt không hiểu khoai tây gì cả.

-Cái đồ cút lủi kia, có gì vui sao cười? tự niên lủi ở đâu ra cười như chưa bao giờ được cười vậy. _K.Lâm không nhịn được khi thấy điệu bộ của H.Lâm, nó lại gần cậu chống nạnh nói. H.Lâm cố thu lại điệu cười nhưng miệng vẫn cứ ngoác ra, đến khi nó giơ tay hình cái bát ra cậu mới thôi.

https://thuviensach.vn

-Ay ya… tỉu mụi thiệt là… haha! Cái đó gọi là duyên phận đó bít chưa Tí à không Na Na cô nương? _H.Lâm đi tới gần Na Na cười, giả giọng nói giống trong phim trưởng Hồng Kông chỉ giáo cô.

-Hì… cái miệng xinh ơi là xinh, xinh lắm cơ sao toàn nói những lời khiến người ta nóng máu nhể? _cô làm điệu dễ thương.

H.Lâm đưa tay lên cằm xoa xoa vẻ đầy tự hào, nhưng được không lâu cậu nhanh chóng hiểu ra ý cô nói chạy lại vuốt vuốt lưng cô để cô hạ hỏa.

-Ấy ấy đừng nóng đừng nóng! Hềhề… nghe tớ nói đã! Này nhá: lần một thì gọi là trùng hợp lần hai thì gọi là có duyên còn lần ba là xác nhận số phận rồi còn gì!!! Hìhì hiểu chưa?

-Chưa!!! _cả hai nàng đồng thanh khiến chàng suýt té ngửa.

H.Lâm gõ nhẹ vào trán hai cô rồi hất cặp ra sau nói tiếp:

-Ngố thế!

-Cậu bảo ai ngố hả? _K.Lâm xoa trán nói.

-Nhớ lại đi hai tiểu thư của tôi!

-Ai là của cậu nhể? _K.Lâm lại chen ngang.

-Bà có im cho toi nói không hả? _H.Lâm gắt.

-Sao tôi phải im chứ? _K.Lâm cãi lại.

-IM CHO CHIM NÓ NGỦ!!! _lần này cậu nóng thật. K.lâm đành nghe vậy.

Cậu không thèm để ý tới K.Lâm nữa ngoắt sang Na Na.

https://thuviensach.vn

-Cậu không nhớ sao? Lần một là hai người gặp nhau ngoài đường đúng không? _H.Lâm vừa nói vừa đưa một ngón tay ra.

Cô gật đầu nhẹ.

-Lần hai là ở trường nhá! _không chờ phản ứng của cô H.Lâm tiếp

-Lần ba là ở lớp nhá! Đủ để xác định chưa? _cậu nói xong nháy mắt nghịch ngợm.

-A tao hiểu ý thằng cút rồi! Đủ ba lần để xác định rồi, khoảng cách ngày càng rút ngắn: từ ngoài đường đến trường rồi tới lớp. _K.Lâm vừa nói vừa đưa hai ngón tay gần lại nhau.

-Giờ lại còn cùng chỗ nữa chứ. Hehe _H.Lâm tiếp lời

Song Lâm nhìn nhau nháy mắt rồi cả hai cùng cười, quên đi mối bốc đông của cả hai, quên luôn có một con mắt sắc như dao cạo đang nhìn hai người.

-SONG LÂM…!!! _cô rít qua kẽ răng.

Song Lâm của chúng ta bình thường chí chóe hạch họe là thế vậy mà giờ đoàn kết dữ, H.Lâm kéo tay K.Lâm dọt thẳng 36 kế chuồn là thượng sách mà.

-Hai đứa sâu mọt đừng để ta bắt được các ngươiiiii… _cô tức giận đuổi theo sau.

Dù được mệnh danh là hỏa tiễn nhưng cô không tài nào đuổi kịp cặp “trai tài gái sắc” kia được.

-Đứng lạiiiiiii….!!!

======

https://thuviensach.vn

Hôm sau…

Trong lớp

Phịch

Cậu vứt cặp lên bàn.

-Xích vào! _cậu nói vẻ lạnh lùng.

Cô đang nằm thườn trên bàn vờ ngủ như không nghe thấy.

-Xích!

Cô vẫn vờ như không nghe

-Có xích không thì bảo? _cậu quát to.

Lúc này cô mới bật dậy:

-Không thích. Thì sao?

-Cô…

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Đúng lúc K.Lâm tới, nó vội chạy lại cản hai người khi nhìn thấy hai vẻ mặt đang dần cháy đen kia.

-Ủa sao hôm nay hai cậu đến sớm vậy? Thôi vào chỗ nào sao cứ đứng mãi thế? _K.Lâm đánh trống lảng giúp hai người, miệng nói tay làm nó đẩy Na Na vào trong rồi tới nó ngồi thấy Bảo vẫn đang đứng K.Lâm kéo cậu ngồi xuống.

Một ngày trôi qua không có gì đáng kể. Cũng đúng thôi cả buổi học lẫn lúc xuống căng tin ăn trưa K.Lâm toàn rôm rả với cậu thì lấy đâu ra lúc cho hai người "đá gà".

-Ê Lâm! _đạp xe trên đường đi học về cô gọi K.Lâm.

-Gì? _K.Lâm hớn hở trả lời.

-Tao thấy mày với hắn có vẻ hợp gu nhỉ?

-Hắn?… à Bảo á? Tao thấy cậu ta cũng ok mà sao mày ghét Bảo dữ vậy?

-Ok cái con hị á! _cô bỉu môi chê.

-Ờ cứ ở đó mà chê đi, ghét của nào trời trao của đó à. Hehe _K.Lâm hất mặt về phía cô.

-Nói người chi bằng nói mình đi bạn! _cô đá đểu lại.

-Tao? … nói gì? _K.Lâm không hiểu ý cô.

https://thuviensach.vn

-Tao thấy cậu H.Lâm nhà ta quá OK luôn vậy sao có người còn chê kìa. Còn là hotboy của lớp nữa chứ. Hehe _cô quay sang K.Lâm cười đểu.

-Sao cứ lần nào mày "đá" không lại tao thì lại lấy thằng cha đó ra uy hiếp vậy hả? _K.Lâm dừng xe lại nói, cô cũng dừng theo.

-Hềhề… ghét của nào trời trao của đó. _cô nói xong nháy mắt với K.Lâm một cái rồi dọt thẳng.

-Đồ con "nợn" mày chết với tao. _K.Lâm đuổi theo cô.

…___…

Tại biệt thự Hoàng Gia, một căn biệt thự lớn với kiến trúc Đông Tây kết hợp mang cả âm hưởng xưa + xu hướng hiện đại tạo nên một tuyệt tác vô song. Một chàng trai từ cổng dắt xe đạp vào.

-Thưa nhị thiếu gia mới về. _những người làm cúi đầu chào cậu.

Đó là cậu-Gia Bảo.

Cậu dắt xe vào gara cất xe rồi ra ngoài hỏi người làm:

-Bà tôi đâu?

-Thưa thiếu gia, bà đang trong phòng sách ạ. _người làm kính cẩn đáp.

Nhận được câu trả lời cậu bước đi nhưng khựng lại quay về phía người làm lúc nãy.

-Tôi đã bảo đừng gọi tôi là thiếu gia hay thiếu phụ gì nữa rồi mà. Nhớ đó ai còn mở miệng gọi kiểu đó một lần nữa thì đừng trách tôi. _cậu làm mặt lạnh nói rồi bước đi khiến những người làm chỉ biết nuốt nước miếng nhìn theo.

https://thuviensach.vn

Cậu lên phòng tắm rửa rồi từ tốn đến phòng đọc sách nơi bà cậu đang thư giãn. Tới cửa phòng cậu đưa tay gõ cửa.

-Bà! Là con, con vào được chứ? _cậu lên tiếng hỏi.

Trong phòng, bà tháo chiếc kính, đặt quyển sách đang đọc dở úp xuống bàn.

-Vào đi con. _bà trả lời.

Cậu mở cửa bước vào, ngồi xuống chiếc ghế tựa bắt chân hìng chữ thập ngả người ra sau, đối diện với bà cậu.

-Sao rồi? Buổi học đầu tiên thế nào cháu? _Bà cậu mở lời, cười hiền.

-Dạ bình thường. _cậu trả lời ngắn gọn.

-Tốt. _bà cậu nói rồi đưa tách trà đang nghi nghút khói lên uống.

-Cháu đã 18t cũng đã làm theo ý bà giờ thì bà hãy thực hiện lời hứa với cháu đi chứ! _cậu nhìn thẳng vào mắt bà nói mạnh.

-Được! Bà đã hứa thì nhất định sẽ giữ lời. Mà cháu không thắc mắc tại sao bà lại bắt cháu về Việt Nam chuyển đến trường đó sao? _bà đặt tách trà xuống bàn, nhìn cậu hỏi.

-Cháu không quan tâm, học ở đâu chả giống nhau.

Bà cười nhẹ rồi gật gật đầu.

-Đó là do cháu nói nhé, đến sau này đừng trách bà không cho cháu biết.

Suy nghĩ một chút về điều bà vừa nói, nhưng cậu nhanh chóng bỏ qua bởi việc cậu quan tâm bây giờ chỉ có chuyển nhà mà thôi.

https://thuviensach.vn

-Cháu biết rồi, vậy chiều nay cháu có thể dọn luôn được chứ? _cậu hỏi nhưng giống đang khẳng định hơn.

-Ừm… . mà cháu chắc là không hối hận chứ?

-Chắc. _cậu trả lời chắc nịch.

-Còn nữa, bà không được sai người theo dõi cháu, cũng không được can thiệp vào việc của cháu nữa.

-Bà biết rồi.

Nhận được lời hứa mình cần, cậu đứng dậy định mở cửa ra ngoài nhưng cậu quay lại… đến gần bà chống tay xuống bàn.

chụt

Cậu hôn lên má bà một cái.

-Bà đừng nhớ cháu quá mà ốm nhé. _cậu nói rồi cười nụ cười nửa miệng.

-Haha… cái thằng nhóc này. _bà cười rồi đưa hai tay lên bẹo má cậu. – Nếu biết lo cho bà thì lâu lâu nhớ về ăn cơm với bà già đau khổ này biết chưa!

Cậu không nói gì chỉ cười rồi quay gót bước đi.

Đằng sau nụ cười ấy che giấu đi một nỗi buồn không tên trong lòng cậu.

Bước ra ngoài cậu đứng dựa vào cánh cửa một lúc mới về về phòng. Cậu chỉ lấy những thứ cậu cho là cần thiết xếp vào vali rồi khóa lại. dọn xong cậu nhìn lại căn phòng một lần nữa để niệm lại kí ức xưa.

*những lần đùa cùng mẹ…., rượt đuổi cậu anh trai nghịch không kém mình…, những lần cùng mọi người chơi trốn tìm cậu đều trốn trong chiếc

https://thuviensach.vn

tủ quần áo kia…,…* Cậu đứng dậy tiến lại phía cửa sổ, cánh cửa sổ đủ lớn để cậu nhìn xuống khoảng sân rộng lớn, trong đó là những cây trước đây mẹ, ba, hai anh em và người bà đáng kính cùng trồng cùng chăm sóc. Giờ cây vẫn còn đây nhưng người thì…_cậu khẽ đưa tay gạt đi giọt nước mắt nóng hổi đang lăn trên má cũng như gạt đi thôi không nghĩ nữa về quá khứ đau thương ấy.

Cậu lấy lại phong thái xách chiếc cặp xuống dưới nhà kêu người làm đưa đồ đến phòng trọ nơi cậu thuê, chỗ đó vừa gần trường gần nhà. Cậu định lát sẽ đi xe đạp tới đó sau giờ cậu phải gặp một người nữa.

Cậu đi vào bếp nơi có một người phụ nữ đang cặm cụi nấu ăn.

-Zú! _nghe tiếng cậu gọi bà giật nảy người.

-Trời cậu làm tôi hết hồn. _bà nói rồi đánh nhẹ vào người cậu.

-Hềhề… _cậu cười trừ.

Nhìn xuống đĩa gà quay zú đang xếp cậu rón một miếng vào miệng.

-Woa… zú là số một! _cậu đưa tay ra bật ngón cái lên tấm tắc. Nói xong cậu rón thêm miếng nữa.

-Sau này con không được ăn do zú nấu nữa rồi! _cậu nói xong vặn vòi nước rửa tay.

Zú đặt đũa xuống hỏi lại:

-Cậu đi thật sao? Còn bà nữa mà, bà rất thương cậu lỡ bà nhớ cậu quá mà sinh bệnh thì….

-Còn có zú nữa mà, sau này con nhờ vào zú cả. Zú chăm sóc bà hộ con, nhớ… _không để cậu nói tiếp zú chen vào.

https://thuviensach.vn

-Thôi được rồi, tôi biết mà đó là bổn phận của tôi cậu không phải lo cứ yên tâm học hành đi.

-Con cảm ơn zú! _cậu nói xong nắm lấy tay zú. –Thôi con đi đây! Có chuyện gì zú nhớ báo con biết liền nha! Zú giữ sức khỏe nhé! _nói xong cậu đeo cặp vào bước đi. Zú vẫn nhìn theo dáng cậu, đi gần đến cửa cậu quay lại;

-Zú… _zú vẫn đang nhìn cậu.-Anh con… _hiểu ý cậu zú gật đầu cười hiền.

Dù sau lần ấy (cách đây 10 năm) hai anh em cậu không còn thân thiết như xưa, hai người trở nên khắc khẩu, xa cách nhưng họ vẫn rất quan tâm đến nhau dù họ không biểu lộ nhưng tất cả những vệc họ lặng lẽ làm vì nhau đã nói lên điều đó.

Lần này cậu không chần chừ nữa mà rảo bước nhanh ra khỏi nhà. Cậu vào gara định lấy xe thì không thấy đâu nữa, cậu ngó quanh tìm thử thì có tiếng người vang lên:

-Lên xe đi, anh bảo họ chở xe cậu đến đó luôn rồi. _một người con trai khoảng 21t với nước da trắng khuôn mặt khôi ngô anh tuấn đang đứng dựa vào chiếc xe hơi cạnh mình (HOÀNG GIA HUY-anh cậu, là một người lạnh lùng cứng rắn, chững chạc rất cương quyết lại rất thương em trai mình dù không bao giờ thể hiện ra ngoài, anh chưa một lần yêu cũng không muốn yêu vì Bảo. Anh chỉ muốn lo cho cậu đến khi nào cậu trưởng thành thật sự, anh luôn nhủ: mẹ đã tin tưởng gửi cậu lại cho anh, anh phải chăm sóc cậu thật tốt).

Cậu cũng muốn bước tới nhưng chân không thể nhấc được, cậu dọn ra ngoài ở cũng vì không muốn ai lo lắng cho mình, không để ai vì bảo vệ cho cậu mà xa cậu một lần nữa. Cậu rất vui khi anh trai tiễn mình dù anh ấy rất bận, bận đến cơm còn quên ăn nước cũng quên uống.

https://thuviensach.vn

-Cám ơn! Không cần, tôi đi xe buýt cũng được. _cậu tỏ ra lạnh lùng.

-Lên đi. _anh nói nhưng giống đang ra lệnh, anh không nói gì nữa mà mở cửa xe rồi ngồi vào.

Cậu đứng đó nhìn anh cậu nhưng cũng bước lại, lên xe ngồi. Cậu đã yên vị xong mà mãi anh cậu vẫn chưa cho xe chạy.

-Sao? Không đi ah? _cậu nhìn về phía trước nói.

-Thắt đai an toàn vào! _anh cậu lại nói như ra lệnh.

Cậu nhìn lại mình, đúng là chưa thắt thật cậu vội kéo đai thắt vào. Lúc này anh cậu mới cho xe chạy.

Trên đường đi không ai nói câu nào chỉ im lặng, anh cậu tập trung lái xe còn cậu thì chỉ nhìn về phía trước. Đến nơi anh dừng xe, cậu tháo đai an toàn định mở cửa xuống xe thì anh cậu lên tiếng:

-Lâu lâu nhớ về thăm bà! _vẫn vẻ mặt lạnh như sắt.

-Tôi biết. _cậu mở cửa một chân đặt xuống đất anh cậu lại nói tiếp.

-Đừng thức khuya quá.

-Tôi biết. _cậu vẫn trả lời cộc lốc, xuống khỏi xe định đóng cửa anh cậu nói vội theo.

-Chú ý ăn uống, đi đứng cẩn thận,… giữ sức khỏe. _anh nói một hơi rồi nhìn lại cậu.-Vào đi, trời nắng.

-Cám ơn! _cậu nói nhỏ rồi đóng cửa xe lại. đợi cậu vào nhà hẳn chiếc xe mới vụt đi.

https://thuviensach.vn

Cậu mở cửa phòng rồi gieo mình xuống chiếc giường êm ái đánh một giấc tới chiều.

Cậu không phải dọn dẹp gì nữa vì đã có người đến lo trước cho cậu, đó là ngươi do anh cậu-Gia Huy sai tới.

……..

Tonight

We are young

So let’s set the world on fire

We can burn brighter

Than the sun… _nhạc chuông điện thoại của cô vang lên, cô bắt máy.

-Tao nghe

-…

-Ủa H.Lâm hả?

-…

-Thì tên Lâm nên nhầm… hề

-…

-Thôi tối rồi tôi không đi đâu lười lắm

-…

-Kem á?

https://thuviensach.vn

-…

-Nhưng mà

-…

-Ok!!! Coi như tui làm phước cho cậu bé lọ lem vậy.

Là H.Lâm gọi rủ cô đi ăn kem, cậu rủ cô cốt là để nhờ cô rủ K.Lâm đi cùng vì cậu sợ nếu cậu rủ nó sẽ không đi (cô giống bà mối quá). Cô bấm số điện thoại của K.Lâm gọi cho nó

016xxxxxxxx

-Đi ăn kem với tao không?

-…

-Đi đi mày muốn mum bao nhiêu tao chiều hết (đâu phải tiền của cô mà sợ)

-…

-Ừm lát gặp. Bye!

Không cần nói địa chỉ hai người cũng biết là ở đâu vì đã cùng đi với nhau 5 năm rồi mà. Cô mặc chiếc quần lửng, áo thun cột tóc đuôi gà cao, đeo lại chiếc kính rồi xỏ dày đến chỗ hẹn.

-Na Na ở đây! _H.Lâm giơ tay vẫy gọi cô.

Thấy H.Lâm cô cũng đưa tay lên vẫy lại rồi chạy đến chỗ đó.

-Đến lâu chưa? _cô ngồi xuống ghế hỏi.

-Hì… cũng mới._H.Lâm gãi đầu.

https://thuviensach.vn

Cậu chưa bao giờ biết bối rối là gì vậy mà giờ mặt đang ửng dần lên, trông bộ dạng cậu cô phì cười.

-Ha ha hahaha, haiz… có phải khi yêu người ta toàn như khờ đi không hả? Trông bình thường tự tin là thế vậy mà giờ lại… haha. H.Lâm nhà ta cũng dại đi vì yêu rồi.

H.Lâm chỉ cười trừ, nói trúng tim đen rồi cậu còn biết nói gì nữa chứ. Hai người lại tám, mặt cậu cũng đang dần trở về trạng thái cũ. Đột nhiên khuôn mặt cậu dần cứng lại mặt đang biến sắc, răng nghiến trèo trẹo nhìn ra phía sau cô. Cô nhìn cậu thấy lạ đưa tay huơ huơ trước mặt cậu nhưng không phản ứng, cô quay lại phía sau mình- hướng H.Lâm đang nhìn. Cô cũng bất động giống H.Lâm chắc người cô có bao nhiêu máu hiện giờ đang tập trung tại khuôn mặt cô hết khiến nó đỏ rực, nhìn theo hai con người đang tiến gần lại bàn mình. Hai người ngồi tự nhiên xuống ghế cùng H.Lâm và cô.

-Đợi tao lâu không? _một cô trong hai người lên tiếng-đó là K.Lâm.

-…

Thấy thái độ của hai người lạ lạ thoáng đầu không hểu nhưng nhanh chóng hiểu ra vấn đề khi thấy hai người đang chăm chú nhìn vị khách còn lại không mời mà tới kia, K.Lâm giải thích:

-Ờm… à… nãy tao gặp Bảo đang đi dạo một mình nên tao rủ đi chung cho vui.

H.Lâm đang rất bức xúc bởi người được K.Lâm rủ là Bảo chứ không phải là mình, đã thế còn khoác tay cậu đi vào nữa. Nhưng không thể để mất hình tượng được, không thể để K.Lâm cho mình là nhỏ nhen, không thể để mình lép vế trước Bảo được. H.Lâm trở về trạng thái bình thường, cố nặn nụ cười hoàn mĩ nhất.

https://thuviensach.vn

-Trùng hợp nhỉ! _H.Lâm nói nhỏ. Còn cô thì đang bốc hỏa, Bảo cũng chỉ ngồi nhìn mọi người.

-Ừm…!_K.Lâm bình thản trả lời. -Chả lẽ mọi người định ngồi vậy mãi ah?

H.Lâm thấy hơi ngại vì phải để nó nhắc cậu đỡ lời.

-Ờ đúng đấy gọi kem đi chứ nhỉ, mọi người ăn kem gì nào? _H.Lâm hỏi rồi đưa ly nước lên uống.

-1 socola. _K.Lâm cười tít mắt trả lời.

Bảo thì không biết gì nên chỉ thấy bình thường bởi đó là chuyện bình thường, nhưng H.Lâm với Na Na thì cứ trố mắt nhìn nó. Bình thường nhỏ này ăn kem một lần ai thấy cũng phải té ngửa vậy mà giờ lại "khiêm tốn". Phải chăng là có Bảo?

H.Lâm đang uống nước nghe nó nói cậu phun hết vào mặt Bảo, ho sặc sụa.

Cô phì cười, sung sướng và thầm cảm ơn H.Lâm đã thay cô hành đạo. K.Lâm vội vàng lấy khăn giấy lau cho Bảo, H.Lâm ngại đến tím mặt.

-Xin lỗi xin lỗi cậu tôi không cố ý! _H.Lâm rối rít.

-Ờ… không sao, đâu phải cậu cố ý. Tôi vào nhà vệ sinh một lát nha. _nói xong cậu đứng dậy đi.

Cô vẫn đang cười nắc nẻ nhưng nhận được ánh mắt cắt kéo của K.Lâm cô đành nín cười.

-Cậu sao vậy hả? sao lại phun nước vào người Bảo? _K.Lâm tức giận quát H.Lâm.

https://thuviensach.vn

-Con này, H.Lâm bảo là không cố ý rồi còn gì? Mà cũng tại mày, đang không dẫn hắn đến làm gì, lại còn làm bộ ủy mị nữa. ĐIÊU! ĐIÊU!!! _cô bỉu môi trách K.Lâm.

H.Lâm không nói gì chỉ lặng yên chờ thái độ của nó.

-Có sao đâu, tao thích vậy được không? _K.Lâm gắt lại.

Thất vọng, H.Lâm bần thần đứng dậy.

-Thôi mình về trước, các cậu ăn kem vui vẻ nhé…! _H.Lâm nói nhanh rồi quay lưng bước đi.

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Bất ngờ trước thái độ của H.Lâm vì chưa bao giờ cậu hành xử như thế kể cả 5 năm học chung rồi, H.Lâm không phải là người dễ bị đả kích, ngay cả lúc K.Lâm nói nó có boyfriend cậu vẫn không tỏ thái độ. Chả lẽ nào chỉ vì phun nước trúng hắn mà cậu ta lại ngại đến mức bỏ về…

Không suy nghĩ thêm cô theo H.Lâm ra ngoài để lại K.Lâm và cậu ở lại. Ra khỏi quán kem cô thấy H.Lâm đang bước đi thất thểu trên đường, không biết sao giờ cô lại thấy buồn cười, không biết đây có phải là thằng bạn không sợ trời cũng không sợ đất (chỉ sợ mỗi K.Lâm) mà cô biết không nữa? . Cất cái nụ cừoi ấy đi chạy đến vỗ vai H.Lâm.

-Nè sao lại bỏ đi vậy hả?

H.Lâm vẫn bước đi mặt cúi gằm xuống, cô bực mình vì cậu ta giám phớt lờ mình kéo tay cậu lại đứng trước mặt cậu nói:

-Tôi đang nói chuyện với cậu đó có nghe không?

H.Lâm đứng lại nhưng vẫn không nói gì, cô chống nạnh đi một vòng quanh cậu rồi dừng lại trước mặt cậu.

-Đừng nói với tôi là cậu sợ hắn nha? _cô nhìn H.Lâm chằm chằm.

-Chứ cậu bảo tôi phải làm gì? Chưa bao giờ K.Lâm đối với ai giống vậy cả! _H.Lâm giờ mới lên tiếng.

https://thuviensach.vn

ủa… là sao? A hà thì ra đây là lí do sao chú nó bỏ về (ý cô là H.Lâm sợ Bảo vì lỡ phun nước vào mặt cậu, Sợ cậu tính sổ nên mới bỏ về) bắt được thóp H.Lâm cô lên giọng.

-Chả lẽ cậu dễ dàng bỏ cuộc vậy sao? _cô nheo mày hỏi.

H.Lâm không trả lời lại cúi gằm mặt xuống.

-Dưới đó có gì hay lắm sao cứ ngắm vậy?

Có lẽ tôi đã nhìn lầm cậu, vậy mà nãy tôi còn đang mừng thay nó vì có người như cậu yêu nó. Chắc kiểu này tôi phải đi đổi kính cho tăng độ lên mới được. Haiz…

H.Lâm im lặng một chút rồi nói:

-Cậu có cận đâu mà đòi tăng độ. _câu trả lời của cậu khiến cô sững người, cô quên mất H.Lâm biết cô không bị cận.

Cô hắng dọng chỉnh lại kính.

- E hèm… thôi bỏ đi không hơi đâu nói với thằng bờm @ như cậu nữa, bye. _ra vẻ thất vọng cô nói xong bỏ đi một mạch.

Nhưng đi được một đoạn thì cô xợt nhớ lại còn hai người đang trong quán kem. *không được mình không thể để hắn mãn nguyện được* nghĩ vậy cô lập tức quay lại quán kem với tốc độ hỏa tiễn.

Tới nơi cô đẩy cửa vào nhìn quanh, thấy hai người vẫn đang ngồi đó, không ngần ngại cô tiến tới. Cậu có vẻ ngạc nhiên khi thấy cô quay lại, còn K.Lâm thì thấy cô liền làm mặt giận dỗi quay đi hướng khác.

-Híc… _cô cười khảy quay sang phía K.Lâm đang nhìn, bước qua đứng trước mặt nó. *chu choa còn giám giận mình nữa*

https://thuviensach.vn

K.Lâm lại đổi tư thế ngồi quay sang hướng khác, cô lại bước theo. Cứ thế đến hai lần nữa. Cô cáu thất sự, cô quyết định không bước theo nữa. Cô giật vai K.Lâm quay lại hướng mình búng vào trán cô một cái.

-Ui ya… đau!

-Nhỏ còn biết đau ah? Nhỏ cũng được quá hen. Giám tỏ thái độ hả? Có muốn biết thái độ thật sự hok nhỏ? _cô nhướn mày nói.

-@#$#$%^^*…

Hai nhỏ lo giận dỗi mà quên mất rằng có một người đang nhìn mình nãy giờ.

Trước giờ cậu chưa thấy đôi bạn nào lại tự nhiên đến vậy. Hiếm khi có phim xem, cậu ngồi im hết nhìn cô rồi lại nhìn nó.

Hai người chí chóe xong lại cười hòa. Đúng là họ sinh ra để làm bạn thân của nhau, nhìn hai đứa nó tự nhiên cậu thấy hơi ghen tị.

It feels like nobody ever knew me until you knew me

Feels like nobody ever loved me until you loved me

Feels like nobody ever… _điện thoại của K.Lâm đổ chuông, nhìn vào màn hình điện thoại sắc mặt nó dần biến sắc nhưng cũng bắt máy.

-Dạ… con nghe thưa sơ

-…

-Dạ con đang trên đường về ạ _K.Lâm vừa nói vừa đưa tay chỉ vào mình rồi chỉ ra cửa ý nói nó phải về, vẫy chào hai người rồi nó chuồn lẹ.

https://thuviensach.vn

Cô gật đầu lia lịa bởi cô biết goàn cảnh của K.Lâm, còn cậu thì không nói gì.

-Vâng! Thật….

K.Lâm đã đi ra khỏi quán mà cô và cậu vẫn đang còn nhìn theo. Thấy cậu cứ nhìn theo K.Lâm cô gắt:

-Mắt rớt rồi kìa.

-Bộ mắt tôi rớt thì mắt cô còn nguyên vẹn chắc?

-Cậu… xí. _cô nói xong đứng dậy bỏ về.

Ngồi trong quán cũng khá dễ chịu, lại có những bản hit w-pop cho cậu nghe (thể loại nhạc cậu thích nhất) nên ngồi thêm một lúc lâu nữa cậu mới về. Cậu vừa kéo ghế đứng dậy thì một nữ phục vụ chạy đến:

-Thưa anh, của anh hết 315.000đ.

Cậu tròn mắt không hiểu phục vụ đang nói gì, nãy giờ cậu chỉ gọi một ly cafe vậy sao lại nhiều tiền đến vậy.

-Chị ơi, chị có nhầm không ạ? Nãy giờ tôi chỉ gọi 1 cafe thôi mà. _cậu nói xong chỉ tay xuống ly cafe đang còn trên bàn.

Nữ phục vụ nhìn xuống bàn thấy đúng thật rồi nhìn lại hóa đơn trên tay mình, một duỗi danh sách dài:

“ Kem…

Nước…

Bánh ngọt…”

https://thuviensach.vn

-Nhưng trong hóa đơn ghi rõ ràng mà. _nữ phục vụ nói chắc rồi đưa hóa đơn cho cậu xem.

Cậu cầm hóa đơn đọc xong mà choáng váng.

-Những thứ này không phải tôi gọi mà, chị nhầm rồi. _cậu nói xong đưa lại hóa đơn cho nữ phục vụ rồi bước đi.

-A…anh gì ơi có cái này. _nữ phục vụ chạy theo cậu –Tôi quên mất.

“ cám ơn cậu nhiều!!!. Hihi

TRẦN NA NA”

(cũng anh hùng wá còn kí tên để lại danh tính nữa)

Cầm tờ giấy tiện lợi có lời nhắn của cô để lại trên tay, cậu tức muốn nổ đom đóm mắt. Nhưng muốn về thì phải thanh toán mới được về, hết cách cậu đành móc ví ra trả tiền.

Nhưng… ví cậu không mang, móc mãi mà chỉ có vẻn vẹn 50 000 trong túi, vì cậu nghĩ chỉ đi dạo thôi thì cần gì mang tiền nhiều. Cậu vò đầu bứt tóc hết rờ túi này lại đến túi khác nhưng không có, xui xẻo điện thoại cũng không mang. Nữ phục vụ thấy điệu bộ của cậu hiểu liền là cậu không có tiền trả, cô trề môi:

-Sĩ diện hão, nhìn cưng trông cũng ngon đấy sao lại đi ăn quỵt thế hả? đã không có tiền mà còn bày đặt bao gái. Xí…! _nữ phục vụ thay đổi thái độ 180 độ, đưa đôi mắt khó chịu nhìn cậu.

-Này chị ai nói tôi bao gái vậy hả? Mà tôi ăn quỵt của chị bao giờ? _cậu trừng mắt nhìn nữ phục vụ khiến cô hơi dợn.

Cậu đang bực bội, nữ phục vụ còn thêm dầu vào lửa, lại còn nói cậu bao gái nữa (cậu có xem cô là con gái đâu, hơn nữa nếu có bao ai thì cậu thà

https://thuviensach.vn

bao con khỉ còn hơn).

-Thôi không nói nhiều, cậu thanh toán đi. _nữ phục vụ xòe tay ra trước mặt cậu.

-Tôi… tôi không có! _cậu ngượng ngạo trả lời.

-KHÔNG CÓ??? _nữ phục vụ nhắc lại lời cậu.

Cậu không nói gì chỉ móc túi không ra cho nữ phục vụ xem, đúng là cậu nói thật.

Nữ phục vụ nheo mày lại nghĩ gì đó (cô nghĩ trong nhà bếp đang thiếu người rửa bát đĩa). Suy nghĩ xong nữ phục nói.

-Thôi được rồi cậu đi theo tôi. _nói xong cô đi vào bếp.

Cậu không biết sẽ như thế nào nhưng giờ còn cách nào khác nữa chứ, cậu đành lẽo đẽo theo sau.

-Làm đi. _nữ phục vụ đó đưa cho cậu chiếc tạp giề rồi hất mặt về phía đống bát đĩa đang chất cao như núi kia.

-Làm gì ạ? _cậu ngây thơ hỏi lại.

-Rửa bát chứ làm gì?. _nữ phục vụ đó phán.

Cậu nhìn lại đống bát, nhìn nữ phục vụ rồi chỉ tay vào mình.

-Tôi sao?

-Bộ ở đây còn người nào ăn quỵt nào khác nữa sao? _nữ phục vụ nói mỉa.

Tức giận nhưng không làm gì được tại đang trong thế bí, cậu đành làm vậy.

https://thuviensach.vn

con nhỏ sao chổi tôi sẽ không tha cho cô. Hãy đợi đấy (đã lâu… mà không, phải là rất lâu mới đúng cậu chưa chọc phá ai vì cậu quyết "tu", đó cũng là câu trả lời cho việc cậu không tính toán những lần trước với cô, nhưng giờ thì cậu phải xuống núi rồi)

Cậu đứng rửa hết đống bát này đến chồng bát nọ, đến tận 2h sáng mới được "thả". Hên là trước đây cậu sống một mình bên Úc nên cũng biết đến rửa chén là gì, cũng hay đi làm thêm nên quen với việc phải đứng lâu. Nếu không thì không biết rằng sau các đống bát đó cậu còn dẫn xác về nhà được không. Mà cũng còn hên nữa là trường cậu 8h mới học nên cậu có thể ngủ bù được chút buổi sáng.

Nhưng cậu không dành thời gian đó để ngủ bù, sáng hôm sau cậu dậy sớm rồi đến trường luôn. Dĩ nhiên cậu là người đến lớp đầu tiên.

Tùng tùng tùng…

Tiếng trống trường vang lên điểm giờ vào lớp.

Cô không biết gì nên thản nhiên bước vào, còn không quên tặng cậu một nụ cười "cám ơn" vì trầu kem tối qua, tưởng là sáng nay cậu ta chắc chắn sẽ tính với mình nhưng… không hề, cậu ta còn đáp lại cô cũng bằng một nụ cười nửa miệng. Cô không hề biết đến nụ cười của cậu vì cô đang đảo mắt tìm H.Lâm (hôm nay cậu ta không đi học) nếu không thì cô đã đề phòng được rồi.

Tiết đầu là tiết sinh của bà cô Lệ (bà ấy hơi dị hợp chút)

10'- 15'- 35'… trôi qua bình yên, cậu đang nghĩ không biết mình có bỏ quá liều cho xx xxxx không thì…

-AAAAAAAAAAAAAAA……..!!! _đó là tiếng la của cô, mặt cô đang chuyển sắc từ hồng… trắng… xanh… đỏ…xám đến tím lịm.

https://thuviensach.vn

Mọi con mắt đều đổ dồn xuống cô, một số bạn nữ khác cũng la lên volume không kém cô là mấy.

(thì ra cậu đến lớp sớm vì dụ này. Không biết cậu kiếm đâu ra lũ nhện to chảng kia cậu xịt cho chúng một ít hơi thuốc ngủ (đủ để khi cô đang ngồi học thì nó chui ra) rồi bỏ vào hộc bàn cô và chúng thì ngoan ngoãn nằm im mà lim dim. Xong việc cậu xách cặp xuống căng tin ăn sáng)

Trên người cô giờ có mấy "em" nhện đang bậu lấy cổ, tay, bụng… cô. Mà cô thì không biết làm gì khác ngoài việc đứng bất động như trời trồng (loài vật cô sợ nhất là nhện mà, vì trước đây anh trai cô cũng trêu cô do không cẩn thận nên bị mấy con nhện to không kém vậy cắn khiến cô lên cơn sốt chết đi sống lại phải nằm viện một tuần lận).

Cậu đang xung sướng cười rền trong bụng (làm sao mà cậu dám cười to, không khéo bị tởn cho một trận mà có khi còn bị ném vào trại cũng nên). Bà cô đang trên bục giảng thấy vậy đương nhiên là cũng chạy xuống xem.

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA…. _tiếng la của bà côlớn hhơn tất cả, át hết những cái "loa" khác. Nhưng có vẻ không phải là do sợ hãi, bà cô la lên rồi cười sung xướng.

-Trời ơi ở đâu ra lũ nhện dễ thương này vậy? cô tìm mãi mà không gặp chúng, giờ lại gặp ở đây! Hahaha.

Tất nhiên là không đứa nào ngạc nhiên rồi (ngoại trừ cậu), vì chúng biết trước bà cô này vốn dĩ dị hợp vậy mà.

-Vậy cô đưa chúng đi đi!!! _K.Lâm đề nghị.

-Hì… tuy cô thích chúng nhưng cô không thể bắt chúng bằng tay không được, bàn tay ngọc ngà của cô mà. _bà cô nói rồi đưa tay mình lên vuốt ve.

https://thuviensach.vn

Cô thì vẫn đang chết đứng đằng kia. Mọi người chỉ biết nhìn cô tội nghiệp.

Gây chuyện thì phải giải quyết thôi, chả lẽ lại cứ đứng ngắm nhau sao, chơi cô vậy đủ rồi. Cậu lên tiếng:

-Đưa cho tôi cái bịch hay cái lọ gì cũng được.

Cả lớp đều ngạc nhiên.

-Mau. _cậu quát

Mạnh Hùng (lớp trưởng) vội vã chạy đi, lúc quay lại đưa cho cậu một cái hộp nhỏ.

-Đây.

Cậu nhận lấy rồi bước đến gần cô. Cậu nhặt từng con nhện bỏ vào hộp trước bao con mắt đang nhìn cậu thán phục, ngưỡng mộ của các nàng + những ánh mắt ghen tị của các chàng. Cô thì đương nhiên là ngoan ngoãn cho cậu bắt rồi.

-Cậu… cậu làm gì đấy. _cô hỏi khi thấy tay cậu đưa gần tới ngực mình.

Cậu không trả lời vẫn làm việc mình đang làm. Cô sợ quá nhắm mắt chặt lại, nhưng không có chuyện gì xảy ra cả, cô từ từ mở mắt ra nhìn. Trước mắt cô là một con nhện to đang bị treo lủng lẳng.

-Bắt con nhện. _cậu dơ con nhện mới bắt trên ngực cô lên nói.

Nhìn kĩ trên người mình đến khi chắc chắn rằng không còn “em” nhện nào trên người mình nữa cô mới thở phào, cơ mặt cũng dần giãn ra. Còn các “em” nhện ấy được trao lại quyền sở hữu cho bà cô Lệ.

Tùng tùng tùng…

https://thuviensach.vn

Cuối cùng cũng xong buổi học, tiếng trống vừa vang là cô vội vã về nhà vì cô đã nhịn đói cả ngày nay rồi, trưa cô có xuống căng tin ăn trưa nhưng nhìn đâu cũng ra nhện nên không ăn được miếng nào. Cô đạp xe một mạch về nhà, đúng là có thực mới vực được đạo. Khi đã giải quyết xong cái bao tử của mình và hoàn toàn tỉnh táo, cô nghĩ lại việc hồi sáng:

-Sao hôm nay hắn tốt thế nhỉ, giúp mình bắt nhện nữa. Đứa nào lại giám chơi mình chứ? Mà… sao hắn lại không sợ nhện nhỉ?A đúng rồi! Là hắn, chính hắn, chắc hắn cú mình dụ hôm qua đây mà. Được lắm Hoàng Gia Bảo, cậu tới số với tôi rồi.

…

Giờ cậu đang thong dong trên đường với chiếc xe đạp của mình, nghĩ lại khuôn mặt cô lúc đó rồi tự cười.

Sau hôm nay cậu đã trở thành super man của lớp, nhưng điều đó không quan trọng cốt lõi vấn đề là cậu đã giải quyết được nỗi uất trong cậu bấy lâu.

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Reng… reng… reng…

Chuông đồng hồ báo thức vang lên, đã đến giờ thức dậy bắt đầu một ngày mới. Cô chuẩn bị đến trường trong tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Cô đứng sẵn đợi cậu ở nhà để xe của trường, thấy cậu tới cô chặn xe cậu lại.

-Là cậu phải không?

-Tôi?… Chuyện gì? _cậu giả nai không hiểu.

-Hôm qua, cậu bỏ nhện vào hộc bàn tôi đúng không? _cô trừng mắt nhìn cậu.

Cậu phớt lờ qua câu hỏi của cô, hất tay cô đang giữ xe mình ra rồi dắt xe vào cất.

-Cậu trả lời đi! _cô quát.

-Phải thì sao mà không phải thì sao? _cậu đứng lại, quay mặt về phía cô nói.

-Cậu thật quá quắt, cậu… _không để cô nói hết câu cậu nhảy vào.

-Tôi quá quắt ư? Vậy còn cái người nào để lại cho tôi một đống hóa đơn bắt tôi trả trong quán kem khiến tôi phải rửa bát đến sáng để trả nợ hả? _cậu vừa nói vừa bước lại gần cô, tia ra ánh mắt tóe lửa.

https://thuviensach.vn

Chớp chớp, cô chớp mắt vô tội nhìn cậu *hắn tội nghiệp vậy sao?*

Nói xong cậu đút tay vào túi cất gót quay bước, cô chỉ lặng ngắt nhìn theo. Cũng có chút hối hận nhưng cô không thể quên đi mấy em nhện hôm qua, cô chạy vào nhà để xe loay hoay làm gì đó.

-Xong. Haha _cô phủi tay cười mãn nguyện.

Bước tới cửa lớp cô suýt bật ngửa ra sau nếu không có một bàn tay kéo lại.

Một anh chàng cao ráo, nước da trắng, mái tóc mềm mại được cắt theo kiểu Justin Bieber, đôi mắt to, mũi cao,…

"Ực" _cô nuốt khan.

-Làm gì mà nhìn dữ vậy, tôi sắp bị cậu tuốt hết nhan sắc rồi đây! _anh chàng ghé vào mặt cô nói rồi nở nụ cười.

ôi lạy thánh Lala quan thế âm bồ tác cùng chúa Giê Su tối cao! Người ta nói một nụ cười bằng 10 thang thuốc bổ sao con thấy… nụ cười này phải bằng trăm thang "thuốc ngất"

Thấy cô vẫn đang ngơ ngác chàng búng vào trán cô một cái.

-Ai ya… cậu thích chết ah? _cô xoa trán rồi giơ nắm đấm lên dọa.

-Thấy tôi sao? _chàng chỉnh lại áo đồng phục rồi đưa tay lên vuốt cằm.

Cô gật gật rồi đưa tay bật ngón cái lên.

-So good! Mà sao tự ngiên thay đổi 180 độ vậy?

-Hề hề phải chuẩn bị vũ khí chứ! _chàng đút tay vào túi quần nói.

https://thuviensach.vn

-Vũ khí? Này, cậu định đi chiến đấu để hi sinh ah? _cô nói nhỏ vào tai chàng.

-Ngốc! _chàng lại búng vào trán cô một cái nữa.

-ĐAU!!! Hôm nay cậu to phổi lắm rồi đấy! _cô quát rồi mấm chặt môi chống nạnh.

Anh chàng kia không "đá" với cô nữa, vẫn đút tay vào túi quần quay vào lớp.

Đó là Hoàng Lâm, thì ra hôm qua cậu nghỉ học để đi tút lại nhan sắc. Nghĩ lại, Kì Lâm chê cậu cũng đúng. Hãy tưởng tượng Hoàng Lâm trước kia là một "hot boy" được xếp từ dưới xếp lên của trường (Hoàng Lâm đèo bồng được cái danh hot boy chỉ là do cô đặc cách cho cậu vì cậu là bạn thân của cô (sau Kì Lâm) và cũng để chọc Kì Lâm với Hoàng Lâm)

Hoàng Lâm thản nhiên ngồi vào bàn cô mà không cần hỏi ý kiến (quên nói với các bạn bàn của lớp cô là bàn 4 nên Hoàng Lâm mới có chân chen vào. Những lớp khác thì chỉ bàn đôi nhưng không hiểu lí do gì mà ông thầy Khánh phát xít lại bắt lớp cô ngồi bàn 4, bất mãn nhưng không đứa nào giám ho he)

-Cậu đi sửa cả mắt luôn ah? _cô chống tay xuống bàn nói.

-Không! Vẻ đẹp tự nhiên đấy! _cậu nháy mắt.

-Vậy tôi nghĩ cậu phải đi sửa mắt ngay lập tức! _cô vờ "bắt bệnh".

-Tại sao? _Hoàng Lâm ngạc nhiên hỏi.

-Cậu đang ngồi chỗ tôi đấy! _cô trả lời.

-Hoàng Lâm nhìn lại chỗ mình đang ngồi rồi ngẩng mặt lên nhìn cô.

https://thuviensach.vn

-Thì sao? Liên quan gì đến đôi mắt của tôi? _cậu hỏi lại.

-Thì mắt cậu có vấn đề nên mới nhìn lộn chỗ => ngồi lộn chỗ => chỗ đâu tôi ngồi?

-Đó đó… chỗ cậu từ giờ sẽ ở đó. _ Hoàng Lâm nói rồi hất hất mặt về chỗ cạnh Bảo.

Cô bốc hỏa nghiến răng trèo trẹo. Hoàng Lâm nhận thấy tình hình căng thẳng, cậu quên mất mối thù giữa cô và Bảo xợt nhớ ra Hoàng Lâm vội vàng kéo tay cô ra ngoài sân tìm một chiếc ghế đá chỗ ít người qua kẻ lại ấn cô ngồi xuống.

-Bình tĩnh tự tin không tự ti. Có gì từ từ nói nào. _ Hoàng Lâm lấy tay quạt quạt cho cô hạ hỏa.

-Cậu làm vậy coi được ah? Cậu có phải bạn không vậy? Đã biết tôi với hắn… mà còn… ashhhhh. _cô ấm ức nói không nên lời.

-Thôi cho tôi xin lỗi mà! _ Hoàng Lâm gãi đầu.-Nhưng cậu cũng phải hiểu cho tôi chứ. _ Hoàng Lâm ngồi thẳng lưng nói to.

-Hiểu? Hiểu cái con đà điểu nhà cậu! _cô trừng mắt lên.

-Mới hôm qua… ah không… hôm kia, cậu còn chửi tôi sao dễ bỏ cuộc vậy mà giờ tôi đang Sài Gòn… ý lộn… Kì Lâm thẳng tiến thì cậu không giúp đỡ là sao? _ Hoàng Lâm gắt.

thì ra cậu ta thay đổi là để chuẩn bị nổi dậy! nghĩ vậy nhưng cô không thể buông tha cho đồ phản bạn này được, cô đứng bật dậy.

-Tốt! _cô cười nửa miệng, Hoàng Lâm tưởng đã xong chuyện cũng cười theo cô. Nhưng nhanh chóng thu lại nụ cười, cô thét vào mặt Hoàng Lâm :

-Vậy liên quan gì đến chỗ ngồi của tôi?

https://thuviensach.vn

Hoàng Lâm giật nảy người bởi tiếng thét đó.

-Trời! nói nãy giờ mà cậu không hiểu sao? _ Hoàng Lâm đưa hai tay ra trước mặt cô.

-Hứ… _cô khoanh tay trước ngực, ngoảnh mặt sang hướng khác.

Hoàng Lâm đi sang đứng trước mặt cô giải thích:

-Cậu cũng thấy Kì Lâm với Bảo hợp rê nhau thế nào mà, nếu để Kì Lâm ngồi cạnh Bảo thì còn gì là cơm cháo của tôi nữa? Cậu ráng giúp tôi đi mà! Tôi hứa sẽ đãi cậu ăn những gì cậu thích vào bất cứ lúc nào cậu muốn! Nha… nha!!! Giúp tôi đi, năn nỉ. _ Hoàng Lâm ra vẻ đáng thương cầu cứu.

Nghe cũng xuôi lòng nhưng vẫn chạnh lòng cô nói:

-Vậy có nhất thiết phải bắt tôi ngồi cạnh hắn không chứ?

Hoàng Lâm gật gật chấp tay như van xin.

Cô suy nghĩ một lát rồi nói:

-Thôi được rồi!

-Quyết định vậy nhé? _ Hoàng Lâm nói rồi đưa tay hình nắm đấm ra thay cho giấy cam kết.

Cô vẫn khó chịu nhưng đã nhận lời Hoàng Lâm rồi, thôi vì hai đứa bạn thân ta đành hi sinh vậy. Cô miễn cưỡng đưa tay ra đập vào tay Hoàng Lâm xác nhận.

-Vậy là xong, đi thôi. _ Hoàng Lâm khoác vai cô đi vào lớp. Nhưng cô giật Hoàng Lâm lại, hỏi:

https://thuviensach.vn

-Mà cậu không sợ ông thầy Khánh ah, ông có cho đổi chỗ đâu? Cũng không sợ hắn khi bắt hắn… ơ không bắt tôi ngồi chung với hắn sao?

-Yên tâm, ông thầy thì tôi lo xuôi rồi, còn hắn… mà sao người ta có tên đàng hoàng cậu không gọi lại cứ gọi hắn với chả đồ lung tung vậy?

Sock toàn tập, cô mắt chữ O mồm chữ A. Sao Hoàng Lâm lại bênh cậu chằm chặp vậy chứ?

-Không phải hắn với cậu là tình địch ah? _cô thắc mắc.

-Xưa rồi Na ơi! _cậu vẫy tay. –Chỉ là hiểu lầm thôi, giờ bọn tôi là bạn rồi. Mà này, cậu không được ăn hiếp bạn tôi đâu đấy! _ Hoàng Lâm nói như ra lệnh bắt cô thực thi.

-Bạn?… ôi trời!

Được nếu hắn không đụng chạm tới tôi.

-Đụng gì chứ, tôi nghe Bảo kể lại rồi cậu cũng quá đáng lắm.

-Qúa gì chứ? Mà cậu bị hắn bỏ bả rồi hay sao mà tôi nói câu nào cậu bênh hắn câu đấy vậy?

-Cậu muốn biết không? _ Hoàng Lâm ra vẻ bí mật.

-Nói! _cô đồng ý, vì cô cũng đang muốn tìm ra loại “bả” mà cậu cho Hoàng Lâm mà cả Kì Lâm nữa đều dính phải.

-Ngồi xuống đây tôi kể cho!

Tùng tùng tùng…

Đến giờ vào lớp rồi, cảm xúc lại bị dội nước đá cho đông cứng, với người tò mò như cô thì… thất vọng. Hai người đành vào lớp.

https://thuviensach.vn

Bước vào lớp thấy Kì Lâm đang rôm rả với Bảo Hoàng Lâm chạy đến đẩy Kì Lâm vào góc trong cùng, còn cậu ngồi bên cạnh, dù không muốn nhưng cô cũng phụng phịu ngồi xuống cạnh Bảo.

Kì Lâm bực mình gắt lên:

-Cậu điên ah? Ra chỗ khác coi! Chỗ này không… . _ Kì Lâm gắt lên, nhưng khi nhìn lại Hoàng Lâm cô cũng sững sờ không kém cô là bao(còn hơn á chứ).

-Cậu… cậu… _ Kì Lâm chỉ tay vào người Hoàng Lâm lắp bắp ngạc nhiên không nên lời.

-Tớ Hoàng Lâm đây mà. _ Hoàng Lâm nói rồi nở nụ cười với Kì Lâm (nụ cười mà cô cho là bằng 100 thang “thuốc ngất” kia).

Vẫn chưa hết ngạc nhiên, Kì Lâm vẫn thừ người ra, Hoàng Lâm đành kéo tay Kì Lâm đang chỉ mình xuống rồi xoay đầu cô hướng lên bảng. Nhưng đầu nó như có lực đàn hồi lập tức quay lại nhìn Hoàng Lâm. Hoàng Lâm đưa tay béo má Kì Lâm, có tác dụng “giảm ngây” thật, nhưng Kì Lâm không hề giận dỗi mà chỉ thoáng phụng phịu quay đi để che dấu cho hai má đang đỏ dần lên, màu đỏ ấy nhanh chóng lan ra làm vành tai Kì Lâm cũng đỏ hỏn hết lên.

(Kì Lâm không phải người “háo sắc” đâu các bạn, Kì Lâm như thế là vì Hoàng Lâm thay đổi quá nhiều. Trước đây, Hoàng Lâm cũng hay bất thường nhưng chỉ là tính tình thôi còn lần này thì là cả hai. Ngoại hình chuẩn (giờ nó mới nhận ra), lại mạnh dạn hơn nhiều (vì chưa bao giờ Hoàng Lâm giám béo má Kì Lâm cả, lại còn đòi ngồi cạnh nó). Lúc trước Kì Lâm cũng đã có cảm tình với Hoàng Lâm rồi nhưng do cậu không chịu nói ra nên nó phải dùng đủ mọi chiêu khích tướng hy vọng Hoàng Lâm sẽ nói ra với nó nhưng Hoàng Lâm vẫn im lặng. Giờ thì Kì Lâm đã bị Hoàng Lâm chinh phục hoàn toàn dù Hoàng Lâm vẫn chưa nói).

https://thuviensach.vn

Nửa bàn bên kia cũng im lặng không có chuyện gì xảy ra. Vì hiện tại cô xem mọi vật xung quanh mình đều là không khí để tập trung sử dụng giác quan thứ sáu của mình với việc đoán ra cái thứ cô cho là "loại bả" của Bảo đã cho Hoàng Lâm. Cả tiết học cô ngồi ngao ngán vì không có Kì Lâm cùng chém gió, lại còn bị kẹt giữa hai đống sắt này. *hắn đã đành tại sao cậucũng lạnh thế nhỉ? Mọi hôm cậu ta nhiều chuyện lắm mà nhaats là khi cạnh nó, sao giờ ngồi chung với nó rồi lại im ắng thêa nhỉ*

Đến giờ ăn trưa, cô kéo tuột Hoàng Lâm đi không cần hỏi ý kiến. điều này khiến cô trở thành kẻ vô duyên vô ý vô tứ vô tổ chức trong mắt các em nữ từ trong lẫn ngoài lớp (vì giờ Hoàng Lâm là một thành hot boy đúng nghĩa rồi mà) nhưng không ai dám cản cô cả, chỉ còn cách tròn mắt nhìn Hoàng Lâm bị kéo đi.

Cô lôi Hoàng Lâm đi xệch xệch mặc cho cậu đang ý ới cầu cứu. Cô ấn người Hoàng Lâm xuống chiếc ghế đá hồi nãy. Cô vắn tay áo lên chẩn bị xử án.

-Giờ thì nói đi! _cô ra lệnh.

-Lát được không? Giờ cho tôi đi ăn đã! _ Hoàng Lâm định đứng dậy nhưng bị cô đẩy xuống.

-Muốn ăn thì nói mau rồi đi ăn.

-Nhưng Kì Lâm đang đi cùng Bảo kìa! _ Hoàng Lâm nói rồi chỉ tay về nơi Bảo và Kì Lâm đang đi.

Cô cũng nhìn ra nhưng không quan tâm, cô trở lại vấn đề.

-Cậu bảo hắn là bạn cậu mà, yên tâm.

-Nhưng…

https://thuviensach.vn

-Không nhưng nhịn hay bịn rịn gì hết, nói đi.

Hoàng Lâm ra vẻ giận dỗi.

-Tôi đã nhịn cậu rồi đấy nhá. Giờ muốn nói hay muốn chết tùy cậu chọn! _cô nhướn mày nói.

Dại gì mà chống đối chứ, Hoàng Lâm ngoan ngoãn.

-Tôi nói, tôi nói. _ Hoàng Lâm dơ tay lên đầu hàng.

-Chuyện là thế này…

* Tối hôm kia khi nghe cô chửi xong, Hoàng Lâm không về nhà mà cứ thế đi vất vưởng trên đường suy nghĩ. mãi đến khi cậu rửa bát xong mà Hoàng Lâm vẫn đang lang thang, đang đi Hoàng Lâm thấy cậu đang đi trên đường lại có vẻ mệt mỏi.

-Phải Bảo không? _ không tin vào mắt mình Hoàng Lâm lên tiếng hỏi.

Nghe thấy tên mình, cậu ngẩng mặt lên nhìn. Cậu cũng ngạc nhiên không kém khi nhìn thấy Hoàng Lâm.

-Cậu… Hoàng Lâm ?

-Sao cậu còn ở đây? _ Hoàng Lâm hỏi (cậu này quên mất tình địch của mình rồi).

Thấy Hoàng Lâm có vẻ ngạc nhiên khi thấy cậu, cậu hất mặt về phía quán kem.

-Tôi phải rửa bát. _cậu trả lời.

-Rửa bát? _ Hoàng Lâm hỏi lại, tròn xoe mắt nhìn cậu.

-Ừm. Còn cậu? tôi thấy cậu về lâu rồi sao giờ còn ở đây.

https://thuviensach.vn

-Tôi… _ Hoàng Lâm gãi đầu không biết nói sao, giờ cậu mới nhớ đến tình địch của mình, cậu quết định nói chuyện với Bảo một lần. –Cafe không?

Cậu không hiểu ý Hoàng Lâm.

-Cafe?

-Ừm… tôi có chuyện muốn hỏi cậu. _ Hoàng Lâm nói.

-Mai được không? Giờ tôi đang rất mệt. _ cậu uể oải trả lời.

-Không. _ Hoàng Lâm dứt khoát.

Thấy bộ dạng Hoàng Lâm cậu đành đồng ý.

-Ok!

Hai cậu ghé vào một quán cafe gần đó, chọn một chỗ yên tĩnh nhất.

Đi cafe Sài Gòn về đêm cũng không tệ, bớt tấp nập ồn ào bon chen với ban ngày nhưng vẫn có gì đó vội vã của nhịp sống trẻ lúc về đêm.

Cả hai đều ngồi im lặng ngắm thành phố về đêm, nhưng không lâu không chịu nổi sự im lặng này nữa vả lại cậu đã mệt nhoài với việc “trả nợ” cậu lên tiếng:

-Có chuyện gì?

-Tôi… tôi thích Kì Lâm! _ Hoàng Lâm trả lời, mặt bỗng nóng phực lên.

-Thì sao? _cậu thản nhiên nói.

-Nhưng Kì Lâm với cậu… _ Hoàng Lâm ngập ngừng.

-Tóm lại là chuyện gì? _cậu gắt.

https://thuviensach.vn

-Kì Lâm thích cậu? và cậu…

-Hahahaha… _câu nói của Hoàng Lâm bị chặn lại bởi tràng cười giòn tai của cậu vang lên.

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 7

-Cậu thật có khiếu hài hước đó!

Bực mình vì cậu cười ha hả trong khi mình đang rất nghiêm túc.

-Có gì đáng cười sao? _ Hoàng Lâm hỏi.

Thấy vẻ mặt Hoàng Lâm cậu thu lại tràng cười hỏi:

-Chỉ vì điều đó mà bắt tôi ra đây sao?

-Chỉ vì điều đó? Đó không phải là một điều mà là một chuyện. _ Hoàng Lâm gắt khi thấy cậu thờ ơ với việc này.

-Tôi không quan tâm. _cậu nói.

-Không lẽ cậu định đùa giỡn với Kì Lâm sao?

-Đùa giỡn?_cậu ngạc nhiên. –Này, có ai cấm bạn bè không được đùa không? Hai người có gì thì tự giải quyết với nhau, đừng lôi tôi vào.

Hoàng Lâm đập bàn nổi cáu:

-Không phải cậu tự nhảy vào sao?

-Đủ rồi đó, ý cậu là sao? _cậu bực mình vì nãy giờ vô duyên bị nghe chửi.

-Mối quan hệ giữa cậu với Kì Lâm là gì? _ Hoàng Lâm hỏi.

https://thuviensach.vn

-Là bạn. _cậu trả lời không chút nghĩ ngợi.

-Bạn sao? _ Hoàng Lâm không tin hỏi lại.

-Chứ cậu nghĩ là gì?… hay là cậu tưởng tôi… Kì Lâm…

Hoàng Lâm ngại ngùng chỉ khẽ gật đầu.

-Ha ha hahaha. _cậu lại cười. -Cậu nói cậu thích Kì Lâm?

Gật

-Nhưng cậu không giám bày tỏ?

Gật

-Hai cậu đúng là một cặp trời sinh đấy, bên chiêu binh bên khích tướng.

-Là sao? _ Hoàng Lâm không hiểu.

-Cậu không nhận ra Kì Lâm cũng thích cậu sao?

-Cậu… ai nói với cậu?

-Kẻ mù tình như tôi còn thấy thì có ai mà không biết.

-Cậu với Kì Lâm không có gì thật chứ?

-Kì Lâm không phải tuýp của tôi.

Hơi bức xúc khi cậu giám chê Kì Lâm nhưng dù sao vậy cũng tốt.

-Vậy tôi về được chưa? _cậu hỏi.

Gật

https://thuviensach.vn

Cậu đứng dậy ra về, ra khỏi quán cafe đi được một đoạn thì có tiếng gọi cậu:

-Bảo! Bảo… đợi tôi. _nghe thấy có tiếng gọi cậu dừng lại.

Hoàng Lâm chạy lại, thở dốc nói.

-Làm bạn được chứ? _ Hoàng Lâm nói rồi đưa tay ra.

Thấy thái độ chân thành của Hoàng Lâm cậu quyết định đồng ý, cậu cũng là người mà, cũng cần một người bạn để "chim sẻ" với nhau. Cậu cũng đưa tay ra bắt tay Hoàng Lâm mỉm cười.

-Không là bạn thì tôi với cậu là kẻ thù chắc?

Hoàng Lâm bật nụ cười thật tươi.

-tôi nhờ cậu một việc được không?

-Cậu định vụ lợi đấy ah? Đòi làm bạn với tôi để sai khiến hả? _cậu nói xong quay lưng bước đi.

-Không ý tôi không phải vậy.

Thấy Hoàng Lâm vẫn ngây ra, cậu lên tiếng:

-Cậu không về sao?

Hoàng Lâm nghe vậy chạy lại bá cổ cậu, rồi hai người cùng thao thao bất tuyệt.*

(Sản phẩm của lần thao thao bất tuyệt đó chính là Hoàng Lâm bây giờ, thì ra chuyện Hoàng Lâm nhờ cậu là giúp mình thay đổi style và tổng tiến công Kì Lâm vì Hoàng Lâm thấy phong cách của cậu khá ấn tượng và quan trọng là Hoàng Lâm có thể "trông chừng" cậu. Vốn liếng là cả ngày hôm qua

https://thuviensach.vn

Hoàng Lâm đi tút lại bản thân, không biết sau này có thu hồi vốn được không nữa. Bảo cũng đã kể lại mọi chuyện giữa cậu và cô cho Hoàng Lâm nghe và… hình như hai anh chàng đã có một vụ dao dịch gì đó)

…..

-Đó chuyện là vậy đó. _ Hoàng Lâm kể xong ngồi ngả lưng ra sau ghế bắt chân hình chữ ngũ.

-Chỉ vậy thôi sao? _ cô tia ánh mắt nghi ngờ.

-Chậc… thật! _ Hoàng Lâm tả lời.

-Vậy chính hắn đã… _ cô nói bỏ lửng rồi chỉ tay vào người Hoàng Lâm từ trên xuống dưới một lượt.

Hoàng Lâm khẽ nghiêng đầu qua một bên, nhướn mày nhún vai.

-Chậc, đi ăn thôi đói quá rồi. _ Hoàng Lâm đứng dậy kéo cô đi.

Lần này thì cô ngoan ngoãn nghe lời theo Hoàng Lâm đi.

Buổi học hôm nay êm ái nhưng không hề nhẹ nhàng với các cô cậu bởi ai cũng đang nặng trịch tâm trạng, có lẽ người nhẹ nhất là cậu vì từ sáng tới giờ chỉ có cậu là người chưa bị chọc chạch. Cuối cùng cũng đến giờ tan học.

-Haiz… cuối cùng cũng xong. _ cô thở dài nói rồi gấp sách vở bỏ vào cặp.

-Ừm công nhận hôm nay dài thật. _ Kì Lâm đeo cặp lên uể oải nói.

Cũng phải thôi đối với hai con vẹt mà bị dán miệng lại thì liệu có vui dược không? Hai cô nàng bình thường nói nhiều là thế nhưng hôm nay lại bị ngăn cách thì sao chịu nổi. Mà cũng lạ là Hoàng Lâm không hề mở

https://thuviensach.vn

miệng suốt giờ học chỉ chăm chỉ học mà thôi, nếu là Hoàng Lâm của hai ngày trước khi ngồi chung với hai cô đã xảy ra đại chiến rồi. Còn cậu thì khỏi phải nói, có bao giờ nói chuyện với ai nếu không có người cạy miệng mình.

Bốn người cùng ra khỏi cửa lớp, vì là bàn cuối nên cũng ra cuối.

-Kì Lâm, không đi lấy xe ah? _ cô lên tiếng hỏi vì thấy Kì Lâm đi thẳng ra cổng.

-Ờ… không, sáng nay tao đi học nhưng cán phải đinh nên giờ nó đang được "chữa bệnh". Hihi

-Vậy mày về bằng gì? _ cô hỏi.

-Bằng xe chứ bằng gì? _ Kì Lâm cười đáp lại.

Cô chạy lại chỗ Kì Lâm.

-Này, mới mua xe mới ah?

-Mua lâu rồi. Hề

-Mày để đâu cho tao chiêm ngưỡng cái coi. _ cô háo hức.

-Ngày nào mày chả được nghía nó.

-Là gì có chứ. _ cô nhíu mày.

-Nó đây này. _ Kì Lâm nói rồi chỉ tay vào đôi chân của mình.

Biết mình bị hố, cô phồng miệng trợn mắt nhìn Kì Lâm.

-Thôi không đùa nữa, tao về đây. Bye mày _ Kì Lâm nói xong rồi đi thẳng.

https://thuviensach.vn

Cô đứng nhìn Kì Lâm đi khuất rồi mới vào lấy xe, đi được mấy bước thì Hoàng Lâm chạy ra suýt nữa thì lao vào cô hên là phản xạ của cô tốt. Hoàng Lâm kít thắng lại hỏi:

-Kì Lâm đâu?

-Cậu muốn đâm chết tôi đấy ah? _ cô gắt.

-Xin lỗi, Kì Lâm đâu? _ Hoàng Lâm gấp gáp.

Cô hất mặt ra cổng ý bảo Kì Lâm đi rồi, Hoàng Lâm vội vụt theo hướng đó luôn.

(Hoàng Lâm nghe Kì Lâm nói xe hư nên đã vội chạy vào trước để lấy xe)

Cô chậm rãi bước vào lấy xe,chiếc xe cuối cùng còn lại kia chính là của cô. Cô mở khóa xe rồi leo lên đạp.

Cô cứ đạp và bánh xe cứ quay, nhưng… sao không dịch chuyển được tí nào vậy. cô hăng sức đạp nhanh hơn nhưng vẫn không có gì thay đổi. Cô gồng mình lên lấy hết sức ra đạp.

-RẦMMMMMM

Cô lao vào một cây cột với tốc độ đáng gờm.

Thì ra nãy giờ cậu đứng sau xe cô nhấc bổng đuôi sau lên làm xe cô không nhích được tẹo nào, đến khi cậu thả tay bất ngờ thì… và hậu quả là bây giờ cô đang đo sàn. Cô nằm sõng xoài trên đất với tư thế chổng mông lên trời hận trời vô đối kia. Cô nguyên trạng như thế trong vài phút rồi từ từ ngồm dậy. Cô chỉ khẽ nhíu mày phủi bụi dính trên đồng phục. Cô vẫn chưa phát hiện ra cậu nếu cậu không lên tiếng:

-Cậu định chơi xe nghệ thuật ah?

https://thuviensach.vn

Nghe có tiếng nói cô quay lại, nhìn thấy cậu cô đoán ra ngay thủ phạm không ai khác mà chính là cậu.

-Đồ khùng, cậu định giết tôi đấy ah. Sáng nay cậu "uống thuốc" chưa vậy?

-Tôi khùng thì cô còn bình thường được chắc?

-Được, cậu khùng thì vào trại mà khùng liên quan gì đến tôi?

-Vậy nguyên nhân tôi khùng là do cô mà cô vẫn không liên quan sao?

-Tôi làm gì cậu chứ?

-Vậy cái này là cái gì? _cậu hỏi rồi chỉ tay vào chiếc xe đạp cạnh mình.

Cô nhìn chiếc xe đạp đó thầm nghĩ *trời, sao nó tả tơi vậy 3chiếc đinh găm trên bánh trước, dây thắng bị giật đứt, ôi! Bánh sau thì cũng bị xì hết hơi bởi chiếc đinh đâm ngay van, yên xe thì bị vặn lệch hẳn ra sau … ờ mà… công nhận mình cũng có tài phá xe đó chứ, mà cũng tội nghiệp chiếc xe mi đâu có tội nhưng có trách thì phải trách chủ ngươi* làm thì chịu, cô nhận.

-Thì sao? _cô nói tỉnh bơ.

-Thì cô phải chịu trách nhiệm chứ sao?

-Cậu cũng gây ra chuyện đâu kém, nhìn xe tôi đi méo cả giỏ, cổ xe cũng bị cong rồi kìa. Còn nữa, tôi cũng đầy thương tích đây.

Cậu tức lắm mà không nói được câu nào, cậu hậm hực:

-Cô được lắm, lần này coi như tôi xui xẻo, lần sau thì cẩn thận. _cậu gằn lên rồi dắt xe đi.

https://thuviensach.vn

-Lần sau… lần sau… cậu đủ mấy lần? xí _cô nhại lại.

Tuy cô nói nhỏ nhưng cậu vẫn nghe được.

-Muốn biết thì đợi đến lần sau sẽ rõ. _cậu vẫn dắt xe đi và nói.

Cả hai chiến hạm cùng mang “thương tích” nên cô cậu đều phải đưa đi “điều trị” đến tận chiều muộn mới xong. Thật may là hai người không sửa cùng một chỗ nếu không chắc chú sửa xe cũng đến là khổ.

-Thôi chết 6h tối rồi, muộn giờ mất rồi. Trời ơi một ngày lương của mình… hichic, cũng tại tên khốn đó. Hu… _ cô nhìn đồng hồ rồi than vãn.

…

-Tốn mất mấy trăm ngàn chứ ít gì? Tại cô mà tôi khổ sở thế này đây, lần nào cũng moi tiền của tôi. Giỏi lắm, tôi sẽ tính sổ với cô nhiềuuuuu lần. _ cậu vừa đi vừa nói.

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 8

-Cậu thật có khiếu hài hước đó!

Bực mình vì cậu cười ha hả trong khi mình đang rất nghiêm túc.

-Có gì đáng cười sao? _ Hoàng Lâm hỏi.

Thấy vẻ mặt Hoàng Lâm cậu thu lại tràng cười hỏi:

-Chỉ vì điều đó mà bắt tôi ra đây sao?

-Chỉ vì điều đó? Đó không phải là một điều mà là một chuyện. _ Hoàng Lâm gắt khi thấy cậu thờ ơ với việc này.

-Tôi không quan tâm. _cậu nói.

-Không lẽ cậu định đùa giỡn với Kì Lâm sao?

-Đùa giỡn?_cậu ngạc nhiên. –Này, có ai cấm bạn bè không được đùa không? Hai người có gì thì tự giải quyết với nhau, đừng lôi tôi vào.

Hoàng Lâm đập bàn nổi cáu:

-Không phải cậu tự nhảy vào sao?

-Đủ rồi đó, ý cậu là sao? _cậu bực mình vì nãy giờ vô duyên bị nghe chửi.

-Mối quan hệ giữa cậu với Kì Lâm là gì? _ Hoàng Lâm hỏi.

https://thuviensach.vn

-Là bạn. _cậu trả lời không chút nghĩ ngợi.

-Bạn sao? _ Hoàng Lâm không tin hỏi lại.

-Chứ cậu nghĩ là gì?… hay là cậu tưởng tôi… Kì Lâm…

Hoàng Lâm ngại ngùng chỉ khẽ gật đầu.

-Ha ha hahaha. _cậu lại cười. -Cậu nói cậu thích Kì Lâm?

Gật

-Nhưng cậu không giám bày tỏ?

Gật

-Hai cậu đúng là một cặp trời sinh đấy, bên chiêu binh bên khích tướng.

-Là sao? _ Hoàng Lâm không hiểu.

-Cậu không nhận ra Kì Lâm cũng thích cậu sao?

-Cậu… ai nói với cậu?

-Kẻ mù tình như tôi còn thấy thì có ai mà không biết.

-Cậu với Kì Lâm không có gì thật chứ?

-Kì Lâm không phải tuýp của tôi.

Hơi bức xúc khi cậu giám chê Kì Lâm nhưng dù sao vậy cũng tốt.

-Vậy tôi về được chưa? _cậu hỏi.

Gật

https://thuviensach.vn

Cậu đứng dậy ra về, ra khỏi quán cafe đi được một đoạn thì có tiếng gọi cậu:

-Bảo! Bảo… đợi tôi. _nghe thấy có tiếng gọi cậu dừng lại.

Hoàng Lâm chạy lại, thở dốc nói.

-Làm bạn được chứ? _ Hoàng Lâm nói rồi đưa tay ra.

Thấy thái độ chân thành của Hoàng Lâm cậu quyết định đồng ý, cậu cũng là người mà, cũng cần một người bạn để "chim sẻ" với nhau. Cậu cũng đưa tay ra bắt tay Hoàng Lâm mỉm cười.

-Không là bạn thì tôi với cậu là kẻ thù chắc?

Hoàng Lâm bật nụ cười thật tươi.

-tôi nhờ cậu một việc được không?

-Cậu định vụ lợi đấy ah? Đòi làm bạn với tôi để sai khiến hả? _cậu nói xong quay lưng bước đi.

-Không ý tôi không phải vậy.

Thấy Hoàng Lâm vẫn ngây ra, cậu lên tiếng:

-Cậu không về sao?

Hoàng Lâm nghe vậy chạy lại bá cổ cậu, rồi hai người cùng thao thao bất tuyệt.*

(Sản phẩm của lần thao thao bất tuyệt đó chính là Hoàng Lâm bây giờ, thì ra chuyện Hoàng Lâm nhờ cậu là giúp mình thay đổi style và tổng tiến công Kì Lâm vì Hoàng Lâm thấy phong cách của cậu khá ấn tượng và quan trọng là Hoàng Lâm có thể "trông chừng" cậu. Vốn liếng là cả ngày hôm qua

https://thuviensach.vn

Hoàng Lâm đi tút lại bản thân, không biết sau này có thu hồi vốn được không nữa. Bảo cũng đã kể lại mọi chuyện giữa cậu và cô cho Hoàng Lâm nghe và… hình như hai anh chàng đã có một vụ dao dịch gì đó)

…..

-Đó chuyện là vậy đó. _ Hoàng Lâm kể xong ngồi ngả lưng ra sau ghế bắt chân hình chữ ngũ.

-Chỉ vậy thôi sao? _ cô tia ánh mắt nghi ngờ.

-Chậc… thật! _ Hoàng Lâm tả lời.

-Vậy chính hắn đã… _ cô nói bỏ lửng rồi chỉ tay vào người Hoàng Lâm từ trên xuống dưới một lượt.

Hoàng Lâm khẽ nghiêng đầu qua một bên, nhướn mày nhún vai.

-Chậc, đi ăn thôi đói quá rồi. _ Hoàng Lâm đứng dậy kéo cô đi.

Lần này thì cô ngoan ngoãn nghe lời theo Hoàng Lâm đi.

Buổi học hôm nay êm ái nhưng không hề nhẹ nhàng với các cô cậu bởi ai cũng đang nặng trịch tâm trạng, có lẽ người nhẹ nhất là cậu vì từ sáng tới giờ chỉ có cậu là người chưa bị chọc chạch. Cuối cùng cũng đến giờ tan học.

-Haiz… cuối cùng cũng xong. _ cô thở dài nói rồi gấp sách vở bỏ vào cặp.

-Ừm công nhận hôm nay dài thật. _ Kì Lâm đeo cặp lên uể oải nói.

Cũng phải thôi đối với hai con vẹt mà bị dán miệng lại thì liệu có vui dược không? Hai cô nàng bình thường nói nhiều là thế nhưng hôm nay lại bị ngăn cách thì sao chịu nổi. Mà cũng lạ là Hoàng Lâm không hề mở

https://thuviensach.vn

miệng suốt giờ học chỉ chăm chỉ học mà thôi, nếu là Hoàng Lâm của hai ngày trước khi ngồi chung với hai cô đã xảy ra đại chiến rồi. Còn cậu thì khỏi phải nói, có bao giờ nói chuyện với ai nếu không có người cạy miệng mình.

Bốn người cùng ra khỏi cửa lớp, vì là bàn cuối nên cũng ra cuối.

-Kì Lâm, không đi lấy xe ah? _ cô lên tiếng hỏi vì thấy Kì Lâm đi thẳng ra cổng.

-Ờ… không, sáng nay tao đi học nhưng cán phải đinh nên giờ nó đang được "chữa bệnh". Hihi

-Vậy mày về bằng gì? _ cô hỏi.

-Bằng xe chứ bằng gì? _ Kì Lâm cười đáp lại.

Cô chạy lại chỗ Kì Lâm.

-Này, mới mua xe mới ah?

-Mua lâu rồi. Hề

-Mày để đâu cho tao chiêm ngưỡng cái coi. _ cô háo hức.

-Ngày nào mày chả được nghía nó.

-Là gì có chứ. _ cô nhíu mày.

-Nó đây này. _ Kì Lâm nói rồi chỉ tay vào đôi chân của mình.

Biết mình bị hố, cô phồng miệng trợn mắt nhìn Kì Lâm.

-Thôi không đùa nữa, tao về đây. Bye mày _ Kì Lâm nói xong rồi đi thẳng.

https://thuviensach.vn

Cô đứng nhìn Kì Lâm đi khuất rồi mới vào lấy xe, đi được mấy bước thì Hoàng Lâm chạy ra suýt nữa thì lao vào cô hên là phản xạ của cô tốt. Hoàng Lâm kít thắng lại hỏi:

-Kì Lâm đâu?

-Cậu muốn đâm chết tôi đấy ah? _ cô gắt.

-Xin lỗi, Kì Lâm đâu? _ Hoàng Lâm gấp gáp.

Đồ khốn! sao để tôi nhớ cậu ? – chương 7

Cô hất mặt ra cổng ý bảo Kì Lâm đi rồi, Hoàng Lâm vội vụt theo hướng đó luôn.

(Hoàng Lâm nghe Kì Lâm nói xe hư nên đã vội chạy vào trước để lấy xe)

Cô chậm rãi bước vào lấy xe,chiếc xe cuối cùng còn lại kia chính là của cô. Cô mở khóa xe rồi leo lên đạp.

Cô cứ đạp và bánh xe cứ quay, nhưng… sao không dịch chuyển được tí nào vậy. cô hăng sức đạp nhanh hơn nhưng vẫn không có gì thay đổi. Cô gồng mình lên lấy hết sức ra đạp.

-RẦMMMMMM

Cô lao vào một cây cột với tốc độ đáng gờm.

Thì ra nãy giờ cậu đứng sau xe cô nhấc bổng đuôi sau lên làm xe cô không nhích được tẹo nào, đến khi cậu thả tay bất ngờ thì… và hậu quả là bây giờ cô đang đo sàn. Cô nằm sõng xoài trên đất với tư thế chổng mông lên trời hận trời vô đối kia. Cô nguyên trạng như thế trong vài phút rồi từ từ ngồm dậy. Cô chỉ khẽ nhíu mày phủi bụi dính trên đồng phục. Cô vẫn chưa phát hiện ra cậu nếu cậu không lên tiếng:

https://thuviensach.vn

-Cậu định chơi xe nghệ thuật ah?

Nghe có tiếng nói cô quay lại, nhìn thấy cậu cô đoán ra ngay thủ phạm không ai khác mà chính là cậu.

-Đồ khùng, cậu định giết tôi đấy ah. Sáng nay cậu "uống thuốc" chưa vậy?

-Tôi khùng thì cô còn bình thường được chắc?

-Được, cậu khùng thì vào trại mà khùng liên quan gì đến tôi?

-Vậy nguyên nhân tôi khùng là do cô mà cô vẫn không liên quan sao?

-Tôi làm gì cậu chứ?

-Vậy cái này là cái gì? _cậu hỏi rồi chỉ tay vào chiếc xe đạp cạnh mình.

Cô nhìn chiếc xe đạp đó thầm nghĩ *trời, sao nó tả tơi vậy 3chiếc đinh găm trên bánh trước, dây thắng bị giật đứt, ôi! Bánh sau thì cũng bị xì hết hơi bởi chiếc đinh đâm ngay van, yên xe thì bị vặn lệch hẳn ra sau … ờ mà… công nhận mình cũng có tài phá xe đó chứ, mà cũng tội nghiệp chiếc xe mi đâu có tội nhưng có trách thì phải trách chủ ngươi* làm thì chịu, cô nhận.

-Thì sao? _cô nói tỉnh bơ.

-Thì cô phải chịu trách nhiệm chứ sao?

-Cậu cũng gây ra chuyện đâu kém, nhìn xe tôi đi méo cả giỏ, cổ xe cũng bị cong rồi kìa. Còn nữa, tôi cũng đầy thương tích đây.

Cậu tức lắm mà không nói được câu nào, cậu hậm hực:

https://thuviensach.vn

-Cô được lắm, lần này coi như tôi xui xẻo, lần sau thì cẩn thận. _cậu gằn lên rồi dắt xe đi.

-Lần sau… lần sau… cậu đủ mấy lần? xí _cô nhại lại.

Tuy cô nói nhỏ nhưng cậu vẫn nghe được.

-Muốn biết thì đợi đến lần sau sẽ rõ. _cậu vẫn dắt xe đi và nói.

Cả hai chiến hạm cùng mang "thương tích" nên cô cậu đều phải đưa đi "điều trị" đến tận chiều muộn mới xong. Thật may là hai người không sửa cùng một chỗ nếu không chắc chú sửa xe cũng đến là khổ.

-Thôi chết 6h tối rồi, muộn giờ mất rồi. Trời ơi một ngày lương của mình… hichic, cũng tại tên khốn đó. Hu… _ cô nhìn đồng hồ rồi than vãn.

…

-Tốn mất mấy trăm ngàn chứ ít gì? Tại cô mà tôi khổ sở thế này đây, lần nào cũng moi tiền của tôi. Giỏi lắm, tôi sẽ tính sổ với cô nhiềuuuuu lần. _ cậu vừa đi vừa nói.

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Cô không ngớ ngẩn đến mức đặt câu hỏi "tại sao cậu ở đây?" nhưng điều làm cô ngạc nhiên là làm sao cậu quen với cả ngoại và nội.

-Tôi thì sao? _ cậu gắt.

Nội với ngoại thì chỉ biết tròn mắt nhìn không hiểu.

-Ủa hai đứa quen nhau ah? Hay quá vậy đủ hai đội nha, vào sân thôi! _ ngoại mừng.

-Có gì mà hay? _ cả cô và cậu đều hét lên làm ngoại lẫn nội đều phải sợ.

Xong hai người lại nhìn nhau như muốn nuốt chửng đối phương, ánh mắt đang bật lửa.

Nội thấy vậy liền kéo cô ra một góc khác.

-Thằng nhóc đó với con quen nhau ah?

-Hic… cái tên làm con về muộn hôm qua đó. _ cô mấm môi tức giận muốn bật máu.

-Vậy là con…

Nội chưa nói hết câu thì cô chen ngang:

-Không! _ cô nói dứt khoát.

https://thuviensach.vn

Khi đó ngoại cũng lại gần cậu hỏi nhỏ:

-Có chuyện gì hả Bảo?

-Cái cục nợ đời hôm qua phá hoại xe con đó. _ cậu tức giận.

-Vậy con không chơi sao? _ ngoại cố mong vớt vát chút hy vọng.

-Không! _ cậu cũng dứt khoát.

Cả nội với ngoại đều nhìn nhau khẽ nhíu mày, hai người để cô cậu đó rồi lại gần nhau.

-Giờ sao ông? _ ngoại hỏi.

-Tôi cũng không biết nữa. _ nội ngán ngẩm.

-Chả lẽ giờ về sao? _ ngoại tiếc nuối.

-Haiz… thì về chứ sao nữa, chỉ tội cho hai cái thân già tụi mình không có phước hưởng phúc con cháu. _ nội cố tình nói to để cô cậu nghe rồi nháy mắt với ngoại.

Hiểu ý ngoại cũng ùa theo.

-Ông nói phải đấy, thôi mình về để bữa khác mình chơi ha. _ ngoại làm vẻ thất vọng.

Mới đi được vài bước thì cô gọi với lại:

-Nội!

Nnội tưởng cô đã thông kinh mạch, mừng khôn tả nhưng cố giữ cảm xúc trả lời:

-Sao? Tôi zìa, ở đây có gì mà ở?

https://thuviensach.vn

-Con có kêu nội ở đâu, đợi con về luôn. _ cô trả lời tỉnh queo.

(Hố rồi nội ơi !! hêhê)

Cằm nội tưởng chừng như muốn đụng đất luôn, ngoại lên tiếng:

-Ruồi vào hang.

Chẹp chẹp _nội chẹp miệng rồi ngậm lại, nói: -Hang đóng cửa.

Cô đi sượt qua nội và ngoại, hai cụ đang định nối theo cô thì…

-Ngoại! _ là tiếng cậu gọi.

Ngoại không nghĩ ngợi gì mà trả lời luôn:

-Ngoại biết rồi, đi về. _ ngoại nói chân vẫn bước.

-Ngoại định chơi cái gì? _ cậu đút tay vào túi quần nói.

-Cầu lông. _ ngoại trả lời trong thẫn thờ.

Trả lời xong mắt ngoại lẫn nội sáng rực lên trên đầu như đang bắn pháo hoa.

Hai cụ vội chạy lại hỏi:

-Con đổi ý rồi sao? _ ngoại hỏi tiếp.

-Không chơi con về ah. _ cậu lên mặt.

-Chơi, chơi chứ! _ nội trả lời rồi vội chạy đi kéo cô lại.

-Gì vậy nội? Nội thả con ra xem nào._ cô bướng bỉnh.

-Cậu nhóc kia đồng ý chơi rồi, con cũng vào sân đi.

https://thuviensach.vn

-Không. _ cô vẳng tay nội ra.

-Vậy con muốn nội cô đơn mà chết ah? _ nội làm vẻ thảm thương.

Mỗi lần có việc nhờ cô giúp thì nội lại ra kế này, lần này cũng không ngoại lệ. Nội biết cô sẽ đồng ý vì nội đã tần tảo nuôi lớn cô mà. Nhưng lần này nội đã sai khi uy hiếp cô bằng chiêu này.

-Không, con nói không là không. _ cô dứt khoát. –Cầu lông thì cần gì đôi mới chơi được, người ta vẫn thường chơi 1:1 đấy thôi.

-Con… nếu ông già này chạy được thì cần phải đánh đôi không hả?

-Tóm lại là không. _ cô nói.

Thấy nội với cô có vẻ giằng co bất hòa, cậu tiến lại:

-Cô sợ tôi ah? _ cậu hất mặt nói.

-Tôi sợ cậu? _ cô chỉ vào mặt mình rồi nói. -Mắc mớ gì tôi phải sợ cậu

-Không thì sao lại không giám chơi?

Muốn chứng tỏ rằng cậu đã sai khi giám khinh rẻ mình cô nhận lời thách đấu.

-OK. Thử xem ai sợ ai. _ cô nói xong đi lại phía ngoại chỗ có sẵn vợt và cầu rồi lựa cho mình một cái vợt mà cô cho rằng là tốt nhất.

Cậu thì đang cười thầm trong bụng *tôi đã bảo là sẽ tính nợ dần dần với cô mà*.

Cậu đồng ý chơi với mục đích chính là để xỏ cô thôi, còn lại là vì cậu cũng không muốn hai cụ buồn.

Cậu đi tới cầm lên cái vợt cuối cùng cho mình.

https://thuviensach.vn

-Khoan đã, phải chia đội đã chứ. _ ngoại nói.

-Ừm, đúng đấy. _ nội đồng tình.

-Nội với ngoại một đội nhé? _ cậu đề nghị rồi nháy mắt với nội.

Hiểu ý nội đương nhiên hưởng ứng nhiệt tình rồi *thằng nhóc này cũng được phết*.

-Được, vậy vào sân thôi.

-Khoan, con không đồng ý. _ cô nói.

-Tại sao? _ cậu hỏi.

-Tôi không muốn là một đội với cậu.

-Được, vì chơi đồng đội nên biểu quyết đi. Ai đồng ý chia theo con thì giơ tay. _ cậu nói xong giơ tay đầu tiên.

Nội là người thứ hai còn ngoại thì cứ lưỡng lự, thấy vậy cậu thúc ngoại.

-Ngoại quyết định đi chứ.

Ngoại nhìn cậu rồi chuyển mắt sang nội, nội nhìn ngoại gật gật đầu ý bảo hãy đồng ý.

Ngoại suy nghĩ một chút vì ngoại sợ cô sẽ giận nhưng cuối cùng cánh tay ngoại cũng giơ lên.

-Haha, vậy là xong nhé! Số ít phải phục đi thôi. _ nói xong cậu ra sân đầu tiên cầm quả cầu thủ thế trước.

Nội với ngoại cũng đã ra, còn lại mình cô cứ vùng vằng mãi.

https://thuviensach.vn

-Hắn nói mình sợ hắn mà sao đòi một đội với mình chứ? Xí… _ cô lụng bụng rồi cũng bước ra sân.

Thấy cô bước ra cậu khẽ nhếch nửa miệng, kế hoạch đã đi vào quỹ đạo.

Ai nấy đã vào vị trí cậu tung quả cầu lên phát, nội với ngoại thay nhau đỡ đánh lại cứ qua lại như thế. Bên này cô cứ lăng xăng qua lại mà không đánh được cú nào, vì từ đầu tới giờ cậu toàn dành cầu với cô. Tức giận cô quát lên:

-Cậu cứ dành với tôi là sao?

Kế hoạch đang dần thành công, cậu tiếp tục khích bác.

-Cô có giỏi thì tự mà dành cầu lấy sao lại nói tôi, bộ cô muốn tôi nhườnggggg sao? _ cậu hất mặt.

Đồ chết bầm cậu muốn chơi tôi ah

-Xí, ai thèm cậu nhường? Tiếp! _ cô ra hiệu chơi tiếp.

Lần này cô tự dành cầu hăng hái, cuối cùng thì cô cũng toại nguyện. Nhưng không lâu thì…

“Oạch”

Một một vật như cái que ngáng chân cô làm cô xòe tại chỗ. Cái que đó là chân cậu, nhân lúc cô không để ý cậu vờ chạy lại dành cầu rồi sút vào chân cô. Nội với ngoại vội chạy qua nhưng cậu ngăn lại:

-Không sao đâu, để con.

Nội và ngoại đều gật đầu, cậu tiến lại gần cô ra vẻ hốt hoảng:

-Cô có sao không? Đi đứng bất cẩn vậy?

https://thuviensach.vn

-Cậu cố tình phải không? _ cô tức giận.

-Ơ, tôi đâu có. Sao cô cứ thích đổ oan cho tôi vậy?

Cậu đưa tay ra ý muốn đỡ cô dậy, tất nhiên là không được cô đáp lễ rồi. Cô hất tay cậu ra chống tay xuống đất tự đứng dậy. cô vừa loạng choạng đứng dậy thì cậu xoay mạnh người cố ý va mạnh vào vai cô, cô mất thăng bằng lại xòe cánh thêm lần nữa. cú ngã hồi nãy vừa điếng người xong thì thêm một cú nữa, ngoại với nội vội chạy sang.

-Bé Na, con có sao không? _ ngoại quan tâm.

Cô vừa đau vừa tức đến nói không nên lời.

-Con gái con đứa đi đứng phải để ý chứ! _ nội mắng yêu, vì quá quen với tính hậu đậu của cô.

-Đúng đấy nội, con gái gì mà ẩu hết sức. _ cậu thêm mắm thêm muối.

-Cậu… _ cô chưa nói hết câu cậu đã chặn họng cô lại.

-Thôi thôi giờ nội với ngoại vào nghỉ một lát cho đỡ mệt rồi lát chơi tiếp nha. _ cậu nói rồi lại nháy mắt ý với nội. Nội hưởng ứng luôn.

-Ừm, đúng đấy bà. Tôi với bà nghỉ chút đi.

-Ừ, đi. _ ngoại đồng ý.

Nhìn ngoại với nội vừa quay lưng đi, cậu quay lại cô. Thấy cô đang lồm cồm đứng dậy cậu cầm lấy một tay cô, tay kia vòng qua eo đỡ cô. Thấy có bàn tay lạ đụng vào chỗ nhạy cảm của mình, cô vẳng tay cậu ra. Một lần nữa cậu lại đưa chân ra, vậy là cô lại thêm một lần hạ cánh xuống sàn. Lần này thì đau thật sự, cô không đứng dậy nổi nữa. Cậu khoái chí ghẹo cô.

-Ơ, sao cô lại bất cẩn nữa vậy? chậc chậc, kémmm quá.

https://thuviensach.vn

Cậu quay ra cười khoái chí.

Chớp cơ hội cậu không để ý, cô đưa chân đạp mạnh vào ống chân cậu khiến cậu mất thăng bằng bật ngửa ra sau đập ót xuống nền nằm song song với cô. Xoa đầu suýt xoa, cậu gắt:

-Cô lại cắn bậy gì nữa vậy?

-Đâu có, tại cậu bất cẩn đấy chứ! Haiz… con trai gì mà… kém! Kém. _ trả được mối thù cô thấy cũng bớt đau hơn chút, nói xong cô đứng dậy phủi bụi trên quần áo.

-Đấu tiếp chứ? _ cô vòng tay trước ngực nói thchs thức.

-Còn nội với ngoại? _ cậu đứng dậy nói lạnh.

-Hik… cậu sợ tôi nên mới phải đợi ngoại với nội ah? _ cô nói.

-Haha, tôi mà phải sợ nhãi ranh như cô sao?

-Cậu… _ cô tức vì cậu giám gọi mình là nhãi ranh, nhưng vì đại nghiệp cô đành không chấp. –Tóm lại là có chơi không thì bảo?

Cậu không trả lời.

-Haha, sợ thua nên không giám đánh sao? _ cô cười rền.

-Đừng tưởng cái gì mình cũng giỏi. _ cậu nói.

-Vậy tóm lại là có chơi không?

-Chơi. _ cậu đồng ý.

Hiệp 1 bắt đầu

https://thuviensach.vn

Cô phát trái cầu đầu tiên qua lưới nhưng cậu không đánh trả được, sao vậy ta đội trưởng đội cầu lông hùng mạnh trước đây đi đâu rồi mà kém vậy không biết. Cô hí hửng vui sướng còn cậu thì nhăn như khỉ ăn ớt.

Ơ… một nụ cười nửa miệng trên môi cậu trông đểu vô cùng lộ ra, thua mà còn cười được sao nhất là đối thủ lại là cô. Hay… anh chàng lại bày trò gì đây? Chậc chậc, hiểm quá!

Nãy giờ cậu cứ chạy qua chạy lại mà đỡ cầu toàn hụt thôi, nhặt cầu đến bở hơi tai luôn rồi.

-Sao vậy? Nãy còi kêu to lắm mà? Giờ đã sợ chưa nhóc? Haha _ cô kêu ngạo nói.

-Ai nói tôi sợ cô hả?

-Sợ gì? Sợ ai? Ai sợ? _ tiếng nội vang lên.

Hai người không hẹn đều nhìn sang nội.

-Cũng muộn rồi hai đứa có về không, hai già này đói lắm rồi. _ ngoại hỏi.

-Có ạ con cũng đói lắm rồi. _ cô trả lời. –Tôi về nhé nhóc! Haha _ cô chào cậu.

-Khoan đã, chưa đấu xong mà cô đòi đi đâu? _ cậu chặn lại.

-Ô, cậu vẫn chưa sợ sao?

-Ủa, nãy giờ hai đứa đấu đó hả? _ nội hỏi.

-Nội ơi cái này thì sao gọi là đấu được, cậu ta đánh không bằng con nít nữa là. _ cô phẩy tay.

Cô nói xong toan bước đi thì cậu nói:

https://thuviensach.vn

-Chưa phân thắng bại mà, mới hết một hiệp đừng vội đắc thắng.

-Được tôi chơi, để xem cậu kiêu ngạo được tới đâu? (không biết giờ ai đang kiêu nữa ah)

-Vậy hai đứa chơi đi, nội với ngoại về trước nghen! Đói quá rồi. _ nội nói.

-Ừ cũng 8h rồi đấy, hai đứa chơi lẹ rồi về ăn sáng nha! _ ngoại dặn.

Song cả hai cụ cùng ra về. đợi hai cụ đi khuất cô nói:

-Tiếp chứ?

-Khoan. _ cậu chặn lại.

-Gì nữa đây? Hay là đổi ý? _ cô hất mặt về phía cậu.

-Để trận đấu gay hơn tôi có một điều kiện.

-Hềhề… sợ thua nên ra điều kiện để lỡ thua còn cứu thân sao? _ cô lên giọng.

-Đừng nghĩ mình cái gì cũng nhất.

-Sao tôi nghe câu này quen quen vậy ta? Hình như nãy tôi có nghe ruồi muỗi ở đâu vo ve rồi mà tôi thấy có gì sảy ra đâu.

-Ruồi muỗi vo ve với nhau mà cô cũng nghe thấy thì cô cũng đâu phải hạng xoàng. Hik… _ cậu đá đểu cô.

-Cậu… hik, cũng giỏi mồm mép gớm! OK! Điều kiện gì?

-Nếu ai thua thì từ nay người thắng có chọc phá như thế nào cũng không được trả đũa, ok?

https://thuviensach.vn

-Tôi sợ cậu chắc. _ cô nói.

-Quân tử nhất ngôn! _ cậu tiếp.

-Ai sợ ai chứ? Quyết định vậy đi! _ cô không suy nghĩ gì mà đồng ý luôn.

Hai người đập tay giao kèo rồi bước ra "võ đài"

(Cái cô này phải tìm hiểu đối thủ trước chứ, cô không biết rằng cậu nằm trong đội tuyển cầu lông của trường hồi còn bên Úc sao? Lại còn là đội trưởng nữa chứ. Haizzz lần này cô tới bến rồi)

Hiệp 2 bắt đầu

Lần này tới cậu phát cầu đầu, quả cầu bay vút lên cao đúng một đường truyền đẹp rồi rơi xuống (vậy mới đáng là đội trưởng chứ) cô đỡ được quả đầu đó, tới lượt cậu – cô – cậu – cô… (giống hai con mèo đang đùa vậy, nãy giờ vẫn chưa xong trái đầu nữa).

Phịch _ trái cầu rớt xuống trước mặt cô.

tên này mới uống thuốc gì sao? _ cô nghĩ bụng.

-Khởi động đủ rồi giờ vào trận được rồi đấy. _ cậu nói.

Cô không thèm nếm xỉa đến lời cậu nói, nhặt quả cầu lên phát cầu đi. Và một lần nữa trái cầu lại rớt trước mạt cô mà cô chưa đỡ được lấy một lần. Cô tức giận lại nhặt cầu lên, giờ mới thật sự là hai chiến binh quyết chiến. Trái cầu vút đi từ bên này rồi hạ cánh sang bên kia, cứ như thế tiếp diễn đến nỗi hai người không biết tỉ số của hiệp này là bao nhiêu nữa. Cho đến khi một chú bé nọ thổi còi.

Tuýtttttttttt…

https://thuviensach.vn

-Anh trai thắng. _ chú bé đưa tay ra chìa về phía cậu nói như một trọng tài thực thụ.

Hai cô cậu đều quay sang nhìn chú bé.

Thằng nhóc này… _ cậu ngờ ngợ. (chính là chú bé hồi nãy chửi cậu là "đồ điên" kia) *nhưng sao nó lại giúp mình nhỉ?* _ cậu thắc mắc khó hiểu.

Cậu không quan tâm đến chú bé đấy nữa trở lại vị trí tung trái cầu lên thì… trái cầu ấy thẳng cánh rớt xuống cạnh chân cậu.

Cậu tròn mắt nhìn xung quanh mình mà không tin nổi.

Thảo nào mà cái kèn không kêu, cô đã đứng hình trước mất rồi. Cả hai đều ngơ ngác nhìn quanh. Không biết trận đấu giữa cô với cậu hay đến đâu, kịch tính đến mức nào mà những người có mặt trong công viên hầu hết đều vây quanh "khán đài". Đặc biệt là cậu có một nguồn cổ vũ không nhỏ từ phía các nàng liên tục tăng lên vì tài chơi cầu của cậu, họ hết nháy mắt lại hun gió gửi tới cậu khiến cậu sởn cả da gà, da vịt rồi da cóc tới da ếch. Nhưng cô thì… chỉ có mấy nhóc đang đứng tròn xoe mắt nhìn cô, cứ cho đó là "cổ động viên lặng thầm của cô" đi.

Lấy lại tự tin cô nói:

-Chơi tiếp đi chứ!

Cậu không trả lời, nhưng cũng tung trái cầu lên phát đi thôi không để ý đến mấy người kia nữa.

Tiếng hò hét cổ vũ liên tục không nghỉ dành cho cậu khiến trận đấu nóng dần lên, đã xong hai hiệp và giờ là hiệp quết định thắng hay bại. Biết được tình thế của mình đang bất lợi nên cô tập trung cao độ cố gắng hết mình để chiến đấu. Trái cầu hết bên này lại sang bên kia, cứ thế bay qua bay lại trên bầu trời rồi lại hạ cánh. Cả hai đều đã thấm mệt, mồ hôi nhễ nhại như tắm.

https://thuviensach.vn

Tuýttttttttt

Tiếng còi đó lại vang lên một lần nữa, âm thanh đó đã kết thúc trận đấu nảy lửa kia. Cô mệt quá ngồi bệt xuống tại chỗ thở dốc, cậu cũng mệt nên cũng ngồi bệt xuống luôn. Tuy cô không giỏi được như cậu nhưng cũng là một tay chơi cầu có thể coi là đối thủ với cậu được. Vậy nên cậu mới có cơ hội hớp hồn mấy nàng kia bằng cách chơi khéo léo đầy chuyên nghiệp của mình.

-Tôi thắng rồi nhé! _ cậu đứng dậy nói với cô, ánh lên trong mắt cậu là sự đắc thắng.

“Anh thắng rồi nhé!” _ câu nói ấy vang lên trong đầu cô.

Cô thấy lạnh người bởi câu nói ấy, cô đứng bật dậy nắm chặt cán vợt trong tay; đôi mắt đỏ au. Cô định quay lưng bước đi thì có tiếng cậu:

-Định chơi bài chuồn hả tiểu cô nương?

Cô khựng lại một chút rồi cũng trả lời:

-Yên tâm. Nhất ngôn cửu đỉnh!

Thấy thái độ cô hơi kỳ koặc nhưng cũng kệ, cậu ngồi xuống gốc cây cạnh đó nghỉ mệt thêm chút nữa, các cô nàng chớp cơ hội bu quanh cậu người đưa nước người đưa khăn. Khó chịu cậu muốn thoát ra nhưng không được. Cô loạng choạng bước đi thêm được vài bước thì dừng lại hẳn, cô đứng ngây ra đó. Làn tóc buông xõa che đi khuôn mặt đang dần biến sắc rồi tái nhợt đi.

Bỗng nhiên, cô cảm thấy xung quanh mình trở nên lạnh lẽo, chỉ có tiếng gió vi vu thổi mạnh, cơn gió ấy mạnh đến nỗi có thể kéo cả ký ức năm xưa quay về-ký ức mà cô cố tình chôn vùi và quên nó đi đã 3 năm nay.

https://thuviensach.vn

…

**Hôm ấy, gió thổi mạnh trời cũng âm u hơn ngày thường và cũng có hai bạn trẻ quyết đấu tại nơi này, cậu ấy chơi rất giỏi nhưng cô kia cũng không kém tài. Và kết quả là cậu ấy đã dành phần thắng – cũng dễ hiểu thôi cậu hơn cô 4t mà, kinh nghiệm lại đầy mình. Đó là hai anh em cô, cứ đều đặn mỗi tháng tại công viên này hai anh em lại dựng "võ đài" để tỉ thí wuynh muội với ba vòng đấu: 1- chạy maraton, 2- đánh võ, 3-cầu lông; sau 5 năm dựng võ đài mà quán quân chỉ vào tay của sư wuynh thôi, không phải vì cô đánh kém mà bởi cô có ông anh quá giỏi, lần nào tỉ thí cô cũng thắng vòng 1 nhưng đến kết cô chỉ về với cái thân tàn mang đầy thương tích.

"Anh thắng rồi nhé!" _ anh cô nói.

"Không biết, lần này không tính chơi lại" _ cô không chịu thua.

"Dù em có đấu với anh thêm vàiiiii chục lần nữa thì cũng chỉ có một kết quả mà thôi. Hehe…" _ anh cô nói.

"Em không chịu đâu, từ nay em ứ thèm chơi với anh nữa" _ cô dỗi hờn.

"Em dỗi đấy ah? Haha" _ anh cô cười lớn.

"Anh còn cười hả?" _ cô càng tức tối hơn.

"Lớn rồi chứ bé bỏng gì nữa mà dỗi với chả hờn hả tiểu cô nương?"

"Em không phải con nít để anh gọi tiểu"

(Khekhe… Nhưng rõ ràng hành động của cô lúc này chẳng khác gì con nít cả, anh cô thì quá quen cái điệu bộ con nít ấy của cô nên cũng không lấy làm kỳ thú)

Anh chậm rãi bước qua đứng trước mặt cô, đưa tay lên xoa đầu cô, đổi sang giọng trầm xuống có vẻ như nghiêm trọng:

https://thuviensach.vn

“Sau này không được tin bất cứ ai ngoài nội, luôn đề cao cảnh giác mọi lúc mọi nơi mọi trường hợp, thường xuyên rèn luyện như những gì anh dạy em từ trước tới giờ. Phải biết tự chăm sóc cho bản thân và cho nội, nhớ phải ăn uống điều độ, đúng giờ nếu không em mà lên cơn đau bao tử thì không có ai đưa em đến bệnh viện kịp thời đâu, biết chưa! Còn nữa…” _ anh cô đang nói thì bị cô chặn lại”

“Xì tốpppp! Anh bị sao ah?” _ cô đưa tay lên trán anh rờ thử rồi so với trán mình xem có bất bình thường hay không.

“Em đừng trẻ con nữa được không?” _ anh cô gỡ tay cô xuống, nói.

“Em cứ trẻ con thế đấy, thì sao?” _ cô vẫn đang dỗi.

“Nếu vậy em sẽ không bao giờ được gặp lại anh một lần nữa!” _ anh nói nhỏ, giọng trầm xuống trông rất sầu.

“Sao em lại không được gặp anh nữa? hic… anh lại dọa em chứ gì! Xí” _ cô nói.

“Anh nói thật đấy” _ anh cô nhìn về hướng khác, phóng tầm mắt xa xăm trong vô định.

Thấy vẻ sầu não của anh cô bán tin bán nghi.

“Anh…”

Anh hít một hơi thật sâu, quay lại đặt hai tay lên đôi vai bé nhỏ kia của cô nói:

“Em nhất định phải nhớ những gì anh nói ngày hôm nay, biết không?” _ anh cô dặn.

Không để cô kịp trả lời anh nói tiếp:

https://thuviensach.vn

“Là em gái của anh em phải thật mạnh mẽ, cứng rắn và cương trực; điều đó không có nghĩa là em đi bắt nạt người yếu hơn mình. Em phải biết tự cân nhắc mọi việc, không được cho ai biết về sự thật mọi thông tin về em. Nên nhớ, bị càng ít người chú ý càng tốt, đừng để ai nghi ngờ điều gì về em, nếu không cả anh và em lẫn mọi người xung quanh chúng ta đều gặp nguy hiểm. Em đã nhớ chưa?”

Cô tròn mắt nhìn anh trai, cô bỗng có cảm giác sợ hãi – sợ lại thêm một lần nữa người thân bên cạnh rời xa mình. * không, chắc chắn là không! Anh sẽ không bao giờ bỏ rơi mình*

“hề… anh lại nói nhảm gì đấy, em không giận anh nữa là được chứ gì? Về thôi” _ cô cười nhưng sao cứ có cái gì chắn ngang ở họng làm nó cứ nghẹn lại, cái cảm giác không lành.

Mặc cô đang quay lưng đi anh cô vẫn nói tiếp:

“Từ nay anh không còn bên cạnh để bảo vệ chăm sóc cho em nữa, em phải biết tự lo cho bản thân, nhớ chăm sóc nội chu đáo vì nội đã lớn tuổi nên không được cãi lời nội làm nội buồn”

Cô khựng lại hẳn không bước tiếp được nữa vì đôi chân đã cứng lại dù cho thân chủ nó ra lệnh cho nó phải đi. Mái tóc ngắn ngang vai giờ lật tung bay theo gió cuốn vào nhau rối bời- rối như lòng cô bây giờ vậy. Cô cố gắng kìm nén những giọt nước mắt ngăn chúng không lăn xuống nhưng không kịp nữa rồi. 1 giọt… 2 giọt… 3 giọt cái dòng nước ấm nóng ấy đã rớt xuống mất rồi.

Anh cô bước lại đứng trước mặt cô, thấy em gái mình như vậy liệu có anh trai nào nỡ làm đau em mình không? Đặc biệt lại là đứa em tội nghiệp thiếu thốn mọi thứ mà một đứa trẻ như cô phải có được. Lòng anh đau như cắt ra từng mảnh vụn, anh ôm cô vào lòng nước mắt cũng đã lăn dài trên má.

https://thuviensach.vn

“Em đừng khóc, bây giờ và sau này em cũng đừng khóc. Anh xin lỗi vì không giữ được lời hứa luôn bên cạnh em nhưng anh hứa sẽ luôn dõi theo em dù anh ở đâu làm gì”

Nghe tới đây, cô bật lên tiếng nấc nhưng không giám khóc òa lên dù vai cô đang rung lên từng hồi mạnh.

Thấy em mình như vậy anh càng trách bản thân hơn càng thương em hơn nhưng anh không thể làm được gì ngoài việc ôm cô vào lòng. Từ đằng xa, núp sau thân cây to một dáng người đang đứng đó chứng kiến tất cả. Cái bóng ấy khẽ gật đầu gửi tới anh cô, nhận được cái gật đầu làm hiệu ấy trái tim anh như bị bóp chặt đến không thở được anh cố xiết chặt vòng tay ôm em gái mình chặt hơn lần cuối.

Nuối tiếc nhưng không thể hơn được nữa, anh từ từ nới lỏng vòng tay đưa tay lên má cô lau đi những giọt nước mắt nóng hổi.

“Anh phải đi rồi”

Tiếng sấm nổ đùng qua tai cô lẫn câu nói của anh làm cô như chết sững. Cô dùng chút sức lực lắc nhẹ đầu, trân trân nhìn anh * không! Không phải!!!*

“Sau này dù thế nào thì mỗi tháng vẫn phải ra đây tự dựng võ đài biết chưa?”

“Không!… hức… Không, em không… ực… dựng đâu. Hức hức… ức Anh dựng cho em mà, em… hự… sai rồi anh đừng đi…i! Em hứa, từ nay sẽ không trẻ con nữa, khụkhụ… cũng không giận anh khi anh thắng nữa, ực… lúc nào cũng nghe lời anh, anh đừng đi!!!” _ cô nói trong tiếng nấc, đầu cứ lắc nguầy nguậy. Từ khóe mắt cô hai dòng suối nhỏ cứ rí rách mãi không thôi.

https://thuviensach.vn

“Em ngoan nào, anh sẽ trở về mà! Lúc ấy anh sẽ dựng cho em” _anh cười hiền.

“Không, em không cho anh đi đâu, anh có chỗ nào để đi chứ!” _ cô òa khóc to lên rồi ôm chặt anh mình không cho anh đi giống như đứa trẻ ngày đầu tiên đi học cứ bám chặt lấy chân mẹ không buông.

Bóng người phía sau thân cây kia nóng lòng ra hiệu cho cậu nhanh lên nhưng vô hiệu lực, bóng người đó trực ra tay thì anh đưa tay ra ngăn lại khiến cái bóng ấy đứng lại rồi lại đi vào sau phía thân cây.

Anh nhẹ nhàng gỡ tay em gái mình ra, cố với vẻ hóm hỉnh anh nói:

“Em mà dám làm trái lời anh thì anh sẽ cho em biết mùi!” _ nói xong anh hôn nhẹ lên trán cô rồi quay gót rảo bước đi thật nhanh. Cô vội đuổi theo…

“Anh… anh… anh không được đi!!!…”

Mặc cho tiếng cô í ới gọi nhưng anh vẫn bước đi vô tình. Anh sợ mình sẽ không kìm nổi nữa mà thay đổi mất, anh vụt nhanh tiến đến chiếc xe ôtô đen đang đợi sẵn đằng kia.

Thấy anh mình chạy cô cũng chạy theo thật nhanh, thật không may cô bị vấp phải cục đá làm cả người đổ ầm xuống đất xui xẻo hơn là chân cô bị cày xuống đường nên chảy máu rất nhiều. Anh cô nghe thấy tiếng cô ngã liền quay lại thấy chân cô loang ra những vệt máu, anh muốn chạy đến cạnh cô, đỡ cô lên rồi ôm cô vào lòng thổi vết thương ấy cho cô nhưng khi vừa chạy được vài bước thì anh dừng lại * không được, em phải tự đứng dậy thôi Na ah! Anh xin lỗi em nhiều, anh hứa sẽ luôn dõi theo em và sẽ trở về một ngày sớm nhất*. Mặc kệ cho chô đang cố bò theo, anh vội mở cửa xe rồi nhanh chóng leo lên. Yên vị trong xe nhưng anh không giám quay đầu lại nhìn em mình mãi đến khi đã đi khuất anh mới dám quay đầu lại nhưng đã muộn anh chỉ kịp nhìn thoáng bóng cô khuất sau hàng cây.

https://thuviensach.vn

Gió bắt đầu ngừng thổi, nhưng nó để lại trên bầu trời kia là một đám mây đen dày đặc không thấy mặt trời.

Dù cho chân đang chaỷ máu khá nhiều nhưng cô vẫn gượng đứng dậy cố gào thét, nhưng đáp lại chỉ là tiếng của cô vọng vào không gian dội lại…**

=:=:=:=:=

-Này, này… cô có sao không hả? _ cậu cố gắng thoát khỏi đám ruồi nhặng kia xong định về nhà thì thấy cô cứ đứng đó, vai run lên bần bật nãy giờ mà không chịu đi. Cậu lại gần thấy mặt cô trắng bệt ra như cắt hết máu vậy, cậu hơi sợ lay cô xem thử cô có sao không.

Giật mình bởi tiếng cậu hỏi cô chớp mắt làm hai hàng lệ rơi xuống dù đã cố giữ lại.

-Cám ơn! Tôi không sao. _ cô thều thào.

Cô ta cám ơn mình cơ đấy, hay tai mình bị ù tai? cậu ngạc nhiên bởi thái độ cô lúc này.

-Cô không về sao?

-Ơm… không, cậu về trước đi.

Sợ rằng cô như vậy là tại cậu nên cậu hơi lo nhìn thẳng vào mặt cô để khẳng định lại nhưng bị cô gạt đi.

Cô không nói gì lặng lẽ cất bước nhưng đi vào trong công viên. Cậu mặc kệ cô bỏ về trước.

Hôm ấy, dù anh cô đã đi chân đang chảy máu cô cứ đứng trong công viên khóc cứ khóc và khóc mãi đến khi kiệt sức, nước mắt cũng cạn thì ngất đi cũng may đã có một người đưa cô về. Từ ngày anh cô đi, tuy nói rằng rất ghét anh, sẽ không bao giờ tha thứ cho anh nhưng cô vẫn âm thầm làm theo

https://thuviensach.vn

lời anh dặn. Riêng có việc dựng võ đài thì không bao giờ cô đấu đến vòng 3. Mãi đến hôm nay, khi phải tỉ thí với cậu cô cứ ngỡ mình đã quên mọi việc năm xưa nhưng lại không ngờ nó vẫn lắng lặng sống trong cô ở một góc nhỏ

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Đã đợi anh quá lâu mà vẫn bặt vô âm tín, thất vọng? Lo lắng? Giận dữ? Ghét bỏ?… Cô vu vơ tự hỏi bản thân vì ngay lúc này cô cũng không biết mình nên như thế nào với ông anh trai này mới phải.

Chân cô chỉ biết chạy và chạy, cô chạy mà không biết mệt là gì. Trong đầu cô lúc này chỉ "đánh máy" được mỗi chữ "chạy" duy nhất và chân cô dưới sự chỉ đạo của "máy chủ", nó chỉ biết răm rắp làm theo.

=:=:=:=

Nhà ngoại,

-Bảo, về rồi hả con? _ ngoại hỏi.

-Vâng! _ cậu mệt nhoài trả lời.

-Vào ăn trưa đi con! _ ngoại nói.

-Dạ? Ăn trưa ạ? _ cậu giật mình hỏi (đến cả cơm sáng cậu còn chưa ăn hột nào thì cơm trưa nỗi gì chứ)

-Ơ, 11h rồi không ăn trưa thì ăn sáng hả ông tướng? _ ngoại trả lời. – Đừng nói là con chưa ăn sáng nghen?

Cậu gật gật đầu.

-Ý trời ơi! Ngoại tưởng con về muộn vậy đã ăn sáng cùng bé Na rồi chứ.

https://thuviensach.vn

Ngoại nhắc đến cô, cậu thấy có chút lo lắng *không biết cô ta về chưa ta? Trông cô ta như vừa bị bắt hồn vậy!… ơ mà mắc mớ chi ta phải lo cho con nhỏ siêu sao chổi đó chứ*. Cậu không nghĩ nữa vào rửa tay rồi ra ăn cơm cùng ngoại.

Nhà nội…

-Sao trưa trật rồi mà nó còn chưa về vậy cà? _ nội chút lo lắng. –Chậc… haiz… chắc lại ngủ trong nhà sách rồi đây.

Nội nghĩ cô lại ngủ quên trong nhà sách như mọi khi nên không mấy bận tâm nữa (thói quen của cô khi đến nhà sách là tìm cho mình một góc nhỏ, ngồi đó lén đọc sách và rồi bén rễ ngủ quên luôn).

…+…

Buổi tối tại nhà nội,

-Na! Na ơi… Na…! _ K.Lâm gọi.

Không trả lời

-NAAAAAAA… _ nó bực mình hét to.

Trong nhà, nội đang khò khò trên sôfa vì coi phim hồi chiều rồi ngủ quên luôn (hai ông cháu không cùng chung AND mà sao giống nhau quá, cứ ngỡ chỉ có con nít mới coi phim rồi ngủ quên thôi chứ ai dè các cụ cũng vậy, đễ ngủ quên quá. Đúng là khi ta già ta lại trở về làm con nít. Đúng không cả nhà? Haizz…)

Kì Lâm đi đi lại lại trước cổng bất lực.

-NAAAA, bé Naaaaaa!!! _ Kì Lâm cố gọi.

Có chút tác dụng, nội hơi cục cựa rồi dần tỉnh.

https://thuviensach.vn

-Ai vậy? haiz… àaa… _ nội ngái ngủ hỏi, nhưng câu hỏi của nội chỉ đủ để mình nội nghe còn cô bé ngoài cổng thì vẫn đang la ó.

Không chịu nổi nội bật dậy ra ngoài xem thử, Kì Lâm thấy nội mừng khôn tả.

-Nội, con nè nội. Nội làm gì mà con gọi hoài nội không nghe?

-Nội ngủ quên mất, lúc chiều ngồi xem phim đợi bé Na rồi ngủ quên luôn hồi nào không hay, vào nhà đi con. _ nội vừa nói vừa mở cổng cho Kì Lâm.

Nghe nội nói Kì Lâm hỏi lại:

-Vậy Na đi đâu hả ông?

-À nó ra công viên rồi từ sáng đến giờ không thấy về cũng không biết đang ở đâu làm gì nữa con.

-Dạ? từ sáng ý ạ? _ Kì Lâm tròn to mắt hỏi nội.

-Ừ _ nội thản nhiên trả lời.

-8h10 rồi, con nhỏ này định làm gì vậy ta? Hẹn mình 7h mà giờ này chưa về. _ Kì Lâm nhíu mày lụng bụng trong miệng.

Nội giật nảy người khi nghe Kì Lâm nói.

-Con nói sao? Mấy giờ rồi?

-Dạ?… _ Kì Lâm không hiểu mô tê nhìn nội.

Nội đi nhanh vào nhà nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường hoảng hốt.

8H12’17” rồi mà nó vẫn chưa về, Kì Lâm thấy nội chạy nó cũng chạy theo xem thử.

https://thuviensach.vn

-Có chuyện gì hả nội?

-Nội không biết nữa nó đi từ sáng đến giờ mà chưa thấy về. _ nội lo lắng.

-Từ sáng đến giờ ạ? _ Kì Lâm hỏi lại.

-Ừ. _ nội gật đầu.

-Nó không nói với nội là nó đi đâu sao?… Hay là… nó đến nhà sách hả nội? _ Kì Lâm hỏi.

-Ừmm… nội… _nội ngập ngừng suy nghĩ thử. –Nhưng mà nhà sách đó đóng cửa lúc 5h chiều rồi.

-A. để con gọi cho nó xem sao! _ Kì Lâm nhớ ra con dế của mình lấy ra ấn số phone rồi gọi cho cô.

-Ừ con gọi lẹ đi. _ nội dục.

Tút…tút…tút…

Đầu dây bên kia không có ai trả lời, Kì Lâm ấn gọi lại lần nữa nhưng vẫn chỉ nghe chuông đổ mà không ai bắt máy. Kì Lâm ấn gọi lại mấy lần nữa nhưng kết quả cũng vậy.

-Sao rồi con? _ nội lo lắng, hỏi.

Kì Lâm chỉ lắc đầu.

-Gọi lại lần nữa đi con!

-Dạ! _ Kì Lâm lại ấn số.

“Thuê bao quý khách… tút tút tút.”

-Tắt máy rồi nội ơi. _ Kì Lâm bắt đầu lo lắng.

https://thuviensach.vn

-Kì Lâm, chắc có chuyện gì với con bé rồi con ơi. _ nội hoảng loạn.

-Chắc không có chuyện gì đâu nội, hề… ông yên tâm. _ Kì Lâm trấn an nội nhưng thật sự nó cũng đanghoảng loạn không biết nên làm gì.

-Không đâu con, nội cảm giác được đang có chuyện gì với nó, nội phải đi tìm nó thôi.

-Nhưng biết đâu mà tìm hả nội? _ Kì Lâm ngăn nội lại.

Nội im lặng suy nghĩ một chút rồi trả lời:

-Mình đến nhà bà Ba hỏi cậu kia coi sao. _ nội nói rồi bước đi nhanh nhưng k kéo tay nội lại, nó thắc mắc.

-Cậu nào hả nội?

-Bảo học cùng lớp với con đó. _ nội trả lời gấp gáp (hồi sáng đi ăn với ngoại, ngoại đã kể cho nội nghe về Bảo và vụ phá xe đạp kia còn nội thì kể ngoại nghe về cô và vụ xe đạp đó luôn nên nội cũng biết sơ sơ về Bảo qua lời kể của ngoại

Ngạc nhiên, *sao lại có Bảo ở đây?* nhưng thấy nội đang gấp rút mà nó cũng muốn nhanh chóng tìm ra cô nên nó không hỏi nữa chỉ chạy theo nội.

Mải lo cho cô mà Kì Lâm quên bẽn đi chiếc xe đạp kia, nó quay lại lấy xe rồi chạy tới nội.

-Nội, lên đây con chở đi cho lẹ nội ơi.

Nội ngồi ra yên sau để Kì Lâm chở, đạp xe cổng nhà ngoại Kì Lâm đang định gọi to khi nhìn thấy ngoại thì nội cản lại.

-Khoan đã con, lỡ bả không biết gì lại lo lắng nữa thì phiền.

https://thuviensach.vn

-Dạ? Dạ vâng, vậy để con thử cách này xem sao. Nội! Nội chịu khó núp đi xíu nghen nội.

-Ờ ờ nội biết rồi. _ nội lật đật núp sau hàng rào hoa xum xuê của ngoại đợi kết quả.

Thấy nội đã vào vị trí Kì Lâm mới gọi to:

-Ngoại, ngoại ơi ngoại!

Nghe có người gọi mình ngoại ra mở cổng.

-Ai đó? _ nhìn rõ người trước mặt ngoại cười hiền. –Kì Lâm hả con? Vào nhà chơi đi con.

-Dạ không… _ Kì Lâm nói vội.

Thấy Kì Lâm nói "không" ngoại nhíu mày, Kì Lâm ngập ngừng:

-Dạ… ạ… có Bảo ở nhà không ngoại? _ Kì Lâm nói rồi lén nhìn vào trong nhà.

-À, thì ra là tìm người ta. Giờ bà già này bị bỏ rơi rồi haiz…

-Dạ không, không phải vậy đâu ngoại, con có việc mà ngoại. _ Kì Lâm thanh minh.

-Thôi tôi biết việc của các cô cậu rồi.

-Thật mà ngoại, con đang có việc gấp lắm!

Thấy cô có vẻ gấp gáp ngoại không đùa nữa.

-Bảo về nhà rồi con ạ, tối nay chủ nhật nên nó tranh thủ về thăm nhà.

-Không có cách nào để liên lạc với cậu ta hả ngoại?

https://thuviensach.vn

-Ừ, ngoại chịu, mà có chuyện gì vậy Kì Lâm?

Không để ngoại lo lắng nên cô “chèo thuyền rút quân”.

-À cũng không có gì đâu ngoại, thôi con về nha ngoại lúc khác con ghé ngoại chơi! _ Kì Lâm chào ngoại xong quay xe về.

Đợi ngoại đóng cổng vào nhà hẳn nội mới gọi Kì Lâm:

-Sao rồi con? _nội mong tin.

Nhưng đáp lại chỉ là cái lắc đầu đầy thất vọng của Kì Lâm.

-Bảo về thăm nhà rồi nội.

-Vậy bé Na đang ở đâu chứ?

-Nội, nội gặp bé Na lần cuối ở đâu hả nội? (nghe giống cô trinh thám quá “lần cuối” cơ đấy)

-Hồi sáng bé Na ở công viên đánh cầu với cậu kia, còn sau sao thì nội không biết nữa. (trả lời nhầm chủ đề rồi nội ơi)

-Vậy là ở công viên, nội lên xe con chở nội.

-Ờ ờ…

Kì Lâm chở nội tới công viên để nội chờ ở cổng rồi vào cất xe, xong Kì Lâm chạy ra cùng đi tìm cô với nội. Hai người tìm trong công viên cả 30’ mà vẫn không thấy cô. Mệt lắm nhưng hai người vẫn chịu đựng chỉ mong nhanh chóng tìm ra cô. Nội với Kì Lâm lật tung mọi ngóc ngách trong công viên mà vẫn không thấy cô đâu.

Đã hơn 1h tìm cô nhưng không thấy, vì trời tối nội lại có tuổi rồi nên Kì Lâm đưa ý kiến:

https://thuviensach.vn

-Minmhf tìm cũng lâu rồi, có khi bé Na về nhà rồi cũng nên. Hay là để con đưa nội về rồi nội ngồi ở nhà chờ nó còn con sẽ đi tìm nó tiếp.

-Con biết nó ở đâu mà tìm chứ? Thôi đẻ nội đi với con. _ nội nói rồi đi trước.

Kì Lâm kéo nội lại.

-Nội ơi, con biết mà nội con sẽ tìm thử những nơi bé Na hay đến với nhà của mọt số đứa bạn trong lớp con nữa.

-Nhưng…nội khô… _ không để nội nói hết câu Kì Lâm đã tiếp lời:

-Nội cứ yên tâm đi con nhất định sẽ tìm ra nó mà.

Không để nội nói gì thêm Kì Lâm chạy vào lấy xe chở nội về.

Đi được nửa đường thì hai người gặp Bảo đang đi trên vỉa hè, Kì Lâm vội kít xe lại chạy tới hỏi tới tấp Bảo.

-Cậu làm gì mà giờ này mới mò mặt ra hả? Bé Na đang ở đâu?

Bảo đang nghệt mặt ra không hiểu mô tê chi hết thì nội hỏi:

-Cậu có biết bé Na nhà tôi đang ở đâu không?

Thấy hai người có vẻ đang vội vã và rất lo lắng cậu nói:

-Dạ không ạ… _ hai người quá hụt hẫng với câu trả lời của cậu. –Có chuyện gì sao? _ cậu hỏi Kì Lâm.

-Hy vọng là không, từ sáng tới giờ Na chưa về nhà nữa. Nội với Lâm đi tìm cả buổi tối mà vẫn không thấy. Cậu không biết thật sao?

*Có khi nào con nhỏ này sợ quá rồi trốn luôn không ta? Mắc mà sao cô ta không về nhà nhỉ? Hồi sáng cô ta có vẻ không được bình thường cho lắm,

https://thuviensach.vn

tưởng chỉ bị sốc nhẹ chứ. Cô ta đi đâu được nhỉ…* _ cậu đang mải suy nghĩ nên không nghe Kì Lâm hỏi, thấy cậu cứ ngơ ngác lại có vẻ đang bình chân như vại nó quát:

-Tôi hỏi cậu có nghe không đấy?

Cậu vẫn không nghe thấy

-AAAAAAAA _ Kì Lâm hét to vào tai cậu làm cậu bừng tỉnh.

-Aaaaa gì vậy? _ cậu ôm tai.

-Thôi cậu không biết thì thôi, mình về thôi Kì Lâm! _ nội nói.

Kì Lâm đồng tình, nguýt cậu một cái đến cháy mặt rồi đạp xe chở nội về.

Kì Lâm cố hết sức đạp xe thật nhanh về nhà nội, chở nội tới cổng nó để nội vào nhà rồi tiếp tục công cuộc tìm kiếm.

Vừa quay đầu xe đạt chân lên bàn đạp định đạp thì…

Rầm

Kì Lâm để xe đổ tự do rồi vội chạy đến đỡ người (giống ma chơi hơn) đang đứng vất vưởng trước mặt mình.

Kì Lâm để xe đổ tự do rồi vội chạy đến đỡ người (giống ma chơi hơn) đang đứng vất vưởng trước mặt mình.

-Na, Na ơi! Mày có sao không? _ nhìn bộ dạng cô, Kì Lâm hoảng sợ tay chân luống cuống không biết làm gì ngoài cách vỗ nhẹ vào mặt cô mong cô tỉnh táo hơn.

Cô vì quá kiệt sức nên chỉ biết gục vào nơi có điểm tựa là vai Kì Lâm, mặt tái mét đi, mồ hôi nhễ nhại như mới tắm, tóc tai rối tung, mí mắt cố kéo

https://thuviensach.vn

lên rồi lại xập xuống mở không nổi, hơi thở mệt nhọc và… không tránh được việc cô ngất đi.

-Nội ơi nội!… _ Kì Lâm gọi.

Nội vừa bước vào nhà đã nghe tiếng Kì Lâm gọi, nội chạy ra. Thấy cô trong tình trạng xuống sắc nội quýnh lên.

-Bé Na ơi, tỉnh lại đi con!

-Nội phụ con đưa nó vào nhà đi nội. _ Kì Lâm nói.

Nội với nó đưa cô vào phòng ngủ để cô nằm trên giường, Kì Lâm chạy đi lấy khăn ấm lau mặt rồi vò lại lần nước lạnh đắp lên trán cho cô. Sờ tay cô lạnh ngắt nội vội đi pha cho cô cốc trà gừng để sẵn trên tủ đèn.

-Lạnh quá! Hực… anh ơi em hừhừ… lạnh quá hừhừ….

Người cô run lên từng hồi, có lẽ cô đang sốt.

-Haiz… _ nội nheo mày ủ não, thở dài mà thương cho cô. –Tội nghiệp con nhỏ.

-Mày lạnh hả? _ Kì Lâm sờ trán cô thấy đang nóng như cục lửa. –Đâu có trán mày nóng mà!… Chắc nó sốt rồi nội ơi!

-Hừhừ… khụ… hừ… em hực… lạnh quá… _ cô lí nhí rên lên.

-Để tao lấy thêm mền cho mày nghen. _ quá rành với “mê cung” của nhà nội Kì Lâm không cần hỏi han gì phi thẳng ra ngoài, khi trở lại nó mang thêm hai cái mền bự chảng đắp lên người cô. Được khoảng 5’ cô lại rên lên.

-Nóng quá… _ cô dùng chút sức còn lại đạp mạnh mền ra nhưng sức mạnh của cô bây giờ không đủ để giết một con kiến thì đạp sao nổi 3 cái mền đang đè nặng trên người mình chứ.

https://thuviensach.vn

Thấy cô quằn quại khổ sở Kì Lâm kéo chăn ra cho cô. Nhưng chiến tranh nóng lạnh vẫn đang tiếp diễn trong cô không nghỉ. Được một chút cô lại trở lạnh, cứ thế đến mấy lần cô mới đỡ chút và thiếp đi. Kì Lâm thấy thương cho đứa bạn tội nghiệp của nó mà không làm gì được, nó bất lực trong lúc này nhìn cô mà nước mắt nó cứ tuôn ra. Nội vỗ vai Kì Lâm:

-Thôi con về nghỉ đi, mai còn đi học cũng muộn lắm rồi. Nội cám ơn con nhiều lắm!

-Nhưng con lo cho nó lắm. _ Kì Lâm không chịu về.

-Có nội lo cho nó rồi mà, về nghỉ đi con.

Kì Lâm vẫn khăng khăng, nó nắm tay nội đang đặt trên vai mình, nói:

-Con không sao mà nội, để nó vậy con không yên tâm. Nội cho con ở lại với nó nha nội.

Thấy Kì Lâm van nài, nội cũng đành cho nó ở lại.

-Haiz… ừ, vậy con gọi về báo cho sơ biết đi kẻo các sơ lại lo.

-Vâng, con cám ơn nội. _ Kì Lâm gật đầu lia lịa.

…

Kì Lâm để cô nằm nghỉ rồi theo nội xuống nhà.

-Vẫn không có tin gì về anh ấy hả nội? _ Kì Lâm hỏi nhỏ, chân vẫn bước theo sau nội.

Nội không nói gì chỉ khẽ gật đầu xác nhận.

-Thật quá đáng, anh ta đúng là kẻ vô tâm mà. _ Kì Lâm gằn lên, tay đập mạnh xuống bàn.

https://thuviensach.vn

-Đừng nói vậy, nó cũng có nỗi khổ riêng mà con. _ nội nói tiếng bào chữa cho anh.

-Nỗi khổ của anh ta là gì con chưa thấy, con chỉ thấy người khổ là bé Na thôi ah!

Nội ngồi ngả lưng ra ghế sau thở dài suy nghĩ mông lung gì đó.

**Ngày ấy…

-Nội.

-Ơ bé Na đâu? Hai anh em đi cùng mà sao về một vậy.

Anh không trả lời

-Tuấn, con có nghe nội hỏi không? _ không thấy anh trả lời nội duc.

-Con có chuyện muốn nhờ nội!

-Chuyện gì nói nội nghe nếu được nội sẽ giúp.

-Sau này bé Na nhờ nội cả.

-Cái thằng này, tôi mượn anh nhờ chắc? Tôi lo cho 2 anh em cậu đến giờ đấy, gớm hôm nay lịch sự quá.

-Con không có ý đó, nội chăm bọn con rất chu đáo nhưng… sau này con đi rồi chắc bé Na buồn lắm, con gửi nó cho nội.

-Anh định đi đâu ah?

Anh không trả lời mặt cúi gằm xuống đất.

-Sao? Nói tôi nghe xem nào. _ nội ra lệnh.

https://thuviensach.vn

-Vâng…

-Anh đi đâu? Lâu không?

-Nội đừng ghẹo con nữa.

Nội ngồi xuống cạnh anh, nói:

-Rồi, có gì nói nội nghe xem nào.

-Con… con cũng không biết nữa.

-Ơ, thằng nhóc này vậy là thế nào? Phải nói rõ thì nội mới biết được chứ!

Anh im lặng

-Chậc… con không nói tức là không có gì, không có gì thì nội đi đó! _ nói xong nội đứng dậy đi.

-Con có nỗi khổ riêng, hãy hiểu cho con.

-Nhưng con không nói thì nội biết gì mà hiểu.

Anh đứng dậy đút tay vào túi quần lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt nội khiến nội lạnh cả xương sống, chưa bao giờ anh nhìn nội như vậy cả.

-Sau này nội nhớ cẩn thận, cả bé Na nữa. Nội nhớ giữ gìn sức khỏe! Con xin lỗi,… con là người anh tồi một đứa cháu hư _ anh cúi đầu chào nội rồi bước ra cổng bước lên một chiếc xế hộp màu đen nãy giờ đậu ở đó đợi cậu mà giờ nội mới nhận ra.

-Tuấn, Tuấn con đi đâu vậy? _ nội đuổi theo nhưng đôi chân đã có tuổi của nội làm sao nhanh bằng bốn “chân” của chiếc xế hộp kia, nội đành bất lực nhìn theo chiếc xe chạy.

https://thuviensach.vn

(Sau khi bỏ cô ngoài công viên, không yên tâm lắm nên cậu ghé về nhà dặn nội và… cũng để gặp nội lần nữa)**

Kì Lâm thấy nội có vẻ trầm tư nên nó không giám làm phiền, Kì Lâm rón rén lên phòng cô khẽ mở của để không phát ra tiếng động rồi ngồi xuống cạnh cô.

Mày khờ lắm mày biết không? Việc gì mày phải như vậy vì ông anh đáng xấu hổ ấy chứ. Haiz… _ Kì Lâm vuốt mấy sợi tóc rớt xuống mắt cô lên, kéo mền sát lại cho cô.

Cũng thấm mệt vì phải chạy tìm cô cả buổi tối Kì Lâm thiếp đi bên cạnh giường cô nhưng nội thì hoàn toàn không chợp mắt được cứ ngửa cổ nhìn trần nhà đôi khi liếc qua cánh cổng như mong rằng sẽ có ai đó mở nó ra. Mãi đến gần sáng nội mới bắt đầu thiu thiu thìtiếng đồng hồ quả lắc trên tường điểm chuông 7h sáng, nội mở mắt ra thấy cũng đã trễ liền bỏ chiếc mền mỏng trên người mình xuống vào WC, xong xuôi nội định vào bếp nấu ít cháo cho cô và làm gì đó cho mình và Kì Lâm ăn thì đã thấy một cô gái đang lúi húi dọn cơm ra trông cách làm có vẻ rất chuyên nghiệp, thấy nội cô cúi đầu chào, dịu dàng nói:

-Nội dậy rồi ạ? Con mời nội ăn cơm, để con bưng cháo lên cho Na Na. _ không chần chừ cô gái bưng tô cháo hành thơm phức lên phòng cho cô.

Nội đang thắc mắc khó hiểu *tại sao con bé biết bé Na bệnh? Cái mền hồi nãy của nó đắp cho mình sao…?* _ nội hơi ngạc nhiên vì tối qua nội không hề báo cho chị về việc của cô nhưng sao chị lại biết được và lo chu đáo như thế.

(Đó là bạn gái của anh Tuấn (TRẦN THIÊN TUẤN), tên Vũ Trâm Anh, chị thua anh 2 tuổi. Khi anh bỏ đi không nói lời nào chị cũng đau đớn không kém gì cô, nhưng tự nhủ không thể gục ngã chị đã mạnh mẽ lên và lặng thầm đợi chờ anh dù trước lúc ra đi đã có lần anh có ý đề cập tới việc

https://thuviensach.vn

chị hãy tìm người khác để chăm sóc cho mình. Gia đình chị là dân trí thức nên chuyện chị với anh Tuấn qua lại chỉ 5 người biết (anh, cô, nội, chị và mãi đến sau này có thêm một người là Kì Lâm). Chị vừa đẹp người lẫn nết nên không ai ghét hay giận chị được lâu cả. Chị luôn chu đáo, hòa đồng và vui tính nhưng đôi khi chị rất nóng nảy và nghiêm khắc đặc biệt là với cô.)

Trên phòng…

Chị đặt tô cháo lên tủ đèn cạnh đầu giường cô rồi tiến lại phía cửa sổ kéo rèm ra để những tia nắng ấm áp ghé thăm cô. Thứ ánh sáng đó soi vào mắt cô làmcô khẽ nhíu mày cục cựa, cộng thêm mùi cháo hành thơm nức mũi của chị thì cô đã tỉnh hẳn.

Từ từ mở mắt ra nhìn xung quanh, cô đang ngơ ngác *mình đang ở đâu đây?* _ tối qua cô sốt cao quá nên không nhớ được gì. Thấy mọi vật xung quanh rất quen thuộc cô thở phào trong bụng.

-Em tỉnh rồi à! Chị nấu cháo giải cảm cho em kìa, em ăn đi kẻo nguội. _ nói xong chị mở cửa xuống nhà. –Nhớ đánh răng đã nhé! _ nói rồi chị đóng cửa lại để cô tự nhiên.

Hành động của chị giống hệt anh cô điều đó khiến tim cô như thắt lại, nhói lên. Anh cô luôn quan tâm cô nhưng trong mọi tình huống anh đều tỏ ra điềm tĩnh và để cô tự do. Từ khi anh ra đi hình bóng của anh được thay bằng sự có mặt của chị, có chị và nhờ chị cô cũng nguôi đi được phần nào bởi sự thiếu vắng anh trai.

Cô nhấc mình ngồi dậy mà toàn thân đau ê ẩm, cô gượng mãi mới ngồi dậy nổi, đặt chân xuống sàn đứng dậy vào WC nhưng…

Uỵch _ chân cô không trụ nổi khiến cô té xuống.

Đó là hậu quả của việc cả ngày hôm qua cô chỉ biết mỗi chạy cứ mỗi lần té cô lại đứng dậy tiếp tục chạy, càng chạy càng mệt mà càng mệt lại càng

https://thuviensach.vn

té nhiều; hành hạ đôi chân và giờ nó phản chủ là điều đương nhiên. Cô chạy từ lúc cậu bỏ về đến khi đã sức cùng lực kiệt cô mới lê thân tàn về, khi đó thì trời đã tối mịt.

(Mình chạy 3 vòng sân trường chỉ mất 3’ mà đã xịt khói đen rồi, Na nhà mình chạy cả bao nhiêu tiếng vậy mà chịu được PHỤC)

Đi được nửa số bậc thang nghe có tiếng động chị Trâm Anh quay người lại *chắc Na Na té rồi* _ chị đoán.

Đúng lúc ấy nội cũng chạy lên định lên phòng cô xem sao nhưng chị ngăn lại:

-Nội đừng lên lúc này, hãy để Na Na tự đứng dậy, hãy để nó một mình.

-Nhưng… _ nhìn vào mắt chị đầy cương nghị cụ cũng nhất trí; hai người cùng xuống nhà.

Sao vậy chứ? Chân mình… sao không chút sức lực vậy? _ cô hoảng loạn.

Giờ cô mới nhớ ra việc tự hành hạ đôi chân của mình ngày hôm qua. “Không thể gục ngã khi mình chưa ngã gục” cô lấy hết sức cố đứng dậy nhưng hễ đứng lên chân lại quỵ xuống, mãi mà không đứng nổi.

Cô bất lực, hét lên:

-AAAAAAAAAAAA… hộc hộc _ cô thở hắt ra sau tiếng hét dài.

Dưới nhà, nội và chị Anh nghe tiếng hét của cô liền chạy lên nhưng chị cản nội.

-Để con lên được rồi, chắc chỉ chuyện con gái thôi nội.

Nghe chị nói chuyện con gái nội đồng ý luôn.

https://thuviensach.vn

-Vậy con lên lẹ đi xem nó có sao không.

Mở cửa thấy cô đang nằm dưới sàn chị vội đỡ cô dậy, ngồi lên giường.

-Em có sao không?

-Chân em… _ mặt cô dại đi.

-Chân em làm sao? _ chị Trâm Anh lo lắng.

-Em không biết… em… em không đi được. _ cô lắc đầu.

-Chắc tại em đang mệt nên không đủ sức để nó làm việc đấy thôi, em đừng lo. _ chị trấn an cô.

-Nhưng lần này con cảm thấy khác mấy lần trước nội ah. _ cô nói.

-Mấy lần trước em ốm cũng có đi được đâu. _ chị dẫn chứng thêm.

Cô im lặng

Không nói gì thêm chị chạy vàoWC, lúc ra bưng một ca nước cùng nhíp đánh răng, khăn mặt và một cái chậu nhỏ cho cô.

–Đây, em đánh răng đi.

Cô cầm nhíp đánh răng lên *mày tệ đến mức phải để người khác hầu cơ đấy Na ạ*, nhìn chị Trâm Anh cô thấy rất ngượng. Chị khẽ gật đầu và mỉm cười với cô. Không thể để mọi người phiền lòng cô nói:

-Em biết rồi, chị xuống nhà đi, để em được rồi.

-Ưhm, vậy để chị đi múc tô cháo khác cho em, nguội cả rồi.

Nội cứ đi đi lại lại dưới nhà, thấy chị xuống nội mừng:

https://thuviensach.vn

-Bé Na có sao không con?

-Dạ không, chỉ là… có con nhện to trong phòng vệ sinh làm em nó giật mình hét toáng lên thôi. Nội yên tâm!

-Ờ _ nội gật gù.

Chị trở vào bếp hâm nóng lại cháo, nội định quay ra thì nhớ đến Kì Lâm không *không biết con bé đâu rồi mà từ sáng đến giờ không thấy?*

-À, Trâm Anh nè.

-Dạ, con nghe. _ chị trả lời, tay vẫn tiếp tục công việc.-Con có thấy… nhỏ Lâm không?

Nghe nội hỏi chị cười nhẹ đậy nắp xoong quay lại.

-Dạ con kêu Kì Lâm về chuẩn bị đi học từ sớm rồi ạ, lỡ mất buổi học thì hổng hết kiến thức. Con cũng đưa vở Na Na cho Kì Lâm chép hộ luôn rồi, nội đừng lo nữa nha; giờ nội ăn sáng đi kẻo lại mất sức đó nội _ nói xong chị lại quay vào bếp.

Nội gật gù, nhìn theo từng cử chỉ của chị nội nghĩ bụng nhưng không nói ra *Trâm Anh, con quả là một cô gái tốt. Nội cám ơn con nhiều lắm…! Haiz… Tuấn ah! Con không chỉ là một ông anh tồi, một đứa cháu hư mà hơn hết con là một thằng đàn ông tồi.*

Chị bưng tô cháo lên phòng cho cô, cô đang chảy tóc nhưng có vẻ cũng là khổ sở so với cô trong lúc này. Chị thấy thế liền đặt tô cháo lên đầu tủ đèn rồi cầm lấy chiếc lược trên tay cô.

-Để chị. _ chị chải tóc và buộc lại gọn gàng hộ cô. Cô ngoan ngoãn ngồi yên để chị cột tóc cho.s

Chải xong, chị bỏ lược xuống, bưng tô cháo lại trước mặt cô:

https://thuviensach.vn

-Nghe lời chị, ăn vào mới có sức để đi được; phải ăn hết đó biết chưa? Cháo chị nấu đấy em ăn đi.

cô không nhớ ra là đã có sự có mặt của Kì Lâm nên cô cũng không nhắc tới.

thấy cô múc thìa cháo đầu tiên rồi đến thìa thứ hai… ba, chị yên tâm và đi xuống nhà. Vừa tới cửa cô gọi chị lại:

-Chị!

-Có gì sao em?

-Chị đừng nói chuyện này cho nội hay bất kì ai biết nha!

-Tại sao? _ chị biết cô đang nghĩ gì nên ngay từ lúc đầu chị đã cản nội lên đây, biết vậy nhưng chị vẫn giả nai xem cô nàng như thế nào.

-Em không muốn nội hay bất cứ ai phiền lòng và lo lắng về em.

Cả hai cùng im lặng, không thấy chị trả lời cô nói tiếp:

-Chị hứa đi!

-Chị biết rồi, em ăn đi nhanh lấy lại sức để nhảy nhót tung tăng nữa. Chị không chắc có thể dấu được nội lâu đâu. _ nói xong chị đóng cửa lại.

Trong phòng có người mà như trống không lâu lâu có tiếng thìa khẽ va vào thành tô vang lên tiếng “keng” nhưng không đủ lớn để phá đi sự tĩnh mịch hiện tại; và… cô đang tự kỉ.

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 11

-Hey you! Làm gì mà cười đắc chí vậy? _ thấy Bảo cứ lâu lâu lại cười khúc khích một mình như khùng Hoàng Lâm hỏi.

-Không có gì. _ ông trả lời.

-Không có gì? Không có gì mà ông cười như thằng vừa trốn viện á, lớp mình mà đứa nào cũng như ông chắc nơi này thành FUN CENTER mất, á ah hay là phải lòng em nào rồi hả?

-Tôi đã kêu không có gì rồi mà, ông thích ăn ốc thì vỉa hè có mà đầy. Nhá! Chỗ tôi không có, đi lo cho em Lâm của ông đi kìa trông phờ phạc quá. _ cậu hất mặt ra cửa lớp.

Nghe ông nói đến Kì Lâm, Hoàng Lâm vội nhìn theo hướng ông vừa hất mặt.

Kì Lâm đặt chiếc cặp lên bàn rồi ngồi phịch xuống gục mặt lên chiếc cặp ấy nhắm nghiền mắt lại, thấy nó bơ phờ mệt mỏi Hoàng Lâm vội chạy lại hỏi han:

-Cậu ốm ah? _ Kì Lâm không trả lời mắt vẫn nhắm.

Không thấy Kì Lâm trả lời Hoàng Lâm đành tự kiểm chứng, ông sờ trán Kì Lâm xem có nóng không. Nhưng vừa chạm vào thì Kì Lâm đã đẩy tay Hoàng Lâm ra.

-Tôi không sao cậu không phải lo, có lo thì lo cho bé Na kìa.

https://thuviensach.vn

-Bé Na? Bé Na bị sao? _ Hoàng Lâm hỏi.

-Ai chocậu gọi là “bé” hả, cậu ấy có bé bỏng gì nữa đâu mà gọi người ta là “bé”! _ Kì Lâm gắt lên ngồi thẳng dậy nói.

Chớp chớp

Hoàng Lâm chớp mắt liên hồi nhìn nó.

-Coi như tôi sai, từ nay tôi không gọi “bé” là được chứ gì! Giờ thì nói tôi nghe tình trạng của Na xem nào.

Thấy thằng bạn “dại gái” cậu chỉ lắc đầu, mắt lại đang tập trung vào cuốn tiểu thuyết trên tay.

-Haiz… _ Kì Lâm thở dài, nó lắc đầu. –Chậc… chán lắm.

-Nghiêm trọng lắm ah? _ Hoàng Lâm hỏi.

Kì Lâm gật đầu thay cho câu trả lời.

-Vậy chiều đi học về tôi với cậu ghé qua nhà Na Na thăm bả hen.

Gật

-Có gì mà thăm với hỏi, chắc là sợ tôi quá nên lấy cớ nằm lì ở nhà chứ gì? _ cậu cười khảy.

-Cậu vừa nói cái gì? Mắc gì nó phải sợ cậu chứ. _ Kì Lâm nói.

-Muốn biết thì về hỏi cô bạn yêu dấu có cái đầu lâu của cậu sẽ biết.

-Cậu thật quá đáng! Nó bệnh đến chết đi sống lại mà cậu còn nói vậy được à.

https://thuviensach.vn

Nghe nói cô bệnh cậu hơi khựng lại *Cô ta bệnh thật sao?* nhưng không nghĩ nhiều cậu nhanh chóng đáp trả lại:

-Tôi nói gì sai ah?

Kì Lâm nghiến răng trèo trẹo, xắn ống tay định bước qua chỗ cậu thì Hoàng Lâm ngăn lại.

-Bảo nói vậy chứ không có ý gì đâu, thôi bạn bè có gì thì bỏ qua đi.

-Nhưng rõ ràng cậu ta có ý mà. _ Kì Lâm vẫn không chịu thua.

Ông thầy Khánh chủ nhiệm bước vào làm cả lớp im lặng đứng dậy nghiêm chào; cả nó, Hoàng Lâm và cậu cũng không giám ho he. Kì Lâm chỉ giám đưa cặp mắt liếc qua cậu đến cháy mặt.

-Hôm nay bạn Na Na bệnh nên không đi học được, lát học về các bạn ghé qua xem bạn ấy có sao không. _ thầy ra lệnh.

-Vâng. _ cả lớp đồng thanh trừ ông.

Ông thầy này cũng đâu đến nỗi tệ _ Kì Lâm nghĩ.

Buổi học trôi qua nhanh chóng.

Tan trường, song Lâm cùng chạy vào lấy xe lúc ra gặp cậu đang lững thững đi vào Hoàng Lâm rủ cậu:

-Đi với bọn tôi luôn không?

-Đi đâu? _ cậu hỏi.

-Thăm NA Na. _ Hoàng Lâm trả lời.

-Tôi không rảnh. _ cậu nói.

https://thuviensach.vn

-Đồ máu xanh, bé Na ghét cậu cũng phải. Vậy mà lúc đầu tôi cứ tưởng… hic. _ Kì Lâm nói bỏ lửng rồi phóng xe đi thẳng.

-Thôi tôi đi đây, ông bận thì đi làm việc của ông đi hen. _ Hoàng Lâm nói xong nối gót theo Kì Lâm.

Cậu đút tay vào túi quần xách cặp lên vai trông rất ngông, nhưng trong đầu cậu lại đang băn khoăn điều gì đó thì không ai biết.

=v=v=v=v=

Vì đôi chân vẫn đang "giận" chủ bởi sự hành hạ của chủ mà vẫn chưa chịu đi nên cô phải nghỉ học mấy bữa nay, song Lâm thay phiên chép bài rồi lại giảng lại bài cho cô (đúng là có hoạn nạn mới biết ai là bạn chân tình của mình) Cô thì không chịu đi khám cũng không cho chị Trâm Anh gọi bác sĩ đến; nội rất lo vì mấy bữa nay cô không ra khỏi phòng rồi vốn dĩ cô là người rất hiếu động mà giờ lại chịu ngồi một chỗ như vậy.

Cốc cốc

Có tiếng gõ cửa phòng cô.

Nội vào đi, cửa không khóa! _ cô nói.

Cánh cửa mở ra nhưng không phải là nội mà là chị Trâm Anh.

-Chị, sao chị đến sớm vậy? _ cô đặt quyển báo trên tay xuống.

Chị ngồi xuống cạnh cô nói:

-Chị đi ngang qua đây tiện ghé qua xem em thế nào rồi.

-Vẫn vậy thôi chị ạ. _ cô xụ mặt xuống.

-Em có tập đi không vậy?

https://thuviensach.vn

-Em cố hết sức rồi.

-Thực chất em đâu cần phải cố. _ câu nói của chị khiến cô giật nảy người.

-Ý chị là sao? _ cô vờ không hiểu.

-Em hiểu ý chị mà, đúng không? _ chị đưa ánh mắt dò xét nhìn cô nhưng đã biết trước được câu trả lời nên chị hỏi để thay cho lời khẳng định đấy thôi.

Cô ngượng đến chín mặt *Không lẽ chị…*

Thấy cô lúng túng chị đành thả cửa, lái chèo đi chỗ khác.

-Chị đã bảo em là để bác sĩ khám cho mà cứ bướng. Mình đã dùng hết biện pháp đâu mà nói cố hết sức.

*Phù…*_ cô thở phào. *Vậy mà mình tưởng*

-Không, chị đừng gọi bác sĩ nha! _ cô xua tay.

Chị Trâm Anh thở dài, chịu thua cô:

-Tùy em! Thôi chị có việc bận phải đi rồi, trưa chị lại ghé.

-Vâng. _ cô đáp nhẹ.

Chị Trâm Anh xuống nhà chào nội nhưng không thấy nội nên chị đi luôn (nội đang đi thăm “người tình bé nhỏ” của nội rồi mà sao thấy được. Khekhe)

…

Tối hôm ấy

-Bé Na ơi! _ nội mở cửa gọi cô.

https://thuviensach.vn

-Dạ

-Con đi với nội không?

-Đi đâu hả nội?

-Qua nhà bà Ba ăn chè, nay bả nấu chè rồi gọi hai ông cháu mình qua ăn.

-Thôi con không đi đâu, nội đi đi.

-Con cứ ngồi trong phòng cả ngày vậy sao chịu nổi, đi cho khuây khỏa hít thở khí trời mới mau khỏi bệnh chứ con!

-Con không thích. _ cô nhìn ra pgiá cửa sổ, nói.

Hiểu ý nên nội không ép nữa.

¬-Vậy nội cũng không đi nữa. _ nội buồn bã định xuống nhà.

-Sao vậy nội? _ cô gọi với.

-Haiz… để con ở nhà một mình, con gái con đứa, lại còn đang bệnh nội không yên tâm.

-Chậc… nội không phải lo cho con đâu con lớn rồi chứ bé bỏng gì nữa đâu, hơn nữa lát có chị Trâm Anh ghé qua chơi với con mà nội (nổ); nội cứ yên tâm đi ăn món chè ngọt ngào đang nghi ngút khói ở nhà ngoại đi! _ cô nói rồi nháy mắt tinh nghịch.

-Con nhỏ này. _ nội gườm yêu.

-Thôi nội đi đi kẻo ngoại monggggg. _ cô cố tình kéo dài ra.

-Con không sao thật chứ?

-Thật, nội yên tâm! _ cô vừa nói vừa hất hất tay về phía nội.

https://thuviensach.vn

-Ừ… vậy con ở nhà cẩn thận, nội đi nghen.

-Vâng, nhớ để phần con nha nội! hihi.

-Ờ

Nội đóng cửa phòng lại, trong phòng một mình cô lại ngẩn người nhìn ra phía cửa sổ ngắm những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời xa xôi và tự kỉ.

Được một lúc thì điện thoại cô rung lên

Có tin nhắn

Cô cầm điện thoại lên mở tin, đọc xong dòng tin nhắn tim cô lại như bị ai bóp chặt nhói lên.

“Em đã quên lời anh dặn rồi sao?

Mạnh mẽ … là em gái của anh”

Là số của anh Tuấn, đã bao lần cô gọi lẫn nhắn tin đều không bao giờ trả lời, nhưng tại sao giờ lại có tin của anh gửi đến.

Những ngón tay run rẩy vội vã, cố gắng bấm số gọi lại nhưng … “ò í e… thuê bao…” kết quả nhận lại là giọng nói “thỏ thẻ” của chị tổng đài chứ không phải của anh trai.

-Anh thật tàn nhẫn anh biết không? _ cô rít qua kẽ răng, mắt nổi lên những tia đỏ au. –Hực… em ghét anh. _ cô nghẹn ngào, nhưng nước mắt thì không. Cô đánh vào mặt con gấu của anh tặng vào sinh nhật của cô trước hôm anh đi vài ngày.

Sau khi cô khóc tầm tã lúc anh đi, kể từ đó đến nay cô không hề rơi thêm một giọt lệ nào cho chuyện gì, cho ai.

https://thuviensach.vn

-Anh đang ở đâu?… Em nhớ anh. _ cô thốt lên, ôm lấy con gấu vùi mặt vào bộ lông nó rồi thiếp đi từ lúc nào cũng không hay.

Sáng hôm sau cô dậy, làm về sinh cá nhân chuẩn bị cặp sách đến trường từ sớm. Lúc ấy nội đang khò khò nên cô để lại lời chào trên tờ giấy ghi chú rồi dong xe đạp đi.

Cô đi sớm cũng chỉ muốn đi dạo lâu hơn dưới hàng cây trên vỉa hè từ nhà đến trường rợp bóng mát rượi. Vừa dạo vừa nghe những bản hòa tấu piano êm dịu, tiếng piano từng bước đi vào tâm hồn giúp thanh lọc mọi ưu tư đưa ta về chốn bình yên.

Cuối cùng cũng đến trường, bước vào lớp hầu như đứa nào cũng bu quanh cô, từ lúc nghe tin cô bệnh ngày nào bọn nó cũng đến chơi làm loạn mê cung của nội vậy mà giờ gặp vẫn như đã xa cách lâu năm vậy cứ nhặng cả lên.

-CHÚNG MÀY CÓ IM KHÔNG THÌ BẢOOOOOOOO? _ Kì Lâm quát như sấm làm đứa nào cũng sợ bà la sát mà tránh ra hai bên để nó đi vào giữa.

-Mày đi học được rồi hả? Mà mày đỡ chưa? Ờ mà đỡ rồi mày mới đi học chứ nhỉ! Hihi… _ lại gần cô lập tức nó đổi sắc mặt, nắm tay cô nói không ngớt, làm cô nhức cả tai. Bọn nó thì đứng nhìn lắc đầu ngán ngẩm rồi tản ra ai về chỗ nấy.

Cô không chịu nổi cái mồm lia tia của nó nữa, đưa hai tay hình chữ X ra trước miệng Kì Lâm.

-Xịt tóp ngay. Mày cho tao xin phút bình yên cái, có gì lát tao với mày tâm sự tiếp, OK?

Kì Lâm phụng phịu nhưng cũng thôi không tia miệng nữa.

https://thuviensach.vn

Cô ngồi ngả người dựa đầu vào tường phía sau, mở to volume tiếp tục nghe nhạc.

Đang du dương tâm hồn theo từng nốt nhạc thì một bên phone bị giật ra, cô giật mình, lẫn tức giận *tên khốn nào giám chọc tức chị vậy, ngươi tới số rồi…* cô mở mắt thì một khuôn mặt đập vào mắt cô, chỉ cách mặt mình khoảng 5cm và đang dần tiến sát lạ. Nhưng nhờ phản xạ nhanh cô giật lùi mạnh về phía Kì Lâm.

-Cậu điên ah, định hù ma tôi sao?-Cậu điên ah, định hù ma tôi sao?

Cậu lùi lại địa phận của mình, nói mà không thèm nhìn cô:

-Tôi tưởng cậu không giám đi học nữa.

-Sao tôi lại không giám?

-Vì sợ tôi.

-Ha ha hahahahahaaaaa… _ cô ôm bụng cười lấy cười để làm ai cũng đưa mắt nhìn cô như nhìn một "bệnh nhân". –Tôi? Tôi sợ cậu ư… ha ha… _ cô chỉ vào mình rồi chỉ lại vào cậu.

-Buồn cười vậy sao? _ cậu hơi có thái độ.

-Ưhm! _ Hoàng Lâm trả lời nho nhỏ vào tai cậu thay cô.

Cậu xám mặt, tức giận nhìn Hoàng Lâm.

-Nhỏ nổi tiếng không biết sợ là gì đấy anh bạn! _ Hoàng Lâm lại nho nhỏ vào tai cậu lần nữa.

Hoàng Lâm thỏ thẻ vậy mà cô vẫn nghe được, cứ rúc rích cười

https://thuviensach.vn

-Vậy sao? Vậy tôi sẽ là người làm cô ta biết sợ. _ cậu cố tình nói to để cô nghe.

-Mời, trước giờ người để tôi nể thì có chứ người để tôi sợ thì chưa. Để xem cậu độc tài tới đâu. _cô lên giọng.

Được, cô đã thích thì tôi sẽ nhích. Chuyện mình để tối tôi tính, haha _ cậu tự đắc.

-Cô cứ chuẩn bị tinh thần sẵn sàng đi, kẻo đến lúc loạn thần thì tội nghiệp chết được.

Cô khẽ nhếch mép

-Tôi đang chờ đây, đã lâu chưa có ai làm tôi phải sợ *Từ lúc anh đi*. _ cô chợt lại nhớ về anh.

-Cái này là cô nói nhé.

Cuộc tranh luận kết thúc

Tự dưng trong cậu có thứ cảm giác rất kì lạ đang ngự trị, không biết sao từ lúc tới lớp nhìn thấy cô ,cậu lại thấy vui vui. Không biết vì có người để cậu chọc phá hay vì… cái gì đó… vô định hình không xác định được.

Buổi học trôi qua rất nhẹ nhàng, đến khi tan học vẫn không có chuyện gì xảy ra ai về nhà nấy.

Cậu hồ hởi phóng xe tới tiệm tạp hóa gần nhà ngoại, loay hoay tìm gì đó (hình như là vũ khí bí mật cho phát nổ súng đầu tiên cho ngày mai). Lựa được những thứ mình muốn, cậu đạp một mạch về nhà. Thấy cậu tay xách nách mang ngoại hỏi:

-Làm gì mà nhiều đồ vậy con?

https://thuviensach.vn

-Dạ, đồ con làm thí nghiệm ngoại ạ! _ cậu trả lời rồi chạy nhanh lên phòng với túi đồ đang sở hữu.

…

Chiều về cô thong dong xe đạp trên phố để tìm chút bình yên, nhưng đường dài đến đâu cũng có điểm dừng của nó.Cô đẩy cổng ra dắt xe vào, thấy có một chiếc xe máy đang dựng đó cô nhận ra ngay là xe của chị Trâm Anh. Cô hơi ngại khi đối diện với chị *Chắc chị ấy giận lắm… * _ đang suy nghĩ không biết nên thế nào thì chị Trâm Anh gọi:

-Na, về rồi hả em? Vào nhà rửa tay rồi cơm chứ. _ chị cầm đôi đũa, chỉ vào bếp.

Ngạc nhiên trước thái độ của chị Anh, cứ ngỡ chị sẽ giận lắm cô ngây ra một lát rồi lững thững bước vào nhà… vào bếp… tới bồn rửa tay… rồi ngồi vào bàn. Nội cũng ngồi còn chị thì bê tô canh cuối cùng lên đặt giữa bàn rồi cũng ngồi xuống đối diện cô.

Ai nấy đều cầm đũa

Chị gắp cho cô miếng sườn chua ngọt to nhất.

-Em ăn đi, bữa đầu đi học chắc mệt lắm nhỉ? _ cô chỉ biết nhìn chị thốt không lên lời.

Nói xong chị lại gắp thêm cho cô miếng rau xào, nem rán.

-Tôi già lẩm cẩm nên bị bỏ thừa rồi. _ nội tị nạnh.

-Hihi… _ chị cười rồi cũng gắp cho nội miếng sườn, miếng rau xào, nem rán như cô. –Đây, con mời nội; nội ăn cho nhanh lớn nha nội!

Cô nghe cũng phì cười, nhìn chị lúc này giống một đứa trẻ vô tư, ngô nghê nhưng chớ có nhầm đằng sau cái vẻ ngô nghê ấy là một người nhìn

https://thuviensach.vn

thấu tâm can người khác (rất chuẩn).

Nội thấy cô nở nụ cười hiếm hoi nên cũng hùa theo chị.

-Hình như nhỏ hơn bé Na kìa, nội không chịu đâu.

Và mục đích của nội đã đạt được, biểu hiện là nụ cười của cô tươi hơn lúc nãy.

-Nội này, khó chiều quá chậc chậc… kiểu này con phải tìm một bảo mẫu cho nội thôi. _ chị Trâm Anh đùa.

-Để em đề cử cho. _ cô giơ tay phát biểu, quên luôn cảm giác có lỗi lẫn ngại ngùng với chị.

-Ok! Mời em phát biểu. _ chị Anh đồng ý.

Cô kéo ghế ra sau đứng dậy hắng giọng:

-E hèmmm… tôi xin đề cử một vị bảo mẫu có tay nghề thâm hậu, rất thích hợp để chăm sóc bé Bảy (nội) đây. Đó là dì Ba gần gần nhà mình, sát sát giường mình…

-Em em… _ chị Trâm Anh cắt lời cô chỉ chỉ tay vào nội.

Hiểu ý, cô sửa lại câu nói của mình:

-Ý lộn, I am so rí! Sát sát giường bé Bảyyyyyyy trong tâm trí của béeeee… _ cô cố kéo dài ra nhấn mạnh.

Chị Trâm Anh gật đầu lia lịa tán thành, vỗ tay hưởng ứng thêm.

-Bé chịu hok nak? _ chị đưa mặt lại gần chỗ nội hỏi đểu.

Cô cũng bắt trước làm theo chị.

https://thuviensach.vn

Mặt nội đỏ như trái cà chua chín, không chịu nổi hai chị em nội cầm chiếc thìa gõ vào đầu mỗi đứa một cái “coong”.

-Chỉ được cái nói bậy bạ là giỏi.

–Vậy mà trúng tùm lum tùm la. _ hai chị em cùng ôm đầu cùng nói rồi phá lên cười thích thú.

Bữa cơm rộn rã tiếng cười đến phút chót.

Xong bữa nội ra phòng khách uống trà còn hai chị em dọn dẹp bát đĩa. Nhìn chị Trâm Anh đang rửa bát cô lại nhớ đến việc mình đã dối gạt chị, chị đâu thể cảm thấy thoải mái khi có người cứ nhìn mình không thôi. Chị rửa tay đứng dựa vào bồn rửa chén, quay sang cô.

-Có gì muốn nói với chị phải không?

-Dạ… _ cô cúi mặt xuống, không giám nhìn chị Trâm Anh.

-Ok, chị cần và đang đợi một lời giải thích! _ chị nghiêm giọng.

Cô vẫn cúi mặt

-Ngẩng lên đi em, ngẩng lên nói chị nghe nào. Phải dũng cảm đối diện và có trách nhiệm với việc mình làm chứ.

Nghe lời chị cô từ từ ngẩng đầu lên nhìn vào mắt chị.

-Em… em xin lỗi chị!

Chị Trâm Anh không nói gì.

Thấy thái độ của chị nghĩ rằng chị đang giận lắm, cô tiếp:

-Em không cố ý dấu chị đâu, thực ra lúc đầu em không đi được là thật.

https://thuviensach.vn

-Vậy lúc sau là giả? _ chị Trâm Anh nói.

Cô nhẹ gật gật đầu

-Vì nghĩ rằng chắc anh sẽ về khi biết mình bệnh nặng, nên… _ cô nghẹn ngào.

-Nên em không cho chị gọi bác sĩ cũng không chịu để chị đưa đi viện khám chân cho mình, để không ai biết sự thật về bệnh tình của mình đúng chứ?

Cô lại gật đầu

-Haiz… em ngốc quá Na ạ! _ chị xót xa nhìn cô.

Ôm cô vào vòng tay, chị nói:

-Sau này đừng làm điều gì dại dột vậy nữa nghe em.

-Em xin lỗi! _ cô nói.

Chị Trâm Anh đẩy cô ra, nắm lấy tay cô, lắc đầu, nói:

-Điều quan trọng là em biết lỗi và sửa sai, con người thì không ai là hoàn hảo hết em ạ cũng không có ai không phạm phải sai lầm và em cũng vậy. Em cần phải phạm lỗi và sửa lỗi ở tuổi này, đừng nghĩ ngợi gì nữa. Sau này hứa với chị hãy suy nghĩ kĩ trước mọi việc mình làm và… đừng bao giờ giấu chị bất cứ điều gì nữa, biết chưa?

-Em hứa! _ cô nói chắc nịch với chị. –Đêm qua em đã suy nghĩ rất nhiều, từ giờ em sẽ thôi không sống với quá khứ nữa, em phải lo cho tương lai của mình thôi. Phải mau thì còn kịp, vì em đã bỏ mặc nó quá lâu rồi.

-Tốt lắm! _ chị gật đầu hài lòng. –Vậy em biết bây giờ mình phải làm gì rồi chứ?

https://thuviensach.vn

Cô nở nụ cười

-Bây giờ em cũng chưa biết phải làm gì nhưng thời gian vừa rồi kết quả học của em toàn ở vị trí No.1 trong bảng xếp hạng của khối từ dưới đếm lên thôi, nên bây giờ em phải học thật chăm chỉ để bù lỗ hổng mấy năm vừa rồi lêu lổng đã chị ạ. Còn sau này thì… em đang suy nghĩ.

-Chị tin ở em!

-Em cám ơn chị, cám ơn chị vì tất cả những gì chị làm cho em từ trước đến giờ! Em không biết đến bao giờ mới trả hết cho chị được, hai anh em em đã nợ chị quá nhiều.

-Chị không cần em làm gì to tát, chỉ cần em luôn như thế này là đủ rồi. Em đã nói sẽ thôi sống với quá khứ đúng không? Vậy từ nay hãy bắt đầu với thực tại, hãy quên tất cả những gì trước đây để bắt đầu lại nghe em! Và hãy nhớ, cuộc đời của mỗi con người như một cuốn tiểu thuyết mà chính ta là tác giả nếu ai ngu ngốc thì sẽ viết nó thật nhanh và gấp lại vội vàng, còn ai thông minh thì họ sẽ vừa viết vừa nghĩ rằng họ chỉ được viết một lần và sẽ luôn viết những gì đẹp nhất lên đấy. Đừng để hoài phí những trang giấy trắng kia, đừng vội vã viết lên đó những nét nguệch ngoạc vì cho dù em tẩy như thế nào nó vẫn để lại dấu vết và không bao giờ xóa được. Em hiểu ý chị chứ?

-Vâng, em hiểu!

-Giỏi lắm em gái! Bây giờ hãy bỏ lại những trang giấy em đã lỡ nguệch ngoạc, hãy bước sang một trang mới và bắt đầu nét bút mới. Và lần này hãy cẩn thận, vì cánh cửa cuộc đời không mở ra hai lần cho bất kì ai.

-Yes sir!!! _ cô đưa tay đáp như trong quân ngũ.

Hai chị em cùng phá lên cười và tiếp tục công việc.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng thì cô cũng thoát khỏi lớp vỏ thị, chắc chắn từ giờ cô sẽ xuất hiện với một Na Na hoàn toàn mới.

Bắt đầu sang trang mới cũng là bắt đầu những thử thách mới, rất nhiều điều đang đợi cô phía trước.

o-o-o-o-o-o-o-o-o-o

Hãy cùng dõi theo cô trong những trang tiếp theo cô viết cho cuộc đời!

Hãy là động lực cho Na Na và Gia Bảo vượt qua những khó khăn thử thách của cô và cậu đang đợi hai người phía trước nhé!

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Cuộc Chiến Giữa Các Chòm Sao

“Ò e ò e ò eeeeee…”

Tiếng chuông điện thoại báo thức nhắc cậu đã đến giờ tỉnh giấc nồng.

Cậu nhoài người đưa tay tắt chuông điện thoại, định ngủ thêm chút nữa thì

“Reng reng rengggggg”

Đến lượt chuông đồng hồ báo thức biểu tình chủ.

-Haiz… _ tiếng chuông kêu nhức cả óc.

Cậu vò đầu bứt tóc rồi cũng tắt chuông đồng hồ, lúc tắt xong cũng là lúc cậu tỉnh hẳn. Ngáp rách mép một cái rồi cậu mới vào WC, lúc ra cậu lại tràn trề sức sống (vì sắp có trò để phá mà, tối qua cậu sợ sáng nay dậy muộn nên đặt chuông báo thức ở đồng hồ rồi cả điện thoại luôn mới giám đi ngủ)

Thay đồ, chuẩn bị xong mọi thứ cậu xách cặp và túi đồ đã chuẩn bị sẵn tối qua xuống nhà.

-Con đi học nha ngoại! _ cậu vừa chạy vừa nhanh miệng chào ngoại.

-Ơ… ăn cơm đã Bảo?

-Dạ thôi, con đi luôn ngoại ah. _ cậu đeo cặp, bỏ túi đồ vào giỏ xe rồi phóng thẳng.

https://thuviensach.vn

-Này, Bảo Bảo! _ Ngoại chạy ra nhưng không kịp mất rồi, không còn bóng dáng cậu mà thay vào đó là lớp bụi đang tan dần của cậu để lại. – Haiz… làm gì mà gấp vậy không biết? Chậc… chả hiểu thanh niên bây giờ nữa.

Cậu hào hứng đến mức vừa đi còn vừa huýt sáo nữa.

Đến trường, như thường lệ cậu đưa xe vào gửi nhưng thay vì vào lớp luôn như mọi khi cậu lại đi vào cầu thang để lên lầu trên, may mắn thay lầu này dành cho các phòng lí hóa sinh nên ít người qua lại.

Thấy cô từ cổng bước vào cậu rên lên vì sướng *Hờhờ hay lắm!*

Cô vừa bước tới cửa lớp đầu tiên của dãy hành lang thì…

“Tóp” _ một quả bong bóng đầy nước lạnh rơi xuống vai trái cô.

Ay ya! Hụt xíu rùi _ cậu hơi tiếc quả đầu. *Không sao, còn nhiều mà em*

Cô tức giận, quát lên:

-Đứa nào vậy? Sao giám… _ chưa nói hết câu thì thêm một quả bóng nữa rớt trúng đầu cô nhưng lần này là nước màu, thứ nước đỏ ấy loang ra tóc, mặt rồi nhanh chóng chảy xuống áo cô. Trông cô đến thương, chả khác nào con chuột nhếch nhác cả.

Nhìn xuống áo mình, cô tức điên lên, nghiến răng trèo trẹo:

-Hừhừ…?

Cậu cười sung sướng trên lầu *Tội nghiệp, hahaha… thôi kệ. Này thì quả cuối nhé!*

Cô ngẩng mặt lên định xem thủ phạm là ai thì…

https://thuviensach.vn

“A lê hớp” _ ngập trong miệng toàn là thứ bột xột xạt, mặt, mắt, mũi,… đều toàn một màu trắng xóa.

Đó là quả bóng cậu đã nhồi đầy bột mì vào, trông cô lúc này như chú tôm lăn bột đã sẵn sàng nhảy vào chảo dầu “bơi” vậy.

Nhổ hết bột ra, cô nắm chặt hai tay gồng lên, hét to:

-AAAAAAAAAAA _ trong lớp song Lâm nghe thấy tiếng hét thất thanh của cô cùng chạy ra.

Cả hai cùng ngó nghiêng mà không thấy cô đâu.

-Chắc cậu nghe nhầm rồi, có thấy ai đâu? _ Hoàng Lâm nói.

-Không, rõ ràng là có tiếng nó mà! _ Kì Lâm quả quyết.

Quay người lại định vào trong lớp thì hai người thấy từ đầu hồi dãy hành lang có một người đang lấm lem, nhếch nhác, mặt mũi trắng xóa đứng đó.

-Ặc… cái gì vậy? Ma ah? _ Hoàng Lâm tròn mắt.

-Ban ngày ban mặt thì lấy đâu ra ma với quỷ! _ Kì Lâm nói.

Kì Lâm thấy dáng người quen quen, nhìn xuống cái cặp có treo cái móc khóa độc nhất vô nhị của nó đan dành riêng cô thì không sai vào đâu được. Kì Lâm vội chạy đến chỗ cô, Hoàng Lâm thấy nó chạy cũng chạy theo.

-Na, sao mày…? _Kì Lâm không nói tiếp mà chỉ tay vào người cô một lượt từ trên xuống dưới.

-Hí… híhí…híhíhí. _ Hoàng Lâm trông bộ dạng cô mà không nhịn được cười nhưng phải nén xuống vì sợ cô quê độ. Càng nhịn lại càng không chịu nổi, thế là cứ “hí” lên từng hồi.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc ấy cậu chậm rãi bước xuống nấc bậc thang cuối cùng.

-Good morning! Chúc một ngày vui vẻ. _ cậu chào. –Ô ai vậy? Chậc chậc kinh quá.

Thấy bộ dạng cô cậu bỉu môi.

-Cậu… hừ… là cậu phải không? _ cô rít qua kẽ răng.

-Tôi? _ cậu cười khảy. –Tôi sao cơ?

-Giám làm mà không giám nhận ah? Rùa quá đấy!

-Ok, đúng thì sao? _ cậu vênh mặt.

Cô chạy lại túm lấy cổ áo cậu (bạo lực quá đi mà), giơ tay định cho cậu một cú đấm thì song Lâm vội cản lại.

-Ấy ấy, đừng nóng! _ Hoàng Lâm kéo tay cô ra khỏi áo cậu, giữ lấy vai cô, còn Kì Lâm thì ôm lấy eo cô kéo ra (công nhận lúc này cô khỏe thật) nhưng cô vùng vẫy không chịu khuất phục cứ giổ lên.

-Bỏ ra, có bỏ ra không thì bảo? _ cô quát.

Hai đứa đều sợ cô điên lên rồi không kìm chế nổi nên không giám bỏ, cứ ghì cô lại.

Chả hiểu mô tê chi nhưng chuồn là thượng sách, hai người liên tục ra hiệu cho cậu đi đi nhưng phớt lờ cậu vẫn dửng dưng đứng đó.

-Không sao, bỏ cô ta ra đi! Để xem cô ta định làm gì nào. _ cậu nói.

Song Lâm tức đến phụt máu mất, nãy giờ hai người cố cứu cậu mà lại được cậu đáp trả thế này đây.

-Cậu điên hay thần kinh nát thần tính vậy hả? _ Kì Lâm tức giận.

https://thuviensach.vn

-Tôi không sao, cứ bỏ cô ta ra đi. _ cậu nói rồi đút tay vào túi.

-Được, cậu thích thì tôi chiều!

Kì Lâm bỏ tay khỏi eo cô ra, rồi hất mặt với Hoàng Lâm ý bảo cũng bỏ ra đi.

Hai người vừa buông tay, cô hực hực lửa bước đến cậu.

-Trước khi cô muốn trả thù tôi thì để tôi nhắc cô một chuyện để cô nhớ nhé!

-Đồ khốn! Định câu giờ hả? Không có đâu.

-Cô nhanh quên vậy sao? Tốc độ sánh kịp với gà rồi đấy.

-Cậu nói gì? Gà ư? Cậu muốn chết đây mà. _ định xử đẹp cậu thì cậu lại lên tiếng.

-Cô đã quên trận cầu hôm bữa sao?

Nghe đến cầu cô khựng lại.

-Cầu? Hồi nào?

-Công viên, chủ nhật vừa qua.

Nhớ lại, cô tiếp:

-Ahhhhh, thì sao? _ cô ah một tiếng rồi lại trợn mắt lên.

-“Quân tử nhất ngôn!”, nhớ chứ? _ cậu tiếp.

Cô nheo mày nhớ lại… (cô cũng dễ bị xỏ mũi ghê!)

https://thuviensach.vn

** “-Nếu ai thua thì từ nay người thắng có chọc phá như thế nào cũng không được trả đũa, ok?

-Tôi sợ cậu chắc.

-Quân tử nhất ngôn!”**

-Nhớ! _ cô gằn giọng.

-Tốt, vậy tôi đi được chưa? _ cậu ghé gần lại mặt cô nói.

Cô ức lắm nhưng không làm gì được vì đã hứa kèo rồi sao cưa bỏ được, hơn nữa cô lại là người trọng chữ “tín”.

-Hứ! _ cô mấm chặt môi muốn bật máu kìm lại cơn tức giận, ngoảnh mặt đi.

Cậu xoay người bước đi, tay đút túi môi lại chu lên huýt sáo.

-Ah quên, đã biết sợ chưa? Nếu rồi thì về tắm gội sạch sẽ rồi đến đây gọi anh một tiếng nhé.

-Hưk… _ cô cười nhạt. –Cậu nghĩ sao?

-Òooo. Vậy tôi đi nhé! _ cậu lại tiếp tục huýt sáo.

Song Lâm đứng đó nghe cô cậu nói mà không hiểu gì, nào là “trận cầu” rồi cái gì mà… “quân tử…” gì gì đó.

-Tôi đi xem có chuyện gì, cậu lo cho Na nha. _ thấy cậu bỏ đi, Hoàng Lâm chạy theo.

-Chuyện là sao? _ Hoàng Lâm vừa theo cậu vừa hỏi.

Đang nhớ lại bộ dạng cô lúc nãy nên cậu không trả lời, Hoàng LÂm cứ lẽo đẽo theo sau mà cậu không thèm nói. Hoàng Lâm dang tay ngán đường

https://thuviensach.vn

cậu lại.

-Tóm lại là thế nào? Bác nói em nghe coi.

-Ok, em nghe kĩ nhé! _ cậu khoác tay lên vai Hoàng Lâm vừa đi vào lớp vừa kể.

–Ha hahahahahaaaaaaa… _ hai cậu cùng cười phá lên khi nghe xong chuyện.

-Thảo nào hôm qua Bảo nhà ta mạnh mồm thế. _ Hoàng Lâm nói.

Vừa lúc nói xong thì cô và Kì Lâm bước vào, thấy Hoàng Lâm đang cười hơ hớ nó bực mình gườm Hoàng Lâm đến cháy mắt rồi mới vào chỗ ngồi.

Những đứa khác thì không thể rời mắt khỏi cô nhìn cô như người thời Babilon cổ vậy.

Đầu thì ướt nhẹp bết lại, không biết cô kiếm đâu ra bộ đồ mà… quần thì ngắn tủn cộc ngốc lại là đồ thể dục nữa, còn đóng thêm một áo khoác thể dục trong cái thời tiết nóng hực hực TB từ 35 – 37oC này chưa kể là lúc cao độ vào buổi trưa…

(Không chịu khuất phục nên cô nhất quyết không chịu về nhà bởi nếu về thì coi như cô sợ cậu, vì vậy cô đã mượn đồ Kì Lâm và gội đầu tại phòng tắm của phòng chức năng trường. Khổ cái Kì Lâm thấp hơn cô cả tấc lận bảo cô mặc đồ của nó sao không cộc cho được haiz…)

Đứa nào cũng phá lên cười làm cô ngượng chín cả mặt.

-Có gì mà cười? Im ngay! _ cô thét ra lửa.

Cũng có đứa im nhưng còn lại chiếm đa số thì vẫn đang nắc nẻ không thể kìm chế cảm xúc (đương nhiên là không thiếu cậu rồi).

https://thuviensach.vn

-Mày ăn mặc kiểu gì mà mắc cười vậy Na? Ha, ha mày định tạo "mốt" mới cho trường mình ah? _ một đứa trong đám lên tiếng.

-Kệ tao, nhiều chuyện! _ cô hằn giọng. –Tao mới tập thể dục xong được chưa? _ cô bào chữa.

-Ồ… hốhố, có ai thấy người nào tập thể dục mà lại đi dép lê chưa? _ một đứa khác chọc ngoáy.

-Ờ, lạ nhỉ? _ cả đám không hẹn mà cùng đồng thanh rồi lại phá lên cười tiếp.

T_T >o<

Cô không biết nên mếu hay nên tru tréo lên nữa, ước chi giờ mà có cái mo hay có phép độn thổ càng tốt cô sẽ không ngần ngại mà sử dụng ngay lập tức. hic

%-%-%-%-%-%-%-%-%-%-%-%-%

Kể từ hôm đó ngày nào cô cũng phải làm chuột trong trò chơi mèo vờn chuột của cậu.

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Đã hơn hai tháng kể từ cái ngày cậu nổ phát súng đầu tiên "xâm lược", biến cô thành "thuộc địa" của mình. Ngày nào đến lớp cô cũng phải "nhăn răng" chịu đựng những trò quậy phá của cậu; và hôm cũng nay không ngoại lệ. Cô mệt nhọc gieo mình xuống chiếc giường êm ái lăn qua lăn lại.

-Đồ đáng ghét, tôi phải nhịn cậu đến bao giờ nữa đây? Hứ… tôi bẻ tay cậu này, tôi bẻ chân cậu này… hừ… tôi bẻ luôn cổ cậu này, tôi đá cậu này… _ cô vừa nói vừa hành hạ con búp bê Baby khiến nó mỗi bộ phận đi một ngả còn đá phăng nó bay lên tường đến hạ cánh xuống sàn (tội lỗi tội lỗi), hồi nhỏ cô thường chơi và yêu quý nó nhất vậy mà giờ ức chế quá cô đêm vặn nó ra từng bộ phận không thương xót (1 like cầu cho các bộ phận của Baby nhanh chóng tập hợp lại nhé quý vị!)

-Sao? Sợ chị chưa? Bình thường to mồm kêu to lắm mà sao giờ nằm im một xó vậy? Có giỏi thì qua đây. _ cô mắng con búp bê như thật vậy, còn ngoắc ngoắc ngón tay khiêu chiến với nó nữa (chậc chậc, người thật không chửi lại đi chửi em búp bê nào tội tình gì).

Búp bê Baby "kiệt sức" (chết rồi) không ngọ nguậy cục cựa được cô mới hài lòng, mặc kệ Baby nằm đó cô mở tủ lấy quần áo và đi tắm.

…

Nạp năng lượng xong cô ngồi vào bàn học, giải quyết đống bài tập vật lí khó nhằn của ông thầy Khánh giao cùng đống bài tập đủ các môn. Công nhận cô cũng thông minh phết, từ khi quyết chí "tu hành" thì lực học của cô

https://thuviensach.vn

tiến bộ một cách đáng kể từ hạng bét đã kéo ghế lên gần hạng giữa rồi. Đối với một trường có tiếng, lại toàn nam thanh nữ tú thì vậy là quá vip rùi *vỗ tay*. Đang tập trung cao độ thì từ dưới nhà có tiếng nội gọi:

-Bé Na ơi! Bé Na!

Không trả lời

-Để tôi lên coi con nhỏ này đang làm gì mà không thèm trả lời, đợi tui xíu nghen!

-Ờ, ông đi đi. _ ngoại trả lời.

Bữa nay thứ 7 nên ngoại đến chơi, còn rủ cậu theo nữa; lần đầu cậu đến đây nên nãy giờ cậu cứ ngó nghiêng xem một vòng quanh nhà, phát hiện ra có hòn non bộ cạnh chân cầu thang nội vừa lên cậu thích thú đi tới, thấy có mấy chú ca cảnh trong đó cậu khẽ khuấy động mặt nước để dụ chúng ngoi lên. …

-Bé Na! _ nội không cần gõ cửa mà đi thẳng vào phòng cô.

-Ơ nội, có gì không ạ? _ cô ngơ ngác.

-Con làm gì mà nội gọi con không thèm trả lời hả?

-À, hềhề tại con đang tập trung giải bài toán này nên không nghe thấy, con xin lỗi! _ cô nhìn xuống bài toán đang giải dang dở, gãi gãi đầu nói.

-Ồ vậy thôi con học tiếp đi. _ sợ ảnh hưởng đến cô, hơn nữa dạo này cô đang rất cố gắng nên nội không làm phiền cô nữa.

-Nộiiiiii! _ cô gọi.

-Hả? _ nội quay lại.

https://thuviensach.vn

-Có gì nội cứ nói đi, nội không nói con tò mò học không nổi đâu!

-Cha cô, ở đó mà hù tôi.

-Hềhề _ cô cười trừ.

-Có bà Ba đê… (đến) _ không để nội nói hết câu cô đã vụt đi với thần tốc bay xuống nhà (Không biết đã bao lâu cô chưa được ngửi mùi hương của bà Ba rồi, cô nhớ lắm).

-Ngoại, ngoại ơi ngoại! _ cô vừa chạy vừa gọi.

Ngoai… aaiiii… ực _ định gọi ngoại lần nữa nhưng suýt nữa thì làm cô bật ngửa.

Trước mặt cô không phải là ngoại mà cô đang háo hức muốn gặp mà là "tên khốn" đáng ghét đã đầy đọa cô theo định nghĩa của nàng.

-Sao lại là cậu? Cậu làm gì ở nhà tôi hả? _ mắt cô nổi lên từng tia đỏ, mặt nóng hừng hực.

Thấy cậu đang mân mê mặt nước ở hòn non bộ, cô tiếp:

-Á ah, cậu còn định dở trò "đồi bại" với nấy con cá của tôi nữa hả? _ cô xắn cao tay áo, chống nạnh.

-Gì? Hớ… tôi dở trò… với cá? _ cậu chỉ vào mình rồi chỉ xuống mấy em cá đang tung tăng lượn vòng dưới nước kia.

-Hứ _ cô không thèm đôi co với cậu nữa quay ngoắt đi lên phòng mà quên mất ngoại.

Thấy hai đứa căng thẳng, lại chưa kịp nói câu nào cô đã bỏ lên phòng ngoại thở dài:

https://thuviensach.vn

-Haiz… không biết kiếp trước hai đứa là cái gì nữa.

-Này này, sao lại lên đây? _ đang xuống cầu thang thấy cô chạy lên nội cản lại.

-Nội lừa con, con ghét nội! _ cô đay nghiến.

-Ơ… con bé này. _ nội ngơ ngác.

-Sao nội nói ngoại đến mà con không thấy lại thấy tên dở hơi đấy?

-Tôi đây nè. _ ngoại đứng dưới chân cầu thang chỗ cậu, nói.

Nghe tiếng ngoại cô liền quay lại xem *ngoại*, cô lại chạy thần tốc tập 2 xuống chỗ ngoại, ôm lấy bà.

Nhìn cảnh tượng trước mặt mình mà cậu không tin nổi *Con nhỏ chanh chua hai mặt, nãy còn hung hăng hơn bà chằng giờ thì… . Ai mà múc phải cô chắc kiếp trước hắn là con nợ của cô nên kiếp này đến trả. Xì…*

-Ngoại khỏe không ngoại? Nhớ ngoại quá cơ. _ cô vừa nói vừa đẩy ngoại ra sôfa.

-Gớm, đợi cô hỏi thăm tôi mới khỏe thì bà già này cáo bệnh lâu rồi. _ ngoại giận dỗi.

-Thôi mà, ngoại đừng giận mà! Con đâu muốn đâu, tại bài vở ngập đầu nên… hềhề. _ cô lại lấy điệu cười nham nhở ra cười trừ.

-Bàiiii vở ngậpppp đầu. _ cậu nhại lại câu cô vừa nói. –Cô siêng năng quá nhở?

-Cái cậu này…

Không chịu nổi sự ồn ào của hai chòm sao này nữa nội bức xúc:

https://thuviensach.vn

-THÔI! _ nội quát to rồi ngồi xuống sôfa. –Làm như còn con nít lắm không bằng, suốt ngày cứ gây lộn hoài.

–Nhưng… _ cả hai cùng phản bác nhưng bị nội chặn họng.

-Đã bảo thôi mà, đứa nào còn cãi tui đút dẻ vào miệng cho coi. _ nội cầm dẻ lau bàn lên dọa.

Nội đang nóng dại gì mà chọc vào, vậy là chiến tranh đã tạm ngưng.

Một idea lóe sáng chói trong đầu cô, nghĩ làm liền cô giơ tay xin nội phát biểu ý kiến.

-Nói. _ nội cho phép.

-Đang rảnh, mình làm mấy ván nha nội?

Nội nheo mày suy nghĩ rồi quay sang ngoại hỏi:

-Ý bà sao?

-Chơi chứ sao. _ ngoại cũng hào hứng, đã lâu lắm rồi chưa chơi mà.

Cậu nghe chả hiểu gì cứ ngây ra.

-Híhí… vậy con đi lấy nha. _ cô nói rồi chạy đi lấy bộ cờ ra.

Dẹp hết tách trà, đĩa trái cây qua một bên cô đặt bộ cờ vào chính giữa.

-Xong, chia đội đi nào. _ cô hồ hởi.

-Bảo! _ nội gọi.

-Dạ!

-Ưu tiên người mới cho con chọn trước đó.

https://thuviensach.vn

-Chọn? Chọn gì ạ?

-Con muốn chọn vào đội ai?

-Để làm gì ạ? (cậu ngây ngô hay giả vờ ngây ngô vậy trời)

-Ý trời ơi! Chơi cờ chứ để làm gì? Nhìn mà không biết sao, đừng nói đến cờ cậu cũng không biết luôn nha?

-Dạ… biết nhưng con chưa thấy cờ này bao giờ cả. _ cậu nói rồi cầm một quân cờ lên xem.

-E hèm… nội thông cảm để con dạy cậu ta cho! _ cô nói rồi cũng cầm một quân cờ lên. –Nghe rõ nhé, đây là cờ vây cờ vây đó hiểu không?

Gật

-Muốn biết cách chơi thì cứ tưởng tượng đơn giản… ờm… cứ chơi rồi sẽ biết, ok?

(Lady ngất, ngất! vậy mà cô cũng chanh cho được, hết chỗ nói mờ)

-Vậy giờ con chọn đi.

Cậu vuốt cằm *Chắc chắn là cô ta đang dở trò chơi mình đây, còn lâu tôi mới sập bẫy nhé. Hứ*

-Na. _ cậu chỉ tay vào cô.

-Tôi? _ cô chỉ vào mình. –Cậu chắc chứ?

¬-Ưhm!

-Đấy đấy, vậy mà nãy ở đó còn cãi nhau. Thương nhau lắm rồi cắn nhau đau đây mà! _ nội nói.

https://thuviensach.vn

–NỘI!!! _ cả hai cùng đay nghiến nhìn nội, nói.

Vậy là hai cụ một đội, chơi được 5 ván rồi mà đội cô toàn thua. Cả hai đều bị nẻ điếng cả người (mà thua cũng dễ hiểu thôi tại cậu mới “vào nghề” mừ).

Không thể chịu trận chung với tên này được nghĩ vậy cô liền tạm dừng cuộc đấu.

-Khoan đã con có ý kiến!

Nhìn mọi người một lượt rồi cô nói tiếp:

¬-Bây giờ nếu trong một đội đến lượt ai chơi mà thua thì phải chịu hết đòn, thế mới phất cờ cố chiến đấu cận lực được. Chứ như con nãy giờ chơi chưa thua lần nào mà toàn là cậu ta thua vậy mà con phải ăn bao nhiêu cái nẻ của nội ngoại rồi nè.

-Mọi người thấy sao? _ thấy cháu mình cũng xót, nội hỏi.

Gật

Gật

Cuộc chơi lại bắt đầu

…

-Á aaaaa

……

-Ui aaaaaa

……

https://thuviensach.vn

-Ái aaaa ha… hix

……

Cứ thỉnh thoảng lại có người rên la thảm thiết vì đau đớn (tội nghiệp cậu quá đi mờ, hờhờ).

v-v-v-v-v

-Hâyyy… aaaaa vui thiệt ngoại nhỉ. _ đi trên vỉa hè cậu cảm thán với ngoại.

-Ờ, mà tội bé Na quá không biết tay nó có sao không nữa bị nẻ nhiều quá mà.

(Hợ… vậy hóa ra tiếng rên la đó là của cô ah! Haiz… lại 1 like + nhìu share cầu cho cô nhanh chóng "đòi nợ" được nhé! khekhe)

-Cô ta thì sao chứ ngoại, mai là lại nhảy tưng tưng ak mà.

-Cái thằng này! Làm như con gái người ta là khỉ á, lần sau cấm nói vậy nữa nghen! _ngoại dí nhẹ vào trán cậu.

……

-Huuuuu… uuuu… huhuhu. _ cô ăn vạ.

-Con nhỏ này khóc có ra tí nước mắt nào đâu mà bày đặt nhè, chơi thì chịu chứ sao giờ ăn vạ nội? Đâu phải tại nội.

Giả khóc không có hiệu lực, cô lấy lại vẻ bình thường.

-Vậy sao nội toàn cố tình nẻ con đau, rõ ràng nội còn hận con lần trước mà.

-Không nói với con nữa, aiiiiiii… mệt quá! _ nội nói rồi lên phòng ngủ.

https://thuviensach.vn

Cô cũng bỏ lên phòng định đánh một giấc thì đống bài tập đang dở dang trên bàn níu kéo không cho cô toại nguyện, nhìn lên đồng hồ…

-Trời ơiiii! 11h15 rồi, chết mất. _ ca thán nhưng mai là tiết của ông thầy phát xít Khánh ấy, cuối cùng thì cô cũng phải ngồi xuống giải quyết nốt đống bài tập kia.

o-o-o-o-o

Sáng hôm sau,

-Good morning! Chúc một ngày may mắn. _ cậu đểu rả chào cô.

-Không giám, câu đó phải để tôi chúc cậu mới đúng. _ cô hằn học.

-Ok, vậy từ mai cậu chúc tôi nhé, hehe. _ cậu trả treo.

-Hứ… _ cô nguýt cậu cháy mắt rồi bước vào lớp.

Hơn hai tháng qua cô phải tìm đủ mọi cách để "vật lộn" với cậu: bàn ghế đều được chia phần lấy đường kẻ thẳng tắp ở giữa làm "biên giới" nếu đồ của ai "vượt biên" sẽ bị bên kia tịch thu vĩnh viễn, trong giờ học đứa nào nói với đứa nào trước thì đứa đó là con… con… con rùa (hềhề), vân vân và vân vân (hỏi thật có mem nào đã từng làm trò này chưa đóa? Khikhi, Chishi thì rùi đóa! Nghĩ lại vui phết nhở?)

"Cooóc" _ một viên phấn trúng giữa trán cậu nhờ ông thầy Khánh "ban" cho vì cái tội nãy giờ ngồi khúc khích chả hiểu vì sao, đã thế ổng gọi còn chẳng thèm nghe (có mem nào bít cái game mà lúc bị bắn trúng giữa trán thì gọi là gì ko nhỉ? Hichic, Chishi cũng bị vàiiii lần như thế rùi ấy đau chít đc!)

-Cậu kia, lên bảng làm bài này cho tôi. _ ông thầy ra lệnh.

Cậu ngượng ngạo đứng dậy bứt tóc gãi tai:

https://thuviensach.vn

-Dạ… dạ

-Lên. _ ông thầy trợn mắt

Cậu miễn cưỡng nhích từng bước lên bảng (ặc máu đang tụt quá mạnh).

Bỗng…

-Thưa thầy! _ cô giơ tay.

-Có chuyện gì?

-Dạ, bài tập đó em có thể thử không ạ? _ cô dõng dạc nói.

-Éc, mày điên ah? Bài nâng cao đấy, con lớp phó học tập kia còn phải rụt mà mày… _ Kì Lâm ghé đầu qua giật tay áo cô nói nhỏ nhưng không may bị ông thầy phát hiện nó nín luôn.

Những đứa khác cũng sững sờ không kém, bình thường một con nhỏ đến cả mấy bài cơ bản của cơ bản thôi cũng phải cả ngày may ra mới ọ ọe được vậy mà giờ đòi làm bài nâng cao của nâng cao này ư? Hão. _ có đứa nhận xét.

Thầy suy nghĩ một chút nhưng cũng muốn thử xem cô bé này làm được gì đây mà tự tin đến vậy nên đồng ý.

-Em lên đi! Còn cậu. _ ông thầy chỉ thước vào cậu.

-Dạ. _ cậu đang ngơ ngác nghe tiếng thầy gọi cậu giật nảy người.

-Đứng qua một bên giơ hai tay lên cao. _ hình phạt dành cho cậu.

-Dạ vầng!

Trên bảng cô hết cầm máy tính rồi lại cầm phấn hí hoáy,… 3’ sau cô đặt viên phấn xuống nói:

https://thuviensach.vn

¬-Xong! Haiz… _ cô phủi tay rồi về chỗ ngồi, không quên nháy mắt đá đểu cậu một cái.

Ông thầy Khánh lên bục giảng, im lặng kiểm tra kết quả một hồi.

Tim đứa nào cũng phập phồng như cái trống.

-Các bạn sửa bài đi? Còn bạn nào chưa hiểu không? _ ông thầy phán.

-Hả – hở- ặc- … _ bao nhiêu cảm xúc của bao nhiêu người dâng trào

Đứa nào cũng tròn xoe mắt từ ngưỡng mộ đến ghen tị, một tốc độ đáng nể lại còn chính xác tuyệt đối, đến cả mem lớp phó học tập cũng chưa bao giờ được như thế.

Chúng nó không hề biết rằng cấp I cô đã từng là tuyển thủ trong đội olympic toán học của trường đã hạ gục biết bao trường khác đem lại danh tiếng cho trường sao? Chậc… mà nghĩ thì cũng phải thôi, đã hơn 4 năm "mất tích" hơn nữa trường lại rất rất nhiều học sinh ưu tú thế kia. Đã thế từ khi anh đi cô không lo học hành mà chỉ chơi với chơi và chơi (Ý quên, chưa nói với các mem là trường này có từ cấp I – II – III sát nhau lun, đào tạo từ những mầm non mới nhú cơ. Trường ấy ở xxx ở chỗ mà các mem lật tung bản đồ thế giới cũng không tìm ra nó ở đâu. khakha)

-Không ai có ý kiến thì ta tiếp tục bài học nhé, nếu ai còn thắc mắc gì hãy trao đổi với bạn Na.

Đứa nào giám trái lời ổng chứ.

……

"Tùng tùng tùng…" _ giờ ăn trưa đã đến.

Bình thường hễ đến giờ ăn trưa là lớp cô chả khác nào đàn ong vỡ tổ vậy mà hôm nay… chúng ngồi im trong lớp, thì ra mục đích là "thẩm tra" cô.

https://thuviensach.vn

-AAAa đói quá, xuống căng tin thôi nào. _ cô xoa bụng.

Nhưng vừa đứng lên đã bị cậu ấn ngồi xuống lại chỗ cũ. Một đứa tự giác đóng cửa kéo rèm (định xử kín cô đây mà)

-Định đánh bài chuồn hả? Nói! Cô đã giở trò gì phải không? (cậu phải đứng phạt cả tiết muốn rụng cả tay lun, hận – nghĩ tại cô giở trò nên cậu ức)

Những đứa khác chưa ý kiến đều lặng lẽ đứng xem.

¬-Giở gì? Trò gì mà giở chứ? _ cô vênh mặt.

-Mày làm cách nào mà lên cấp nhanh vậy? Bái phục bái phục! Chỉ tụi này học hỏi coi. _ một đứa trong đám nói, những đứa khác cũng gật gật đầu đồng tình.

-Có gì đâu mà bọn mày ngạc nhiên dữ vậy? Chịu khó tìm hiểu vấn đề, nghĩ nó đơn giản rồi giải thôi.

-Dễ vậy sao? _ cậu hỏi mỉa.

-Không thì sao? _ cô nói. –Thôi bọn mày muốn làm gì thì để lúc khác nhé, tao đi mummum đã đói lả rồi đây!

-Đơn giản vậy sao? _ cậu vẫn không chịu bỏ qua.

-Này nhóc! Không làm được nên bị đứng phạt là đúng rồi, mà đáng lí cậu phải cám ơn tui mới đúng. Nếu không nhờ tôi giải được bài đó tôi không chắc cậu sẽ bị phạt như thế nào nữa lại còn ở đó mà uất ức hổ báo với tôi. Hứ! _ định thôi nhưng thấy cậu định nói, cô nói tiếp để chặn họng cậu. –Có giỏi thì làm được thế đi rồi hãy nói nhá, giờ tôi không rảnh đứng đây hầu chuyện các cậu, tránh cho tôi đi ăn trưa!

Nói rồi cô mở tung cửa xuống căng tin, bỏ lại bao khuôn mặt ngây dại kia.

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Cô mở tung cửa xuống căng tin, bỏ lại bao khuôn mặt ngây dại kia.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA… _ một đứa trong đám hét lên.

- Mày điên à? _ Hoàng Lâm gõ lên đầu nó nói.

- Tao nhớ rồi!

- Nhớ cái gì? _ cả đám chau chau.

- Nó… nó…

- Nó nào?

- Nó…

- Có nói không thì bảo? _ đang bực cậu quát lên.

- Ực, Na Na…nó… tuyển thủ đội olympic toán học trường mình hồi cấp I.

- Gì? Hở? Hả?… _cả đám… “choáng”.

- Tao nhớ không lầm thì nó còn là đội trưởng của đội đó nữa.

- Bốc phét hả mày? _ Kì Lâm gõ thêm một cái vào trán nó.

- Ui ya con này.

https://thuviensach.vn

- Tao đây chơi thân với nó cả mấy năm nay rồi, chưa bao giờ nó nói với tao cả.

- Ủa ủa nó không nói đâu có nghĩa là nó không có.

- Ừ đúng _ một số đứa tán thành.

- Đúng gì mà đúng! _ Kì Lâm không tin vào khả năng của Na nhà mình, mà đúng hơn là không muốn tin rằng cô lại giám giấu mình chuyện "tày đình" như vậy.

- Cậu chắc không? _ cậu hỏi.

- Chắc mà, tôi có bà chị khóa trên nhưng ở trường khác trước đây cũng trong đội tuyển của trường bả tham dự mấy kì thi đó, bả bị hạ gục ngay vòng đấu với nhỏ Na là thí sinh nhỏ tuổi nhất. Bả có chụp một tấm hình chung với nó làm kỉ niệm còn nói nhỏ đó học trường mình, giờ tôi mới nhớ ra.

- Mày xem hình chưa mà ở đó nói chắc như đinh đóng cột hả? _ Hoàng Lâm nói.

- Đương nhiên là rồi, nhưng mà hồi đó Na nhà mình không có đeo kính tóc lại dài dài, hai má cứ ửng hồng lên trông dễ thương chết được. hí _ vừa nói cậu ta vừa "bay".

- Tao không tin, hứ. _ Kì Lâm quát.

- @%$#@$#@@$%…

(Haiz lại cãi vã inh ỏi rồi, anh em chuẩn bị tinh thần gom gạch về xây nhà nào. Hôhô)

Trong khi bọn nó "ném gạch" nhau thì cậu đã tót ra ngoài ,vừa đi vừa suy ngẫm *Cô ta Pro vậy sao, không phải chứ? Chậc… mà cũng có thể, như

https://thuviensach.vn

mình có ai biết trước đây mình là ai đâu… Đừng vội đắc chí, tôi không chịu thua cô đâu* (cậu này lại định làm gì nữa đây)

……..o……..

Tan trường

- Na! _ Kì Lâm gọi cô.

Vừa bước tới cửa lớp đã bị nhỏ gọi lại, đoán ngay là nó sẽ hỏi tới tấp dụ cô lên bảng lúc sáng. 36 kế chuồn thượng sách, nhưng thật không may cho cô kế ấy lại bị "phá sản"

- Định chuồn hả em? _ Kì Lâm kéo vai cô từ phía sau.

- Hờhờ đâu có. _ cô chối.

- Tao hỏi mày, có đúng như vậy không?

- Đúng? Đúng cái gì?

- Còn giả nai hả mày! _ Kì Lâm cốc mạnh vào trán cô một cái.

- AAAAAA đau, mày không nói sao tao biết chuyện gì chứ. _ cô tức tối.

- E hèm… tuyển thủ đội olympic toán học một thời vang dội là… ứm… ứ…ư… _ Kì Lâm đang nói thì bị cô bịt chặt miệng cứ ú ớ.

Cô định kéo Kì Lâm ra một góc để nói chuyện thì cậu nói:

- Không cần phải giấu, chuyện đó ai cũng biết rồi.

Kì Lâm kéo tay cô ra khỏi miệng mình.

- Mày giỏi quá hen, giám giấu cả tao nữa đấy!

https://thuviensach.vn

- Ờ thì… _ cô gãi đầu.

- Ờ thì mà lị cái chi chi, lần này tao bỏ qua vì đó là chuyện trước khi tao quen mày từ giờ mày mà còn giấu tao gì nữa là… khực. _ Kì Lâm dưa tay xẹc ngang cổ.

- Dạ em biết rồi ạ.

Hai đứa lại dung tung tăng ra về.

- Haha, vậy là từ nay tao không cần sợ thần chết mang tên Toán Lí Hóa đến "hôn trộm" rút hồn tao nữa vì đã có mày làm thần hộ mệnh rùi. khakha _ Kì Lâm sung sướng vì có đứa bạn là cô.

- Để xem tao có muốn không đã hen. _ cô nói rồi bỏ chạy một mạch.

- Con kia đứng lạiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii…! _ Kì Lâm vội đuổi theo.

Sân trường ngập tràn những tiếng cười của hai đứa.

…….v…….

Những ngày tháng sau vẫn tiếp diễn những trò chọc phá của cậu dành cho cô, hình như những trò đó đã thành thói quen của cậu mỗi khi đến lớp, mỗi khi nhìn thấy cô cậu không thể không động tay động chân. Cô cũng thế, mỗi ngày tìm cách chống trả cậu đã trở thành một trong những "nghĩa vụ" khi đến lớp.

Không biết từ bao giờ cậu đã quên rằng mình chọc phá cô, khiến cô tức điên mới vừa lòng để làm gì nữa, chỉ biết khi nhìn thấy vẻ mặt lúc cô tức giận của cô cậu rất thích. Cô cũng không còn tức giận cao độ mỗi khi là nạn nhân trong những trò điên rồ của cậu như trước nữa hình như đã "lờn thuốc" thì phải, đôi khi cô có cảm giác hơi nhạt nhẽo, thiếu thiếu hương vị nếu một ngày không đấu đá với cậu một lần.

https://thuviensach.vn

Đó có phải là đốm lửa đầu tiên để châm ngòi hình thành một mối quan hệ nào đó chăng??? Có thể là tình bạn? Một đôi bạn đặc biệt.

- Na!

- Dạ!

- Con lại trèo lên nóc nhà nữa phải không?

- Ơ… dạ… con… con chỉ lên tí thôi mà nội! (cô nàng đang định trèo cửa sổ lên nóc nhà thì bị nội bắt gặp)

- Không có tí tị gì hết xuống ngay cho nội, con có biết nguy hiểm là gì không hả?

- Con…

- Con gái con đứa.

- Nộiiiii, cho con lên đi nội. Lâu rồi con không lên, con sẽ cẩn thận mà!

Nội không nói thêm, mấm môi lừ cô.

Cô phụng phịu trèo vào.

- Ở yên đó, cấm có trèo linh tinh. _ nội nói rồi xuống nhà.

Đợi nội đi hẳn cô chạy lại khóa trái cửa phòng rồi mở cửa sổ lại trèo lên, và lần này thì “win”.

Gối tay nằm trên nóc nhà ngắm những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời đặc quánh màn đêm rộng lớn kia, cô thấy mình thật nhỏ bé. Cô đưa tay giơ lên bầu trời xòe ra năm ngón.

- Tôi đã chạm được ông (bầu trời) rồi!

https://thuviensach.vn

Cô thích trèo lên nóc nhà không phải vì rảnh rỗi hay dở hơi tập bơi, mà vì chỉ có nóc nhà là nơi cô được gần với bầu trời nhất, mỗi khi có điều gì đó muốn nói với anh trai cô chỉ còn cách trèo lên đây "độc thoại". Thêm một lí do nho nhỏ nữa là vì trên này rất mát.

Những cơn gió êm dịu ngang qua vội vuốt mái tóc bóng mượt, buông xõa còn phảng phất mùi hương trên tóc của cô; nhẹ nhàng "đưa tay" ôm lấy khuôn mặt cô và khẽ tặng cô hàng ngàn nụ hôn của gió. Cô hít một hơi đầy bụng và thở ra nhè nhẹ để tận hưởng bầu không khí trong lành; khẽ cười mỉm chi cô với lấy cây sáo cạnh mình, đặt từng ngón tay lên từng lỗ sáo, nhẹ nhàng đặt bờ môi lên lỗ còn lại. Hít thêm một hơi đầy bụng… cô bắt đầu thổi…

"o…#…o…#…o…#…o……"

Từng tiếng sáo vang lên, lúc cao bổng với khát vọng nào đó mãnh liệt rồi lại trầm xuống lắng đọng chạm tới đáy tâm hồn người ta. Chỉ nghe thôi cũng đủ để hiểu chút về tâm tạng người cầm sáo ấy (sự trống vắng với nỗi buồn vô tận khó lý giải hằn lên đôi mắt sâu thẳm, đen láy).

o o o

- Ủa, khuya rồi sao lại có người thổi sáo ta? Ai thế nhỉ? _ cậu đang chăm chỉ học bài thì nghe tiếng sáo ngoài cửa sổ.

Nhưng nhanh chóng ngừng hỏi, cậu buông bút, ngả lưng ra ghế nhắm nghiền mắt, thả lỏng toàn thân để tâm hồn được hòa theo điệu nhạc "vô danh" *Bản nhạc này hay vậy, sao chưa bao giờ mình nghe nhỉ? Nghe tiếng sáo có vẻ chủ nhân đang rất tâm trạng thì phải (trúng phốc)* Bản thân cũng gọi là người "trong nghề" nên cậu có phần hiểu được điệu nhạc ấy.

"o…#…o…#…o……." tiếng sáo vẫn tiếp tục vi vu trong màn đêm.

https://thuviensach.vn

“Lộp độp…o…#…. lộp độp……..” tiếng sáo không còn độc tấu nữa mà hòa lẫn vào là bản nhạc của mưa. Tiếng mưa ngày một dày, dày đến nỗi át đi hẳn tiếng sáo của cô và rồi dứt hẳn.

Cậu tiếc nuối nhìn ra khung cửa sổ *Tiếc quá! Mưa rồi, mà… không biết người đó là ai nhỉ???* cậu hơi tò mò.

- Thôi chết, quên mất! Phải tập trung thôi, không thể để thua con nhỏ siêu sao chổi đó được! _ cậu quyết tâm, ngồi lại vào bàn học tiếp.

…..

Từ hôm bị phạt cậu quyết tâm phải vượt qua cô mới hả lòng, cậu có thể chịu thua ai đó nhưng cô thì không dù là việc gì thì nhất định phải là hơn cô (nếu giết kiến thì cậu cũng phải là người giết nhiều hơn). Kể cũng là điều tốt dành cho cậu, vì kết quả học tập của cậu rất tệ đây là cơ hội để cậu bứt phá. Không nói nhưng phải công nhận tài phá phách của cậu không ai trong trường địch nổi. Ngoài những trò cậu phá cô thì còn rất nhiều trò khác nữa, cậu chính là đầu xỏ của mọi rắc rối trong lớp rồi đến trường,…

Trời mưa nên cô không thể tiếp tục tâm trạng cùng sáo nữa, đành phải ngậm ngùi trèo xuống.

o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o

Buổi sáng lại đến để thay ka cho ban đêm lùi về, bầu không khí đặc quánh những mảng sương trắng, có lẽ là dư âm của trận mưa to tối qua. Những tia nắng ấm áp, trong veo chiếu qua những tán cây lớn xuống mặt đất làm dậy lên mùi hắc hắc, ẩm mốc của đám lá mục.

Thời gian trôi qua thật nhanh, thoáng cái đã hết học kì I.

- Hây ya…….. cuối cùng cũng xong, giờ việc còn lại là đợi kết quả mà thôi. Ha ha… _ cậu vươn vai.

https://thuviensach.vn

Bữa nay là môn thi cuối cùng của kì thi học kì I nên đứa nào cũng phấn khởi.

- Xí, tự tin gớm? Chắc làm tốt lắm nhẩy? _ cô hỏi khẩy cậu.

- Ờ tự tin là tôiiiiiiiiiiiii đó! _ cậu đá lại.

- Tôi không rảnh ngồi đấu khẩu với cậu. Song Lâm, tui về trước hai ông bà về sau nghen!

-Ưhm… _ cả hai cùng uể oải trả lời.

Nói xong cô xách cặp dọt thẳng, định sẽ về sớm để nấu mấy món chiêu đãi nội vì thời gian thi vừa rồi nội đã làm hết mọi việc to nhỏ trong nhà để cô ôn thi.

- Nội, nội ơi nội! Con về rồi nội ơi. _ cô vội mở cổng, xách lỉnh kỉnh bao nhiêu nguyên liệu cho bữa tối hoành tráng.

Không thấy nội trả lời, định lên phòng tìm nội thì…

- Chị Na… hộc… chị ơi hộc hộc… _ Tường – cậu bé hàng xóm chạy qua, thở hổn hển gọi cô.

- Chị đây, có chuyện gì mà em gấp gáp vậy?

- Chị ơi không xong rồi… hộc…

- Từ từ nào! Có chuyện gì nói chị nghe.

- Nội vào viện rồi chị ạ!

Nghe nội nằm viện cô quýnh lên lo lắng.

- Sao nội lại nằm viện?

https://thuviensach.vn

- Dạ…

- Mà nội nằm viện nào em biết không?

- Dạ nãy mẹ em đưa nội vào viện rồi dặn em báo cho chị nhưng mà… em quên mất rồi ạ! Em xin lỗi.

- Ờ không sao đâu, chị cám ơn nhé!

Chắc là bệnh viện gần đây thôi nghĩ vậy, cô vội vàng lấy xe chạy đi.

Cậu đang trên đường đi học về huýt sáo miên man thì thấy cô đang gồng sức đạp xe, trông vẻ mặt có vẻ hớt hải lo lắng lắm. Không biết sao trong cậu cảm thấy lo lo, không nghĩ nhiều cậu quay xe lại, đạp theo cô.

-Ủa, nhỏ vào bệnh viện để làm gì ta?

Thấy cô tới bệnh viện cậu ngạc nhiên, cô gửi xe rồi chạy thật nhanh vào trong bệnh viện.

- Chị ơi, chị kiểm tra hộ em có tên bệnh nhân Võ Văn Bảy không giùm em với ạ!

Cô y tá mở hồ sơ trong máy tính kiểm tra một hồi rồi trả lời:

- Có mà… hợ…

- Vậy bệnh nhân nằm phòng bao nhiêu ạ? _ cô cắt ngang lời vị y tá đang định nói.

Vị y tá tức tối:

- Cái gì cũng từ từ coi.

- Mạng người mà chị nói là từ từ được hả? _ cô thét vào mặt y tá, làm ai cũng phải ngoái nhìn.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc ấy cậu chạy vào *Thì ra là nội phải vào viện*, thấy cô quát to, biết sẽ có chuyện nếu không có ai can ngăn, cậu liền chạy lại.

- Ấy ấy… _ cậu kéo cô sang một bên.

Đang lo cho nội nên cô không còn tâm trí đâu quan tâm hay thắc mắc về sự có mặt của cậu ở đây.

- Em chào chị, chị thông cảm! Em gái em hơi nóng tính, chị bỏ qua nhé!

- Cái gì? E… ấm…ú… _ cô đang nói thì bị cậu bịt miệng lại.

- Có muốn gặp nội không thì bảo? _ cậu ghé sát vào tai cô nói nhỏ.

Trăm ngàn điều vì nội, cô đành im lặng để cậu tự nhiên. Giải quyết cô xong cậu lại quay sang vị y tá mặt đang "băm bầu" kia.

- Dạ, chị thông cảm, cho em biết đi ạ! Em biết chị là người tốt mà, đúng không? _ cậu tháo cặp kính, nở nụ cười dùng chiêu "mỹ nam kế".

- Ờm… thôi được, đợi tôi lát. _ vị y tá đỏ mặt. – Tầng 3, quẹo trái, 102.

Nghe y tá nói xong cô vụt đi luôn tức khắc.

- Em cảm ơn chị nhiều, chị đúng là người tốt mà! _ cậu nịnh thêm rồi vội chạy theo cô, để lại cô y tá đang ngất ngây kia.

- Chậc… sao lại có cậu bé dễ thương đến thế nhỉ? Ơ… đẹp trai quá! _ cô y tá nhớ lại nụ cười tỏa đầy nắng của cậu lúc cãy thốt lên.

…

Cô chạy đến thang máy nhưng thang máy đã chật ních người và đóng lại.

-Khoan đã! _ nhưng không kịp, thang máy đã đóng cửa hẳn.

https://thuviensach.vn

Cô bấm mở chiếc thang máy bên cạnh nhưng nó cũng không “phản ứng”. Cậu chạy đến nắm tay cô giật mạnh lôi đi, cậu kéo cô vào cửa thang bộ, chạy lên.

…

Tầng 2

…

Tầng 3

… quẹo trái…

Cô chưa bao giờ vào bệnh viện nên cứ ngơ ngác tìm số phòng.

- Bên này! _ cậu nói rồi kéo cô đi.

Tìm được số phòng, cô đẩy mạnh cửa:

- Nộiiiiiii!……. ọc…… _ cô suýt té ngửa.

Nội đang cười nói vui vẻ ăn táo do ngoại gọt nằm trên giường trong bộ quần áo của bệnh viện.

- Bé Na, ăn táo nè con. _ nội “gọi mời”.

Nhưng nhận lại là vẻ mặt đầy uất phẫn của cô, ngoại nhận ra được điều ấy nên thúc nhẹ nội.

Hiểu ý, nội định “vuốt” cô thì… nhìn thấy hai người đang “tay trong tay”:

- Hai đứa…? _ nội chỉ vào hai bàn tay đang nắm chặt kia.

https://thuviensach.vn

Hai cô cậu nhìn nhau rồi nhìn xuống tay mình… “xẹt”… như vừa có dòng điện 250V chạy qua hai người. Cả hai cùng rút tay lại, cô thì xoa tay tay vào quần còn cậu thì đút tay vào túi quần luôn. Trong phòng lúc này đang có hai trái dâu tây chín đỏ căng mọng.

Hai cụ nhìn hai cười cứ bụm miệng cười.

Đánh trống lảng, cô đến gần đánh nhẹ vào vai nội.

- Nội còn khỏe quá mà, vào đây làm gì hả?

- Ui ya…

- Ơ… con xin lỗi, nội đau ở đâu ạ? _ cô lại quýnh lên khi nghe nội rên đau.

- Ở đây! _ nội chỉ vào cánh tay đang bó bột trắng toát của mình.

Giờ cô mới thấy niết nội bị gãy tay.

- Làm sao mà nội…?

- Ổng đang đi đường thì bị người ta đam phải rồi bỏ chạy mất tiêu, cũng may có cô hàng xóm đưa ổng vào đây rồi báo ngoại biết.

- Con mà biết được tên đó, con phải bẻ tay, bẻ chân, bẻ cổ hắn cho hắn hết đường chạy xe hại người.

Cậu đứng nghe cô tả mà lạnh cả sốc lưng, tóc gáy cứ dựng ngược lên.

- Thôi, nội nghỉ để lại sức! Con về trước nha ngoại! _ cậu chào nội ngoại.

- Ờ, con về đi! Cám ơn con nha. _ nội nói.

- Tôi về! _ cậu nói cụt lủn với cô rồi mở cửa ra ngoài.

https://thuviensach.vn

- À Na. _ ngoại gọi.

- Dạ?

- Cũng gần bữa tối rồi, con chịu khó chạy về nhà nấu ít cháo mang vào cho nội nha!

- Dạ … vâng!

- Còn nữa…

- Dạ?

- Nhớ nấu cơm ăn đi rồi mới vào nha!

- Dạ vầng!

Cô vừa mở cửa thì…

- Na…

- Dạaaaaaaaaaaa…?

- Con nấu cơm tối cho Bảo giùm ngoại luôn nha! Tại hồi chiều vào đây gấp quá ngoại chưa kịp nấu cơm tối cho nó.

- …….. dạ vầng…

Cô đóng cửa lại.

o…….o

Cô xuống bãi lấy xe thì thấy cậu đang chen chúc để lấy xe, không biết sao tự dưng cô lại thấy ngại ngại khi đối diện với cậu. Không biết nên mở miệng thế nào nữa.

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Đến cả nhà giữ xe nơi bệnh viện này cũng còn bị "kẹt xe" nữa, phải cố gắng luồn lách lắm cậu mới tách ra khỏi đám người "man rợ" kia được.

Cô đang không biết nên làm sao để mở miệng nói với cậu thì nghe tiếng cậu:

-Này! Làm gì mà ngất ngây con gà tây giữa chợ giời vậy?

Cô giật mình thì đã thấy cậu trước mặt mình, hơi bối rối nhưng cố lấy lại tự tin, cô nói:

-Kệ tôi liên quan gì đến cậu, hứ… _ cô ngoảnh sang phía nhà xe rồi dông thẳng.

-Này! _ cậu gọi cô.

Không trả lời

-Này!

Không trả lời

Được thôi, cô cứ việc vào đó rồi ra đây tả rơi rơi rụng phần nào thì mặc cô cho biết… _ cậu mặc cô đạp xe đi.

"Kítttttttttttttttttttt"

https://thuviensach.vn

Cậu thắng xe khi đã đi được vài mét *Chậc… muốn yên cũng không xong mà, haizzzzzz ai bảo mày làm người tốt quá chi hả Bảo!* (tự xướng wá đi mờ!)

Cậu quay xe lại, chạy đến chỗ cô

-Có về luôn không?

Cô không thèm để ý đến cậu vẫn đi thẳng.

-Điếc thì cũng phải nghe rè rè chứ nhỏ kia. _ cậu bực mình khi cô giám phớt lờ mình.

-Điếc mà còn nghe rè rè được hả nhóc kia? _ cô dừng lại, quát cậu.

-Hơhơ… chả phải đã nghe rồi đấy thôi, lại còn nghe rõ nữa là khác. _ cậu móc ngoáy.

-Hứ… _ cô tức tối bỏ đi.

-Này!

-Rốt cuộc là cậu muốn gì ở tôi hả nhóc kia?

-Tôi không phải là nhóc!

-Ơ hơ… vậy còn tôi là nhỏ chắc?

-…

-Đồ dở hơi, tập bơi, mãi vẫn không biết bơi _ cô lầm bầm nhỏ đủ chỉ để mình cô nghe.

-Haiz… Ok! Coi như huề, tùy cô muốn gọi thế nào thì tùy, lên tôi chở về. _cậu nói nhẹ tâng.

https://thuviensach.vn

-Gì??? Sao tôi phải đi với cậu, bộ tôi không có tay không có chân tự đi xe của tôi chắc?

-Tôi có lòng tốt mà cô không nhận thì chịu thôi, đúng là làm ơn mắc oán mà.

-Ồ… cám ơn! Biết tốt biết không ah.

-Vậy cô cứ tự nhiên vào đó lấy xe rồi khi ra đừng có la ó đòi đền… đền…

-Đền gì?

-… Chậc, cô có thấy dòng người đang chen chút đằng kia không? _ cậu hất mặt về phía nhà xe.

-Thì sao? _ cô hỏi.

-Cơ hội "cọ sát" lớn không?

-Lớn, rồi sao? _ cô vẫn nai tơ ngơ ngác.

-Sao cô chậm tiêu quá vậy? Chứ cô nghĩ rồi như thế nào?

Cô nheo mày suy nghĩ… mông lung hình tượng nghĩ ra gì đó, cô hỏi lại:

-Ý cậu là… _ cô nói bỏ lửng.

-Còn phải hỏi. _ hiểu ý cô, cậu tiếp lời.

-Ực… _ cô nuốt khan rồi đưa hai tay đặt dấu đầu lâu xương chéo trước ngực trong vô thức *Dù mình có tí nghề nhưng có câu hai chọi một không chột cũng què mờ, huống gì… ực* cô nhìn vào dòng người tấp nập kia nuốt khan mà không giám nghĩ nữa.

https://thuviensach.vn

-AAAAAAAAAAAAAAAAAA… Đồ biến tháiiiiiiiiii !!! _ tiếng một phụ nữ vang lên trong đám người ấy.

Cô tròn xoe mắt nhìn không nói nên lời.

Thấy cô biến sắc, được nước cậu thừa thắng xông lên.

-Sao? Có muốn về với tôi không? Hay là muốn thử cảm giác "cọ sát"?

-Đi mau! _ cô vội nhảy phắt lên yên sau rồi vỗ vào lưng cậu dục đi lẹ lên.

Cô không biết rằng khuất phía sau lưng ấy có một nụ cười đang hé nở thành một đường cong hoàn mĩ trên môi của ấy đẹp đến thế nào.

Đi được một đoạn cô mới hoàn hồn lại.

-Này nhóc! _ cô gọi cậu.

Không trả lời

-Ê, tôi đang gọi cậu đấy! _ cô vỗ vào lưng cậu, gắt nhẹ.

-Vậy mà tôi tưởng cô gọi mây gọi gió ghé chơi chứ. _ cậu vừa đạp vừa nói.

-Chính cậu nói tôi muốn gọi sao cũng được mà, giờ hối hận hả? Biết vậy thì xin lỗi tôi đi tôi tha cho.

-Tùy cô, cái tên không nói lên được điều gì cả. Đúng không nhỏ? Haha _ cậu khoái chí cười lớn.

-Hứ… _ cô nguýt cậu cháy mắt sau lưng.

-Coi chừng cháy áo tôi là tôi bắt đền đấy, còn chưa kể lỡ tôi mà bị bỏng là cô nuôi tôi cả đời cũng không trả hết đâu nhỏ kia. _ cậu cảm giác được có cái "bật lửa đôi" đang "đốt" mình.

https://thuviensach.vn

-Tôi làm gì mà cháy áo cậu hả?

-Ơ thế không phải lửa trong mắt cô đang muốn thiêu rụi tôi sao? Hềhề… đừng nóng.

Cô phì cười với cậu nói của cậu.

-Chịu cậu. _ cô lắc đầu. –Ah, nhóc!

-Gì?

-Hôhô, cậu nhận là nhóc rồi nhé! _ cô cười khoái chí.

-Có gì nói mau.

Thật may là cô ngồi sau lưng cậu, nếu không thì có dịp cho cô hả dạ khi thấy được sắc mắt cậu bây giờ đang chín đến mức nào.

-Híhíhí… _ cô cố nhịn cười lại. –E hèm… lát qua nhà tôi ăn cơm.

“Kítttttttttttttttttt”

-Ui ya… _ cô la lên.

Do cậu kít thắng gấp làm cô nhào về trước đụng mặt trúng lưng cậu.

-Cậu điên ah? _ cô mắng.

-Tôi phải hỏi cô mới đúng á, cô điên sao mời tôi ăn cơm? _ cậu ngạc nhiên.

-Cho cậu nói lại nhá, cái này là ngoại nhờ tôi nấu cơm cho cậu ăn chứ không phải là tôi muốn mời cậu đâu nghen! Cậu không ăn tôi càng mừng, cám ơn đỡ tốn! Hão…

-Ra thế _ cậu ah lên. –Ok, lát tôi qua.

https://thuviensach.vn

-Cậu chắc chứ? Tôi nấu không dễ trôi đâu.

-Vậy sao? Tôi đây lại càng muốn thử tay nghề của cô rồi đấy.

-Ưhm tùy cậu, đừng hối hận.

-Lên. _ cậu nói.

-Lên đâu? _ cô "nai tơ" hỏi lại.

-Ơ cái cô này, đi về chứ đi đâu?

Cô vội vàng ngồi lên xe để cậu chở.

…

"Kít"

Đã tới nhà

-Cám ơn nhóc nhìu nghen! Hôhô _ cô cười đắc chí.

-Ờ không có gì đâu nhỏooooooooo, nhóc về hen! Hơhơ _ cậu cố tình kéo dài giọng chọc cô.

Cô bức xúc không thèm nói nữa, mở cổng vào rồi đóng xầm lại.

-Không biết cô ta định cho mình ăn gì nữa?

Cậu thong dong về nhà vẩn vơ suy nghĩ về bữa tối.

-Biết thế đừng nói để hắn tự túc có phải mình hạnh phúc không chứ!

Cô vào bếp, rửa tay cắm trước nồi cơm rồi lên phòng đi tắm.

Vừa xả vòi nước thì ở ngoài…

https://thuviensach.vn

Hurt Lovers, Hurt, Hurt Lovers oh

Don’t give up, Don’t, Don’t give up no

Think of it

You can’t just let it go,

You gotta try,

You gotta try.

So when all that you ever believe Comes apart at the seams

And when all of the bridges you build Are washed away in a stream, Ooooh

What ever comes,

It’s not the end,

We gotta fight,

And take a stand….

Điện thoại cô đổ chuông

Đang tắm nên cô không nghe tiếng chuông điện thoại (vừa tắm lại vừa hát líu lo nữa chứ. Suỵt… hỏi nhỏ, có mem nào nhà mình giống cô hk đóa? *khikhi*). Màn hình cứ sáng lên rồi lại tắt đi đến 3 lần mà cô vẫn chưa tắm xong.

Lúc sau…

Vừa lau đầu vừa tiện tay với chiếc điện thoại lên xem giờ, màn hình sáng lên hiện ra “3 cuộc gọi nhỡ” cô ấn mở xem ai gọi thì thấy số lạ *Ủa, số lạ,

https://thuviensach.vn

ai nhỉ?* _ cô nheo mắt.

-Ai mà linh vậy ta? Mình mới cài lại nhạc chuông mới thì đã "gõ cửa" rồi. Thôi kệ, nếu cần thì tự gọi lại cho ta. _ cô chép miệng, đặt lại chiếc điện thoại xuống bàn.

Cô mở cửa sổ, ra ban công hít một hơi thật sâu tận hưởng bầu không khí mát mẻ (hên là chỗ cô bớt khói bụi chứ không thì chắc sặc chết mất) *Haiz… nội đang nằm viện không biết tiền viện phí mất bao nhiêu nữa? Lại còn tiền sinh hoạt nữa…? Dạo này sức khỏe nội lại không tốt, mình không thể để nội lo lắng thêm nữa! Nhưng biết tính sao đây…?*

-A… hay là mượn tạm của ngoại một ít?… Ay ya… không được, ngoại cũng chắt chiu từng đồng một mà. Chậc… biết tính sao đây? _ cô đi đi lại lại suy tính.

-A phải rồi, thi học kì đã xong giờ không bận gì nữa, mình sẽ đi xin việc làm thêm cộng với số tiền tiết kiệm mấy năm nay của ta chắc là đủ ván qua cầu. Ồ je… Mày giỏi quá đi mà! Trần Na Na không uổng công mấy đợt nghỉ hè mày làm việc chăm chỉ. Sao mày lại quên được công sức đó nhỉ? _ cô sung sướng đến mức nhảy tưng tưng.

-Này nhỏ kia! Lại đang tự xướng dụ gì dạ? _ cậu đứng dựa vào xe đạp đứng dưới cổng gọi cô.

Nghe tiếng gọi cô nhìn quanh, thấy cậu đang đứng dưới cổng cô hỏi:

-Liên quan gì đến cậu? Mà cậu làm gì ở đây vào giờ này hả nhóc kia?

-Ô hô… cái nhỏ này, cô không định cho tôi ăn cơm à?

-Cơm?…….. AAAAAAAAAAAA… ực, cháo của nội! _ nãy giờ mải tính toán mà cô quên bén đi bữa tối của nội và cả của cô cậu nữa.

https://thuviensach.vn

Cô lao như con thiêu thân xuống bếp, mở tủ lạnh lục lọi để kiếm nguyên liệu.

Cậu đứng ngoài cổng sốt ruột:

-Con nhỏ này định cho mình ăn sương đêm hay sao mà không chịu mở cửa vậy trời?

Không thể đợi thêm, cậu định đập cửa thì… mới xô nhẹ cánh cổng đã tự mở ra.

-Trời… cô định mời trộm ghé thăm ah? _ cậu lắc đầu bó tay.

Dắt xe vào sân, khóa cổng lại giúp cô rồi cởi giày vào nhà.

“Xoảngggggg… oang… AAAAAAAAAAAAAAAAAA”

Vừa mới cởi được chiếc giày bên phải thì nghe có tiếng đổ bể gì đó cậu vội cởi nốt chiếc giày còn lại rồi chạy nhanh vào bếp – nơi phát ra âm thanh ấy.

Tại “hiện trường”: một chiếc chảo đang dổng ben nằm dưới đất, nhiều mảnh sành xung quanh của cái chén sứ mới vỡ tan tành, một con bé mặt cắt không còn giọt máu vì ngón tay đang nhỏ máu còn tay kia cầm con dao đứng bất động.

Cậu nhìn tay cô đang chảy máu vội chạy lại cầm con dao trên tay cô đặt lên thớt rồi kéo cô sang bồn rửa tay, vặn vòi nước rửa sạch vết thương.

-Cô làm gì mà hậu đậu vậy hả? Tay chảy máu mà vẫn ngây ra là sao? Lỡ không có tôi thì cô định để cho máu chảy đến khi cô khô máu luôn chắc?

-…

https://thuviensach.vn

Thấy cô thất thần cậu tự giác đi tìm tủ y tế vì biết rằng giờ có hỏi cô cũng chỉ đờ ra, nhìn quanh trên tường xem có tủ y tế không, may mắn nó kia rồi, cạnh tủ lạnh. Cậu chạy lại mở tủ lấy oxigià với bông băng lại chỗ cô.

Cẩn thận rửa vết thương cho cô cậu sợ làm mạnh chút thì cô sẽ ăn thịt cậu không bằng chỉ rón rén nhưng động tác rất thành thục.

-Có đau không? _ cậu thổi nhẹ vết thương. –Chậc, cô làm gì mà cắt đứt tay sâu vậy? Chút nữa thôi thì tới xương rồi đó!

Nhờ cậu chửi, giờ cô mới giật mình hoàn hồn.

-Cậu làm gì mà chửi tôi ghê vậy? _ cô rút tay mình ra khỏi tay cậu, gắt lên.

-May cho cô là tôi không chấp vặt đấy, không cám ơn người ta mà còn… _ cậu kéo tay cô lại dán miếng băng cá nhân vào. –Xong.

-Cám ơn! _ cô lí nhí.

-Không giám! _ cậu đứng dậy cất bông băng vào tủ. –Cơm có chưa? Tôi đói lắm rồi!

-Ờ…hờ… chưa _ cô gãi đầu, rụt rè trả lời.

-Chúa ơi! Vậy cô làm gì nãy giờ?

-Tắm. Hề… _ cô cười gượng gạo.

-Hợ… _ cậu mắt chứ O mồm chữ A. –Vậy giờ tắm xong cô đi nấu được chứ?

-Hì… tôi… không biết… nấu… ăn.

-Ọc ọc… _ cằm cậu tựa muốn đụng đất luôn.

https://thuviensach.vn

-Nhưng tôi đã nấu cơm rồi. _ cô hớn hở chạy lại mở nồi cơm đã cắm.

Nhưng… than ôi

Cơm …

… cô chưa bật nấu

Thấy cô cứ mở xoong cơm rồi đứng bất động, cậu bèn đến xem.

Cậu ngửa cổ lên trời hận trời vô đối

-Phù… vậy cô biết làm cái gì hả?

-Bánh! _ cô thản nhiên đáp lại.

-Hớ… nực cười, cơm nấu chưa xong mà đòi làm bánh cơ đấy? _ cậu không còn lời diễn tả nào để nói với cô.

-Vậy cậu giỏi thì thử nấu đi tôi xem nào, làm như nấu ăn dễ lắm không bằng.

-Tôi thương nội quá! Chắc giờ này nội đang chép miệng xỉa tăm không quá.

-Tại sao?

-Còn phải hỏi, thì ăn phở ngó của các bệnh nhân giường bên no luôn chứ sao.

-Ờ thì…

-Nhà còn mì không?

-Còn, làm gì?

https://thuviensach.vn

-Cải ngọt?

-Có.

-Cà rốt?

-Ờ… tôi không chắc.

-Nấm?

Cô lắc đầu

-Thiệt tình! Tôi không biết cô sánh với cái gì nữa? Haizzz… _ cậu bực mình đến tủ lạnh tự mở để tìm nguyên liệu mình cần.

Khuôn hết nguyên liệu ra bàn cậu than thở:

-Thật tiếc cho cái tủ lạnh đầy đồ ngon thế này mà lại rơi vào tay cô.

-Kệ tôi! _ cô đanh lại.

Thấy cô cầm chổi, hốt rác cậu hỏi:

-Định làm gì đấy?

-Dọn. _ cô chỉ xuống bãi chiến trường cô vừa gây ra.

-Khoan đã! _ cậu ngăn cô lại rồi giật chổi, hốt rác từ tay cô ra. –Mất công để cô dọn rồi lại đến lượt băng chân thì mệt.

-Làm như tôi vô dụng lắm không bằng, cậu thì giỏi quá nhẩy? hứ _cô lầm bầm.

…

-Nè đi đổ đi! _ cậu chìa cho cô cái hốt rác.

https://thuviensach.vn

Cô nhận lấy rồi làm theo (chứ biết làm gì bây giờ, không khéo cậu lại cho nhịn đói luôn thì tèo, thôi vì con em ta vậy).

Cậu đeo tạp giề vào, cầm dao lên bắt đầu vào việc. Khi cô quay lại đã thấy cậu "cắt cắt – xào xào – … có vẻ rất tập trung và chuyên nghiệp.

Cũng ra dáng đấy! _ cô gật gù sau lưng cậu.

Xèo…

Trước mắt cô đã có hai đĩa mì xào thơm nức mũi, cô hết nhìn cậu rồi lại nhìn đĩa mì.

-Ăn được không?

-Chuyện lạ, thế tôi nấu để ngó ah?

-Mới 5' thôi đấy! Có chín nổi không vậy? _ cô mở to mắt, xòe bàn tay năm ngón ra trước mặt cậu nói.

Cách tốt nhất là không nên nói nhiều mà phải chứng minh bằng hành động thôi, cậu cầm chiếc nỉa, xoắn một vòng mì rồi ăn ngon lành. Cô nhìn cậu nuốt khan rồi cũng cầm nỉa ăn theo.

-Oaaaaaaaaaaaaa… ngon thật đấy! _ cô tấm tắc.

Cậu không thèm nói gì nhưng trong lòng đang sướng rên lên vì sung sướng (không khéo trong bụng cậu đang cười thành bão cũng nên, khekhe…).

-Này ậu ọc ở âu mà nấu oong dạ? (cậu học ở đâu mà nấu ngon dạ) _ cô vừa ăn nhồm nhoàm vừa nói.

-Hỏi nhiều, lo ăn đi. Có đứa con gái nào vừa ăn vừa nói bất lịch sự như cô không chứ?

https://thuviensach.vn

-Hứ… _ cô nguýt cậu cháy mắt.

…

-A… no quá! _ cô ngả lưng ra ghế sau vuốt vuốt bụng. -AAAAAAAA… _ cô hét lên.

-Gì nữa nhỏ kia?

-Cháo nội! Trời… 7h tối rồi, giờ tính sao… trời… _ cô cuống lên.

-Nhìn đi! _ cậu hất mặt về phía chiếc nồi đang bốc khói trên bếp.

-Gì ak? _ cô hỏi lại.

-Cháo. _ cậu trả lời.

-Thật không?

Cậu dọn đã mình vào bồn rửa chén rồi quay lại hỏi cô:

-Đựng cháo vào đâu?

Cô vội vàng mở tủ lấy ra một cái hộp đưa cho cậu, cậu nhận lấy rồi múc cháo ra còn cô thì lật đật đi lấy giỏ để bỏ mấy đồ cá nhân cho nội. Xong xuôi hai người lại lên đường đến bệnh viện.

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Bệnh viện

- Giờ ăn đến rồi giờ ăn đến rồi… nội ơi bữa tối đến rồi nè! _ cô chạy vào huơ huơ túi đồ khoe với nội.

- Giờ ăn của nội giờ mới tới thôi, còn của chung thì qua lâu rồi. _ cậu nói.

Cô tụt hứng, cãi lại:

- Ờ thì giờ ăn không được sao?

- Được… _ cậu đang nói thì ngoại lên tiếng.

- Thôi thôi, hai đứa cho mọi người xin chữ bình yên. Đây là bệnh viện mà ồn ào không nên. Đưa cháo cho ngoại nào. _ ngoại nói rồi chìa tay ra.

- Dạ thôi, ngoại để con. _ cô đặt túi đồ lên bàn, lấy hộp cháo ra.

Cô mở hộp cháo múc một thìa lên thổi.

- Chà! Nay cháo ai nấu mà thơm quá ta? Chưa ăn đã biết ngon rồi. _ nội khen.

- Chuyện, cháo con nấu mà lị! _ cô nói tự hào.

*Ọc… oóc… hực… Cháo cô nấu sao? Hờhờ, cái con nhỏ đáng ghét này!… * _ cậu bức xúc mà không làm gì được, chả lẽ lại đi dành công mấy chuyện cỏn con đó với một đứa con gái.

https://thuviensach.vn

- Ưmmmm… ngon! _ ngoại gật gù. –Con học ở đâu mà nấu ngon vậy?

- Con thì cần gì phải đi học của người nào chứ? Hờhờ…

- À ngoại, có cơm của ngoại đó, ngoại ăn đi! Để nhỏ đó đút cháo cho nội được rồi. _ cậu nói rồi lấy hộp cơm nãy cậu mua đưa cho ngoại.

- Ờ, cám ơn con.

…

- Ngoại về nghỉ đi, để con trông nội được rồi. Con cám ơn ngoại nhiều! may mà có ngoại nếu không con chả biết làm sao. _ cô nắm tay ngoại, nói.

- Có gì mà ơn với nghĩa, người nhà cả mà con. Còn nội con thì để đó ngoại lo,hai đứa về đi.

- Nhưng mà ngoại đã ở viện cả ngày nay rồi. _ cô không chịu.

- Ngoại mới vào lúc chiều mà, vừa vào được khoảng nửa canh thì mấy đứa vào luôn đó!

- Thì để bả ở đây nói chuyện với nội cho đỡ buồn, chứ con ở đây thì biết nói gì với lão này? Còn nữa, có khi toàn ngủ, ngủ đến nỗi nội phải nhường giường cho con thì hỏng. Hai đứa nghe lời bả về đi! _ nội nói.

- Vậy con nhờ ngoại cả.

-Ưhm được rồi, yên tâm đi con.

Cô dọn đồ xong xuôi rồi hai người lại ra về.

- À Bảo! _ nội gọi với.

- Dạ?

https://thuviensach.vn

- Trời tối, con đi chung xe với bé Na, đưa nó về giúp nội nha! Nó đi ẩu lắm, trời thì tối, ngoài đường xe cộ như rươi; để nó chạy một mình nội không yên tâm.

- Dạ… _ cậu ngập ngừng.

- Nội, con tự chạy được mà. Con đi bao nhiêu lần rồi mà có sao đâu vẫn đứng đây với nội đấy thôi.

- Vâng, được đến nỗi rơi ổ gà chục lần, gãy chân một lần ha? Như vậy mà còn chưa sợ vẫn cứ ẩu. _ nội kể tội cô.

- Híhí… _ cậu bụm miệng cười.

- Thôi nội nghỉ đi, con về nha ngoại. _ nói rồi cậu ra về trước.

Cô nguýt nội một cái rõ dài rồi chạy theo cậu.

…

Cậu đã lấy xe đạp đợi sẵn cô dưới cổng bệnh viện. Cô nhanh chóng ngồi ra sau như nãy.

- Xuống, chỗ đó không phải của cô! _ cậu nói.

- …

Cậu giữ tay lái rồi ngồi xuống yên dưới, chỉ lên yên trên cậu nói:

- Chỗ cô ở đây!

- Ý cậu bảo tôi chở cậu ak?

- Thông minh ra chút rồi đấy!

- Còn khuya!

https://thuviensach.vn

- Nội đã ra lệnh nên tôi làm theo thôi, cô không thích thì tùy.

- Nội kêu cậu đưa tôi về chứ nội nói tôi đưa cậu về hồi nào?

- Hơhơ… vậy nội kêu tôi đưa cô về chứ nói tôi chở cô về hồi nào? Tôi chở cô hai lần rồi, lần này đến lượt cô, không nói nhiều.

Cô giằng mạnh tay lái, ngồi lên, chỉnh lại bàn đạp rồi thẳng tiến.

- Cậu nặng như voi ý… bắt tôi chở… đồ rắn độc!

- Tôi chưa nghe ai chửi men là rắn độc bao giờ đấy!

- Giờ nghe rồi đấy thôi, cậu là loại rắn đực cực độc!

- Nghe cũng hay ấy nhỉ! Vậy cô thấy rắn đực bao giờ chưa mà biết nó độc? Lại còn gán tôi thuộc loại đó? _ cậu trả treo.

- Hứ… không thèm nói với đồ rắn đực cực độc.

Về tới nhà cô lao vội lên phòng, hạ cánh xuống chiếc giường êm ái.

- Mệt quá! Cái tên dị hợm, ta căm thù nhà ngươiiiiiii… ! _ cô mệt quá thiếp đi lúc nào không hay.

Hurt Lovers, Hurt, Hurt Lovers oh

Don’t give up, Don’t, Don’t give up no

Think of it

You can’t just let it go,

You gotta try,

You gotta try.

https://thuviensach.vn

So when all that you ever believe comes apart at the seams

And when all of the bridges you build are washed away in a stream, Ooooh

What ever comes,

It’s not the end,

We gotta fight,

And take a stand….

Điện thoại cô đổ chuông, nghe tiếng chuông cô bật giật cầm điện thoại lên:

- Sáng rồi sao?

Nhìn vào màn hình điện thoại, mới 9h30 cô thờ dài:

- Mới 9h30 mà! _ dục điện thoại sang một bên, cô đổ ầm xuống giường.

Hurt Lovers, Hurt, Hurt Lovers oh

Don’t give up, Don’t, Don’t give up no

Think of it

You can’t just let it go,

You gotta try,

You gotta try…

Mới nằm xuống điện thoại lại reo lần hai, lần này thì không cần lâu cô đã bắt máy.

https://thuviensach.vn

- Alo Trần Na Na xin nghe! _ cô nói giọng ngái ngủ, mắt vẫn nhắm tịt.

- Giờ này đã ngủ rồi sao cô bé?

Cô bé??? _ cô mở mắt nhìn vào màn hình điện thoại vẫn sáng. *Là số bữa trước bị nhỡ*

Cô áp điện thoại vào tai:

- Tôi quen "bác" sao?

- … Em nhanh quên quá! Không nhớ anh sao? _ giọng nói đầu dây bên kia có chút thất vọng.

- I em so rí, trí nhớ của tôi không nhớ những gì nó cho là không cần thiết.

- Vậy để anh làm em thấy nó cần thiết nhé!

- Bác tin là mình làm được sao?

- …

- Alo… Chắc sợ quá rồi đây! Hứ… ddang ngur ngon _ nghĩ rằng bên kia đã cúp máy nên cô định dập máy luôn thì… từ đầu dây bên kia…

- ♪ ♫ ♪ ♫ ♫ ♪ ♪ ♫ ♪ ♪ ♪ ♪ ♫ ♪ ♫… _ có tiếng huýt sáo.

Bài nhạc ấy… _ cô vội áp điện thoại vào tai để nghe rõ.

Mắt cô đỏ ngàu lên từng tia dữ dội. *Là anh… Đã rất lâu em không được nghe ai dạo khúc nhạc ấy cho em…*

(Bản nhạc ấy là của cô sáng tác cùng một người nữa là bạn thân của anh cô, dành tặng riêng trong dịp sinh nhật thứ 18 của anh trai cô, vì anh rất thích nghe nhạc hòa tấu cũng rất am hiểu về nó nhưng ngặt nỗi anh lại không thể chơi được nhạc cụ nào. Ngược lại, cô lại chơi thành thục các

https://thuviensach.vn

nhạc cụ và cả anh bạn thân của anh nữa; chính anh bạn đó đã dạy cô cách chơi đàn và học nhạc. Hai người đã bí mật sáng tác nên bản nhạc khúc này dành cho riêng anh, và quan trọng nhất nó là độc nhất vô nhị, cũng chỉ có 2 người biết chơi nó; một là cô và người còn lại là anh ấy)

-Đã đủ để em thấy cần thiết chưa cô bé? _ giọng nói cất lên từ đầu dây bên kia thay cho tiếng huýt sáo.

- … có lẽ _ cô đáp lại.

- Em vẫn vậy, không khác xưa tẹo nào!

- Anh về lâu chưa? _ cô trầm giọng.

- Cũng mới thôi em.

- Anh đang làm gì ở đây? Mà… anh về làm gì?

- Em không thích anh về sao?

- Dạ không! Hì tại em thấy anh về đột ngột nên ngạc nhiên hỏi thôi. _ cô đổi lại giọng vui hơn.

- Nếu anh nói anh về đây vì anh nhớ em. Anh về để khiến em trở thành người thân của anh thì sao?

- … _ cô lặng đi vài dây. –Anh đi một thời gian bây giờ lẻo mép chưa kìa, bao nhiêu cá lọt lưới rồi anh?

- Anh chỉ bắt cá nhà thôi! _ biết cô không muốn nói đến chuyện đó, anh cũng không muốn làm cô khó xử.

- Mà anh làm gì đến 3 năm rồi không tin tức gì là sao? Em giận!

- Anh sợ… _ anh đáp lại rồi cả hai cùng phá lên cười.

https://thuviensach.vn

Và rồi tiếp theo là cuộc thao thao bất tuyệt của hai người…

^_^_^_^_^

Đã 2 ngày nội nằm viện, nội xin xuất viện nhưng vì sức khỏe nội quá yếu nên bệnh viện chưa cho về. Mấy bữa nay cô cứ chạy long đong đi tìm việc mà vẫn chưa tìm được việc làm thêm.

Dựng xe vào vỉa hè cô ngồi xuống chiếc ghế đá dưới tán cây cạnh đó ngán ngẩm:

- Đi cả ngày mà vẫn không có chỗ nào cho làm, haizzz tính sao đây? Chậc, tất cả cũng tại cái tên đâm phải nội đáng nguyền rủa ấy! Ta mà… hẩy yà… sao mình không nhớ ra nhỉ? _ cô đứng bật dậy, nghĩ ra gì đó cô vội lấy xe lao đi.

…….

- Đây rồi!

(Đây chính là quán kem đã "chứng kiến" hai cô cậu trong lần gặp mặt đầu tiên khó quên cách đây vài tháng. Các mem còn nhớ chứ?)

Cô đưa xe vào gửi rồi quay ra, nhìn lên cửa kính cô mừng rỡ:

- May quá, vẫn còn thông báo cần người làm thêm.

Không chần chừ thêm cô đẩy cửa vào trong.

Woa… đúng là không thể "nhìn mặt mà bắt hình rong được", trông bên ngoài khác xa với bên trong. Đúng là một quán kem chuẩn 5 sao! cô ngơ ngác với thiết kế của quán. Cô nhận xét rất đúng, đây quả là một quán kem có tiêu chuẩn 5 sao. Quán kem đã từng đạt một số bằng khen và giải thưởng của rất nhiều các cuộc thi có tiếng và bằng chứng là dãy bằng khen được treo một hàng thẳng tắp trên tường – nơi mà bất cứ ai khi vào quán họ đều

https://thuviensach.vn

thấy đầu tiên. Cả những người khách đang ngồi kia cũng là một minh chứng cho điều ấy…

- Bạn ơi! _ tiếng gọi của một người phục vụ gọi cô.

Cô giật mình "tỉnh giấc" *Trời! đến cả phục vụ cũng chuẩn 5 sao luôn…*

- Này bạn! _ không thấy cô trả lời, người phục vụ tiếp tục gọi.

- Ơ dạ? _ giờ cô mới tỉnh hẳn để đáp lại.

Người phục vụ nở nụ cười rạng rỡ và thân thiện:

- Bạn cần tìm ai sao? Có cần tôi giúp không?

- À.. dạ… không ạ! _ cô gãi đầu ngượng ngạo.

- Vậy bạn cần một chỗ?

- Dạ… _ cô lắc đầu.

- Vậy… _ người phục vụ ngập ngừng hỏi cô.

- Ưm… tôi muốn xin việc ạ! _ vẻ tự tin vốn có của cô phút chốc đã tan biến bởi không gian trước mặt đã làm nó vụt bay.

- Sao bạn không nói sớm? Bạn theo tôi nhé! _ người phục vụ đi trước, còn cô theo sau.

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Nam phục vụ ấy dẫn cô đến gặp một người.

- Chị à! _ anh phục vụ chào.

- Ừhm có gì không em?

- Cô ấy muốn xin làm bán thời gian ạ! _ anh nói rồi kéo cô đứng trước mặt chị.

- Em chào chị! _ cô cúi đầu chào, nở nụ cười tươi "khoe" chiếc răng khểnh dễ thương.

Chị ấy nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới rồi cũng cười nhẹ đáp lại:

- Chào bạn! Bạn muốn xin việc?

- Vâng!

- Bạn đã đọc rõ yêu cầu trên thông báo rồi chứ?

- Dạ… rồi ạ!

- Vậy được rồi, chào bạn! _ chị nói cụt lủn rồi bỏ vào trong.

Nhưng cô vội hỏi lại:

- Vậy là sao ạ?

Nghe cô hỏi chị quay lại

https://thuviensach.vn

- Bạn đã đọc rõ thông báo?

Gật

- Chắc bạn biết quán chỉ tuyển nam phục vụ?

- Biết!

- Vậy bạn vẫn muốn xin làm? _ chị phì cười.

- Đúng! _ cô nói chắc nịch, ánh mắt nói lên sự nghiêm túc.

Mấy ngày qua tìm việc mà vẫn không có nơi để làm, cô đã chán ngán cảnh chạy lạy như thế lắm rồi cả mấy chục chỗ chứ ít gì, giờ thì cô quyết tâm phải dành được công việc này. Không thể để mình lang thang tìm việc lâu hơn nữa, tiền viện lại phí sắp phải thanh toán rồi, áp lực ấy càng thôi thúc lòng quyết tâm của cô dành việc cho mình hơn cả.

- Tại sao tôi phải nhận bạn?

- Vì em cần công việc này.

- Nếu không cần thì có ai đi xin việc làm đâu.

- Nhưng em cần với tất cả quyết tâm muốn dành lấy công việc này.

- Bạn chứng minh đi.

- Chị phải nhận em thì em mới chứng minh được chứ.

Chị ấy không nói thêm, chỉ đứng nhìn cô tự suy nghĩ gì đó.

- Haizzz… đúng là khó ưa. _ một nam phục vụ khác than thở, bưng đĩa kem vào.

- Có chuyện gì vậy em? _ chị hỏi.

https://thuviensach.vn

- Chậc, chị thấy cậu bé ngồi bàn 3 dãy 10 phía tây đó chứ?

- Ừhm.

- Cậu bé cứ gọi ra bao nhiêu kem rồi lại kêu là không phải, không thích nữa. Bắt em chạy đi chạy lại chục lần luôn nek, em thì bó tay phải vui vẻ mà chạy thôi chứ sao giờ?

- … _ chị nheo mày suy nghĩ.

- Này bạn! _ bất chợt chị gọi cô.

- Dạ?

- Cơ hội để bạn chứng minh ở kia, nếu bạn giải quyết được vụ ấy tôi sẽ nhận bạn, còn nữa sẽ không cần thử việc mà bạn sẽ được tuyển thẳng làm nhân viên chính thức. Còn không thì coi như chưa có gì, OK?

Cô nhìn ra đứa trẻ mặt bầu bĩm ngồi kia, đảo mắt quanh một vòng rồi nhướn mày nói:

- Chị chắc chứ?

Gật

- OK! Đợi tin tốt từ em đi!

- Bạn đừng quá tự tin.

- Tự tin là tài sản của em mà.

Cô nói rồi cởi cặp đưa cho chị.

- Cho em mượn tạp giề.

Nam phục vụ gặp cô đầu tiên vội cởi tạp giề dưa cho cô.

https://thuviensach.vn

- Còn cái này nữa. _ nam phục vụ ấy nói rồi đội lên đầu cô chiếc mũ dễ thương cũng là đồng phục của quán.

Trang bị xong, cô bưng đĩa kem từ nam phục vụ kia tự tin bước tới phía cậu bé.

- 2 man! Kem của bạn đây. _ cô nói rồi đặt đĩa kem ra trước mặt cậu bé.

Cậu bé nhìn cô không chớp mắt.

- Chị nói em sao?

Cô nở nụ cười thiên thần:

- Yes man!

- Em chưa đến tuổi man. _ cậu bé khó chịu.

- Nhưng em sẽ trở thành man, đó là quy luật.

- Dù sao thì cũng không phải.

- Ay dô, sao nhóc mới tí tuổi mà đã cau có khó coi vậy? Chị nói nhỏ nek! _ cô nói vẻ bí hiểm rồi ngoắc tay ý bảo cậu ghé tai vào.

Cậu nhóc lưỡng lự nhưng rồi cũng làm theo.

- …….

Cô thì thầm to nhỏ vào tai cậu bé., chú ngồi nghe mà mắt cứ dần mở to ra.

Đã xong, cô đứng thẳng dậy nói tiếp:

- Em thấy sao? Giờ thì muốn làm khó anh chị nữa không?

https://thuviensach.vn

- …

- Giờ thì ngoan ngoãn ăn kem đi nhé người đàn ông tương lai.

- Yes girl! _ cậu bé nhanh nhảu đáp, kéo đĩa kem gần lại bắt đầu xúc từng thìa.

Chị lẫn mấy người phục vụ khác đều đang theo dõi cô từ phía sau, người thì ngạc nhiên vì bỗng dưng xuất hiện một bông hồng thứ hai trong quán, người thì tò mò xem cô định làm gì còn người thì chỉ để ngắm “hoa”.

Xong việc, cô định quay lại phía chị thì cậu bé gọi lại:

- Chị ơi!

- Gì nào?

- Lần sau em đến đây tiếp được chứ?

- Tất nhiên, ready to welcome you!!!

- Em đến vì muốn gặp chị nhé!

- OK man! _ cô đưa tay làm dấu ok. –Ah, tặng nhóc nek! _ cô nói rồi lấy chiếc mũ trên đầu mình đội lên đầu cậu bé.

- Chị tặng em sao?

- Ưhm, rất vui được làm quen nhóc! _ cô nói rồi đưa tay ra.

Cậu vui vẻ nắm lấy tay cô, xiết thật chặt.

- Me too.

Cô bước đến phía chị và các anh phục vụ đang đứng kia, lòng hân hoan.

https://thuviensach.vn

- Chị thực hiện lời hứa đi nhé.

- Rất vui được nhận em là một thành viên của gia đình nhỏ này. Em làm luôn được chứ?

- Rất sẵn lòng, em chỉ đợi câu nói này mà!

- Tốt. _ chị gật đầu hài lòng. –Giới thiệu với em, chị là Anna Trần, em có thể gọi chị là Anna. Chị là quản lí của quán, nội quy của quán em hãy tìm hiểu và phải học thuộc lòng nó. Và cũng như tất cả mọi người có công sẽ thưởng có tội sẽ phạt và phạt rất nặng, em hiểu ý chị chứ?

- Yes sir! _ cô đưa tay chào như kiểu trong quân ngũ.

Ai cũng phì cười và hài lòng với thành viên mới là cô – một bóng hồng dễ thương.

- Chào em! Anh là Trí

- Chào anh! Em tên Na, rất vui khi được biết anh.

- Còn anh là Thái

- Anh là Thiên

- Còn anh, anh là Quốc

Vân vân và vân vân…

Cô cứ hết xoay bên này rồi lại xoay bên kia đến chóng cả mặt mà vẫn chưa xong thủ tục làm quen. Haizzz… mãi đến khi khách hàng la ó đòi phục vụ thì họ mới chịu trả tự do cho cô. Lúc này ai mà thấy cảnh tượng ấy thì mất tiếng quá, trông quán kem chả giống cấp 5 sao cả.

https://thuviensach.vn

- Thôi em đi thay đồ rồi ra làm đi kẻo lại bị trừ giờ đấy! Anh em mình làm theo giờ mà, chịu khó đi em. _ một trong số nam phục vụ còn lại ấy nói.

- Vâng, em biết mà.

- Em cứ đi thẳng, rẽ phải nhé. Đồ là của nam nên em chịu khó nhé vì trước giờ chưa bao giờ có nữ nhân viên nào cả nên không có đồ nữ.

- Không sao đâu ạ, em thấy đồ này đẹp chán. Hìhì em xin việc ở đây cũng vì muốn thử đồ nam mờ hờhờ. _ cô vòng tay qua miệng nói khẽ còn nháy mắt nghịch ngợm nữa.

Cuối cùng cũng hết ka làm việc, cô phấn khởi nhận tiền lương ngày đầu tiên của mình tại chị Anna.

Vừa ra khỏi quán cô thấy anh phục vụ ah không giờ là đồng nghiệp lúc nãy, người mà lần đầu tiên cô gặp được khi bước vào đây. Từ lúc cô được nhận anh ấy chưa nói câu nào, không lẽ anh ấy không thích mình làm ở đây sao? Tò mò cô quyết định đến làm quen trước.

- Chào anh! Anh là…?

Thấy cô, anh nở nụ cười hiền:

- Chào bạn!

- Anh đi bộ về ah?

- Không! Mình ra trạm xe buýt.

- Ay dô anh hơn tuổi em là chắc cú, đừng câu nệ thế em ngại lắm. Mình xưng anh em nhé? Nghe thân thiết hơn đó!

- Ưm… ok, tùy bạn… ah… em. Hì _ anh gãi đầu.

https://thuviensach.vn

- Em tên Na, Trần Na Na. Còn anh?

- Anh là Johnny, cũng như em anh làm việc bán thời gian ở đây.

- Hình như anh không phải người Việt?

- Anh là du học sinh của Anh.

- Wow… anh nói tiếng Việt chuẩn quá, em nhận không ra. Nhìn ngoại hình em cứ nghĩ anh là người lai chứ, tò mò hỏi thử ai dè trúng phốc.

- Em nói đúng đấy!

- Dạ?

- Mẹ anh là cô dâu Việt mà.

- Oh!!!… Mà thôi muộn rồi, em về nhé. Good bye! See you agan! _ cô vẫy tay chào Johnny rồi chạy vào lấy xe.

- Me too. _ Johnny cũng chào lại.

0-0-0-0-0

Cũng may cô đã nhờ ngoại trông nom nội chứ không thì… nội tèo vì phải chờ cơm cô mất. Về tới nhà cô tắm rửa rồi gieo mình xuống giường, cơm cũng chẳng buồn ăn nước cũng chẳng thèm uống.

Hurt Lovers, Hurt, Hurt Lovers oh,

Don’t give up, Don’t, Don’t give up no,

Think of it

You gotta try,

https://thuviensach.vn

You gotta try,

Hurt Lovers, Hurt, Hurt Lovers oh,

Don’t give up, Don’t, Don’t give up no,

Think of it

You can’t just let it go,

You gotta try,

You gotta try,

Hurt Lovers, hurt so bad again…

Vừa nghiền mắt được chút thì điện thoại đổ chuông.

Tỉnh giấc, cô bắt máy

- Alo… aaaaài. _ cô ngáp rách miệng.

- Giờ này mà ngủ hả nhỏ kia?

Là cậu, không biết cậu kiếm đâu ra số cô mà gọi nữa.

- Ờ thích, được hk? Ý kiến ý cò gì hả nhóc kia?

- Không giám đâu em hổngggggggggg giám đâu!

- Gọi tôi có chuyện gì? Nói lẹ đi.

- Ờ, lên forum của trường xem thông báo đi.

- Bữa nay tốt bụng wá hen?

- Không giám, wá khen. Lệnh cụ lớp trưởng em nào giám trái.

https://thuviensach.vn

- Cám ơn!

- Ờ, bye.

*Xì, nay tốt bụng vậy? Mai áp thấp mất * cô bật máy tính, vào forum của trường đọc thông báo như cậu nói.

- AAAAAAAAAAA… _ cô la lên khi đọc xong thông báo. –May quá, được nghỉ 2 tuần, ta đây mái thoải làm việc rầu. Mai phải đăng kí thêm ka để làm mới được, tranh thủ thôi. Giờ thì ta phải đi nạp năng lượng đã, lấy sức mai “vượt đèo xông pha nữa chứ nhẩy.

Nghĩ là làm liền, cô vụt lẹ xuống bếp làm cho mình bát mì ăn lấy ăn để.

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Bệnh viện

Cô đang bóp chân cho nội thì “cạnh” có tiếng mở cửa.

- Con chào nội! Nội thấy trong người sao rồi? _ là cậu.

- Cám ơn con! Cũng đỡ chút rồi, không còn nhức như mấy bữa trước nữa.

Cậu đặt giỏ trái cây và hộp cháo lên bàn, nói:

- Sáng nay ngoại bận chút việc nên sẽ vào muộn, ngoại bảo con mang đồ đến cho nội nak. Nội thấy ngoại thương nội chưa? Nội chịu khó ăn hết cháo để uống thuốc rồi đợi ngoại hen! Hehe… _ cậu móc máy.

- Cái thằng… _ nội gườm cậu, mặt đỏ lửng.

- Chỉ được cái nói đúng phải hông nội! Haha.

- Gớm nay tốt bụng quá, ngọn gió Đông cấp mấy đã đưa cậu tới đây vậy?

- Ah… cấp 11 giật cấp 12, được chưa?

- Hứ. _ cô nguýt cậu cháy mắt. – Nội nhớ ăn cháo rồi uống thuốc đó! Có gì nội cứ gọi chị y tá nha con đã dặn chị ấy rồi. Giờ con có việc phải đi liền, con đi nha nội!

- Việc gì mà gấp gáp vậy bé Na?

https://thuviensach.vn

- Con sẽ kể nội sau, con đi đây!

- Cẩn thận nghe bé Na!

- Dạ! _ cô vừa chạy vừa ngoái lại trả lời.

- Chậc cái con nhỏ này, làm gì mà hấp tấp vậy không biết? _ nội lắc đầu.

Cái nhỏ này làm gì mà như ma đuổi vậy trời…? cậu tò mò. "…" _ nghĩ ra gì đó cậu vội chạy theo.

- Con đi, nội nghỉ nha!

- Ơ… Bảo! Bảo! Haiz… hai cái đứa này.

…….

Đi sau xe cô, cậu phải đánh võng, núp hết bụi này đến gốc nọ để tránh bị cô phát hiện. Chậc, một thiếu gia không sợ trời cũng chẳng sợ đất vậy mà giờ phải lén lút đi theo dõi cô, mất mặt quá.

Quán kem hiện ra trước mặt, cô chạy vào bãi cất xe rồi vào quán.

- Cô ta vào đây làm gì? Chỉ ăn kem thôi sao? Ăn kem thôi, có cần phải gấp vậy không? Ơ… mà đây là… _ cậu đứng hình khi nhìn lên bảng hiệu, nãy giờ cứ lo chú ý cô mà quên mất xung quanh mình là đâu.

Cậu vội đẩy cửa vào theo sau cô. Núp vào một góc khuất lấy menu che mặt rồi lén nhìn theo cô.

- Chào chị! _ cô chào chị Anna.

- Chào em! Vào thay đồ lẹ đi, đang thiếu người đó.

- Dạ, em đi liền.

https://thuviensach.vn

- Hợ… Cái gì? Con nhỏ siêu sao chổi này cũng làm ở đây sao? Nhưng… nhưng rõ ràng thông báo không tuyển nhân viên nữ mà.

- Này cậu kia! _ một nam phục vụ gọi to.

Cậu đang mải suy nghĩ nên không biết có người đang gọi mình. Mãi đến khi nam phục vụ vỗ vai cậu, cậu mới giật nảy người làm rớt menu đang cầm để lộ mặt.

- Ơ, Bảo! Cậu làm gì mà lén lút thậm thụt vậy hả? _ nam phục vụ nhận ra cậu, nói lớn.

Cậu vội bịt miệng nam phục vụ lại.

- Bé bé cái miệng thôi!

Nam phục vụ gỡ tay cậu ra, bực bội:

- Cậu làm gì mà sợ sệt vậy, có gì thì cứ thẳng thắn xem nào?

- Quán mình có nhân viên nữ sao?

- Ahhh… có.

- Vậy sao trước giờ em không biết?

- Cô bé mới được nhận thôi, mới hôm qua nek!

- Nhưng trên thông báo không tuyển nữ mà.

- Trường hợp đặc biệt mà.

- Cô ta mà đặc biệt gì, cá biệt thì có.

- Cái cậu này, người ta có tài thì người ta có quyền. Á… hay là cậu có ý định gì phải không?

https://thuviensach.vn

- Ý cái con khỉ ak, em mà thèm sao? Tại em… _ cậu đang nói dở thì chị Anna gọi.

- Bảo!

- Dạ! Chào chị yêu!

- Vâng, không giám. Bữa nay có chuyện gì mà đến sớm vậy, đã đến ka của em đâu?

- Nhớ chị quá thì đến thăm, không được sao?

“cốc”

- Sạo mỏ hả mi! _ nam phục vụ gõ lên đầu cậu.

- Ui ya… đau! Sao anh đánh em?

- Nó sạo đó chị, nó đến là vì em Na nhà mình đấy!

- Àaaa thì ra là vậy, có cần chị giúp đỡ không em?

- Không phải thế đâu, chị đừng nghe lời ảnh.

- Này! Nhóc kia! _ cậu giật mình vì tiếng quát của cô.

- …

- Cậu đến đây làm gì hả? Mà… cậu theo dõi tôi đấy ah? Cậu làm tay sai cho nội tôi pahỉ không?

- Ơ nhỏ hâm, tôi đến đâu, đi đâu là việc của tôi, mắc mớ gì đến cô?

- Vậy cậu đến đây làm gì?

https://thuviensach.vn

- Tôi… ưm… thì tôi… tôi đến để… mà tôi đến để làm gì cần phải thông báo với cô chắc?

- Có tật thì rục rịch, không có gì mờ ám thì cậu nói tui nghe cái lý do của cậu coi.

- Cô… tôi đến đi làm, vừa ý cô chưa?

- Cậu? Hớ… cậu làm ở đây? Haha

- Cười thì che cái miệng lại, coi chừng táp phải ruồi giờ.

- Cậu…

- Thôi thôi! Hai đứa có thôi đi không thì bảo? Tôi cắt tiền lương hết bây giờ.

– Tại cô/cậu ta đó. Hứ

- Còn muốn cãi tiếp phải không? Đây là chỗ làm ăn, các em ý tứ một chút chứ!

Có công sẽ thưởng, có tội phải phạt, phạt hai đứa hôm nay ở lại dọn dẹp ka đêm.

- Chị…

- Có muốn phạt thêm không?

– Dạ không!

- Vậy làm đi, lần sau đừng để bị phạt nữa.

Cả hai phải tuân lệnh, khó chịu nhưng chịu thôi, vớ vẩn – mất việc – tèo luôn, có mà gặp cỏ mất.

https://thuviensach.vn

- Chị này, đâu đến nỗi thế! _ nam phục vụ nói nhỏ.

- Rồi từ từ chú sẽ biết! _ chị cười nhẹ.

- Ak ah, chị định… haha em biết rồi nhá!

- Suỵt! Thôi làm việc đi, muốn cắt lương luôn hả?

- Dạ không, tuân lệnh sếp em đi làm liền. Hềhề

…

- Chậc, tại con nhỏ đáng ghét. Bô bô cái miệng mà không chừa, giờ thì hay rồi; dọn ka đêm – 2 đứa – hết quán, xong phim. _ cậu vừa dọn vừa lầm bầm.

…

- Tại cái thằng cha Bảo cả, khi không gây chuyện. Ahsssssssss khi không vướng mấy chuyện không đâu không ah, bực mình.

…

- Lát về đóng cửa nha hai đứa, bọn anh về trước đây!

- Vầng! _ cô ngán ngẩm.

- Chị về, hai đứa chịu khó làm hết công việc đi nhé!

- Em có cần anh giúp gì không? _ Johnny hỏi cô.

- Dạ không cần đâu, anh cũng mệt cả buổi rồi còn gì? Anh cứ về trước đi! Lẹ lên kẻo lỡ chuyến xe buýt cuối cùng thì cho anh guốc bộ về luôn giờ. Hì

- Ưhm… vậy tạm biệt em, anh về trước nhé!

https://thuviensach.vn

- Vâng, bye anh.

- Vânggggggg dạaaaaaa anhhhhhhhh emmmmm… ngọt gớm nhỉ? _ cậu cố kéo dài ra nhại lại cô.

- Thì sao? Anh ấy hơn tuổi tôi, chả lẽ tôi cứ ta mi ờm ah ừ hả hử chắc?

- Ohhhh vậy tôi hơn tuổi cô đây, sao không thấy cô lễ phép nhỉ?

- Nhìn lại mình đi nhóc! Hứ

Đồ khốn! sao để tôi nhớ cậu ? – chương 18

Người cuối cùng trong quán là Johnny cũng đã ra về. Giờ chỉ còn lại hai chiếc bóng trong quán cứ hết chạy chỗ này rồi lại bu chỗ kia,. Hai người cứ làm làm và chỉ biết làm, không ai nói với ai một câu. Đến khi mọi việc xong xuôi cũng là lúc hai người nhận ra mình đã mệt nhoài, hai người cùng ngồi phịch xuống sàn, tựa vào tường, thở không ra hơi.

- Ực… phù… cái số đúng là đen hết biết, ực… sao tôi cứ bị dính phải cậu vậy không biết?

Cậu nhìn cô 3s rồi không nói gì, còn sức đâu để cãi nhau chứ, bưng cốc nước sợ còn đổ nữa là.

- Cậu đi đâu vậy? _ thấy cậu đứng dậy, cô liền hỏi.

- Kiếm đồ ăn chứ làm gì, định để chết đói chắc?

- Ờm… cho tôi đi với.

- … tùy cô.

Hai người cùng vào bếp lục lọi kiếm gì đó để lót dạ.

- AAAAAAAAAAAAAAAA _ cô la lên thất thanh.

https://thuviensach.vn

Cậu vội chạy lại:

- Có chuyện gì vậy?

Cô vội núp sau lưng cậu, hai tay bấu chặt eo cậu.

- Nhện, trời ơi nhện, cậu bắt nó giùm tôi cái.

- Việc gì tôi phải bắt, nó dễ thương mà. _ nói thế nhưng cậu đang muốn bay lên ngọn cây ngồi vì sung sướng rồi đây.

- Tôi sợ nhện, làm ơn bắt nó giùm tôi!

- Không thích.

- Làm ơn đi mà, Bảo dễ thương! Tôi sắp đuối tim rồi đây. Áaaaaaa nó đang bò lại đây kìa. _ cô bấu chặt cậu hơn.

- ÁAA đau, thì thả tôi ra tôi mới bắt được chứ.

- Cô từ từ thả lỏng tay nhưng không giám buông ra, vẫn nép sau lưng cậu.

Cậu lấy chiếc dép đập nhện rồi cầm chân nó huơ huơ trước mặt cô.

- Xong rồi nek.

- Cô giật mình, ngã mạnh xuống đất, mặt tái mét, môi trắng bệt.

Cậu sợ quá, vứt nhện vào xọt rác rồi đỡ cô dậy.

- Cô không sao chứ?

- Đồ… đồ… hộc… ực…

- Tôi xin lỗi! Ai ngờ cô xợ đến mức đấy.

https://thuviensach.vn

Đợi cô hoàn hồn, cậu nói:

- Ngồi đây, tôi tìm ít đồ ăn.

- Thôi.

- Sao?

- Tôi hết đói rồi, để lát tôi về nhà ăn cũng được.

- Về nhà? _ cậu bỉu môi. –Cô nấu sẵn rồi ah?

- Không! Ăn mì.

- Xì… vậy mà tôi tưởng, mà này đừng nói là từ hôm đó tới giờ cô toàn ăn mì nha?

- Không.

- Biết tự nấu rồi đấy? Có vẻ nội vào viện là cơ hội cho cô học hỏi thần bếp nhỉ? Vậy…

- Tôi ăn bánh mì với mì tôm. _ cô nói cắt ngang lời cậu.

- Hợ… _ cậu bó tay.

- Ah cả cơm hộp nữa. _ cô tiếp.

- Chịu cô rồi đấy! _ cậu thở dài. –Đi theo tôi. _ cậu giật tay cô kéo đi.

- Đi đâu?

- Đi ăn chứ đi đâu!

- Kệ tôi, liên quan gì đến cậu. Lát tôi tự ăn được.

https://thuviensach.vn

- Sao không chứ?

- Cậu… cậu là gì của tôi nào? Mặc xác tôi đi.

- Là bạn không được sao? _ cậu buột miệng nói.

- Bạn? _ cô khựng lại, nhìn thẳng vào mắt cậu.

- Ưmmmm… cô là bạn của bạn tôi, theo tính chất bắc cầu thì cô cũng là bạn tôi. OK??? _ biết mình nói hớ, cậu bào chữa.

- Đứng đây đợi tôi.

Cậu lấy xe đạp quay ra, đứng trước mặt cô:

- Lên.

- Tôi ak?

- Còn ai ở đây sao?

Cô bước ra phía sau, ngồi lên xe.

- Mà khoan! _ vừa leo lên cô lại nhảy xuống.

- Gì nữa? Sao cô nhiều chuyện vậy nhỉ?

- Sao tự nhiên cậu tốt với tôi quá vậy? Nói! Có ý đồ gì?

- Có ý gì cũng không tới lượt cô. Nhìn tướng cô ra đường sợ gió thổi mất không chừng, tôi đây có lòng tốt chở giùm mà không nhận thì thôi, đỡ mệt.

- Ờ… thì lên.

Cậu khẽ nhếch mép thành một đường cong hoàn chỉnh.

https://thuviensach.vn

……o……..

Nhà ngoại

- Sao không cho tui về nhà mà đến đây làm gì?

Cậu không trả lời, đi làm điều mình nghĩ mà không thèm để ý tới cô.

…

- Ăn đi kẻo nguội. _ sau một hồi loăng quăng cuối cùng cậu cũng lo xong bữa cơm.

Cậu bưng bát cơm, cầm đũa ăn ngon lành.

- Ờ! Mà này, cậu học ở đâu mà nấu ngon vậy?

- Tự nấu!

- Điêu.

- Không tin thì hỏi làm gì? Nhiều chuyện, lo ăn đi.

- Ko muốn nói thì thôi.

Hai người ăn được chút thì ngoài trời…

“Lộp độp”

Là tiếng mưa

Cậu giật mình nhìn ra bầu trời đêm đặc quánh một màu đen.

“Lộp độp… lộp độp…”

Tiếng mưa mỗi lúc một nặng hạt.

https://thuviensach.vn

- Ực… _ cậu khó nhọc nuốt miếng cơm còn dang dở trong miệng.

- Cậu không sao chứ? _ thấy thái đọ cậu kì lạ, cô hỏi.

Cậu với tay lấy ly nước uống hết một hơi rồi thở hổn hển.

- Này! Bảo,bộ có chuyện gì ah?

- Ờm… không. _ cậu cầm lại đồi đũa, ăn lấy ăn để. Hy vọng tiếng đũa bát đụng nhau, tiếng nhai nhồm nhoàm trong miệng sẽ át được tiếng mưa ngoài kia-tiếng mưa như hàng ngàn mũi tên ghim vào tim cậu.

“Đùng”

Tiếng sấm, sét rạch ngang trời xé tan sự tĩnh lặng của màn đêm-xé tan cả lòng cậu.

- AAAAAAAAAAA… không! _ cậu vứt đũa, đôi đũa rơi xuống sàn rồi mỗi chiếc một nơi. Cậu bịt tai, ngồi thụp xuống sàn, lùi dần vào góc tường. – Không! Con không cố ý! Không phải con! Mẹ! KHông phải con cố ý mà… hu. _ cậu gào thét, nước mắt lăn dài trên hàng mi cong vút. Trái tim cậu như bị ai bóp nghẹt.

- Cậu… Cậu… tôi phải làm sao đây? _ cô luống cuống không biết nên làm gì trước hoàn cảnh này.

Cậu vẫn không ngừng nói nhưng đó chỉ là độc thoại.

Ngoài trời vẫn mưa, tiếng sấm sét vẫn đang gào thét.

- Thôi đi! Hãy thôi đi! Tôi không muốn nghe mà! _ cậu bịt chặt tai, gào lên trong nước mắt.

Nhưng ông trời như đang ra hình phạt với cậu, mưa càng nặng hạt tiếng sấm vẫn thản nhiên rung lên từng đợt không thương xót.

https://thuviensach.vn

Thêm một lần, ký ức năm xưa lại trỗi dậy-ký ức cậu đã cố chôn vùi xuống tận đáy lòng. Cứ nghĩ rằng đã quên được, nhưng không, nó vẫn luôn tồn tại song song cùng cậu.

**10 năm trước…

Một cậu bé kháu khỉnh làm nũng gọi mẹ:

- A mẹ ơi bên kia có bán kem kìa mẹ, mình qua đó ăn đi! _cậu bé chỉ tay vào quán kem bên kia đường, tay còn lại giật giật tay mẹ kéo đi.

Người mẹ dõi theo hướng cậu bé chỉ rồi nhìn dòng xe đang tấp nập qua lại. Bà ngồi xuống kéo cậu vào lòng dịu dàng nói:

- Không được con à bây giờ xe cộ đang qua lại nhiều để lát có đèn báo người đi bộ được sang đường mẹ sẽ dắt con đi. Nha!

- Ứ ự… không, con không chịu đâu con muốn ăn bây giờ cơ! _cậu làm nũng giậm chân xuống vỉa hè.

- Cái thằng này mẹ đã bảo là lát nữa mẹ mua cho rồi mà, có im không thì bảo. Mày muốn chết thì thử qua đường bây giờ đi. _một cậu bé khác lớn hơn cậu ba tuổi quát.

Ương ngạnh cậu vẫn đòi mẹ mua cho bằng được dù cả mẹ và anh trai đều dỗ. Cậu quyết định tự làm theo ý mình, vẵng tay mẹ ra cậu lao thẳng xuống lòng đường với dòng xe đang nườm nượm qua lại.

Bất ngờ nên cả mẹ và anh cậu đều không giữ được cậu, khi nhìn lại đã thấy cậu chạy tới giữa đường.

“Tin tin”

Tiếng còi xe từ đằng kia đang bấm còi inh ỏi gấp gáp, mẹ cậu nhìn thấy chạy vội tới chỗ cậu mặc kệ xung quanh, chỉ kịp la lên:

https://thuviensach.vn

- Gia Bảo! cẩn thận con.

Cậu đã chạy sang gần tới rồi nhưng nghe thấy tiếng còi lẫn tiếng mẹ làm cậu quay lại.

Bà đẩy cậu vào vỉa hè rồi chỉ kịp la lên, tiếng hét lẫn tiếng của hai vật nào đó đụng vào nhau rất mạnh.

Cậu chỉ nghe được tiếng mẹ trong chút giây ngắn ngủi, khi quay lại đã thấy mẹ nằm đó giữa một vũng máu, chỉ toàn máu.

Cậu bé hoảng loạn chạy đến bên mẹ, nước mắt đã ôm lấy hai gò má cậu tự lúc nào không hay.

- Mẹ! Mẹ ơi! Mẹ tỉnh lại đi mẹ.

Anh cậu cũng vừa lúc chạy tới, nhưng anh thật kiên cường, anh không khóc thét như em. Bình tĩnh, anh đỡ mẹ nằm vào lòng để đầu mẹ tựa vào ngực mình.

- Mẹ ơi! Mẹ không sao chứ? Gọi cấp cứu đi! Nhanh lên! Cứu mẹ cháu với! Làm ơn gọi cấp cứu!

- Huy… hực… Bảo không sao chứ?

- Dạ không, em ấy đây này, mẹ nhìn đi. Mẹ yên tâm xe cứu thương sắp tới rồi, mẹ chờ thêm chút nữa nhé!

Bà cười nhẹ, khóe mắt rơi lệ:

- Ưhm… con trai mẹ!… hực… con ngoan… ngoan lắm! Sau này… nhớ chăm sóc em hộ mẹ… hực… đừng cáu gắt với em… hãy… thay mẹ dạy em trở thành một người đàn ông đích thực. Làm anh phải noi gương tốt biết chưa con? _ mẹ đưa tay lên ôm lấy má cậu hỏi, bàn tay tanh mùi máu tươi đang lạnh dần từng giây.

https://thuviensach.vn

- Con không biết, mẹ sẽ không sao mà! Mẹ phải dạy nó, nó cứng đầu lắm con không dạy nổi đâu!

- Mẹ tin ở con! Đừng làm mẹ thất vọng!

- Mẹ…! _ anh gào lên, nước mắt rơi lã chã nhưng anh không khóc chỉ đơn giản là nước mứt rơi thôi, tim anh đau như vỡ vụn.

- Bảo! _ mẹ đưa tay mong được nắm tay cậu con trai bé bỏng.

- Dạ…! _ nắm tay mẹ, cậu nấc nghẹn ngào.

- Con không được khóc… hợ… một nam nhi… đại trượng phu thì không được khóc!.. ực… Mẹ biết con trai mẹ mạnh mẽ mà, đúng không?… Hãy nghe lời anh và thay mẹ chăm sóc anh hai… nha con!

Cậu quẹt nước mắt nhưng vẫn nấc nghẹn ngào:

- Con không… hức… không khóc… ực…nữa đâu! Hừ… mẹ…

Nắm tay hai đứa con thật chặt, bà dặn:

- Hai anh em… đừng bao giờ gây lộn nghe chưa? Phải biết yêu thương, che chở, bao dung và tha thứ cho nhau! Và phải là một đấng nam nhi thật tốt, thật mạnh mẽ và kiên cường. Và thay mẹ chăm sóc cho bà và ba các con, có như vậy mẹ mới yên lòng nơi chín suối.

- Không đâu mẹ…! Mẹ…! _ hai anh em cùng òa lên khóc gọi mẹ.

Nhưng mắt mẹ vẫn nhắm, một dòng máu đỏ tươi trào ra từ miệng mẹ, tay mẹ tuột khỏi hai bàn tay bé xíu kia chạm đất.

“Ò e ò e ò e ò e….”

Còn lại chỉ là tiếng xe cứu thương…

https://thuviensach.vn

… mùi băng gạc, thuốc khử trùng nơi bệnh viện.

- Xin lỗi chúng tôi đã cố gắng hết sức nhưng chị nhà đã mất máu quá nhiều, não xuất huyết nặng nên… _ vị bác sĩ bước ra từ phòng cấp cứu nói.

“Đùng đùng… xẹt…”

Lời thông báo hòa cùng tiếng sấm xé tan lòng cậu, ngoài trời đổ mưa to cơn mưa như khóc thay cho cậu.

Ba cậu lặng đi không nói được lời nào, ba yêu mẹ nhiều lắm, cậu biết chứ, nhưng cậu biết làm gì đây…?

Và rồi… điều không mong đợi đã xảy ra, cú sock là quá lớn với ba, ông đã ra đi vì bệnh tim tái phát.

Cậu không bao giờ quên ngày mưa ấy, cái ngày đã cướp đi sự sống của hai người cậu yêu nhất trên đời. Lỗi lầm ấy do chính cậu là thủ phạm, cậu luôn dằn vặt bởi suy nghĩ đó mà không sao thoát ra được.

…**

- Mẹ… ba! Con xin lỗi! Con xin lỗi!

Chưa bao giờ cô thấy ai khóc trước mặt mình như thế, đặc biệt là một người con trai.

Chắc cậu đang rất đau! Không ngờ người như cậu lại có nỗi đau lớn đến như vậy. _ cô nghĩ bụng.

Không biết làm sao để giúp cậu đỡ hơn, thấy cậu cô lại nhớ về anh mình.

Cô ôm trầm lấy cậu, cô nghĩ rằng cậu đang cần một nơi để tĩnh tâm. Cũng không hiểu sao tự dưng lúc này cô lại thấy rất thương cậu.

https://thuviensach.vn

Giờ đây tiếng sấm đang gào thét như đang nhắc lại tội trạng của cậu khi xưa…

- ♫ ♪ ♫ ♫ ♪ ♫ ♪ ♪ ♪ ♫ ♫ ♫ ♫ ♪ ♫ ♪ ♪ ♪ ♫ … _ bản Forever secret garden vang lên bên tai phải cậu.

- Đây là bản nhạc tôi luôn nghe mỗi khi tâm trạng nặng trĩu, nó làm tôi đỡ hơn; hy vọng nó sẽ có tác dụng với cậu!… Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra với cậu, nhưng ít nhất cậu còn có thể khóc *tôi thì không*. Hãy khóc đi, nước mắt sẽ là liều thuốc sát trùng vết thương cậu hiệu quả! Nỗi buồn ấy sẽ được cuốn đi nhanh thôi, sau cơn mưa trời lại sáng, nước mắt đi trước nụ cười theo sau, hãy khóc để tìm ra nụ cười. Tôi sẽ cho cậu mượn bờ vai này!!!

Hơi ấm từ cô cậu chưa từng được nhận, nhưng sao lại quen thuộc đến thế? Đã từ lâu cậu khao khát có được cảm giác thế này, cạu thầm cám ơn cô trong đáy lòng *cám ơn cô! Nhỏ sao chổi. Cám ơn đã quét nỗi buồn trong tôi, cám ơn đã cho tôi chút ấm áp!!!*

….

Cậu đã thấy đỡ hơn, lấy lại bình tĩnh cậu hỏi cô:

- Cô nói cô cũng có tâm trạng?

Nới lỏng vòng tay, cô ngồi xuống cạnh cậu dựa đầu vào tường.

- Ừhm! Nhiều lắm.

- Cô chỉ nghe một bên thôi sao?

- Ừhm! Chỉ một.

Cô nhìn ra cửa kính, ngoài trời vẫn đang mưa – một trận mưa dai dẳng.

https://thuviensach.vn

- Tại sao?

- Cuộc sống luôn có hai mặt, cuộc đời luôn có hai hướng mà con người thường muốn tới.

- Là gì?

- Quá khứ và tương lai.

- Còn hiện tại?

- Hay là ở chỗ đó, con người ít để ý tới hiện tại của mình mà chỉ thường nghĩ về quá khứ hay tương lai. Một bên tai có phone nhạc cậu cảm thấy nửa đầu bên ấy như tan dần nỗi đau, nhẹ nhõm, thoải mái. Còn nửa kia…

- Nửa kia ủ dột, xám xịt, nặng trĩu, không lối thoát. Đúng chứ? _ cậucắt lời cô.

- Ừhm! Đúng. Mỗi khi như vậy, tôi sẽ quen hơn với nỗi đau ấy và biết mình nên làm gì. Thường là một quá khứ đau lòng và một tương lai tươi sáng, những gì trong tương lai theo thời gian rồi sẽ có một ngày trở thành quá khứ. Hãy sống sao để nó sẽ là quá khứ vui vẻ nhất. Hãy sống hết mình để một khi ngoảnh lại ta không còn gì phải hối tiếc! Đó là lẽ sống của tôi.

- Cám ơn cô!

- Vì cái gì?

- Không có gì.

- Không có gì mà đi cám ơn! Khùng.

- Tôi thích là thằng khùng khi bên cô!

- Cậu nói gì?

https://thuviensach.vn

- À không. (hên là trời đang mưa to nên cô nghe không rõ, không thì lộ tẩy mất)

– …

Cả hai cùng im lặng , cùng ngắm bầu trời kia… dẫu biết nó chỉ là một màu đen ngòm, thỉnh thoảng lại nhìn đối phương cười thầm; đương nhiên là người kia không hề biết.

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 19

"Kíttt"

- Cám ơn! _ cô xuống xe, mở cổng vào nhà.

- Này nhỏ! _ cậu gọi với.

- Hở?

- Làm bạn nhé?

- Theo tính chất bắc cầu?

- Không! Trực tiếp, tôi muốn… cô là bạn của tôi!

…

- Cô không muốn làm bạn với tôi sao?

…

- Tôi hiểu rồi, cô vào đi, tôi về.

- Này nhóc!

Cậu ngoái đầu lại

- Đừng có gọi tôi là cô này cô nọ nữa nghe chưa? Bạn bè gì mà suốt ngày cứ cô – tôi là sao? Cậu mà còn gọi tôi là cô một lần nữa thì… thì tôi nghỉ

https://thuviensach.vn

làm bạn với cậu luôn cho bõ ghét! _ nói xong không để cậu kịp trả lời cô đã vội đóng cổng.

Đứng sau cánh cổng cô khẽ cười đáng yêu.

- Tức là… nhỏ đồng ý làm bạn với mình? _ cậu cười sung sướng.

…!o!…

Đã một tuần trôi qua, cô chắt bóp dành dụm từng cắc nhưng vẫn chưa đủ. Vì sức khỏe nội quá yếu nên có nhiều khoản mới phát sinh, cô lo đến quên ăn quên ngủ. Khi nội khỏe sợ phải chăm lại cô mất, mới hơn một tuần mà cô đã sút lận mất mấy cân rồi không biết cô chịu đựng được bao lâu nữa.

“Cạp cạp cạp…”

Điện thoại cậu có tin nhắn.

- Rảnh hk nhox?

- Hơi hơi

- Hỏi vậy thôi, tui hk cần bít nhox đg rảnh hay bận bịu vướng víu gì hết. Mau wa đây tui nhờ tí!

- Ko thít! Nhờ ng ta mà nạt nộ z hả nhỏ kia?

- Lẹ lên, tui đg gấp nak!

- Thôi đc roài, đợi nhox xí!

- Ừa nhanh nha.

- 5’ sau

- Có gì mà gọi tui như gọi đò vậy nhỏ kia?

https://thuviensach.vn

- A, nhanh lên vào đây. _ cô kéo tay cậu lôi vào bếp.

- Gì đây?

- Hìhì…

- Cái điệu cười quen thuộc, nói! Tóm lại là cậu muốn tôi làm gì hả bà ngoại nhỏ của tôi?

- Ah thì… cũng không có gì, chỉ là nhờ cậu nấu giúp tôi nữa cơm cho nội. Nội ăn cháo miết ngán quá rồi, kêu tôi nấu cơm cho nội; mà cậu biết rồi đấy tôi có biết nấu gì đâu. Trăm sự nhờ cậu, tôi không muốn nội bỏ bữa, sức khỏe nội đang yếu lắmmm luôn, cậu làm ơn nấu giúp tôi đi mà! Hìhì

Mặc dù mỗi lần được cô nhõng nhẽo cậu rất thích, để được làm anh hùng cứu mỹ nhân nhưng không thể chịu nổi cái điệu bộ chảy nước ấy của cô thêm nữa.

- Cậu xua tay:

- Xì tốp, dạ em đi làm liền thưa chị!

- Có thế chứ, Bảo tốt nhất trên đời mờ. _ cô nịnh bợ.

- Không giám.

….

Nấu xong cả hai cùng vào bệnh viện, vì đã giúp cô nên cậu đòi trả công bằng cách cô phải đạp xe chở cậu đi. Biết làm gì bây giờ đành chịu thôi. Cô đạp xe bở hơi tai đến bệnh viện rồi hai người cùng đưa cơm lên cho nội.

“Cạch”

https://thuviensach.vn

- Con nhỏ này, mày định từ anh em hả? Nội nằm viện lâu vậy sao mày không nói cho bọn tao biết? Nếu tao không gặp ngoại thì mày định giấu bọn tao luôn chắc? _ vừa mở cửa vào, cô đã bị Kì Lâm chửi xối xả.

- Tao… tao…

- Tao ta cái gì? _ Kì Lâm làm mặt giận.

Kì Lâm trách cậu là phải đấy! Tại sao cậu lại giấu bọn tôi? Cậu không xem bọn tôi là bạn hả? Cả cậu nữa, biết chuyện mà không báo là sao? _ Hoàng Lâm trách móc cô rồi chuyển sang cậu luôn.

Cậu gãi đầu.

- Thôi nào mấy đứa, nội cũng có sao đâu, bé Na không nói vì sợ các con thêm lo thôi mà.

- Hìhì đúng đấy, tại tôi sợ mọi người lo lắng chứ bộ! Bỏ qua hen, lần sau tôi không giám nữa đâu mà! Hềhề.

Đó nội thấy chưa? Nó lại cười trừ rồi kìa. _ Kì Lâm vẫn giận.

Để hai cô nàng ở lại, Hoàng Lâm nhìn Bảo, hất nhẹ mặt ra cửa rồi ra trước. Hiểu ý cậu đi theo.

- Có chuyện gì vậy?

- Là chuyện của Na Na. Haizzz nhỏ đó rất cứng đầu nên sẽ không bao giờ nhận sự giúp đỡ, nhất định Na sẽ tự xoay sở tôi sợ cậu ấy không trụ nổi mất.

- Tôi biết!

- Cậu đã tìm được cách rồi sao?

https://thuviensach.vn

- Tạm thời thì chưa nhưng nhất định tôi sẽ có cách, cậu không phải lo cứ giao cô ấy cho tôi là được rồi.

- Tôi biết cậu đối với bé Na nhà tôi thế nào mà! Đúng không… Hoàng thiếu gia? _ Hoàng Lâm vỗ vai cậu.

- Cậu… sao cậu biết? _ cậu ngạc nhiên.

- Có đui cũng nhìn được ánh mắt của cậu dành cho bé Na huống gì tôi, một người bình thường.

- Ý tôi là… sao… sao cậu biết tôi là…

- Hoàng thiếu gia chứ gì? Có gì mà tôi không biết, điều đó có gì xấu đâu mà phải giấu hả anh bạn! Tôi không hiểu cậu lại ẩn danh như thế để làm gì?

- Cậu điều tra tôi đấy ah?

- Cuộc sống của tôi, ngoài mẹ ra tôi còn có hai người phụ nữ quan trọng nữa. Một là người tôi thương chắc cậu cũng biết thừa là ai, người còn lại chính là cô bạn thân hay đúng hơn là ân nhân, chính Na đã vớt tôi lên từ vũng sình bẩn thỉu. Tôi không cho phép ai đụng tới họ, nhưng may mắn là có cậu. Tôi sẽ giao toàn quyền có thể "đụng chạm" tới cô bạn thân của tôi cho cậu, nếu cậu giám ăn hiếp cô ấy tôi sẽ xử đẹp cậu luôn. Đừng làm tôi thất vọng, người anh em! Cố lên!

- Tôi đã không lầm khi kết bạn với cậu.

- Giờ cậu mới biết ah? Xời… đi thôi mất công mấy bả lại la ó om xòm. _ Hờng Lâm quàng tay qua cổ cậu dong đi.

…….

Do thời gian trôi qua nhanh hay vì cô quá bận rộn? Bận đến mức không nhận ra rằng thời gian trôi nhanh vậy. Cuối cùng cũng hết hai tuần nghỉ học,

https://thuviensach.vn

giờ là lúc cô phải quay lại trường học.

…

- Bọn mày ơi! Hộc hộc… _ thằng Phát Xêkô hớt hải chạy vào.

- Có chuyện gì mà mày bù lu bù loa vậy Xêkô mỏ nhọn? _ một đứa trong đám nói.

- Bảng xếp hạng trường mình… hộc. _ Phát Xêkô thở không ra hơi.

- Bảng xếp hạng gì? Hot boy? Hot girl? Hay…

- Không… hộc…

- Chứ là bảng gì?

- Học lực kìa.

- Xời… _ cả đám lắc đầu tản ra.

- Tưởng gì, bảng đó mày có nói cũng như không. Lớp này có bao giờ lọt được mem nào vào bảng đó đâu mà mày làm như to chuyện lắm vậy ak! Bộ mày định kêu cả đám lên xem thành tích của người ta rồi xặc máu chết đứng như Từ Hải hử? _ nhỏ Quỳnh – lớp phó trật tự bỉu môi.

- Có, lớp mình có đấy!

- Hả? Ai? Đứa nào? _ cả đám mới tan ra giờ lại vón thành một cục.

- Ờ… tao chưa coi.

- Ý trời ơi! Nói nó mỏ nhọn chớ có sai mà, mày muốn tao vạc mất mỏ mày không? Chỉ giỏi cục tác gì đâu không ah! _ Hoàng Lâm dọa nạt.

- Tao chưa coi nhưng tao chắc 100 ah không 1000/ooo luôn mà!

https://thuviensach.vn

- Còn lẻo mép hả mày?

- Tao nói thật, mấy em bên D8 mới báo tao tin nóng hổi này mà! Còn nữa không những một mà là hai mem lận, lại còn hạng cao nữa đấy!

- Muốn biết thì lên bảng tin điện tử coi là biết liền, nếu không đúng thì coi như Xêkô nhà mình xui xẻo vì nghe mấy em mách lẻo. _ Kì Lâm đưa ý kiến, bẻ tay rôm rốp.

- Ờ, đúng!!! _ cả đám di cư như vũ bão, kéo nhau lên bảng tin.

- Đúng lúc ấy cô, cậu cũng vừa tới.

- Gớm, hai anh chị dạo này là hay tòn ten lắm nhé! Chậc… lớp mình có thêm một cặp bài trùng rồi đây. Lại là nhỏ Quỳnh.

- Ê ê!!! Mày đừng có luyên thuyên nghe chưa. _ cô trợn mắt nhìn.

- Em sợ! Haha…

- Ê Quỳnh! Bọn nó định đi biểu tình hay sao mà trông hùng hậu vậy?

- Ah quên, thằng Phát Xêkô nói lớp mình có hai mem lọt vào bảng xếp hạng trường, mà còn là hạng cao nữa. Đi xem đi, nhanh lên.

- Ờ ờ… _ cô cũng tò mò liền chạy theo.

Cậu thì không hứng thú mấy nhưng một cặp bài trùng đã đi một lá thì lá còn lại đứng đây làm gì nữa, cậu cũng nối gót theo cô.

Tuy bảng tin điện tử của trường cao và lớn nhưng các học sinh yêuuuu quý của trường cũng cao, to không kém. Hầu hết các mem nhà D3 cô đều thuộc hàng thấp bé nhẹ cân (trừ cậu và một số mem quý hiếm khác) so với học sinh các khối khác nên việc nhìn bảng tin cũng là một việc khó khăn.

https://thuviensach.vn

Bọn nó phải chen lấn xô đẩy mãi mới kiếm được chỗ thuận mắt để có thể xem được.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA _ Kì Lâm hét toáng lên làm đứa nào cũng phải bịt tai, cách xa chục bước.

Ai cũng nhìn nó với ánh mắt dị hợm.

- Con này khùng hả? … Chắc là nó uống nhầm thuốc! … Nhỏ chắc mới trốn viện? … hay những câu đại loại như thế.

- Có chuyện gì vậy? _ Hoàng Lâm hỏi.

- Ực… _ Kì Lâm tròn mắt, chỉ lên bảng tin.

Hoàng Lâm cũng tròn mắt luôn.

Hai đứa ôm nhau nhảy tưng tưng. Người nhìn vào thì nói hai đứa khùng, người thì ngưỡng mộ vì nó được ôm hot boy còn có đứa thì đang ghen tị,…

Hai đứa đẩy mấy đứa xung quanh ra để thoáng tầm nhìn rồi kéo cô và cậu vào giữa.

Cậu nhìn lên bảng rồi chỉ đút tay vào túi quần không chút phản ứng.

- Nhéo tôi một cái coi! _ cô đập đập tay cậu, mắt vẫn chăm chú lên bảng tin.

Có cần như thế không?

- Nhanh! _ cô giục.

Cậu đưa hai tay, béoooôô một cái thật mạnh vào má cô.

- Ui aaaaaaa… đau đau! _ cô đánh tay cậu. – Là thật! Ha ha hahaha… đây là thật. _ lại đến lượt cô ôm cậu nhảy tưng tưng.

https://thuviensach.vn

Hành động của cô khiến cậu bất ngờ, không kịp phản ứng gì.

Cũng đúng thôi, No.1 là No.1 đó. Có ai lội ngược dòng từ cuối bảng lên đầu bảng mà không sung sướng đâu.

- Thôi thôi, hai người muốn truyền nhiệt thì để đến tối rồi truyền, giờ thì… _ lớp trưởng nói, nhưng chưa kịp nói hết cô đã nhảy vào ôm luôn lớp trưởng chia sẻ niềm vui.

- Để em truyền nhiệt cho tù trưởng luôn hen! Huhu… Tù trưởng ơi! Em thắng rồi, em làm được rồi.

- Gớm, có ra giọt nước nào đâu mà bày đặt. _ khó chịu khi thấy cô ôm người khác dù vẫn biết cô vốn vô tư, cậu liền kéo tay cô ra khỏi cổ anh lớp trưởng. – Về lớp, biết vậy đủ rồi.

…

- Mà này, cậu sướng nhé! No.2 cơ đấy, chỉ anh em vài đường coi. Khao đi! _ Hoàng Lâm bá cổ cậu, nói.

- Sao cậu không kêu ai kia No.1 khao đi?

- Này, cậu quên Na Na đang kẹt hả? Bả lấy đâu ra mà bao, có mà bao nilon thì được! _ Hoàng Lâm nói nhỏ vào tai cậu.

- Ờ… chứ cậu nghĩ tôi rảnh tiền hả? Tôi đang đi làm vật mặt ra nek ba!

- Xời… thì thôi.

“Ầm ầm ầm” _ thằng Phát Xêkô đập bàn.

- E hèm… yêu cầu dân chúng im lặng để tù trưởng của chúng ta có đôi lời muốn nói.

https://thuviensach.vn

- Cả lớp đều phá lên cười.

- Thằng mất nết! Bộ nhìn tao giống mấy ông tù trưởng lắm hả? _ Kiên – lớp trưởng gõ lên đầu thằng Phát một cái.

Chỉnh lại y phục, Kiên làm ra vẻ trịnh trọng quay xuống lớp.

- E e e… thử giọng… 1 2 3 4… e hèm… hôm nay, nhân dịp nhà D3 mình có chuyện vui và cũng nhân dịp trong một ngày trời xanh gió mát…

- Nóng thấy bà ở đó mà xanh với mát, có gì nói lẹ đi ông ơi! _ cô giục.

- Đúng đấy! Có gì thì nói lẹ đi, còn vòng vo tam thập quốc nữa. _ một đứa lên tiếng đồng tình.

- Ô kế! các hạ đã thít thì ta sẽ chìu. Hèm… tôi có lời tuyên dương hai bạn Bảo và Na! Hai bạn đã làm rất tốt trong kì học này… Ơ vỗ tay!

“Đốp đốp đốp…”

- Hai bạn đã dành đứt ngôi đầu bảng của trường với học sinh phải tính từ con số hàng ngàn này, điều đó không phải dễ nhưng hai bạn đã làm quá tốt! Hai bạn đã lấy lại danh dự của lớp sau bao nhiêu năm thất thế, hai bạn thật tuyệt! Chính vì vậy, hôm nay, với tư cách là một lớp trưởng – một người điều hành lớp tôi sẽ khao cả nhà một trầu mát cút luôn! Quyền chọn địa điểm sẽ thuộc về cậu Gia Bảo còn quyền chọn món ăn sẽ về phần Na Na.

- Hô lê… hoan hô, hoan hô lớp trưởng! Moah moah… moah _ bọn nó đập bàn đập ghế om xòm, còn có cả đứa hun gió Kiên nữa.

- Dạ em xin chân thành đa tạ bác Kiên ạ! Em nhất định sẽ chọn những món thật ngon cho các vị ở đây ạ! _ cô đưa tay bắt trước kiểu chào như trong phim kiếm hiệp. – Này cụ Bảo! Cụ là cụ nhớ phải chọn địa điểm có thật nhiều món ngon vào cho tôi nhé! Hôm nay bác Kiên đang thả cửa mình

https://thuviensach.vn

phải chớp thời cơ chứ, đâu phải lúc nào bác cũng soải tay thế đâu. _ cô hất mặt sang cậu.

- Yên tâm đê!

…

Buổi học kết thúc thật nhẹ nhàng vì nhờ thành tích học tập nên các thầy cô đã có cái nhìn thân thiện hơn với lớp. Chả cần nói thì ai cũng phải công nhận lớp cô đúng là tập hợp dàn sao phá hoại chuyên gia gây rối, học hành thì toàn "gậy gộc đập gà vịt".

7h tối

Hai cô cậu đã chọn quán kem mà hai người đang làm, được dịp quảng bá cho quán nên chị Anna đã ra giá ưu đãi cho mọi người. Nói là quán kem nhưng vào đó chả thiếu thứ bánh ngọt, trái cây nào. Đứa nào nhìn cũng hoa mắt ù tai, không biết nên chọn món nào vì nhìn món nào cũng muốn chọn hết. Những 40 đứa, đã thế sức ăn đứa nào cũng như voi ăn hoài mà không thấy no; cũng hên là nhà Kiên rất rất có điều kiện nếu không thì phải vật vã mới trả được nợ mất. Biết Kiên không so đo lại rất phóng khoáng nên cô cứ thế gọi thả ga, bọn nó chưa ăn hết mà cô đã gọi ra, đứa nào cũng biết ơn cô cậu vì đã cho chúng nó được bữa ăn free.

…

- Thanks hai ông bà nhiều nhiều! Bụng tôi sắp nổ tung rồi đây.

- Ờ, no quá.

- Tại đồ ăn ngon quá mà, ông bà nhớ ngồi trên đó hoàiiiiiii mãiiiiiiiii để bọn tôi còn được ăn hoàiiiiiiii mãiiiiiiiii nghen! Mà nhớ cái địa chỉ này nhé, từ giờ chắc tôi thành con mà xó ở đây luôn quá.

https://thuviensach.vn

- Cái đồ tham ăn. Hứ

Ăn xong bọn nó ra ngoài hóng gió để tiêu hóa những gì vừa đánh chén xong, đứa nào cũng xoa bụng kêu no. 40 đứa kéo nhau ra đường, quàng vai bá cổ đi khắp vỉa hè, đi đến đâu cũng gây sự chú ý. Với tinh thần đoàn kết và chịu chơi của bọn nó thì… ăn chơi không sợ "đạn" rơi, không cần quan tâm ai nghĩ gì tất cả bọn nó cứ thế tận hưởng gió trời; hết tám chuyện này rồi lại tới chuyện khác, bao nhiêu cái chủ đề mà bọn nó nghĩ ra, mãi đến khuya mới chịu giường ai người nấy về ngủ.

_____

- Dạ? sao có thể… chị có lầm không ạ?

- Lầm lỗi gì? Không có.

- Vậy thì lạ quá, nội em nằm viện lâu vậy mà chỉ mất có nhiêu đó sao?

- Đã bảo là nội cô được hưởng chế độ ưu đãi mà, hỏi nhiều vậy. Lẹ lên cho tôi còn làm việc.

Sáng nay bác sĩ đã cho nội được xuất viện, cô đi làm thủ tục rồi thanh toán viện phí nhưng tiền viện phí mất rất ít, tính cả tiền thuốc men cũng chỉ mất hơn 1 triệu trong khi nội nằm viện đã lâu.Thấy kì lạ nhưng cô cũng thôi vả lại đỡ đồng nào hay đồng ấy.

- Chào chị! _ đợi cô đi hẳn cậu mới lộ diện.

- Chào bạn, hìhì. _ là cô y tá đợt trước đã bị cậu hạ gục.

- Chị làm tốt lắm, cám ơn chị nhé!

- Mà… hai người là anh em việc gì phải giấu nhau như thế? Ai trả mà không được, tội gì phải chia phần để trả còn kêu tôi không cho cô ấy biết?

https://thuviensach.vn

- Ah thì… cũng không có gì mà hôm nay em nhìn chị xinh thế cơ!

- Wủy xứ! Hìhì thật hả?

- Cậu nhún vai.

- Bảo!

- Hả?

- Cậu làm gì ở đây vậy?

- Cậu vẫy tay chào chị y tá rồi chạy lại chỗ cô.

- Thì tôi đến đón nội không được hả?

- Vậy xách dùm đồ cho tôi đi để tôi dỡ nội đi.

- Chậc, đúng là con gái. Tránh ra coi! _ cậu gỡ tay cô ra khỏi nội rồi cầm tay nội bỏ lên cổ mình cõng nội đi trước bao ánh mắt ngưỡng mộ của bao người và nhất là các nàng đang có mặt ở đó.

- Cậu… cậu… _ cô vội chạy theo với đủ thứ đồ lỉnh kỉnh.

Vừa ra khỏi bệnh viện đã có một chiếc taxi đậu sẵn ở đó, cậu mở cửa xe đỡ nội vào rồi lấy đồ đạc từ tay cô bỏ vào cốp xe.

Đợi cô yên vi sẵn sàng, xe bắt đầu lăn bánh.

…

Tới nhà, cậu lại cõng nội lần hai vào nhà.

- Cám ơn con, lưng con êm gớm cho nội ngủ luôn nội cũng chịu.

https://thuviensach.vn

- Hehe con phá lệ cho nội lần này thôi nhé, có êm thì sau này để vợ con cảm nhận nữa chứ nội, nội nằm hoài mất zin hết rồi lấy đâu vợ con xài. Haha. _ cậu cười khoái trá.

- Ọe… cậu thuộc hạng ế kinh điển rồi, đừng có mơ đến vợ. _ cô bưng na cốc nước cam mát lạnh ra.

- Cô đừng có độc mồm độc miệng nghen, sau này tôi có bề gì thì tôi bắt đền cô đấy. Lúc ấy đừng có ăn vạ xin tha.

- Hứ… không thèm. _ cô bỉu môi.

Chậc… hai cái đứa này, ngồi đâu là chỗ đó bị thiêu rụi hà. Vậy mà cứ thích gặp nhau, gặp nhau rồi lại đấu đá. Haizzzzz… đúng là "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ – Vô duyên vô dụng bất đắc kì phùng", không biết hai đứa nhỏ này là "hữu" hay "vô" nữa…? _ thấy hai người cãi nhau nội thấy cũng vui nhà vui cửa, cứ như được sống lại với một thời trẻ trâu của mình nên nội để hai người tự nhiên chỉ ngồi im lặng quan sát. Lâu lâu lại bật cười vì những câu nói hết sức ngô nghê của cô cậu, nhưng hai người nào biết được mình đang là kẻ ngô nghê ngốc nghếch nhất trên đời vào lúc này.

(Có thí chủ nào thấy mình trong "gương" không…? Hơhơ)

"Kịch"

"Hự…"

- Ui yaaaaaaaaa ha…"

Mới sáng sớm cô đã hun cửa rồi.

Không hiểu cô đi đứng kiểu gì mà đập đầu vào cửa rồi té dúi dụi xuống đất.

https://thuviensach.vn

- Mới sáng sớm đã xui xẻo, sáng nay tui bước khỏi phòng bằng chân nào vậy trời? Kem đánh răng thì hết sạch, gạo cũng tạnh củ, mắt thì cứ giật liên hồi làm người ta nhìn không rõ va phải cửa, là điềm lành hay điềm gở vậy trời…? Hu…

- …

Chuẩn bị sẵn sàng lên đường đi học, ra dắt chiếc xe đạp thân yêu, cô mở cổng định ngồi lên đạp thì… cô khựng lại.

Khoan đã, bữa nay số mình đang đen như mực, chậc phải cẩn thận mới được. _ cô lại dắt xe ngược trở vào rồi đi bộ đến trường.

Đang lang thang trên vỉa hè dưới những tán cây mát rượi, bên tai vang lên những bản nhạc quen thuộc mà cô yêu thích; cô khẽ cười chả biết cô cười vì điều gì nữa. Cũng nhờ cái u to tướng trên trán mà cô được tận hưởng mùi nắng sớm như vậy, kể ra cục u cũng không đáng trách là mấy.

- Ê nhỏ!

Không trả lời

- Na!

Không trả lời

- Trần Na Naaaaaa!

Không trả lời

Cậu bực mình, gạt chân chống xuống, cậu đến giật tai phone trên tai cô xuống rồi hét to vào tai cô:

- TRẦN NA NAAAAAAAAA!

https://thuviensach.vn

- AAAAAAAAAAAAA… _ cô giật mình hét toáng lên. – đồ khùng, cậu có biết tai tôi đau không HẢAAAAAAAA? _ cô lại hét vào tai cậu.

- Nhỏ làm gì mà vừa đi vừa cười như nhỏ khùng dạ? Mà… xe nhỏ đâu?

- Tôi… _ cô đang định nói thì cậu kéo đầu cô lại.

- Cái gì đây?

- Không nhìn thấy sao còn hỏi?

- Ý tôi là tại sao nó lại ở đây? _ thấy cục u to tướng đỏ hỏn, hình như còn có cả vết máu trên trán cô, cậu tức giận.

- Kệ tôi, liên quan gì đến cậu? _ cô hất tay cậu ra.

- NÓI! _ cậu quát.

Mắt chớp chớp mồm đớp đớp, cô nuốt khan *ực*.

Cậu đang tia ánh mắt tialaze nhìn cô.

- Chậc… thì chuyện là thế này… @#$%@#$%^@$#%#$@#!@…. đó là vậy đó, được chưa? _ cô kể một hơi không nghỉ.

- Cái tội lơ đễnh, đáng đời. _ miệng thì chửi cô nhưng lòng thì đang xót xa khôn xiết.

- Đúng là xui mà, mới sáng sớm đã gặp cậu. Đồ dở hơi tập bơi mãi mà vẫn…

Cậu lại tặng cô một tialaze tiếp làm cô ngập luôn miệng khống nói nữa.

- Nhỏ muốn trễ học thì tiếp tục tản bộ đi nhé, nhóc đi ah!

- Ơ khoan, đợi tôi.

https://thuviensach.vn

- Coi như ngày hôm nay tôi dành để tích đức vậy, nhanh!

Cô vội vã ngồi lên yên sau chuẩn bị tư thế sẵn sàng.

- Ai nói chỗ đó của nhỏ?

- Chứ ở đâu? Mà sao cậu là cậu dạo này hay gọi tôi bằng cái điệu bộ nhỏ với nhặt ấy lắm nhé! Tôi thì lịch sự xưng cậu đàng hoàng nhá.

- Tui thítttttt thế, không nói nhiều lên chở, nhanh còn kịp.

Vì sợ đụng mặt bác bảo vệ lại còn cả hình phạt của ông thầy Khánh nên cô đành chấp nhận.

Khổ sở hăng sức đạp chở cậu đến trường, cô không thèm nhìn cậu một giây mà bỏ vào lớp luôn.

- Ê Na! cậu bị saovậy? _ Hoàng Lâm hỏi.

- Cậu đừng hỏi nữa. _ cô nằm thườn xuống bàn.

- Mày làm gì mà thở hổn hển vậy con kia? _ thấy cô đang mồ hôi nhễ nhại, Kì Lâm hỏi. – Ăn không? _ Kì Lâm chìa gói bim bim ra mời cô.

Nhìn nó ăn ngon lành, xung quanh lại còn bao nhiêu đồ ăn. Cô gắt:

- Mày lấy đâu nhiều tiền mà ăn hoang dại vậy? Mà mày có biết mấy giờ rồi không mà còn ăn hàng?

- Đồ này là Free, Free nhé; của ông Hoàng Lâm mua chứ bộ! Còn giờ thì bây giờ mới là 7h thôi cô ạ, còn cả tiếng đồng hồ nữa mới vào lớp, tội gì mà không ăn?

- G…i… gi…gì… mày… mày mày mới nói gì? _ cô rít qua kẽ răng.

- Cô nắm chặt hai tay hình cú đấm, mắt nổi lên từng tia đỏ au.

https://thuviensach.vn

- Chào cả nhà! _ đúng lúc ấy cậu bước vào lớp.

“Bum bum bum…” _ khói trên đầu cô có thể sánh với tàu lửa rồi đây.

Cậu có biết bây giờ là mấy giờ không? _ cô nói mà cố kìm dòng máu đang lộn ngược bên trong xuống.

- 7h05’ _ cậu thản nhiên trả lời.

- Ha ha hahaha… mới 7h05’ thôi hả?

- Ừhm… hả? _cậu đã nhớ lại việc lừa cô rằng đã trễ giờ.

36 kế, chuồn thượng sách, ccậu vội co dò dông thẳng.

- HOÀNG GIA BẢOOOOOOO…!!! ĐỨNG LẠI CHO TÔIIIIII!!! _ cỗắn tay áo, đuổi theo cậu.

Rượt nhau vòng vòng mấy sân trường mà cô vẫn chưa chịu tha cho cậu.

Chợt…

- Na Na! Bé Na!

Nghe giọng nói có phần quen thuộc gọi mình cô quay lại, nhưng… chả có ai.

Định quay đầu bước tiếp thì…

- Na!… Chiken rice! _ người đó lại gọi.

Chicken rice…? _ ccô khựng lại hẳn khi nghe đến tên ấy.

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Cô ngó nghiêng xung quanh để tìm người đã gọi mình nhưng không thấy ai cả. Cô dừng mắt lại nơi một người mà cô cho là lạ hoắc *trước giờ nhà trường có cho người ngoài vào trường đâu nhỉ…? Mà nhìn cũng có vẻ lịch thiệp, cũng biết cách ăn mặc gớm, ngoại hình cũng không tồi… mà thôi kệ người ta liên quan gì đến mình đâu* _ nghĩ rằng đã nghe lộn nên cô định bỏ đi.

- Chậc, nhưng sao mình thấy cái ánh mắt đó quen quen nhỉ…? Đã gặp ở đâu thì phải! _ cô dừng bước, quay lại nhìn anh chàng đó thêm một lần nữa *Mà thôi, lỡ người ta chửi mình thấy sang rồi bắt quàng làm họ thì khổ, haizzz… nhưng mình nghe rõ có tiếng gọi mà nhỉ…?* _ cô lại cất bước đi.

- Không nhớ anh sao bé Na? _ lại giọng nói ấy.

Cô quay thoắt người lại, vẫn không thấy ai *sao hắn cứ nhìn mình nhỉ? Đầu óc, toàn nghĩ đi đâu không ah chắc tại mày nhớ người ta đến ban ngày cũng mơ thấy nữa!* _ cô tự dí vào đầu mình trách mắng.

- Cô gà con bé nhỏ của anh, đã nhớ ra chưa? _ anh chàng ấy nói.

Lần này thì cô chắc 100% là giọng nói ấy *Là anh ta sao?* _ nhìn kỹ lại người trước mặt mình cô cố nhớ lại một khuôn mặt nào đó khi xưa *Ánh mắt đó, đôi môi đó cả giọng nói ấm áp đó… .

- Anh Quốc…?

Anh cười nhẹ rồi tiến về phía cô.

https://thuviensach.vn

- Này cô bé, em vẫn còn thích ăn cơm gà của anh đấy chứ?

- Không, em hết thích rồi, mấy năm rồi sao em còn nhớ chứ. Mùi vị em đều quên tất rồi.

- Em vẫn còn cái kiểu nhõng nhẽo anh đến bao giờ hả cô nàng? _ anh bóp mũi cô.

- Aaaaa đau em, ghét anh ghê.

- Con gái nói ghét là yêu con gái nói 2 là một, anh sẽ nghĩ rằng em vừa nói em yêu anh! Haha…

- Cái anh này! _ cô đánh tới tấp vào người anh.

Anh bắt lấy tay cô kéo vào mình, cô nhanh chóng gọn trong vòng tay của anh. Dĩ nhiên cô cũng đáp lại anh bằng một cái ôm ấm áp đã lâu không gặp, nhưng chỉ giống như của một người em gái với một ông anh trai mà thôi.

- Em vẫn khỏe chứ? _ anh vuốt nhẹ mái tóc cô.

- Em rất rất khỏe đây, còn đợi anh về bắt đền nhiều nhiều đĩa cơm gà cho em chứ. Chả thế mà lúc nào anh cũng gọi em là chicken rice sao. Hì… _cô vỗ lưng anh đốp đốp.

Anh phì cười bởi câu nói của cô.

- Anh nhớ em nhiều lắm Na ah! Em cũng nhớ anh chứ?

- Không em không nhớ.

- Em nói thật hả…? _ anh đẩy cô ra, ghìm chặt hai vai cô.

- Không những nhớ mà rất rất nhớ, rất nhớ được chưa ông anh?

Anh cười sung sướng lại ôm cô vào vòng tay tiếp.

https://thuviensach.vn

- Thôi thả em ra coi, mất công ai nhìn thấy lại hiểu lầm thì em có mà lượm gạch về xây nhà cũng không hết.

- Yên tâm! Lúc ấy anh sẽ lượm về xây nhà cùng em.

…

- Con gái con đứa gì mà tự nhiên như con trai vậy, trời trời…! Còn làm gì giữa thanh thiên bạch nhật vậy trời? Đúng là… thật không chịu nổi mà. _ thấy cảnh đó, cậu chỉ muốn bay vào kéo cô ra rồi tặng tên kia vài quả ổi tím ngay lập tức.

- Này! Đừng nóng, cậu định làm gì vậy? _ Hoàng Lâm đã kịp kéo tay cậu lại.

- Tôi…

- Tức lắm phải không? Muốn bóp chết anh chàng kia đúng không?

- Tôi… hứ, việc gì tôi phải làm vậy.

- Nhưng trên trán cậu ghi rõ là có đấy.

- Đừng có luyên thuyên. _ cậu giằng tay ra định bỏ đi.

- Khoan đã, anh ấy là Quốc, là bạn thân của anh trai Na Na, đã mấy năm họ không gặp nhau nên cậu phải thông cảm cho họ chứ. Hơn nữa tôi nghĩ, Na chỉ xem anh ấy như anh trai thôi.

- Sao cậu chắc? Đó chỉ là suy nghĩ của riêng cậu.

- Có thể, nhưng tôi chắc một điều là anh ấy không chỉ đơn thuần xem Na Na như em gái. Vậy nên, tôi muốn cậu hãy đấu tranh đi. Hãy cạnh tranh công bằng, anh bạn ạ!

https://thuviensach.vn

- Nhưng…

- Chậc, về khoản này thì cậu chỉ đáng xách dép cho tôi thôi nhé. Cậu có thấy tôi có ngần ngại gì khi Kì Lâm thẳng tiến không? Người ta nói hạnh phúc là đấu tranh mà, chán cậu quá! Cậu cứ từ từ suy nghĩ ha, tôi đi đây! Nhanh còn kịp nhé người anh em.

Cậu đứng đó nhìn hai người, suy nghĩ lúc lâu *Lâm nói cũng phải, nhưng lỡ nhỏ không thích mình nhỡ nói ra đến cả cơ hội làm bạn dợ cũng không còn thì… biết tính sao đây?*

…

- Thảo nào sáng giờ mắt em cứ giật liên hồi, thì ra là báo hiệu anh đến.

- Tại nó nhớ anh quá đây mà… haha.

- Tự xướng quá nhẩy! Hì… mà anh đến trường em có việc gì ah? _ hai người ngồi xuống chiếc ghế đá gần đó nói chuyện.

- Ừhm, anh đến để làm việc.

- Làm việc? _ cô ngạc nhiên.

- Có gì mà em ngạc nhiên vậy?

- Em nhớ anh đâu có theo ngành sư phạm?

- Ừhm, em nhớ chính xác đấy!

- Vậy… thế anh làm gì ở đây nếu không dạy học?

- Anh được mời đến phụ trách về mảng thông tin của trường em ah!

- Ohhhh thì ra là vậy! Giống như công việc của một lập trình viên không anh?

https://thuviensach.vn

- Ờm… cũng gần như thế đó em.

“Tùng tùngggg”

- Haiz… đến giờ em vào lớp rồi, gặp anh nói chuyện hàn huyên sau nhé. Mà anh còn nhớ địa chỉ nhà em đấy chứ?

- Còn chứ cô bé, sao anh quên được.

- Vậy anh rảnh thì ghé nhà em chơi nghen, nội nhắc anh suốt.

- Ừhm, anh hứa!

- Thôi em đi nha, bye anh.

- Tạm biệt em.

Cô nhanh chân chạy vào lớp.

- Anh sẽ không để tuột cơ hội được bên em một lần nữa Na ah! _ anh hạ quyết tâm.

……o……

Một tuần nữa trôi qua, không có gì đáng nói ngoài việc Quốc trở về và vị trí No.1 cô vừa giành được cả. Liệu có phải sự thanh bình hiện giờ là để bắt đầu cho sự khuấy động nhịp sống kế tiếp lên nốt thăng không… ?

…..

Tan trường

Cô lại tiếp tục đi bộ trên con đường với hàng cây và cả những bản nhạc quen thuộc, đã một tuần nay cô đi bộ đến trường rồi lại về nhà; kể từ cái hôm cô đi bộ vì sợ xui ấy mà cô đã nhận ra được cái vui của thú ngao du đi bộ. Vả lại nhà cách trường cũng không xa lắm nên cô quyết định từ nay sẽ

https://thuviensach.vn

đi bộ đến trường coi như tận hưởng chút mùi nắng mới, không khí mới, cả những giọt sương mới và cũng coi như tập thể dục buổi sáng vậy.

“Kítttt” _ cậu thắng xe đạp lại, dừng cạnh cô.

- Lên đi! Giờ này mà còn ở đó hái hoa bắt bướm.

- Ê nhóc, cậu thấy tôi hái hoa bắt bướm hồi nào hả? Hả? Hả?… Mà ngu chi đi với cậu? Định gài tui vào bẫy rồi bắt tui làm tài xế hả? Mơ đi, tui không ngu. Hứ…

- Có ai nói để cậu chở đâu, lên, tôi chở!

Cô nhìn cậu dò xét:

- Thật?

- Bộ nhìn tôi giống giả tạo lắm hả?

- Về lấy gương soi đi, không phải giống mà là một thì có.

- Lôi thôi rắc rối như bà già khó ưa, giờ có lên tôi chiử về không?

- … _ cô nheo mày vờ suy nghĩ.

Bỗng đâu

“Brừm brừm…” _ tiếng động cơ từ phía sau cô cậu vang lên rồi từ từ nhỏ lại và cuối cùng là đứng cạnh hai người.

Hơi bất ngờ, cả hai đều nhìn người đàn ông từ từ bỏ mũ bảo hiểm ra…

- AAAAAAAA anh Quốc! _ cô reo lên.

Cậu thì đang phóng tên lửa vào Quốc nhưng rất tiếc anh ấy không chút mảy may để ý đến cậu mà đúng hơn là không hay biết về sự có mặt của cậu.

https://thuviensach.vn

- Em nhận không ra anh đấy, trông anh lẫn xe đều chuẩn Xman luôn! Cô nào qua đường bây giờ cũng đang lác mắt lẫn ghen tị với em vì em có phúc được diện kiến ông anh vừa đẹp trai lại còn đúng chuẩn perfect nữa chứ! Hehe _ cô bật ngón cái lên khen Quốc.

- Hì… bình thường mà em.

- Anh đi đâu qua đây vậy? _ cô hỏi.

- Anh đến thăm nội với em đây. Em đi bộ hả? Anh nhớ trước đây em đi xe đạp mà?

Quan tâm gớm, đi mấy năm mà còn nhớ quá vậy…? _ cậu làu bàu trong bụng.

- Thì có đi, nhưng em mới đổi xe căng hải đi rồi.

- Vậy em có đi luôn với anh không? Hay là thích đi bộ tiếp?

- Có chứ, cho em đi ké với!

*Gì? Cậu… cậu… cậu giám đi với hắn…? _ cậu mấm môi.

- Vậy anh em mình đi ha!

- Ok man!!!

- Này! _ cậu gọi với cô.

- Thôi cậu về sau nhé! Tôi đi với anh Quốc đây.

- Ai vậy em? _ giờ Quốc mới nhận ra sự có mặt của cậu, không hiểu sao lần đầu gặp anh đã có cảm giác phải chú ý tới con người cậu rồi.

- Ah, thằng bạn em ak mà, thôi anh em mình đi đi. Biết anh đến chắc nội vui lắm!

https://thuviensach.vn

- Ừhm, em bám chắc nhé!

- Ok!

- Ê ê… Na! _ cậu gọi nhưng không kịp nữa rồi cô đã khuất hẳn sau hàng cây cùng Quốc. – Tôi ghét cô TRẦN NA NA! Từ nay cô có đi bộ hay chạy bộ gì tôi cũng mặc xác cô.

Cậu lấy điện thoại bấm số gọi cho ngoại

“Alo”

- Ngoại ạ? Ngoai khỏi nấu cơm tối cho con nha!

“Sao vậy”

- Không sao đâu ngoại, mai được nghỉ nên con định về nhà thăm nội con.

“ờ, cho ngoại gửi lời hỏi thăm bà ấy nghen!”

- Vâng! Con cám ơn ngoại!

Cậu cúp máy, cất điện thoại vào túi quần rồi quay xe đạp đi về phía ngược lại.

…

“Rầm” _ cậu đóng cửa mạnh, đổ ầm xuống giường.

- Gia Bảo! Con sao vậy? _ thấy thái độ cậu kỳ lạ zú chạy lên theo thì cậu đã đóng xầm cửa mất tiêu, zú gõ cửa hỏi quan tâm.

- Con không sao! Zú mặc kệ con đi. _ cậu lấy gối chùm đầu lại.

- Haizzz… _ zú lắc đầu chịu cậu.

https://thuviensach.vn

- Có chuyện gì vậy zú? _ đúng lúc anh Gia Huy đi làm về, thấy zú có vẻ lo lắng lại đứng trước phòng cậu, anh hỏi.

- Zú cũng không biết nữa, cậu vừa về đã lao lên phòng rồi nhốt mình trong đó. Cậu xem thử coi Gia Bảo có sao không? Zú lo quá!

- Zú yên tâm đi, để nó cho con. Chắc là lại vấn đề của cậu thanh niên mới lớn thôi mà.

- Ờ, vậy nhờ con nha!

- Nó cũng là em con mà zú!

- Vậy thôi zú đi chuẩn bị bữa tối nha!

- Vâng.

- Mà zú ah!

- Ừhm.

- Tối nay zú cho con món cơm gà nhé zú, đã lâu nó chưa được ăn rồi.

- Ừhm, zú biết rồi.

- Con cám ơn zú.

Zú chỉ mỉm cười hiền.

…….

Bữa tối không mấy vui vẻ vì cậu chỉ toàn ăn với ăn, cậu ăn như chưa bao giờ được ăn vậy. Uổng công zú làm món cơm gà ngon thế với ý tốt của anh trai cậu mà cậu không thèm để ý chỉ cắm đầu vào ăn.

- Con no rồi, cả nhà mời cơm! _ cậu kéo ghế đứng dậy.

https://thuviensach.vn

- Gia Bảo, có chuyện gì xảy ra với nó hả Gia Huy? _ bà nội anh hỏi.

- Nó như thế từ lúc về đến giờ rồi thưa nội.

- Hãy coi có chuyện gì xảy ra với nó.

- Vâng thưa nội.

Ở nhà này chỉ có mình cậu là giám tỏ thái độ mà thôi, từ cách ăn nói đến từng hành động cử chỉ đều phải thật khuôn phép đối với tất cả mọi người. Đã là người của nhà này thì phải tuân theo những quy tắc đã đặt ra từ nhiều đời trước, cấm cãi, cấm bàn, cấm thắc mắc. Vì vậy, bà cậu là một phụ nữ truyền thống và quyền quý. Bản tính cậu ghét nhất gò bó khuôn mẫu nên chưa một lần cậu đi theo cái khuôn ấy dù chỉ một lần.

…

Một tay gối đầu, một tay ngắt cọng cọ cho vào miệng nhai, chân bắt hình chữ ngũ, cậu nằm trên bãi cỏ mát rượi . Không gian xung quanh thật yên tĩnh nhưng lại không hề tẻ nhạt chút nào, quả không hổ là căn biệt thự Hoàng Gia. Tu yên tĩnh nhưng lòng cậu lại không yên chút nào, nằm trên bãi cỏ cậu trở mình liên tục; trong đầu toàn một mớ hỗn độn những cảnh tượng vui vẻ – âu yếm – ngọt ngào của cô và Quốc mà cậu tưởng tượng ra hù mình.

- Có khi nào hắn rủ nhỏ đi xem phim không ta?… Mà không được, trong rạp tối om, hắn lợi dụng cơ hội… nắm tay nhỏ… bốn mắt nhìn nhau tóe lửa tình… ực… tình rơi xuống đất tóe linh tinh… không! KHÔNG ĐƯỢCCCCC!!! _ cậu đầu nguầy nguậy, bật dậy hét lớn.

- Sao lại không được? Có chuyện gì ah? _ Gia Huy hỏi rồi ngồi xuống cạnh cậu.

- … Không có gì.

https://thuviensach.vn

- Chắc chú đang yêu chứ gì?

- Hợ… (trúng tim đen) _ cậu tròn mắt nhìn anh.

- Em không cần ngạc nhiên vậy chứ, anh cũng là một ông anh tử tế biết quan tâm em út chứ tệ gì, vả lại anh cũng đã từng ở tuổi em cũng đã từng trải thì anh biết cũng có gì lạ đâu.

- Cậu thu lại ánh mắt của mình, nằm xuống cạnh Huy.

- Anh cũng từng yêu? Tình yêu học trò?

- Ừhm!

- Từ khi nào? Em chưa bao giờ thấy anh nhắc đến.

- Em quên rằng mỗi lần anh ngồi xuống thì em đứng lên sao?

- …

- Đã rất lâu, cách đây 5 năm rồi.

- 5 năm? Đến giờ ah?

- Ừhm!

- Vậy sao anh không giới thiệu cho nội.

- Đó chỉ là mối tình đơn phương của anh.

- Vậy sao anh không nói ra.

- Chính vì hèn nhát nên anh không giám bày tỏ, để một ngày cô ấy rơi vào vòng tay của người khác và bây giờ khi người kia ra đi cô ấy phải đau khổ. Không đành lòng nhìn người mình yêu đau khổ nhưng tình yêu giữa

https://thuviensach.vn

họ quá lớn, sẽ không bao giờ có cơ hội thứ hai vì chính anh đã vứt bỏ cơ hội đó khi nó đến với anh.

- Anh ta đi đâu?

- Điều đó thì chỉ anh ta biết.

- …

- Dạo này nghe nói thành tích học tập của em không tồi, nội có vẻ rất vui và hài lòng về em. Anh đoán không lầm thì đó là nhờ cô gái đó?

- Cái gì mà nhờ cô ta? Đó là do em vì em và của em chứ liên quan gì tới nhỏ đó.

- Vậy tức là có cô gái đó.

- Đã nói là không phải mà!

- Ok! Vậy nếu đó là do em thì anh sẽ vì em vậy, mai anh sẽ gọi điện cho hiệu trưởng chuyển em lên khối A học, ở đó có các giáo viên có tay nghề cao hơn vả lại với thành tích No.2 của em thì quá ône để học ở khối…

- KHÔNGGGGGGG! _ cậu bật dậy, hét to cắt lời anh.

- Why?

- Em không thích.

- Nhưng đó là vì tương lai của em.

- Không, đã nói là không thích mà!

- Anh cần một lý do chính đáng, nếu không cho anh một lý do ngày mai em sẽ là học trò cưng của khối A. Quyết định vậy nhé, anh lên phòng đây! Suy nghĩ kỹ và cho anh câu trả lời sớm nhất.

https://thuviensach.vn

- Anh Gia Huy! _ cậu gọi với theo nhưng anh vẫn đút tay vào túi quần bước đi.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA…!!! _ cậu bất lực lẫn ức chế đành hét lớn để giải tỏa bớt.

“Gâu gâu gâu…” _ mấy chú chó bẹc giê trong chuồng sủa lớn.

Cả đến bọn mày cũng muốn chống đối tao hả? _ cậu chút giận lên mấy chú chó vô tội vạ.

……

Đi đi lại lại trước phòng anh Gia Huy, cứ định gõ cửa rồi lại thôi, định bỏ đi rồi lại quay lại, hết vò đầu bứt tóc rồi lại thở dài,… cậu làm đủ trò để giải tỏa căng thẳng.

- Vào đi! _ anh Huy nói.

- Hợ… _ cậu ngó nghiêng xung quanh tìm xem có chiếc camera mini nào không, chưa gõ cửa mà anh đã biết sao?

- Không có camera đâu, yên tân vào đi.

Cậu mở dè dặt mở cửa vào.

- Ngồi đi, anh nghe đây!

- …

- Vẫn chưa tìm ra lý do sao?

- Ờm…

- Cậu có phải em anh không vậy? Con trai nói cho tròn vành rõ chữ xem nào.

https://thuviensach.vn

- Thì có, nhưng… chưa có gì hết.

Anh Huy vẫn nhìn cậu

- Chỉ là em đơn phương.

- Vậy tức là em chưa cho cô ấy biết?

- Gật

- Đừng đi vào vết xe đổ của anh, cảm giác hối hận, giằn vặt ấy rất khó chịu. Hãy đến nói với cô ấy đi.

- Nhưng…

- Em sợ nói ra đến cơ hội làm bạn cũng khó đúng không?

Gật

- Nhưng nếu em không nói cô ấy sẽ không bao giờ biết được, lỡ cô ấy cũng đang mong sự bày tỏ từ em thì sao?

- Chắc không có đâu, bên cạnh nhỏ giờ luôn có một người rồi.

- Vậy hãy chiến đấu với anh ta, cạnh tranh công bằng và chinh phục cô ấy. Anh tin cô ấy sẽ nhìn ra sự chân thành từ nơi em và sẽ chấp nhận.

- …

- Cố lên, anh tin em sẽ làm được. Anh đang tò mò về cô em dâu tương lai đây, khi nào có dịp dắt cô ấy về cho anh xem mặt nghen.

- Nhất định rồi! Em về phòng đây.

- Ừhm.

https://thuviensach.vn

Cậu kéo ghế đứng dậy ra ngoài.

- Cám ơn anh! _ cậu nói rồi vội đóng cửa lại.

- Anh tò mò về em rồi đấy, cô em dâu tương lai. Dù sao cũng cám ơn em vì nhờ em nó mới nói chuyện với anh và… mới có được thành tích hiện nay. _ anh khẽ cười.

Nhấc máy điện thoại Gia Huy bấm số.

- Alo, anh điều tra cho tôi một người

“Vâng! Là ai thưa cậu?”

- XXXX XX XX, tôi chỉ biết tên còn lại thì nhờ anh.

“Vâng!”

=======

Không biết Gia Bảo thiếu gia nhà ta sẽ có kế hoạch gì để chinh phục tình yêu của mình đây…? (@_?) Cậu sẽ lặng thầm hay vỡ òa cảm xúc…? Có lẽ phải dõi theo cậu thì mới biết được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Bữa nay cậu đến lớp lúc nào cũng với một nụ cười tươi trên môi, cậu đã ra hạ quyết tâm phải chinh phục bằng được trái tim của cô nhưng với chính con người cậu chứ không phải điều gì khác nên cậu quyết định vẫn giữ bí mật về gia thế của mình

….

"Ầm ầm, ha hả, hôhô, ặc…, vùvù… vèo…" _tiếng đập bàn đập ghế, tiếng cười của chúng nó lẫn cả với tiếng sách vở làm phi cơ bay vèo vèo lẫn vào nhau nghe đến chói tai.

- Bọn mày ơiiiiii! _ lại thằng Phát Xêkô.

- Gì nữa Xêkô? Lúc nào tao cũng thấy mày hớt ha hớt hải vậy? _ h/s1

- Chắc lại có em nào hay anh nào viết trang sử với hai chữ nhảm nhí chứ gì? _ h/s2

- Không! _ Phát lắc đầu. – Bảo đảm bọn mày ngất luôn!

- Chuyện gì mà chú em chả bảo tụi này ngất mà cuối cùng có mem nào ngất hay xỉu gì đâu. _ Kiên – lớp trưởng xua tay.

- Tao nói thật. _ Phát khẳng định.

- Vậy có chuyện gì thì ông cứ nói oạch tẹt ra xem nào! _ cô nói.

- Bọn tao không ngất thì mày sẽ ngất đấy! _ cậu tiếp lời.

https://thuviensach.vn

- Tôi sợ hai ông bà quá đê!

- Nói! _ song Lâm đồng thanh.

- Là thế này…

“Tùng tùng tùngggg” _ trống vào lớp vang lên cắt ngang cuộc kể chuyện của Phát.

Cả đám tụt hứng ai về chỗ nấy.

- Cả lớp! _ Kiên hô hiệu lệnh.

Bọn nó đứng lên nghiêm trang cho tới lúc ông thầy Khánh hiệu tay cho ngồi.

Đứa nào cũng im phăng phắc, chờ lịch của ngày hôm nay xem phải làm gì.

- Nhờ thành tích học tập gần đây của các bạn mà ban giám hiệu đã có cái nhìn khác về lớp mình. _ thầy chỉnh lại kính. – Tôi có ba tin muốn nói cho các bạn, các bạn muốn nghe tin nào trước? Một – hai hay ba?

- Này, sao hôm nay ổng tử tế vậy bọn bay?

- Ờ

- Chắc ổng đang hồi xuân!

- Haha… chắc vậy.

Bọn nó xì xào vì thái độ của thầy Khánh không bình thường chút nào.

Điều lạ nữa là thầy không hề la mắng khi nghe tiếng xì xào to nhỏ dưới lớp nữa.

https://thuviensach.vn

- Tin nào cũng được thưa thầy. _ Kiên nói.

- Thứ nhất, hôm nay tất cả các thầy cô tham gia lớp học chính trị của trường đột xuất nên các bạn sẽ được nghỉ.

- Ha haha,… hôhô,… aaaaaaaaa… _ bọn nó lại hò hét, đập bàn rần rần.

Thay vào đó thầy chỉ im lặng và nhìn chúng nó.

Nhưng nếu là tất cả thì tại sao thầy vẫn ở đây để báo tin ấy cho lớp cô? Chỉ cần cho cô văn thư lên báo là được mà.

- Thưa thầy, có chuyện gì vậy ạ? Tin thứ hai không tốt sao thầy? _ nhận được điều bất ổn đó, cô mạnh dạn đứng dậy hỏi.

- Cám ơn em! _ thầy ra hiệu cho cô ngồi. – Tin thứ hai, ban giám hiệu nhà trường đã ra quyết định cho lớp ta được tham gia cuộc thi Nam – Nữ sinh thanh lịch của trường.

- HẢ??? Ặc…_ cả đám té ngửa, tròn mắt nuốt khan.

Tin này đúng là động trời, từ khi thành lập trường thì chưa bao giờ có lớp C nào có quyền được tham gia cuộc thi đó huống gì là chúng nó lại còn là D nữa.

- Ha, ha, ha… ahhhh… chắc… chắc thầy đang dỡn phải không ạ? Thầy vui tính ghê. Hờhờ… _ Như Quỳnh dở khóc dở cười nói.

- Các bạn có thể xem thông báo tại bảng tin.

- Hợ… _ đứa nào cũng mắt chữ O mồm chữ A hết trơn.

- Sock… ặc, lớp D mình cũng được ah? _ cô nói.

https://thuviensach.vn

Không hiểu não cậu nặn từ gì mà không gì có thể thay đổi trạng thái cậu có (trừ cô), cậu chỉ ngồi yên nghe từ đầu tới giờ mà không chút phản ứng.

- Còn tin thứ ba thưa thầy? _ cậu đứng dậy ý kiến.

- Cũng là một tin vui với các bạn. _ mắt thầy có vẻ hoe hoe.

Bọn nó chuyển từ trạng thái sock sang vui sướng, chúng nó lại đập bàn ghế, hò hét liên hồi để chờ đón tin ấy. Hình như đập bàn ghế mỗi lúc vui sướng đã thành thói quen của chúng nó thì phải.

Thầy không quát mắng bọn nó ồn như trước mà thay vào đó ông đứng đợi bọn nó lắng xuống mới lên tiếng:

Từ hôm nay các bạn chính thức thoát khỏi ách phát xít của tôi.

Theo tiền lệ chúng nó lại đưa tay đập bàn nhưng chưa kịp đập thành tiếng, chỉ mới đưa tay trong tư thế đập thì tất cả khựng lại.

DẠ…??? _ tin này có lẽ mới làm cho bọn nó thực sự sock, não của cậu đã phản ứng và cũng sững sờ không kém tụi nó.

Mới hôm qua đây thôi bọn nó còn muốn thoát khỏi ông thầy Khánh mà chúng nó cho là phát xít này. Vậy mà bây giờ toại nguyện chúng nó lại thấy sock đến thế? Cảm giác cơ thể cứ thiếu hụt đi phần nào đó. Tuy thầy hay la mắng và khuôn phép nhưng sự giúp đỡ của thầy dành cho tụi nó thì không hề nhỏ, miệng năm mồm bảy cứ kêu ghét nhưng đứa nào cũng nhận ra điều đó. Đến cả cách thức thầy mắng bọn nó cũng thuộc lòng hết, những câu thầy hay mắng, hành động thầy hay làm, đến thói quen ôm cặp của thầy khiến chúng nó buồn cười nhất và còn cả việc hễ đặt cặp xuống là y đúc kèm theo câu: “Tôi kiểm tra bài cũ” khiến bọn nó không kịp chuẩn bị,… và rất nhiều điều khác nữa mà bọn nó chưa kịp nhớ ra.

https://thuviensach.vn

Đứa nào cũng cúi gằm dấu đi đôi mắt ngấn lệ chỉ trực rơi ra chỉ cần một cái chớp mắt.

- Ngày mai sẽ có giáo viên khác chủ nhiệm lớp các bạn và cũng sẽ có thêm một giáo viên khác dạy Lí thay tôi.

Tất cả đều ngẩng dậy tròn mắt nhìn thầy làm lộ ra những giọt nước mắt đang lăn dài trên má. Nhỏ Lâm thì bắt đầu thút thít thành tiếng và cả Như Quỳnh, lan dần ra cả lớp và cả đám con trai cũng rưng rưng, có boy còn nước mắt ngắn nước mắt dài nữa. Cô chỉ muốn khóc thật to để vỡ òa vào lòng thầy nhưng điều đó là vô thực với cô, nước mắt chỉ có thể chảy vào trong chứ không thể ra ngoài. Cô đã bị tắc tuyến lệ từ cái ngày khóc ròng rã đó, đó cũng là lý do người ta thường gọi cô là đá cuội; bởi chưa một ai thấy cô khóc hay nhỏ một giọt nước mắt cho một việc gì, cho ai đó bao giờ.

- Tại sao lại như thế thưa thầy? _ cô bật dậy nói.

Thầy im lặng

Những đứa khác cũng đang chờ câu trả lời từ thầy.

- Em cần một lý do. _ cậu đứng dậy tiếp lời cô.

- Em cũng vậy! _ Kiên nói.

- Cả em! _ Kì Lâm.

- Và em!… _ cứ thế, bọn nó đều đứng dậy hết.

- Tôi không có gì để nói cả, mong rằng sau này các bạn sẽ học tập thật tốt và chứng minh cho tất cả mọi người rằng D3 không có nghĩa là D. Hãy cố gắng trong cuộc thi Nam – Nữ sinh thanh lịch sắp tới, phải dành chiến thắng để đem vinh dự về cho lớp, hãy nhớ chiến thắng trên vinh quang và

https://thuviensach.vn

công bằng nhé! Tôi sẽ ở đó vào tối chung kết, hy vọng sẽ nhìn thấy lớp mình! Chào các bạn.! _ thầy nói xong vội xách cặp bỏ đi.

- Thầy Khánh! Thầy Khánh…! _ bọn nó chạy theo, cứ gọi thầy nhưng thầy vẫn bước đi mặc chúng nó vẫn gọi.

- Thầy không giám quay lại, thầy sợ mình lại không nỡ. Hãy cố gắng nhé các em, đừng để thầy ra đi là uổng phí! _ thầy cố gắng rảo chân thật nhanh và núp sau tường phía trước để giấu đi cảm xúc lẫn những giọt nước mắt của mình. – Thì ra bọn nó không hề ghét mình, có lẽ vì mình quá nghiêm khắc chăng?

=o=o=o=

Quay vào lớp, đứa nào cũng nặng trĩu tâm trạng; nhìn lên bục giảng bọn nó nhớ đến hình ảnh lúc lúc thầy đang say mê giảng bài, những lúc thầy cắp tay ra sau đi đi lại lại, cả lúc thầy viết bảng bụi phấn bay trong không khí khiến tóc thầy đủ loại màu.

“Rầm” _ cô đập bàn đứng dậy.

- Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy?

- Thầy Khánh nghỉ việc rồi. _ thằng Phát Xêkô lí nhí.

- NGHỈ??? _ tất cả đồng thanh.

- Tại sao? _ cậu hỏi.

- Tao không biết! Tao cũng mới biết tin lúc sáng, định chạy vào báo cho bọn mày thì vào lớp rồi chuyện còn lại thì bọn mày cũng đã biết rồi đấy.

- Không thể như thế được, chắc chắn đã có chuyện xảy ra! Thầy Khánh là một tiến sĩ giỏi mà trường nào cũng muốn mời thầy về dạy, trường mình đã

https://thuviensach.vn

phải bỏ rất nhiều công sức mới mời được thầy vậy mà giờ lại để thầy nghỉ việc dễ dàng vậy sao? Không thể tin được. _ cô nói.

- Tao cũng nghĩ như thế! _ Kì Lâm tiếp.

- Nhất định phải tìm ra sự thật! _ cô quyết tâm.

Chắc chắn có ẩn tình gì đó, thầy nghỉ việc thì biết đi đâu? Ai lại nhận một thầy giáo sắp về hưu chứ? Dù thầy giỏi, nhiều trường săn đón nhưng đó là trước đây, có lẽ nào là… . Mình phải tìm ra sự thật trước nhỏ này nếu không nhỏ lại làm ầm lên rồi bị thôi học thì mệt. _ nghĩ vậy cậu liền lấy cặp chạy vụt đi.

- Bảo! Gia Bảo!… Ủa, có việc gì mà cậu ta gấp gáp vậy? _ bọn nó thắc mắc.

- Chịu! _ cô lắc đầu *Cậu ta sao vậy nhỉ?*.

Biệt thự Hoàng Gia

- Anh Huy đâu zú? _ mồ hôi nhễ nhại, cậu hỏi gấp gáp.

- Cậu ấy chưa về, có gì vậy Bảo?

“Tin tin”

- A, cậu Gia Huy về kìa! Để zú ra mở cửa.

Huy vừa mở cửa xuống xe cậu đã chạy đến.

- Anh nói đi,anh đã làm gì hả?

Huy ngơ ngác

- Ý em là sao?

https://thuviensach.vn

- Anh không hiểu hay giả vờ không hiểu vậy?

Huy nhìn zú, hiểu ý zú liền tránh đi.

Đóng cửa xe lại, Huy đi ra phía chiếc bàn gần đó ngồi xuống, cậu cũng đi theo nhưng không ngồi.

- Có chuyện gì thì nói anh nghe, anh nói lại anh không biết em đang nói gì.

- Tại sao thầy khánh nghỉ việc? Có phải anh làm không? Anh đã hứa sẽ không đưa em lên lớp A nhưng tại sao lại bắt thầy Khánh nghỉ việc?

- Em nói sao? Thầy Khánh nghỉ việc? Lâu chưa? _ Huy ngạc nhiên.

- Anh không biết sao?

- Thầy cũng đã từng là thầy của anh, anh biết thầy là một thầy giáo giỏi và còn là một người đáng kính. Anh giữ thầy không được tại sao lại làm việc đó chứ.

- Anh không biết tại sao thầy nghỉ việc?

- Không!

- Vô lý! Trường liên doanh với công ty mình, mọi việc cần được thông qua ban quan trị do anh điều hành, nói trắng ra thì nhà trường không có quyền về nhân sự chỉ có quyền quản lý vậy tại sao anh lại không biết được?

- Anh cũng đang tự hỏi đây. Không được, anh phải làm rõ vụ này mới được. _ Huy chống nạnh, anh nói rồi chạy vào nhà.

- Không phải anh Huy, vậy là vì sao? Ashhhh thật là bực bội quá đi mờ. _ cậu ngồi phịch xuống ghế.

https://thuviensach.vn

Hey baby, when we are together, doing things that we love.

Everytime you’re near I feel like I’m in heaven, feeling high

I don’t want to let go, girl.

I just need you to know girl.

I don’t wanna run…

Điện thoại cậu đổ chuông.

- Alo

“Cậu đang ở đâu? _ là cô gọi.”

- Nhà

“Sao tui qua nhà cậu mà có thấy đâu?”

- Ờ… tôi về thăm nhà. Mà này!

“Hở?”

- Cấm có manh động, chuyện đó để tôi. Có gì tôi sẽ nói sau!

“Rụp… tút tút tút…” _ cậu cúp máy.

- Cái cậu này, hay nhỉ. Tôi có ý tốt quan tâm mà còn… hứ _ cô nhìn màn hình điện thoại mắng.

- Con quan tâm ai? _ nội trong nhà bước ra, nói.

- Hơ… người dưng nước lã ai thèm quan tâm chứ! Con thèm vào.

https://thuviensach.vn

- Con không thèm? Nhớ nhé, đến khi người khác thèm rồi ăn luôn thì con đừng có tiếc nuối.

- NỘIIIIIIIIIIII…! _ cô hét.

- Con cào cào có cái cánh xanh xanh, nó bay rất nhanh từ bụi cây sang bụi cỏ. Con cào cào rất thích thể thao, nên mới bay nhanh và mới nhảy rất cao… _ nội chống chèo bằng cách hát một bài và vờ khua tay múa chân tập thái cực quyền.

- Con tha nội lần này thôi đó! _ cô gườm yêu.

____

Hôm nay lớp nó "ngoan ngoãn" đến lạ thường, đứa nào cũng im phăng phắc bàn ghế được dịp nghỉ ngơi, sách vở ngủ yên trong cặp, cả những cây bút cũng không còn chóng mặt vì bị quay tít trên tay chúng nó nữa; thay vào đó chỉ toàn những tiếng thở dài thườn thượt. Bình thường thì giờ này đang là giờ chúng nó bị phạt, hôm nay không còn phải chịu phạt nhưng bọn nó cảm thấy còn đau đớn hơn bị thầy phạt rất nhiều.

Hôm nay có tiết Lí nhưng không còn là của thầy nữa mà là một giáo viên khác, nhưng chả có đứa nào buồn thắc mắc về giáo viên mới vì trong đầu bọn nó đang chứa đầy những hình ảnh của thầy, mối quan tâm duy nhất cũng là thầy.

"Tùng tùng tùng"

…

Giáo viên mới bước vào lớp, là một cô giáo, cô nở nụ cười niềm nở. Bọn nó nhìn cô, chớp chớp *cũng đẹp… nhưng cũng kệ*; lại cúi gằm mặt quay về trạng thái cũ, hơi thất vọng nhưng cô vẫn vui vẻ.

https://thuviensach.vn

- Chào các em! Cô là giáo viên mới phụ trách môn Lí lớp mình.

Bọn nó như những pho tượng đá, không nhúc nhích cục cựa.

- Lê Cát Ngữ Yên Huyền Nhan Tôn Nữ Ý Hòa là tên cô, cô mới ra trường nên các em giúp đỡ nhé! _ cô cố tình nói tên mình để gây sự chú ý nhưng vô ích.

Bọn nó vẫn im lặng.

- Thôi các em lấy sách vở ra học nhé.

Bọn nó lấy vở rồi lại quay về làm pho tượng đá.

Cô bắt đầu viết bảng.

- Hôm nay chúng ta học bài…

- Cô chưa kiểm tra bài cũ. _ tiếng nhỏ Vy – nhỏ lười học, sợ bị gọi lên bảng nhất vang lên góc lớp.

Cô quay xuống nhìn nơi phát ra tiếng nói đó.

Gật gật, bọn nó đều gật đầu đồng ý.

- Ah hôm nay cô dạy bữa đầu nên không kiểm tra bài cũ _ cô nói rồi tiếp tục viết bảng.

- …

Cô nói bao nhiêu nhưng chạm được đầu chúng nó thì chữ lại rơi hết xuống đất.

…

https://thuviensach.vn

- Thưa cô, thầy Khánh luôn viết phấn với nhiều màu khác nhau để chúng em dễ hiểu và phân biệt. _ là Quỳnh nói.

Bọn nó lại gật đầu theo.

- Cô xin lỗi hôm nay cô chỉ đem phấn trắng.

…

- Thưa cô thầy Khánh luôn cho bài tập áp dụng.

…

- Thưa cô thầy Khánh… _ không biết bao nhiêu lần từ "thầy Khánh" được nhắc đến trong tiết.

"Tùng tùng tùng" _ đã hết tiết.

Cô chuẩn bị xách cặp ra thì…

- Thưa cô, cô chưa giao bài tập. _ cô nói.

- Bình thường thầy Khánh giao như thế nào thì các em cứ làm như thế nhé. _ nói xong cô ra ngoài, thoát khỏi không khí ngột, ngạt khó thở trong lớp.

Không chỉ mình tiết lí mà cả những tiết khác chúng nó cũng đưa những thói quen của thầy Khánh ra để hạch sách thứ này điều kia, làm thầy cô nào cũng phải sợ.

Hey baby, when we are together, doing things that we love.

Everytime you're near I feel like I'm in heaven, feeling high

I don't want to let go, girl.

https://thuviensach.vn

I just need you to know girl.

I don’t wanna run…

Chuông điện thoại cậu reo, nhưng lần này không phải cô gọi.

- Em nghe đây

- Em rảnh không?

- Ừhm

- Ghé về nhà đi, nói chuyện qua điện thoại không tiện.

- Ok!

Cậu lập tức đạp xe thần tốc về nhà.

…

- Em tới rồi ah. _ Huy đã đợi cậu sẵn trong phòng.

- Có kết quả gì chưa?

Huy đưa cho cậu bộ hồ sơ.

- Cái gì đây? _ cậu hỏi.

- Cứ mở ra xem đi.

Cậu mở ra đọc mà không tin được

- Sao ông ta giám…

- Có gì mà ông ta không giám chứ.

- Nhưng chuyện này có liên quan gì đến việc thầy Khánh thôi việc?

https://thuviensach.vn

- Chính ông ấy đã thụt quỹ của trường nhưng thật không may đã bị thầy Khánh phát giác, ông ta lại lấy những đồng tiền tội lỗi của mình để mua chuộc thầy nhưng thầy Khánh không chịu.

- Và thế là ông ta đuổi việc thầy sao? _ cậu nói.

- Không! Ông ta lấy lớp em để uy hiếp thầy.

- Lớp em? Lớp em thì có gì mà uy hiếp?

- Cách đây ba ngày, trong cuộc họp hội đồng nhà trường, thầy Khánh đã lên tiếng về việc muốn lớp em được tham gia thi Nam – Nữ sinh thanh lịch và được hưởng một số quyền lợi khác như những lớp khác nhưng ông ta không đồng ý. Bắt được thóp của thầy Khánh chính là lớp em, ông ta đã lấy đó uy hiếp và nói sẽ không bỏ qua cho lớp em, nhất định sẽ không để các em yên. Bất lực, thầy đành chấp nhận không tố cáo ông ta nhưng quá đáng hơn là ông ta còn bắt thầy viết đơn xin nghỉ việc. Trong trường hợp này thì bên anh không can thiệp được vì do thầy đã nộp đơn xin thôi việc.

- Thật không tin được, ông ta giám qua mặt mình nữa. _ cậu đấm xuống bàn tức giận. – Thảo nào mấy hôm rồi lịch học của bọn em bị cắt mà thay vào đó là lịch lao động dày đặc, lại còn bao nhiêu chuyện rắc rối khác; cả chuyện thằng Tâm bị vu oan chọc thủng lốp xe của ổng cả việc ăn cắp đề thi ở đâu rộ lên cũng vu cho lớp em. Mãi đến hôm nay khi thầy nói sẽ đi bọn em mới yên thân. Chậc, vậy sao anh không tố cáo ông ta?

- Nếu như thế thầy Khánh sẽ không bao giờ còn cơ hội được quay lại trường dạy nữa.

- Tại sao?

- Vì một khi ông ta bị lật mặt chắc chắn sẽ kéo theo thầy, khi ấy thầy sẽ bị gán cho tội bao che và biết đâu dược cả tội đồng lõa. Nhà giáo ưu tú, chiếc bằng tiến sĩ, cả danh dự của thầy đều bị kéo xuống bùn. Hơn nữa nếu vụ

https://thuviensach.vn

này lộ ra ngoài cả công ty mình cũng gặp rắc rối lớn vì đã để chuyện này xảy ra.

- Chả lẽ cứ để cho hắn ta lộng hành? Phải bó tay sao?

- Còn một cách.

- Cách gì? Anh nói lẹ đi.

- Thương lượng.

- Bằng cái gì?

- Vật ngang giá.

- Vật ngang giá? _ cậu nhắc lại.

- Ưhm!

…o…

Hurt Lovers, Hurt, Hurt Lovers oh,

Don’t give up, Don’t, Don’t give up no,

Think of it

You can’t just let it go,

You gotta try,

You gotta try,

Cô đang ngồi ăn tối cùng nội thì chuông điện thoại đổ.

- Tôi nghe

https://thuviensach.vn

“Cô rảnh không?”

- Không

“Haizzz lại có người muốn đổi gió, sau này đừng có trách sao tui không báo đấy!”

- Khoan đã, có chuyện gì? Nói lẹ đi.

“Muốn biết 5’ nữa gặp nhau ở công viên”

- Sao phải ra đó?

“Ờ vậy thôi.”

- Thôi được rồi, tôi đi.

“Tôi không chờ quá một phút nào đâu đấy”

- Tôi cũng thế, hứ.

- Con ra ngoài chút nha nội.

- Gặp thằng Gia Bảo chứ gì?

- Vâng.

- Á ah, ghê nhở.

- Cấm nội nghĩ bậy bạ! _ cô cầm đũa bắt chéo trước mặt nội.

- Thôi đi đi kẻo nó đợi.

Cô nguýt nội cháy mắt rồi mới chịu đi.

…

https://thuviensach.vn

Công viên

- Cậu cũng đúng giờ đấy! _ cậu khoanh tay trước ngực đứng đợi sẵn.

- Cậu cũng thế còn gì. _ cô nói rồi ngồi xuống ghế. – Có chuyện gì nói lẹ đi!

- Cô phải nói cho tôi biết cô định làm gì về việc của thầy Khánh?

- Đó là việc của tôi, nhưng nhất định tôi phải cạch mặt vụ này mới được.

“Coóc” _ cậu ký đầu cô.

- Ui ya… sao cậu oánh tui?

- Biết ngay mà, chậc… tôi đã tìm hiểu chuyện của thầy rồi.

- Kết quả sao? _ cô lay tay cậu.

- Là thế này: @#$%@#$%@#$%…

- Cái gì? Cái lão cú mèo đáng nguyền rủa này, ông ta giám… _ cô đứng bật dậy, hai tay hình cú đấm.

- Bình tĩnh! _ cậu ấn cô ngồi lại xuống ghế.

- Bình tĩnh? Cậu kêu tôi bình tĩnh được ah? Chả lẽ để lão yên thân sao? _ cô như lò xo lại bật dậy lần nữa.

Cậu lại ấn cô ngồi xuống.

- Đã bảo là bình tĩnh mà.

- Vậy bây giờ tính sao? Ông ta là hiệu trưởng lại là một con quỷ cáo già chắc chắn sẽ không dễ đối phó. _ cô nói.

https://thuviensach.vn

- Tôi gọi cậu ra đây cũng vì việc ấy đây.

- Cậu có cách rồi ah?

- Lại đây! _ cậu ngoắc tay kêu cô ghé tai lại.

- …….

- HẢ???

- Sụyt! _ cậu lại kéo đầu cô vào nói tiếp.

- Có chắc sẽ được không?

- Chưa thử thì sao biết được, cũng còn cách đó thôi.

- Ok! Đánh liều một phen vậy. _ cô chấp nhận. – Chừng nào thi hành?

- Mai.

- Vậy thôi, tôi về chuẩn bị đây.

- Này nhỏ! Cậu có phải chuẩn bị gì đâu mà phải chuẩn bị?

- Chuẩn bị tinh thần mai lên ảnh cho đẹp, hêhê.

- Khoan đã!

- Gì?

- Đợi tôi đi chung! Hì _ cậu chạy lại đi cùng cô, hai người vừa đi vừa dỡn qua dỡn lại.

Ngày mai sẽ là ngày đánh dấu sự hợp tác của đôi “Kim Đồng – Ngọc Nữ” trong phi vụ đầu tiên, không biết có phối hợp ăn ý không nữa…?

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 22

- Na ơi Na! Na! _ cậu đứng ngoài cổng gọi.

- Ra liền ra liền! _ cô chạy ra mở cổng.

- Xong chưa đi với tui luôn?

- Her… hôm nay trời có giông tố hay bão lốc gì không đấy? Tốt nhẩy? Rủ tui đi học cơ đấy?

- Thì… bạn bè rủ nhau đi học là chuyện hết xức bình thường mờ! Xong rồi thì lên lẹ đi.

- Ờ đợi xí lấy cặp đã. _ cô chạy lẹ vào nhà lấy cặp rồi lại chạy ra.

- Let’s go! _ cô dang tay, hét lớn có vẻ rất vui.

……

- Chào cả nhà! _ cậu đưa tay chào.

- Chúc buổi sáng tốt lành! _ cô tiếp.

- Xấu hoắc chứ ở đó mà tốt lành gì! _ một đứa nói.

- Hai bọn mày cứ tí ta tí tởn ấy nhở? Mới đánh quả lẻ hay sao mà vui như hội vậy? _ Như Quỳnh đá đểu.

- No no! tao lúc nào chả vui thế, hề _ cô đưa một ngón tay lên lắc lắc.

https://thuviensach.vn

- Mày vẫn còn tâm trí mà cười được hả? Đồ vô tâm! _ Kì Lâm không biết ở đâu ra chửi nó xối xả.

Cô đần mặt không hiểu mô tê cái chi chi.

- Mày… mày sao vậy?… Mà này, mắt mày… mày mới khóc phải không? Đứa nào giám bắt nạt mày? Nói tao nghe để tao cạo đầu nó coi. _ cô ôm mặt Kì Lâm nói.

- Không cần! _ Kì Lâm hất tay cô ra.

- Hôm qua tôi với bả đi học về gặp thầy Khánh trên đường. _ Hoàng Lâm nói.

- Thầy sao rồi? _ cậu rối rít.

Bọn nó nghe được cũng xúm lại hết.

- Rồi sao? Thầy có nói gì với bọn mày không? _ một đứa hỏi.

Hoàng Lâm lắc đầu, ngồi xuống ghế.

- Bọn tao chỉ im lặng đi theo thầy thôi.

- Kết quả sao? _ cô nhảy vào hỏi.

- Gia đình thầy hoàn cảnh lắm!

Kì Lâm bắt đầu thút thít, Hoàng Lâm chyển mắt qua Kì Lâm rồi kể tiếp:

- Con thầy bị bệnh phải nằm viện, bao nhiêu năm nay có bao nhiêu tiền đều đổ vào tiền thuốc cho con thầy. Mới đây vì không có tiền trả lãi nên căn nhà tạm cũng bị người ta xiết nợ luôn.

- Thầy có con sao? _ đứa nào cũng sững người.

https://thuviensach.vn

- Ưhm! _ Hoàng Lâm trả lời.

- Vậy còn vợ thầy? Cô đâu? _ cô hỏi.

- Haizzz _ Hoàng Lâm thở dài. – Vì không chịu nổi cảnh túng thiếu khốn cùng nên… đã bỏ đi theo một tay chơi nào đó.

Đứa nào cũng như chết lặng, Kì Lâm bật nấc khóc thành tiếng.

- Sao mày biết những chuyện ấy? _ Kiên hỏi.

- Bọn tao hỏi mấy người hàng xóm cũ của thầy.

- Cũ? Ý mày là… _ cậu nói bỏ lửng.

- Ưhm! Thầy chuyển đi rồi, hôm qua đúng vào ngày thầy chuyển đi. Bọn tao định ra phụ thầy nhưng sợ thầy nghĩ ngợi nên không giám ra chỉ giám dõi theo thôi.

- Vậy ông có biết thầy đi đâu không? _ Quỳnh hỏi.

- Thầy…

- Nói đi! _ bọn nó giục.

- Thầy… thầy ngủ tạm trong bệnh viện. _ Hoàng Lâm cúi mặt.

- Trời…! _ đứa nào cũng nghẹn ngào.

- Giờ còn mất việc, tiền đâu thuốc men, trang trải cuộc sống đây? Thương thầy quá! _ Quỳnh thút thít.

- Chả lẽ ngồi yên nhìn thầy thế sao? _ Kiên đấm xuống bàn.

- Sao lại ngồi yên. _ cô bật dậy.

https://thuviensach.vn

- Vậy biết làm sao đây? _ cái Hiền mít ướt.

- Tao có cách rồi! _ cô nói.

- Cách gì? _ bọn nó nín thở chờ cô.

- Nhưng trước khi nói tao muốn hỏi bọn mày một câu!

Gật gật

- Bọn mày thật lòng muốn giúp thầy chứ? Tao cần câu nói thật lòng!

- ĐÚNG!!! _ cả lớp đồng thanh hô to.

- Tốt! Vậy tao sẽ nói.

- Hầy… _ cậu đẩy vai cô nhắc khéo về kế hoạch giữa hai người.

- Biết mà! _ cô gật đầu. – Tao tính thế này được không nhé?

- Nói đi! _ bọn nó giục.

- Chiều tan trường lập tức ai về nhà nấy để chuẩn bị, tao biết ngoài Kì Lâm và tao ah quên cả Bảo ra thì lớp mình toàn những tiểu thư công tử nhà có điều kiện hết nên mỗi người hãy bớt ra để lập nên một khoản. Dù tao không có thật nhưng tao cũng là một thành viên nên sẽ không thiếu phần đâu, hề… ok?

- YES! _ cả lớp lại đồng thanh hô.

- Thứ hai, về vấn đề nhà ở…

- Cái đó cứ giao cho tao! _ thằng Phát Xêkô vỗ ngực.

Đứa nào cũng tròn mắt.

https://thuviensach.vn

- Phải không đấy? Xêkô ki bo khét tiếng là anh mà! _ Vy đá đểu.

- Anh ki bo nhưng là một người ki bo có trình độ và tốt bụng đấy nhé! _ Phát lại vỗ ngực.

Hết nói nổi, đứa nào cũng bật cười.

- Vậy là tạm ổn, chiều nay đúng 4h30’ gặp ở quán nước mía đầu đường nhé! Thiếu đứa nào thì đừng nhìn mặt bản cô nương, tới lúc đó tao sẽ phổ biến tiếp kế hoạch, OK???

- YESSSS!!! _ bọn nó hô còn hơn cả loa phóng thanh nữa.

(Điều đó cho thấy sự đoàn kết của lớp cô rất mạnh mẽ, mà đúng hơn là của những thanh niên trẻ trung năng động, đúng với hai chữ “nhiệt huyết”. Chishi nghĩ điều này giới trẻ chúng ta đang cần và nên học tập. “Sống là để cho đâu chỉ nhận riêng mình! – Hãy cho đi và sẽ được nhận lại!” đúng không mọi người… @_?)

- Nhỏ! Cậu gom tiền bọn nó làm gì mà hùng hồn vậy? _ cậu hỏi nhỏ.

- Ngốc! _ cô gõ vào trán cậu. – Chiều rồi biết, cậu cũng phải đóng % rõ ràng đấy nhé!

- Vâng ạaaaaa!

- Mà này! Vụ ấy vẫn theo kế hoạch chứ? _ cô hỏi.

- Tất nhiên, chuẩn bị tốt tinh thần nha… vợ! Hahahaha… _ cậu cười như điên như dại.

- Ô kế! Quyết định vậy ha… chồngggggggg…!_ cô trợn mắt, nghiến rằn ken két, dùng hết sức cấu mạnh vào hông cậu.

- AAAAAAAAAAA… ha… tôi đùa mà!

https://thuviensach.vn

o——…——o

Đúng 4h30’

“hiu huýttt” _ cô huýt sáo theo tín hiệu riêng của lớp cô.

- Tập hợp, điểm danh! _ Kiên hô to.

- Có

- Có

- Có

- …

Từng đứa điểm danh xong, kiên nói:

- Giờ thì phần việc còn lại nhường cho HLV trưởng đồng chí Trần Na Na!

- Tèn ten ten ten tèn tén tèn ten… _ bọn nó làm nhạc miệng.

- E hèm… thời gian không còn nhiều tôi sẽ phổ biến kế hoạch cụ thể luôn nhé. Bây giờ mình chia thành 2 nhóm. Nhóm 1 gồm tổ 1 và tổ 2 do Bảo đảm nhận, nhóm hai gồm tổ 2 và tổ 3 do tao chịu trách nhiệm. Nhóm 1 theo Phát để tới nhà mới của thầy dọn dẹp sạch sẽ, lên danh sách những thứ cần mua và thực đơn bữa tối. Nhóm 2 mình sẽ đến bệnh viện, đúng 7h gặp lại tại nhà mới của thầy Khánh, OK?

- YES!!! _ cả lớp cô đồng thanh.

- Xí xí, no yes no yes, bọn tao biết gì mà mua, ăn gì mà nấu? Bọn tao trước giờ có đụng tới mấy thứ đó đâu. _ Vy nói.

https://thuviensach.vn

- Yên tâm đi, tao sắp xếp hết rồi, chuyện nhà cửa giao cho Kì Lâm còn chuyện bữa tối thì đã có Bảo lo, bọn mày chỉ cần giúp họ là xong.

- Nhất trí luôn! _ Phát nhảy cẫng lên.

- Ok let’s go! _ cậu hô.

Bọn nó chia ra làm việc răm rắp như kế hoạch, nhóm 1 theo chân Phát Xêkô về nhà mới dọn dẹp. Nhà cửa dưới sự chỉ đạo của Kì Lâm loáng cái đã được bọn nó lo tươm tất, cậu thì lo phần bếp núc. Danh sách đồ nhà bếp cần mua của cậu lẫn đồ dùng sinh hoạt của Kì Lâm đã có đầy đủ, bọn nó kéo nhau ra siêu thị mua đồ.

…o…

“Cốc cốc cốc” _ cô gõ cửa.

“Cạch”

- Mấy đứa…

- Chúng em chào thầy!

- Ờ… các em vào đi!

- Anh/chị chào em! _ bọn cô đến bên giường con thầy.

- Bọn anh có quà cho em nak! _ Hoàng Lâm giơ túi quà lên khoe.

- Em chào anh chị! Em cám ơn ạ! _ cô bé có vẻ rất vui nói.

- Em tên gì? _ cô hỏi.

- Dạ anh chị có thể gọi em là Ti ạ!

https://thuviensach.vn

Bọn nó bu quanh giường bệnh của bé Ti-một cô bé dễ thương, nhanh nhảu nhưng bất hạnh. Trong lúc đó, cô và Kiên nách ra ngồi xuống cùng thầy Khánh.

Mới hai hôm mà tóc thầy đã bạc đi nhiều, vết chân chim trên mắt rõ hơn, râu cũng dài hơn nhiều.

- Sao mấy đứa biết mà tới vậy?

- Điều đó không quan trọng, tại sao thầy lại dấu bọn em về việc đó? _ cô không tiện nói ra.

- Thầy xin lỗi!

- Bọn em không chấp nhận lời xin lỗi đó vì lỗi không phải của thầy. _ cô nhíu mày.

Cô nhét chiếc phong bì vào tay thầy.

- Cái gì đây? _ thầy Khánh hỏi lại.

- Bọn em không có nhiều nhưng bọn em muốn phụ thầy, thầy nhận cho bọn em đỡ áy náy, suy cho cùng thì cũng tại bọn em khiến thầy…

- Thầy không nhận đâu, còn việc thầy nghỉ việc là do thầy chứ không liên quan gì đến mấy đứa hết.

- Thầy phải nhận, thầy không nghĩ cho mình cũng phải nghĩ cho bé Ti chứ, em ấy cần được chăm sóc chu đáo mà! _ Kiên nói.

- Nhưng thầy…

- Thầy nhận cho chúng em vui đi mà! Thầy như tía bọn em vậy, con cái giúp tía là điều đáng phải làm mà tía!

https://thuviensach.vn

Tía sao? _ thầy rưng rưng.

- Thầy cám ơn các em! thầy mà có những đứa con thế này thì thật tốt.

- Thì bọn con mãi là con tía mà, tía có đuổi bọn con cũng bám chân không chịu đi đâu. Hì _ cô nói.

- Vậy là ổn rồi, tối nay tía xin bác sĩ cho bé Ti về nhà ăn bữa cơm nha tía! _ Kiên nói.

- Nhà…? Nhà thầy… _ thầy Khánh lấp lửng.

- Bọn nó chắc đang dài cổ ở nhà đợi tía con mình về đó, mình lên đường luôn đi tía! _ Quỳnh đề nghị.

- Ưhm _ thầy Khánh gật đầu đồng ý.

…v…

Chúng nó đã đợi sẵn ở cổng, thấy thầy về đứa nào cũng réo ầm lên.

- Thầy vào nhà đi thầy!

Bọn nó kéo thầy vào nhà.

- Tía! Tía thấy nhà mới được không ạ? _ cô hỏi.

- TÍA? _ cả đám ngơ ngác.

- Chính xác! Tía, tía, nghe hay chứ? Nhỏ Quỳnh khởi xướng ấy! _ cô trả lời.

- Thầy… ah tía thấy căn nhà được không? Nhìn nó vậy thôi chứ điện đóm nước nôi tía không phải lo lắng đâu, cứ xài mái thoải tía ạ!

https://thuviensach.vn

- Bữa tối bọn con đã chuẩn bị xong hết rồi, tía với em ăn ngon miệng nha! _ cậu nói.

- Vậy mấy đứa về luôn hả? Sao không ở lại ăn cơm luôn? _ thầy xúc động nãy giờ chưa nói được câu nào, nghe cậu nói, thầy giữ lại.

- Được cái vườn trái cây sau nhà sai trái quá bọn con ăn căng rốn hết trơn rồi, hì. _ Kì Lâm xoa bụng.

- Ba ơi tía là gì ạ? Sao mấy anh chị cũng xưng với ba là "con"? _ bé Ti ngồi trên xe lăn giật tay áo thầy Khánh hỏi.

Đứa nào cũng phì cười bởi câu hỏi ngô nghê của Ti.

- Anh chị gọi tía cũng giống em gọi ba vậy đó! Hiểu không cô bé? _ cậu xoa đầu Ti.

- … A em hiểu rồi ạ! Vậy tức là từ giờ em sẽ có 1 2 3 … 40 anh chị, sướng quá em là út. _ bé Ti vỗ tay.

Thầy Khánh nhìn Ti vui vẻ cũng an ủi được phần nào.

- Giờ cũng tối rồi, chắc ba mẹ bọn em đang ngóng ở nhà, bọn em phải về không ba mẹ lại lo lắng thầy ơi.

- Ờ mấy đứa về cẩn thận nha, thầy không biết nói gì… cám ơn mấy đứa nhiều!

- Không phải thầy mà là tía không phải em hay mấy đứa mà là con, các con mới đúng chứ tía!

Đứa nào cũng tặc lưỡi trước câu nói tỉnh queo của bé Ti.

- Hay! Hay!… Anh thích em rồi đấy cô bé! *chụt* _ Bảo hôn lên má Ti.

https://thuviensach.vn

Mặt Ti ửng đỏ cả lên.

- Haha hahaha… mặt em ấy ửng lên cả rồi kìa, đáng yêu chưa. _ bọn nó cười ngắc ngư.

- Em cũng thích anh! *chụt* _ Ti kéo cậu xuống hôn lên môi cậu.

Cậu có bao nhiêu máu chắc giờ đều tập trung tại mặt hết, đến tận tai cũng đổi sang màu tía.

Không còn lời nào diễn đạt ngoài từ sock, đứa nào cũng mắt chữ O mồm chữ A, "ực" bọn nó nuốt khan + cứng họng.

- Ghê chưa? Em chuẩn là em anh đấy, gen của anh để lại mạnh thật! hahaha… ai bảo con nít khờ chứ? Nhút nhát nữa chứ? _ Hoàng Lâm nói.

- Thôi, về! chào thầy ah quên chào tía con về! _ cô bỏ đi trước, có vẻ hơi tức tối.

- Haha kiểu này Bảo phải ngàn lần kiên nhẫn nhé! Coi chừng bé Na từ mày luôn đấy! _ Kiên nói.

- Mày… chỉ được cái nói đúng! Haha _ Hoàng Lâm tiếp.

- Về thôi! Bọn con chào tía, chào bé Ti nghen! _ Kì Lâm nói.

- Bọn mày về trước đi hen tao có tí việc. _ nói xong cậu bỏ chạy theo cô.

- Haizzz Bảo nhà mình dính chưởng ái tình của Lý Mạc Sầu roài! Chậc chậc thuốc giải hơi khó kiếm đây! Hehe _ Quỳnh nói. – Thôi ta về nào anh em!

- Nhỏ! Đợi tôi với coi.

Cô vẫn đi

https://thuviensach.vn

- Này! Tôi đang gọi đấy. _ cậu kéo tay cô lại.

- Hứ…

- Tôi làm gì đâu mà cậu dỗi chứ?

Đồ ngốc! Cậu còn hỏi được nữa hả? _ cô nhíu mày. – Không có gì, mắc mớ gì tôi phải giận người như cậu.

- Vậy thì tốt, đi thôi. _ cậu đút tay vào túi đi hiên ngang.

Cô vẫn đứng

- Nhanh lên, qua giờ hoàng đạo bây giờ.

Nhớ lại có kế hoạch đang chờ cô mới chịu cất bước.

…

- Từ giờ mình là vợ chồng đấy, biểu hiện cho giống chút đi! _ cậu đề nghị.

- Biết rồi!

“Cạp cạp cạp” _ tin nhắn tới điện thoại cậu.

“…”

- Đi thôi, cá sắp cắn câu rồi! _ cậu đọc xong tin nhắn, nắm tay cô vào khách sạn.

- Mà khoan đã. _ cô khựng lại.

- Gì vậy?

- Nhìn mình đàng hoàng quá.

https://thuviensach.vn

- Thì sao?

- Bình thường có đôi nam nữ nào vào đây để đàng hoàng không? Vào những chỗ này mà tỏ ra bình thường thì mình bị coi là bất bình thường hiểu không? _ cô nói.

- Hớ.. cậu rành quá nhỉ!

- Xoàng thôi. _ cô nhướn mày.

- Ok, tưởng gì ghê lắm, đơn giản.

Cậu tháo kính ra, vuốt tóc dựng dựng lên theo mốt bây giờ, tháo một nút áo trên cổ để lộ ngực, xắn tay áo lên khỷu tay.

- Thấy sao? Ok chứ? _ cậu nháy mắt.

Khổ thân cô, chiều cao khập khiễng nên tầm nhìn ngang của cô chỉ tới chiếc nút áo cậu vừa cởi kia. Cậu xoay người lại khiến tầm mắt cô đụng trúng phần ngực lộ ra ấy, tim cô bỗng đập loạn xạ.

- Ờm…hờm… tạm ổn. _ cô thoáng đỏ mặt *Mày sao vậy Na?*.

- Rồi, nhóc đã xong giờ đến nhỏ. _ cậu hất mặt về cô.

Cô nhìn lại mình rồi bắt đầu tân trang, cô cũng tháo cặp kính, kéo áo lệch sang một vai, gỡ cột tóc xuống tạo thành mái tóc bồng bềnh suông mượt tự nhiên.

- Thế này đã ổn chưa? _ cô quay sang cậu.

Lại đến lượt cậu choáng *Mắt nhỏ long lanh vậy sao giờ mình mới biết nhỉ? Cả bờ môi cong mềm mại này, chỉ muốn…*

- Bảo! _ thấy cậu ngây ra cô liền gọi.

https://thuviensach.vn

- Ah… ổn! Đi nào honey! _ cậu vòng tay qua eo cô, ôm cô sát vào mình rồi đẩy cửa vào khách sạn.

Cô ngả đầu vào vai cậu, bước đi chệch choạng như mấy em tiếp viên cô thường thấy trên phim cùng phối hợp theo cậu.

Đến quầy lễ tân cậu vờ hỏi chuyện dành cơ hội cho việc quan sát của cô. Công nhận cô vào vai khớp hết ý luôn, lấy ngón tay xoăn xoăn nọn tọc kiểu cách lả lơi nhìn xung quanh từ mọi ngóc ngách *A cú mèo đã bắt đầu tìm mồi kia rồi!*

- Hây ya… xong chưa honey! Em chờ mà đứng muốn rụng chân òi nak, giận. _ cô nói điệu chảy nước.

Dẫu biết đang diễn nhưng nhìn cô cậu không nhìn được cười *Nhỏ này cũng có khiếu đấy! hahaha *

- Ok xong rồi nak, đừng giận anh nữa mà *chụt* _ cậu hôn nhẹ lên má cô. – Mình đi thôi kưng! _ cậu lại ôm eo cô cùng sải bước.

- Cậu muốn chết hả? _ cô nghiến răng ken két, gằn lên.

- Em yêu, mình đang vào khách sạn mà em! _ cậu thản nhiên đáp.

- Cậu…

- Trong chỗ này một tấc cũng có camera đấy.

- …

- Honey có mệt hông? _ đứng trước thang máy cô vờ chỉnh lại cổ áo cho cậu, lén hất mặt sang một old man bên cạnh.

Cậu khẽ nhếch mép cười.

https://thuviensach.vn

- Chỉ cần lát nữa là hết liền mà kưng! _ cậu phối hợp.

Vào thang máy hai người không bấm số mà để người đàn ông kia bấm.

Không muốn bị lộ mặt nên cậu đẩy cô vào góc rồi quay lưng về phía người đàn ông kia, vờ ân cần với cô. Được cái chiều cao + body chuẩn đã che cô khỏi chiếc camera trên đầu lẫn ánh mắt của old man bên cạnh. Cô vòng tay ôm cổ cậu , cậu cúi mặt xuống vờ như cả hai đang kiss; giả thôi nhưng sao tim của hai người đang muốn bật tung khỏi lồng ngực lên đây "thình thịch thình thịch…" tiếng ấy mỗi lúc một nhanh.

"Tinh" _ đã đến tầng 10-nơi old man muốn tới

Dĩ nhiên là hai người theo chân liền.

Cậu cầm chìa khóa mở phòng còn cô lén nhìn theo old qua mái tóc. Lúc hai người vào phòng cũng là lúc old man đó vào phòng của ông ta.

- Sao cậu biết lão ấy ở phòng bên mà đặt phòng này. _ cô đóng cửa lại liền hỏi.

- Đó là việc của tôi, yên tâm hoàn thành nhiệm vụ đi. _ cậu nằm đổ người xuống giường.

Có được phòng này thật ra là do anh Huy đã đặt sẵn, còn những việc tiếp theo là của hai người.

- Giỏ mini đâu đưa đây lẹ lên! _ cậu bật dậy hỏi cô chiếc giỏ lúc nãy cậu đưa cho cô.

- Đây.

Cậu mở giỏ, lấy ra một ống nghe (ống nghe bác sĩ hay dùng) gắn vào tai rồi chạy lại đặt lên tường, bắt đầu lắng nghe.

https://thuviensach.vn

“@#$%&@#$%…”

- Sao rồi? cho tôi nghe với nào. _ cô đòi.

Nhưng cậu không cho.

- Nhanh lên, cơ hội tới rồi. Bước 1 bắt đầu. _ cậu vứt ống nghe lên giường, kéo cô ra cửa.

Khẽ mở cửa thò đầu ra ngoài khảo sát tình hình dân tình, kia rồi có hai anh chàng phục vụ đang đi tới.

- Sẵn sàng chưa? _ cậu hỏi nhỏ.

- Ô kế! _ cô đưa tay làm dấu ok.

1 2 3 _ cậu giơ từng ngón tay.

“Bịch” _ hai anh chàng phục vụ đã gục.

Cô cậu kéo hai tên đó cùng xe thức ăn vào phòng và đóng cửa lại.

Lúc sau bước ra lại hai người phục vụ cùng xe thức ăn.

“Cốc cốc”

“Cạch” _ là old man lúc nãy mở cửa.

- Sao lâu vậy? Vào đi. _ old man cằn nhằn.

- Dạ!

Hai người phục vụ đẩy xe vào, đặt thức ăn lên bàn.

(Đúng, hai người phục vụ ấy chính là cô và cậu. Cô cậu đã trói hai tên phục vụ kia lại, lột hết quần áo đồng phục khách sạn trên người hai tên đó

https://thuviensach.vn

và mặc vào.)

Cậu liếc qua cô, cô gật nhẹ đầu; hai người đẩy xe ra ngoài và về phòng. Mặc lại đồ cho hai tên phục vụ kia rồi cô cậu kéo họ ra cầu thang để cùng xe thức ăn.

- Xong! Yeah _ hai người đập tay ăn mừng.

- Về thôi! _ cậu ngoắc tay.

- Hô lê! _ cô vỗ tay.

- Suỵt! _ cậu bịt miệng cô lại. – Be bé cái mồm, chưa ra khỏi đây thì chưa hết là tình nhân đâu đấy!

Gật gật

- Thế vẫn phải ôm eo tôi ra khỏi đây ak? _ cô hỏi.

- Chứ sao? Cậu muốn bị tóm hả?

- Hớ… đáng ghét. _ cô khoanh tay trước ngực.

- Đừng có tỏ thái độ nghe cô nương… aaaaaa _ cậu hét lên nhưng không giám hét to.

- Gì vậy? cậu mới chửi tôi be bé cái mồm mà.

- Cam cam… camera, nãy giờ không để ý! _ cậu nói lắp.

- Xời… tưởng gì, bản cô nương mã hóa tạm thời hết rồi. Yên tâm đi! _ cô xua tay.

- Hả? hồi nào?

- Lúc ấy, cái lúc tôi làm. Hỏi nhiều.

https://thuviensach.vn

- Sao cậu làm được vậy?

- Nghề tôi mà.

- Nghề ak? _ cậu tròn mắt.

- Suỵt! Có người. _ nghe có tiếng bước chân cô kéo cậu vào góc khuất nhỏ cạnh cầu thang.

Tiếng bước chân ngày càng gần, cô nín thở nép sát người vào cậu.

- Người đâu? Có ai ở đây không giúp tôi với, có người bị ngất. _ một old lady la lên.

Cậu xoay người lại quay lưng ra ngoài chắn cho cô-có lẽ bản lĩnh của người đàn ông đã trỗi dậy. trong bóng tối lập lòe nhưng hai người vẫn có thể nhìn vào mắt nhau và cảm nhận được nhịp đập từ trái tim của đối phương.

“Ực” _ cả hai đều nuốt khan, lưng áo bắt đầu vã mồ hôi.

Cậu từ từ ghé sát mặt cô, hai tay chống lên tường. Cô nhìn thẳng vào ánh mắt cậu nhờ chút tia sáng bên ngoài-ánh mắt đen láy, xoáy sâu vô hạn. Lần đầu tiên cô bắt gặp ánh mắt ấy, tuy ánh sáng lập lòe nhưng cô có thể cảm nhận được có sức mạnh cùng nỗi niềm nào đó ẩn sâu trong ánh mắt cậu.

Khuôn mặt cậu mỗi lúc một gần cô, chỉ còn cách 5 phân nữa thôi… 3 phân… 2…

“Cạp cạp cạp” _ điện thoại cậu có tin nhắn.

- Ai đó! Trộm, trộm… _ old lady la lớn.

“Hự” _ cô đánh vào gáy khiến bà ta nất tỉnh.

https://thuviensach.vn

- Chạy! _ cô kéo tay cậu chạy thục mạng.

Chạy được một đoạn dãy hành lang thì…

- Làm gì mà gấp vậy hai nhóc? _ một tên bảo vệ ah không là vệ sĩ, hắn có bộ râu quai nón, dáng to cao rắn chắc, đôi mắt… y khiến người ta dựng tóc gáy. Hắn đứng khoanh tay trước ngực đợi sẵn hai người.

- Tên này chắc chắn không dễ xơi đâu. _ cậu nói.

- Sao? Định xơi hắn hả? _ cô chống nạnh nói.

- Không được ah?

- Nổi không?

- Huyền đai đã nổi chưa? _ cậu quẹt mũi như Lý Tiểu Long.

- Bây giờ hai kưng muốn thế nào? Có cần ta cho chút thời gian tâm tình cuối cùng không? _ thêm một tên vệ sĩ nữa, hắn ngạo mạn.

- Tên này phải để tôi xơi cùng thì mới hết được! _ cô hất mặt sang cậu.

- Thít thì nhít, you are ready? _ cậu hỏi.

- Yes! _ cô trả lời.

- Yaaaaaaaaaaa… _ hai người cùng xông lên rồi chia ra mỗi người xử một tên.

“Huych… hự… A… hạ… bốp… chát… ui ya… AAA… hực…” _ bao nhiêu thứ âm thanh vang lên, không biết kết quả thế nào. Cũng may là cô đã mã hóa một số camera gần đó nếu không thì viện trợ của hai tên vệ sĩ tới chắc cô cậu nát xương mất.

- Yaaaaa…hậy

https://thuviensach.vn

“Rầm… rầm” _ hai tên vệ sĩ gục hẳn, thương tích đầy mình.

Nhưng hai người cũng đâu kém, mồ hôi nhễ nhại, quần áo xộc xệch, đầu tóc rối tung.

- Sửa soạn lại nhanh lên! _ cậu giục cô rồi vuốt sơ lại tóc, chỉnh lại quần áo của mình.

- Đi thôi! _ cô nói.

Hai người lại giả vờ làm đôi tình nhân nhưng rảo bước nhanh hơn lúc mới vào. Ra khỏi khách sạn hai người dốc hết sức để chạy, đến một trạm xe buýt thì mệt quá không tiếp được nữa đành dừng lại nghỉ.

- Phù… cuối cùng cũng thoát. _ cô thở phào. – Cậu cũng khá đấy! _ cô khen

- …

- Cậu không sao chứ?

- … _ cậu vẫn không trả lời.

- Hợ… cậu… máu? _ cô quay lại hoảng hồn khi thấy vết thương trên tay cậu đang chảy máu khá nhiều.

- Không sao! _ cậu thều thào, lấy tay cô ra.

- Máu chảy thế kia mà còn nói không sao hả, ngồi đây đợi tôi. _ noia rồi cô chạy đi.

Thấy cô lo cho mình cậu thấy mình bị thương cũng đáng, cảm giác đau không còn nữa vì nó đã được đắp thuốc từ trái tim rồi.

Chốc sau, cô chạy về tay cầm bông băng với chai thuốc sát trùng.

https://thuviensach.vn

Cô sát trùng vết thương nhẹ nhàng hết sức có thể nhưng động tác không kém phần thành thục.

Cậu chỉ im lặng nhìn kỹ khuôn mặt cô-khuôn mặt cậu nhìn không bao giờ chán.

- Xong rồi nek, hên cho cậu là có tôi đó! _ cô nói.

- … _ cậu vẫn nhìn cô.

- Sao? Mặt tôi dính gì ah? _ cô hỏi khi thấy cậu cứ nhìn mình.

Cậu lắc đầu

- Cám ơn! _ cậu nói.

Hey baby, when we are together, doing things that we love.

Everytime you’re near I feel like I’m in heaven, feeling high

I don’t want to let go, girl.

I just need you to know girl…

Điện thoại cậu đổ chuông, là anh Huy gọi.

- Alo

“Hai đứa làm tốt lắm! Hình ảnh rất rõ nét. Có sự cố gì không? Hai đứa vẫn ổn chứ?”

- Vâng!

“Được rồi, hai đứa vất vả rồi nghỉ sớm đi nhé!”

- Vâng!

https://thuviensach.vn

“Bảo! Có chắc là em ổn chứ? Anh thấy giọng em không ổn chút nào.”

- Em vẫn ổn mà! Mai em sẽ qua nhà thu hoạch cho công sức hôm nay.

“Ưhm! Thôi nghỉ sớm đi!”

- Vâng.

Cậu đút điện thoại trở lại vào túi.

- Kết quả rất tốt, mai tôi về thu hoạch thành quả rồi tiến hành bước cuối cùng nữa là the end. _ cậu nói.

- Hay quá! Vậy là tía sắp được quay lại làm việc rồi. _ cô nhẩy lên.

Cậu dường như đã sức cùng lực kiệt, chỉ khẽ cười bởi hành động của cô rồi lại im bặt.

- Mà tôi thấy cậu không ổn chút nào, đi tôi đưa cậu đi bệnh viện xem sao.

- Tôi không sao mà, ngồi chút là đỡ thôi. _ cậu kéo tay cô lại.

- Bây giờ mà rông bộ về nhà cũng hơi phê để lát có xe rồi về luôn ha? Đằng nào tuyến này cũng cùng đường về nhà. _ cô nói.

Cậu gật đầu đồng ý.

Lát sau có chiếc bus đến và hai người lên xe như đã định.

…

- Cậu… _ cô với chút bực bội đẩy đầu cậu ra khi đầu cậu chạm vai cô.

Nhưng hễ cô đẩy lên thì cậu lại gục xuống, đẩy lên lại gục xuống… cô đành thôi cho cậu mượn tạm bờ vai.

https://thuviensach.vn

Cô nhìn xuống mặt cậu, phát hiện một đường cong trên môi cậu, có lẽ cậu đang cười chăng. Và cô cũng cười.

……

Sáng sớm hôm sau, tại biệt thự Hoàng Gia

- Em ngồi đi! _ anh Huy nói.

- Cuộn băng đâu?

- Đây! _ Huy nói rồi đẩy qua cho cậu một chiếc hộp.

- Sao lại có cái này? _ cậu ngạc nhiên khi thấy có thêm một máy ghi âm.

- Anh nghĩ với cái đó của em không thì không thể uy hiếp được ông ta vì hắn còn hơn cả một con cáo già. Hôm qua anh đã nói chuyện với ông ta và ghi âm được đoạn hội thoại đó, hy vọng sẽ nên việc.

- Anh cũng đâu kém ông ta, nhưng may mắn IQ của anh dùng để cứu người. _ cậu cười.

- Cám ơn em quá khen!

- Thôi em đi kẻo trễ.

- Ưhm! Goog luck!

- Em không cần may mắn vì nhất định em sẽ chiến thắng!

- Tốt lắm, anh đợi tin tốt từ em.

Cậu bước đi quyết tâm.

Nhà nội

https://thuviensach.vn

- Bé Na! Dậy đi có Quốc đến kìa! _ nội gọi.

Không trả lời

- Bé Na!

- Oáp… haizzz cho con ngủ đi mà. _ cô ngái ngủ, mắt không kéo lên nổi, toàn thân ê ẩm.

Cũng dễ hiểu thôi, đã lâu mới có cơ hội "giãn gân cốt" lại còn phải thức khuya nên cô mệt cũng phải.

- Chậc, cái con bé này lớn rồi mà như con nít ấy. _ nội lắc đầu.

- Dễ thương mà nội_ Quốc cười hiền.

- Chỉ có con mới thấy nó dễ thương thôi, phải rồi yêu người yêu cả đường đi lối về mà. _ nội chọc.

- Dạ… hì _ Quốc gãi đầu. – thôi để con lên xem bé Na thế nào!

- Ưhm… mà này cẩn thận nó ngủ mớ rồi đạp con dính tường đó nghen! Nội mình đầy thương tích nhiều lần rồi con, riết rồi giờ không bao giờ giám vào phong lúc nó ngủ luôn.

- Dạ vâng! _ Quốc bật cười.

"Cạch" _ Quốc mở cửa.

- Dậy đi cô bé! _ Quốc kéo rèm để những tia nắng soi lên mắt cô.

- Gì vậy… _ cô hậm hực quay sang hướng khác, mắt vẫn nhắm nghiền.

- Cái cô bé này. _ Quốc đi sang hướng đó.

Quốc cầm chăn định kéo ra thì…

https://thuviensach.vn

- Yaaaaaaa _ cô la lên đồng thời tung chân đạp.

Nhưng không sao, Quốc đã bắt được chân cô.

- Ai? Kẻ nào giám phá giấc ngủ của ta? _ cô vùng dậy đánh tới tấp.

- Anh đây mà!

- Anh nào? Đồ biến thái! _ cô vẫn đánh.

- Anh này… AAAAAA _ Quốc bỏ tay đang đỡ đòn xuống mong cô thấy mặt mình thì… cô đã tặng anh chàng một quả ổi để lót dạ vào sáng sớm.

Máu mũi Quốc bắt đầu chảy.

- AAAAAAA anh Quốc! Em em xin lỗi, anh không sao chứ?

- Em đúng là… mới sáng sớm định cho anh rửa mặt bằng máu hả em?

- Em… em… mà ai biểu anh lên phá giấc ngủ ngon của em chi? _ cô bỉu môi.

- Haizz anh chịu em luôn.

- Đây anh lau đi! _ cô đưa cho Quốc ít giấy. – Em xin lỗi mà, em không cố ý đâu!

- Thôi được rồi, anh không sao. Đi rửa mặt đi! _ Quốc xoa đầu cô, cười hiền.

- Ờ anh đợi em xí hen!

Cô chạy vào WC đóng xầm cửa lại.

Quốc được cơ hội "nghia" phòng cô, dù đã mấy năm giờ mới vào lại căn phòng này nhưng nó vẫn không khác xưa tí nào. Vẫn giấy gián tường màu

https://thuviensach.vn

xanh hoa nước biển, vẫn còn đây những tấm ảnh từ hồi trẻ trâu cô cùng anh Tuấn và Quốc chụp chung, cả bộ vợt treo trên tường, còn sợi dây nơi cửa sổ *Chắc em vẫn còn tật trèo nóc nhà ngắm sao thổi sáo đây!* _ Quốc nghĩ.

Nhưng… với một cô gái ở lứa tuổi teen như cô thì không bình thường chút nào. Đây là phòng của một cô gái tuổi 17 ư? Không bàn trang điểm, không phấn son, chỉ có 2 đôi dày và tủ quần áo nhỏ xíu, chẳng gấu bông mà chỉ có con búp bê từ rất lâu rồi nhưng trông không được nguyên vẹn cho lắm, không hoa hòe mà chỉ một chậu cảnh nhỏ ở bệ cửa sổ.

- Anh đợi em lâu không? _ cô bước ra từ WC, tay còn lau tóc.

- Lâu, lâu đến nỗi cổ như hươu cao cổ rồi nek.

- Đâu? Dài đến đâu? Đưa em kéo lại cho.

- Máy sấy đâu sấy tóc khô đi, mới sáng sớm đã gội đầu rồi, ốm ra đấy thì…

- Em làm gì có điều kiện mà có máy sấy, hề. Mà thế này thích hơn, tại tối qua em thức muộn nên sáng oải quá gội đầu cho tỉnh táo đi học cho khỏi buồn ngủ ak mà. Hì _ cô cười trừ.

- Có tác dụng không?

- Rất hiệu quả với em.

- Vậy đi thôi!

- Giờ ạ?

- Anh cho em 5’ nữa, nhanh nhé! _ Quốc nói rồi ra ngoài đóng cửa lại.

5’ sau

https://thuviensach.vn

Cô cừa chạy xuống cầu thang vừa cột tóc.

- Em đúng giờ đấy! Lại ăn sáng rồi đi học.

- Dạ? _ cô ngơ ngác.

- Nãy anh làm cơm gà ăn rồi nhớ tới em nên mang qua đây cho em với nội luôn, lại ăn lẹ rồi cho anh tản bộ nữa. _ Quốc nháy mắt tinh nghịch.

- Oh _ cô nghe lời.

Ngốc ạ! Anh làm cho riêng em đó, ăn nhiều vào nhé cô bé! _ Quốc đứng cạnh nhìn cô ăn.

…

- Xong roài, hề cám ơn anh! Nhờ anh mà em đc bữa sáng dinh dưỡng ngon quá.

- Có gì đâu, nếu em thích mỗi sáng anh sẽ làm cho em.

- Sao em giám làm phiền ông anh bận rộn chứ, gạch đá chịu sao nổi. Hì _ cô nhướn mày.

- Ai chứ em thì anh cho làm phiền mái thoải.

- Em xong hết rồi, anh em mình đi đi, còn 1 tiếng để hai anh em mình tản bộ đấy.

- Ưhm!

Đi dọc theo con đường dưới hàng cây vẫn thường đi nhưng có gì đó khác hơn, niềm vui như được nhân hai, tất cả đều được nhân hai. Hai người vừa đi vừa nói chuyện về một thời trẻ trâu đã qua về cả tương lai sắp đến và bộn bề của hiện tại.

https://thuviensach.vn

- Hừ cái con người kia… hừ hừ… được lắm… hừ _ cậu rít qua kẽ răng, rên lên tức giận.

Từ phía sau cậu nhìn theo hai người đang đùa giỡn thân thiết với nhau tức muốn xặc máu ứ chịu được.

- Hay lắm! _ cậu mấm môi muốn bật máu. – Không chờ ta đi học mà lại đi với lão ấy, thật là… đáng ghét quá đi mà.

“Vù” _ cậu tức điên, đạp xe với tốc độ hỏa tiễn vụt qua mặt cô và Quốc.

- Bảo! Bảo! Bảo! _ cô thấy cậu liền gọi lại.

“Kítttttt”_ cậu thắng gấp.

Đang tức điên nhưng cậu không thể kìm lòng được khi nghe cô gọi tên mình. Cậu không giám để lộ cảm xúc “ lâng lâng” vìdòng máu dâng trào nên cố nặn một nụ cười đẹppppp nhất duyênnnnn nhất ra trưng.

- Hè… gọi tôi hả?

- Chứ còn ai vào đây, làm gì mà lủi như cút vậy? Đạp gì mà lá bụi tung lên hết nek. _ cô hất mặt xuống đường.

- Chào cậu! _ vừa lúc đó Quốc và cô dừng lại nơi cậu. Quốc nở nụ cười chào hỏi.

- Không giám, chào anh! _ cậu thái độ.

- Cái cậu này nói gì kì vậy. _ cô khẽ nhíu mày. – Anh trai tôi đấy, ngoan ngoãn lễ phép đê!

*Còn bênh vực lão nữa chứ! Hứ… * _ cậu rủa thầm.

https://thuviensach.vn

Nhưng có người còn buồn hơn cậu gấp nhiều lần *Anh trai sao Na? Chỉ là anh trai…*

- Tôi đi đây! Cứ từ từ ngao du đi bộ sau hen. _ cậu nói rồi quay đầu xe bỏ đi.

- Đợi đã! _ cô gọi lại.

Cậu dừng xe, quay đầu lại nhìn cô.

- Em có tí việc với nhóc này nên phải đi trước nha! Bữa khác anh em mình tản bộ tiếp ha.

- Ưhm! Em đi đi kẻo lỡ việc, hẹn gặp lại.

- Bye anh! _ cô vẫy tay chào Quốc.

Cô chạy lại chỗ cậu rồi leo lên xe, phút chốc đã biến mất. Quãng đường giờ còn lại mình Quốc, mọi thứ vừa được nhân đôi bỗng giờ lại phải chia đôi. *Tệ thật… * _ Quốc thở dài.

- Có lẽ anh ra đi là sai, đáng lí trước đây anh phải nhận ra điều này lúc quyết định ra đi mới đúng. Nhưng anh không hối hận Na ah và anh cũng sẽ không bỏ cuộc trên đường đua tình cảm của mình đâu Na! Nhất định anh phải đua đến khi không còn hơi thở. Vì em anh sẽ làm tất cả. _ Quốc nắm chặt hai tay quyết tâm.

o———o

- Kết quả sao? Tốt chứ? _ cô ngồi sau xe cậu hỏi.

- Hên xui! _ cậu trả lời cộc lốc.

- Sao lại hên xui? May mắn tui ít ỏi lắm ah, cậu nói rõ tôi nghe xem nào.

https://thuviensach.vn

- Chuyện còn lại là việc của tôi, may mắn của tôi, tôi cần chứ không phải cậu. _ cậu vẫn cộc lốc.

- Tại sao? _ cô đánh vào lưng cậu.

- Vì có việc khác cho cậu lo rồi. _ cậu nói tránh.

- Việc gì?

- Lát tôi làm việc cô mã hóa dùm tôi chiếc camera chỗ trước cửa phòng ông ta cho tôi, ok?

- Đơn giản, cứ yên tâm! _ cô vỗ ngực.

Thực ra cậu đâu muốn thế với cô, chỉ vì không muốn cô dính dáng thêm tới vụ này lại đeo thêm rắc rối nên cậu quyết định tự đối mặt với ông ta. Nếu biết cô có phần trong việc này chắc chắn cô sẽ bị thôi học, cậu đâu còn cơ hội gặp cô nữa chứ. Dù sao cậu cũng là người có tiếng nói nên ông ta sẽ không bao giờ giám làm điều ngu xuẩn với cậu.

I——v——I

Bước cuối cùng của kế hoạch cuối cùng cũng được súc tiến.

Cô đã đến văn phòng với cớ gặp giáo viên Anh và mã hóa chiếc camera ấy, đối với cô chỉ cần tích tắc là xong việc, cô nhận là nghề cũng không sai.

“Tùng tùng tùng” _ tiếng trống báo hiệu vào lớp đã tới… và cũng là tín hiệu của một việc phải bắt đầu (một “anh hùng” xuất hiện chăng…? Khìkhì)

“Cốc cốc” _ cậu gõ cửa phòng ông ta.

- Ai đó? _ ông ta hỏi.

https://thuviensach.vn

Không trả lời

“Cốc cốc”

- Ai? Ai ngoài đó?

Không trả lời

Ông đứng dậy khỏi ghế bước đến mở cửa.

“Cạch”

Trước mắt ông hiện ra một cậu thanh niên, trông có vẻ ngổ ngáo, ánh mắt mạnh mẽ mãnh liệt. Cậu đút tay vào túi, đầu hơi nghiêng nhìn ông với ánh mắt đầy sát khí.

- Cậu là ai? _ ông ta nhìn cậu một lượt rồi tiếp: – Chắc là học sinh, sao lại ở đây vào giờ này? Cậu có muốn phạt không?

Cậu không nói gì ngang nhiên bước thẳng vào phòng, ngồi xuống xôfa cậu ngả lưng ra sau, một tay bắt lên thành ghế một tay bỏ lên đùi, chân bắt hình chữ ngũ.

- Hỗn xược, cậu có biết tôi là ai không? Cút ra ngoài ngay lập tức cho tôi.

- Đóng cửa lại! _ cậu không thèm đếm xỉa đến câu nói của ông, còn ra lệnh cho ông nữa.

- Người đâu! _ ông gọi.

- Chắc nhiều người muốn biết chuyện hay tối qua lắm đây.

Người ta nói có tật thì rục rịch chớ có sai, nghe tới câu “tối qua” dù chưa biết chuyện gì nhưng ông ta đã thấy ruột gan cồn cào.

https://thuviensach.vn

- Chuyện gì? Tối qua tôi có làm gì đâu mà phải sợ cậu uy hiếp, cút ra ngoài cho tôi.

- ấyyyy tôi có nói tối qua có việc liên quan đến ông sao? Tôi nói lần cuối đóng cửa. _ cậu nghiêm giọng.

cuối cùng ông ta cũng ngoan ngoãn đóng cửa lại theo ý cậu, bước lại ngồi đối diện với cậu, ông cầm hai viên bi âm dương đảo qua lại trong tay.

Nhìn hành động của ông ta cậu phì cười-nụ cười nửa miệng khinh bỉ.

- Ông đang lo lắng?

- Her… tại sao? Với một thằng nhãi ranh như cậu ư? _ ông đảo viên bi trong tay nhanh hơn.

- Ông hiểu ý tôi nói gì mà, cần gì phải giả nai. Trong phòng này chỉ có tôi và ông nên chân thật một chút đi! _ cậu nói.

- Tôi có gì để không chân thật chứ?

- Tay ông đang phản chủ đấy, chúng nói ông có. _ cậu nhướn mày.

Ông liền dừng tay lại, đặt hai viên bi lên bàn.

- Tốt _ cậu gật đầu, nhướn mày châm chọc.

- Cậu muốn gì?

- Trước khi tôi muốn gì thì tôi tặng ông một món quà “ra mắt” đây! _ cậu nói rồi lấy trong túi ra chiếc Galaxy S4 ra ấn nút mở video chạy rồi đặt lên bàn cho ông ta xem.

Là đoạn phim tối qua-thành quả của cậu và và cô mạo hiểm cài camera mini điều khiển từ xa vào phòng ông ta. Nhưng như dự đoán ông ta không

https://thuviensach.vn

phản ứng gì trước clip đó, bằng chứng là cái nhếch mép và thái độ dửng dưng như chả có gì của lão lúc này.

- Cậu định lấy cái này để uy hiếp tôi sao? _ lão thản nhiên nói

- No no!Tôi nghĩ chắc chắn gia đình vợ ông se rất thích khi xem clip này đấy. _ cậu nhếch mép.

"Bốp" _ chiếc Galaxy bay lên tường rồi hạ cánh xuống đất vỡ tan tành bởi công lực thâm hậu của ông.

- Không sao, còn nhiều đoạn như thế lắm, nếu thích tôi có thể gửi thêm cho ông vài clip xem chơi cho đỡ buồn. _ cậu cười khảy.

- Cậu tưởng có thể uy hiếp được tôi bằng thứ vớ vẩn đấy ah? Cậu còn non lắm nhóc ạ.

- Vẫn còn cái này. _ cậu cầm bộ hồ sơ trên tay huơ huơ trước mặt ông ta rồi vất xuống bàn.

Lão nhìn cậu dò xét rồi cuối cùng cũng mở bộ hồ sơ, mới vài dong đầu mà ông ta đã tím tái, ông ta bóp chặt bộ hồ sơ đến nhàu nát trong tay. Lão đứng bật dậy, run rẩy tháo kính, đứng loạng choạng đến nỗi phải vịn vào thành ghế.

Cậu nhìn bộ dạng lão đáng thương mà khinh thường, bình thường hắn là một con cáo già vậy mà giờ lại trở nên ngu xuẩn đến thế.

- Mày là ai? Mày muốn gì? _ ông ta rít qua kẽ răng.

- Tôi là ai không quan trọng.

- Vậy rốt cuộc cậu muốn gì? Nói!

- Đừng ra lệnh cho tôi, cái tôi cần đơn giản lắm.

https://thuviensach.vn

- …

- Tôi muốn một người.

- Ai?

- Trần Duy Khánh.

- Ý mày…

- Thầy Khánh, người đã bị ông bắt thôi việc. Tôi muốn thầy quay lại làm việc, còn nữa ông phải trả cho thầy mức lương xứng với một tiến sĩ và tiền thưởng cuối năm xứng đáng, cũng như đối với các giáo viên khác tại trường này.

- Đó là ông ta tự nghỉ không phải do tao.

- Có điều đó sao?

Ông ta cố gom chút bình tĩnh còn sót lại đứng dậy lại bàn làm việc, lấy trong tủ ra một phong bì đưa cho cậu.

- Nhìn rõ đi, chính ông ta đã nộp đơn xin nghỉ việc.

Cậu cười khảy, cầm lá đơn đứng dậy, mặt lạnh xé lá đơn trước mặt lão thành nhiều mảnh rồi tung lên không trung.

- Hết! _ cậu đút tay vào túi quần nói. – tôi không muốn nhắc lại nhiều, nhớ lời tôi nói đấy. Nếu không hậu quả chắc ông cũng biết chào ông. _ cậu quay lưng bước đi. – Ah quên, ông nhớ trả lại tôi chiếc phone kia nhé, tôi rất cần nó để coi phim. Tôi nghiền phim mà. _ cậu nhắc khéo.

Cậu bước ra ngoài đóng cửa lại khẽ thở phào *Công nhận mình có khiếu làm diễn viên. Mà cũng may là mình mang theo bộ hồ sơ này, haizzz. Em

https://thuviensach.vn

xin lỗi anh hai! Đã phụ công anh rồi nhưng em không thể kéo anh vào rắc rối này, đoạn ghi âm ấy không thể đưa ra anh ah.*

- Khốn nạn! _ còn lại mình ông ta trong phòng, ông ta gạt đổ hết tất cả mọi thứ trên bàn làm việc, toàn thân run bần bật rên lên vì tức giận.

(Vỏ quýt dày có móng tay nhọn-câu đó quả không sai)

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 23

- Ha cảm giác này thật tuyệt!

“Choắc” _ cậu nhịp tay.

- Lần này thì chắc chắn nhỏ phải nhìn mình cới con mắt khác rồi. Haha _ cậu khoái trí.

Cậu xong chuyện cũng là lúc nghỉ giải lao toàn trường. Cậu chạy nhanh về lớp để khoe chiến công với cô.

Đến cửa lớp nhìn bọn nó đứa nào cũng ủ dột thở dài ngắn trông đến thương, cô thì hết đi đi lại lại sốt ruột rồi đến leo lên bàn lại nằm thườn xuống ghế. Giờ ra chơi mà cứ như giờ mạc niệm vậy *Chậc chậc đã lâu không có trò gì vui vui nhẩy…!* _ cậu khựng lại, để tạo chút không khí xua đi đám mây đen xịt trên đầu tất cả bọn nó cậu quyết định pha chút trò. Cậu vò cho đầu tóc rối tung, cài lệnh đi một nút áo, quần xắn ống cao ống thấp, cậu còn tự lôi quần kéo áo mình cho xộc xệch đi, làm bộ đeo bộ mặt tội nghiệp, tả tơi rơi rụng, cậu bắt đầu cà nhắt bước vào lớp.

Vừa nhìn thấy cậu cô đã la lên:

- AAAAAAAAAAA B..Ba…Ba…Bảo? Cậu… ực _ cô chỉ vào người cậu nuốt khan.

Những đứa còn lại đều tròn xoe mắt nhìn không giám chớp mắt, có đứa còn dụi dụi mắt để nhìn rõ hơn.

https://thuviensach.vn

- Hàhà… her chắc không phải đâu, thằng Bảo mà trông như thằng vừa móc dưới cống lên thế này ak _ Kiên nói xua đi.

Không cần hỏi nhiều cô chạy lại, cầm tay cậu lay lay.

- Chuyện không thành ah?

Cậu quay sang nhìn cô với ánh mắt vô hồn.

- Cậu nói gì đi chứ!… Mà thôi, tôi nhìn là biết rồi. Không sao thua keo này bày keo khác, mình kiếm cách khác vậy. Trông cậu… thảm quá, thua te tua hả trời? Haizzz _ cô thở dài thất vọng.

- Cần gì hỏi trời, nhân chứng sống đó nhìn là biết rồi còn gì. Tao nói rồi lão ấy không dễ xơi đâu, đời nào lại chịu thua bọn nhà tép như mình. _ thằng Phát Xêkô nói.

- Sao mày biết? _ cậu giật mình hỏi.

- Thấy bọn nó chán đời quá tôi nói cho bọn nó có tí hy vọng để thở ak mà. _ cô trả lời.

- Thất bại thật hả Bảo? _ Hoàng Lâm hỏi.

- Huhu hu hức… _ cậu bỉu môi khóc mà mắt không dính ướt tẹo nào.

- Thôi chuyện đâu còn có đó, cậu cũng cố hết sức còn gì! _ cô đătj tay lên vai cậu.

- Oa oa oa… _ cậu càng khóc to hơn, từ từ gục xuống vai cô.

- Thôi được rồi, cậu hãy khóc cho đã đi! _ cô vuốt vuốt lưng cậu “dỗ dành”.

Cậu dĩ nhiên là vòng tay ôm chặt cô rồi.

https://thuviensach.vn

Phía sau lưng cô cậu cười ngoác miệng, nháy mắt với bọn nó.

- Ohhhhhhh… _ bọn nó ồ lên, nhưng không giám ồ to, đứa nào cũng bụm miệng cười khoái trá.

- Tôi… tôi… _ cậu ấp úng.

- Không phải nói gì đâu, tôi biết mà. _ cô vẫn dỗ dành cậu.

- Nhưng tôi phải nói.

- Vậy cậu nói đi! _ cô đẩy cậu ra nhưng bị cậu ôm chặt hơn.

- Nhóc thắng rồi! Mình thành công rồi nhỏ ơi! _ tay vẫn ôm chặt cô, cậu quay qua ghé sát tai cô thì thầm.

Cô dùng sức đẩy cậu ra, chộp tay cậu cắn thật mạnh.

- AAAAAAAAAAAAAAAAA _ cậu hét toáng lên, bọn nó thì dùng mình dựng tóc gáy, che mắt lại để che đi sự đau khổ trên mặt cậu.

- Xít ah xít ah… ha… _ cậu xuýt xoa.

- Thật hả? AAAAAAAA là thật, thầy Khánh đươc quay lại làm việc rồi. _ cô nhảy lên.

- Vậy sao cắn tôi? _ cậu gắt.

- Thì… mà này ai cho cậu giám gạt tôi hả? ak ah cậu lợi dụng ôm tôi phải không? Cậu muốn chết ah! _ cô xắn tay áo, tiến về cậu.

- Mày định làm gì Bảo của tao đấy hả? _ cái Vy đứng dang tay che cho cậu đanh lại cô.

- Ọc… _ đứa nào cũng mắt chớp chớp mồm đớp đớp cười không thành tiếng nói không nên lời.

https://thuviensach.vn

- Mày có tránh ra không? Đồ trọng sắc bỏ bạn! _ cô mắng.

- Ai nói tao trọng sắc bỏ bạn? Bảo cũng là bạn tao chứ bộ! Mày không thấy cậu ấy đã đáng thương lắm rồi hả?

Đốp đốp đốp _ bọn nó vỗ rát tay cổ vũ hai "vì sao".

- Good!

- So good!

- …

Bọn nó thay nhau khen lấy khen để.

- Hứ, vậy thì mày giữ cậu ta luôn đi tao không thèm. _ cô tức giận bỏ về chỗ.

- Bảo… lược này, chải tóc đi! _ Vy đưa e thẹn.

- Hờ hờ…ơ… cám ơn nhưng tôi không dùng chung lược với người khác, tôi vuốt tay được rồi. _ cậu nói rồi vuốt tóc mình chỉn chu lại.

- Vậy để mình cài lại cúc áo cho! _ Vy đưa tay định cởi nút áo cậu.

- Không cần! _ cậu giật lùi ra sau. – Tôi tự làm được.

Tiện thể cậu chỉnh lại quần áo, cavast cho chỉnh tề để Vy khỏi đụng chạm.

Cô không thèm nhìn Vy với cậu nữa, bỏ ra ngoài.

- Na! Na! Na!!! _ cậu gọi nhưng cô không chịu nếm xỉa.

…

https://thuviensach.vn

- Đáng ghét, đồ khó ưa, đồ… đồ… ashhhhh… _ cô ra gốc cây hoa giấy vặt hết hoa lá trút giận.

- Làm gì mà em tra tấn nó dữ dội vậy? Nó đắc tội gì với em ah? Để anh xử nó cho em nhé! _ Quốc không biết từ đâu xuất hiện.

- Anh Quốccccc! _ cô gắt.

- Ơi! Anh đây nek em! _ Quốc quàng tay qua vai cô.

- Anh định châm thêm dầu vào lửa ah? _ cô đẩy Quốc ra, đanh mặt lại.

- Ơ… em có chuyện gì bực bội ah? Anh tưởng… anh xin lỗi! _ Quốc đặt tay lên vai cô.

- Em phải xin lỗi mới đúng! Xin lỗi đã gắt với anh! _ cô xụ mặt.

- Em chắc đang giận hờn vu vơ anh nào chứ gì? Haha… _ Quốc khoanh tay trước ngực.

- Em mà thèm giận vu vơ cái tên ấy ah? Không thèm! Hứ

- Vậy tức là có anh ấy? _ Quốc vẫn cười nhưng khuôn mặt lẫn giọng nói thoáng nỗi buồn vô hạn.

- Em không có!

- Thôi được rồi cô bé! Cười lên cho anh xem nào. _ Quốc bẹo mà cô.

- AAAAA đau em, xem cái gì mà xemmmm aaaaa _ cô đánh tay Quốc nhưng anh ngoan cố không thả.

- Để anh xem chiếc răng khểnh của em kia có dài thêm được tẹo nào không. _ Quốc chọc cô.

https://thuviensach.vn

- Anh làm như nanh heo không bằng, dài với ngắn nữa. _ cô đánh vào người Quốc.

- A đau anh! _ Quốc bỏ chạy.

- Anh biết đau ah? Anh có biết em đau khôngggg? _ cô rượt Quốc vòng vòng cây hoa giấy.

- Hớk… tưởng bỏ ra ngoài làm gì, thì ra để gặp hắn. _ cậu chạy theo cô, khi thấy cô cậu định ra nhưng thấy Quốc đến cậu khựng lại, đứng một góc khuất theo dõi. Nhìn hai người vui vẻ cậu tức giận đấm mạnh vào tường rồi bỏ đi.

…

- A Bảo! cậu đây rồi! Có bưu phẩm gửi cậu này! _ Kiên đưa cho cậu một chiếc hộp nhỏ được bọc giấy.

- Của ai vậy? _ cậu hỏi.

- Chịu! không ghi tên. _ Kiên nhún vai.

Cậu nhìn dò xét rồi cũng nhận lấy.

- Mở xem có gì không Bảo? _ Kì Lâm lau chau.

- Khoan đã! Coi chừng có bom thì chết, trong phim hay thế mà. _ Vy ngăn.

- Hâm, đây không phải là phim Vy “cô lương” ạ! Mở đi ông Bảo! _ Hoàng Lâm nói.

Cậu bắt đầu bóc bưu phẩm, bọn nó nín thở dõi theo cậu.

https://thuviensach.vn

- OAAAAAAAAAAAA… trời ơiiiii! _ mắt đứa nào cũng long lanh khi thấy chiếc Galaxy S4.

- Uầy uầy…

Ông cũng biết điều đấy! Lại rất nhanh nhẹn, mới 30’ mà đã có câu trả lời. _ thấy điện thoại cậu đoán ra ngay tác giả của bưu phẩm là ai.

- Mày… mày có phúc thật đấy! tao đây mà mới đến S3 mày tới luôn S4 rồi đấy? _ Phát Xêkô xuýt xoa.

- Mà khoan! Tao nhơ không lầm thì bé Na nói Bảo cũng là người khó khăn về tài chính mà sao… kiếm cái S4 xít oách dạ? _ Như Quỳnh vuốt cằm nói.

- Đây đâu phải tôi mua! _ cậu nói.

- Gì? Không phải của mày mua?

- A tao biết roài! _ lại thằng Xêkô.

- Biết gì?

- Chắc em nào thấy khoái Bảo nên tặng cậu chiếc SH xí lộn S4 để tiện bề tối đến… trăng lên cao… cảm xúc dâng trào… tâm sự chơi ấy mà. Mở xem coi có số điện thoại em trong đó không?

- Ờ thằng này nói có lý! _ Hoàng Lâm cũng hùa theo.

“Coóc”

- Mày hả mày? _ Vy gõ mạnh lên đầu Phát. – Tinh tướng, suốt ngày gái với gú là nhanh.

https://thuviensach.vn

- Thôi thôi! Bọn mày cho tao xin hai chữ im lặng đi! Cái này không phải tao mua cũng không phải gái mua nhưng là của tao, ok? Đừng thắc mắc cũng đừng ý kiến gì nữa, ok? _ cậu cầm chiếc điện thoại về chỗ lắp sim vào rồi cất vào túi.

…

“Tùng tùng tùng”

- Hô lê… cuối cùng cũng xong, giờ mình đến nhà tía báo tía tin vui để tía còn mừng ha các em? haha _ Kiên hỏi to.

- OK! Anh cả. _ cả lớp đồng thanh.

Bọn nó kéo nhau đến nhà thầy Khánh

——o——

- Tía ơi tía! Tía ơi bọn con tới nek tía! _ chưa thấy người đã thấy tiếng, bọn nó kêu inh ỏi lên.

- Tía ơi tía!

Không trả lời

- Tía ơi!

- Tía không có ở nhà đâu, cửa khóa rồi nek!

- Chắc tía tới bệnh viện rồi! mình thử đến đó đi! _ cô nói.

- Ưhm! Đúng đấy. _ bọn nó tán thành.

Bọn nó lại tiếp tục di chuyển đến bệnh viện.

…

https://thuviensach.vn

Bệnh viện

- Phải tía không bọn mày? _ Kiên chỉ về người đàn ông đang hớt hải chạy theo giường bệnh được đẩy gấp gáp vào phòng cấp cứu.

- Đúng rồi! _ bọn nó chạy theo.

- Tía! Tía ơi!

- Mấy đứa hả? _ thầy chau mày, trông thầy rất lo lắng.

- Có chuyện gì vậy tía? _ cậu hỏi.

- … _ thầy lặng đi vài giây. – Bé Ti… _ thầy ngập ngừng.

Bọn nó nhìn nhau, đứa nào cũng bắt đầu lo lắng xen lẫn cả sự sợ hãi…

- Bé Ti sao hả tía? _ Kì Lâm hỏi.

- Hầy! _ Hoàng Lâm đẩy nhẹ vai Kì Lâm, hất mặt vào phía cánh cửa cấp cứu đang đóng chặt, đèn đỏ trước phòng đang sáng chứng tỏ đang có một cuộc đấu tranh giữa ranh giới snh và tử âng xảy ra.

- Hôm qua bé Ti tự nhiên đòi về nhà, tía thấy bé Ti khỏe khỏe nên đã xin bác sĩ cho về vài bữa tĩnh dưỡng biết đâu ở nhà yên tĩnh lại giúp bé nhanh bình phục… đến chiều tía đưa nó về, nó vui lắm, ăn được rất nhiều, cười cũng nhiều hơn… nhưng ai ngờ… _ thầy nghẹn ngào. – Sáng sớm nay, nó bỗng sốt cao, lên cơn co giật rồi thổ huyết… _ thầy áp mặt vào hai tay không nói thêm được nữa.

- Tía, tía đừng lo lắng quá! Bé Ti rất mạnh mẽ em ấy sẽ không sao đâu. _ cậu ngồi cạnh thầy, ôm lấy vai thầy an ủi như một người con với một ông bố thật sự.

- Ưhm! _ thầy gật nhẹ đầu.

https://thuviensach.vn

“Tinh” _ chiếc đèn đỏ tắt, cánh cửa phòng cấp cứu mở. Một vị bác sĩ đeo khẩu trang y tế bước ra.

- Bác sĩ con tôi sao rồi? _ thầy Khnhs vội bật dậy chạy lại cầm tay vị bác sĩ hỏi.

Bọn nó cũng chạy theo vây quanh vị bác sĩ ấy.

Từ từ tháo bỏ chiếc khẩu trang trên mặt xuống

- Haizzz _ bác sĩ khẽ thở dài, mi mắt cụp xuống. – Chúng tôi đã cố gắng hết sức! Nhưng thể trạng bé quá yếu, chúng tôi…

- Tôi hiểu rồi! Cám ơn bác sĩ! _ thầy vội cắt ngang lời bác sĩ.

- Anh đừng quá buồn! _ bác sĩ nói rồi quay vào trong.

Bọn nó lặng người đi, đứa nào cũng ướt nhòe mi mắt nhưng cố giữ để không bật thành tiếng, chỉ thoáng nhẹ vài tiếng xụt xịt của mấy đứa con gái.

- Tía! _ cô vội dìu thầy khi thấy thầy hơi loạng choạng.

Bọn nó đỡ thầy ngồi xuống ghế, có đứa lấy tay quạt quạt cho thầy.

- Nó vẫn đang sống, chỉ là sống ở một thế giới khác mà thôi. Một thế giới nó không còn phải đấu tranh từng ngày vì sự sống nữa, nơi ấy bé Ti sẽ hạnh phúc và vui vẻ biết bao nhiêu. Sẽ có ngày tía gặp lại nó ở đó mà, tía phải vui mới đúng chứ! _ thầy gượng cười.

- Nhất định rồi! Em ấy sẽ hạnh phúc mà. _ đôi mắt đỏ hoe nhưng không phải khó nhọc kìm nén giọt nước mắt chảy xuôi như chúng nó, cô bình tĩnh nói.

Bọn nó đều hiểu rằng bé Ti chính là nguồn động viên, nguồn an ủi duy nhất của thầy. Giờ sức mạnh ấy đã rời xa, thầy sẽ làm sao để bước tiếp…?

https://thuviensach.vn

- Để con đi chuẩn bị…

- Không cần đâu! _ thầy ngăn Kiên.

Thầy biết Kiên đang định đi chuẩn bị tang lễ nên đã ngăn lại

- Tâm nguyện cuối cùng của bé Ti là được trở về với cát bụi, nó muốn theo làn gió đi khắp bốn phương, đến những nơi nó chưa được đến để bù lại những tháng ngày nó phải nằm một chỗ điều trị. Bé Ti muốn được hỏa táng. _ thầy khó nhọc nhắc lại tâm nguyện của bé Ti. – Mọi chuyện còn lại để thầy lo được rồi, các con về đi muộn lắm rồi kẻo ba mẹ lại lo lắng.

- Bọn con không về đâu!

- Đúng!

- Con cũng vậy!… _ đứa nào cũng không chịu về.

- ĐÃ BẢO LÀ VỀ HẾT ĐI MÀ! _ thầy gắt lớn.

Đứa nào cũng im bặt, hẳn bọn nó hiểu tâm trạng của thầy lúc này. Cuối cùng bọn nó cũng chịu ra về.

- Hức… huhu… huhuhuhu… _ đợi bọn nó ra về hẳn thầy mới bật lên khóc, đôi vai rung bật lên từng hồi.

- Lần đầu tiên tía khóc như thế! Chắc tía đau lắm phải không? _ cô để bọn nó về hết đứng lại núp sau bức tường nhìn thầy.

- Cậu nghĩ có thể không đau được sao? _ cậu nói.

- Hợ… _ cô giật mình khi thấy cậu.

- Định đứng đây mãi ah? _ cậu hỏi.

- Chứ biết làm gì bây giờ? Tía muốn một mình mà!

https://thuviensach.vn

- Đã bảo cô là nhỏ ngốc mà. _ cậu lắc đầu.

Nói rồi cậu bước nhẹ đến cạnh thầy Khánh, cậu ngồi xuống ngả lưng ra dựa đầu vào tường.

Thấy có người ngồi cạnh mình thầy dần kìm lại cảm xúc, nhìn qua người ấy. Thoáng ngạc nhiên khi thấy cậu vì thầy đã gắt lên thế mà còn có đứa ở lại với thầy.

Lại thêm một người nữa xuất hiện, cô cũng ngồi xuống cạnh thầy và dựa đầu vào tường như cậu. Hai cô cậu khẽ xoay đầu qua nhìn nhau rồi cười nhẹ.

Thầy Khánh cũng bắt đầu thả lỏng người ngả lưng ra ghế và dựa đầu vào tường như hai người.

- Sao hai đứa chưa về? _ thầy hỏi.

- Vì tía còn ở đây! _ cô trả lời.

- Cả bé Ti nữa! _ cậu tiếp.

- Con bé rất ngoan, rất biết nghĩ cho người khác…. Giường như nó đoán được trước chuyện gì sẽ xảy ra, nó dặn tía rất nhiều điều về sau này. Bé Ti còn nói cả những điều trước giờ chưa bao giờ nói tới, từ tâm nguyện, ước muốn, những điều nó thích hay không thích, về cả thế giới bên kia… Tía còn gắt lên mắng nó không được nói gở, nhưng nó vẫn cười. Nó bắt thầy sửa soạn cho thật đẹp và chụp một tấm hình nữa… _ thầy nghẹn ngào, từ khóe mắt một dòng suối nhỏ chảy xuống. – Bé Ti nói phải đặt tấm ảnh đó làm ảnh “đại diện” cho con. Và bây giờ thì… _ thầy chống tay lên đùi, đan hai tay vào nhau.

- Em ấy rất lạc quan, quả là một cô bé mạnh mẽ! _ cô nói.

https://thuviensach.vn

- Còn một điều ước nó mong mỏi đã lâu mà chưa kịp thực hiện.

- Là gì hả tía? _ cậu hỏi.

- Được đứng trên sân khấu, được mọi người trao tặng những tràng pháo tay.

- Em muốn được làm ca sĩ ạ?

- Không!

- Vậy…

- Nó muốn là nữ sinh thanh lịch và duyên dáng nhất, hơn bất cứ ai trên đời này. Nó mong lắm được một lần bước lên sân khấu ấy nhưng giờ thì hết rồi.

- Có phải vì thế mà tía dành bằng được quyền dự thi cho bọn con không? _ cậu hỏi.

Thầy gật đầu

- Tía thật ích kỉ phải không? Tía xin lỗi!

- Không! Tía làm vậy là đúng! Nếu là con con nhất định cũng làm vậy. _ cô đáp.

- Ta muốn nhờ hai đứa một việc được không?

- Vâng! _ hai người đáp.

- Hãy giúp tía thực hiện ước mơ của nó được không? _ thầy nhíu mày.

- Dạ… con… chuyện này… _ hai người ngập ngừng.

https://thuviensach.vn

- Lớp mình còn nhiều người xứng đáng mà tía! Như Kiên, Quỳnh,… con nghĩ mình không xứng đáng! _ cậu trả lời.

- Nhưng tía tin vào sức mạnh của hai đứa là rất xứng đáng! Các bạn ấy cũng rất tốt nhưng để đấu với các thí sinh khác thì chưa đủ.

- Nhưng…

- Nếu hai đứa thấy không được thì thôi vậy! _ thầy hơi thất vọng.

- …

- …

- Không! Con sẽ làm! _ cậu nói.

- Thật chứ? _ thầy cầm tay cậu.

- Con… con cũng vậy! _ cô nở nụ cười.

- Cám ơn! Cám ơn các con!

- Tía đừng nói thế! Còn vì danh dự của cả nhà D3 mình nữa mà. _ cô cầm tay thầy.

Thầy Khánh cười trong nước mắt-giọt nước mắt có phần đắng nghét nhưng đầy mãn nguyện trong thầy.

======

- Sao cậu không nói gì? _ cậu khẽ hỏi cô.

Cô ngồi sau xe để cậu chở suốt một quãng đường cũng gọi là dài vậy mà cô không hề mở miệng nói lời nào. Thấy hơi lo lo cho cô nên cậu hỏi.

- Tôi biết nói gì đây? _ cô trả lời với giọng buồn thiu.

https://thuviensach.vn

- Sao cậu không khóc đi? Tôi thấy chỉ có mình cậu trong mini family (gia đình nhỏ) này là giữ được bình tĩnh đến lúc này đấy! Mà lại còn là con gái nữa.

- Sao cậu biết tôi không khóc?

- Cậu khóc mà nước mắt không nhỏ lấy một giọt ah?

- Chỉ là… nó không rớt được thôi.

- Tôi không hiểu.

- Tôi bị tắc tuyến lệ.

"Kít" _ cậu thắng gấp xe.

- Tắc tuyến lệ?

- Ưhm!

- Tại sao?

- Khóc quá nhiều, haizzz chả thế mà tôi đeo danh đá cuội ngần mấy năm trời sao. _ cô cười nhạt.

Cậu tiếp tục đạp xe lại

- Tôi cho cậu mượn đấy!

- Mượn gì? _ cô hỏi.

- Tấm lưng.

Cô nhìn lên lưng cậu

- Làm gì?

https://thuviensach.vn

- Tùy sử dụng!

- …

- Cậu cho tôi mượn bờ vai giờ tôi sẽ tặng cậu tấm lưng này, muốn làm gì với nó thì tùy! _ cậu nói.

- Lưng của cậu tặng tôi thế nào, khùng.

- Tôi đã bảo là tặng rồi mà, sử dụng nhanh không tôi đổi ý đó.

Bỗng… cậu thấy có thứ gì đó ấm ấm từ sau lưng mình *Nhỏ đang… !* _ cậu nở nhẹ nụ cười.

Cô tựa đầu vào lưng cậu, nhắm nghiền mắt mắt lại.

Cứ thế hai người đi qua từng dãy nhà, từng con hẻm trên phố, chỉ mong… con đường này cứ thế dài mãi dài mãi…

+=+=+=+

Sáng hôm sau, tại trường học

- Ủa bọn này điên ah? _ h/s1

- Xời chắc là định thích chơi trội đây mà. _ h/s2

- Hay là biểu tình đòi cái gì nữa đây? _ h/s3

- … vân vân và vân vân… _ đó là những lời bàn ra tán vào của các học sinh trong trường khi nhìn thấy bọn nó.

Không hẹn mà cùng, không ai biết vì sao đứa nào trong lớp cũng mặc đồ đen chỉ chừa ra duy nhất chiếc áo đồng phục là màu trắng, từ quần, áo khoác, kẹp tóc, nơ, đến dày dép cũng đen. Thật không thể tin nổi, đứa nào nhìn thấy nhau cũng ngạc nhiên nhưng rồi cũng phì cười.

https://thuviensach.vn

- Công nhận anh em mình hiểu ý nhau ghê! Hi _ dù không còn lòng dạ để cười thật lớn nhưng bọn nó vẫn thấy vui vui khi cả lớp đồng lòng như vậy.

- A Bảo, Na! _ một đứa reo lên khi thấy hai người tới.

Hai người bước vào lớp tròn mắt nhìn bọn nó rồi nhìn lại mình.

- Sao bọn mày… _ cô ngạc nhiên.

- Công nhận anh em mình nhất chí đồng tâm hết sức. Phải cám ơn bé Ti nhiều lắm vì đã tạo cơ hội cho anh em mình được thấy nhau thế này chứ nhỉ? _ Kiên nói.

- Để kỉ niệm ngày này mình chụp một tấm hình gia đình đi! _ Phát Xêkô nêu ý kiến.

- Đúng đấy! _ bọn nó tán thành.

- Đúng gì mà đúng? Gia đình mà người thiếu người hụt thế này hả? _ cậu nói.

- Mày… cái thằng… chỉ được cái… nói chuẩn! _ Hoàng Lâm bật ngón tay cái về cậu.

- Tao chắc là ai cũng đang nghĩ như tao đúng không? _ cô khoanh tay trước ngực nói với bọn nó.

- Còn phải hỏi, làm luôn đi! _ cậu nói rồi đút tay vào túi quần đi trước.

Nối theo là tất cả bọn nó và cô.

Đúng là nhất quỷ nhì ma thứ ba học trò, mà quỷ thì chưa ai thấy, ma thì có hay không đang còn là một dấu chấm hỏi, còn tuổi học trò chúng mình đã được xác định vậy nhất không nhì không còn lại học trò thì cầm chắc "giành cup vô địch" còn gì.

https://thuviensach.vn

Thực ra đứa nào cũng chuẩn bị sẵn từ nhà là hôm nay sẽ cúp tiết để đến tiễn bé Ti, mặc dù không đứa nào nói với đứa nào câu gì nhưng cuối cùng cả lớp chúng nó lại nghĩ giống nhau thế.

——o——

Bọn nó chạy thật nhanh đến bệnh viện-nơi bọn nó biết chắc "tía và đứa em" của chúng nó đang ở đó.

Vừa tới cổng bệnh viện bọn nó đã gặp thầy Khánh.

Thầy cũng mặc một bộ vest màu đen, tay bê hũ tro của…

Bọn nó không còn hò hét hay reo lên khi nhìn thấy thầy như mọi khi nữa, thay vào đó là một không khí hết sức trang nghiêm.

Thầy Khánh không mấy ngạc nhiên khi thấy bọn nó ở đây vào lúc này lắm, vì thầy đã đoán trước được điều này. Cái "lũ quỷ" mà thầy biết là bọn nó mà, "nuôi dạy" chúng nó lâu vậy chả lẽ còn lạ cái tính "đánh chết cũng nhất quyết phải làm" của bọn nó đó sao.

…

Thầy đến một cánh đồng đầy hoa cỏ dại, mùi hoa thơm ngát hòa với mùi nắng mới. Thầy Khánh tìm đến một gò đất cao nhất, nơi đấy có một cây cổ thụ lớn tỏa bóng mát rượi.

Thầy đeo bao tay trắng, cầm từng năm tro tung vào không gian để những cơn gió "mang Ti đi", mang Ti đến những vùng đất mà Ti muốn đến và tới cạnh những người Ti muốn bên cạnh.

- Hãy đi thật nhiều nơi! Hãy cười thật nhiều! Hãy yêu thương thật nhiều và hãy làm gì con thích nhé con gái yêu của ba! _ thầy nói trong thanh thản.

https://thuviensach.vn

Con đường cô và cậu sắp bước đi như thế nào? Bằng phẳng hay gập ghềnh sỏi đá? Mọi chuyện rồi sẽ về đâu? Liệu hai người có chiến thắng hay phải chấp nhận thua cuộc?… Tất cả sẽ sớm được "mở nắp" thôi! Mong mọi người hãy đón đọc trong chương 24 sắp tới nhé!

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 24

"Tùng tùng tùng"

- CẢ LỚP! _ Kiên hô to, dõng dạc.

Bọn nó đứng dậy nghiêm chào, chào "tía"-người chúng nó tôn kính và mong chờ quay trở lại.

"Đoàng đoàng…" _ thằng Phát lén giấu pháo giấy để giờ bắn ra làm đứa nào cũng giật mình.

- Chào mừng tía đã về nhà!

- Hoan hô

"Đốp đốp… rầm rầm… đốp" _ bọn nó vỗ tay lẫn đập bàn inh ỏi hưởng ứng.

Thầy Khánh giơ tay ra hiệu cho chúng nó im lặng. Đợi bọn nó lắng xuống hẳn thầy mới nói:

- Cám ơn các con đã cho tía có cơ hội đứng đây một lần nữa!

- Tía đừng nói thế, đó là chữ "hiếu" phải tròn của mỗi người con mà tía! _ thằng Phát đứng dậy phát biểu.

Đứa nào cũng tròn mắt tới ngạc nhiên nhìn nó, có bao giờ thằng này dùng văn vẻ dựng tóc gáy vậy đâu. Sao hôm nay phát biểu câu hay thế.

https://thuviensach.vn

“Đốp đốp đốp” _ một tràng pháo tay dành cho anh bạn Xêkô của chúng ta.

- Tía có chuyện muốn hội ý với nhà mình!

Đứa nào cũng im phăng phắc chờ thầy nói.

- Vào cuộc thi Nam-Nữ sinh thanh lịch sắp tới tía có hai đề cử cho hai ứng cử viên.

- Ai hả tía?

Thầy Khánh bước về chỗ hai cô cậu đang ngồi.

- Na Na và Gia Bảo. _ thầy đặt tay lên vai cậu nói. – Các bạn nghĩ sao?

- … _ bọn nó đều im lặng nhìn cô cậu.

Hai cô cậu nhìn nhau hồi hộp không biết bọn nó đang nghĩ gì mà trông mặt giống sát thủ thế.

- Duyệt! _ Quỳnh đứng dậy bật ngón cái lên.

- Duyệt! Chuẩn ứ phải chỉnh. _ Kì Lâm tán thành.

Và tất cả bọn nó đều bỏ phiếu tán thành.

- Nhưng chỉ còn chưa đầy một tuần nữa là thi rồi, làm sao chuẩn bị kịp đây? _ Kiên nói.

- Ờ cũng đúng, bọn mình chưa từng thi lại chả có kinh nghiệm, thời gian gấp rút biết thi gì mà chuẩn bị đây? _ Kì Lâm nói.

- Các con yên tâm! Chuyện đó tía lo hết rồi, bây giờ việc của Na Na và Gia Bảo là làm tốt việc của mình thôi. _ thầy Khánh cười hiền.

https://thuviensach.vn

- Có cách gì hả tía? _ cậu hỏi dồn.

“Reng reng reng” _ Thầy Khánh có điện thoại.

Thầy lấy chiếc điện thoại trong túi ra nhìn vào màn hình đang sáng rồi nói với bọn nó:

- Đợi tía một lát! _ thầy Khánh nói rồi bước ra ngoài.

- Ê bọn mày! Không biết tía mình có cách gì hay nhỉ? _ Hoàng Lâm nói nhỏ.

- Ơh mong là sẽ có hiệu quả chứ tui lo quá. _ Vy trả lời.

- E hèm… _ thầy Khánh quay vào hắng giọng.

Bọn nó đều im lặng

- Không cần phải căng thẳng thế đâu! _ thầy nói rồi nhìn ra cửa. – Vào đi hai em!

- Anh… _ cậu sựng người.

- Chi…chị… _ cô tròn mắt, lắp bắp không nên lời.

Trước mặt bọn nó là một đôi trai tài gái sắc, bọn con gái nhìn chị gái vừa ngưỡng mộ lẫn ghen tỵ còn xúy xoa không hết trước vẻ đẹp của chàng trai kia, bọn nó chỉ muốn nhảy đến ngay bên cạnh anh ta ngay lập tức; lũ con trai thì kém gì ghen nổ mắt với anh chàng kia nhưng đổ rầm rầm trước sự sắc xảo của của chị gái rồi.

- Tía xin giới thiệu đây là Hoàng Gia Huy và Vũ Trâm Anh, là Nam-Nữ sinh thanh lịch mấy khóa trước. Đây là hai tiền bối các con đáng học tập, cũng là hai học trò ta tâm đắc nhất. Gia Huy và Trâm Anh sẽ giúp Gia Bảo và Na Na trong cuộc thi sắp tới.

https://thuviensach.vn

Gia Huy và Trâm Anh đều nở nụ cười thân thiện chào bọn nó. Đây là liều thuốc ngất hiệu quả nhất đối với bọn nó đây, đứa nào cũng cứng đờ ra vì đã "uống thuốc" mất rồi.

- Chào các bạn! _ Gia Huy cười "chết người".

- Ôi trời ơi… anh ấy cười với tao kìa _ Nữ 1.

- Ai nói, với tao chứ! _ Nữ 2

- …

- Mình lâu rồi mới quay lại trường, có nhiều cái mình chưa biết mong các bạn giúp đỡ! _ Huy cúi đầu.

- Để em.

- Em

- Em này anh! Cái gì em cũng biết.

- … _ lũ con gái lau chau.

- Chào các bạn! Mình cũng giống như anh Gia Huy, cũng mới quay lại trường, mong các bạn giúp đỡ! _ chị cũng cúi đầu lịch sự.

- Chị yêu không phải lo! Có em đây, em…_ 1 nam.

- Em sẽ giúp chị hết sức! _ nam 2.

- …

Cô như người mất hồn vậy, nãy giờ mắt không chớp chỉ nhìn về một đối tượng. Cậu có kém cạnh gì, mắt chữ O mồm chữ A, ruồi "làm tổ" xong rồi cũng nên.

https://thuviensach.vn

Nhìn hai đứa, Gia Huy với Trâm Anh chỉ lắc đầu cười thầm.

Cuối cùng thì đã gặp được em rồi… cô em dâu tương lai. Thằng nhóc này cũng biết chọn người để thương đấy! _ Huy tấm tắc.

Cậu bạn kia chắc là người ấy phải không bé Na! Em may mắn đấy! _ Trâm Anh nghĩ bụng.

- CÁI GÌ ĐÂYYYY? _ thầy Khánh quát lớn làm bọn nó đứng tim. –Mới vắng tôi vài hôm mà trong SĐB đã chi chít tên thế này ah? _ mắt thầy nổi lên từng tia đỏ au.

- Đây mới đúng là tía chúng ta đây! _ Kiên xì xào.

- Nhưng mà tao sợ quá mày ơi! _ Phát.

- Những ai được "ghi danh" trong đây thì tự giác bước lên cho tôi! _ thầy ra lệnh.

Từng đứa run rẩy bước lên bục giảng, chờ hình phạt dành cho mình.

- Tía Khánh tui yêu là đây mà! _ cậu nói.

- Tía vẫn không thay đổi nhỉ? _ cô nói thêm. – Ơ… mà… _ nãy giờ nỗi "sợ hãi" đã lấn át cái thắc mắc + tò mò của cô và cậu, đến giờ kịp nhớ lại thì cô không còn thấy Gia Huy và Trâm Anh đâu nữa.

+++++

Cùng bước đi trên dãy hành lang, hai người không nói gì. Do không biết nói gì hay do quá nhiều thứ muốn nói nên không biết nói gì…?

- Mình ngồi xuống đây một lát được không? _ Huy hỏi.

- … vậy cũng được! _ Trâm Anh hơi lưỡng lự nhưng rồi đã đồng ý.

https://thuviensach.vn

Hai người cùng ngồi xuống chiếc ghế đá gần đó dưới tán cây bằng lăng mát rượi.

- Dạo này em vẫn khỏe chứ?

- Vâng! Còn anh?

- Hì, cũng như em thôi.

- …

Hai người không biết nói gì, không khí lại trở nên đặc quánh.

Muốn nói rất nhiều nhưng có cái gì đó chặn ở họng khiến Huy nói không nên lời.

- Chắc giờ anh đang điều hanh tập đoàn của gia đình phải khhông? _ Trâm Anh mở lời.

- Ah… ưhm! Còn em? Em đang làm ở đâu? Công việc tốt chứ?

- Một tập đoàn đã ngỏ ý mời em về làm việc và em nhận lời, em công tác ở đó từ lúc ra trường cho đến giờ.

- Chúc mừng em! Tuy hơi muộn. _ Huy đưa tay.

- Cám ơn anh! _ Trâm Anh đáp lại bằng cái bắt tay của mình.

Cái bắt tay không tên nhưng đầy cảm xúc, đã từ lâu Huy mong có được cái bắt tay thế này. Trâm Anh thấy được điều gì đó trong ánh mắt Huy nhìn chị, chị tế nhị rút tay ra khỏi bàn tay Huy.

- Người ấy… đã về chưa Trâm Anh? _ Huy hỏi.

- … _ chị lặng đi vài giây, nhìn về xa xăm. – Chưa!

https://thuviensach.vn

- Vậy…

- Nhưng em sẽ đợi! Đợi đến ngày anh ấy trở về. _ chị vội cắt lời Huy.

- Nếu anh ta không về nữa thì sao?

- Em vẫn sẽ đợi, em cảm nhận được tình cảm của anh ấy dành cho em. Điều đó chỉ những người thật sự yêu nhau mới cảm nhận được anh ah!

Từng lời nói của Trâm Anh như ngàn mũi tên đâm vào trái tim lạnh giá của Huy khiến trái tim đã đông lạnh từ lâu giờ lại rỉ máu.

- Còn anh thì sao? Đã quàng khăn cổ cho cô nào chưa?

- Anh vẫn đang đợi một người.

- Thật sao? Ý cô ấy thế nào?

- Em cũng biết cô ấy đấy!

- Em cũng biết ạ? Ai vậy anh?

- Em thật sự không biết người ấy là ai sao?

Ý anh là… Em xin lỗi Huy ah! Nhưng em thương anh Tuấn nhiều lắm! _ chị nhủ thầm trong tim.

- Thôi cũng trễ giờ làm việc rồi, em xin nghỉ có 2 tiếng thôi, giờ chỉ còn 30’ nữa là hết em phải đi đây! Gặp anh sau. _ chị đứng dậy cúi đầu chào Huy.

- Để anh đưa em đi!

- Cám ơn anh! Em đi xe tới mà, chào anh!

- Ưhm! Chào em, đi cẩn thận nhé!

https://thuviensach.vn

Huy lặng nhìn từ phía sau Trâm Anh, cứ thế cho đến khi chị lên xe và đi hẳn.

- Em không biết hay không muốn biết hả Trâm Anh? Em thật nhẫn tâm với anh.

oooooooo

Chiều tan trường

Hai cô cậu bước khỏi lớp mà đầu óc đang "phiêu du" nơi nào không hay.

- Ớ Bảo! _ Hoàng Lâm gọi. – Bữa nay mày đi bộ cùng nhỏ Na hả?

Không trả lời Bảo vẫn đi.

- Bảo! _ Hoàng Lâm chạy lại vỗ vai cậu.

- Hở? _ lúc này cậu mới giật mình tỉnh giấc.

- Làm gì mà như thằng cõi trên vậy?

- Ờm… không có gì. Mà mày kêu tao có gì không?

- Haizzz bó tay chấm cẳng với mày luôn, tao hỏi mày bộ nay mày thả bộ cùng Na hả?

- Không!

- Ô vậy mày đi bằng gì đến đây?

- Xe đạp.

- Vậy xe mày đâu?

Cậu "nai tơ" nhìn quanh mình

https://thuviensach.vn

- Ờ nhỉ, tao quên chưa lấy. _ cậu gãi đầu.

- Chậc chậc… _ Hoàng Lâm lắc đầu chịu thua.

*Sao lại là chị ấy nhỉ…? Chậc sao chị Trâm Anh không nói mình biết trước chứ? Bộ chị ấy từng là nữ sinh thanh lịch thật sao? _ cô vừa đi vừa tự hỏi vu vơ.

- Về không nhỏ? _ cậu thắng xe lại hỏi cô.

- Ờ có, xe chùa ngu gì không đi. _ cô leo lên sau xe cậu ngồi luôn. – Mà này!

- Gì?

- Cậu cũng quen hai anh chị lúc nãy ah?

- Có gì không?

- Thì tôi thấy cậu có chút ngỡ ngàng giống tôi.

- Ưhm!

- Vậy là cậu quen thật sao?

- Ưhm! Nhưng một người thôi.

- Tôi cũng thế! Cậu quen ai trong hai người đó?

- Anh Gia Huy.

- Ra thế, mà tôi thấy tên hai người cũng giống nhau thật đấy, cả ngoại hình cũng giống luôn. Nhưng cậu… chậc thua anh Huy xa.

Dù đã nghe nhiều người nói nên chai lì luôn rồi nhưng sao giờ nghe cô nói cậu lại thấy lòng cồn cào, bức xúc đến thế.

https://thuviensach.vn

- Kệ tôi! _ cậu gắt.

- Xời… dỗi nữa chứ, mà này cậu với anh Huy có quan hệ gì không?

- Anh trai. _ cậu nói cụt lủn.

- Hả? Ai?

- Hừ… anh Huy-Gia Huy-Hoàng Gia Huy là anh trai tôi được chưa?

- Thật thật… thật ah?

- …

- Thảo nào tôi thấy quen thế, hè.

- Còn chị… gì gì đó…?

- Tên chị ấy là Trâm Anh-Vũ Trâm Anh chứ không phải là gì gì đó biết chưa?

- Dạ vâng ạaaaaa!

- Ngoan lắm! hàhà _ cô vuốt tóc sau gáy cậu.

- Nhột! _ cậu cười to, tay lái còn loạng choạng nữa.

- Tha cho kưng đấy! he

- Sao cậu biết chị ấy? _ cậu hỏi.

- …

- Sao cậu không nói gì?

- …

https://thuviensach.vn

“Kíttt” _ cậu thắng xe gấp.

- Cậu không khỏe ah? _ cậu lo lắng khi nhìn thấy sắc mặt cô không tốt.

- Không! _ cô lắc đầu.

- Còn nói không. _ cậu mắng. – Vào đây nghỉ chút đi! _ cậu nói cô vào ghế đá cạnh đó ngồi rồi dắt xe vào lề đường.

Cũng may là dọc đường đi thường có mấy chiếc ghế đá chứ không thì phải ngồi bờ ngồi bụi mất.

- Chắc do nắng gắt quá đây mà, đấy lần trước tôi bảo đội mũ vào đi học mà sao không đội hả? Nghe lời tôi thì có sao đâu. _ cậu mắng cô xối xả.

- … _ cô vẫn không nói gì.

Nhìn cô như thế cậu không chịu nổi đành chạy đi mua nước cho cô.

Em đã nói không nhớ không buồn vì anh nữa nhưng sao cứ thấy chị Trâm Anh thui thủi em lại thấy trách bản thân quá, khi ấy lại càng nhớ anh da diết, ông anh trai đáng ghét kia! Anh đang ở đâu hả anh Tuấn??? Mỗi khi có người hỏi em về mối quan hệ giữa em và chị ấy em biết trả lời sao đây anh hai….? _ cô không kìm nổi cảm xúc.

…

Cậu chạy vội vào một hàng tạp hóa gần đó, tìm một loại nước cho cô.

Cầm chai nước khoáng lên định lấy lại nghĩ bụng *Nước này có đủ mát không…?*

Bỏ chai nước xuống, cậu chạy vào mở tủ lạnh lấy chai nước khoáng đã được ướp lạnh:

https://thuviensach.vn

- Haizzz cái này thì sao đủ dinh dưỡng chứ, nhìn người gì đâu mà ốm nhom ốm nhách.

Lại thấy không được, cậu nhấc chai Sting bên cạnh lên:

- Chậc nhỏ đang cảm nắng uống cái này vào lỡ đau họng thì gay to… lại còn có ga nữa…

…

- Cái này thì… không được.

…

- Không được.

…

- Không được.

Mua có chai nước thôi cũng khó khăn quá đi mà, cứ cầm hết hết chai này đến chai nọ lên mà mãi vẫn không được. Cô bán hàng được dịp ngắm trai đẹp miễn phí nên cứ mê tít nhưng thấy cậu cứ chạy đi chạy lại mà đến chóng cả mặt.

- Anh gì đẹp trai ơi!

- Dạ? chị gọi em ạ?

- Ưhm! Anh có cần em giúp gì không ạ?

- Không! Cám ơn. Ah có đấy.

- Anh nói đi ạ?

https://thuviensach.vn

- Chị có biết loại nước nào có nhiều dinh dưỡng mà là loại con gái uống được không?

- … anh anh có người yêu rồi sao?

- Chị ơi em đang gấp.

- Đây! _ cô nhân viên cầm chai sữa trái cây Nutri có sẵn trong tay đưa cho cậu.

- Cám ơn chị! _ cậu đưa tiền rồi co dò chạy một mạch.

- Người gì đâu mà vô tâm hà, gái đẹp đứng đây mà còn… hứ.

…

- Hộc hộc… _ cậu với tốc độ hỏa tiễn chạy về.

- Cậu đi đâu vậy?_ cô hỏi.

Cậu cầm chai nước đưa cho cô

- Cho tôi ak?

Gật

- Cám ơn! _ cô nhận lấy. – Uầy ngon thế! Cậu uống không?

Cô mở nắp uống một ngụm rồi đưa mời cậu.

Cậu nhận lấy và tu một hơi hết hơn nửa chai, cô vội cản lại:

- Thôi thôi! Đừng có uống hết một mạch vậy chứ, cho tôi nữa nào. _ cô đánh nhẹ vai cậu.

https://thuviensach.vn

Cậu xực nhớ liền thôi ngay, tại mệt + khát nên… cũng thông cảm được nhỉ…?

- Cậu chạy đi chỉ mua mỗi chai nước này thôi ak?

- Ưhm!

- Thật là… cậu rảnh quá nhỉ?

- Cậu có vẻ khỏe hơn rồi nhẩy? Còn ăn hiếp tôi được là tôi biết cậu đang còn sống rồi.

- Tôi ăn hiếp cậu bao giờ chứ?

- Tốn hơi đi mua chai nước cho cậu. _ cậu lầm bầm.

- Có ai bảo cậu đi đâu mà than với vãn? _ cô mắng.

Đúng là nhỏ ngốc xít mà! Tôi đi vì cậu chứ ai mà còn hỏi… hứ _ cậu tủi thân.

- Thôi về nào! _ cô đứng dậy, kéo tay cậu.

- Thì về!

Cậu không còn hỏi về chị Trâm Anh được nữa, mà đúng hơn là không còn bụng dạ mà nghĩ tới chuyện gì ngoài cô nữa. Với cậu bây giờ không có gì quan trọng hơn cô nữa.

(Ước gì mình được như cô ấy nhẩy! hihi +_+. Có ai đó quan tâm sướng thiệt! Các mem nhà mình đã có ai chưa đấy? *cười nham hiểm* Nếu có thì đừng ngốc xít như bé Na Na nhà mình nhé!)

+++++++++

Sáng hôm sau

https://thuviensach.vn

- Na Na! _ cậu gọi cửa nhà cô.

- Mới 6h30’ sao ổng qua sớm vậy trời? Chắc mình nghe lầm. _ đúng lúc cô vừa bước ra từ WC.

- Trần Na Na! _ cậu bực mình gọi to.

Cô vội chạy ra ban công xem tình hình ra sao.

- Hơ cậu ta thật kìa. _ cô phi thật nhanh xuống mở cổng cho cậu

- Làm gì mà tôi gọi hoài không nghe hả Trần Na Na?

- Y… gọi cả tên cúng cơm của tôi nữa cơ đấy! Thôi biết rồi, cho tui xin lỗi mà! Hềhề.

- Bỏ qua cho cậu lần này đấy!

Lòng cậu nhão luôn rồi bụng dạ đâu mà giận cô nữa chứ.

- Nay qua sớm có gì hông?

- Đi học chứ làm gì?

- Đi học?

- Ưhm!

Cô đưa tay lên trán cậu kiểm tra độ nóng-lạnh.

- Gì vậy? _ cậu hỏi.

- Bình thường, sao tự nhiên rủ tui đi học sớm vậy?

- Nhiều chuyện, định cho khách đứng ngoài đường thế này ah?

https://thuviensach.vn

- Xời… mời.

- Cám ơn. _ cậu đút tay vào túi ung dung đi vào.

- Ủa con xe của cậu đâu? _ cô đóng cổng không thấy xe cậu liền chạy theo hỏi.

- Bán rồi!

- HẢ???

- Có gì mà cậu ngạc nhiên vậy? Ngậm miệng lại đi ruồi bay qua kìa!

- Sao lại bán?

- Không thích đi nữa thì bán, có vậy cũng hỏi. Vào chuẩn bị nhanh lên rồi còn đi học, cậu có thời gian 3’ để chuẩn bị nếu không tôi phi lên phòng luôn thì ráng mà chịu.

- Cậu…

- Còn 2’57”

Cô vẫn đứng trừng mắt nhìn cậu

- 2’55”… 2’50”…

- Hứ _ nguýt cậu rách mắt rồi cô lao vội lên phòng.

- Bảo hả con? _ nội từ bếp ra.

- Dạ, con chào nội! _ cậu lễ phép.

- Sao bữa nay đến sớm vậy?

- Hôm nay con đi bộ nên rủ Na đi chung cho vui, hì.

https://thuviensach.vn

- Hai đứa ở đâu là ở đó cháy liền, nhà nội xuýt cháy mấy lần chứ bộ, lát đi đường cẩn thận cây cỏ cháy rụi hết đó nghen. Haha.

- Hìhì _ cậu gãi đầu, cười trừ.

“Bịch bịch bịch” _ cô chạy từ trên phòng xuống như con thiêu thân.

- Tốt lắm, rất đúng giờ! _ cậu nhìn đồng hồ khen. – Tụi con đi nha nội! _ cậu kéo tay cô lôi đi.

- Ăn sáng đã chứ!

- Dạ lát bọn con ăn nội ạ! _ cậu trả lời.

…

- Đi học gì mà sớm vậy, ngoài đường giờ có mỗi tôi với cậu đi học thôi đấy. _ cô vùng vằng.

Đeo ba lô con cóc cậu vẫn ung dung đút tay vào túi đi trong gió.

- Đồ đáng ghét! _ cô giậm chân tại chỗ không chịu đi nữa.

Cậu mở cặp lấy ra hộp sôi đang còn nóng đưa cho cô.

- Nek!

Cô nhìn dò xét

- Cho tôi hả?

Gật

- Haha cám ơn! _ thấy đồ ăn là cô lại hết giận liền.

https://thuviensach.vn

Đó là công sức cả buổi sáng nay của cậu dành cho cô, mới sáng sớm tinh mơ cậu đã dậy để đồ ít sôi với đủ thứ loại thực phẩm khác thành món sôi dinh dưỡng mà cậu vẫn thường được ăn từ tay zú. Nhìn cô ăn ngon lành cậu vui biết mấy, để nhìn thấy nụ cười trên môi cô cậu có làm cả đời món sôi này dành tặng cô cậu cũng bằng lòng.

Cậu lại mở cặp lần hai, lấy ra một chiếc mũ ấn lên đầu cô.

- Cái gì vậy?

- Mũ chứ gì?

- Sao để lên đầu tui?

- Đội cho khỏi nắng, lỡ như hôm qua thì mệt. _ cậu nói rồi bỏ đi trước.

Cô cười đến ngoác miệng luôn rồi đây, mặc dù không hề thích chiếc mũ rộng vành này nhưng là của cậu tặng nhất định cô sẽ đội. Ngoài miệng thì nói không thích nhưng bụng thì đang khua chiêng gõ trống vui chết được ý chứ.

- Này! Đợi tôi với chứ! Đi gì nhanh vậy? _ cô vội chạy theo.

…

Tại lớp

- Uầy uầy bọn mày ơi sắp có họa gì nữa đây? Bé Na nhà mình nay thích đội mũ đi học cơ đấy, mà còn là mũ rộng vành nữa chứ? _ thằng Phát Xêkô xăm soi.

- Phải đấy! _ Hoàng Lâm hưởng ứng.

- Ai nói là tao thích? Tại…

https://thuviensach.vn

- E hèm _ cậu hắng giọng, lén trợn mắt nhìn cô.

- Tại… tại nội tao bắt đội chứ bộ!

- Ahhhhh chắc là nội lo cho đứa cháu gái mới lớn đây mà, haha _ Kì Lâm thêm “mắm muối”.

- Ồn ào. _ cậu gắt.

- Thôi tao không giám chọc đến bé Na của ấy nữa đâu, ta lướt đây. _ Hoàng Lâm móc máy.

Tan trường

- Còn ba ngày nữa thi rồi ông bà đã chuẩn bị gì chưa? _ Quỳnh với Kì Lâm chạy theo hỏi cô cậu.

- Chưa! _ cô trả lời.

- Vậy mày định chừng nào mới tính hả con này?

- Tao…

Hey baby, when we are together, doing things that we love.

Every time you’re near I feel like I’m in heaven, feeling high…

Chuông điện thoại cậu đổ

- Alo _ cậu nghe máy

- Kệ ổng mày trả lời tao đi! _ Kì Lâm gắt.

- Tao…

Hurt Lovers, Hurt, Hurt Lovers oh

https://thuviensach.vn

Don’t give up, Don’t, Don’t give up no

Think of it

You can’t just let it go…

Điện thoại cô cùng lúc đổ chuông

- Đợi tao xí!

- Alo

- …

- Vâng!

- Giờ chuẩn bị hành trang đây, bye bọn mày tao đi trước có việc. _ cô vẫy tay chào bọn nó.

- Ơh, nhớ cố gắng đấy nhé! _ Kì Lâm và Quỳnh cổ vũ.

…

Cổng trường

Trước cổng đã có một xế hộp đợi sẵn hai người, nhìn thoáng qua cậu cũng biết thừa đó là xe của anh Gia Huy.

- Hai đứa lên xe đi! _ chị Trâm Anh nói qua cửa xe.

- Chị Trâm Anh! Cô ngạc nhiên.

*Ủa xe anh hai sao chị ta lại… *

- Còn chờ gì nữa hai đứa? _ một người đàn ông cạnh chị cất tiếng-là anh Huy.

https://thuviensach.vn

Thấy anh trai cậu liền mở cửa xe đẩy cô vào rồi cũng ngồi lên.

Chiếc xe bắt đầu bon bon lăn bánh.

Hai cô cậu ngồi trên xe không nói câu nào, chỉ nheo mắt dán vào hai con người ngồi ghế trên là Gia Huy và Trâm Anh.

- Gáy anh dính gì hả? _ Huy nói, mắt vẫn tập trung lái xe.

Hai người vội thu lại ánh mắt.

- Thôi nào! Không có gì ghê gớm đâu, thả lỏng đi. Hai đứa sắp được tham gia một "khóa học" rất thú vị nên chuẩn bị tinh thần đi nhé! _ chị Trâm Anh quay xuống nói, nở nụ cười nham hiểm.

Sắc mặt hai đứa xám đi, Gia Huy với Trâm Anh nhìn mặt cô cậu tái đi mà không nhịn nổi phá lên cười.

"Khóa học" mà chị Trâm Anh nói là gì? Sao lại phải học chứ? Nó giúp ích gì cho cô và cậu? Liệu có thành công…?

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 25

(Trong chap này có đôi phân đoạn chuyển cảnh hơi nhanh các bạn cố gắng tưởng tượng nhanh để không bị rối nhé! Cứ sau mỗi dấu "…" là chuyển cảnh khác nha các mem!)

Xế hộp từ từ giảm tốc độ và dừng lại hẳn trước một shop thời trang tương đối lớn.

Gia Huy tháo đai an toàn, xuống xe nhanh chân vòng qua mở cửa cho Trâm Anh.

- Cám ơn anh! _ Trâm Anh nói.

Hai cô cậu vẫn trong xe không xuống.

"Cộc cộc" _ Gia Huy gõ lên kính của cửa xe.

- Xuống đi!

- Lại trò gì đây? _ cậu cằn nhằn rồi cũng mở cửa xe xuống.

Thấy cô vẫn còn ngồi, cậu kéo tay cô xuống theo.

…

Hai anh chị có lẽ quá rành nơi này nên bước đi có vẻ rất tự tin, cô như "bé ngoan" được anh dắt đi chơi lúc nào tay của cậu cũng không rời khỏi tay cô. Mà nếu không có cậu kéo đi chắc co cũng chỉ đứng yên một chỗ mất.

https://thuviensach.vn

- Woa… đẹp quá! _ cô tròn mắt.

- Câu thích mấy đồ này vậy ah? _ cậu hỏi, chân vẫn đi, tay vẫn kéo cô.

- Không! Tôi thấy đẹp nên khen thôi, chứ khoác lên người tôi thì… khó chịu chết được. … Mà này! _ giờ cô mới nhận ra mình đang "tay trong tay" với cậu. – Sao cậu giám nắm tay tôi? _ cô phồng má, giật tay mình ra.

- Tôi không kéo chắc giờ cậu đang đứng há miệng ngoài cửa kìa!

- Cậu…

- Thôi nào hai đứa! Qua đây đi! _ chị Trâm Anh ngoắc tay.

- Hứ… _ cô nguýt cậu cháy mắt.

- Bắt đầu nhé! _ Gia Huy nói với Trâm Anh.

Trâm Anh khẽ gật đầu, cười nhẹ để đáp lại.

"Phực" _ Trâm Anh kéo mạnh tay cậu lôi đi còn Gia Huy thì kéo cô, mỗi "đội" tiến về một hướng khác nhau.

- Chị làm gì vậy? _ cậu la lên.

- … _ chị Trâm Anh không trả lời chỉ kéo cậu đi, công nhận chị khỏe thật cậu vùng vẫy mà không thoát nổi.

…

- Anh kéo tôi đi đâu vậy? _ cô hét.

- … _ Huy không trả lời.

…

https://thuviensach.vn

- Thử đi! _ Trâm Anh ra lệnh cho cậu.

- Hết chỗ này ak?

Gật

- Mời anh đi theo tôi để thử đồ! _ một nhân viên đưa tay mời cậu.

…

- Chị giúp em! _ Huy giao cô cho một nhân viên.

- Vâng! Mời cô đi theo tôi.

…

- Không được!

- Không được!

- Thử lại!

- Cái khác!

Trâm Anh bắt cậu thử đồ và thử đồ, đã bao nhiêu bộ mà vẫn không được vừa ý chị.

…

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA _ cô hét to.

…

- Là tiếng của Na Na! _ cậu lo lắng khi nghe tiếng cô hét.

- Không sao! Cứ xong việc của mình đi, em sẽ được gặp bé Na!

https://thuviensach.vn

- Đến bao giờ mới xong? Hết cái shop này luôn chắc? _ cậu gắt.

- Em thích bé Na? _ Trâm Anh nhìn cậu.

- Chỉ cần thử hết là được đúng không? _ cậu giật bộ đồ trên tay chị Trâm Anh rồi đóng xầm cửa phòng thay đồ.

…

- Chị ơi… ực… chị làm ơn… phù… nhẹ nhẹ giùm em! Em sắp ngẹt thở rồi! _ cô thều thào.

- Yên nào, chịu khó đi. Cô có muốn bị rớt lúc đang đi không hả? _cô nhân viên nạt.

- Cô đành mấm môi chịu đựng.

Huy ngồi ngoài ghế chờ đọc tạp chí nghe tiếng la thất thanh của cô bật cười lên thành tiếng.

…

- Wao… _ chị trầm trồ khi thấy cậu bước ra.

- Được rồi chứ? _ cậu hỏi, mặt lạnh hơn tiền.

- Chưa!

- Đi thi chứ bộ đi biểu diễn thời trang chắc? _ cậu nổi cáu.

- Cái này không nên ở đây! _ Trâm Anh tháo chiếc kính trên mắt cậu đeo thử lên mắt mình, vẫn dữ thái độ điềm tĩnh.

- Ồ cậu không bị cận! _ Trâm Anh ồ lên.

- Kệ tôi! _ cậu giật lại kính nhưng nhanh hơn chị đã giấu nó đi.

https://thuviensach.vn

- Nhìn em thế này đẹp trai hơn nhiều, được đôi mắt đẹp nhất sao lại giấu nó đi?

- Rắc rối! _ cậu ngoảnh sang nơi khác.

Người cậu muốn nhận ra điều này không phải chị sao có thể vui được chứ *Chị nhận ra thì có gì tốt?* _ cậu nói trong đầu.

- Tôi xong việc rồi chứ? _ cậu đút tay vào túi bước đi.

- Khoan! _ Trâm Anh ngăn.

- Vẫn còn muốn bắt tôi thử sao?

- Ngồi đi! _ chị ngồi xuống ghế nói với mặt nghiêm túc.

Nhận thấy được điều ấy cậu đành nghe lời chị

- Có chuyện gi?

- Em thích Na Na? _ chị hỏi.

Chị ta có quan hệ gì với nhỏ mà quan tâm đến vậy? Lần trước mình hỏi nhỏ không trả lời… Nhìn mắt anh hai với chị ta… không lẽ…

- Liên quan gì đến chị?

- Hãy trả lời câu hỏi của chị nghiêm túc!

- Đúng!

- Tại sao?

- Her chị thích người ấy có biết vì sao không? _ cậu trả treo.

https://thuviensach.vn

- Em giỏi lắm. _ Trâm Anh bật cười. – Thật lòng hay qua đường? _ chị lấy lại vẻ nghiêm nghị lạnh thấu xương.

- Chị nghĩ sao?

- Không biết nên chị mới hỏi em, em lại hỏi ngược lại chị?

- Na không biết thì chị biết để làm gì? _ cậu lạnh lùng đứng dậy bỏ đi.

- Nhưng những gì chị biết về Na thì em lại muốn biết đấy!

Nghe tới đây cậu ngồi liền đứng lại, quay về ngồi xuống ghế.

…

- Thưa anh đã xong rồi ạ! _ cô nhân viên bước ra báo với Gia Huy.

Anh gật đầu

Cô từ trong bước ra nhưng có vẻ không được tự tin cho lắm

Ưm… cũng được đấy, thằng này lù lù mà toàn vác lu chạy… _ Gia Huy nghĩ bụng.

- Hì… nó ngắn quá anh nhỉ! _ cô cười gượng, tay cứ kéo chiếc váy mình đang mặc để mong nó dài xuống thêm chút.

- Không sao! Rất hợp với em!

Thực ra chiếc váy cũng không gọi là ngắn vì nó chỉ trên đầu gối chút xíu thôi, nhưng vì cô chưa bao giờ khoác lên người bộ cánh như thế bao giờ nên thấy hơi ngượng với không quen.

Đúng lúc cậu vừa tới

- Na Na đâu? _ cậu hỏi Huy.

https://thuviensach.vn

Huy hất mặt về phía cô gái bên cạnh cậu

Cậu nhìn thoáng qua rồi lại quay về Huy

- Em hỏi Na đâu?

Đồ đáng ghét! Tôi lù lù ở đây chứ có vô hình biến dạng gì đâu mà cậu giám…

- Tôi đây! _ cô khoanh tay trước ngực, gằn giọng.

Giờ nhìn kĩ cậu mới nhận ra cô *…Cái mắt kính nhỏ đâu ta?… Tóc làm thế kia ai nhận ra được chứ?*.

Trông cũng bình thường như những cô gái khác nhưng sao lại có sức hút cậu đến thế…? Phải rồi! Đôi mắt, chính là đôi mắt ấy; người ta nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn quả không sai! Đôi mắt đen láy, trong veo như chủ nhân của nó.

- Nhìn gì mà nhìn? Bộ tôi mới rớt trên thủy tinh xuống ah? Hứ _ cô hờn vu vơ.

- Không phải chắc? _ cậu đâm chọt thêm.

- Thương nhau lắm rồi cắn nhau đau mà! _ Gia Huy lắc đầu.

- Hai đứa có thấy đau không? _ Trâm Anh thêm.

- Anh haiiii!/Chị Trâm Anhhh! _ hai cô cậu hét lớn.

- Các anh chị thông cảm, mong mọi người giữ trật tự kẻo ảnh hưởng đến những quý khách khác! _ một nhân viên nhắc nhở.

- Xong ngoại hình, bây giờ mới là bắt đầu khóa học nhé “hai bạn nhỏ”! _ Trâm Anh nheo mắt.

https://thuviensach.vn

…

Tiếp tục bon bon trên chiếc xế hộp, Gia Huy lái xe đến một sàn tập catwalk.

Tất cả cùng vào trong.

- Sao anh kiếm được nơi tốt thế? _ Trâm Anh hỏi.

- Quản lý ở đây là một người bạn anh, hôm nay lịch trống nên anh đã ngỏ ý mượn và cô ấy đồng ý.

Hai cô cậu cứ lẽo đẽo theo sau mà không hiểu mô tê là cái chi chi trong câu chuyện của hai anh chị.

Bước đến phòng tập catwalk, chị Trâm Anh lấy trong túi đồ ra một đôi dày cao gót khoảng 12 phân đưa cho cô.

Cô nai tơ tròn xoe mắt nhìn Trâm Anh rồi nhìn xuống đôi giày đang trên tay mình.

- Xỏ vào đi! Chị lựa vừa cỡ chân em rồi, yên tâm!

- Dạ…? chị bảo em đi cái này ak? _ cô méo mặt.

Gật

- Sao có thể…? Té chết em chị ơi!

- Vậy mới phải tập chứ em! _ Trâm Anh dửng dưng.

- Nam-Nữ sinh thanh lịch không phải chỉ là phần việc dự thi của riêng mỗi người, mà đó là sự cộng tác của một đôi bạn ăn ý. Vì vậy, hai đứa phải thật ăn ý trên từng bước đi, từng “minimét cử chỉ”! _ Gia Huy đi đi lại lại “giảng bài”.

https://thuviensach.vn

- Vì vậy, hai đứa phải tập đi cùng nhau trên sàn catwalk này cho đến khi thật ăn ý và "mượt" mới được! _ Trâm Anh khẳng định.

- Là sao? _ cậu hỏi.

- Giống như những người mẫu, các em phải bước đi, tạo dáng và… "làm duyên" trước mọi người sao cho thật tự nhiên, cuốn hút, thanh lịch và ăn ý.

- Tại sao? _ cô hỏi.

- Đó là yêu cầu cuộc thi. _ Trâm Anh trả lời.

- Thi chứ có phải biểu diễn thời trang đâu mà phải đi trên sàn catwalk chứ? Em chưa thấy ai phải đi trên này mới đi thi được. _ cậu ngang ngạnh.

- Chỉ có những bước đi vững chắc mới làm nên môt con người tự tin và cơ hội chiến thắng là rất cao. _ Trâm Anh trả lời.

- Việc các em nên làm bây giờ là làm theo "hai huấn luyện viên" này chứ không phải chất vấn. Hai đứa đã quên lời hứa với tía các em rồi sao?

- … _ hai đứa không nói gì thêm.

- Được rồi, bắt đầu nào.

- Phải đi cả hai ạ? _ cô hỏi.

- Ưhm! Đơn có, kép có. Hai đứa cứ đi đơn để quen trước đã, em thấy mấy cô người mẫu trên ti vi chứ? _ Trâm Anh hỏi.

- Vâng!

- Hãy bắt trước họ! Bây giờ anh chị sẽ làm mẫu, hai đứa tập trung nhé! _ Trâm Anh nói rồi cùng Gia Huy bước lên cùng "catwalk".

https://thuviensach.vn

Phải công nhận hai anh chị khớp thiệt, những bước đi vững chắc, tự tin và luôn có sự liên kết giữa hai người bạn. Hơn nữa rất lôi cuốn ánh nhìn của người khác, không ai có thể đành lòng ngoảnh mặt đi khi nhìn hai anh chị.

- Hai đứa lên đi! Cố gắng lên! _ Gia Huy động viên.

Cả hai nhìn nhau rồi e ngại nhưng cuối cùng cũng bước lên tập.

Thật tội nghiệp cho cô, đi giày cao gót không quen nên té lên té xuống. Cậu thì không sao nhưng những bước đi đều được Gia Huy nghiêm khắc chỉnh sửa sao cho ra dáng một anh chàng lịch thiệp vì nhìn cậu đi Huy toàn chê là ngông nghênh. Phần cô, lúc đầu Trâm Anh phải dìu hờ cô đi vài vòng rồi mới dần buông tay. Cũng may là có cậu đỡ mấy lần nếu không có lẽ cô đã về gặp nội rồi.

Hai đứa tập mồ hôi nhễ nhại nhưng với quyết tâm cao hai người vẫn hăng say tập luyện.

Lúc gót chân cô tê lên không còn cảm giác, cổ chân do đi nhiều nên chảy máu lúc nào không hay cũng là lúc hai người gặt hái thành công bước đầu. Đã 10 giờ tối, sau 5 tiếng tập luyện không nghỉ cuối cùng hai người cũng bước đi vững chắc trên đôi chân của mình.

- Hai em làm tốt lắm! _ Gia Huy và Trâm Anh vỗ tay.

- Cũng trễ rồi, buổi học tạm kết thúc tại đây, hai đứa về nghỉ ngơi rồi ngày mai anh chị sẽ đến đón như hôm nay, còn rất nhiều thứ chúng ta phải học đấy. _ Trâm Anh nói.

- Hai đứa ra anh chở về nào! _ Gia Huy nói.

“Rinh… rinh…” _ điện thoại Gia Huy đổ chuông.

- Đợi anh xíu!

https://thuviensach.vn

- Alo tôi Gia Huy xin nghe

- …

- Được rồi! Tôi sẽ tới ngay.

- Công ty có việc gấp lắm, mấy đứa ra anh chở về lẹ để anh lên công ty gấp!

- Đã muộn vậy còn có chuyện gì sao? _ cậu lo lắng.

- Anh giải quyết được! _ Gia Huy trấn an cậu.

- Vậy anh cứ đi đi, bọn em tự lo được rồi! Hôm nay cám ơn anh! _ cô nói.

- Nhưng…

- Không sao! Anh cứ đi đi. _ cậu gật đầu

- Vậy… hai đứa về sau nhé! Trâm Anh tiện đường em lên xe anh đưa về luôn! _ Gia Huy nói rồi kéo tay chị đi nhanh không để Trâm Anh kịp nói gì.

Không biết có chuyện gì không nữa…? _ cậu sốt ruột.

- Thôi về nào! _ cậu nói.

- Ưhm!

…

- Cậu đi cừ nhỉ? Mới học đã… _ cậu đang nói thì thôi vì quay sang không thấy cô đâu.

Tìm ngang ngó dọc mới thấy cô đang cà nhắt bằng đôi bàn chân trần từ phía sau cậu một quãng, cậu vội chạy lại.

https://thuviensach.vn

- Chân cậu bị sao vậy? _ cậu hỏi.

- Không sao! Tôi chịu được! _ cô trả lời. – A _ cô ngã nhưng may có cậu đỡ nên không bị đo đường.

- Còn nói không sao! Ngồi đây tôi xem nào!

- Ngồi giữa đường thế này ak?

- NGỒI! _ cậu quát.

Cô nghe lời cậu ngồi xuống.

- Sao lại ra thế này? _ cậu xót.

- …

- Đau không? _ cậu thổi nhẹ, hỏi cô.

Lắc đầu

- Thôi về đi, hơn 10h rồi, nội tôi chắc đang ngóng tui về. _ cô nói rồi đứng dậy bước đi.

Cậu đi nhanh ra trước mặt cô, ngồi thụp xuống.

- Cậu làm gì đấy? _ cô hỏi.

“Bộp bộp” _ cậu tự vỗ vai mình.

- Lên đi! _ ý cậu bảo cô để cậu cõng.

- Tôi nặng lắm đấy.

- Bảo lên thì cứ lên nhiều chuyện.

https://thuviensach.vn

Cô nở nụ cười, từ từ leo lên lưng cậu, cậu chống tay xuống đất lấy đà đứng dậy rồi bắt đầu từng bước cõng cô đi trên vỉa hè đầy gió.

- Người gì mà bằng phẳng như đường máy bay chạy ấy nhẩy? Haha_ cậu ghẹo cô.

- Nói gì đấy? Kệ tôi, thả tôi xuống coi! _ cô vùng vẫy.

- Tôi giỡn được chưa? Ngồi yên đi, té chết giờ.

- Hứ…

- Nhỏ này!

- Gì?

- Cậu đừng nói với ai về quan hệ của tôi với anh Huy nhé!

- Ưhm!

- Khì… _ cậu phì cười.

- Tôi nói mắc cười lắm ah? _ cô hơi bực mình.

- Thường thì những người tôi nói giữ bí mật thì sẽ hỏi bằng được cái lí do, còn cậu thì "ưhm" luôn một tiếng.

- Nếu muốn người ta sẽ tự nói, đó là quyền riêng tư của mỗi người, tôi tôn trọng điều đó.

- … _ hai người không nói gì thêm cứ thế im lặng bước đi.

…

- Lưng cậu êm quá! _ cô nói.

https://thuviensach.vn

- Giờ cậu mới biết ah.

- Còn rất ấm!

- … _ cậu im lặng.

- Lần đầu tiên tôi được người khác cõng đi. _ cô hơi lạc giọng. – Cám ơn cậu! _ cô từ từ, nhẹ đưa tay vòng qua cổ cậu ôm chặt, mặt áp xuống vai cậu.

Thật ấm áp! Ước gì tôi được ngủ yên thế này! _ cô nhắm nghiền mắt, môi hiện lên một đường cong hoàn mĩ.

Đã cõng cô trên lưng một quãng đường dài nhưng cậu không hề thấy mệt, ngược lại còn mong con đường này cứ thế dài mãi để được cõng cô trên lưng thế này.

Tấm lưng này tôi sẽ mãi dành cho cậu! Nhỏ ngốch

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Sáng hôm sau

Cậu chạy xe đạp đến nhà cô từ sớm.

- Sao đến sớm vậy? _ cô cà nhắt ra mở cửa.

- Chưa bớt ah? _ cậu hỏi.

- Vào đi. _ cô nói rồi đóng cổng.

- Ngồi xuống đi! _ cậu nói.

Cô vừa ngồi xuống cậu đã bắt chân cô để lên đùi mình.

- Cậu làm gì vậy? _ cô vùng ra.

- Yên nào! _ cậu vẫn giữ chặt không thả.

Lấy trong túi ra mấy miếng băng cá nhân, cậu dán lên vết thương của cô ở chân.

- Làm thế này cậu đi không còn thấy dợm nữa, đi dày cũng không bị cạ vào làm đau rát, nghe lời đi!

- Cám ơn! _ cô đỏ mặt

- Rồi, đứng dậy đi thử xem.

Cô đứng dậy bước đi vài bước xem thế nào.

https://thuviensach.vn

- A bớt rồi nek! Cám ơn cậu! Vậy mà tôi nghĩ không ra nhỉ?

- Đã bảo cậu là nhỏ ngốc mà! _ cậu búng vào trán cô.

…

Tiếp tục đi trên con đường thân thuộc, hai cô cậu thả hồn theo gió, thỉnh thoảng còn hát đôi ba câu vu vơ yêu đời và dĩ nhiên vẫn đôi khi cãi cọ buông những lời lẽ ngốc ngếch nhưng đầy dễ thương với đối phương.

…

"Tùng tùng tùng" _ lại hết một ngày học tập, hai cô cậu lại tiếp tục vào khuôn khổ của hai huấn luyện viên Gia Huy và Trâm Anh.

Hôm nay hai cô cậu học về cách đọc diễn cảm, biểu lộ cảm xúc qua khuôn mặt và trả lời các câu hỏi của phần thi ứng xử.

- Ngày mai là ngày thi rồi hai đứa phải ráng làm cho tốt, mọi người trông đợi vào các em rất nhiều! _ Gia Huy dặn.

- Tuy thời gian ngắn nhưng anh chị đã cố gắng để "huấn luyện" các em bằng hết khả năng và những gì anh chị biết, nói hết tất cả những gì có thể rồi, việc còn lại là sự cố gắng, lòng quyết tâm thực hiện của hai đưa! _ Trâm Anh nói.

- Bọn em biết mà chị! Nhất định bọn em sẽ chiến thắng!

- Hãy nhớ bình tĩnh tự tin và chiến thắng! Đừng so sánh mình với bất cứ thí sinh nào khác, tôi là tôi, chỉ có một trên đời hãy tự tin về điều đó! _ Trâm Anh động viên.

- Vâng! Cám ơn anh chị đã giúp đỡ bọn em mấy bữa nay! _ cô nói.

- Chiến thắng sẽ là quà cảm tạ! _ cậu nói.

https://thuviensach.vn

- Tốt lắm! Nhớ giữ vững tinh thần thế này nhé! _ Gia Huy vỗ vai hai đứa.

…

Hai đứa tiếp tục tản bộ trên con đường hôm qua, anh Huy muốn đưa về nhưng hai đứa nhất quyết không chịu cứ nằng nặc muốn đi bộ. Nhưng không khí trở nên đặc quánh khi cả hai đều chìm trong sự im lặng.

- Cậu có sợ không? _ bỗng cô hỏi.

- … _ Bảo nhìn cô vài giây. – Cậu thấy sợ ah? Nãy tự tin lắm mà.

- Tôi sợ mình giữ không nổi tài sản tự tin ấy trong tôi. _ cô thở dài.

- Tôi cũng sợ! _ cậu trả lời.

- …

- …

Cả hai lại im lặng.

Chợt cô dừng lại, nhìn cậu

- Mặt tôi dính gì ah?

- Hợp tác ăn ý! _ cô giơ tay lên.

Cậu phì cười

- Thành công nữa! _ cậu đáp lại bằng cái đập tay của mình lên tay cô.

Đoạn đường còn lại không còn mùi im lặng nữa, thay vào đó là những tiếng cười giòn vang của hai đứa.

_____

https://thuviensach.vn

Một ngày mới lại lên, mặt trời dần ló dạng trên những mái nhà, thả những giọt nắng sớm để nó nhảy nhót mọi nơi.

Cậu thức dậy với niềm tin và sự quyết tâm bắt đầu chiến đấu.

Cô cũng đã chuẩn bị tinh thần quyết chiến cho mình, dùng tất cả tài sản của mình có là sự tự tin để làm sức mạnh.

Tối nay sẽ diễn ra cuộc thi Nam-Nữ sinh thanh lịch của trường THPT Nguyễn Trãi này-một cuộc thi danh dự và ý nghĩa với nhà D3 cô cậu.

Sáng nay cậu lại qua rủ cô đi học như thường ngày nhưng bằng xe đạp chứ không phải tản bộ như thường lệ, cả hai cùng trải qua một buổi học đầy căng thẳng. Sau buổi học là chỉ còn vài tiếng nữa thôi cuộc thi sẽ diễn ra.

Đứa nào trong lớp cũng tranh thủ về nhà thật sớm để chuẩn bị xúng xính "đi hội", cô và cậu chạy vắt chân lên cổ về chuẩn bị còn đến gặp anh Gia Huy và chị Trâm Anh cho bài học cuối cùng.

…

Trái gió trở trời nên nội thấy mệt mỏi, vì nội mệt nên cô phải ở nhà lo cho nội bữa tối chu đáo và một số chuyện khác nên không đi cùng cậu được, hai người đành hẹn gặp nhau tại trường.

- Còn 10' nữa thôi, trời ạ! Con đi nha nội, ở nhà nội cứ nghỉ cho khỏe đi đừng có làm gì đó! Để con làm sau. _ cô dặn nội rồi co dò dông thẳng.

…

- Chúa ơi! Mong cho con kịp cổng! Amen. Giá như đừng bán xe có phải tốt không! _ cô vừa chạy vừa cầu nguyện.

…

https://thuviensach.vn

- Trễ vậy rồi sao bé Na chưa tới hả Bảo? _ Trâm Anh sốt ruột.

- Em không biết nữa! _ cậu đi đi lại lại lo lắng.

- Còn gần 10’ nữa thôi cổng đóng rồi! _ Gia Huy nhìn đồng hồ nói.

- Để em đi tìm!

- Không được! _ Trâm Anh ngăn. – Lỡ em gặp chuyện gì nữa thì còn rách việc hơn. Để chị gọi cho nó thử.

Chị bấm số gọi cho cô.

…

Hurt Lovers, Hurt, Hurt Lovers oh

Don’t give up, Don’t, Don’t give up no

Think of it

You can’t just let it go

You gotta try

You gotta try

So when all that you ever believe Comes apart at the seams

And when all of the bridges you build Are washed away in a stream, Oooo h…

…

- Sao rồi? _ cậu nóng lòng.

https://thuviensach.vn

- Không trả lời.

Trâm Anh ấn số gọi lại

…

Hurt Lovers, Hurt, Hurt Lovers oh

Don’t give up, Don’t, Don’t give up no

Think of it

You can’t just let it go

You gotta try

You gotta try

- Cái con bé này, đểnh đoảng thật. Lại để quên điện thoại ở nhà _ nội nghe tiếng nhạc trên phòng cô liền lên xem thử.

Cầm điện thoại thấy màn hình hiện tên “chị Trâm Anh” nên nội bắt máy:

- Trâm Anh hả con?

- Dạ… nội, con chào nội! Nội ơi bé Na đi chưa ạ?

- Nó đi rồi con, chắc sắp tới rồi đó, có hơn cây số thôi mà. Nó để quên điện thoại ở nhà, con gọi có chuyện gì không?

- Dạ… dạ không ạ! Nội nghỉ sớm, con chào nội! _ chị không muốn nội lo lắng nên không nói.

- Sao em? _ Gia Huy hỏi.

- Nội nói bé Na đi rồi, chắc cũng sắp tới rồi đó!

https://thuviensach.vn

- Nhưng em vẫn lo, cứ có cái gì nóng như lửa trong em nek!

- Đừng lo! Để anh tìm cho, hai người cứ vào trước đi! Dù sao cũng chỉ đóng cổng, vẫn còn 1 tiếng nữa mới chính thức bắt đầu, nhanh hy vọng còn kịp! _ Huy nói rồi lấy xe chạy đi.

++++++

…

- AAA cứu tôi với! Cứu! _ cô đang chạy thì nghe có tiếng cầu cứu.

Nhìn quanh để tìm thử thì không thấy cô định bỏ đi.

- Cứu! Huhu…

Cô dừng lại hẳn, nhân tính của con người khiến cô quyết định phải tìm ra người kêu cứu. Cô chạy quanh chỗ đó tìm nhưng vẫn không thấy.

- A kia rồi! _ cô lần theo tiếng kêu chạy vào một hẻm nhỏ-nơi có một cô bạn chạp tuổi cô đang bị vây quanh bởi một đám thanh niên bặm trợn.

- Cô bé! Cho bọn anh thoải mái chút đi kưng. Hêhê _ một thằng trong đám đó vuốt cằm đưa đôi mắt dâm ô nhìn cô bé.

- Hahahaha _ những đứa khác cũng cười khoái trá theo hắn.

- Phải đấy cô em!

- Tôi lạy các anh tha cho tôi! _ cô bạn bị dồn vào chân tường cứ chấp tay lạy liên tục xin tha.

- Cô em ngon thế này các anh chịu sao nổi? Em chiều các anh nhé! _ tên cầm đầu vuốt má cô bé.

https://thuviensach.vn

Nhưng con quỷ dâm ô trong người bọn nó không chịu buông tha, chúng nó ngày càng tiến gần cô bé.

Cô bé run rẩy sợ hãi, đành nhắm mắt cam chịu số phận.

- Em đây ngon hơn cô bé đó không các anh? _ cô nói điệu, đứng khoanh tay trước ngực.

Nãy giờ cô đứng quan sát kĩ để tính đường dẹp binh, bây giờ là lúc heroine(nữ anh hùng) lộ diện để dành lại chính nghĩa.

Nghe có tiếng người khác chúng nó quay sang nhìn cô bực mình nhưng thấy có cô em ngon tự nộp mạng bọn nó nhìn nhau cười thầm.

Cô bạn kia vui mừng vì có vị cứu tinh xuất hiện, một nụ cười khẽ nở trên môi cô.

- Thêm một em nữa kìa anh! _ một tên đàn em nói.

- Các anh có thể để cô bé đó đi không? Nếu được em sẽ là của các anh! _ cô nháy mắt.

Tên cầm đầu nhìn cô "chảy ke", đưa lưỡi liếm môi nuốt nước miếng.

Kế hoạch thành công bước đầu, cô tạm mừng thầm.

Cô tiến gần lại chúng nó, làm vẻ sexy để đánh lừa "những con quỷ". Thừa lúc bọn nó mất cảnh giác cô giật mạnh tay cô bé vụt chạy.

- Này cô em! Kưng nghĩ mình thoát được không? _ một tên đứng chặn đầu cô vì hắn đã may mắn nhanh hơn cô một bước.

Những đứa khác cũng lần lượt xúm lại bao vây cô, giờ cô mới để ý kĩ *1 2 3 … 12 tên, sao lúc nãy mình thấy có bốn năm đứa thôi mà ta?* _ cô hơi xượng khi thấy nhiều tên cần giải quyết.

https://thuviensach.vn

- Này bạn! _ cô gọi nhỏ chỉ đủ cô và cô bé đó nghe.

Cô bé vẫn chưa hoàn hồn, đôi mắt còn ngấn lệ nhìn cô.

- Đừng lo! _ cô trấn tĩnh. – Lát nữa khi mình hô "ya" thì phải dùng hết sức chạy thật nhanh ra lộ lớn chỗ đông người nhé!

Gật

- Còn bạn?

- Yên tâm! Mình sẽ không sao đâu. Nhớ làm theo lời mình đấy! _ cô nháy mắt.

- Cô em cũng gan lớn đấy, giám đùa với anh trai này. _ tên cầm đầu ngạo mạn.

- Khì… _ cô cười khảy. – Nếu tôi có ông anh trai như anh chắc phải chết ngay để được đầu thai làm em gái một ông anh khác rồi! Her.

Hắn nghiến răng ken két, mặt đỏ như lửa nhìn cô.

- Lên! _ hắn ra lệnh và chỉ đứng khoanh tay trước ngực nhìn bọn đàn em mình ;àm việc.

Cô lùi lại vài bước lấy đà xông lên

"Hậy" _ một tên ngã.

Cô tiếp tục chạy thật nhanh đến một tên đánh hắn tới tấp và la lớn – YAAAAAAAAAA… làm ám hiệu và mở đường thoát nạn cho cô bạn kia.

Cô bé vội chạy thật nhanh theo lời cô dặn ra đường lớn.

- Đuổi theo nó! _ tên cầm đầu ra lệnh.

https://thuviensach.vn

Lập tức có ngay hai tên đàn em đuổi theo.

Còn hắn ở lại tiếp tục theo dõi cô chiến đấu.

- Hậy… ya… hừ…" _ cô thấm mệt khi đã hạ gục được thêm ba tên.

"Bộp"

- Hự…_ một tên đánh lén vào vai cô khiến cô khụy xuống.

- Thật đáng xấu hổ! Giang hồ mà không biết luận chơi sao mấy chú? Hahaha… giang hồ hẻm nhỏ đây mà.

- Khoan! _ tên cầm đầu ra lệnh ngăn mấy tên đàn em định đánh cô.

- Cô em cũng rành đấy nhỉ?

- Không giám, chỉ đôi chút thôi, đủ để biết luật làm người.

- Được lắm cô bé! Giống đang đóng phim nhỉ? Nếu vậy đóng nốt cảnh này nữa nhé! _ hắn nhếch mép.

- Anh muốn gì?

- Qua được anh coi như cô bé thắng! _ hắn cởi áo, ném cho thằng đàn em bên cạnh.

Hắn ra hiệu cho tất cả đàn em tránh ra và đứng thủ thế chờ cô.

Cô chống tay xuống đất lấy đà mạnh để đứng dậy, thở đều vài hơi để lấy lại sức.

- Hậy… _ hắn chủ động tiến công, đưa một chân lên đá.

Con nòi nhà võ nên cô dỡ được cú ấy, hắn tiếp tục tung đòn ra liên hoàn. Cô đỡ được hầu như hết nhưng cũng bị hắn điểm trúng vài cái. Nhưng

https://thuviensach.vn

không hề vừa, cô cũng “tặng” lại hắn vài cú làm “kỉ niệm”.

Tìm khắp các nẻo đường gần đó mà Huy nghi ngờ nhưng anh vẫn không thấy cô, chỉ còn chưa đầy 30’ cuộc thi sẽ bắt đầu. Tiếp tục tìm cô, Huy lại long đong đi kiếm.

…

Sau một hồi chiến đấu quyết thắng thua với hắn cô đã dần thấm mệt nếu còn ăn đòn nữa chỉ sợ cô không chịu nổi, hắn cũng có vẻ mệt nhưng nhanh chóng lấy lại thăng bằng.

Hắn đến gần cô, đưa bàn tay bẩn thỉu nâng cằm cô và nói:

- Chịu anh chưa cô bé?

- Hứ… _ cô hất mặt ra và gượng đứng dậy.

Cô chưa kịp đứng thẳng hắn thản nhiên bồng cô lên ôm sát vào người hắn

- Thả tôi ra!

- Ngoan nào cô bé!

Cô để hắn bồng đi vài bước, nhân lúc hắn lơ đãng cô đưa một chân lên kẹp cổ hắn, xoay người và vật hắn xuống đất. Cuối cùng là khuyến mại cho hắn một đòn chí mạng tại ngã ba(hạbộ) thật mạnh và bỏ chạy.

- Đứng lại! _ mấy tên đàn em định đuổi theo nhưng hắn đã ngăn lại

- Sao vậy anh? Để con nhỏ đó đi dễ dàng vậy sao?

- Tao đã bảo thôi mà! _ hắn quát.

“Rinh…rinh…” _ là điện thoại của hắn.

https://thuviensach.vn

- Em nghe!

- …

- Không tồi!

- …

- Vượt

- …

- Có lẽ anh đã đánh giá thấp cô ta!

- …

- Chào anh!

Hắn buông thõng tay, đứng hẳn dậy nhìn theo bóng cô chạy in xuống đường.

- Được lắm cô bé! Hẹn gặp lại.

…

Cô cố gắng vịn vào những gì có thể để bước đi.

Cuối cùng cũng ra được đường lớn, cô ngồi xuống vệ đường xoa nhẹ những vết thương của mình.

- Ui ya… hên mà không có cái nào nặng trên mặt. Chỉ nhẹ thôi nếu không thì… chết! _ giờ cô mới nhớ ra cuộc thi của mình.

Tiếp tục đứng dậy và chạy, cô tạm quên đi những gì đau đớn để dồn sức chạy đi.

https://thuviensach.vn

…

- Ơ… Na Na! _ Gia Huy thấy cô trên đường liền vòng xe lại chỗ cô.

- Na! Em sao vậy? Anh tìm em lâu rồi, mọi người đang lo lắng lắm đó! Em có sao không? Để anh dưa em đến bệnh viện nhé! _ Huy kéo tay cô đi.

- Không! _ cô lắc đầu. – Bây giờ không phải lúc, mình đến trường lẹ đi anh.

- Nhưng…

- Đi mà!

- Thôi được rồi, em lên xe đi! _ Huy mở cửa xe cho cô và cũng nhanh chóng yên vị.

…

- Chắc có chuyện gì rồi! _ cậu đứng lên ngồi xuống thấp thỏm lo lắng.

- Em phải bình tĩnh! Chị tin Na sẽ đến, con bé sẽ không để mọi người thất vọng!

- Hai ông bà chuẩn bị sao rồi? _ cả bọn lớp nó kéo vào hỏi.

- Ủa Na chưa đến ạ? _ Kì Lâm hỏi Trâm Anh.

- Ah… rồi! Na đi tolet sẽ ra liền. _ Trâm Anh nói gạt đi vì không muốn chuyện thêm rối.

- Ladies and gentlemen!… _ anh bí thư đoàn trường nói bằng micro trên sân khấu.

- Bắt đầu rồi kìa bọn mày! Bọn tao ra đây! Chiến thắng nhé!!! Bọn tao sẽ có thưởng. _ Kiên vỗ vai cậu.

https://thuviensach.vn

- Fighting(chiến đấu)!!! Chaizô! Chaizô! Chaizô!!! _ bọn nó cổ vũ.

Nói xong bọn nó kéo ra “khán đài” để xem cho rõ.

- Bắt đầu rồi! _ cậu thất vọng.

…

- Đóng cổng rồi! _ cô và Huy xuống xe nhìn cánh cổng đóng chặt.

Tiếc thay khi cô không thể leo rào vào vì đây là hàng rào điện chứ chớ có đùa, cô nuối tiếc nhìn vào sân khấu, lòng đang tự trách bản thân.

- Em xin lỗi! Tất cả là tại em! Nếu em đi sớm một chút nữa thì…

P/S: Hi các mem yêu quý của Chishi!

Vẫn còn buồn + nản nhiều nhưng nghe những lời động viên từ các mem mình thấy đỡ lên rồi!

Ngoài câu cám ơn Chishi không biết nói gì khác hơn.

Cám ơn những lời động viên từ các bạn! Và cả lòng tin + sự ủng hộ của các bạn dành cho mình! Các bạn đã nói vậy thì mình sẽ tiếp tục viết truyện để không phụ lòng các mem, mọi người hãy tiếp tục ủng hộ Chishi trong đoạn đường dài còn phía trước nhé!!! *cúi đầu*

Yêu mọi người nhiều!

Bỗng…

Có một bàn tay đặt lên vai cô…

Trước mặt cô là một người đàn ông đã đứng tuổi

- Bác…

https://thuviensach.vn

- Giờ này sao còn đứng đây hả? _ là bác bảo vệ, ông nghiêm giọng hỏi cô. – Mà sao… lại ra nông nỗi này? Mới đánh nhau phải không? _ bác cầm tay cô lên ngó xem thử có bị thương chỗ nào không.

- Dạ con không sao đâu bác! _ cô lê đôi mắt buồn thảm nhìn bác rồi quay sang phía hội trường nơi có những ánh đèn sân khấu lóe ra-là nơi đang diễn ra cuộc thi. Nhưng cô không còn cơ hội để bước vào đó nữa, chỉ có thể lặng nhìn sau cánh cổng sắt này mà thôi.

“Ken két két…”

Cô ngây thơ nhìn bác bảo vệ

- Còn đứng đó làm gì? Bắt đầu được 5’ rồi đấy! _ bác mở cửa, giục cô.

- Con…

- Nhanh lên nào!

- Dạ! Con cám ơn bác nhiều lắm ạ!

- Được rồi, muốn cám ơn thì đợi chừng nào thắng cuộc rồi nói. Còn không thì tôi không giám nhận của chị đâu.

Lời nói có vẻ nặng nhẹ nhưng cô cảm nhận được đó chính là lời động viên chân thành nhất từ bác, nhất định cô sẽ chiến thắng.

Cô vội chạy thật nhanh vào trong ấy.

…

- Chị Trâm Anh! _ cô gọi to khi vừa nhìn thấy dáng Trâm Anh.

- Na! _ cậu thốt lên vui mừng chạy lại. – Cậu đi đâu vậy hả? Có biết tôi lo lắng lắm không? Tôi tưởng… _ cậu chạy lại, ôm lấy cô.

https://thuviensach.vn

- Nhanh nào, không còn thời gian đâu. Lát nói tiếp. _ Trâm Anh kéo cậu ra.

- Khoan đã! Na, cậu bị sao vậy? _ cậu lo lắng khi thấy bộ dạng tả tơi của cô.

Cô lắc đầu

- Không sao, mình đi thôi chị Trâm Anh! _ cô giục.

- Ưhm! _ chị đưa cô vào phòng phục trang đã được chuẩn bị sẵn.

Hai chi em vừa chạy đi thì Huy vào.

- Anh hai, nhỏ bị sao vậy? Anh gặp cô ấy ở đâu? Tại sao lại ra nông nỗi ấy? _ cậu chộp được Huy hỏi loạn lên.

- Anh không biết! Khi gặp Na trên đường đã thế rồi.

- Sao anh không đưa nhỏ tới bệnh viện kiểm tra thử?

- Anh đã nói nhưng Na nhất quyết một mực đòi đến đây bằng được, anh đành đưa con bé đến đây.

- Chậc… không biết tự lo cho bản thân gì hết, cũng chỉ là cái danh hiệu thôi mà. _ cậu chống nạnh.

- Em không hiểu đó có nghĩa là gì sao? _ Huy nhìn cậu.

- Ý anh là sao? Chả lẽ không phải vì nhỏ muốn chiến thắng sao?

- Cô ấy là cô bé ngốc còn em là thằng khờ, anh lo cho tương lai hai đứa quá đấy! _ Huy khoanh tay trước ngực.

- Why?

https://thuviensach.vn

- Trên suốt dọc đường đi em có biết Na đã nói gì với anh không?

- Anh nói nhanh đi!

- Không nói gì hết.

- Anh…

- Chỉ nói chuyện với em trai anh thông qua anh thôi.

- Nhỏ nói gì?

- Em đang ở đây nên anh là người nghe cô ấy nói.

- Cô ấy nói gì?

- Chỉ luôn miệng nói “Bảo! Tôi xin lỗi!”, “Bảo! cậu phải đợi tôi, cậu mà giám đi trước tôi sẽ giết cậu”, “Bảo!…

- Thôi anh không cần nói nữa! _ cậu nhìn về phía phòng phục trang-nơi có cô trong đó.

- Em có hiểu gì trong câu chuyện anh vừa kể không Bảo? _ Huy hỏi nghiêm túc.

- Em hiểu! Em đã tính hết rồi mà anh, anh chuẩn bị tinh thần có em dâu đi là vừa rồi đấy!

- Cái thằng! _ Huy gườm yêu. – Nhờ Na mà em đã lớn rồi đấy! Nhưng còn phải học nhiều thứ nếu muốn trở thành người che chở cho người ấy lắm em ạ! Cố lên!

- Anh cũng thế! Thằng em này nóng ruột về chị hai lắm rồi đấy!

- Muốn anh nện cho một trận không hả? _ Huy dọa.

https://thuviensach.vn

- Anh lại muốn oánh em như lúc bé ah? Còn khuya ah, ông anh nhìn em của bây giờ đi nhé! Dễ dàng để ông anh quật ngã không? _ cậu đưa gồng tay lên để khoe "chuột" của mình. – Đấy là chuột mẹ đi vắng rồi, đây chỉ là chuột con thôi nhé!

- Hết nói nổi cái thằng này rồi! _ Huy lắc đầu cười. – A họ ra rồi kìa. _ Huy hất mặt về phía cô.

- Vậy là ổn hết rồi, hai đứa cố lên nhé! _ Trâm Anh đưa tay cô cho cậu.

- …

- Này! _ Huy đẩy nhẹ vai cậu.

- … _ khổ cho đôi mắt cậu, nó cứ mãi nhìn mà không giám chớp.

- Em chảy nước miếng rồi kìa Bảo! _ Huy ghé sát tay cậu, nói nhỏ.

- Hả? _ cậu đưa tay lau miệng theo phản xạ.

Chị Trâm Anh lẫn cô đều phá lên cười, Huy cũng cười.

- Anh… _ cậu cháy mặt.

- Và sau đây là màn ra mắt của các thí sinh sự thi, chúng ta cùng chào đón cặp thí sinh đầu tiên mang mã số 1 … _ người dẫn chương trình nói trên sân khấu.

- Hai đứa chuẩn bị sẵn sàng chưa nào? Tới màn chào hỏi rồi đấy, phải gây ấn tượng từ cái nhìn đầu tiên nhớ chưa? _ Trâm Anh dặn.

- Nhớ là ấn tượng tốt đấy nhé! _ Huy thêm.

- Anh chị yên tâm! Bọn em đã không làm thì thôi mà đã làm thì anh chị cứ đợi tin vui đi nhé! _ cô tự tin.

https://thuviensach.vn

- Tốt lắm!

Huy và Trâm Anh cùng đưa cô, cậu ra phía sau cánh gà.

…

- Và sau đây là cặp thí sinh cuối cùng mang mã số 31, Hoàng Gia Bảo và Trần Na Na của lớp 11D3.

Cậu nháy mắt với cô rồi nắm tay cô dẫn bước.

“Đốp đốp đốp… hiu huýt…” _ những tràng pháo tay dưới khán đài dành cho cô cậu vang lên. Nhưng hơi thất vọng vì đó chỉ là những gì của lớp cô thôi.

Những tiếng xôn xao, bàn tán của khán giả bắt đầu gợn sóng.

- Sao lại có D3? Chả phải là chỉ có A và B thôi sao?

- Hai đứa này ở đâu chui ra vậy không biết?

- … _ n lời bàn tán dưới sân khấu.

Các thí sinh khác cũng đang cười khoái trá không kém.

- Nghĩ gì mà đòi đứng chung hàng với bọn tao chứ? _ thí sinh 1.

- Hai con vịt xấu xí quá! _ thí sinh 2.

Cô nắm chặt tay cậu, bước đi có phần loạng choạng.

Cậu dừng lại, tạo dáng cùng cô và lén ghé gần tai cô, làm vẻ như bình thường để không bị mọi người chú ý.

- Dựa vào tôi đây! Bình tĩnh đi, cậu không chỉ có một mình đâu! Còn cả những người đang chờ chiến thắng của chúng ta đó.

https://thuviensach.vn

Cô nhìn vào ánh mắt cậu lấy lại quyết tâm.

- Tôi biết rồi!

- A… _ cô nhào người về phía trước vì bị lỡ nhịp chân.

- Trời ơi!

- Chết!

- … _ bọn nó lo lắng, cả Huy Và Trâm Anh cũng đang theo dõi cô với cậu.

Cậu nhanh tay kéo tay cô xoay một vòng vào lòng mình.

“Đốp đốp đốp…” _ bọn nó cổ vũ.

Được đà, cậu dẫn cô thêm vài đường quyền như điệu múa để chào hỏi.

Vì nó rất đẹp nên ai cũng thích và cứ nghĩ ấy là vài bước đi trong điệu múa đương đại. Nhưng vì cô cậu là của D3 nên họ vẫn lặng thing.

- Cám ơn các thí sinh của chúng ta! Và bây giờ mời các thí sinh bước vào phần thi đầu tiên-phần thi kiến thức.

“Đốp đốp đốp”

…

Từng cặp thí sinh lần lượt trả lời các câu hỏi, đương nhiên những câu hỏi kiến thức ấy không thể cản đường hai nhân vật của chúng ta, cô cậu nhanh chóng trả lời câu hỏi và dành được số điểm tương xứng. Ban giám khảo có vẻ rất hài lòng.

Vòng 1 kết thúc, một số cặp thí sinh thấp điểm nhất đã bị loại khỏi cuộc thi về băng ghế khán giả. Cô với cậu vẫn đứng vững trên sân khấu vào lọt

https://thuviensach.vn

vào top 10 cặp thí sinh có số điểm cao nhất sau vòng 1.

Một số tiết mục văn nghệ góp vui để các thí sinh có thời gian chuẩn bị cho phần thi sau khiến hội trường ngày càng nóng lên.

Tiếp đến là phần thi tình huống, mỗi cặp thí sinh sẽ được đặt vào một hoàn cảnh và nêu ý kiến lẫn hướng giải quyết của bản thân vào tình huống đó.

Sau phần thi tình huống các cặp thí sinh lại rơi rụng đi khá nhiều, vì phần thi này chủ yếu là để đánh giá năng lực và khả năng hợp tác giữa cộng đồng cùng sống của các thí sinh một cách chọn lọc nhất. Bây giờ cơ hội thắng cuộc đang chia đều cho 10 cặp thí sinh dự thi còn lại.

Và kết quả… cô và cậu đã được lọt vào top 10.

- Thưa các bạn! Mời các bạn đến với phần thi tiếp theo-phần thi mà các bạn mong đợi nhất, đó là phần thi tài năng.

“Đốp đốp… wooo… lên đi…” _ những tiếng reo hò, cổ vũ vang lên rần rần.

Rất nhiều tiết mục của các thí sinh được thể hiện rất xuất sắc, lần lượt đều được sự ủng hộ của khán giả. Từ các thể loại múa, kịch, áo thuật, nhảy, hát, đàn,…

Vì xếp theo danh sách và D3 là lớp đứng cuối cùng nên cặp thí sinh thi cuối cùng dự thi là cô và cậu. Ảnh hưởng của các phần thi trước vẫn còn dư âm lại đó nên để làm nóng sân khấu hơn, đưa tài năng của mình để thuyết phục mọi người bỏ phiếu không phải là việc đơn giản.

- Sau đây là phần thi tài năng của nam sinh Hoàng Gia Bảo.

https://thuviensach.vn

Cậu đã cho các girl dưới khán đài được dịp mát mắt bởi phần thi nhảy cover với bài “Miss right” dễ thương của mình, còn mấy đứa lớp cậu thì đứa nào đứa nấy đều ngạc nhiên đến sững sờ.

- Vậy mà trước giờ nó không nói gì nhẩy!

- Thằng này giấu nghề đấy bọn bay!

- Uầy uầy… Bảo nhảy đẹp quá!

- Ưhm! Học cũng giỏi mà nhảy còn giỏi hơn, so good! _ Vy tấm tắc.

- Và quan trọng là ẹp troai chứ gì? _ Kiên.

- Cũng đẹp, đẹp lắm nhưng… còn kém anh xíu. Hôhô _ Hoàng Lâm vuốt cằm.

- Ọe… về soi gương đi chú em! _ Phát xêkô gõ đầu Hoàng Lâm.

Đã có những tiếng vỗ tay ở nhiều nơi vang lên hơn, khi những trang pháo tay tuy nhỏ ấy chấm dứt cũng là lúc cô phải thể hiện.

- Và sau đây là phần dự thi của thí sinh cuối cùng, bạn Trần Na Na.

Bọn nó reo hò, cổ vũ cho cô nhưng không ngừng hỏi liệu cô sẽ dự thi bằng tài gì? Vì trước giờ hắn đứa nào cũng quá rõ về cô, chỉ có một cái tài duy nhất là cãi nhau và làm chị hai trong nhà D3 thôi. Không những nổi tiếng trong lớp mà cả trường này ai cũng biết đến Na bà chằn, bởi vậy nên có bao giờ bị dìm đâu. Chính vì vậy khi cô đeo chiếc đàn guitar lên sân khấu khiến ai cũng chớp chớp.

- Ê mày! Con nhỏ này biết chơi đàn hả mày?

- Tao không biết!

https://thuviensach.vn

- Hay là nó cầm lên cho oai thôi.

- Để yên xem nào, để nó chứng minh là được rồi, con trai mà bà tám dễ sợ. _ Kì Lâm gắt.

Ánh đèn sân khấu tối dần đến khi chỉ còn lại quầng sáng trắng nhỏ nơi cô, cô bắt đầu gảy ngón đàn theo nhịp. Cô chỉ thể hiện tài năng với đôi bàn tay là trợ thủ mà không cần đến một sự hỗ trợ nào từ phía ban nhạc của nhà trường. có một micro cạnh cô chỉ đợi cô cất giọng.

You, with your words like knives

And swords and weapons that you use against me

You have knocked me off my feet again

Got me feeling like a nothing

You, with your voice like nails on a chalkboard

Calling me out when I’m wounded

You picking on the weaker man

Well you can take me down with just one single blow

But you don’t know, what you don’t know…

Someday I’ll be living in a big ol’ city

And all you’re ever going to be is mean

Someday I’ll be big enough so you can’t hit me

And all you’re ever going to be is mean

https://thuviensach.vn

Why you gotta be so mean?

…

- Thật không tin được! Sao cô ấy lại có giọng hát hay thế chứ!

- Mà đàn còn giỏi nữa!

- Nhìn… eo ơi… như thiên thần ấy!

- Thiên thần mà eo ơi hả mày?

- Hai đứa này phải phạt nặng mới được, anh em với nhau mà toàn dấu nghề là răng? _ bọn nó từ ngạc nhiên này đi đến ngạc nhiên khác.

- Mấy đứa này tao nhét chanh vào miệng bọn bay hết bây giờ, có im không thì bảo? _ Quỳnh đanh đá.

Đứa nào cũng im bặt không giám hé môi và lắng nghe cô hát tiếp

…

I bet you got pushed around

Somebody made you cold

But the cycle ends right now

Cause you can’t lead me down that road

And you don’t know, what you don’t know…

Someday I’ll be living in a big ol’ city

And all you’re ever going to be is mean

https://thuviensach.vn

Someday I’ll be big enough so you can’t hit me

And all you’re ever going to be is mean

Why you gotta be so mean?

And I can see you years from now in a bar

Talking over a football game

With that same big loud opinion

But nobody’s listening

Washed up and ranting about the same old bitter things

Drunk and grumbling on about how I can’t sing

But all you are is mean

All you are is mean

And a liar, and pathetic, and alone in life

And mean, and mean, and mean, and mean

But someday I’ll be living in a big ol’ city

And all you’re ever going to be is mean, yeah yeah

Someday I’ll be big enough so you can’t hit me

And all you’re ever going to be is mean

Why you gotta be so mean?

Someday I’ll be living in a big ol’ city

https://thuviensach.vn

And all you’re ever going to be is mean, yeah yeah

Someday I’ll be big enough so you can’t hit me

And all you’re ever going to be is mean

Why you gotta be so mean? (Mean-Taylor Swift)

Lúc nốt nhạc cuối cùng vang lên cũng là lúc giọng cô chấm dứt.

“Rào rào rào” _ những tràng pháo tay mỗi lúc một nhiều và dày hơn.

Có lẽ vì từ đầu cuộc thi tới giờ toàn những tiết mục sôi động nên khi cô cầm cây đàn hát trong không khí lãng mạn trên sân khấu thì lập tức được ghi danh trong lòng mọi người.

- Wao… một tiết mục dự thi cuối cùng xuất sắc, đáng để chúng ta chờ đợi đúng không quí vị? _ anh MC nói.

Sau cánh gà…

- Cậu làm tốt lắm! Không ngờ cậu còn biết cả hát nữa đấy, còn đàn nữa. _ cậu bật ngón cái lên.

- Tôi rất thích những bước nhảy của cậu! _ cô cũng bật ngón cái lên.

- Thật hả? _ cậu cười tít.

- Đấy, chị nói mà nó không tin. Được em khen câu, giờ đã mát lòng mát dạ mát luôn cả gan chưa hả nhóc? _ Trâm Anh nói.

- Hì… _ cậu gãi đầu, thoáng đỏ mặt.

- Phần thi tiếp theo đây mới là phần thi quyết định tất cả, đừng ngủ quên trên chiến thắng nghe hai đứa! _ Gia Huy nói.

https://thuviensach.vn

- Bọn em nhớ thưa anh haiiii! _ cậu vòng tay, cúi gập người.

…

Tiếp theo là phần thi ứng xử, phần thi mà ai cũng muốn được lọt vào.

Phần thi này các thí sinh sẽ lần lượt trả lời chung một câu hỏi bắt buộc và những câu hỏi chất vấn của ban giám khảo dành cho mình.

- Câu hỏi của các bạn như sau "Nếu ngay bây giờ có 3 người phụ nữ rớt xuống sông là mẹ, người yêu và một người xa lạ thì bạn sẽ chọn cứu ai đầu tiên?" _ MC.

- Gì đây? Thế kỉ XXI rồi mà còn kiểu câu hỏi thế này hả trời? Thật là… *_ cậu nói chỉ đủ mình nghe.

- Hầy… _ cô nhìn cậu nhắc khéo.

Từng cặp thí sinh trả lời câu hỏi ấy và lượt cuối cùng là của cô và cậu.

- Hai bạn ai sẽ trả lời trước ạ?

- Tôi! _ cậu nhận.

- Xin mời câu trả lời của bạn!

- Thưa ban giám khảo, thưa tất cả mọi người! Tôi sin trả lời câu hỏi như sau mẹ tôi không còn nên ngay bây giờ bà ấy không thể rớt xuống sông, người yêu ngay bây giờ tôi chưa có nên ngay bây giờ cũng không thể rớt xuống sông được nên người xa lạ có khả năng rớt sông cao nhất, có một người rớt sông thì đương nhiên tôi sẽ cứu người xa lạ ấy. Tôi xin hết ạ! _ cậu cúi đầu, nháy mắt với cô.

Ai cũng xì xào lời vào tiếng ra về câu trả lời của cậu, ban giám khảo thì không phản ứng nhiều khi nghe câu trả lời của cậu, thỉnh thoảng bắt gặp nụ

https://thuviensach.vn

cười hé trên môi họ.

Bây giờ mà còn đùa được nữa, hết nói nổi mà! _ cô chịu cho cậu.

- A ha… câu trả lời thật logic phải không mọi người? _ MC đành cười trừ giúp cậu. – Và bây giờ là câu trả lời của bạn nữ, mời bạn!

- Thưa tất cả mọi người! Tôi xin trả lời phần thi của mình, nếu ngay bây giờ có việc ấy xảy ra thì tôi sẽ cứu người đầu tiên tôi gặp khi tôi bơi ra cứu họ.

- Wao… hờ… lại là một câu trả lời thú vị nữa, một câu trả lời rất thông minh. Mọi người tặng cho bạn ấy một tràng pháo tay nào!

“Rào rào rào” _ những tràng pháo tay thay cho lời nhận xét của mọi người.

Gia Huy và Trâm Anh thở phào dưới khán đài nhìn hai đứa.

- Anh đã bảo là đừng lo lắng mà! _ Huy đặt tay lên vai chị.

- Bây giờ mời các thí sinh nghỉ giải lao để ban giám khảo hội ý, chấm điểm và sẽ có kết quả sau 15’ nữa. _ MC.

Lại những tiết mục văn nghệ tiếp quản sân khấu và những tiếng reo hò của các cổ động viên nhiệt tình.

…

- Cái thằng này, em trả treo kiểu đó đó hả Bảo? _ Huy dí nhẹ đầu cậu.

- Ơ em trả lời đúng sự thật và đúng suy nghĩ của em mờ, chả phải chị Trâm Anh nói…

- Nói gì? _ Huy khoanh tay trước ngực.

https://thuviensach.vn

- E hèm… “tôi là tôi, chỉ có một trên đời và hãy tự tin về điều đó” _ cậu nhắc lại nguyên văn lời nói của Trâm Anh. – Vậy nên em thể hiện là chính em thì có gì là sai? Đúng không chị hai? _ cậu đá lông nheo qua chị Trâm Anh.

Trâm Anh chỉ khẽ gườm cậu vì chị không để ý tới những lời nói ấy.

- Chị hai của cậu ở đâu vậy nhóc kia? Tôi đặt cọc trước rồi đấy! Đừng có xí xọn biết chưa? _ cô đanh lại cậu.

- Đặt nhưng chưa đóng thì cơ hội vẫn còn chị hai nhỉ! Hehe _ cậu không chịu thua.

- Còn để xem chị ấy muốn ai đóng kìa. _ cô bỉu môi.

- Hai cái đứa này, cháy hội trường bây giờ! Chuẩn bị tinh thần nghe kết quả đi, không nhớ ai nói “chiến thắng sẽ là quà cảm tạ” vậy ta? Nếu không nhận được quà thì cứ ư hự mà chết dưới tay chị nhé! _ Trâm Anh chống nạnh.

- Dạ! Em đang run như cày sấy đây hừ hừ…

- Mời các thí sinh của chúng ta quay lại sân khấu để nhận kết quả! _ MC.

Từng cặp thí sinh lên chào duyên dáng với mọi người.

- Đã có đủ các thí sinh ở đây, tôi xin mở kết quả. _ MC bóc phong bì. – Wao wao… xítttt thật bất ngờ thưa quý vị! Chúng ta chưa có kết quả!

- Gì?

- Tại sao?

- Sao lại chưa có kết quả?

https://thuviensach.vn

- … _ n người bàn tán làm loạn cả hội trường, các thí sinh thì nai vàng ngơ ngác.

- Đề nghị mọi người trật tự! Kết quả sẽ có nhưng phải sau phần thi này nữa.

- Gì?

- Còn một phần thi ah?

- … _ lại n lời xôn xao.

- Mọi người bình tĩnh nào! Hiện tại có hai cặp thí sinh đang bằng điểm nhau nên chúng ta cần một bài test nữa để chọn ra ai mới là người xứng đáng chiến thắng. Hai cặp thí sinh đó là… thưa quí vị, cặp 1 mang mã số 1 của lớp 11A1 quả là nhiều số 1 nhỉ!

Mọi người phì cười

- Cặp thứ 2 mang mã số 31 của lớp D3, cặp này có số 1; 2 và 3 luôn, một dãy số đẹp.

- Này… tôi có nghe lầm không? _ cô đập đập tay cậu. – Aaaaa _ cô không giám la lớn. – Sao cậu cấu tôi hả? _ cô rít qua kẽ răng.

- Biết đau là thật rồi còn hỏi. _ cậu đưa tay "bay" lên và "đậu" xuống vai bên kia của cô, tay còn lại đưa lên chào khán giả.

- Hồ… cậu cũng biết lợi dụng ấy nhỉ!

- Hì… _ cậu càng kéo cô vào gần người mình hơn.

…

https://thuviensach.vn

- Và ban giám khảo đã quyết định đưa ra bài test là một sự kết hợp của từng cặp, họ phải thể hiện tài năng của mình cùng với nhau trong thời gian tối đa là 5’ để thuyết phục ban giám khảo cũng như tất cả mọi người bỏ phiếu cho mình. Thời gian cho các thí sinh chuẩn bị là 15’.

- Hả? Sao kịp. _ cô lo lắng.

- Mời bốn thí sinh của chúng ta vào trong để chuẩn bị cho kịp thời gian!

…

- Khoan đã! _ giọng một nữ sinh vang lên khiến mọi ánh mắt đều tập trung nơi cô ấy.

Chương 26.2

Khoan đã! _ giọng một nữ sinh vang lên khiến mọi ánh mắt đều tập trung nơi cô ấy. – Tôi nghĩ không cần phải test cũng đã tìm ra người thắng cuộc rồi!

*Là… cô ấy… * _ cô ngờ ngợ.

Chính là người cô đã cứu lúc chiều, cũng là một trong bốn thí sinh còn lại trên “sân”. Khi nữ sinh đó cất tiếng cô mới để ý đến cặp thí sinh cạnh mình và… bạn nữ ấy.

Ý bạn nói là sao? _ một vị giám khảo hỏi.

Thưa ban giám khảo, thưa tất cả mọi người! Em tên là Trương Gia Tuệ, bạn nữ trong cặp mang mã số 31 này không đủ tư cách để tiếp tục dự thi. _ cô ta nói tỉnh bơ.

Tại sao?

Ahssss cái con nhỏ đó đang cắn bậy bạ gì vậy bọn mày?

https://thuviensach.vn

Quỳnh! Lên nhét chanh vào miệng con nhỏ đó cho tôi!

… _ bọn nó tức giận.

Tại sao bạn lại nói vậy? Bạn lấy gì để chứng minh? _ một vị giám khảo khác hỏi.

Thưa thầy! một đứa con gái lẳng lơ, du côn chợ búa thì có đủ tư cách để tham gia cuộc thi Nam-Nữ sinh thanh lịch này không ạ?

Đương nhiên là không!

Cô ta chính là đứa con gái như vậy! _ Gia Tuệ chỉ thẳng vào mặt cô nói.

Này này, nói có sách mách có chứng nhá! _ cậu kéo cô ra sau, gườm Tuệ cháy mắt.

Chiều nay khi trên đường tới trường dự thi em đi ngang qua một con hẻm nhỏ vô tình bắt gặp một đứa con gái đang lả lơi với một đám du đãng trong hẻm vắng, lúc sau không hiểu vì sao lại còn đánh nhau với lũ đó nữa. Em sợ quá nên chạy đi, nếu không tin ban giám khảo có thể hỏi cô ta.

Mọi người dồn hết những ánh mắt về phía cô, chờ câu trả lời.

Cậu nhìn cô không phản ứng, mặt cô không hề biểu lộ thứ cảm xúc nào chỉ đứng nghe Tuệ nói.

Tôi hiểu rồi, mình về thôi! _ cậu nắm tay cô định bỏ về

Cậu không hỏi gì vì cậu tin cô

Nhưng cô đã giật tay cậu lại.

Cám ơn cậu vì đã tin tôi! Nhưng không thể bỏ đi được, thế khác nào mình đã nhận tội.

https://thuviensach.vn

Nhưng…

Đúng! Chiều nay tôi đã đánh nhau. _ cô trả lời.

Trời ơi!

Cái con nhỏ này đáng lẽ phải chối chứ!

Tao nghĩ Na làm thế là có lí do.

Đúng mình đã làm thì nhận có gì sai đâu!

… _ bọn nó tranh cãi.

Nhưng tôi không lả lơi như lời bạn Gia Tuệ đây nói, tôi đánh nhau là vì có mục đích và cần phải đánh. _ cô tiếp.

Đánh nhau với bọn du côn mà còn cần mục đích sao? _ Gia Tuệ khoanh tay trước ngực ngạo nghễ.

Mục đích của người học võ là gì thưa thầy và mọi người? _ cô hỏi.

Tự vệ và bảo vệ chính nghĩa. _ bạn nam trong cặp mã số 1 lạnh lùng trả lời.

Cám ơn bạn! _ cô nhìn cậu ta, gật đầu nhẹ để cám ơn. – Tôi đánh nhau là vì bảo vệ cho người khác, đó là việc làm chính nghĩa thì có gì là tội lỗi?

Her bảo vệ cho ai? _ Gia Tuệ cười khảy.

Cậu còn hỏi tôi như vậy được sao? Vậy chi bằng cậu hãy tự hỏi mình đi!

Tôi? Tôi thì có gì phải hỏi?

Hỏi lương tâm cậu tại sao lại đối sử với ân nhân của mình như thế đi! Nếu không có tôi thì cô đã nằm gọn trong tay lũ du côn chợ búa cậu vừa nói

https://thuviensach.vn

rồi đấy!

Bé Na đang nói gì vậy? _ Trâm Anh lo lắng.

Anh không biết nữa, để con bé nói tiếp xem. _ Huy nói.

Cậu là ân nhân của tôi ư? Sao tôi không nhớ và không biết nhỉ? _ Tuệ vẫn giữ thái độ ấy.

Đương nhiên chị không biết vì chị không phải là tôi! _ lại tiếng của một nữ sinh từ dưới khán đài vang lên.

Bạn gái dần bước những bước khó khăn tới ánh đèn và lên sân khấu "trình diện" mọi người.

Gì đây?

Một Tuệ tan chưa đủ hay sao mà còn thêm con nhỏ này nữa?

… _ ai cũng ngớ người khi thấy xuất hiện thêm một Gia Tuệ

Cô gái ấy giống Gia Tuệ y như một khuôn đúc ra, không khác một chấm một phẩy.

Chào tất cả mọi người! Thưa ban giám khảo! Em mới là Trương Gia Tuệ, người được danh dự cử đi tham gia thi Nam-Nữ sinh thanh lịch chứ không phải chị ấy. Chị ấy là Trương Gia Linh, chị gái song sinh của em.

Mày nói láo! _ Gia Tuệ ah không… Gia Linh tức giận định đưa tay tát Gia Tuệ.

Đủ rồi! _ nam sinh trong cặp mã số 1 bắt lấy tay Gia Linh và bóp chặt.

Mọi chuyện đang xảy ra nghĩa là sao? _ ban giám khảo tức giận.

https://thuviensach.vn

Chiều nay, khi đang trên đường đến trường dự thi thì có một số điện thoại lạ gọi vào số máy của em nói rằng chị Gia Linh đang gặp nạn và báo địa chỉ cho em đến con hẻm đó. Không ngờ đến đó không thấy chị ấy đâu mà còn bị bao vậy bởi một đám thanh niên du đãng định làm nhục em. Trong lúc bất lực chỉ còn biết nhắm mắt cho qua số phận thì… _ Gia Tuệ nói trong nước mắt và bước lại gần cô, cầm lấy tay cô. – Chính bạn Na Na đã giúp em thoát nạn. Bạn ấy không sợ thiệt hại gì cho mình mà đã mở đường cho em chạy thoát, còn lại mình bạn đối phó với những tên khốn ấy. Em đã dùng hết sức chạy đến đồn công an gần đó nhất và báo các chú, nhưng khi chạy đến đó thì không còn ai ở đó cả, em cũng không biết Na đã đi đâu. Khi tới đây vì chân em bong gân, tinh thần lại đang bất ổn nên cô chủ nhiệm đã đưa chị em vào thế chân em. Em đành ngồi dưới băng ghế khán giả xem cuộc thi.

Vậy tức là… bạn là mới là thí sinh Trương Gia Tuệ đã đăng thí dự thi, còn thí sinh đang thi kia không phải là Trương Gia Tuệ? _ MC hỏi.

Chính xác là thế! _ Gia Tuệ trả lời.

Thế thì sao chứ? Chỉ là một cái tên thôi có gì to tát đâu, chính tôi mới là người đã khiến cái tên Gia Tuệ đi được tới vòng này cơ mà. _ Gia Linh nói gắt.

Nhưng tiêu chuẩn dự thi là người mang tên Trương Gia Tuệ chứ không phải cô. _ cậu gằn lên.

Nó cũng như tôi nhưng tại sao trong mắt mọi người không thấy tôi mà chỉ thấy nó? Tôi có thua nó gì đâu chứ? _ Gia Linh không khóc nhưng dòng nước từ khóe mắt cứ chảy xuống đã làm nhòe đi đôi mắt. – Mọi người luôn nói tới sự công bằng nhưng không bao giờ thực hiện điều đó cả, công bằng ở đâu ra chứ? Tôi hận các người! _ Gia Linh nói rồi bỏ chạy.

Khoan đã Gia Linh! _ cô ngăn lại.

https://thuviensach.vn

Muốn xử tôi chứ gì? Xin mời, nhưng tôi không hề hối hận về việc mình làm.

Tôi vẫn muốn một bài test giữa hai mã số còn lại. _ cô nhìn Gia Linh kiên quyết.

… _ Gia Linh bất ngờ, nhíu mày nhìn cô không hiểu.

Thưa ban giám khảo, thưa các bạn! Gia Linh nói đúng, dù bạn ấy đã lấy tên Gia Tuệ đi thi nhưng chính con người Gia Linh đã đưa cái tên Gia Tuệ tới vòng này. Tôi nghĩ nên để bạn ấy thi tiếp! Hơn nữa Gia Linh thi tiếp cũng là việc giúp bảo vệ danh dự của gia đình D3 chúng tôi, chúng tôi có thắng cũng phải thắng trong sự công nhận của tất cả mọi người, nếu Gia Linh bị loại chỉ vì mang tên Gia Tuệ đi thi thì từ bây giờ chúng tôi sẽ là người chiến thắng nhưng đó là chiến thắng có được từ sự bỏ cuộc của người khác chứ không phải do chính thực lực của tôi và Bảo chiến đấu để dành được.

“Đốp đốp đốp”

Hay lắm!

Wooo…

Yêu Na Na! Umoah

Thi tiếp đi!

… _ lớp cô reo hò cổ vũ điều cô vừa nói.

Gia Tuệ, bạn thấy thế nào? _ vị trưởng ban giám khảo hỏi.

Em cũng nghĩ như bạn Na thưa thầy! Em xin mọi người hãy cho chị em một cơ hội!

https://thuviensach.vn

Ban giám khảo hội ý và đưa ra kết quả sau ít phút.

Các bạn vẫn còn thời gian 15’ theo đề thi để chuẩn bị, cơ hội chỉ có một lần hãy sử dụng nó một cách thông minh và khôn khéo nhất! _ vị trưởng ban giám khảo đứng dậy nói.

…

Sau cánh gà…

Đừng tưởng vì cô mở vài câu xin xỏ mà tôi sẽ nương tay. _ Gia Linh nói rồi bỏ đi.

Cám ơn và xin lỗi Na! _ Gia Tuệ nói với cô rồi vội chạy theo chị mình với đôi chân cà nhắt đang bị bong gân. – Chị Linh! Chị Linh! Đợi em với!

…

Em làm tốt lắm! Chị tự hào về hai đứa! _ Trâm Anh vòng tay ôm hai đứa.

Bây giờ hai đứa chỉ cần làm những gì hai đứa thấy thích và để không cảm thấy hối tiếc khi sau này nghĩ lại ngày hôm nay! _ Gia Huy đặt tay lên vai hai đứa.

Nhưng bây giờ chỉ còn chưa đầy 15’ nữa là thi rồi mà bọn em thì có gì chung để biểu diễn cùng đâu chứ? Chả lẽ là em hát cậu ấy nhảy ah?

Hay là như thế nhỉ? _ Gia Huy nói.

Anh haiii! _ cậu gắt.

Anh đùa mà, bớt căng thẳng đi nào! Rồi sẽ có cách thôi!

Giờ mà anh còn đùa được nữa. _ Trâm Anh nghiêm mặt.

https://thuviensach.vn

Dạaaa!Em không giám nữa ạ! _ Gia Huy vòng tay gập người trước Trâm Anh.

Cái anh này! _ Trâm Anh bó tay.

(Hai anh em nhà cậu giống nhau phết mọi người nhẩy? hehe)

Hai đứa bay nhá! Xong vụ này tao phải xử đẹp bọn bay mới được. _ Kiên xắn tay áo.

Mà bọn mày tìm được tiết mục nào chưa? _ Kì Lâm hỏi.

Haizzz _ cô lắc đầu.

Chậc chả lẽ chịu thua sao? _ Quỳnh thất vọng.

AAA anh có cách rồi! _ bóng đèn trong đầu Huy chợt lóe sáng.

Cách gì anh? _ đứa nào cũng chau chau.

Cả hai đứa đều biết đàn mà. _ Huy hỏi.

Hả? Mày còn đàn được nữa hả Bảo? _ Phát Xêkô tròn mắt.

Khinh thường anh quá đấy chú mày. _ cậu vênh mặt. – Nhưng vậy thì sao?

Thì song diễn chứ sao! Hai đứa cùng chọn một bài diễn đi! _ Huy đề nghị.

Hai người nhìn nhau rồi nhìn sang Huy.

Nhưng bài gì? Đàn gì? Đâu phải đàn nào cũng kết hợp được. _ cô nói.

Haizzz _ mọi người lại quay về trạng thái thất vọng.

https://thuviensach.vn

Giá như bây giờ có anh Quốc ở đây nhỉ! _ cô mong.

Bộ có anh ta mới làm được hay sao? _ cậu quát lớn làm ai cũng giật mình.

Chào mọi người! _ Quốc ở đâu xuất hiện, giơ tay chào mọi người.

A anh Quốc! Anh tới thật đúng lúc. _ cô mừng rỡ.

Hắn ăn gì mà linh vậy không biết? Chưa đốt nhang muỗi đã lên, hừ… _ cậu bực mình.

Thì anh đến để giúp em mà! Hì, anh đã xem hai đứa thi từ đầu tới giờ rồi. Em cần anh giúp gì nào?

Chọn bài, kết hợp nhạc cụ và… _ cô líu lưới nói không nên lời.

Thôi anh hiểu rồi! Bảo, em biết đàn gì nào? _ Trâm Anh hỏi.

… _ cậu không thèm trả lời.

Bảo, anh Quốc đang hỏi kìa. _ cô quát.

Her… anh Quốc anh Quốc, con chim quốc quốc kì đà bay la đà thì có, hứ _ cậu nóng phừng phực.

Bảo! _ cô quát to.

Piano, guitar.

Còn em? Na Na.

Em… em không nhớ! _ cô rối lên khiến đầu trống rỗng.

Ặc… mày đừng nói… là… mày biết chơi nhiều quá nên giờ không nhớ nghen! _ Quỳnh.

https://thuviensach.vn

Gật

Éc _ đứa nào cũng tròn mắt.

Em chơi giỏi nhất và hay nhất là gì? _ Huy hỏi.

Sáo ạ! _ cô đáp nhanh.

Hai em nghĩ sao nếu kết hợp piano với sáo? _ Quốc hỏi.

Em không chắc, nhưng bây giờ phải thử mới biết được, chỉ còn 10’ nữa thôi.

Không còn thời gian để tập bài mới, càng không đủ để hai đứa thuộc một bài, mà nếu đánh có bản nhạc trước mặt thế chắc chắn hai đứa sẽ rớt. _ Quốc.

Vậy tóm lại anh muốn sao? _ cậu gắt.

Cô mấm môi, trợn mắt nhìn cậu.

Hớk _ cậu ngoảnh sang hướng khác.

Nhạc không lời em chỉ biết mỗi bài nhạc của anh em mình thôi! _ cô thoáng buồn.

Trí nhớ của Bảo thế nào? _ Quốc hỏi.

… _ cậu không thèm trả lời.

Tốt! _ Huy trả lời thay.

Tôi nhờ hai bạn khiêng giúp tôi cây piano trong phòng tập nhạc của trường!

Lập tức Hoàng Lâm cùng một anh chàng to khỏe chạy đi ngay.

https://thuviensach.vn

Na em thổi bài đó một hai lần cho Bảo nhớ rồi hai đứa tập cùng. Hy vọng sẽ ổn! _ Quốc nói.

Nhưng… cây sáo của em…

Cái này được không em? _ Quốc đưa một cây sáo ra trước mặt cô.

Anh vẫn mang theo nó ah? _ cô xúc động.

Dĩ nhiên rồi! _ Quốc cười hiền.

Thôi thôi bà tập giùm tôi cái! Chính xác là chỉ còn 8’40” nữa thôi đấy anh chị ạ! _ Kiên xắng.

Cô cầm cây sáo lên, đặt ngón tay vào từng lỗ sáo, đưa miệng lại gần và bắt đầu thổi.

“♪ ♫ ♫ ♪ ♪ ♪ ♫ ♫ ♪ ♫ ♪…”

*Bài nhạc này… * _ cậu nhận ra bản nhạc mình đã nghe nhiều lần trong đêm khuya vắng lặng. *Là nhỏ sao? Chủ nhân bài nhạc này là nhỏ sao?… *

Khi cô thổi được hơn nửa bài thì cậu ngăn.

Dừng lại!

Ai cũng tròn mắt ngạc nhiên.

Có phải… cậu hay thổi sáo vào mỗi đêm thứ bảy hàng tuần? _ cậu hỏi.

Tôi…

Đúng lúc ấy Hoàng Lâm và anh bạn kia đã khiêng piano tới.

Cậu ngồi xuống ghế, mở hộp đàn lên, đưa tay đặt lên nốtt nhạc và nhìn sang cô.

https://thuviensach.vn

Hãy thổi lại từ đầu đi! _ cậu nói.

Cô không hiểu nhưng cũng làm theo lời cậu.

Khi cô dạo được vài nốt nhạc đầu thì tiếng piano của cậu theo sau vang lên, khúc nhạc không còn cô quạnh như trước nữa. Cứ thế hai người chìm vào một thế giới riêng của cả hai cho đến khi hết bài.

“Đốp đốp đốp” _ những tiếng vỗ tay dành cho hai người.

Sao cậu biết đánh bài này? _ cô ngạc nhiên.

Đó là việc của tôi.

Hai đứa làm tốt lắm! vậy là không còn lo gì nữa rồi, chuẩn bị tinh thần thoải mái lên sân thôi các em! _ Trâm Anh.

Đúng đấy! Nếu căng thẳng quá thì cứ nhìn xuống bọn tao, đừng nhìn đi đâu hết là được rồi. _ Kì Lâm nói.

Bọn mày tập thêm lần nữa đi, bọn tao ra khán đài trước đợi bọn mày trổ tài nghen! _ Phát Xêkô.

Bọn nó nói rồi kéo nhau ra hết khán đài.

Hai đứa tập tiếp cho quyện tiếng đàn vào nhau hơn đi, vẫn còn đôi chỗ hơi chênh nhịp đó! _ Quốc nhận xét.

Vâng ạ! _ cô vui vẻ.

Cậu nhìn cô với Quốc cười nói ghen muốn nổ mắt nhưng vẫn cứ thích nhìn, nhìn không hiểu vì sao mình lại nhìn.

Quốc nói rồi cùng Gia Huy và Trâm Anh ra ngoài để dành lại không gian cho cô và cậu.

https://thuviensach.vn

Cô nhìn cậu khó hiểu

Sao nhìn tôi? Tôi biết tôi đẹp trai rồi, khỏi phải khen. _ cậu vênh mặt.

Ặc… cậu… có mà đẹp giai lai phốc thì có, hứ _ cô đanh lại.

Ý cậu là sao? Chửi tôi lai phốc là sao? Nhìn tôi thử có chỗ nào giống phốc không mà kêu tôi lai nó hả????

Ơ hờm… chỉ còn 3’ nữa thôi, tập trung vào chuyên môn đi ha! _ cô nhìn cậu chớp chớp.

Lần này coi như cậu gặp may đấy, đừng có lần sau nữa nếu không…

Không thì sao?

Thì… thì tôi… tôi nghỉ nghỉ chơi với cậu… _ cậu nhìn cô khoanh tay trước ngực, đang vênh mặt chờ cậu nói tiếp. – Một tuần luôn.

Ô hô… nghỉ luôn càng tốt, đỡ phiền. _ cô nói.

Cậu…

Vậy bây giờ có muốn test không thì bỉu? _ cô cầm cây sáo đặt trước mặt cậu.

… Cậu không thổi lấy gì tôi đệm đàn hở? Còn đứng đó nanh vuốt. _ cậu đành chịu thua.

Nhưng mà khi đàn thì phải quên hết mọi thứ chỉ có mỗi cảm xúc và người yêu là bản nhạc trong đầu của cậu thôi biết chưa? _ cô giảng.

Là sao? _ cậu ngơ ngác.

Trời… nhìn cái mặt đần thúi kìa, chậc… cậu hãy tưởng tượng những nốt nhạc cậu đang đánh là những gì cậu cần nói với người cậu yêu, ngọt ngào,

https://thuviensach.vn

êm dịu, hoàn mĩ và chân thành, quan trọng là cảm xúc của cậu dành cho người đó. Cứ coi như cậu đang đàn cho cô ấy nghe vậy.

Ờ… _ cậu gật gù. – Cậu rành quá nhỉ. _ cậu nói.

Kinh nghiệm của anh Quốc cho tôi đấy, hi.

Lại Quốc. _ cậu khó chịu.

Bắt đầu nhé!

Ưhm!

Hai người bắt đầu tập lại, cậu lắng nghe lời khuyên của cô và đang áp dụng nó vào bài. Cô bỏ lại hết những ưu phiền để "bay" theo cậu.

Thời gian để các thí sinh chuẩn bị đã hết, mời các thí sinh quay lại sân khấu. _ anh MC mời.

Vừa lúc ấy Gia Linh cùng bạn dự thi và cả Gia Tuệ bước tới.

Hãy cố hết sức và cẩn thận bị tôi đạp ra! _ Gia Linh ngạo mạn.

Cám ơn! Chúng tôi sẽ xem đó là lời động viên chân thành nhất từ đối thủ. _ cậu đá đểu.

Hứ _ Gia Linh bước lên sân khấu.

Tôi đang chờ bạn biểu diễn tài năng của các bạn, mong rằng các bạn sẽ chiến thắng! Tôi rất khâm phục các bạn, với tôi các bạn là người chiến thắng rồi. _ Gia Tuệ đưa tay ra.

Cám ơn Tuệ! _ cô bắt lấy tay Tuệ.

…+++++…

https://thuviensach.vn

Đàn cho người tôi thương! _ cậu nói khi cậu và cô vừa bước tới trước cánh gà.

Cậu nói gì? _ cô hỏi lại.

Cậu không trả lời rồi nắm tay cô, kéo sát lại cạnh mình.

Cậu phải luôn đi bên tôi thế này đấy. _ không để cô kịp thắc mắc thêm cậu đã kéo cô lên sân khấu dưới ánh đèn và trước hàng trăm con người ở dưới khán đài đang nhìn lên.

Theo số thứ tự ban đầu, cặp thí sinh mang mã số 1 sẽ test trước, các bạn đã chuẩn bị gì để cùng nhau test? _ MC.

Tôi sẽ hát còn bạn Nam sẽ đệm đàn. _ Gia Linh trả lời.

“Rào rào rào” _ những tràng pháo tay để cổ vũ cho cặp thí sinh đầu tiên.

Những âm thanh khác dần lắng xuống nhường cho giọng hát của Gia Linh vang lên tròn vành.

Thực chất Gia Linh không xấu. _ cô nói nhỏ khi nghe Linh cất giọng hát.

Sao cậu chắc?

Cậu thấy dáng vẻ cô ấy lúc đang hát đó không? Cả giọng hát nữa.

Ưhm.

Cậu ấy đang cô đơn, thiếu sự quan tâm của mọi người nên mới trở nên như vậy. Giọng hát thật ấm áp, trong sâu thẳm trái tim cậu ấy là một người vô cùng ấm áp, sẽ có một người nào đó giúp trái tim Linh và cả tâm hồn Linh được ấm áp hơn thế. _ cô nhìn Linh say sưa hát và nói.

https://thuviensach.vn

Giống như cậu đã khiến trái tim tôi tan chảy đúng không Na? _ cậu nhìn cô khẽ nghĩ thầm.

…

“Rào rào rào” _ tràng pháo tay nổi lên thay cho lời khen của mọi người và cũng là tín hiệu cô và cậu phải test.

Một tiết mục rất hay, và bây giờ là bài test của cặp thí sinh mang mã số 31.

“Rào rào… wooo…” _ bọn nó reo hò cổ vũ.

Cô nắm chặt tay cậu có vẻ hơi run.

Hồi hộp quá thì ôm tôi mà diễn, yên tâm đi. _ cậu nói.

Ôm cậu rồi tôi thổi sáo bằng gi? _ cô đánh nhẹ người cậu.

Hai người ngồi vào vị trí, cô lấy một hơi thật sâu và quyết định nhắm mắt lại để “nhìn” về anh trai. *Anh à, em sẽ thổi cho anh! Anh ở đâu cũng phải ghé tai ra mà nghe em đấy biết không?*

“♪ ♫ ♫ ♫ ♪ ♪ ♫ ♪… “

Những tiếng sáo bắt đầu vang lên…

Tiếp theo là tiếng piano, hai âm thanh ấy hòa vào nhau thành một giai điệu thật tuyệt.

Cô và cậu như hai nghệ sĩ thực thụ, cậu nghĩ về cô còn cô nghĩ về anh trai, cứ thế tình yêu của hai người được nhân lên.

Những gì cậu muốn nói với cô chính là bản nhạc này, là tất cả những gì chân thật nhất từ cậu.

https://thuviensach.vn

Cô nghĩ về những kỉ niệm, về những ngày anh cô còn ở đây, đó là tất cả những gì cô muốn nói với anh trai.

Chợt…

Một giọt nước ấm nóng rơi xuống tay cô, cô mở mắt…

Mình… mình đang… đây là…

Đó là giọt nước mắt hiếm hoi của cô trong suốt mấy năm qua chờ đợi nó quay về.

Cám ơn cậu! Gia Bảo!

Những tiếng nhạc của hai người đã đi sâu vào lòng tất cả mọi người, ai cũng hiểu được ý nghĩa của bản nhạc không tên này.

…

“Rào rào rào rào…” _ tất cả mọi người kể cả ban giám khảo đều đứng dậy, dành tặng hai người những tiếng vỗ tay thay cho tất cả.

Cô chạy đến ôm lấy cậu nức nở

Cậu… cậu khóc ah? _ cậu ôm lấy đầu cô đang gục vào lồng ngực mình.

Ưm… _ cô gật đầu.

Cậu đã khóc được rồi _ cậu mừng cho cô. – Vậy hãy khóc cho hết đi.

Không! Tôi không khóc nữa, tôi không muốn nó lại tắc một lần nữa đâu. _ lập tức cô nín ngay.

Ngốc ạ! _ cậu mắng yêu, đưa tay lên lau nước mắt trên má cô.

https://thuviensach.vn

Hai bạn đã làm rất tốt, chúng tôi như được trở về với những ký ức của một thời đã qua, cám ơn hai bạn! _ đó là lời nhận xét của một vị giám khảo.

Không cần test thêm, tôi bỏ phiếu cho hai bạn! _ một vị ban giám khảo đứng dậy tuyên bố và đưa tay về phía cô cậu.

Wooo… _ bọn lớp cô cũng đứng dậy, reo hò ủng hộ.

Tiếng vỗ tay cứ kéo dài vbà nhiều thêm cho đến khi tất cả khán giả đều đứng dậy hết, và cả ban giám khảo cũng vậy, họ đều công nhận hai người.

“Đốp đốp đốp” _ tiếng vỗ tay của Gia Linh.

Cô nhìn sang, thấy Gia Linh cũng đã đứng dậy.

Cậu rất xứng đáng! _ Gia Linh nói ngắn gọn rồi bỏ đi.

…

Những tràng pháo tay, những tiếng reo hò cổ động, những lời khen ngợi, cả những ánh đèn sân khấu dần lùi đi…

Bây giờ, chỉ có cậu cùng cô dạo bước trên con đường quen thuộc dưới ánh đèn đường mập mờ về đêm.

Cám ơn cậu! _ cô nói.

Vì cái gì?

Tôi không biết.

Her, cậu lây bệnh tôi rồi đấy! _ cậu cười khì.

Ai bảo con virut của cậu mạnh quá chi? _ cô vênh mặt.

Chỉ được cái… nói đúng! _ cậu bóp mũi cô.

https://thuviensach.vn

AAAAA… _ cô la lên.

Gâu gâu gâu… _ tiếng chó sủa.

Chạy! _ cậu nói rồi kéo cô chạy thục mạng.

Khi chạy được một đoạn khá xa hai người mới dừng lại.

Hộc hộc… ai bảo cậu hét hả? _ cậu thở không ra hơi.

Thế ai bảo cậu bóp mũi tôi làm tôi đau?… ực _ cô cũng mệt không kém.

…

…

Ha… đi thôi! _ cậu nói.

Tôi đang mệt mà.

Cậu ra trước, ngồi xuống, vỗ lên vai mình.

Hi, vậy mới phải chứ! _ cô nhanh chóng leo lên lưng cậu để cậu cõng đi.

Dường như thói quen để cậu cõng trên lưng của cô ngày càng lớn thì phải, cứ hễ mỗi khi "thèm thuồng" cô lại giở giọng và y như rằng cậu liền đưa tấm lưng ra "tặng" cô.

Lưng cậu vẫn ấm như thế, hi… cám ơn cậu! Giọt nước mắt khi nãy của tôi là nhờ cậu đó! Đồ ngốc!

Đó là giọt nước mắt của yêu thương chứ không phải của nỗi buồn, người ta nhỏ lệ không phải vì quá đau mà đôi khi là vì quá yêu đấy thôi.

…

https://thuviensach.vn

hết Chương 26.2

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Một ngày mới lại lên, những giọt sương sớm còn đọng trên những chiếc lá non, những tia nắng ấm áp dần lan tỏa khắp bốn phương…

Hôm nay cô đi học sớm hơn nhiều so với mọi khi, vừa đi vừa ngân nga hát đôi ba câu vu vơ.

- Lắm lúc tôi phải đi, phải đi qua những con đường dài

Phải đi qua tháng ngày tăm tối, phải đi qua cái tội trần gian.

Lắm lúc tôi phải đi, phải đi thăm xóm thôn quê mình

Phải đi thăm nghĩa tình nghèo khó, phải đi qua đó đây là nhà…

Đi qua là phải đi qua, phải đi qua cõi đời nghiệt ngã

Đi qua là phải đi qua, phải đi qua nắng mưa bụi trần…

Lắm lúc…

*Nhỏ này! Tưởng đi sớm làm gì, ai dè nhởn nhơ vờn hoa bắt hát ở đây… * _ cậu nhìn cô tung ta tung tăng như con nít mà bật cười.

- Hey you! _ cậu chạy lại vỗ vai cô.

- AAAA… _ cô giật mình hét lên.

- Hahaha cậu làm gì có tội haha mà giật thót lên thế? _ cậu đắc trí.

https://thuviensach.vn

- Cậu định hù chết tôi đấy ah?

- No no, cậu thế này ai nỡ lòng nào hù chết cậu, hêhê…

- Cậu…

- Mới sáng sớm đừng có cau có khó coi thế nhanh già lắm, lúc nào cũng phải cười như tôi này, hihi thấy hông? Như vậy mới trẻ lâu bạn ơi!

- Kệ tôi. _ cô chống nạnh.

- Thôi đi nào, lại cau có rồi. Hát tiếp cho hết cau có nhé!

- Cậu thì biết gì mà hát.

- Lắm lúc tôi phải tin, phải tin yêu đến khắp mọi người

Phải tin yêu tiếng cười nước mắt, phải… _ cậu nghêu ngao.

- Cậu cũng biết hát bài này ah? _ cô ngạc nhiên.

- Có ai cấm là tôi không được biết đâu. _ cậu vênh mặt. – Hì… hát chung nhé!

- Ok! _ cô đưa tay làm dấu ok.

- Lắm lúc tôi phải quên, phải quên cho nỗi buồn tan biến

Phải quên…

Cứ thế, hai người song ca đến tận trường mới thôi, hát đủ các bài mà cả hai cùng thuộc. Cũng nhờ vậy mà hai người mới có cơ hội biết mình có chung sở thích với nhau, thích hát những bài của W-POP, thích nghe nhạc không lời, thích đàn, thích nhạc, thích…

…

https://thuviensach.vn

Trường học…

“Bùm bùm… wooo… ạp..bùm…” _ bọn nó bắn súng nước, tung hoa vào hai cô cậu và reo hò ầm lên.

- Bọn mày chơi gì kì vậy mấy con mọi kiaaaaa? Tao đang lạnh đấy. _ cô đỡ nước, hét lên.

Nhưng bọn nó nào tha cho, vẫn cứ thế tiếp tục bắn nước và tung hoa từ tứ phía.

- Chào mừng hoàng tử và công chúa về lâu đài cát! Wooo _ thằng Phát Xêkô.

- A bọn mày cho tao xin đi! _ cậu la lên.

Kiên đưa tay ra hiệu cho bọn nó thôi.

- Các hạ đã xin tha thì ta sẽ nương tay vậy, hahaha _ Kiên khoái trí.

- Bọn mày chơi kì vậy? người tao ướt nhẹp rồi đây. _ cậu xìa áo ra cho bọn nó xem.

- Hìhì… đây là hình phạt dành cho hai anh chị nhé! Ai bảo anh chị cứ lủi đi cơ, sống tình nghĩa với nhau lâu thế mờ anh chị lại giám dấu bẽn đi tài năng thế? Hai anh chị muốn đánh quả lẻ hở? _ Kì Lâm giơ nắm đấm, hất mặt về hai người.

- Thì… có ai hỏi đâu mà tao nói, chả lẽ lúc nào tao cũng bô bô cái mồm là: a ha… cốc cốc cheng cheng mọi người nghe đây, tôi là Trần Na Na, tôi biết đánh đàn, thổi sao rất hay, còn biết cả hát, biết cả vân vân tới mây mây luôn hở? _ cô chống nạnh.

- Ờ… thì… coi như lần này bọn tao tạm tha cho hai em chuột nhỏ, nếu còn tái phạm tao sẽ…

https://thuviensach.vn

- Sẽ làm sao cơ? _ cậu chống nạnh.

- Ờm… _ Quỳnh gãi đầu.

- Nói! _ cô ra lệnh.

- Thì xử đẹp chứ sao! _ Kiên đỡ lời.

- Đúng! Xử đẹp luôn. _ Quỳnh nói theo.

- Rồi bây giờ bọn tôi ướt nhẹp vầy thì tính thế nào? _ cậu hỏi.

- Cố chịu đi em! Chiều về thay, dù sao ướt cũng có bao nhiêu đâu. Hèhè _ Hoàng Lâm nói.

- Lạnh chết đấy, bọn mày có biết không? _ cô mắng.

- Yênnnn tâm đi bé! Với cái nắng "Sì Goòng" này thì chỉ lát là khô thôi ý mờ, hơhơ… _ Kì Lâm vỗ vai cô, cười khoái trá.

- Hu… bây giờ mà về thì muộn học là cái chắc, tiết đầu của tía đó! _ cô nói với cậu.

- Đành chịu thôi chứ sao giờ, dù sao áo cũng mòng nên nhanh khô, ráng đến chiều vậy.

- Bọn mày… AAAAA _ cô hét lên.

- Có chuyện gì vậy? _ thầy Khánh bước vào.

- Dạaa… không có gì thưa tía! _ Kiên trả lời.

Cô với cậu khoanh tay trước ngực, nhìn Kiên cháy mắt.

- Bảo, Na sao hai đứa ướt nhẹp vậy?

https://thuviensach.vn

Bọn nó nhìn hai người, chấp tay, nháy mắt,… ý van xin hai người đừng nói.

- Dạ… hề không có gì thưa tía! _ cô cười trừ.

- Không có gì mà sao lại bị ướt?

- Dạ là thế này ạ…

Bọn nó đứng tim chờ cậu nói tiếp, cậu nhìn bọn nó một lượt rồi nói:

- Dạ tại mấy lũ nhỏ ở gần trường chơi tạt nước, lúc bọn em đi qua liền tạt ướt bọn em hết thế này đây tía! May mà bọn nó chạy thoát không thì em đã… "rốp rốp" _ cậu bẻ khớp tay.

- Ực…ực… _ bọn nó nhìn cậu nuốt khan.

- Hêhê dạ đúng vậy thưa tía! _ cô nháy mắt nghịch ngợm với cậu.

- Vậy hai đứa có cần về thay đồ không?

- Chỉ lát là khô thôi tía, tại áo mỏng nên nhanh khô mà. _ Hoàng Lâm nhanh miệng.

- Hờ… dạ… _ cô, cậu gầm gừ nhìn Hoàng Lâm.

- Thôi được rồi, hai đứa về chỗ đi để chuẩn bị vào tiết.

Cô và cậu về vị trí, vừa đi vừa lườm bọn nó cháy mắt.

…

"Tùng tùng tùng…" _ giờ học kết thúc.

…

https://thuviensach.vn

- Cậu lạnh ah? Sáng giờ tôi thấy cậu cứ tái nhợt đi không ah. _ cậu hỏi cô.

- Không! Tôi không… không… hắt… hắt xì hơiiiii.

- Vậy mà còn nói không sao, để tôi xem nào. _ cậu kéo cô lại, sờ trán cô kiểm tra.

- Tôi đã bảo là không sao mà. _ cô gỡ tay cậu xuống.

- Nóng hổi thế này mà còn nói là không sao ah? Đúng là ngốc mà.

- Hắt xì… hắt xì hơiiiii… hờ.

- Chắc tại do nhiễm lạnh hồi sáng đó. _ cậu nói.

- Kệ tôi! _ cô gạt đi.

- Trông cậu xuống sắc lắm đấy! _ cậu lo lắng.

- Không sao mà… _ cô loạng choạng được vài bước thì ngã.

May là có cậu đã đỡ cô nên không sao, cô mê man không mở nổi đôi mắt, cậu vội cõng cô về nhà nội.

…

- Bé Na bị sao vậy? _ nội lo lắng.

- Chắc bị sốt rồi nội ạ, nội cho con ly sữa nóng nha nội!

- Ờ ờ con đưa nó lên phòng giúp nội nghen. _ nội nói rồi chạy vội vào bếp.

…

https://thuviensach.vn

- Thế này mà còn nói không sao nữa. _ cậu mắng cô rồi chạy vào phòng tắm lấy khăn lạnh đắp lên trán cô.

Mồ hôi cô như tắm nên cậu phải liên tục thấm mồ hôi giúp cô.

- Anh Tuấn! _ cô mê sảng kêu tên Tuấn, tay giữ chặt tay cậu không thả.

Tuấn? Tuấn là ai? Her… là… là… người… người… đừng nói là… người y…yêuu cậu nha?

- Na ơi! Cậu có sao không?

- Anh Tuấn! Anh về đi… hức…em nhớ anh lắm… hức… _ khóe mắt cô tuôn xuống hai hàng lệ, tay vẫn giữ chặt tay cậu.

- Hắn là ai mà giám làm cậu rơi nước mắt hả? Nói cho tôi để tôi bẻ cổ hắn coi. _ cậu tức giận.

- Đây! Sữa nóng có rồi đây. _ nội đặt ly sữa nóng hổi lên bàn.

- Anh tuấn! Hức…

- Haizzz _ nội thở dài, quay đi nơi khác.

Cậu nhìn nội đoán chắc chắn nội biết chuyện này nên hỏi:

- Tuấn… là ai vậy nội?

Nội không trả lời, vội quay đi giấu giọt lệ đang rơi.

…

- Thưa nội! _ cậu lễ phép.

- Bé Na sao rồi con?

https://thuviensach.vn

- Dạ ngủ rồi ạ.

- Ờ con ngồi đi!

- Vâng!

- …

- … _ cả nội và cậu dều không biết nên mở lời thế nào.

- Tuấn… là ai vậy nội? _ cậu dè dặt hỏi.

- …

- Con nghe Na cứ gọi tên ấy mãi.

- …

- Na còn khóc nữa.

- … _ nội vẫn không trả lời.

- … _ nghĩ nội không muốn nói nên cậu không hỏi nữa.

- Tuấn là anh trai Na. _ nội nhìn lên trần nhà và nói.

- Na… có anh trai ạ?

- Ưhm!

- Vậy sao… con chưa gặp bao giờ ạ?

- Nó đã bỏ đi cách đây mấy năm rồi.

- … _ cậu im lặng lắng nghe nội kể.

https://thuviensach.vn

- Con bé thương anh nó lắm, cả Tuấn cũng vậy, lúc nào nhà cửa cũng tràn ngập tiếng cười của hai đứa nó. Kể từ lúc Tuấn đi không một lí do, cho đến bây giờ vẫn bặt vô âm tín; bé Na trở nên cứng nhắc, vô cảm. Bé Na cười nhiều hơn nhưng đó là nụ cười của đau khổ, vì cảnh giới cao nhất của nỗi buồn là nụ cười mà. Nó ít kết bạn, ít đi chơi, không bao giờ để ý tới những việc một cô bé mới lớn rất lưu tâm đến. Nó thường nói ra những câu nói rất vô tình và lạnh nhạt nhưng thực chất đó là những lời nói lời yêu thương từ trong lòng nó. Nó không phải đứa biết cách bộc lộ cảm xúc, từ nhỏ tới giờ nó giỏi nhất là che dấu cảm xúc vì vậy đừng bao giờ để nó đánh lừa vì nụ cười tươi rói lúc nào cũng hiện diện trên môi nó.

- Con chào nội! _ Quốc từ đâu lù lù đứng trước mặt nội và cậu.

- Quốc mới tới hả con, ngồi đi!

- Dạ. _ Quốc ngồi đối diện cậu. – Chào em! _ Quốc lịch sự.

- Chào anh! _ cậu đáp lại nhưng với ánh mắt không mấy thân thiện.

- Đã muộn vậy em vẫn còn ở đây ah? _ Quốc hỏi.

- Thì cũng như anh thôi mà!

- Ủa vậy là hai đứa biết nhau rồi hen? _ nội hỏi.

Cả hai đều không trả lời.

- Bé Na đâu rồi nội? _ Quốc hỏi.

- Đang nằm trên phòng đó con.

- Na bị sao vậy nội?

- Ưm… nó bị sốt.

https://thuviensach.vn

- Nhưng đã hạ rồi, anh khỏi lo! _ cậu nói cụt ngủn.

- Không lo sao được. _ Quốc đứng dậy lên phòng cô.

- Đã nói là không sao rồi mà, bây giờ Na đang ngủ để yên cho cô ấy ngủ đi. _ cậu kéo Quốc lại.

- Cậu là cái gì mà giám ngăn tôi lên đó hả? _ Quốc hất mạnh tay cậu ra.

- Vậy còn anh? Anh là cái gì? _ cậu vẫn cố kéo Quốc lại.

- Đã bảo là tránh ra mà…. "Huỵch" _ Quốc vung mạnh tay đấm cậu một cái.

Cú đấm ấy khiến cậu té nhào xuống nền.

- Anh… anh giám…

Tức giận cậu liền đứng dậy trả lại Quốc cú đấm ấy vào mặt đau điếng. Cả hai đều bị chảy máu miệng.

- Thôi đi, các anh làm gì ở nhà tôi vậy hả? Người lớn đang ở đây mà các anh coi như vô hình là sao? _ nội tức giận đập bàn.

Cả hai đều không giám làm gì thêm nữa.

- Con xin lỗi! Thưa nội con về. _ cậu nói rồi lấy cặp bỏ về.

- Khoan đã! _ nội gọi cậu lại. – Ai cho phép về mà được về! _ nội ngồi xuống ghế. – Cả hai anh ngồi xuống đi. _ nội lệnh.

Không muốn nhưng hai người đành phải ngồi xuống cạnh nhau.

- Nội biết là hai đứa có tình cảm với bé Na, cả hai đều rất thương con bé đúng không? Nó thật có phước khi có hai người đàn ông luôn bên cạnh nó.

https://thuviensach.vn

Nhưng cuộc đời của một người phụ nữ chỉ có duy nhất một người đàn ông được phép bên cạnh suốt đời thôi, hai đứa có hiểu nội nói không?

- Thưa nội… _ Quốc định nói nhưng bị nội cắt ngang.

- Thực ra… bé Na rất yếu đuối, cũng như những người con gái khác nó cũng cần một bờ vai vững chãi để nương tựa. Nó không bao giờ tỏ ra bản chất của mình trước mặt ai và nhất là người nó thương. Vì vậy người nội muốn gửi gắm bé Na là người luôn hiểu, cảm thông được cho nó và có khả năng chăm sóc nó thật tốt. Một người trị được cái tính ngang ngạnh của nó chứ không phải một người tiếp tay chỉ biết nghe lời nó. Và phải là một người đàn ông thật sự, một người hiểu chuyện và mạnh mẽ chứ không phải bốc đồng như việc hai đứa vừa gây ra đâu. Quốc, ngay cả con là một đàn anh trưởng thành cũng không giữ được bình tĩnh là sao? Cả Bảo nữa, không nên có thái độ với người lớn như thế chứ _ nội trách.

- Con xin lỗi nội!! _ cả hai cùng nói.

- Lần này coi như nội không nhìn thấy nhưng sẽ không có lần sau đâu.

- Dạ!

- Thôi hai đứa về đi!

- Nhưng…

- Không nhưng nhị gì nữa, ở đây có nội lo cho bé Na rồi, hai đứa về đi rồi có gì mai ghé sau. _ nội nói rồi bỏ lên phòng cô.

Quốc và cậu lững thững ra khỏi cổng.

- Gia Bảo! _ quay lưng bỏ về thì Quốc gọi lại.

- Có chuyện gì? _ cậu trả lời nhưng không quay lại nhìn Quốc.

https://thuviensach.vn

- Tôi muốn nói chuyện với cậu! _ Quốc đề nghị.

- Có chuyện gì, nói đi. _ cậu quay lại.

- Tôi muốn có một cuộc nói chuyện giữa hai thằng đàn ông thật sự với nhau!

- …Ok! Theo tôi. _ cậu nhận lời.

Cậu dẫn Quốc đến một quán nước gần đó, chọn một chỗ yên tĩnh và kín đáo nhất để tiện nói chuyện.

- Bây giờ thì nói được chưa? _ cậu hỏi.

- Cậu thích Na? _ Quốc hỏi.

- Cái đó còn phải hỏi lại ah? _ cậu nhìn thẳng vào mắt Quốc.

- Chỉ là thích đúng không? _ Quốc hỏi lại.

- Không!

- Vậy thì là gì?

- Thương.

- Thương? Cậu biết gì về chữ ấy mà nói? _ Quốc bật cười.

- Là kết quả của hai chữ “thích” và “yêu”.

- Cậu khá lắm! Cậu có tự tin rằng sẽ thắng được tôi không?

- Sao lại không.

- Cậu rất tự tin về mình đấy, tôi rất “hân hạnh” được cạnh tranh với cậu.

https://thuviensach.vn

- Anh quá khen, tôi cũng rất “vinh dự” khi được đối thủ là anh.

- Tôi có việc nên phải về trước, cám ơn cậu vì cuộc trò chuyện này! _ Quốc nói rồi đứng dậy.

- Khoan đã _ cậu cũng đứng dậy. – Sau này dù người được bên cạnh cô ấy suốt đời là ai thì cũng sẽ có được sự chúc phúc của người còn lại chứ?

- Dĩ nhiên. _ Quốc nói rồi bỏ đi.

Tôi phải làm sao bây giờ hả Na? Trong cậu liệu có cảm giác gì với tôi mà tôi đang kiếm tìm nơi cậu không…?

Sáng hôm sau…

- Nội ơi nội! _ cậu gọi cửa, tay cầm hộp cháo còn nóng hổi.

- Ờ… Bảo hả, vào nhà đi con! _ nội mở cổng.

- Na sao rồi nội?

- Sáng nay tự nhiên lại sốt cao lại nhưng may là có Quốc đến kịp nên tạm ổn rồi.

- Quốc ạ?

- Ưhm! Nó đến từ sáng sớm lận, chắc tại lo cho con bé quá.

Cậu không nghe nội nói tiếp mà chạy thẳng lên phòng cô.

- Em ăn ngon không?

- Dạ…

Cảnh tượng cậu không muốn nhìn đang đập vào mắt cậu, Quốc thổi từng thìa cháo đút cho cô thật ngọt ngào. Người đút cháo ngồi đó phải là cậu mới

https://thuviensach.vn

đúng…

- Bảo… khụkhụ… cậu tới rồi ah? _ cô mệt nhọc. – Mà cậu cầm cái gì vậy? _ cô hỏi khi thấy cậu cầm một cái hộp trên tay.

- Không có gì. _ cậu nói rồi vội cất hộp cháo vào cặp. – Cậu đỡ chưa?

- Cám ơn, tôi vẫn chưa chết đâu khụkhụ…

- Hờ… chưa chết khụkhụ hả? _ cậu nhại lại cô.

- Khụkhụ…

- Để tôi xem nào. _ cậu sờ trán cô. – Trời ơi! Sao mà nóng vậy? Mãi từ tối qua mà cậu vẫn chưa hạ đấy. _ cậu nhặng lên.

- Đã bảo là không sao mà khụkhụ.

- Không được, phải tới bệnh viện xem sao chứ tình hình này kéo dài là không ổn chút nào. _ cậu kéo chăn cô ra, định bế cô lên.

- Tránh ra nào! _ cô đẩy tay cậu ra.

- Cậu muốn chết ở đây hả? _ cậu vẫn bế cô lên.

- Kệ tôi. _ cô gắng sức đẩy cậu ra.

- Na đã không muốn thì cậu đừng ép nữa. _ Quốc nói.

Cậu nhìn Quốc một giây rồi không thèm để ý vẫn bế cô lên.

- Thả tôi ra khụkhụkhụ nào… ực…. thả ra coi… _ cô vùng vẫy.

- Để tôi đưa cậu đến bệnh viện kiểm tra xong thì sẽ thả cậu ra.

- Tôi đã bảo là thả ra mà.

https://thuviensach.vn

- Ngoan đi!

“Chát” _ cô đã tát cậu.

- Cậu là gì của tôi nào? Là gì mà giám động đến tôi hả???

- …

Khi thấy năm ngón tay hằn đỏ in trên má cậu cô mới giật mình về hành động quá khích của mình vừa rồi.

- Tôi… _ cô định sờ má cậu.

Cậu nhìn cô vài dây rồi bỏ xuống nhà thật nhanh mà không hề nói một câu nào.

- Bảo! _ cô gọi theo nhưng cậu vẫn quyết tâm bỏ đi.

- Về sớm vậy Bảo? _ nội gọi nhưng cậu không trả lời.

…

Cậu chỉ biết đi và đi, không biết mình muốn đi đâu chỉ cứ thế đi thôi…

Sự quan tâm của tôi có lẽ đã gây sự phiền hà đối với cậu, tôi xin lỗi! Nhưng nhìn cậu như vậy sao tôi chịu nổi chứ? Thà người bệnh là tôi có phải tốt không. _ cậu nhặt từng viên đá dưới chân và ném đi thật xa xuống lòng hồ.

…

Tan trường…

- Ê bọn mày, sao hôm nay hai đứa tui nó đều nghỉ hết trơn rồi? _ Kì Lâm.

- Hay là bọn nó giận tụi mình hôm qua chơi ác quá? _ Kiên.

https://thuviensach.vn

- Tao biết hai đứa nó không hẹp hòi vậy đâu. _ Phát Xêkô.

- Vậy chứ tại sao?

- Tao chịu.

- Mà bình thường bọn nó có nghỉ học đâu nhỉ? Lại còn nghỉ không phép nữa. Chắc chắn là có nội tình đây. _ Hoàng Lâm.

- Tao cũng nghĩ vậy, nếu không sao lại có sự trùng hợp vậy chứ? Nghỉ cùng, không lí do, không tin tức.

- Thay vì đứng đây đoán già đoán non thì chi bằng đến nhà Na nhà mình ngóng xem có gì không có phải hay hơn không? _ Vy.

- Ơ Vy của tôi hôm nay thông minh nhẩy! _ Phát Xêkô.

- Xí xí ai là Vy của ông hả? Tôi là hoa có chủ rồi đấy nhá, mơ mới tới lượt ông hen.

- Nhưng mà chủ của bà có biết bà thuộc quyền sử dụng của hắn chưa? Hehe _ Hoàng Lâm chọc.

- Kệ tôi, hứ. _ Vy nguýt Hoàng Lâm cháy mắt.

- Thôi đi đi nào, kẻo trễ đấy! _ Kiên dẫn đầu.

+++

Nhà nội…

- Vào nhà đi mấy đứa. _ nội mở cổng.

- Dạ bé Na… sao hôm nay nó không đi học vậy nội?

- Nó bị sốt từ tối qua đến giờ đó.

https://thuviensach.vn

- Thật hả nội?

- Ưhm!

- Vậy Na sao rồi nội?

- Nó mới đỡ từ đầu giờ chiều đến giờ, bây giờ thì đang ngủ. Mấy đứa ngồi đi!

- Dạ nội cứ để bọn con tự nhiên ạ.

- Mà… giờ chắc có khi nó tỉnh rồi đó, mấy đứa có muốn nói chuyện với nó thì lên phòng nó đi.

- Dạ vâng ạ!

Tất cả liền "di cư" kéo lên phòng cô.

"Cạch"

- Mày có sao không Na? _ thấy cô đang ngồi trên giường bọn nó liền đẩy cửa vào.

- Bọn mày đến làm gì vậy?

- Thì đến xem mày còn sống không… _ Kì Lâm nói lỡ lời liền rụt lại.

- Bà này! _ Quỳnh đánh nhẹ Kì Lâm.

- Mà bà vầy rồi ông Bảo có sao không? _ Hoàng Lâm hỏi.

- Tôi không biết.

- Ơ thế tôi tưởng hai ông bà rủ nhau nghỉ học để tính kế hoạch gì chứ? _ Phát.

https://thuviensach.vn

- Cậu ta cũng nghỉ học ak? _ cô hỏi.

- Ưhm, mày không biết ah? _ Kì Lâm.

Lắc đầu *Chắc Bảo giận mình chuyện hồi sáng thật rồi, cũng tại mày hết đó Na ai bảo mày hành động quá lố như thế chứ. Cũng chỉ vì lo cho mày thôi mà…*

- Na!

- Hở?

- Làm gì mà thừ người ra vậy?

- Không có gì! _ cô lắc đầu.

- Mày chịu khó ăn cho khỏe để còn đi học nữa đó.

- Ưhm, cám ơn các ông các bà nhiều nghen!

- Hổng có chi là không có gì, hihi.

- Tụi này chép bài cho bà lần này là lần hai đó nghen, lần sau nhớ chép lại cho tui đó! _ Vy.

- Thôi tụi này về nghen! Có gì mai bọn tui qua nữa, nghỉ đi ha!

- Ưhm! Bye. _ cô vẫy tay.

- Bye. _ bọn nó chào lại.

…

Không biết bây giờ cậu ta đang ở đâu nhỉ? _ cô cầm điện thoại lăn đi lăn lại trên tay.

https://thuviensach.vn

____

Biệt thự Hoàng Gia…

- Sao hôm nay về nhà sớm vậy? _ Gia Huy hỏi cậu.

- Thì nhớ nội nên về thăm thôi.

- Thăm rồi mà mặt vẫn không hồng hào hơn là mấy nhỉ, anh nghe zú nói em về từ trưa lận hôm nay cúp học phải không?

- Kệ em!

- Na có biết không?

- Đừng có nhắc tới nhỏ ấy trước mặt em nữa! _ cậu gắt gỏng.

- Ok! Vậy em quay lưng đi!

- Làm gì?

- Để anh nhắc tên Na Na sau lưng em chứ sao.

- Anh làm ơn được không? _ cậu nói rồi bỏ ra ngoài hóng mát.

- Haizzz lại có chuyện gì giữa chàng và nàng rồi đây! _ Huy ngán ngẩm.

=…=

- Bảo đâu rồi zú? _ đến giờ cơm tối mà vẫn chưa thấy cậu vào bàn, Huy hỏi.

- Cậu đang ở ngoài vườn đó, zú gọi mãi mà không chịu vào dùng bữa. Không biết có chuyện gì nữa, zú gặng hỏi mà toàn gắt lên thôi.

- Kệ nó đi zú, con trai mới lớn ấy mà. Ủa, mà nội con đâu zú?

https://thuviensach.vn

- Bà ấy đi dự buổi dạ tiệc tối nay của các doanh nghiệp rồi cậu!

- Dạ! Con mời zú ăn cơm.

……

- Lại có chuyện gì phải không? _ Huy đặt tay lên vai cậu rồi cũng ngồi ngồi xuống thảm cỏ.

- Có gì là có gì chứ? _ cậu ngắt cỏ vứt đi.

- Coi chừng cỏ nhà mình bị em vặt trọc lóc đó.

- …

- Cãi lộn với Na Na phải không?

- … _ cậu nhìn Huy vài giây rồi tiếp tục ngắt cỏ vứt đi.

- Đoán trúng rồi chứ gì? Nói ra xem anh có giúp được gì không nào?

- Có gì đâu mà nói, em có là gì của người ta đâu chứ.

- Còn em, em muốn là gì của người ta?

- Em… anh biết còn hỏi.

- Nhưng Na Na không biết.

- Chả lẽ phải nói ra thì mới biết sao?

- Đúng vậy, người đàn ông sinh ra để được làm điều đó mà em. Người phụ nữ dù biết rõ tình cảm của người đàn ông đó dành cho mình như thế nào nhưng họ vẫn phải đợi, đợi đến khi chính miệng người đàn ông của mình nói tiếng yêu họ. Họ muốn một cái gì đó chắc chắn chứ không phải mập mờ nên cách duy nhất là phải thổ lộ với nàng thôi em trai ạ.

https://thuviensach.vn

- Nhưng…

- Nếu còn chần chừ, ngại ngùng thì sẽ hối hận đó. Dù không biết kết quả ra sao nhưng cứ nói đi để cô ấy hiểu cho mình. Đừng để như anh, hối hận nhưng thời gian không thể ngược dòng em ạ.

- Vậy em phải làm sao?

- Hãy làm những gì con tim em mách bảo.

- … _ cậu nhíu mày nhìn về xa xăm. – Em đã biết con tim em muốn gì rồi, cám ơn anh!

- Cái thằng này, lịch sự quá nhẩy. _ anh dí nhẹ đầu cậu.

- Còn anh?

- Anh thì sao?

- Con tim anh đang muốn nhảy ra khỏi lồng ngực anh để dắt anh đi rồi kìa.

- Chú cứ lo việc của chú đi là ok rồi, bây giờ thì vào ăn cơm được chưa?

- Ok hai! _ cậu nói rồi đứng dậy trước.

- Bảo đã lớn thật rồi mẹ ạ! _ nhìn dáng cậu đi từ phía sau Huy khẽ nói.

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Khụkhụkhụ… khụ khụ…

Na, khỏe chưa mà đi học vậy? _ bọn nó dìu cô ngồi vào bàn.

Ơ Vy! Bà làm gì ngoài đó vậy hở? _ Phát Xêkô hỏi vì thấy Vy cứ ra cửa ngóng gì đó.

Na, bà đi học còn Bảo đâu? _ Vy hỏi.

Ờ ha, mọi khi ông bà là cặp bài trùng mà, sao bữa nay tách ra vậy? _ Hoàng Lâm cũng bon chen.

Khụ khụkhụ… _ cô chỉ ho mà không nói gì.

Bọn mày hỏi gì mà nhiều vậy, Na mới khỏe tí để nó yên đi. Còn ông Bảo thì sao nó biết được, bọn nó có ở chung nhà đâu mà biết chứ. _ Kì Lâm đanh lại.

Haizzz _ đứa nào cũng thở dài thượt.

Hôm nay lại thiếu một thành viên, thiếu đi “cụ” đầu sỏ mọi trò của nhà bọn nó lấy đâu ra đứa nào vui cho được.

Cậu giận tôi thiệt hả? Ít ra cũng phải gọi điện hay… ờ mà giận thì thèm gì gọi điện chứ?… _ cô thoáng buồn.

…

https://thuviensach.vn

Na, xuống căng tin với tao đi! _ giờ ăn trưa, Kì Lâm rủ cô xuống căng tin.

Tao không muốn ăn gì đâu, mày đi đi. _ cô nói rồi gục mặt xuống bàn.

Đi ra đây tao nói chuyện luôn. _ Kì Lâm nói rồi đi trước.

…

Kì Lâm chọn một chỗ khuất nhất, yên tĩnh nhất để cô ngồi rồi chạy đi mua thức ăn, lát sau quay về trên tay toàn là đồ ăn với nước uống.

Có chuyện gì mày nói nhanh đi Lâm!

Từ từ, có thực mới vực được đạo, ăn trước đã rồi tính.

Mày không nói tao về lớp đây. _ cô đứng dậy.

Chậc… thì tao nói đây, ngồi xuống đi!

Cô ngồi xuống theo lời Kì Lâm

Mày với Bảo có chuyện gì phải không? _ Kì Lâm nghiêm túc vào vấn đề.

Có gì là có gì? _ cô đánh trống lảng.

Đừng có dấu tao, nhìn mắt mày là tao biết rồi.

Tao…

Nói đi, biết đâu tao sẽ giúp được mày vì người ngoài cuộc luôn sáng hơn mà.

Tao… tao không biết nữa.

Mà mày có biết tại sao Bảo nghỉ học mấy hôm nay không? _ Kì Lâm hỏi.

https://thuviensach.vn

Không biết có phải tại giận tao không nữa.

Là sao? Mày nói rõ tao nghe nào!

Hôm bữa… tao… tao lỡ tay tát cậu ấy một cái.

Cái gì? Mày tát Bảo? _ Kì Lâm hét toáng lên làm ai cũng để ý. – Ờ hờ… không có gì, xin lỗi mọi người cứ tự nhiên. _ Kì Lâm cười trừ. – Mày tát ?

Ưhm!

Why?

@#$%@#$%@#$… _ cô kể lại việc hôm đó.

Trời ơi cái con này… _ Kì Lâm nghiến răng chằng lợi. – Lại còn tát trước mặt Quốc nữa, mày có biết mày đã đạp đổ cái chữ sĩ trong người của một thằng đàn ông không? Mày đã tát cậu ta trước mặt người khác mà lại là người lão ta chả ưa gì. Mày đúng thật là… là… tao hết nói nổi rồi.

Tao đâu cố ý đâu, tao vung tay thôi ai dè mạnh quá nên vào mặt cậu ấy. Tao thấy có lỗi lắm, tao muốn xin lỗi nhưng khụkhụ… mấy bữa nay có thấy mặt Bảo đâu. _ mặt cô buồn so.

Mày có chắc là nếu gặp Bảo mày có giám nhìn thẳng cậu ấy mà mở miệng nói tiếng xin lỗi đàng hoàng không hả?

Tao… không hiểu sao mỗi lần gặp Bảo tao cứ như… bị bị… sao sao ấy mày.

Không làm chủ được bản thân chứ gì?

Ưhm ưhm!

Mày có cảm giác gì đặc biệt khi ở bên Bảo không?

https://thuviensach.vn

Ưm… _ cô gãi đầu. – Ah có, nhưng tao không biết đó là cái gì. Khi ở cạnh cậu ấy tao có cái cảm giác mà trước giờ chưa từng có khi ở cạnh ai dù là anh Quốc, Hoàng Lâm hay những người khác.

Đôi khi không gặp còn thấy nhớ? _ Kì Lâm hỏi tiếp.

Gật – Chút chút. _ cô đưa ngón tay út lên.

Thôi tao biết cái chút chút của mày là bao nhiêu rồi. _ Kì Lâm xua tay.

Ý mày là sao? _ cô không hiểu.

Hèhè… cuối cùng bạn tao cũng biết yêu rồi, haha _ Kì Lâm tủm tỉm cười.

Mày làm ơn im giùm tao cái! _ cô bịt miệng Kì Lâm lại.

…

Thực ra… tao cũng mấy lần mập mờ tự hỏi mình nhưng tao không biết câu trả lời…

Bây giờ thì biết chưa?

Ưhm! _ cô gật nhẹ đầu. – Tình yêu là biển khổ, tao không muốn bị nó cuốn đi nhưng sao lại lỡ sa chân vào đó chứ.

Tình yêu không có tội mà chính người vứt bỏ tình yêu đó mới là kẻ có tội. Mày đừng để lỡ cơ hội yêu và được yêu!

Nhưng…

Nhịp tim mày đập mạnh bao nhiêu thì tình yêu của mày lớn bấy nhiêu, hãy đến nơi mà con tim mày sẽ là vật dẫn lối mày đi!

Nhưng biết nó sẽ dắt tao đi đâu chứ?

https://thuviensach.vn

Mày đã nghe câu đã yêu thì phải liều chưa? Dũng cảm đối mặt với nó đi Na!

… Mà mày yêu bao giờ chưa mà kinh nghiệm đầy mình vậy hở? Khai thật đi!

Yêu ai? Ai yêu?

Mày cũng nên làm theo những gì mày vừa khuyên tao đi! Chàng Lâm đợi mày lâu lắm rồi đấy khụkhụ…

Nói ít thôi lo chuyện của mày trước đi! Bây giờ thì chịu ăn chưa?

Hì… _ cô cười trừ.

…

Không biết bây giờ cậu đang ở đâu, làm gì nữa. Rốt cuộc thì câu nói cậu đã biết con tim cậu muốn gì nghĩa là sao? Liệu cậu còn muốn chinh phục trái tim Na Na không…?

=====

Chiều tan trường…

Cô bước lê thê dưới những tán cây lớn, dòng người nườm nượp qua lại đông đúc nhưng sao trong cô có thứ gì đó hiu quạnh đang ngự trị. Cứ như… cả thế giới này chỉ còn sót lại mình cô, nhìn khuôn mặt ai cũng lạ hoắc, lạnh như tiền bỗng dưng… cô nhớ đến gương mặt ấy-gương mặt lúc nào cũng "ám" theo cô. Có lẽ những cái nhìn, những tiếng cãi vã ngô nghê đã trở thành thói quen mỗi khi chung đường tản bộ.

Giờ cậu đang làm gì hả Bảo? Chắc cậu giận tôi lắm nhỉ? Tôi xin lỗi! Thực tình tôi không muốn có cái tát đó đâu, chỉ vì tôi lỡ tay thôi cậu có hiểu không…?

https://thuviensach.vn

Không! Cậu đúng là con nhỏ quá quắt mà, ông trời ơi sao khiến tui cứ phải thập thò như thằng vụng trộm thế này chứ…? _ nãy giờ cậu lẽo đẽo lén theo sau cô, cuối cùng cũng đạt được mục đích.

Hình như tôi đang nhớ cậu rồi, Kì Lâm có lẽ đã đúng. _ cô đá tung viên sỏi trên đường ra xa.

Yahooo…! _ cậu hét lớn.

Nghe tiếng hét cô liền quay lại… nhưng không thấy ai, cô lại bước tiếp.

Phù… suýt thì lộ tẩy. _ cậu thở phào. – Trời ơi! Nhỏ nói nhỏ nhớ mình kìaaaa _ cậu nhảy cẫng lên. – Ơ… _ cậu định tiếp tục theo cô nhưng chân bước mà vẫn không di chuyển được tẹo nào, cảm giác vai mình đang bị kềm chặt cậu liền quay lại.

Ơ hờ… hờ… _ cậu cười mếu máo.

Hà… lâu lắm không gặp khỏe không chú? _ Hoàng Lâm “tình cảm”

Ờ khỏe… khỏe re hà… hề hề… _ cậu cười trừ.

Cậu định giở trò gì vậy hả? Có biết Na nhà tôi đang ủ dột kia không? _ Kì Lâm khoanh tay trước ngực.

Vậy bộ cậu tưởng tôi không đau hả? _ cậu gắt.

Thực ra nó chỉ không muốn cậu nhìn thấy nó yếu đuối thôi, những người quan trọng với nó, nó không bao giờ để họ phiền hay muốn họ lo lắng cho nó. Cậu có hiểu tôi nói là mô tê gì không hả đồ ngốc kia?

Nói khó nghe thì mày là thằng ngu đó Bảo! _ Hoàng Lâm giải thích thêm.

Ý cậu… tôi là người quan trọng của…

https://thuviensach.vn

Còn phải hỏi hả? Đúng là ngốc mà!

Là ngu đó mày! _ Hoàng Lâm nói.

Cậu có tắt cái kiểu nhại tôi đi không hả? _ Kì Lâm bực mình.

Hậy! _ Hoàng Lâm làm bộ như mấy chú lính Nhật rồi đưa tay làm động tác khóa miệng.

Vậy giờ cậu định sao? _ Kì LÂm nghiêm mặt hỏi cậu.

Tôi…

Con trai gì mà cứ thụt thò hoài là sao? Nói nhanh nào.

Haizzz tôi không biết nữa.

Không biết?

Gật

Đi về! _ Kì Lâm bực bội.

Haizzz mày làm tao thất vọng quá Bảo ạ! _ Hoàng Lâm thất vọng.

Hoàng Lâm! Có về không hả? _ Kì Lâm quát.

Ô kế! về liền! _ Hoàng Lâm vội chạy theo. – Good lucky! Bye.

Cái thằng, chưa chi đã sợ vợ rồi… chậc chậc _ cậu lắc đầu.

^^^^^^

Một ngày nữa lại lên, hôm nay sẽ là bắt đầu hay kết thúc…?

https://thuviensach.vn

Cô vẫn lê thê trên con đường dài quen thuộc, vẫn vắng bóng cậu, vẫn mình cô, vẫn đợi…

Thỉnh thoảng cô thường ngoái lại phía sau hay nhìn ra xung quanh để mong kiếm tìm thấy điều gì đó nhưng chỉ là cảm giác thôi, không hề có gì cả.

=====

Căng tin…

Song Lâm kéo ghế ngồi xuống cạnh cô.

Sao nhìn mặt mày buồn so vậy Na? _ Kì Lâm hỏi.

Cô lắc đầu

Thôi bỏ đi, bây giờ là giờ nạp năng lượng đó, ăn đi để còn có sức buồn tiếp ha! Hè _ Hoàng Lâm đặt đĩa cơm sườn ra trước mặt cô cùng một ly sữa nóng.

Cám ơn! _ cô nhận lấy và cầm thìa lên cho bọn nó vui lòng.

Nãy giờ mắt cô vẫn không ngừng đảo xung quanh để tìm hình dáng ấy, nhưng kết quả chỉ là thế thôi.

Mày tập trung vào chuyên môn giùm tao đi, đút cơm vào mũi rồi kìa! _ Kì Lâm gõ nhẹ vào đĩa cơm của cô và nói.

Thì tao vẫn đang ăn mà!

Rinh… rinh… rinh… _ điện thoại Hoàng Lâm đổ chuông.

Trời đánh tránh bữa ăn, thằng nào giám đánh cái bữa ăn ngon lành của ta đây? _ Hoàng Lâm lấy điện thoại trong túi ra, miệng vẫn nhai cơm, lầm

https://thuviensach.vn

bầm. – Ơ… _ Hoàng Lâm nhìn cô và Kì Lâm một lượt rồi đứng dậy ra ngoài nghe điện thoại.

Alo…

…

Ai mà trông mặt cậu ấy có vẻ căng thẳng vậy không biết? _ cô hơi tò mò, linh cảm cho cô biết có điều gì đó không lành.

Chịu. _ Kì Lâm lắc đầu.

Lát sau khi đã nghe xong điện thoại, Hoàng Lâm trở lại bàn với hai nàng. Nhìn điệu bộ có vẻ lấm lét nên cô hỏi:

Cậu có chuyện gì ah?

Ah… không, không có gì.

Sao tôi thấy cậu có vẻ hơi kì lạ từ lúc nghe xong điện thoại đến giờ đó! _ Kì Lâm bắt bớ.

Tôi còn thấy kì lạ chứ nói gì là cậu. _ Hoàng Lâm lí nhí.

Cậu bảo sao? _ Kì Lâm không nghe rõ kiền hỏi lại.

Chậc đừng hỏi nữa. _ Hoàng Lâm nheo mày, giọng gắt nhẹ.

Cô và Kì Lâm nhìn Hoàng Lâm dằm miếng sườn mà thấy xót cho em lợn đã làm vật tế phẩm trên đĩa cơm của anh chàng.

Ăn thì ăn đi đừng có dằm nát ra đó rồi lại bỏ, phí phạm lắm. _ Kì Lâm lên giọng.

Haizzz _ Hoàng Lâm thở dài.

https://thuviensach.vn

Có chuyện gì thì ông nói để xem bọn tui có giúp được gì không nào. _ cô nói.

Thực ra liên quan đến cậu chứ không phải tôi.

Tôi ak?

Gật

Chuyện gì? _ Kì Lâm thúc.

Gia Bảo… vừa gọi điện cho tôi.

Cậu ta còn giám gọi ah! _ Kì Lâm cau có.

Có chuyện gì vậy? _ cô đổi giọng trầm.

Cậu ấy nói…

Nói gì? _ cô hỏi.

Sẽ trở lại Úc để học.

Hả? _ Kì Lâm ngạc nhiên.

Cô buông thõng thìa xuống đĩa cơm *Cậu giận tôi đến mức không muốn nhìn thấy mặt tôi luôn sao?*

Cậu không sao chứ Na? _ Hoàng Lâm hỏi.

Không! _ cô lắc đầu. – Tôi no rồi, hai cậu ăn đi nhé tôi về lớp trước. _ cô nói rồi đứng dậy bước thật nhanh.

Na à! _ Kì Lâm gọi cô lại.

https://thuviensach.vn

Để cậu ấy yên đi! Một mình bây giờ là tốt nhất với bé Na, ngồi đây tôi bảo này. _ Hoàng Lâm ngăn Kì Lâm lại.

…

Cô nói về lớp nhưng lại không về, cô lên sân thượng để hóng mát, tĩnh tâm lại.

Giá như mọi chuyện chỉ là cơn gió ngang qua này thôi thì tốt rồi phải không? Mọi chuyện đến đây là kết thúc sao…? Mà… đã bắt đầu đâu để kết thúc chứ, hờ _ cô cười nhạt.

…

Cô cứ mãi đứng trên đó đến cả giờ vào lớp cũng quên bẽn đi để bọn nó phải khổ sở che dấu.

Tao mà bắt được nhỏ này ở đâu tao sẽ… hừ… _ Quỳnh nghiến răng.

Bạn bè cần nhau là lúc này mờ, bà thông cảm tí đi! _ Hoàng Lâm nháy mắt láu cá.

Hu… ông có biết tôi khổ sở làm sao để che cái bàn trống này miết nãy giờ hông? _ Quỳnh phồng miệng.

Thôi được rồi! Một trầu kem tối nay là được chứ gì? _ Hoàng Lâm “dụ dỗ”.

E hèm… _ Kì Lâm hắng giọng.

Ái chà, cái này là cậu tự nguyện nhé! Tôi không ép ah nha nha nha???

Biết rồi! _ Hoàng Lâm méo mặt.

Quyết định vậy đi! Hèhè

https://thuviensach.vn

Tên bạn già kia! Ngươi mau mau về đây ta sẽ tính sổ nợ này với nhà ngươiiiiiii _ Hoàng Lâm mấm môi.

…

Tan học cô cũng về nhưng để bọn nó về hết cô mới xuống, cô cứ lang thang trên phố rồi lại tạt về công viên như cái xác không hồn. Mãi đến khi không còn thứ gọi là ánh sáng ban ngày nữa cô mới chịu về nhà.

Kể từ khi nghe tin cậu sẽ trở lại Úc từ Hoàng Lâm cô thấy hụt hẫng, cảm giác khó tả cứ cuộn lên, tất cả mọi việc cô đều làm theo phản xạ và thói quen thường ngày của đôi tay và đôi chân. Tâm trí của cô không còn đủ tỉnh táo để điều khiển bản thân nữa.

Na! Na… NAAAAAAA _ nội gọi cô.

Dạ… ái ya… xít a…

Đó, coi coi sao hôm nay trông con như người cõi trên vậy? Múc canh mà không thèm để ý, bỏng rồi thấy chưa. _ nội kéo tay cô vào bồn rửa tay và vặn vòi nước lạnh xả lên tay cô làm mát vết bỏng.

Con không sao, nội dùng cơm tiếp đi con no rồi con xin phép lên phòng. _ cô nói rồi giật tay mình ra và bỏ lên phòng khóa trái cửa lại.

Con bé này có chuyện gì vậy, mấy bữa nay có mỗi cái xác là ở đây còn hồn phách của nó đi chơi đâu đâu không ah. Hôm nay mới thật sự nghiêm trọng đây, chậc… Ah mà sao mấy bữa nay không thấy Bảo qua đây chơi rồi rủ nó đi học ta? Không lẽ… có chuyện gì với hai đứa ah? _ nội suy nghĩ.

Nội suy nghĩ thêm vài giây rồi đứng dậy nhấc điện thoại và bấm số gọi đi.

…

https://thuviensach.vn

Alo, bà Ba hả?

…

Ờ tui Bảy nè, thằng Bảo dạo này sao không thấy nó qua chơi với bé Na vậy bà?

…

Ủa nó trả phòng lâu chưa?

…

Vậy rồi nó đi đâu?

…

Ờ tôi biết rồi, cám ơn bà! Chào bà!

Haizzz vậy là đúng rồi. _ nội lắc đầu. – Bé Na chắc buồn lắm, có khi lại khủng hoảng như đợt anh trai nó thì chết. _ nội đi đi lại lại suy nghĩ. – Có lẽ… hữu duyên vô phận.

=…=

“Cốc cốc cốc” _ nội gõ cửa phòng cô.

Không trả lời

“Cốc cốc…”

Không trả lời

Vì cô không trả lời nên nội đành tự ý mở cửa.

Cô đứng ngoài ban công ngắm thành phố về đêm và có vẻ rất trầm tư

https://thuviensach.vn

Con nghĩ gì mà nội gọi cửa không nghe luôn là sao?

Dạ… nội.

Tay con đỡ chưa?

Dạ không sao nội ạ!

Ờ, vậy thôi con nghỉ sớm đi mai còn đi học nữa.

Vâng!

À mà Na này!

Dạ?

Thằng Bảo… _ nội nhìn sắc mặt cô. – Nó… nó sắp đi Úc hả con?

Gật

Cô chỉ giám gật đầu vì sợ nếu nói thành lời sẽ không kìm được cảm xúc mất.

Ngày mai nó đi đó, haizzz sao đi gấp vậy không biết? Mà con…

Mai hả nội? _ cô cắt lời nội.

Ưhm! Con không biết ah?

Lắc đầu

Vậy… _ nội thấy cô biến sắc liền giữ im lặng và ra ngoài.

Cậu đi thật sao? Tôi… _ một dòng nước ấm nóng từ khóe mắt cô rơi xuống.

https://thuviensach.vn

…

Từ lúc nghe nội nói mai cậu sẽ đi cô chỉ ngồi yên trên giường và ôm chiếc điện thoại trong tay. Lâu lâu lại đụng vào màn hình để nó sáng lên, có lần ấn số định gọi đi nhưng lại thôi.

Làm sao đây? Tôi phải làm sao đây? Có ai nói cho tôi biết tôi phải làm sao không??? _ cô vò đầu bứt tóc rối bù.

Hurt Lovers, Hurt, Hurt Lovers oh

Don’t… _ điện thoại cô đổ chuông.

Không cần chờ thêm cô vội bắt máy.

Alo Bảo hả? Cậu…

“Là anh-Gia Huy nek em!”

Dạ em chào anh!

“Mai Gia Bảo đi em có biết không?”

…

“Em vẫn nghe anh nói chứ?”

Dạ em biết!

“Nó rất muốn gặp em nhưng sợ em phiền lại thôi…”

Ai nói là em phiền, em mà biết cậu ta ở đâu em phải lôi hắn ra xử thật nặng, hứ

“Anh gặp em cũng vì chuyện này.”

https://thuviensach.vn

Dạ?

“Ngày mai nó bay chuyến cuối, lúc 3h chiều nếu em muốn xử nó thì đó là cơ hội cuối cùng vì lần này nó đi e rằng sẽ không về nữa.”

…

“Những gì anh muốn nói chỉ vậy thôi, chào em!”

Chào… chào anh!

“tút tút tút”

Cô ngồi phịch xuống nêm.

Tôi phải làm sao để đối mặt với cậu chứ? Tôi không đủ dũng khí bước tiếp Bảo ah!

…

Sáng hôm sau…

Cả đêm qua cô không chợp mắt được, hễ nhắm mắt lại thì đôi mi lại kéo ngược lên như được định hình lò xo ở trong đó vậy. Đến khi ánh sáng mặt trời le lói ghé thăm phòng cô thì đôi mi ấy mới giảm “sức bật” nhưng lại đến giờ đi học.

Cô không muốn làm nội bận tâm lại ảnh hưởng đến sức khỏe nên cố gượng dậy để đến trường.

Thưa nội con đi học!

Ăn cơm đã rồi đi con.

… _ cô không trả lời.

https://thuviensach.vn

Haizzz đi cẩn thận nha bé Na!

…

+++

Giờ học…

“Coóc” _ âm thanh thật vui tai.

Ui ya… xíttt a… _ co xuýt xoa.

Đó là viên phấn của ông thầy Hạnh-môn toán dành tặng cô.

Tôi tưởng em không còn cảm giác đau nữa chứ, No1 là giỏi rồi không cần học nữa chứ gì? “Rầm” _ thầy quát, đập tay xuống bàn.

Dạ… em xin lỗi! Em khong phải có ý đó đâu ạ.

Ra ngoài đứng quay mặt vào tường cho tôi! _ thầy ra lệnh.

Thưa thầy em…

Hoàng Lâm giật tay áo cô và lắc đầu nhẹ.

Dạ! _ cô tuân lệnh.

Từ sáng sớm cô đã không tỉnh táo đến khi vào học vẫn đang còn trên mây, và kết quả gần đến giờ nghỉ trưa lại bị phạt thế này đây.

“Tùng tùng tùng”

Ê đến giờ ăn trưa rồi, xuống căng tin đi! _ Kì Lâm rủ cô.

Ai cho đi mà đòi đi? Đứng đó chịu phạt tiếp cho tôi! _ ông thầy Hạnh phán cho một câu xanh rờn rồi bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Thôi bọn mày đi đi, tao ăn sáng giờ vẫn còn no nek.

Sạo! Yyyy cái ông thầy bầm dập, đáng ghét! _ Quỳnh đá lèo theo.

Thôi thôi, tại tao có lỗi mà. Bọn mày đi đi!

Ờ vậy bọn tao đi hen! Lát tao đem xuất về cho mày ha. Bye

Biết rồi đi đi.

Tất cả bọn nó đều xuống căng tin, còn lại mình cô bầu bạn với bức tường.

"Hập" _ bỗng có một bàn tay từ đằng sau bịt mắt cô lại.

Ha Bảo hả? Phải cậu không? Cậu…… anh

Làm em thất vọng rồi. _ Quốc buồn ra mặt.

Em xin lỗi! _ cô xụ mặt.

Anh nghe nội nói rồi, giờ em tính sao?

Tính sao là tính sao anh?

Em đừng né tránh nữa Na ah! _ Quốc đặt tay lên vai, nhìn thẳng vào mắt cô.

Em có gì phải né chứ? _ né tránh ánh mắt Quốc, cô gạt tay Quốc ra và bỏ chạy lên sân thượng.

…

Mắt cô hoe hoe, gió vào khóe mắt khiến nó cay xè và một giọt lệ đã rơi xuống.

https://thuviensach.vn

Quốc đến trước mặt cô, lau đi giọt nước mắt cay đó và ôm cô vào lòng, cô vùng ra nhưng anh vẫn giữ không thả.

Chỉ cần một lát thôi! Em làm ơn được không?

Cô thôi vùng vẫy và để Quốc ôm một lát.

Nhìn em thế này em có biết anh đau lắm không? Anh yêu em Na ah! Anh…

Cô vội dùng hết sức đẩy Quốc ra.

Chính vì yêu em anh chỉ muốn em được hạnh phúc là anh đã mãn nguyện rồi! _ Quốc đặt tay lên ngực-nơi con tim anh đang loạn nhịp đập. – Anh ra đi là quyết định sai lầm và tồi tệ nhất của anh, nhận ra điều ấy nên anh đã trở về nhưng… có lẽ đã muộn phải không em? _ Quốc tha thiết.

Cô lắc đầu nguầy nguậy

Không! Vốn dĩ nó không có gì để phải sớm hay muộn cả anh ah!

Từng chữ trong câu nói của cô như từng nhát dao đang khứa rách trái tim anh khiến nó chảy máu đau đớn.

Không có gì?

Từ khi gặp anh, anh đã giúp em trưởng thành rất nhiều, em cũng rất mến anh!

Vậy…

Nhưng nó chỉ là tình cảm của một người em gái đối với anh trai mà thôi! Cả trước và sau cũng vậy anh ạ!

https://thuviensach.vn

Trái tim em đã được lấp đầy bởi một hình bóng khác chứ không phải anh đúng không Na?

… _ cô lặng thing không trả lời.

Anh biết câu trả lời rồi! _ Quốc nuốt nước mắt vào tim.

Hít một hơi để lấy lại bình tĩnh, Quốc tiến gần lại cô.

Theo phản xạ cô giật người lùi lại.

Anh khiến em sợ hãi vậy sao?

Không! Chỉ là phản xạ thôi.

Phản xạ của em là liều thuốc độc mang độc tính mạnh nhất với anh đấy Na ah! _ thất vọng nhưng Quốc vẫn bước tiếp, đến khi gần kề cô mới dừng lại.

Anh yêu em nhưng không có nghĩa phải có được em thì đó mới là yêu, đôi khi trong yình yêu ta phải biết nhún mình xuống em ah! Yêu em nên anh chỉ cần được nhìn em hạnh phúc là đủ rồi, dù người mang lại hạnh phúc cho em không phải là anh. Anh sẽ luôn dõi theo em, luôn bên cạnh em và sẵn sàng cho em mượn bờ vai này. Bây giờ thì em hãy dũng cảm đối mặt với tình yêu của mình đi Na!

Nhưng…

Đừng nhưng nhị nữa, một cuộc tình không chờ đợi để dành cho những ai lưỡng lự với nó đâu em! Hãy mạnh mẽ bước đến cánh cửa tình yêu của em và mở nó ra đi Na!

Có lẽ giờ này cánh cửa ấy đã khép lại rồi anh ạ! _ cô cúi gằm mặt.

Ý em là sao?

https://thuviensach.vn

Có lẽ bây giờ cậu ấy đang trên máy bay rồi anh Quốc ạ!

Mấy giờ Bảo đi em?

3h.

Vẫn còn 30’ nữa mà, cố lên em. Anh sẽ là con đường cho em đi đến cánh cửa tình êu đó. _ Quốc xem đồng hồ rồi nói với cô.

Không để cô thêm lưỡng lự Quốc kéo tay cô chạy nhanh xuống nhà xe và nhanh chóng yên vị trên chiếc xế hộp.

Quốc đạp ga chạy hết tốc độ, lạng lách qua những “chướng ngại vật” và con đường tấp nập xe qua lại khiến cô luôn chao đảo.

Anh chạy cẩn thận, từ từ thôi anh!

Nếu còn từ từ thì em sẽ không kịp đâu!

“Kítttttt… rầm” _ Quốc thắng gấp nhưng vẫn không kịp, xe anh đã tông phải đuôi xế hộp phía trước.

…

Ôi trời đứa con yêu dấu của tôi! _ chủ chiếc xe xót xa. – Xuống xe! Nhanh! _ hắn đập cửa kính xe Quốc và ra lệnh.

Tôi xin lỗi! Anh thông cảm, tôi đang rất bận. _ Quốc lấy ví và rút ra mười tờ 500k. – Anh cầm tạm số này sửa xe trước, lát nữa tôi sẽ quay lại và đền bù mọi thiệt hại cho anh! Anh thông cảm, chúng tôi hiện giờ đang có việc rất bận!

Bận bịu gì tôi cóc cần biết, anh xem đi cục cưng của tôi bị như thế là do anh đó xuống xe nói chuyện. Mau! _ hắn nạt nộ.

https://thuviensach.vn

Anh để em xuống đây được rồi, em tự lo được mà! _ cô tháo đai an toàn.

Nhưng…

Anh yên tâm! Em ổn mà vả lại từ đây đến sân bay cũng chỉ còn hơn cây số nữa thôi, em chạy bộ được mà. _ cô nói rồi mở cửa xe chạy đi thật nhanh.

Cẩn thận nha Na! _ Quốc dặn.

Cô sử dụng hết tốc độ mà mình có được trong hiện giờ để chạy, mong rằng sẽ kịp giờ.

Cậu phải đợi tôi! Phải đợi tôi biết chưa tên khốn kia! Cậu mà giám lên máy bay tôi sẽ xé cậu ra trăm mảnh đó. Hộc hộc…

Một cây số không là gì với đôi chân của cô, nhanh chóng cô đã có mặt ở sân bay.

Cô tìm khắp nơi quanh đó nhưng không hề thấy bóng dáng người cô muốn thấy đâu, cô liền vội vã chạy tới ban lễ tân hỏi chị tiếp viên.

Chào chị! Chị cho em hỏi chuyến bay tới Úc đã đi chưa ạ?

Chào bạn! Ưm… chuyến bay mới cất cánh được hơn hai phút rồi bạn ạ!

… _ cô hụt hẫng.

Bạn có cần tôi giúp gì không?

… _ cô không trả lời, loạng choạng quay bước đi.

Không chịu nổi, cô ngồi phịch xuống băng ghế chờ.

Tôi đã nói là phải đợi tôi mà, ai cho phép cậu đi trước hả tên khốn kia? Tôi ghét cậu! Tôi ghét cậu! Hức hức… tôi ghét cậu! Sao cậu giám bỏ rơi tôi

https://thuviensach.vn

chứ? Tôi ghét cậu! Đến đó phải sống thật tốt đó biết chưa? Cậu chỉ được phép tăng cân cấm có giảm, nếu để tôi biết cậu giảm đi cân nào tôi sẽ hành hạ cậu đến khi nào tăng cân thì thôi. Hức hức… phải cười thật nhiều đó biết chưa? Không được để đứa con gái nào ngoài tôi được phép bắt nạt, nếu không cậu tiêu với tôi rồi. Hức hức hức… Đồ đáng ghét! Huhuhu tôi… tôi ghét cậu!

Cô cứ mãi ngồi như thế mà không hề biết sau kưng mình có một người đang đứng đó nhìn cô.

…

Người đó là ai? Liệu có phải cậu? Toàn bộ mọi việc đã xảy ra phải chăng chỉ là phép thử cậu dành cho cô???

Chương 28.1

Cô cứ mãi ngồi như thế mà không hề biết sau lưng mình có một người đang đứng đó nhìn cô.

Có vẻ như nhóc này rất quan trọng với cô bé! Chuyến này đi không uổng công rồi. _ là người đã đứng sau lưng cô từ đầu đến giờ, mà không, phải là theo dõi đã lâu mới đúng.

Bỗng…

Có một người ngồi xuống chiếc ghế cạnh cô, quay sang nhìn người bên cạnh mình cô ngỡ ngàng.

- Anh… _ cô bật dậy giật lùi về sau vài bước.

- Có cần ngạc nhiên thế không cô bé? Dù sao cũng làm quen trước rồi mà.

- Ai quen biết với tên đồi bại như anh, hứ _ cô gằn lên nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

Cô quát lớn nên ai cũng ngoái nhìn hắn ta, nhưng không mảy may quan tâm hắn ngồi bắt chéo chân ung dung.

- Dựa vào đâu mà em nói anh đồi trụy?

- Cái hẻm vắng, cầm đầu một đám du đãng muốn làm nhục một cô gái thì anh nghĩ gì về hắn?

- Đó chỉ là hiểu lầm thôi.

- Her hiểu lầm, vậy cứ để tôi hiểu lầm hen; chào! _ cô nói rồi bỏ đi không quên để lại cái nguýt cháy mắt cho hắn ta.

Thú vị thật! Mới chỉ là màn chào hỏi thôi cô bé, mình còn nhiều dịp để thành người quen mà. _ hắn cười nửa miệng.

Cô rời khỏi sân bay, cứ thế lang thang trên phố và không biết mình đang đi đâu. Khi để ý lại thì mới biết mình đang đứng tại công viên, tại chỗ hai người thi đấu cầu lông.

Nghĩ lại mọi việc cô thấy nó trôi qua thật nhanh, kể từ khi quen cậu thoáng cái đã gần được một năm, thời gian tuy không hẳn là dài nhưng đủ để hai trái tim chung nhịp đập. Phải mất bao lâu? Và đến khi nào nhịp đập trái tim cô mới trở về "vận tốc" bình thường như trước…???

Gió thổi mạnh làm tóc cô đan vào nhau rối tung, tóc rối như lòng cô đang rối bời.

…

Chợt…

Có một cánh tay ôm lấy cổ cô và một hơi ấm quen thuộc phả vào má cô…

https://thuviensach.vn

- Cậu đợi tôi lâu không?

Bảo!

Cô liền quay lại

- Cậu…

Cậu nở nụ cười thiên thần

- Sao cậu… máy bay cất cánh rồi mà… sao…?

- Máy bay? Máy bay cất cánh thì liên quan gì đến tôi? _ cậu ngạc nhiên.

- Cậu đùa tôi đấy ah?

- Đã mấy ngày tôi chưa gặp cậu thì đùa kiểu gì?

- Cậu định làm ngơ sau trò đùa quá lố này sao? Đồ dối trá!Giả tạo!

- Cậu… cậu đang xúc phạm tôi đấy! Tôi đã nói là không biết gì mà, lúc anh Huy nói cậu đang chờ tôi ngoài sân bay tôi liền ba chân bốn cẳng chạy tới đó nhưng tại kẹt xe nên tôi chạy bộ mấy cây số rồi mới bắt được taxi để đến đó cậu có biết không? Tới đó tìm cậu khắp sân bay mà có thấy đâu, buồn quá nên tôi đi bộ về ai dè… đi hồi sao không biết lại lạc vào đây. Thấy cậu nên tôi chạy lại liền nek! Không ngờ cậu… cậu cho tôi ăn mắm muối xối xả hành ớt là sao? _ cậu nóng phừng phực.

- Có chuyện gì vậy?

- Chính tôi mới đang không hiểu có chuyện gì đang xảy ra đây.

- Vậy mọi chuyện là sao? Chính cậu định đi Úc mà? Vì vậy nên tôi mới chạy ra sân bay chứ.

- Làm gì có, tôi muốn ở chả được thì định đi đâu?

https://thuviensach.vn

- Her… _ cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Khoan đã! Ai nói là tôi đi Úc hở?

- Ưm… Hoàng Lâm.

- Hoàng Lâm?

- Chính cậu gọi điện cho cậu ấy nói mà!

- Tôi không có.

- …

- Chắc chắn có người dựng chuyện, _ cậu nheo mày suy nghĩ. *Có khi nào do anh Huy… trời ơi anh giúp thì cũng phải bàn với em một chút chứ. Anh đang biến em thành thằng ngố nửa mùa thằng khùng toàn tập đây…*

- Sao?

- Ơ không có gì!

- Vậy là các người đang dựng chuyện để chọc ghẹo tôi? _ cô nắm chặt hai tay.

- Không có mà!

- Được lắm. _ cô nói rồi tức giận bỏ đi.

- Na! Na Na! _ cậu chạy theo, kéo tay cô lại. – AAAAA đau… _ cậu la lên.

Cô bẻ tay cậu khóa ra phía sau, tức giận.

- Tránh xa rôi ra! _ cô nói trong nước mắt và đẩy cậu té nhào xuống đất.

https://thuviensach.vn

Nhất quyết không chịu thua cậu đứng dậy.

- Dù không biết tôi đã làm gì khiến cậu buồn nhưng tôi vẫn xin lỗi cậu!

Cô nghe cậu nói liền đứng lại

Cậu bước lên đứng trước mặt cô, đưa tay lau đi giọt nước mắt đang lăn trên má cô.

- Cậu đừng khóc! Thà cậu đánh tôi, mắng tôi làm gì tôi cũng được nhưng xin cậu đừng khóc!

- Đủ rồi. _ cô hất tay cậu ra và định đi tiếp.

- Có lẽ anh hai và mọi người đã tạo điều kiện này cho tôi, tôi phải cám ơn họ mới đúng. Cám ơn vì đã cho tôi được đứng đây! _ cậu đổi giọng ấm áp.

- … _ cô nhìn cậu khó hiểu.

- Hơn ai hết tôi muốn biết trái tim cậu có tôi không. _ cậu nhìn vào đôi mắt cô.

- … _ cô im lặng.

- Thực ra tôi đã thích cậu từ lâu nhưng…

- … _ cô chờ cậu nói tiếp.

- Nhưng vì…

- Sao cậu không nói từ trước? _ cô hỏi.

- Vì sợ rằng nếu nói ra đến cả cơ hội làm bạn cũng không còn huống chi là…

- Vậy tại sao bây giờ cậu lại nói?

https://thuviensach.vn

- Vì tôi muốn biết cơ hội bước vào trái tim cậu có dành cho tôi không, thà một lần đau còn hơn cứ phải đau đớn nhìn cậu từ xa mà không giám làm gì.

- …

- Na! _ cậu cầm tay cô lên. – Làm người yêu Bảo nha? _ cậu nói và nhìn cô bằng tất cả những gì chân tình nhất tạo thành ngọn lửa đang rực cháy trong đôi mắt cậu. – Hãy làm mảnh ghép còn lại của trái tim tớ nha?

- … _ cô chỉ nhìn cậu mà không nói gì.

- Cho tớ một cơ hội để tôi được chăm sóc cậu nha Na?

- … _ cô im lặng trong vài giây. – Điều cậu sợ rất chính xác! _ cô với ánh mắt đanh thép nhìn cậu.

- Ý cậu là…? _ Bảo mơ màng nhận ra ý của cô.

- Tình bạn của chúng ta đến đây là chấm dứt. _ cô nói nghiêm giọng.

Chuẩn bị tinh thần từ trước nhưng câu nói này vẫn là cú sock mạnh với cậu, cậu buông tay cô, hụt hẫng và thất vọng quay lưng bước đi.

…

- Kết thúc tình bạn để bắt đầu một mối quan hệ mới! _ cô nói.

Cậu như đang lơ lửng trên trời khi nghe cô nói, nhanh chóng quay lại chạy đến giữ hai vai cô.

- Ý cậu… ?

- Còn phải hỏi hở? Đồ đáng ghét! Đồ khốn! Sao để tôi nhớ cậu?… _ cô đánh tới tấp vào người cậu.

https://thuviensach.vn

- Tớ cũng nhớ cậu! Nhớ nhiều lắm! Nhớ đến nỗi đứng cạnh bên cậu tớ cũng thấy nhớ! _ cậu ôm lấy cô, đưa tay vuốt mái tóc mượt và nói ngọt ngào.

(Hèhè… tay Bảo này chuyển đại từ nhanh nhẩy, từ tôi è tớ luôn. Đúng là t/y làm người ta phải thay đổi nhiều thứ… hehe)

…

=-=-=

Hai người cùng nhau tản bộ bù cho những ngày thiếu vắng đi một nửa kia.

Cậu luôn "đeo"nụ cười hạnh phúc nở trên môi, đôi mắt lúc nào cũng đặt tại tiêu điểm là cô. Cô vờ bước đi như không có chuyện gì nhưng rõ ràng chỉ cần nhìn cơ mặt cô ai cũng đoán được cô nàng đang hạnh phúc đến nhường nào.

- Này! Mặt tôi dính gì sao cậu cứ nhìn rồi cười miết vậy? _ cô khoanh tay trước ngực.

- Hì… _ cậu gãi đầu. – Không có!… Mà này, đừng có xưng tôi với Bảo nữa đấy!

- Không! _ cô phồng miệng.

- Tại sao?

- Không thíttt.

- Không thích cũng phải đổi!

- Why?

https://thuviensach.vn

- Có thấy ai yêu nhau mà suốt ngày tôi với cậu không? Hơn nữa chỉ có cậu tớ đây mới xưng tớ thôi nhé! Hì… để phân biệt nữa chứ.

- Không!

- Đáng lẽ là anh đấy, tớ hơn ấy 1 tuổi đấy nhớ!

- Không!

- Vậy thì tớ là huề còn gì?

- … hứ. _ cô lườm yêu rồi bỏ đi.

- Nek! Đi mà!

- …

- Nha!

- …

Cậu năn nỉ suốt dọc đường chỉ với cách xưng hô.

(Có phải khi yêu người ta thường trẻ trâu thế không nhỉ…???)

Có lẽ đêm nay sẽ là đêm khó ngủ với chàng và nàng.

♥♥♥ + ♥♥♥

Sáng hôm sau…

Đã 7h mà vẫn chưa ai trong hai người thức dậy, cũng chỉ vì đêm qua mất ngủ nên sáng nay vừa chợp mắt chút thì trời đã sáng. Không có tiếng gà gáy gọi ngày nhưng có tiếng chuông báo thức gọi hai người.

“Rengggggg”

https://thuviensach.vn

- Oáp ồn ào quá… _ cậu ngái ngủ, tay với tìm đồng hồ. – Hả? trễ vậy rồi sao? _ cậu hé mắt nhìn giờ giấc mới biết đã 7h. Lập tức cậu phi thân vào WC làm thủ tục.

Hôm nay mất nhiều thời gian chải chuốt hơn mọi khi xíu nhưng vì thời gian nên cậu chỉ nghía được chút và phóng thật nhanh đến nhà cô.

Không biết nhỏ thức chưa ta…? _ cậu háo hức.

…

- Na ơi Na! _ cậu gọi cửa.

- Ra đây. _ nội chạy ra mở cửa.

- Na dậy chưa nội? _ cậu dè dặt.

- Vào nhà đi con, nó cũng mới dậy thôi chắc đang chuẩn bị đi học rồi đó. Vào nhà đợi nó đi con.

- Dạ!

- Mà Bảo này!

- Vâng?

- Hôm rày sao còn không ghé chơi? Bé Na nó buồn lắm đó.

- Dạ thật ạ? _ cậu có vẻ vui sướng.

- Nội nói bé Na buồn mà con vui tới vậy đó hả Bảo?

- Dạ không nội. _ cậu nói rồi ngồi gần lại bóp vai cho nội.

- Na buồn vì Na để ý tới con đương nhiên là con vui rồi! Nếu ai giám làm Na buồn con sẽ xử đẹp họ luôn nên nội đừng nghĩ xấu oan cho con nha nội.

https://thuviensach.vn

- Còn nếu con mà làm bé Na của ta buồn thì nội sẽ xử trên mức “đẹp” với con đó Bảo!

- Dạ! _ cậu đưa tay lên trán nghiêm giọng hô như trong quân ngũ.

- Còn phải xem hành động của con chứng minh kìa, nói miệng thì ai cũng có thể. Nào là hái sao trên trời, đi khắp đại dương, tru du thiên hạ, đời đời kiếp kiếp…

- Dạ nội con biết mà! Con hứa gì nói gì cũng phải dựa trên thực tiễn con có nữa chứ nội

- Không biết đâu mà tin được lời anh nói nhẩy? _ nội móc.

- Đây con ví dụ cho nội xem nhé! Giả sử con là cậu ấm của một gia đình có điều kiện chẳng hạn nhưng con đi khoe với Na là nhà con đây có công ty giàu nhất nhì thế giới, Na muốn gì con chiều hết.

- Ờ đấy!

- Nhưng phải xem trên thực tế là Việt Nam mình có tình hình kinh tế thế nào chứ, nếu có công ty nhất nhì thế giới thì kinh tế nước mình vượt luôn cả Trung Quốc để dẫn đầu rồi, mà nước mình mới trên đà phát triển thôi mà nội!

- Ăn nói cũng được đấy, nội không cần biết những chuyện khác nhưng chỉ cần hai đứa thật lòng thật dạ đến với nhau, biết thông cảm, yêu thương, chia sẻ và chăm sóc cho nhau tốt là nội đã vui lắm rồi.

- Vâng, con cám ơn nội! Nhưng mà… sao nội biết con… với Na…

- Có gì phải giấu chuyện đó, nhìn điệu bộ bé Na với con thì đủ biết lắm rồi. Con nên nhớ nội đã đi trước con vài chục năm rồi đó, có cái gì nội chưa trải qua; sinh lão bệnh tử còn mỗi tử thì nội chưa qua thôi.

https://thuviensach.vn

- Nội! _ cô đang xuống cầu thang nghe nội nói cô đanh lại. – Nội không được nói thế, nội còn nói vậy con ứ làm bánh nội ăn nữa đâu!

- Cái con bé này! _ nội ôm cô vào lòng.

- AAA _ cậu la lên.

- Gì vậy Bảo? _ cô hỏi.

- Đi thôi, gần tới giờ học rồi, thưa nội bọn con đi! _ cậu nói rồi kéo tay cô chạy.

- Từ từ nào, đợi tôi tí nào… "kịch"… ui ya… _ cậu đang kéo cô chạy thì bất ngờ "thắng gấp" và quay lại, làm đầu cô "đâm" vào ngực cậu. – Cậu sao vậy?

- Đã nói là đổi cách xưng hô rồi mà! _ cậu nghiêm giọng.

Cô ngẩng lên, mắt chớp chớp nhìn cậu *Bây giờ mà căng lên chắc cậu này xịt khói mất… hòa bình vậy…* _ cô nghĩ bụng.

- Ờ hờ… tôi… ah quên… t… tơ…tơ… _ cô cà lâm.

Cậu khoanh tay trước ngực đợi cô.

- Nói thế mà cũng khó khăn vậy hả?

- Hì… thôi mình đi ha, kẻo trễ giờ đóng cổng mất! _ cô đánh trống lảng kéo tay cậu đi.

- Cậu ăn gian. _ cậu không chịu nhưng vẫn bị cô lôi đi xềnh xệch.

…

Quốc ngồi trong xe đi dần theo hai người, nhìn qua cửa kính tim anh như vỡ vụn nhưng đôi môi vẫn khẽ nở nụ cười. *Chỉ cần em hạnh phúc và luôn

https://thuviensach.vn

cười thế này là đủ rồi!*. Quốc vòng đầu xe và đi theo hướng ngược lại.

- Ơ…

“Kít”

Quốc thắng xe gấp khi thấy một thanh niên chạc tuổi trông rất quen.

Không thể nào, cậu ta làm gì ở đây chứ? Chắc mình nhìn lộn.

Nhìn hắn đi có vẻ rất ung dung tự tại, nhưng sao trực giác của Quốc đang nói rằng hắn có gì đó không tốt lành.

Quốc quyết định mở cửa và xuống xe, nhưng… vừa đóng cửa lại xoay qua đã không thấy hắn đâu. Người Quốc bỗng lạnh đi, anh chạy quanh đó cố tìm hắn nhưng không thấy. *Nếu là cậu ta thì không ổn rồi, bé Na… không, anh sẽ không cho ai có quyền làm tổn hại đến em.*

Nhưng dù có tìm đến đâu nếu một người đã cố tránh mình thì có tìm cũng vô ích, Quốc vẫn không thể tìm ra người đó.

Cậu có tiến bộ đấy … tk3! _ một người đội chiếc mũ phớt đen dựa vào gốc cây gần đó, hắn nhìn Quốc và khẽ nhếch mép thành điệu cười nửa miệng đầy khó coi.

chishikarin_360

p/s: Chào cả nhà! *cúi đầu*

Chishi xin lỗi tất cả các mem vì chap này hơi ngắn so với những chap trước! Đáng lẽ đã có một chap dài rồi nhưng mới hồi tối lúc Chishi định lấy bài để post thì… trời ơi bài Chishi bị virus phá hoại, đành ngồi viết lại nhưng mới được tới đây thôi các mem thông cảm cho Chishi nhé!

Xin lỗi và cám ơn các mem nhiều!!! *cúi gập người*

https://thuviensach.vn

Chúc cả nhà buổi tối vui vẻ!!!

Thân ái!

hết chương 28.1

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Cổng trường…

- Hai bạn hiền hạnh phúc quá hen! _ Hoàng Lâm nói và chen vào giữa khoác tay lên vai cả hai người.

Cả hai người đều không nói gì mà thay vào đó chỉ nở nụ cười nhẹ.

…

- Ái chà chà couple mới toanh của nhà mình đến rồi đây, vỗ tay! _ thằng Phát Xêkô lanh chanh.

“Rào rào rào”

- Lớp mình hôm nay có chuyện gì vui vậy? _ thầy Khánh bước vào lớp.

Hôm nay bọn nó không sợ như mọi hôm nữa, tất cả đều chậm rãi bước về chỗ ngồi, đứa nào cũng tủm tỉm; còn cô thì không thể nào giãn nổi cơ mặt.

- Dạ thưa tía nhà mình mới có một couple mới toanh đó tía! _ Kì Lâm.

- Vậy sao? _ thầy bật cười. – Vậy sao thiệp mời tía không có phần nhỉ? Mà cặp nào vậy ta?

- Ư hừm… Kiên hắng giọng, cầm quyển vở cuộn tròn lại làm micro. – Thưa tất cả mọi người tôi xin trân trọng giới thiệu đôi trai tài gái sắc: Gia Bảo và Na Na.

https://thuviensach.vn

“Rào rào rào… woooo rầm rầm…” _ bọn nó vỗ tay, hò hét lẫn đập bàn ghế om xòm.

Cô chỉ ước có thể độn thổ mà tẩu thoát khỏi chỗ này, mặt cô như vừa ăn ớt hiểm xong vậy. Ngược lại, cậu vẫn tỉnh bơ như chả có chuyện gì xảy ra.

- Ra vậy, chúc mừng hai đứa! Nhưng… – thầy Khánh chỉnh lại kính nói với giọng nghiêm ngặt. – Các anh các chị có biết cái tuổi này chỉ có học tập là chính không? Ở đó mà yêu với đương.

Mặt đứa nào cũng biến sắc trở thành tím tái.

Thầy Khánh đi vòng một lượt xuống góc lớp rồi quay lên bước lên bục giảng.

- Đã lâu chưa? _ thầy lấy lại giọng bình thường.

- Phù… đứa nào cũng nhũn vai ra.

- Tía biết tình yêu của tuổi học trò rất trong sáng, rất đẹp và rất thiêng liêng. Hai con phải trân trọng những điều ấy và xác định con đường tương lai thật tốt, cùng nhau tiến bộ thì được nhưng cùng nhau thả dốc tình thì sẽ không ổn với ông tía già này biết chưa?

- Dạ vâng thưa tía! _ cậu thưa to, chắc nịch.

Đứa nào cũng nhìn cậu mà trầm trồ sự ngưỡng mộ.

- Cậu điên ah? _ cô khẽ nhíu mày, giật áo cậu

Nhưng cậu chỉ nháy mắt để đáp lại cô.

- Thôi, giờ học bắt đầu nào! _ thầy Khánh cầm viên phấn bắt đầu giảng bài.

https://thuviensach.vn

++++

“Tùng tùng tùng…” _ cuối cùng giờ nghỉ trưa bọn nó chờ đợi cũng đã tới.

Cậu đoán trước bọn này nhất định sẽ không để hai người yên nên vội vàng kéo cô chạy khỏi lớp nhưng… kế hoạnh bị phá sản hoàn toàn. Vừa đứng dậy hai người đã bị bọn nó đè ngồi xuống ghế trở lại.

- Anh chị định tẩu hả? _ Vy khoanh tay trước ngực.

- Bây giờ phải có buổi ra mắt chứ nhẩy? _ Hoàng Lâm ý kiến.

- Ô kế để tao! _ Phát lanh chanh. – Và bây giờ là màn ra mắt của couple… tèn ten ten ten… tèn tén tèn ten… tèn tèn ten… ui ya _ Kiên đang hí hửng làm nhạc miệng thì bị cậu gõ lên đầu.

- Mày có muốn tao nhờ em Quỳnh cho mày ăn chanh không hở? _ cậu khoác vai Phát.

- … _ Phát Xêkô nhìn Quỳnh rồi nhìn lại cậu.

- E hèm… _ Kiên đẩy cậu ra nhẹ nhàng khỏi Phát. – Còn để xem là Quỳnh bạn có muốn làm thế không nhá! _ Kiên khoanh tay trước ngực hất mặt về phía Quỳnh ngồi.

- Hèhè hai bạn muốn đêm nay ăn ngonnnn ngủ yênnnn thì phải cho tụi này hưởng chút lộc đê, nhờ tụi này một phần mà hai bạn mới được thế này đấy nhé! Còn chưa kể đến cuốn phim đẹp từng milimét đây hàhà… _ Quỳnh cười ranh mãnh, tay cầm chiếc máy quay phim mini hươ hươ.

- Phim? _ cô không hiểu.

- Không lẽ bọn này… _ cậu đoán ra điều gì đó.

https://thuviensach.vn

- Hôm nay tao “đói”, “khó” quá rầu, haizzz chắc phải đem bán thước phim này để kiếm “miếng ăn” mất thôi… haizzz _ Kì Lâm cầm chiếc máy quay xoa xoa bụng.

- Từ từ, trước khi bán nó thì phải để cả nhà mình thưởng thức đã chứ! _ Quỳnh nói rồi cầm máy đến cắm vào máy tính đưa lên trình chiếu cho tất cả cùng xem.

Đứa nào cũng chăm chú nhìn lên màn chiếu chờ đợi…

- A, thằng Bảo kìa! _ một đứa la lên.

- Ô bé Na đằng kia! _ một đứa khác.

- Đứa nào quay mà chuyên nghiệp phết nhỉ? Không bị rung hình, tiếng thu cũng chuẩn luôn.

- Xuỵt! Yên lặng coi phim nào. _ Kì Lâm ra lệnh.

Từng giây trôi qua là từng thước phim được lên sóng, bọn nó hết cười, nheo mày rồi lại trầm trồ cả lên theo từng cảm xúc.

- Uầy uầy… lãng mạn dã man luôn ý! _ Vy chớp chớp mắt.

- Tao là tao khoái cái đoạn Na “còng” Bảo lắm nhé hôhố… _ Hoàng Lâm cười đểu.

- Ra giá đi! _ không chịu nổi nữa cậu đành chịu thua bọn nó.

- Có vậy chứ anh bạn. _ Hoàng Lâm vỗ vai Bảo thân mật.

- Như cũ thôi, đã bảo là cho cả bọn hưởng chút “lộc” thui mờ, _ Quỳnh nhướn mày.

- Vậy tối nay quán cũ, ok?

https://thuviensach.vn

“Wooooo… ầm ầm ầm…” _ bọn nó sung sướng.

- Nek! Cậu điên ah? Cậu có biết bọn nó ăn thế nào không? Toàn động vật “gặm nhấm” không đấy! Mo nì cậu đâu racho xuể chứ? _ cô ghé gần cậu, nói nhỏ.

- Hì yên tâm đi! Điên vì nhà mình thì có gì đâu. _ cậu nhe răng.

- Đây! Xin trao lại kỉ niệm đẹp cho khởi đầu của hai anh chị. _ Hoàng Lâm nói rồi cầm tay cậu lên đặt chiếc máy quay lên tay cậu. – Sau này có gì cần lưu giữ thì quay hết lại để đến khi baby có hỏi thì còn đưa cho nó xem ha! _ Hoàng Lâm nhướn mày.

- Cậu nói baby là ý tứ gì hở? _ cô đanh giọng.

- Thì… ý hai bạn sao ý mình vậy đó! Hêhê _ Hoàng Lâm cười gian manh.

Hai người chỉ biết bó tay bó toàn thân với bọn tiểu quỷ này, nhúc nhích cục cựa sao nổi nữa.

***

Trong thời gian đó, tại một điểm khác cũng ở ngôi trường này…

Hội trường…

“♫ ♪ ♫ ♪ ♪ ♪ ♫ ♫ ♪ ♪ ♪ …” _ có một người đang dạo khúc nhạc trên những phím đàn piano. Nhưng tiếng đàn của anh thật rối rắm, đầy ủ dột, không lối thoát.

…

“Đốp đốp đốp” _ tiếng đàn vừa dứt thì một tiếng vỗ tay tán thưởng vang lên dưới hàng ghế khán đài.

https://thuviensach.vn

Quốc giật mình quay sang… là một cô gái, còn mặc đồng phục của trường chắc vẫn là học sinh trường này. Nhưng anh không quan tâm, lạnh lùng đứng dậy bỏ đi mà không thèm nhìn lại cô gái đó lấy một lần.

- Anh đàn rất giỏi! Em rất thích cách anh đánh đàn! _ cô gái lên tiếng.

Quốc khựng lại

- Bạn mới chỉ là một cô bé, sao có thể hiểu tôi đàn thế nào. Đừng nói chuyện phiếm, hãy lo học hành cho tốt đi! _ Quốc dứt câu rồi bỏ đi.

- Em còn bé nhưng không hề nhỏ bé đâu, em có thể hiểu tâm trạng của anh qua tiếng đàn lúc nãy. Anh đàn bằng chính cảm xúc và tình yêu của mình, tuy tiếng đàn có gì đó rối rắm, không lối thoát nhưng nó vẫn là một bản nhạc ý nghĩa. Hy vọng lần sau sẽ là tâm trạng khác của anh dành cho bản nhạc này, vì tác giả của nó có tâm trạng khác khi viết nên nó chứ không giống như anh! _ cô gái nói rồi đi ra ngoài.

Quốc nhíu mày suy nghĩ nhưng rồi nhanh chóng bỏ qua.

…….

Tan trường sau khi tạm biệt bọn nó cô và cậu tiếp tục đi trên con đường quen thuộc mà hai người vẫn thường qua mỗi ngày. Hôm nay trời có vẻ dịu hơn mọi khi, không còn cái nóng hừng hực nữa. Thay vào đó là bầu trời cao với màu xanh thiên thanh, những cơn gió lướt qua nhẹ đủ để thổi mái tóc của ai đó bay bay khiến tim ai xuyến xao.

Mọi hôm thật nhiều chuyện để nói, thật nhiều vấn đề để tranh cãi đúng sai hay những trận rượt đuổi mệt nghỉ trên con đường này. Vậy mà hôm nay thứ gì cũng trở nên mới toanh, có chút gượng gạo khó đỡ. Có lẽ không phải cảnh mới mà do “người mới” đấy thôi.

https://thuviensach.vn

Hôm nay hai người không còn cạnh nhau với tư cách là bạn bè nữa mà xuất hiện với mối quan hệ là người yêu của nhau. Mối quan hệ mới, tư cách mới, "người mới" không phải người bạn mà là người yêu.

- Hôm nay trời đẹp đúng không? _ cậu ngửa cổ lên trời nói.

- Ưhm! Rất đẹp. _ cô cũng nhìn theo.

Bỗng… một cảm giác ấm nóng đan vào tay cô.

Cô nhìn xuống tay mình đã thấy tay cậu đan vào tay cô từ lúc nào không biết, cậu biết cô có ý định gì liền nắm thật chặt.

- Lỡ có ai nhìn thấy thì sao? _ cô cố gỡ ra.

- Mình danh chính ngôn thuận chứ có thụt thò gì đâu mà sợ!

- Nhưng… tớ ngại lắm! _ cô nói.

- Cậu mới nói gì? _ cậu giật tay cô lại.

- Ngại lắm.

- Không! Trước câu đó cơ.

- Ờm… không nghe rõ thì thôi đừng có hỏi nữa. _ cô thoáng đỏ mặt.

Cậu biết ý nên không nói gì thêm, nở nụ cười mãn nguyện rồi tiếp tục nắm tay cô bước đi.

0-0-0-0

Muốn vào bếp làm những chiếc bánh thật ngon cho cậu nếm thử nên cô phải đến một siêu thị gần đó mua nguyên liệu. Chưa bao giờ cô muốn làm ra những chiếc bánh của hạnh phúc ngon nhất như lúc này. Cô chạy thật nhanh vào siêu thị chọn những đồ cần thiết và chạy về. Bây giờ niềm hạnh

https://thuviensach.vn

phúc trong cô đã lấn át đi mọi cảm giác đối với môi trường bên ngoài thường ngày của cô, điều đó là tốt hay xấu…?

Vẫn loáng thoáng chiếc mũ phớt đen lúc nào cũng lẽo đẽo theo cô, dạo này hắn xuất hiện bên cạnh cô mỗi lúc một nhiều. Rốt cuộc hắn đang muốn gì? Tại sao lại theo dõi cô? Tại sao phải thậm thụt lén lút như thế…??? Tiếc rằng cô không nhận ra có người đang theo dõi mình, vẫn cô tư trên con đường về nhà.

…

- Anh Quốc! _ đi được một đoạn thì thấy Quốc đang tản bộ trên đường, cô nhảy lên gọi to.

- Ưhm! Chào em! _ Quốc quay lại, nở nụ cười trả lời.

- Xe anh đâu mà lại đi bộ vậy?

- … _ Quốc chăm chú nhìn về phía sau cô nên không nghe cô hỏi.

- Anh Quốc! _ cô huơ tay gọi Quốc.

- Ờ… sao em?

- Anh không nghe em hỏi ah?

… _ Quốc nheo mày suy nghĩ gì đó.

- ANH QUỐCCCCCCC…!!! _ cô hét to.

- Dạaaaa anh đây ạ! Hề, em hỏi anh chuyện gì ấy nhỉ? _ Quốc cười trừ.

- Haizzz… _ cô thở dài.

- Ah ah anh nhớ rồi.

https://thuviensach.vn

- Vậy anh trả lời đi!

- Anh định đến nhà nội đây, tại xe anh đang được bảo dưỡng nên anh chịu kiếp đi bộ vài hôm, hì.

- Vậy hai anh em mình cùng đi ha, em cũng đang về nhà đây!

- Ờ, hì. Mà em mua gì nhiều đồ vậy? _ Quốc nói nhưng đôi mắt lén liếc ra phía sau cô.

- Dạ em định làm bánh ạ.

- Ô vậy là anh có lộc ăn rồi, đi, đi nào, mau về làm nào, anh nhớ bánh của em đến nỗi ăn cái gì cũng thấy không vừa miệng nek!

- Anh chỉ được cái nịnh để em làm bánh thôi.

- Hì hai anh em mình về nào! _ Quốc cố tình nói to.

- Ah Na này!

- Dạ?

- Em về trước nhé, anh đi đây xíu rồi về liền. _ Quốc nói nhỏ đủ để anh và cô nghe.

- Dạ em biết rồi!

Đến khúc cua anh tách khỏi cô và đứng khuất sau thân cây lớn gần đó.

…

- Chào cậu! _ Quốc đút tay vào túi quần, dựa lưng vào gốc cây lên tiếng.

Hắn bị bắt thóp nhưng không hề bất ngờ, vẫn thái độ bình tĩnh.

https://thuviensach.vn

- Cậu khá hơn tôi tưởng đấy. _ hắn trả lời.

- Đã lâu không gặp, không ngờ lại gặp nhau trong tình huống này. _ Quốc đứng thẳng, nhìn vào hắn ta.

- Hư… _ hắn cười nhạt. – Tôi tưởng não cậu đã được tẩy sau khi rời khỏi nơi đó rồi, không ngờ vẫn còn tôi trong đó nhỉ?

- Sao tôi quên được những ngày tháng đó, sao tôi quên được cậu… tk2!

- Haha cậu vẫn còn gọi tôi bằng cái tên đó ah, tôi nghĩ cậu phải dốc lòng để quên nó đi rồi chứ… tk3!

- Tôi không có thời gian, vào vấn đề chính luôn nhé!

- Ok ok! _hắn gật gật đầu.

- Hãy để yên cho Na Na đi! Cô bé không là gì khiến cậu phải phí sức.

- Nếu quả thật là vậy thì cậu không cần phải cản tôi, đúng hay không thì sẽ biết thôi mà.

- Ba mẹ, anh trai… vậy là quá đủ rồi, đừng lấy đi Na Na nữa, tôi xin cậu!

- Hết chuyện rồi tôi đi nhé! _ hắn hững hờ bỏ đi.

- Nếu cậu còn cố tình tôi đành phải xin lỗi cậu! _ Quốc nói chắc nịch.

- Cậu không còn chuyện gì khác để nói với tôi sao?

- … _ Quốc im lặng.

- … _ hắn quay lại nhìn Quốc với ánh mắt lạnh thấu xương. – MK… hay… tk1 chẳng hạn.

- … _ ánh mắt Quốc có phần thay đổi nhưng anh vẫn lặng thinh.

https://thuviensach.vn

- Tất cả đều rất nhớ cậu đấy, lúc nào cánh cửa MK cũng dang tay chờ cậu…

- Không bao giờ! _ Quốc gằn lên.

- … Ok, chào cậu! _ hắn quay lưng bước đi nhưng được vài bước thì khựng lại. – Nhưng cậu hãy suy nghĩ kĩ đi, tôi mong sẽ nhận được tin tốt từ cậu!

- Tôi đã nói là không đời nào! _ Quốc gằn lớn tiếng.

- Hư… _ hắn cười nhạt rồi đi hẳn.

Đợi bóng hắn đã khuất Quốc mới giám thở hắt ra ngồi bệt xuống gốc cây và dựa lưng vào, anh từ từ khép đôi mi lại…

…

“Rinh rinh rinh” _ điện thoại của anh đổ chuông.

Là cô gọi

Anh hít thở sâu để lấy lại tâm trạng và trả lời cô.

- Anh đang về nek!

- …

- Ưhm! Bye em. _ cất điện thoại vào túi, Quốc vịn vào cây đứng dậy.

Nhìn cô say sưa làm bánh trong bếp, cả những chiếc bánh thơm nức mũi trên bàn kia của cô anh không thể làm dịu đi thứ cảm xúc đang trào lên trong anh.

Anh phải làm sao bây giờ? Phải làm sao… Na ơi!…

https://thuviensach.vn

- Anh quốc! Anh về lúc nào vậy?

- Cũng mới thôi em. _ Quốc ngồi xuống bàn. – Wao… bánh thơm thật!

- Đây! Dành riêng anh đây! _ cô dặt đĩa bánh trước mặt anh, ngồi đối diện với anh.

- Của riêng anh? _ Quốc hỏi lại.

- Vâng! Anh nếm thử xem tay nghề của em có hơn xưa tẹo nào không.

- Anh là anh ăn luôn chứ không có thử thiếc gì hết.

- Dạaaa vậy anh ăn đi ạ.

- … _ Quốc nêm thử chiếc bánh đầu tiên. – Ưm… _ Quốc nhăn mặt.

- Sao anh?

- Ngon quá! _ Quốc cười hiền.

- Vậy mà làm em tưởng…

- Ah mà loại bánh này lạ vậy? Để anh thử nhé! _ thấy đĩa bên cạnh có những chiếc bánh mà theo Quốc thì nó là mới nên anh định thử.

Nhưng chưa kịp cầm miếng bánh cô đã giật đĩa bánh dấu đi.

- Cái này anh không được ăn.

- Why?

- Vì… vì… _ cô ấp úng.

- Vì nó là của Gia Bảo-người yêu em! Sao không nói luôn đi còn ngại nữa. _ nội trên phòng xuống nói thay lời cô.

https://thuviensach.vn

- Nội! _ cô đanh lại.

Quốc buông chiếc bánh còn dở trên tay xuống đĩa, miếng bánh còn trong miệng anh trở nên đắng nghét. Uống ngụm nước để trôi đi những gì đắng chát trong miệng, anh vẫn cố giữ nụ cười *Đã chấp nhận thì phải cố chịu Quốc ạ!* _ anh tự nhủ thầm.

- Con chào nội! _ anh nở nụ cười chua chát.

Với nụ cười ấy anh có thể lừa được cô nhưng với nội thì anh không thể.

- Thôi đưa sang cho nó đi kẻo nguội hết mất ngon. _ nội giục cô.

- Hì lát con đưa cũng được mà! _ cô cười trừ.

- Thôi đi giùm cái cô nương để đây thêm coi chừng lát nữa nó không còn nguyên vẹn đâu à! _ nội kéo cô đứng dậy rồi đẩy vai cô đi.

- Được rồi để con tự đi mà!

Nội nhìn cô ra khỏi cổng mới quay trở vào nơi Quốc đang ngồi.

- Nội có chuyện muốn nói với con ạ? _ Quốc hỏi.

Nội nở nụ cười nhẹ.

- Con rất hiểu chuyện! Con đã biết nên nội cũng không giấu nữa.

- Vâng! Con nghe ạ.

- Chắc con đã biết tình cảm của bé Na đúng không?

- … _ Quốc không trả lời, ánh mắt nói lên nỗi đau trong anh.

- Nó đã chọn Bảo, thằng nhóc cũng có vẻ tử tế và hiểu chuyện nên…

https://thuviensach.vn

- Con biết thưa nội! _ anh ngắt lời nội. – Con cầu chúc cho hai người, dù người Na chọn không phải con nhưng con luôn mong em ấy được hạnh phúc. Yêu một người là phải để người ấy hạnh phúc chứ không phải có được người ấy.

- Cám ơn con!

- Nhưng con vẫn sẽ luôn bên cạnh Na, con vẫn còn là một người anh nữa mà!

- Con bé thật có phước khi có con bên cạnh! Nhưng Quốc à, không chỉ có bé Na mới là con gái đâu con còn rất nhiều cô gái tốt hơn nó và nội chắc rằng sẽ có một người tốt nhất trong số đó đang đợi con phía trước! Đừng mãi đứng yên nha con.

- Bây giờ con không còn quan tâm đến vấn đề đó nữa, điều con muốn bây giờ là lo cho sự nghiệp thôi nội ạ!

- … _ nội thở dài. – Thôi được rồi, chuyện đó để sau hãy tính để đến khi trong con đã bình lặng.

Quốc không nói gì thêm chỉ lặng nhìn những chiếc bánh còn trên đĩa- những chiếc bánh cô làm cho riêng anh nhưng chỉ như sự quan tâm và tình cảm của một cô em gái dành cho anh trai mà thôi.

Thực ra những điều anh nói với nội chỉ là tự dối mình và gạt người thôi, không biết đã bao lần anh tự nói với mình những câu nói đó; rằng… hãy quên cô đi! Hãy rời xa cô! Hãy… nhưng không lần nào anh làm được cả. Tự nhủ lòng hãy cố quên nhưng càng nhớ có lẽ là đây.

…

Nhà ngoại…

https://thuviensach.vn

Cô bưng đĩa bánh lên phòng cho cậu *Để xem cậu này có ngăn nắp ko…? Haha kiểm tra đột xuất vầy chắc nhìn mắc cười lắm!* _ cô tủm tỉm. (chu choa… chưa chi đã đòi quản người ta rồi nek! Hehe…)

“Cốc cốc”

Ô hôm nay ngoại khách sáo vậy ta??? _ cậu nghĩ bụng.

- Cửa không khóa đâu ngoại. _ cậu nói.

“Cốc cốc cốc” _ cô cười thầm, dấu đĩa bánh sau lưng.

- Ngoại vào đi mà! Mọi hôm ngoại có gõ cửa đâu… .

“Cốc cốc cốc”

- Haizzz chắc bão sắp đổ bộ vào phòng ta rồi đây! _ cậu nhún vai rồi đứng dậy mở cửa.

“Cạch”

- Hợ _ cậu chớp chớp, cằm muốn đụng đất.

- Ruổi vào làm tổ bây giờ, có gì mà ngạc nhiên vậy?

Cậu ngậm miệng lại, nuốt khan.

- Hôm hôm nay sao cậu có nhã hứng lên phòng tớ vậy? Mọi hôm có kiệu cũng không lên mà. _ cậu thắc mắc.

- Bây giờ thích lên đc hông? _ cô phồng má.

- Dạ được ạ! _ cậu tránh sang một bên để cô vào.

Giữ ý tứ nên cậu không đóng cửa.

https://thuviensach.vn

Cô hít một hơi thật sâu và nhìn thật kĩ căn phòng.

- Cậu định kiểm tra đột xuất chứ gì? _ cậu khoanh tay trước ngực.

- Ờmm… _ cô gãi đầu.

- Đừng nói là một lần, dù có kiểm tra nhiều lần tớ cũng không sợ. _ cậu nheo mắt nhìn cô.

- Her… để xem.

- Mà cậu giấu gì sau lưng vậy? _ cậu hỏi.

- Ah… _ cô từ từ đưa đĩa bánh ra trước mặt cậu.

- Cho tớ hả? _ cậu mừng ra mặt.

- Nếu không thì cho ai hở?

- Tớ ăn nhé?

Gật

Cậu đưa tay lấy chiếc bánh đầu tiên.

Cậu cầm chiếc bánh nhưng không ăn luôn mà khựng lại:

- Bánh này do cậu làm? _ cậu hỏi.

- Sao cậu biết? _ cô thoáng đỏ mặt.

- Trực giác tớ nói thế! _ cậu cười toét rồi cắn một miếng bánh thật lớn.

Cô nín thở đợi nhận xét của cậu

- Ặc… hự… _ cậu đưa tay lên cổ, giống đang bị nghẹn.

https://thuviensach.vn

- Cậu… cậu sao vậy? _ cô vuốt lưng cho cậu lo lắng.

- Hự… _ cậu chỉ chỉ vào cổ mình.

- Trời ơi! Tôi phải làm sao đây? _ cô quýnh lên.

- Huhu… hic… tại tớ không nỡ nuốt nó xuống bụng, hức ngon quá! _ cậu cảm thán.

- … _ mặt cô nghệt ra, không vui không buồn không tức giận.

- Ngon thật đấy! Khụkhụ… ngon lắm luôn ý!

- Cậu này… cậu này… _ cô đánh vào vai cậu.

- Ấy ấy, tớ đang ăn mà.

- Làm người ta lo chết được, cậu mà còn thế nữa tôi kệ cậu luôn biết chưa?

- Dạ anh biết rồi! _ cậu làm vẻ đáng yêu. – Khụ khụ…

- Cậu không sao thật chứ?

- Không mà!

- Không sao mà sao tớ thấy cậu cứ ho nãy giờ, mặt còn đỏ nữa, trán toát mồ hôi nữa này. _ cô lau mồ hôi trên trán giúp cậu.

Cậu nhẹ nhàng cầm tay cô xuống và khẽ đặt lên má cô một nụ hôn.

Máu của cô từ đâu dồn hết về khuôn mặt làm nó đỏ ửng như trái ớt chỉ thiên chín căng mọng, trái tim bắt đầu loạn nhịp không thể kiểm soát.

Đứng gần như cậu chắc chắn đã nghe tiếng tim đang đập dồn dập trong lồng ngực của cô. Nhìn cô như gà mắc tóc mà cậu bật cười *Lúc nào cậu

https://thuviensach.vn

cũng ngoan thế này có phải dễ thương không?*

Cậu đút tay và túi quần, cúi xuống, ghé mặt mình lại sát mặt cô.

- Có cần tớ làm cậu tỉnh lại không?

- …

- Như công chúa ngủ trong rừng ấy.

- Hợ… tớ về đây. _ cô nói rồi đưa vội đĩa bánh cho cậu và chạy một mạch.

- Hi dễ thương thật! _ cậu nở nụ cười hạnh phúc. – Khụkhụkhụ… _ cậu ho mỗi lúc một nhiều hơn.

Ai bảo là không sao, thực ra cậu bị dị ứng với hạnh nhân nhưng trong bánh của cô có rất nhiều hạnh nhân. Mỗi lần ăn phải nó dù chỉ là một ít thôi cũng đủ làm cậu khổ sở, cổ họng ngứa và đau rát, những cơn khó thở khiến cậu đau đớn. Muốn làm người yêu vui cũng phải lựa việc mà làm khiến cả hai bình an chứ, nếu biết cậu làm vậy vì cô liệu rằng cô có vui được không? Vì không biết nên bây giờ cô đang vui đến mức muốn nhảy lên chín tầng mây và hét lên và khoe với cả thế giới này về nụ hôn của cậu đây.

Cô đưa tay ôm lấy bên má in nụ hôn của cậu trên đó cười tủm tỉm.

(Không biết sáng mai cô nàng có đủ “dũng cảm” để rửa mặt không nhỉ??? Lỡ trôi đi nụ hôn ấy chắc cô sẽ tiếccc lắm đây!)

♥♥♥ + ♥♥♥

Những ngày hạnh phúc đầu mùa của hai người thật vui vẻ và bình lặng, một ngày trôi qua là thêm một nấc thang cô cậu bước lên-nấc thang đo tình yêu của hai người.

https://thuviensach.vn

___

Một buổi tối đến sớm…

Trong khi hai người đang tràn ngập tiếng cười thì… nơi khác có một người đang bị dày xéo với trái tim tan vỡ; một nỗi đau khôn nguôi, một nỗi buồn sâu thẳm hằn lên trên đôi mắt anh.

Quốc chọn một bar để giải sầu, nhưng không phải với thứ nhạc nonstop trong sàn mà là một bar hết sức nhẹ nhàng với tiếng piano, violon,… làm dịu lòng người.

Anh "trốn" vào một góc nhỏ khuất nhất của bar, uống những ngụm rượu cực mạnh với hy vọng vị đắng lẫn cay xè trong rượu sẽ lấn át đi những đắng cay trong anh.

Bỗng…

Tất cả đều im lặng để chờ đón một điều gì đó…

"♪ ♫ ♪ ♪ ♫ ♫ ♫ ♪ ♪ ♪ ♫ ♪…" _ điệu nhạc có cảm giác quen vang lên bên tai Quốc.

Bản nhạc đúng như tâm trạng của anh, càng nghe tim anh càng nhói và càng uống nhiều.

"Rào rào rào…" _ tiếng vỗ tay vang lên cũng là lúc bản nhạc kết thúc, cũng là lúc anh tạm dừng uống.

…

- Chào bạn! Bạn có thể cho chúng tôi hỏi một số câu về bản nhạc này không? _ một vị khán giả đứng dậy đề nghị.

- Vâng! Tôi rất sẵn lòng. _ giọng một cô gái trẻ.

https://thuviensach.vn

Giọng nói này… _ anh ngờ ngợ khi nghe được giọng nói ấy.

Trong góc khuất lại quay lưng về sân khấu nên anh không thấy rõ được người có giọng nói ấy là ai, nhưng không quan tâm anh lại tiếp tục uống rượu.

- Bản nhạc này lần đầu tiên tôi nghe, nó có phải là của bạn?

- … Vâng!

- Ồ… _ rất nhiều người ngạc nhiên.

- Thường thì những người viết nên những bản nhạc đạt đến trình độ thế này là những người đã từng trải và rất có kinh nghiệm, tại sao một cô gái trẻ phải nói là rất trẻ như bạn lại có thể…?

- Âm nhạc không phân biệt tuổi tác, người biết ít hay nhiều mà nó giúp con người xích lại gần nhau hơn dù họ đang ở đâu.

“Rào rào rào…” _ tràng pháo tay là lời tán thưởng cho câu trả lời thông minh của cô gái trẻ.

- Bạn có thể cho mọi người biết về tuổi và ngành nghề bạn đang học không?

- Năm nay tôi 17 và tôi đang học tại lớp 11 trường Nguyễn Trãi.

- Ồ… không thể tin được… _ sự kinh ngạc của tất cả mọi người không hề nhỏ.

Nghe đến trường Nguyễn Trãi, anh ngờ ngợ ra điều gì đó *Chủ nhân ca khúc… Cô bé đó…?* _ anh giật mình quay lại thì không còn bóng dáng cô gái nào bên cây piano nữa.

https://thuviensach.vn

Quốc chạy nhanh ra ngoài tìm thử nhưng không có kết quả gì. Anh tiếc vì không gặp được người đó, anh hỏi lại một bartender thì biết được cô ấy thường hay đến bar này và là khách mời đặc biệt của quán và cũng biết được tên cô ấy là…

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Quốc chạy nhanh ra ngoài tìm thử nhưng không có kết quả gì. Anh tiếc vì không gặp được người đó, anh hỏi lại một bartender thì biết được cô ấy thường hay đến bar này và là khách mời đặc biệt của quán và cũng biết được tên cô ấy là… Trương Gia Linh.

…

====

Tan trường…

- Song Lâm! _ cô chạy theo gọi hai đứa lại.

- Có chuyện gì mà mày hớt ha hớt hải vậy? _ Kì Lâm hỏi.

- Tao có cái này hay lắm, bọn mày có muốn đi không?

- Đi đâu mà đi? Tan học không về mà còn lo đi chơi đâu hả? _ giọng cậu.

Ặc… không thành rồi, ăn gì mà linh vậy không biết _ cô lắc đầu.

- Định bỏ rơi tớ hả? _ cậu khoanh tay trước ngực.

- Hì _ cô gãi đầu. – Đâu có.

- Mà mày nói có gì hay? _ Kì Lâm hỏi.

https://thuviensach.vn

- Xítttt sáng nay tao đi học phát hiện ra một chỗ này, đi theo tao sẽ biết. _ cô bí mật.

- Khoan đã! _ cậu ngăn lại. – Nếu không nói rõ cậu đi đâu tớ không cho cậu đi.

- Hi hí hí… _ song Lâm bụm miệng cười.

- Trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết, thôi bọn tui đi trước hen. _ Hoàng Lâm nói.

- Hai người đứng yên đó. _ cô không cho đi. – Tớ có làm gì nên tội đâu mà phải báo cáo với cậu?

- Nhưng tớ có quyền được biết.

- Thôi mà, có gì thì cậu nói luôn đi để Bảo anh bớt căng thẳng nào! _ Hoàng Lâm ý kiến.

- Cái này là cậu muốn đấy nhé! _ cô rào đón. – Đi ăn trộm.

- HẢ??? _ không chỉ cậu mà cả song Lâm cũng sửng sốt.

- Ăn trộm? Ý cậu là đi trộm á?

- Ưhm! _ cô trả lời tỉnh queo.

- Ực… _ cậu lẫn song Lâm nuốt khan.

- Ây dà… làm gì mà ngạc nhiên vậy? Chỉ có vài quả mận thôi mà, có đến mức các cậu tròn mắt vậy không? Theo kinh nghiệm của tôi thì xin không bao giờ họ cho nên… hái luôn cho chắc hề.

- Phù… _ cả 3 cùng thở phào.

- Vậy mà tao tưởng mày định làm cướp cơ _ Kì Lâm.

https://thuviensach.vn

- Tao đã bảo là trộm chứ không phải cướp mà.

- Thích ăn để tớ đi mua cho không thích ăn của mua để tớ trồng cho tội gì đi ăn trộm? _ cậu không đồng ý.

- Ơ cái con người này, cậu còn không hiểu nó nữa à? Càng khác người nó càng thích làm, mà hơn nữa của trộm ăn ngon hơn của mua nhiềuuuuu… hề. Còn nếu ăn của cậu trồng thì đợi đến bao giờ hở? _ Kì Lâm đanh cậu.

- Chậc… chỉ có bạn hiền mới hiểu mình hôhố. _ cô cười khoái trá.

- Mà ở đâu? Nếu xa quá thì tui bó tay chấm cơm luôn, cũng 4h rồi còn gì. _ Hoàng Lâm.

- Yên tâm, đi theo tôi thì biết. _ cô dẫn đầu. – Bây giờ có hai chú ngựa sắt của song Lâm, chia cặp ra đạp đến đó cho lẹ hen. _ nói rồi cô nhảy lên xe Kì Lâm.

- Khoan khoan! Cậu như thế mà bắt kì Lâm chở hả? _ Hoàng Lâm đay nghiến.

- Her… ơ thế cậu định cho tôi đi với ai?

- Bảo!

- Gì?

- Đi xe tao cẩn thận nha mày. _ Hoàng Lâm nói rồi đưa xe cho cậu, còn mình thì sang xe Kì Lâm.

- Ái chà chà… ra là thế, vậy hai bạn yêu đi thong thả! _ cô chọc.

- Còn cậu có muốn thong thả tản bộ không? _ cậu ghé sát tai cô nói.

- Ái… haha nhột quá! _ cậu nói vào tai cô khiến cô thấy nhột. – Có có.

https://thuviensach.vn

Cậu không hứng thú nhưng không thể không đi, lỡ có chuyện gì thì tiêu luôn.

…

Theo sự dẫn đường của cô bốn người nhanh chóng đến nơi, dừng chân trước một căn biệt thự lớn đứa nào cũng tròn mắt.

- Ý mày là ở đây á? _ Kì Lâm.

Gật

- Sao cậu gan vậy? _ Hoàng Lâm.

Cậu đứng hình, không còn lời nào có thể thốt lên để nói về con người này nữa.

Sao cậu chọn nơi này hả? Cậu biết đây là đâu không…?

- Sao cậu biết chỗ này? _ cậu hỏi.

- Tình cờ thôi, hôm bữa đi ngang qua nên biết.

- Mà tao có thấy mận soài gì đâu chứ. _ Kì Lâm ngó nghiêng tìm.

- Chán mày quá, cây mận mà trong đó thì người ở đâu hở? Một dãy đằng kia kìa. _ cô chỉ về phía hàng rào trong vườn.

- A có kìa, trời ơi… xítttt ực… _ Kì Lâm nuốt nước miếng.

- Đúng là con gái mấy người… thật là… _ cậu lắc đầu.

- Bây giờ làm sao để vào đó? _ Hoàng Lâm hỏi.

- Leo rào.

https://thuviensach.vn

“Cốc” _ cậu gõ lên đầu cô.

- Ui đau…

- Cậu có biết đây là hàng rào điện không?

Nghe cậu nói cô nhìn lên hàng rao xem thử

- Đâu?… Đâu có đâu, tớ đâu có thấy sợi dây điện nào đâu.

- Không thấy không có nghĩa là không có, cậu muốn như mực cháy thì cứ tự nhiên.

- Mà sao cậu biết, Bảo? _ Kì Lâm hỏi.

- Ờ thì… tôi đoán, biệt thự nào chả thế, hờhờ _ cậu biện minh.

Nhà tôi, tôi không biết thì ai biết…?.

- Vậy bây giờ làm sao đây? _ Kì Lâm tiếc nuối nhìn vào hàng mận.

- Chưa thử sao biết, kệ cứ leo nhưng cẩn thận là được rồi.

- Ấy ấy, đừng có liều. _ Hoàng Lâm kéo cô lại.

- Để tôi thử xem đằng nào cũng đến rồi.

- Thôi mà!

- Kệ tôi…

- Xì tóp pịt, chậc tất cả theo tôi. _ cậu nói rồi dẫn đường.

Dẫn bọn cô đến một bức tường cao và dừng lại, cậu chỉ xuống một lỗ tường bị hổng đủ lớn để một người lọt qua.

https://thuviensach.vn

- Ý cậu là chui qua á? _ Kì Lâm hỏi.

- Ưhm! _ cậu gật đầu.

- Sao giống… lỗ cún vậy? _ Hoàng Lâm đần mặt nói.

- Her her… lỗ cún là của cún chui qua, ơ thế mình chui qua là giống mấy em cún thế hóa ra mình là… _ cô không giám nói tiếp.

Là cún? Vậy tôi là… _ cậu dựng tóc mai.

- Là lỗ tường bình thường chứ cún gì, bình thường nghe chưa? _ cậu gắt.

- Mà sao cậu biết chỗ này? _ cô hỏi.

- Ờ hờ… tại… tại tôi đoán thôi.

- Uầy cậu thông mình thật! _ cô bật ngón cái lên.

(Hãnh diện gì chứ, cậu đã chui qua đó hàng trăm lần để qua lại sao không biết đc, chính cậu đã làm cho bức tường đó có lỗ như thế mà. Mọi người có tưởng tượng ra bộ dạng của cậu lúc dựng hết tóc mai không ta? Nếu không thì cầm những sợi tóc mai của mình ngang ra và kéo căng rồi soi gương thử xem nhé! hihí)

Hơi lưỡng lự nhưng rồi từng người cũng chui qua, đầu tiên là cậu, cô và cuối cùng là song Lâm.

- Woa… ực… _ Kì Lâm trầm trồ trước vẻ đẹp của biệt thự. – Na! Na ơi! _ Kì Lâm đưa tay tìm cô mắt vẫn dán vào căn biệt thự.

Nhưng đưa tay mà không thấy cô đâu quay lại đã thấy cô chuẩn bị tư thế sẵn sàng dưới gốc mận.

- Đi nhanh nào. _ Hoàng Lâm nói nhỏ rồi kéo Kì Lâm đi.

https://thuviensach.vn

- Ui nhiều mận ghê, xítttt _ cô xoa xoa tay.

Cậu nhìn cô giống mấy nhóc hay đến ăn trộm nhưng không làm được gì mà bật cười.

- Cậu cười gì vậy? _ cô hỏi.

- À không có gì.

- Bây giờ ai trèo lên đây?

- Để tôi. _ Kì Lâm xung phong.

Kì Lâm trèo còn lại đứng nhìn, Kì Lâm xắn tay áo, tháo dày và bám lấy cành cây đu lên.

- Híhíhí…

- ặc… hahaha…

Nhìn Kì Lâm trèo lên lại tụt xuống, trèo lên lại tụt xuống khiến cô cậu và Hoàng Lâm không thể nhịn cười.

- Thôi thôi… haha… để tao, tránh ra coi. _ cô kéo Kì Lâm sang một bên.

Loáng cái cô đã tít trên ngọn cây, thật “chuyên nghiệp”.

Khi chiến lợi phẩm được kha khá, mặt trời bắt đầu xuống núi cô mới dừng lại.

- Nhưng giờ lấy gì để đựng? _ Kì Lâm hỏi.

- Ờ hen… A, Bảo! _ mắt cô sáng quắc.

- Gì?

https://thuviensach.vn

- Hề cậu kiếm đồ đựng đi! _ cô đề nghị.

- Sao lại là tớ?

- Vì ở đây mỗi cậu có vẻ rành nhất, nên cậu đi tìm là đúng sách.

- Hợ…

- Không những cậu rành mà còn thông thuộc luôn ấy chứ, thôi đi đi nào haha. _ Hoàng Lâm móc khéo cậu.

- Cậu…

- Đi đi mờ!

Cậu nặng nhọc lê thân vào phía trong như ý cô.

Biết lấy gì? Ở đâu? Chậc… _ cậu nhăn mặt.

- Bảo! _ bỗng tiếng một phụ nữ gọi cậu.

Giật mình quay lại thì ra là zú, cậu vội kéo zú ra góc khuất.

- Có chuyện gì mà con thậm thụt vậy Bảo?

- Dạ… không có gì đâu zú, mà… zú có cái gì có thể đựng mận được không zú? Lớn lớn chút.

- … _ zú nheo mày suy nghĩ. – À có, để zú lấy cho.

Cậu theo zú vào trong

…

“Gâu gâu gâu”_ là tiếng chó sủa, có vẻ rất dữ tợn.

https://thuviensach.vn

Cô và song Lâm nghe có tiếng chó liền leo tót lên cây nín thở quan sát.

…

Vừa cào trong đã nghe tiếng chó sủa cậu liền chạy ra *Chắc anh quản gia phát hiện rồi…* _ cậu đoán.

“Hiuuuuu huýt” _ cậu đưa tay lên miệng huýt sáo.

Lập tức những chó phanh “lết bánh” trước cậu.

- Chào cậu ba! _ anh quản gia cúi đầu.

- Khoan đã! _ anh quản gia định dắt mấy chú chó đi thì cậu ngăn lại.

- Thưa cậu?

- Anh định đi đâu vậy? _ cậu hỏi.

- Dạ ngoài vườn…

- Không cần đâu, họ là bạn em anh hãy để họ tự nhiên! Coi như vô hình càng tốt.

- Dạ! _ anh quản gia nhận lời và trở vào trong cùng mấy chú chó.

- Bảo à, có rồi nè con. _ zú đưa cho cậu một chiếc bịch lớn.

- Con cám ơn zú! _ cậu nói rồi cầm lấy chạy vụt đi.

…

Thấy cô cùng song Lâm sợ sệt trên cành mận cậu ôm bụng cười lớn.

- Cậu cười gì đấy? Có chó đó. _ cô nhìn ra xa quan sát.

https://thuviensach.vn

- Hahahaha _ cậu càng cười lớn. – Không có đâu, cậu xuống đi!

- Thật không?

Gật

Cô nhìn lại lần nữa xác nhận lời cậu rồi mới chịu đưa tay cho cậu đỡ xuống và nối tiếp là song Lâm.

- À cái đựng đâu? _ cô hỏi.

Cậu chìa ra cái bịch lớn khiến cô cười tít mắt.

- Cảm ơn cậu!

Xong xuôi các cô lại chui qua lỗ tường ấy ra ngoài.

- Yeah _ cô đập tay với Kì Lâm.

Cậu chỉ biết lắc đầu

- Công này là của cậu nhiều nhất, cảm ơn cậu hennnn! _ cô đấm nhẹ lưng cậu.

Chỉ những lúc này mới hiền lành như mun thôi… _ cậu nhìn cô cảm thán.

- 5h30 rồi, về thôi. _ Hoàng Lâm nói.

- Yes! _ cô cùng Kì Lâm “hợp xướng”.

…

~-~-~-~

Một mình trong căn phòng vắng…

https://thuviensach.vn

Tiếng đàn trong bar của Gia Linh cứ mãi vang lên trong đầu Quốc. Không hiểu sao anh có ấn tượng gì đó về cô gái này, có lẽ sự đa tính cách trong con người của cô ấy gây được sự chú ý nơi anh và hơn cả là tiếng đàn đó.

Quốc quyết định ra khỏi nhà về đến bar đó…

…

… Bước vào cửa điều đầu tiên anh làm là đảo mắt một vòng quanh quán và dừng lại nơi cây piano đang "đứng". Vẫn những khúc nhạc du dương nhưng không đủ để anh tìm lại cảm xúc hôm nào trong anh.

Định quay lưng quay về nhưng Quốc dừng bước…

Anh vẫn chọn chỗ cũ, vẫn loại rượu mạnh cũ nhưng cảm giác cũ đã phần nào vơi đi.

######

…

- Tk2… cậu làm tôi thật thất vọng! _ một old man trong bộ vest đen với vẻ mặt tức giận.

- Tôi xin lỗi!

- Xin lỗi? Xin lỗi có làm não cậu ta trắng được không?

- …

- Cậu đã giật dây khiến con thú nổi giận liệu nó có để yên cho cậu không?

- Tôi xin lỗi!

https://thuviensach.vn

- Tôi không muốn nghe bất cứ lời xin lỗi nào từ cậu nữa, hãy hành động để dọn lỗi lầm của cậu.

- Vâng!

- Và đừng để thêm một con thú nào phát hiện ra kẻ giật dây.

- Vâng!

- Ngoài tk3 còn ai biết cậu nữa không?

- Dạ không!

- Hừm… 10 vòng thao trường, cậu hãy tự kiểm điểm lại mình đi! _ old man ra lệnh.

- Vâng!

“Cốc cốc cốc”

- Tôi xin phép! _ hắn-tk2 kính cẩn.

- …

- Vào đi! _ old man cho phép.

“Cạch” _ tiếng cửa mở, một người bước vào còn một đi ra.

…

- Tôi không rảnh có chuyện gì ông nói nhanh đi! _ cậu thanh niên nói lạnh lùng.

- Mọi chuyện vẫn ổn chứ? _ old man.

- Cám ơn. _ anh nói cộc lốc.

https://thuviensach.vn

- Tk1… cậu có cần tỏ thái độ với tôi đến vậy không?

- Vậy ông muốn tôi phải có thái độ thế nào với một con cáo già như ông?

- Ồ câu này hơi nặng, nhưng không sao cậu biết mình đang ở đâu và việc của cậu bây giờ nên làm là được rồi.

- Tóm lại ông muốn gì? _ anh gắt.

- Ok!… Tôi nghe nói cậu còn một cô em gái… rất thông minh… rất có tài… rất dễ thương… và… _ ông ta cố tình ngắt quãng câu nói để xem sự biến sắc trên mặt anh.

- Và ông rất có hứng thú? _ anh tiếp lời.

- Wao… càng ngày cậu càng hiểu ý tôi đấy!

- Ông nghĩ có thể sao?

- Sao lại không nhỉ?

- Vậy hãy xem anh trai của nó có phải kẻ vô tích sự hay không đã. _ anh nói rồi lạnh lùng bỏ đi.

- …

- Nhưng cũng phải xem khả năng của tôi tới đâu nữa. _ old man khẽ nhếch mép.

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Một buổi sáng cuối tuần trong xanh và mát mẻ, rất thích hợp cho một chuyến picnic diễn ra…

Mới sáng ra cậu đã dậy lục đục từ sớm để chuẩn bị đồ đạc cho hoạt động của cả ngày hôm nay.

…

7h sáng…

- Na ơi Na!

Cô chạy vội từ trong nhà ra mở cửa cho cậu.

- Sao bữa nay đến sớm vậy? Có đi học đâu.

- Có việc.

- Việc gì? Mà… cậu làm gì mà đồ đạc lỉnh kỉnh vậy?

- Theo tớ sẽ biết, vào chuẩn bị rồi lên đường nào! _ cậu đẩy cô vào trong hối thúc.

- Đi đâu?

- Đã bảo cứ đi sẽ biết mờ, hỏi nhiều, lẹ đi!

https://thuviensach.vn

Không biết cậu định dắt mình đi đâu nhưng cậu hối thúc khiến cô không thể làm khác.

…

- Cậu phải nói tớ biết là đi đâu chứ! _ cô lững thững từ trên phòng xuống gặng hỏi cậu.

- 7h30 rồi đó, đúng là con gái có khác.

- Kệ tôi!

- Hừm… _ cậu nheo mắt nhìn cô.

- Dạ tớ biết rồi ạ!

Định bước ra cửa xỏ dày lên đường thì…

“Ầm ầm ầm…”

Mây đen từ đâu kéo đến phủ kín bầu trời kèm theo sự gầm gừ của tiếng sấm.

- Không phải chứ? _ cậu thất vọng.

“Lộp độp… lộp độp… rào rào rào…” _ tiếng mưa thay cho từ “phải” của câu trả lời dành cho cậu về thời tiết hôm nay.

- Hờ… chắc mặt trời bé con không cho mình đi đấy. _ cô khoanh tay trước ngực nói ra vẻ.

- Hừ… thật là… _ cậu tức giận ngồi phịch xuống sofa.

- Cậu định cho tớ đi đâu nào? Nói ra đi, đằng nào cũng có đi được đâu.

- Picnic. _ cậu trả lời cụt lủn.

https://thuviensach.vn

- Picnic? Trời! Sao cậu không nói sớm.

- …

- Vậy giờ sao? _ cô hỏi.

- Sao chăng gì nữa, tốn công làm bao nhiêu đồ ăn, hu.

- Cậu làm nhiều đồ ăn lắm à?

- Ưhm! Một ba lô con cóc kình đây nè. _ cậu chìa ba lô ra trước mặt cô.

- Tiếc nhỉ! Vậy làm sao ăn hết chỗ này.

- Hay cậu đưa cho mấy đứa con nít hàng xóm đi! _ cậu gợi ý.

- … Con nít?… AAA _ bóng đèn não cô bật công tắc. – Phải rồi! Con nít… cậu yên tâm để tớ xử cho. _ cô nói rồi cười bí hiểm.

- Cậu định làm gì? _ cậu thắc mắc.

- Bí mật hehe.

…

Những hạt mưa bắt đầu vơi đi, tiếng mưa dần nhỏ lại cho đến lúc tạnh hẳn…

- Đi thôi! _ cô nắm tay cậu kéo đi có vẻ rất rất háo hức.

Mất keo kia được keo này, tuy kế hoạch ban đầu của cậu bị phá sản nhưng kết quả sơ bộ cũng không hề buồn tẹo nào. Bằng chứng là nụ cười tít mắt kia của cậu, lần đầu tiên cô chủ động nắm tay cậu kéo đi. Cậu vui lắm, vui đến mức muốn nhảy tót lên 9 tầng mây ngay lập tức.

…

https://thuviensach.vn

Cô bắt cậu ghé vào siêu thị gần đó mua thêm nhiều đồ nữa mới chịu xuất phát, không muốn tốn tiền xe cộ nhưng vì quá nhiều đồ nên hai người phải đón taxi để đến đó.

Dưới sự "chỉ huy" của cô, cuối cùng sau 30' hai người đã có mặt tại nơi cô muốn dắt cậu đến.

Tu viện Maria…

- Sao lại đến đây? _ cậu hỏi.

- Lát nữa cậu sẽ biết.

- Tớ giống đang bị cậu xỏ mũi dắt đi hey.

- Cậu có thích con nít không? _ cô đánh trống lảng.

- No no! _ cậu xua tay.

- Hehe _ cô cười tủm tỉm rồi dông thẳng.

- Ơ đợi tớ!

…

"@bc$%^&cd$@f…"

Tự nhiên tóc gáy cậu dựng ngược lên

- Na! _ cậu kéo cô dừng lại. – Cậu có nghe tiếng gì không?

- Tiếng gì?

- Con nít.

- Cậu nhạy cảm quá thôi, đi nào sắp đến rồi.

https://thuviensach.vn

Trán cậu toát mồ hôi hột… chỉnh lại dây cót tinh thần rồi lẽo đẽo theo cô.

Những gì cậu đang nghĩ rằng không muốn nó xảy ra đang dần "lộ thiên" trước mắt cậu.

…

- Mấy đứa dễ thương chứ? _ cô nhìn lũ trẻ vui đùa và hỏi cậu.

- …

- Đúng không? _ không thấy cậu trả lời cô hỏi lại.

- …

- Sao cậu không tr… _ quay qua định trách cậu nhưng chỉ còn lại không khí. … – Gia Bảo!!! _ cô hét lên để gọi cậu khi thấy cậu với ba lô con cóc đang "lủi" đi.

- Gia Bảo! _ cô gọi nhưng cậu không chịu đứng lại.

Cô vội chạy theo để kéo cậu lại

- Cậu đi đâu vậy?

- Tha cho tớ đi Na yêu dấu! Hu, tớ sợ con nít lắm lắm. _ cậu làm bộ tội nghiệp.

- Cậu nên nhớ cậu cũng đã từng là con nít đấy, không nói nhiều đi theo tớ lẹ nào! Mấy nhóc đang đợi cậu đấy.

- Đợi tớ?

- Ưhm!

- Sao chúng biết?

https://thuviensach.vn

- NA NA!!! _ là giọng chanh quýt của Kì Lâm.

Thấy Kì Lâm cô vội chạy lại với nó.

Sao Kì Lâm…??? _ cậu nai tơ ngơ ngác.

- Mày đến lâu chưa? _ Kì Lâm hỏi.

- Cũng mới hà, tao mang nhiều đồ lắm lần này lũ tiểu quỷ không cần phải tranh dành nữa rồi. _ cô nói rồi huơ huơ bọc đồ lên khoe với Kì Lâm.

- A chị Na Na đến rồi! _ một đứa la toáng lên và tất cả bọn nó chạy úa tới bu quanh cô với cậu.

- Từ từ nào, đứa nào cũng có mà. _ cô nói rồi phát bánh kẹo cho lũ nhỏ. – Ơ Bảo! còn ngây ra làm gì nữa phát bánh kẹo cho mấy đứa đi. _ cô nói.

Lập tức cậu phát phát phát… và phát cứ như robo chỉ biết làm theo sự điều khiển của cô.

Đến lúc trong túi hai người không còn một "vật tế" nào nữa chúng nó mới chịu tản ra.

- CHÚNG EM CẢM ƠN ANH CHỊ ẠAAA!!! _ bọn nó xếp thành từng hàng rồi lễ phép cảm ơn hai người.

- Được rồi mấy đứa đi chơi đi.

Cậu vẫn chưa kịp gọi hồn về, có lẽ nó đang trên ngọn cây kia.

- Hây! _ Kì Lâm vỗ vai cậu. – Có cần đến mức thế không anh bạn? híhí

- … Hờ… Kiếm… ực… kiếm đâu ra nhiều con nít vậy? _ cậu hỏi.

Cả cô và Kì Lâm đều đổi sắc mặt khi nghe cậu hỏi.

https://thuviensach.vn

…

- Ngoài đường, thùng rác, cống rãnh, hầm cầu, nghĩa trang, nhà nghỉ… _Kì Lâm nói một ruỗi với ánh mắt vô hồn.

Cô xoa vai Kì Lâm an ủi.

- Ở đâu chúng ta vẫn mãi là một gia đình mà! – cô mỉm cười.

Không lẽ đây là… _ cậu bắt đầu hiểu.

Cô và Kì Lâm lao vào những việc công ích bận túi bụi, còn cậu thì ngược lại chỉ biết đứng ngắm cây nhìn trời.

Bỗng…

Cậu thấy gáy mình nhột nhột, quay lại xem thử thì ra là một cô bé đang tròn mắt nhìn cậu như nhìn vật thể lạ. Cậu đáp lại bằng ánh mắt khó hiểu đầy kì lạ nhìn nhỏ vài giây rồi quay lưng lại.

…

Cô bé vẫn đứng nhìn cậu không thôi, bực mình cậu quay lại gắt nhẹ:

- Bộ mặt anh có dính gì hở cô bé? _ cậu nheo mắt.

Lắc đầu

- Nhìn anh lạ lắm hả?

Gật

Ọc

- Giống tội phạm?

https://thuviensach.vn

Lắc

Phù

- Vậy sao nhìn?

Không trả lời

- Sao không nói? _cậu hơi lớn tiếng.

Vẫn tròn xoe mắt nhìn

- Haizzz đúng là mình khùng mà.

Bực mình cậu vò đầu bứt tóc rồi bỏ đi.

Nhưng cô bé níu áo cậu lại…

Cậu nhìn cô bé nhưng cô bé vẫn không nói, bỗng cô bé giật tay cậu và chỉ vào chỗ nào đó bên trong kia. Bản tính tò mò trỗi dậy, cậu liền đi theo cô bé.

Dắt cậu vào phía trong nhà thờ, đi vào nơi dành riêng cho ca đoàn, nơi ấy có một cây đàn piano mà theo kinh nghiệm của cậu nó đã chững tuổi.

Cô bé lại giật tay câu, cậu nhìn cô bé và nhìn xuống những phím đàn mà cô bé đã đặt tay cậu lên.

- Em muốn anh chơi đàn?

Gật

Cậu đang tự hỏi tại sao cô bé này biết cậu có thể chơi đàn…

- Sao em chỉ toàn gật với lắc vậy? Em không nói được sao? _ cậu gắt khi thấy cô bé có vẻ xem thường mình.

https://thuviensach.vn

Cô bé cúi gằm mặt, ánh mắt long lanh như hai giọt sương sớm.

Gật

Cậu khựng lại

- Không lẽ… em bị… _ cậu nhìn cô bé dò ý mà không giám nói tiếp.

Gật

- Anh xin lỗi! Anh không cố ý. Vậy em muốn anh chơi bài gì nào?

Cô bé đưa cho cậu một quyển tập nhạc mà nãy giờ cô bé khư khư ôm nó vào lòng.

- Em ngồi kia nhé!

Cô bé cười tươi vẻ hạnh phúc và nhanh chóng làm theo lời cậu.

Đợi cô bé đã yên vị sẵn sàng, cậu mở hộp nhạc, đặt quyển tập nhạc lên và nhẹ đặt từng ngón tay lên phím đàn…

“♪ ♫ ♫ ♫ ♪ ♫ ♪ ♪ ♪ …”

…

- Kì Lâm!

- Tao cạnh mày đây còn gọi chi.

- Mày có nghe tiếng gì không?

- … _ Kì Lâm lắng tai nghe. – Không!

- Có mà, rõ ràng tao nghe có.

https://thuviensach.vn

- Mày đó, chỉ được cái hoang tưởng thôi.

- Rõ ràng có tiếng đàn mà.

- Đàn? _ Kì Lâm trân mắt nhìn cô. – Giờ này lấy ai chơi đàn?

- Chậc rõ ràng có mà! _ cô mấm môi suy nghĩ và quyết định bước đi lần theo tiếng đàn ấy.

Mỗi lúc tiếng đàn một rõ hơn bên tai cô…

Cánh cửa nhà thờ không khóa… có tiếng đàn vang lên từ trong ấy…

Là cậu… _ nhìn dáng cậu say sưa bên cây đàn, trái tim phản chủ bắt đầu loạn nhịp khiến lòng cô xuyến xao.

…

“Rào rào rào…” _ tiếng vỗ tay không những làm cậu giật mình mà cả cô cũng bất ngờ với tiếng vỗ tay ấy.

Đó là sự tán thưởng của tất cả bọn trẻ dành cho cậu.

- Woaaa anh đàn hay quá! _ một đứa khen.

- Tuyệt cú mèo luôn!

- Quá tuyệt!

- BÁ CHÁY BỌ CHÉTTT!!! _ một đứa la lớn.

“Cốc”

- Ai da…

- Mày hả mày. _ một nhóc gõ lên đầu nó.

https://thuviensach.vn

- Sao đánh tao?

- Mày làm như bài nhạc ăn được á mà kêu “pá cháy pọ chéc! Pá cháy pọ chéc!” hứ.

- Kệ tao!

…

- Mấy nhóc này cũng thú vị nhỉ? _ cậu ghé sát vào tai cô nói.

Cô giật mình quay lại đã thấy cậu đứng cạnh cô từ lúc nào không hay.

- Anh đẹp trai ơi! _ một nữ nói và giật tay cậu.

Hai người tròn mắt nhìn nữ ấy không thốt nên lời.

- Her em bảo anh này là gì cơ? _ cô hỏi.

- Em đâu có nói với chị, nhiều chuyện! hứ _ nữ đanh đá.

- Her… hợ _ cô tặc lưỡi.

- Em nói lại anh nghe nào! _ cậu cúi gần xuống mặt cô bé và nói.

- Anh đẹp trai! _ nữ điệu chảy nước.

- Ờ anh đây!

Ọc _ cô chịu hết nổi.

- Anh đệm đàn cho em hát nhá! _ nữ nói.

- Em biết hát à? _ cô hỏi.

- Đã bảo là không liên quan đến chị mà! Hứ _ nữ gắt gỏng đanh lại cô.

https://thuviensach.vn

- Her her… _ cô dở khóc dở cười.

- Em biết hát, vậy hát một bài anh nghe nào! _ cậu đề nghị.

- Em chỉ nhớ mỗi điệp khúc thôi.

- Anh thích nghe điệp khúc.

- Dạ! E hèm…

Yêu một ai là khi từ trong nghĩ suy là bao đợi mong

Đời em đã vui hơn xưa vì ta đã gần bên nhau

Love me, love me (à ha) kiss me, kiss me (moahh)

Love me, love me (à ha) kiss me, kiss me

Mặt cậu nóng như mới ăn kí ớt, nữ e thẹn rứt tay nhún nhá. Tất cả những người còn lại bỗng ai cũng có đôi mắt to tròn căng lên.

Chả là… nữ ấy vừa hát vừa làm theo những động tác trong đoạn nhạc ý, đến đoạn nữ hát "moahh" nữ dành tặng cậu luôn một chiếc hôn lên môi cậu.

- Sao em giám hôn cậu ấy? _ cô phồng má, trợn mắt nhìn nữ.

- Kệ tui, tui đánh dấu không được hả? _ nữ trợn lại.

- Ơ hơ… đánh dấu? _ cô càng nóng hơn.

- Sao chị nhiều chuyện thế nhỉ? Mấy chị lớn thường hay nhiều chuyện như chị đúng không? Hứ, chỉ có anh đẹp trai của em là dễ thương nhất!

- Của… của… của kưng áaaaaaa? _ cô rít qua kẽ răng.

https://thuviensach.vn

(Yêu quá hóa dại rồi nàng ơi! Ghen chi với một đứa con nít không biết… haizzz)

Nhưng ai kia lại rất rất vui, một nụ cười tươi hơn nắng mùa thu đang nở trên môi cậu.

Híhí… nhỏ ghen… haha _ cậu sướng thầm.

- Vậy chị muốn gì? _ nữ chống nạnh.

- Ái chà, kưng hơi quá đáng rồi nghen.

- Với chị thì cần gì phải nể chứ? Hứ.

- Ok thích thì ta chiều, kưng muốn gì nào?

- Anh đẹp trai, chị ta là gì của anh mà giám hung tợn vậy anh? _ nữ quay sang cậu.

- Vợ. _ cậu trả lời tỉnh queo.

- Vợ? _ nữ sững sờ.

Cô cũng không kém nữ là mấy.

- Vậy anh bỏ chị ta đi! _ nữ ra lệnh.

- Bỏ? _ cô nhắc lại lời nữ.

- Anh bỏ chị ta đi, em tốt hơn chị ta gấp trăm lần.

Cậu nhìn cô rồi nhìn sang nữ, cô ghì chặt tay cậu không cho nhúc nhích. Cậu buông tay cô ra và khoác lấy vai cô kéo sát vào mình.

- Nhưng anh chỉ thương cái con người này thôi!

https://thuviensach.vn

Cô nhìn cậu với ánh mắt long lanh cảm động còn nữ kia đang ngùn ngụt khói đen bốc lên cao.

- Anh giám? _ nữ nghiến răng trừo trẹo.

Cậu không trả lời mà chỉ nhún vai.

- Em không tin, em ghét anh… huhu… em ghét anh hu… hứchức… _ nữ nói trong tiếng nấc rồi bỏ chạy.

- Ơ này! _ cô định đuổi theo nhưng cậu níu tay cô lại.

- Kệ nhỏ đó đi nó hám giai vậy đó chị Na! _ một nhóc nói.

- Đúng đấy, em thấy hai anh chị rất đẹp đôi!

- Cảm ơn em! _ cậu bẹo má nó.

- Cũng đến giờ anh chị phải về rồi, hẹn gặp lại các em nhé! _ cô nói.

- Vậy lần sau anh chị có ghé nữa không ạ?

Cô không trả lời mà nhìn sang cậu

- Có chứ! Nhất định anh chị sẽ còn đến nữa mà. _ cậu trả lời.

Cô mỉm cười thật tươi hài lòng về câu trả lời của cậu.

- Lần sau anh chị đến nhớ dạy đàn cho tụi em nhá!

- Hi, ưhm! _ cậu xoa đầu nhóc.

- Vậy anh chị về nghen! _ cô vẫy tay.

- Dạ! _ tất cả đáp lại.

https://thuviensach.vn

====

…

Cô bước những bước thật dài để không đi chung với cậu.

Cậu biết cô đang giận nên vẫn lẽo đẽo chạy theo cô.

- Cậu sao vậy? _ cậu hỏi.

- …

- Cậu vẫn giận à?

- …

- Na!

- …

- Cậu ghen đấy à?

- … _ cô dừng lại nhìn cậu vài dây. – Hứ _ cô nguýt cậu cháy mắt rồi đi tiếp.

Cậu chạy theo nắm tay cô đi nhưng bị cô giật phăng ra.

- Na! Cô bé mới khoảng 6 tuổi thôi mà.

- …

- Đứng lại nào!

- …

- Có đứng không thì bảo?

https://thuviensach.vn

- … _ cô đi thêm vài bước rồi đứng lại hẳn, khoanh tay trước ngực.

- Tớ làm gì nên tội đâu mà cậu giận tớ chứ?

- Xê ra, bây giờ cậu là của người ta tôi không giám đụng chạm.

- Của ai? _ cậu ngạc nhiên.

- Người ta đã đánh dấu rồi còn gì.

- Àaaa thì ra là chuyện đó.

- Cậu… hứ _ cô thấy cậu có vẻ khoái trí, bực mình cô bỏ đi.

1 giây… 2 giây… 3 giây…

"Hựm"

Một luồng điện xẹt qua người cô khiến cô bất động.

Muốn đẩy ấy ra nhưng trong cô lại mong cái cảm giác điện giật ấy kéo dàiii thật lâu… cô chọn cách đứng yên và không nghĩ gì hết và… khép mi lại.

1 giây… 2 giây… 3 giây… 4 giây… những giây tiếp theo…

…

- Cậu là của tớ! Tớ đã đánh dấu rồi đấy nhé! Không được cho bất cứ một boy nào dù già hay trẻ lớn hay bé ngoài tớ đụng tới cậu đâu đấy! _ cậu ra lệnh tổng.

Gật nhẹ

- Bây giờ cười lên nào! _ cậu béo má cô giống mặt cười.

https://thuviensach.vn

Nhưng cô không hề thấy đau, không biết vì không thấy đau hay do cảm giác tê rân rân đang làm cô muội đi nữa.

- Về nha? _ cậu hỏi.

Gật

Và… cô đã chịu để cậu nắm tay đi trên phố.

♥♥♥ + ♥♥♥

FIRST KISS

♥♥♥ + ♥♥♥

(nụ hôn đầu tiên)

…

Hồi hộp? Run run? Ngạt thở? Ngọt ngào? Nồng cháy? Hay… phê phê???

Là thứ cảm giác nào trong số ấy hay là… một thứ cảm giác khác??? @_?

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Sáng hôm sau…

- Thưa nội con đi học. _ cô chào nội gấp gáp rồi chạy đi.

- Cẩn thận!

“Oạch”

Nội la lên cảnh báo cô nhưng không kịp mất rồi, một tư thế vồ ếch không lẫn vào đâu được.

- Ui da… _ cô rên rỉ. – Ôi cái mông tội nghiệp của tôi.

- Nội đã dặn con bao nhiêu lần là đi đứng phải cẩn thận rồi mà không chịu nghe là sao? Con gái con đứa mà…

- Nội ơi nội kéo con đứng dậy giúp con với nội!

- Kệ con! _ nội nói rồi quay mặt đi.

- Ơ Na… cậu bị sao vậy? _ đúng lúc cậu vừa tới thấy cô đo sàn liền đỡ cô đứng dậy.

- Không sao!

- Thui lão vào à. _ có cậu đến nội liền bỏ vào nhà.

https://thuviensach.vn

Chậc mất hình tượng quá Na ơi! Sao mày hậu đậu vậy hả? _ cô tự trách.

- Không sao thật chứ?

- Thật mà, hì đi học đi. _ cô cười trừ.

…

- Na nè! _ cậu gọi nhỏ.

- Ưhm.

- Cuối tuần này…

- Sao?

- Cuối tuần này… bọn mình đến tu viện Maria nha?

- … _ chớp chớp, cô nhìn cậu ngạc nhiên. – Tớ tưởng cậu hứa cho có lệ thôi?

- Ờ thì…

- Mặt cậu đang đỏ kìa. _ cô trêu.

- Làm gì có.

- Có mà, haha trời… giống trái gấc lắm luôn ý.

- Chậc đã bảo là không mà. _ cậu quay sang chỗ khác giấu mặt đi.

- À, Bảo!

- Gì?

https://thuviensach.vn

- Đưa dế mèn của cậu đây! _ cô xòe tay ra trước mặt cậu.

- Làm gì?

- Thì cứ đưa đây.

- … Áaaa hay là kiểm tra tớ hả? Tớ không đáng cho cậu tin à?

- Chậc thì cứ đưa đi mà.

- Không _ cậu khoanh tay trước ngực.

- Bây giờ có đưa không?

- Trong túi ấy, thích thì tự lấy.

Cậu để điện thoại sâu trong túi quần, nghĩ cô không giám lấy nên cậu thách thức.

Cậu đã nhầm to, có chuyện gì mà cô không giám làm một khi đã quyết tâm đâu chứ.

Cô nheo mắt bước lại gần cậu…

- A nhột cậu làm gì đấy? _ cậu nhảy lên.

- Lấy dế mèn trong túi cậu.

- Thôi thôi được rồi, tớ thua tớ thua! _ cậu xin tha.

- Vậy lấy ra đi.

- Nè.

Cô cũng lấy điện thoại của mình ra, thao tác gì đó một hồi với hai chiếc điện thoại rồi cười sung sướng.

https://thuviensach.vn

- Xong! Trả cậu nè.

- Cậu vừa làm gì đấy? _ cậu hỏi.

- Hihi _ cô chỉ cười mà không trả lời.

Nhìn cô khó hiểu nhưng rồi cũng cất điện thoại vào túi và không thắc mắc thêm nữa.

…

“Cầm cây đàn trong tay anh đấy

Anh đàn lên tình ca mới viết

Tặng em tình yêu nhỏ bé là.. là la la lá

Yêu một ai là khi từ trong nghĩ suy là bao đợi mong

Đời em đã vui hơn xưa vì ta đã gần bên nhau

Love me, love me (à ha) kiss me, kiss me (moahh)

Love me, love me (à ha) kiss me, kiss me”

Đi được một đoạn thì có chuông điện thoại reo lên.

Nhưng đã hết nhạc mà không ai bắt máy

- Điện thoại cậu hả? _ cậu hỏi. –Sao cậu không nghe máy?

- Ơ tớ tưởng của cậu. _ cô trả lời.

- Đâu phải nhạc của tớ…

“Cầm cây đàn trong tay anh đấy

https://thuviensach.vn

Anh đàn lên tình ca mới viết

Tặng em tình yêu nhỏ bé là.. là la la lá…”

Nhạc chuông tiếp rục reo lên.

Cậu lấy điện thoại trong túi ra…

“…Love me, love me (à ha) kiss me, kiss me (moahh)

Love me, love me (à ha) kiss me, kiss me…”

Nhìn vào túi mình-nơi âm thanh đó đang reo gọi…

Đúng là điện thoại của cậu.

Cậu đần mặt vì không biết chuyện gì xảy ra với chú dế yêu của mình.

- Nghe đi kìa. _ cô nhắc.

- Dạ!

- …

- Dạ!

- …

- DẠ?

- …

- Dạ!

- …

- Dạ!

https://thuviensach.vn

Mệt nhọc cất điện thoại vào túi, thấy mặt cậu khó coi cô quan tâm

- Có chuyện gì ở nhà cậu à?

Lắc đầu

- Mà này, có phải cậu không? _ cậu hỏi.

- Tớ?

- Nhạc chuông đó.

- Híhí… cậu thích chứ?

- KHÔNG! _ cậu gắt.

- … ực _ cô nuốt khan.

Cậu bước lại, ghé sát mặt cô…

Cậu định làm gì đấy?… Second kiss??? _ cô đang "đấu trí".

Cô nhắm mắt thật chặt > thật chặt…

1 giây… 2 giây… 3 giây…

không có luồng điện nào chạy dọc người cô cả, cô hé một mắt nhìn ra… và… hai mắt… mặt cậu chỉ còn cách mặt cô 1cm…

- Mà là tớ rất thích! _ cậu nói rồi đứng thẳng lên.

Ửng hồng > tái > đỏ > cực đỏ… _ đó là giai đoạn biến sắc của cô.

…

"Cầm cây đàn trong tay anh đấy

https://thuviensach.vn

Anh đàn lên tình ca mới viết

Tặng em tình yêu nhỏ bé là.. là la la lá

Yêu một ai là khi từ trong nghĩ suy là bao đợi mong

Đời em đã vui hơn xưa vì ta đã gần bên nhau

Love me, love me (à ha) kiss me, kiss me (moahh)”

Cậu bấm máy gọi vào số cô từ lúc nào, đến khi chuông đổ cô mới giật mình…

- Hihi… _ cậu tụm tịm.

Thì ra là cùng nhạc chuông, cô bé này… hihi _ cậu đang rên lên vì sướng.

…

Từ trước đến giờ chỉ có cậu biểu lộ tình cảm và là người chủ động nhưng hôm nay có thể thấy tình cảm trong cô đã hoàn toàn lên ngôi, hôm nay cô mới là người dành thế chủ động.

Muốn nhìn cô hoài nhưng nếu nhìn nữa sẽ trễ học mất

- Đi nào! _ cậu khoác qua vai cô đi.

Nếu không có cậu “lôi” đi chắc cô phải ngây ra đó vài tiếng nữa là ít, vốn dĩ cô đã hay thẹn thùng rồi mà.

…

#####

Tan trường…

https://thuviensach.vn

- Kì Lâm! _ cô gọi.

Không trả lời

- Kì Lâm!

Không trả lời, không thèm ngoái nhìn

- Kì Lâm!

Kì Lâm cứ thế chạy đi không thèm đếm xỉa tới lời cô gọi.

- Hôm nay nó bị sao vậy?

- Chịu.

- A Hoàng Lâm! _ cô thấy Hoàng Lâm liền "tóm" lại.

- Bỏ ra! _ Hoàng Lâm lạnh lùng ra lệnh.

- Ơ… _ cô cứng họng.

Hoàng Lâm giật tay cô ra, có lẽ đang rất giận giữ.

Không nói thêm một câu Hoàng Lâm đã bỏ đi.

- Hai đứa này có chuyện gì vậy? _ cậu vuốt cằm suy nghĩ.

- Chắc là có chuyện rồi. _ cô đoán.

- Ôi dào… ghen tuông con bọ xít đó mà. _ thằng Phát Xêkô khoanh tay trước ngực.

- Ghen?

- Ai ghen? _ cậu hỏi.

https://thuviensach.vn

- Hoàng Lâm à không Kì Lâm… mà không… là cả hai.

- Vì cái gì?

- Ơ ghít! _ Phát trả lời.

- Là cái gì? _ cô không hiểu.

- Là không biết.

- Rõ khổ, tiếng Việt không nói còn bày đặt nói tiếng Tây với Tàu. _ cậu mắng.

- Tây Tàu hồi nào, đó là tiếng một dân tộc thiểu số đấy, tao mới học lỏm được của bà cô địa nghe cũng hay nhỉ?

- Ơ ghít. _ cậu trả lời.

- Vậy mà còn nói tao, thôi tao về đây bye!

…

- Đang nghĩ chuyện của song Lâm à? _ đi cùng nhưng thấy cô "tắt đài" cậu hỏi.

- Ưhm!

- Nghĩ ra gì chưa?

Lắc đầu

- Vậy đừng nghĩ nữa kẻo ngộ độc suy nghĩ đó.

- Sao không được, hai đứa nó là…

- Biết rồi, tớ có cách rồi đừng nghĩ nữa.

https://thuviensach.vn

- Cách gì? _ cô mừng rỡ.

- …Tạm thời… chưa nghĩ ra.

- Ôi trời!

- Chậc đã bảo đừng có nghĩ nữa nghe lời đi, bọn nó đã giúp hai đứa mình rất nhiều bây giờ là lúc bọn nó cần mình giúp đỡ sao tớ có thể bỏ mặc được.

Cô bỉu môi, gật gù, bật ngón cái lên.

- Không cần khen, có gì Bảo này không biết chứ. _ cậu vênh mặt.

- Cậu đang chém đấy à?

- Chém gì?

- Bão đến rồi kìa. _ cô ngửa cổ lên trời "phán".

- Cái con người này. _ cậu bóp mũi cô thật mạnh.

- Ui đau thả ra.

- Không thả.

- Đau tớ mà, thả đi.

- Không thả.

- …

- …

♥♥♥ + ♥♥♥

Tối đến…

https://thuviensach.vn

“Cầm cây đàn trong tay anh đấy

Anh đàn lên tình ca mới viết

Tặng em tình yêu nhỏ bé là.. là la la lá

Yêu một ai là khi từ trong nghĩ suy là bao đợi mong

Đời em đã vui hơn xưa vì ta đã gần bên nhau

Love me, love me (à ha) kiss me, kiss me (moahh)”

Màn hình điện thoại cô sáng hiện lên tên “Đồ khốn!”

- Yes! _ cô bắt máy.

- “Cậu ngủ chưa?”

- Ngủ sao nghe được điện thoại cậu, à mà cậu nghĩ ra cách gì chưa?

- “Xítttttt…”

- Sao?

- “Ưm… có.”

- Cách gì?

- “abcdefgh$$$$…”

- Có chắc là được không?

- “May be”

- Dù sao cũng phải thử, mai gặp nha bye!

- “Na!”

https://thuviensach.vn

- Ưhm!

- “Ngoài chuyện đó cậu không có gì để nói với tớ ah?”

- Ưm… tớ… _ cô gãi đầu.

- “Vậy thôi, chúc cậu ngủ đừng ngon! Gặp ác mộng để tớ đến cứu.”

- Mi tu.

“Tút tút tút”

- Tớ mà được ngủ thì có gặp ác mộng chục lần cũng được. _ cậu chán nản.

- Thưa cậu, bà lớn cho gọi cậu! _ một chị giúp việc kính cẩn.

- … _ cậu không trả lời chỉ bước thẳng lên phòng theo lời chị nói.

“Cốc cốc”

- Vào đi!

“Cạch”

- Gia Bảo hả con.

- …

- Sao con chưa chuẩn bị gì? Đừng nói là con định mặc thế này đến đó nha Gia Bảo?

Cậu nhìn lại mình từ chân lên một lượt… giày > quần jean > áo thun.

- Vâng!

https://thuviensach.vn

- Chỗ đó là chỗ nào mà con định mặc thế này đến đó hả Gia Bảo?

- Vậy con phải mặc thế nào? Con thấy như vầy là quá ok rồi, con thấy thoải mái là được.

- Không lẽ con muốn con bé sau bao nhiêu năm gặp lại con trong bộ dạng này sao?

- Trước đây vẫn thế bây giờ vẫn vậy.

- Con đúng thật là…

- Là con yêu nội! _ cậu ôm bà xoay một vòng.

- Thôi thôi nội xin, thả nội xuống.

- Hì

- Chỉ được cái miệng là không ai bằng. _ bà dí nhẹ trán cậu.

…

Ngồi cùng xe bà đến biệt thự Family Rose, xuống xe cậu liền tách khỏi bà và đi một mình.

Qua cách bài trí cũng biết chủ của nó là một người thế nào, âm nhạc nhẹ nhàng nhưng đủ để người ta thấy phấn khích, đồ ăn thức uống,.. tất cả đều mang tính chất nhẹ nhàng nhưng rất sang trọng và tao nhã.

Cậu đút tay vào túi quần đứng một chỗ nhìn một vòng xung quanh mình…

Không thấy người muốn thấy đâu cậu lấy điện thoại ra bấm số gọi đi…

…

https://thuviensach.vn

- Anh hai đến chưa?

- "…"

- Gì?

- "…"

- Hai cho em đu dây à?

- "…"

- Hai! Anh hai! Anh…

"Tút tút tút"

- Lại bẫy em, sao lần nào cũng mắc bẫy vậy hả Bảo? _ cậu nhìn màn hình điện thoại đã tắt mà tự chửi mình.

Bỗng có một bàn tay đặt lên vai cậu… cảm giác không lành…

- Hậy!

- Ai da… _ giọng một cô gái la lên đau đớn. – Ta nè, huuuu thả ra.

- Ta? Ta nào?

- Hu… thằng ranh này, thả ra coi.

- Giám chửi tôi thằng ranh nữa, cô giỏi nói lạy coi? _ cậu xiết chặt tay hơn.

- A ha… ta cứ chửi đấy, nhà ngươi nhanh quên quá nhỉ? Đáng ghét mờ.

- Nói! _ trời tối, ánh điện mập mờ cộng với mái tóc xõa của cô gái nên cậu không nhận ra là ai.

https://thuviensach.vn

- Nghe giọng mà không biết hả? Ta không nói, chừng nào nhà ngươi nhận ra thì thả cũng được hứ.

Nghe cũng có vẻ quen quen… nhưng sao mình không nhớ nhỉ? Khoan… cô ta xưng gì cơ? “Ta – Ngươi”… là…

- Yuu! _ cậu tròn mắt, tay liền nới lỏng.

- Hứ, ta phải băm nhà ngươi ra mới được. _ gái khoanh tay trước ngực với đôi má phập phồng.

- Chà ngươi nhớn nhanh nhỉ? _ cậu vuốt cằm.

- Đừng có đánh trống lảng, giám quên ta hở, còn bao nhiêu năm không liên lạc nữa chứ.

- Sao tự nhiên về đây?

- Để xử ngươi được không?

- Ta hay wuynh ta thì cũng chưa biết. _ cậu vênh mặt.

- Ngươi…

- Ta đây! _ cậu ôm Yuu-một chiếc ôm của hai người bạn đã lâu không gặp.

- Tạm tha cho ngươi lần này đó. _ cuối cùng Yuu cũng nở nụ cười sau bao năm đi xa.

- Đừng tốn công kiếm nữa anh hai không đến được. _ thấy Yuu ngó nghiêng tìm gì đó cậu đoán ngay được suy nghĩ của nàng.

Nhận được câu trả lời từ cậu mặt Yuu có vẻ buồn hẳn.

- Ta có tìm đâu.

https://thuviensach.vn

- Còn phải chối, nhìn ngươi là ta biết rồi.

- Anh ấy còn giận ta ah?

- Không biết.

- Ngươi đúng là…

- Ladies and gentlemen! _ giọng của vị MC cất lên cắt ngang cuộc nói chuyện giữa hai người. – Cảm ơn sự có mặt của qúy vị trong buổi tiệc chào mừng sự trở về của tiểu thư Yuu tại biệt thự Family Rose sau bao nhiêu năm xa nhà đi học.

“Rào rào rào”

- Bây giờ xin mời tiểu thư Yuu có đôi lời phát biểu!

“Rào rào rào”

- Đi đi kìa. _ cậu giục.

- Đợi ta hen.

Cậu nở nụ cười.

- Chào tất cả mọi người! Anh đâu cần đưa em lên mây thế chứ, em là cô gái bình thường chứ tiểu thư gì? Anh có nói thì chỉ cần vác loa lên nói nhỏ với em thôi sao lại nói lớn vậy chứ hihi.

Tất cả mọi người đều bật cười vì sự hóm hỉnh của Yuu.

- Con bé đáng yêu nhỉ? _ bà từ đâu xuất hiện cạnh cậu.

- … _ cậu nhún vai. *Nhưng không bằng Na của con!* _ cậu so sánh. *Không biết giờ này hỏ ngủ chưa ta…?*

https://thuviensach.vn

- Tôi xin tuyên bố bữa tiệc bắt đầu! _ MC tuyên bố.

“Rào rào rào”

Sau tiếng vỗ tay là tiếng nhạc du dương vang lên.

…

- Ta về rồi đây! _ Yuu vỗ vai cậu. – A, con chào nội! _ Yuu cúi đầu lễ phép.

- Chào con! Chắc con đi học vất vả lắm nhỉ?

- Dạ không nội, con rất vui nữa là… hì.

- Bên Nhật có khác Việt Nam lắm không con?

- Dạ không ạ! Tất cả đều rất tốt, con ở đó như được ở Việt Nam-ở quê hương mình vậy. Hìhì…

- Con gái lớn chắc có nhiều anh để ý lắm hen?

- Làm gì có nội!

- Ngươi đang đỏ mặt rồi kìa. _ cậu trêu.

- Đâu đâu có. _ Yuu đưa hai tay lên má.

- Đây nè, nè. _ cậu vẫn chọc Yuu.

- … _ nội cậu nhìn hai đứa vui vẻ cạnh nhau mà nở nụ cười hài lòng.

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Trường học…

Trong khi hai cô cậu đang cười giòn thì…

"RẦM" _ Hoàng Lâm vất cặp lên bàn kèm theo một tiếng đập bàn của mình.

- Mày sao vậy? _ biết lí do tại sao Hoàng Lâm làm thế nhưng cậu vẫn hỏi.

- Xê vào! _ Hoàng Lâm ra lệnh.

- Chỗ này của tao mờ, chỗ mày bên chỗ Ki…

- XÊ VÀO! – Hoàng Lâm trợn mắt quát ngang lời cậu.

Cậu như cái máy lập tức dịch vào trong.

Vẫn cùng bàn nhưng Hoàng Lâm một đầu Kì Lâm một đầu để cô cậu lọt vào giữa như dải phân cách.

- Xítttt Bắc cực. _ cô nhìn Kì Lâm và ghé tai cậu nói nhỏ.

- Àiiiii Nam cực. _ cậu nhìn Hoàng Lâm.

- Chậc sao đến mức này chứ? _ cô mấm môi nói lí nhí.

https://thuviensach.vn

“Hai cực” không cực nào chịu thua cực nào, liên tục hấp thụ nhiệt lạnh khiến trong lớp lúc nào cũng nóng hừng hực.

Đứa nào trong bọn nó nhìn hai tảng băng cũng lắc đầu ngán ngẩm.

- Xem ra cách của cậu chưa thực hiện đã phá sản hoàn toàn rồi. _ cô nhìn cậu đau khổ.

- Haizzz _ cậu thở dài.

****

Vài ngày sau…

Chiến tranh lạnh vẫn chưa nguôi ngoai thậm chí nhiệt độ còn thấp hơn nữa, thời gian song Lâm chiến tranh cũng là khoảng thời gian lớp cô không có sức sống, không giám nói lớn, không giám đùa giỡn, không giám… không giám… vì sợ hai tảng băng kia bắn miểng ra thì tiêu hết.

…

Giờ ăn trưa…

Song lâm không chịu đi đâu dù cho có ai kéo đi cũng không chịu đi chỉ ngồi yên trong lớp nhưng không quan tâm ngó ngàng đến nhau.

…

Căn tin…

Tất cả bọn nó ghép bàn lại chuẩn bị cho “ cuộc họp gia đình” nơi căn tin.

- E hèm _ Kiên hắng giọng. – Hôm nay anh cả tụ tập… à không tổ chức cuộc họp gia đình là để bàn về việc dọn dẹp hai tảng băng bấy lâu của gia đình ta.

https://thuviensach.vn

- Bác có cách gì chưa? _ cô hỏi.

- Đương nhiên là…

Đứa nào cũng căng mắt nhìn anh hai chúng hy vọng.

- Hì… chưa.

- Chả lẽ để bọn nó thế mãi sao? _ Quỳnh lên tiếng.

- Dĩ nhiên là không nên mới có cuộc họp này chứ, có vậy cũng hỏi nữa. _ Phát Xêkô.

- Có ai hiến kế hay không nào? _ cậu hỏi.

- Haizzz _ đứa nào cũng thở dài thượt.

- Chả lẽ bó tay sao? _ Hiền mít ướt.

- Sao bó được, tao nghĩ không có lửa thì khói cũng chả có. Hai đứa nó căng thẳng vậy chắc chắn là do có nguyên nhân nào đó. _ cô suy luận.

- Tưởng gì, điều đó ai chả biết. _ Vy.

- Ý Na là phải tìm được nguyên nhân đó đó hiểu không? _ cậu tiếp lời.

- Wao… _ bọn nó gật gù.

- Đúng là hai trái tim một nhịp đập có khác.

- Hai đứa nó như thế là vì ghen tuông con bọ xít, tao đã nói rồi mờ. _ Phát Xêkô.

- Sao mày biết? _ cậu hỏi.

https://thuviensach.vn

- Sáng hôm đó tao trực nhật nên phải đi học sớm, tình cờ nghe được cuộc cãi vã giữa hai bọn nó nên biết.

- Sao mày không nói sớm?

- Ô có ai hỏi tôi sao? Mà tôi đã nói với hai ông bà còn gì. _ Phát chỉ vào cô và cậu.

- Tôi có cách này các wuynh đệ thấy sao nè! _ cô suy nghĩ và đưa ra ý kiến.

- Cách gì cách gì?

Bọn nó kéo ghế lại gần cô, chụm đầu vào nhau xì xào…

- abc@#$%*fhs%#$@… đó, thấy sao? _ cô hỏi.

- Phải thử mới biết chứ. _ Kiên.

- Đúng đấy! Tiến hành luôn đi. _ Hiền hối thúc.

- Ngày mai là chủ nhật thời gian được nhiều là cơ hội thuận lợi nhất, mọi người đến đó để chuẩn bị trước có gì trục trặc kĩ thuật thì é ò tới nhau hen. _ cô tính nước đi.

- Quyết định vậy đi!

- Ok!

Tất cả đều nhất trí với kế hoạch.

…

“Tùng tùng tùng”

Tiết học cuối cùng cũng kết thúc.

https://thuviensach.vn

Kì Lâm gom đồ đạc cất vào cặp thật nhanh rồi về mất.

Cô cố đuổi theo nhưng vẫn chậm hơn nó vài bước. Ngó ngiêng ra cổng thấy Kì Lâm đang đứng đó cô vội chạy lại.

Nhưng…

Ủa… ai kia? Hình như đang nói chuyện với Kì Lâm… ôi trời! Nó cười kìa, nụ cười cả tuần nay giờ mới thấy. _ cô cố tình đi thêm vài bước nữa để xem cho rõ mặt mũi người đã làm Kì Lâm cười kia.

Ọc _ cô không tin vào mắt mình, cô dụi dụi mắt để nhìn rõ hơn.

Đúng là anh ấy rồi, sao anh ý lại quen được nhỏ này nhỉ?… Không được, phải nói với Gia… _ ý định của cô phút chốc tan biến thành bọt biển khi thấy Hoàng Lâm đang đứng ngay sau mình với ánh mắt vô hồn lạnh lẽo nhìn Kì Lâm cùng anh chàng kia.

Hoàng Lâm quay gót bước đi thật nhanh

- Hoàng Lâm! Hoàng Lâm! _ cậu gọi nhưng Hoàng Lâm vẫn lao đi.

Nghe tiếng cậu gọi Hoàng Lâm, Kì Lâm quay lại xem thì thấy một cảnh tượng không nên thấy kia…

Một cô gái xinh xắn đang có những cử chỉ thân mật với Hoàng Lâm cạnh chiếc mui trần màu đỏ của cô gái.

Cô muốn bịt mắt Kì Lâm lại nhưng tiếc thay nó đã bỏ đi.

- Khoan đã! _ anh bạn kia muốn chạy theo Kì Lâm nhưng cô gọi lại.

- …

https://thuviensach.vn

- Chào anh! _ cô chào nhưng mặt đầy sát khí vì với cô tên này và cả cô gái vô danh kia nữa chính là nguyên nhân biến hai đứa bạn thân của cô thành hai tảng băng.

- Ủa Na, em học trường này à?

- Sao anh biết Kì Lâm?

- Em quen với cô ấy sao?

- Không những quen mà còn thân nữa.

- Ồ trùng hợp nhỉ?

- Không giám.

- Hình như… em có vẻ không vui khi gặp anh?

- Không giám.

- …

- Nói chuyện chút đi!

- … Tùy em.

Anh ta nhận lời và theo cô ra khỏi cổng trường.

- Ơ… sao đi hết còn mình tôi ở đây làm gì? Ahssssss _ cậu vò đầu bứt tóc bực bội.

=:=:=

Từ lúc ngồi xuống ghế cô không nói gì mà chỉ đăm đăm nhìn vào người đối diện mình.

https://thuviensach.vn

- Em nói có chuyện muốn nói với anh?

- Có thể anh cho rằng em can thiệp quá sâu nhưng em không muốn đứng nhìn hai đứa bạn thân nhất tiếp tục thành hai tảng băng thực dụng kia.

- Em cứ nói!

- Anh thích Kì Lâm?

- … Phải!

- Vậy anh nên buông tay thì hơn.

- Tại sao?

- Johnny! Anh có biết nó đã có bạn trai rồi không?

- Anh biết.

- Vậy hãy để yên cho hai người đó đi! Họ thật lòng với nhau mà.

- Còn trái tim anh thì sao? Anh cũng rất thật lòng mà!

- Nhưng nó không phải của anh.

- Cũng không phải của người kia.

- Nhưng anh đang là kẻ thứ ba đó.

- Anh không quan tâm, ai nói kẻ thứ ba không thể dành được trái tim của người mình yêu chứ?

- Yêu một người là làm cho người ấy hạnh phúc chứ không phải dành giật được người ấy mới thôi.

https://thuviensach.vn

- Anh không chộp giật, em có trách thì phải trách cậu bạn kia quá hẹp hòi để anh có cơ hội mới đúng. Chính cậu ta đã hiểu lầm Kì Lâm khiến cô ấy phải khóc, cậu ta đã làm cô ấy khóc chứ không phải làm cô ấy hạnh phúc vậy cậu ta xứng đáng sao?

- Còn bây giờ Kì Lâm có vui vẻ không Johnny? Hay lúc nào cũng như người mất hồn, lâu lâu nở được nụ cười và anh cho đó là cô ấy đã hạnh phúc?

- Vậy em bắt anh phải nhìn cô ấy khóc sao?

- Nhưng…

- Anh xin lỗi! Anh có hẹn. _ Johnny nói rồi nhanh chóng ra khỏi chỗ đó.

(Chắc là các mem đã quên cái anh Johnny rồi đúng không? Chishi sẽ nhắc lại chút để mọi người nhớ nhé! Johnny là anh bạn phục vụ cô gặp đầu tiên ở quán kem cô xin làm lúc trước, là du học sinh đó các bạn nhớ không?)

Buổi tối…

“Yêu một ai là khi từ trong nghĩ suy là bao đợi mong

Đời em đã vui hơn xưa vì ta đã gần bên nhau

Love me, love me (à ha) kiss me, kiss me (moahh)…”

Điện thoại cô rung lên.

- Alo

- “Cậu rảnh không?”

- Ưhm!

https://thuviensach.vn

- “Chỗ cũ nhé!”

- Ưhm!

Là cậu gọi cho cô, hẹn gặp cô ở ngoài không biết có chuyện gì nữa.

…

- Cậu đến lâu chưa? _ cậu hỏi.

- Sớm hơn cậu chút.

- Ờ mà cậu hẹn tớ ra đây có chuyện gì không?

- Là chuyện của Hoàng Lâm.

- Hoàng Lâm? Cậu ta sao rồi?

- Cứ như thằng cõi trên ý.

- Sao?

- Mà hồi trưa cậu đi đâu để tớ lại một mình hở?

- Chuyện đó từ từ nói, nói Hoàng Lâm trước đi!

- Lúc cậu để tớ lại, tớ định về nhưng nghĩ lại thấy Hoàng Lâm với cô bé kia có chút kì lạ nên tớ vội bắt xe chạy theo.

- Rồi sao?

- Hai người đó về nhà Hoàng Lâm.

- Gì?

https://thuviensach.vn

- Hoàng Lâm vừa xuống xe tớ đã chạy lại tặng cậu ta một cú đấm. _ cậu vừa nói vừa diễn tả lại cảnh đó.

- Sao cậu đánh cậu ấy? Sau ấy thì sao?

- Cả ba vào nhà nói chuyện.

- Vậy giữa họ là mối quan hệ…

- Hai chị em họ.

- Hở?

- Nhỏ đó là chị họ của Hoàng Lâm, lớn hơn nó 2 tuổi nhưng bản tính thì cứ cute thế đó. Hai chị em họ thân nhau từ thuở lọt lòng cho đến giờ vẫn tự nhiên thế nên đi đâu cũng bị cho là một cặp.

- Hoàng Lâm đã xong còn nhỏ Kì Lâm mới khổ nè.

- Chuyện gì?

- Abc@#@$@%… _ cô kể lại mọi việc cho cậu nghe.

- Johnny á? _ cậu ngạc nhiên sau khi nghe cô kể lại.

- Cậu nói vừa thôi không chó ra đuổi như bữa trước bây giờ.

- Sao anh ấy lại quen Kì Lâm?

- Không biết nữa.

- … A tớ nhớ rồi.

- Nhớ gì?

- Cậu có nhớ mấy hôm lớp mình đến quán kem không?

https://thuviensach.vn

- Ưhm!

- Lúc đó nhìn ánh mắt Johnny nhìn Kì Lâm có vẻ không bình thường rồi, ai dè anh ấy thích Kì Lâm.

- Vậy sao không nói sớm?

- Thì… tớ thấy không có gì đáng nói nên không nói.

- Thật là bực bội quá đi mà AAAAA…

- Còn kế hoạch…

- Như cũ! _ cô cắt ngang ý cậu.

- …

- Sao nhìn tớ?

- Tớ với cậu giống ông tơ bà nguyệt bất đắc dĩ quá.

- Nô cô chi hihi.

- À mình đi ăn kem đi! _ cậu rủ.

- Ặc giờ này mà ăn kem á?

- Ưhm! Đi nào. _ cậu nói rồi đẩy cô đi cho bằng được.

♥ + ♥

Sáng hôm sau…

Đúng giờ, tất cả bọn nó đều tập trung tại chỗ hẹn-tu viện Maria. Bí mật kéo nhau vào nhà thờ không để Kì Lâm phát hiện bọn nó hì hụi để chuẩn bị cho buổi tối hòa giải lãng mạn hôm nay.

https://thuviensach.vn

Tất cả nhà thờ đều được quét dọn sạch sẽ, những chiếc ghế được bọn nó kê kích lại cho thẳng hàng lối. Nến thơm màu hồng được gắn lên thành những chiếc ghế theo hàng thẳng tắp từ lối vào, còn cả những đóa hoa nhỏ xinh cũng được gắn xen kẽ nữa,… Công tác chuẩn bị đã xong bọn nó rời nhà thờ và chỉ còn đợi đến giờ hoàng đạo tối nay nữa mà thôi.

…

7h tối tại bar…

Ngày cuối tuần, công việc của Quốc đã hết, thời gian qua anh vùi đầu vào công việc để cố quên đi thứ gì đó đang sống trong anh nhưng… anh đã sai. Càng cố quên lại càng nhớ, nỗi buồn trong trong anh ngày càng nhân lên.

Vẫn chọn chỗ cũ, vẫn chiếc bàn cũ, vẫn loại rượu cũ, nhưng… tâm trạng có chắc là là cũ???

“♪ ♫ ♫ ♫ ♪ ♪ ♫ ♪ ♪ ♪ …” _ tiếng đàn khi trước lại vang lên trong đầu anh.

Mày say quá rồi Quốc ạ! Làm gì có ai đàn chứ. _ Quốc cười khảy cho bản thân mình.

Anh đứng dậy, lấy chiếc áo khoác và kéo ghế ra về…

Anh khựng lại khi thấy dáng cô gái bên piano với bản nhạc đó…

“♪ ♪ ♫ ♪ ♪ ♪ ♫ ♪ …”

“Rào rào rào…”

Tràng pháo tay rộn lên mới làm Quốc choàng tỉnh.

Không để thêm lâu, anh bước đến chỗ Gia Linh…

https://thuviensach.vn

- Là tâm trạng gì? _ Quốc hỏi không đầu không đuôi.

Giật mình bởi giọng nói lạ Gia Linh quay sang nhìn Quốc…

- … _ mất một chút để Gia Linh quyết định có nên hay không trả lời. – Yêu.

- Yêu? _ Quốc hỏi lại.

- Đúng!

- Nhưng rõ ràng nó là một “cuốn phim” buồn.

- Ai nói buồn thì không phải là yêu?

- Nhưng tình yêu là phải hạnh phúc.

- Người mình yêu hạnh phúc là đủ.

- Một cuộc tình đơn phương. _ Quốc ngộ ra.

- … _ Gia Linh không trả lời mà nhanh chóng ra khỏi đó.

Có lẽ chính Gia Linh cũng đang muốn chạy trốn thứ cảm xúc như Quốc, thứ cảm xúc mà chỉ những người cùng cảnh ngộ mới có thể hiểu được nó.

+=+=+

Cùng thời gian ấy…

Tu viện Maria, trước thềm nhà thờ…

- Sao mày không vào đó mà gọi tao ra đây? _ Kì Lâm.

- Ngoài này tiện nói chuyện hơn, mày ngồi xuống đi! _ cô kêu Kì Lâm ngồi xuống cạnh mình.

https://thuviensach.vn

- Sao không vào trong nhà thờ mà ngồi ngoài thềm này?

- Chậc, đã bảo ngồi đi mà.

Kì Lâm ngồi như ý cô rồi bất động không nói gì.

- Giữa mày với Hoàng Lâm có chuyện gì nói tao nghe nào!

- Có gì để có chuyện chứ?

- Vậy tại sao hai bọn mày giận nhau?

- Hư… là do tao ngu ngốc thôi, cứ tin và yêu cho lắm vào để bây giờ… hức hức…

- Có phải chuyện cô gái trưa qua đến đón Hoàng Lâm?

- … _ Kì Lâm nhìn cô vài giây rồi ôm mặt bật khóc. – Tao ngốc lắm phải không Na?

- Khờ quá, _ cô kéo Kì Lâm tựa đầu vào vai mình. – Đó là chị họ của cậu ta thôi.

- … Sao cậu biết? Hơn nữa chị em mà khoác vai nhau đi trên phố, hôn nhau lúc tạm biệt, đưa nhau về tận nhà, xem phim, ăn uống, mua sắm… huhuhu ư?

- Hôn á? Ở đâu?

- Hứchức… má.

- Phù… em trai hôn má chị là chuyện bình thường mà.

- Như thế mà bình thường ư?

- Chả lẽ mày ấu trĩ đến mức ghen tuông với một bà chị họ à?

https://thuviensach.vn

- … Tao không tin đó là chị họ.

- Chứ theo mày thì là gì?

- Tao…

- Tao đã nói rồi, đó là chị họ thôi mà.

- …

- Còn mày, mày giải thích sao về mối quan hệ giữa mày với Johnny?

- Bạn.

- Bạn? Tao không tin.

- Chứ mày nghĩ là gì?

- Vậy mày nói tao nghe đi.

- Johnny chỉ là bạn thôi, tao gặp anh ấy ở quán kem vào mấy hôm đi chung với lớp đó mày nhớ không? Sau đó có tình cờ gặp ở ngoài mấy lần, rồi dần dần thành bạn. Mày biết thừa hoàn cảnh của tao, tiền đâu tao đi học thêm chứ? Tao nhờ anh ấy kèm môn Anh cho tao nên tao hay đến quán kem học vào những giờ anh ấy rảnh.

- Thảo nào điểm của mày gần đây tiến bộ thế, nhưng… sao tao làm ở đó mà không nghe Johnny nói cũng chưa bao giờ thấy mày đến?

- Mày làm ca đêm, còn tao đến ca chiều lúc đi học về thì gặp sao được.

- Nhưng sao mày không nói với tao?

- Tao có gì mờ ám đâu mà phải nói chứ.

https://thuviensach.vn

- Đó, mày thấy chưa? Mày không có gì nhưng người khác nhìn vào lại thấy gì cũng giống như chuyện của Hoàng Lâm vậy, giữa cậu ấy và cô gái kia chỉ là chị em họ nhưng mày nhìn vào lại ra… chậc.

- … _ Kì Lâm suy nghĩ về lời cô nói. – Chị em họ sao?

- Ưhm! Chị em họ.

- Nhưng tại sao cậu ấy không nói với tao chứ?

- Cũng như mày nghĩ chả có gì mờ ám thì sao phải nói.

- …

- Bây giờ thì hiểu hết rồi chứ gì?

- … Tao… tao không biết nữa.

- Mày còn cần gì nữa mới chịu tin Hoàng Lâm?

- … Một lời xác nhận từ cậu ấy!

- Vậy mày nhìn đi! _ cô hất mặt về phía cánh cổng nhà thờ.

Kì Lâm quay lại nhưng chỉ là cánh cửa, nó vẫn đóng. Kì Lâm quay sang cô nhưng cũng chỉ nhận được một cái hất mặt của cô về cánh cửa.

Kì Lâm dè dặt bước tới, cầm núm khóa nhưng không chắc lắm nó quay lại nhìn cô lần nữa nhưng chả còn lại gì ngoài màn đêm đen, cô đã đi từ lúc nào.

Hơi sợ nhưng cuối cùng Kì Lâm cũng quyết định đến mở cánh cửa này.

“Cạch”

Có phải là mơ?

https://thuviensach.vn

Nếu là mơ thì quả là một giấc mơ đẹp, một người cầm đóa hoa hồng thật lớn đứng giữa một con đường ngập tràn ánh nến và sắc hoa đang nở nụ cười tỏa nắng với nó…

- Mơ?

- Không phải mơ mà là thật! Tôi là thật.

- Hoàng Lâm?

Hoàng Lâm bước đến gần nó, tay cầm đóa hoa đưa ra trước mặt Kì Lâm.

- Làm bạn gái mình nha Kì Lâm?

- …

- Hãy là một nửa con đường còn lại của mình!

- …

- Được không Kì Lâm?

- … _ đôi mắt Kì Lâm trở nên ướt từ bao giờ.

- Cậu đừng khóc! Tớ xin lỗi!

- Huhuhuhu… _ Kì Lâm chạy lại ôm chặt lấy Hoàng Lâm. – Không! Tớ mới là người phải xin lỗi cậu! Hức… Xin lỗi vì đã không tin cậu! Xin lỗi vì đã hiểu lầm cậu! hứchức.

- Khờ quá, đó là chị họ của mình thôi nếu cậu không thích mình sẽ hạn chế lại. Đừng giận Hoàng Lâm nữa nghen!

Gật gật

- Còn Johnny…

https://thuviensach.vn

- Mình nghe rồi! Cậu không cần phải nói thêm nữa, từ nay chúng mình hãy sống mà quên đi những ngày của một tuần qua nhé!

Gật gật

- Và… hãy làm bạn gái Lâm nhé!

… gật gật

Hoàng Lâm ôm Kì Lâm xoay vòng vòng tròn vòng tròn hạnh phúc của hai đứa nó.

…

Từ phía xa… một ánh mắt theo Kì Lâm từ lúc nó mới đến…

- Anh đã thấy hạnh phúc là gì rồi chứ? _ cô bước đến cạnh Johnny và nói.

Thay cho câu trả lời của anh là sự lặng thinh và quay gót bước đi.

…

- Johnny đi rồi sao? _ cậu hỏi.

- Ưhm!

- Một kết quả đáng mong đợi.

- Nhưng không trọn vẹn.

- … Có thể.

- Hy vọng Johnny sẽ tìm được một nửa còn thiếu của anh ấy vào một ngày không xa.

- Chắc chắn rồi, anh ấy xứng đáng mà.

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Thời gian trôi thật nhanh, mới đó đã gần hết học kì II và kết thúc năm học chuẩn bị cho năm học cuối cấp với những tháng ngày đầy bận rộn phía trước.

Công viên…

- Yahoooo! Em thắng rồi. _ cô nhảy cẫng lên vì vui.

Trận đấu cầu lông 1:1 ngang tài ngang sức cuối cùng cũng phân thắng bại, tốn bao công sức thắng cuộc là phần thưởng xứng đáng dành cho cô.

- Hôm nay tâm trạng em rất tốt! _ Quốc cầm chai nước uống rồi nói.

- Chứ không phải em chơi tốt hả?

- May be.

- Xời…

- Còn không lâu nữa thôi là đến nghỉ hè rồi em nhỉ?

- Dạ sắp rồi anh, thôi hai anh em mình về đi vừa đi vừa nói.

- Ưhm!

…

- Em đã xác định được khối học và ngành học chưa?

https://thuviensach.vn

- Dạ… _ cô lắc đầu.

- Sao vậy? Anh nghĩ em đã có chuẩn bị hết rồi chứ?

- Em không tìm được ngành nào phù hợp với mình cả, trong một khối thì được môn này mất môn kia, khối tạm ổn thì em không thích ngành nào haizzz.

- Vậy em thích làm gì?

- Làm bánh. _ cô không ngần ngại mà trả lời ngay.

"Cốc"

- Ái u…

- Em nói lại anh nghe nào!

- Em biết! Em biết ý anh rồi, chính vì vậy em mới đang tìm trường thi vào nè.

- Em nghĩ được vậy thì tốt còn bây giờ đi dằn cái bụng đã nào.

- Ok! Quy tắc cũ.

Hai con người giữa phố quắc mắt nhìn nhau…

- – Oẳn tù tì ra cái gì ra bữa ăn nè… _ cả hai cùng đọc câu "thần chú"

- Ô hô hô… anh thắng nè, cảm ơn em gái nhiều nhé!

- Grư grư grư… _ cô tức xịt khói, lần nào cũng để thua. – Không có giề.

- …

Đã đi một đoạn mà không thấy Quốc đi cùng, cô quay lại gọi:

https://thuviensach.vn

- Anh muốn mất xuất không hở?

- Em đi trước gọi cho anh luôn đi anh bận chút việc sẽ tới ngay.

Quốc nói rồi vẫy tay ý bảo cô đi trước.

…###…

- Hự _ một tên thanh niên bị Quốc ghì cổ dồn vào tường.

- Tôi đã nói hãy để cho cô ấy yên mà. _ Quốc rít qua kẽ răng.

- Tôi không thích. _ vẫn tên mũ đen với giọn điệu ngạo mạn.

- Cậu muốn gì?

- Cậu không thả sao tôi nói.

Quốc từ từ nới lỏng tay và buông hắn.

- Nói!

- Tôi chỉ làm theo sứ mệnh được giao, nếu cậu muốn biết thêm điều gì đó hãy tự mình tìm hiểu. _ vừa nói xong hắn đã vụt đi đến Quốc cũng không kịp trở tay.

Cậu vẫn còn tin vào hai chữ sứ mệnh sao?

…+…

Hôm nay là ngày cuối tuần nên theo lịch sẽ có hoạt động ở tu viện Maria của cô và cậu.

Siêu thị…

- Cậu mua gì mà lắm đồ vậy Bảo?

https://thuviensach.vn

- Cho mấy nhóc chứ làm gì nữa.

- Có rinh nổi hông đó?

- Đợi tớ lát. _ cậu nói rồi thả tay khỏi xe đẩy.

Tay áo ngắn nên không tốn nhiều thời gian để cậu xắn cao nó lên.

- Cậu làm gì đấy?

- Thấy cái gì đây không? _ cậu gồng tay lên.

- Cái gì? _ cô hỏi.

- Chuột.

- Rồi sao?

- Cậu thấy sao?

- … _ cô bỉu môi, nhíu mày suy nghĩ. – Tạm.

- Đây mới chỉ là chuột con thôi nhé, chuột mẹ đi vắng rồi đó.

- A hahahaha… _ cô cười nắc nẻ như chưa bao giờ được cười, tự biến mình thành nhỏ mắc bệnh khìn khìn trong mắt những người khác.

- Chị này bị động kinh hả mẹ? _ một nhóc giật tay mẹ nó hỏi.

- Hợ… _ cô cháy mặt.

- Hi hi híhíhí… _ cậu kìm chế đến đỏ cả mặt để không cười to. – Hahaha… _ nhưng không nhịn nổi.

- Cậu muốn chết không? _ cô trợn mắt.

https://thuviensach.vn

- A chạyyyy.

Lúc này cậu mà để cô tóm được thì chết là cái chắc

“Yêu một ai là khi từ trong nghĩ suy là bao đợi mong

Đời em đã vui hơn xưa vì ta đã gần bên nhau

Love me, love me (à ha) kiss me, kiss me (moahh)…”

Điện thoại cô đổ chuông, có thể nói nó là anh hùng của cậu.

- Alo!

- “…”

- Dạ?

- “…”

- Nhưng…

- “…”

- Khoan đã!

“Tút tút tút”

- Có chuyện gì vậy? _ thấy cô lạ cậu hỏi.

- Không kịp mất, lẹ lên. _ cô nói rồi bỏ chạy.

- Ơ khoan, còn đồ ở đây…

- Tính sau, bây giờ có việc gấp hơn. _ cô vừa chạy vừa nói.

Nhanh chóng bắt một chiếc taxi đến tu viện Maria…

https://thuviensach.vn

Mới tới cô đã mở cửa vội chạy vào trong

- Đợi tớ lát. _ cô bắt cậu ngồi ngoài xe chờ.

…

Cô chạy vào tìm Kì Lâm

- Hộc hộc hộc… Kì Kì Lâm. _ cô thở không ra hơi.

- Gì mà gấp vậy Na? _ Kì Lâm vẫn tỉnh bơ phơi đồ.

- Đi với tao nhanh lên! _ cô nắm tay Kì Lâm tiếp tục chạy.

- Nhưng đi đâu? _ Kì Lâm kéo cô lại.

- Chậc… hộc hộc… Johnny…

- Có chuyện gì?

- Lên xe rồi tao nói.

Cô kéo Kì Lâm ra tới xe đã thấy Hoàng Lâm đứng đó, nhưng không còn thời gian để thắc mắc mấy chuyện đó, cả bốn cùng yên vị trên xe để bác tài làm phần việc còn lại.

…

Hôm nay là ngày cuối cùng Johnny ở Việt Nam, anh đã kết thúc khóa học của mình và bây giờ là lúc anh phải về nước để giúp đỡ công việc của ba mẹ mình. Không có nhiều bạn bè nên không tốn thời gian để tạm biệt trước khi đi, vả lại anh cũng không muốn nhiều người biết. Muốn gặp Kì Lâm một lần để nói lời tạm biệt nhưng lại sợ không nỡ nên anh quyết định không gặp, vậy mà… đến lúc đến sân bay lại nhớ đến cô. Có phải đơn giản vì

https://thuviensach.vn

muốn tạm biệt cô hay… chỉ có cô mới hiểu được Johnny đang nghĩ gì, cần gì nên anh đã quyết định nói với cô lời ra đi???

Một mình ngồi trong băng ghế chờ chính Johnny cũng không hiểu bản thân mình tại sao lại làm vậy, đã dứt áo ra đi không muốn để lại vết tích tại sao còn nói với cô…???

Trong cuộc đời chạy taxi của bác tài từ giờ về sau chắc sẽ không bao giờ mong gặp lại tứ quái các cô cậu hay những người như tứ quái này thêm một lần nữa.

- YÊN LẶNG! _ đến khi bác tài gắt gỏng bực bội các cô mới chịu ngậm miệng.

Sân bay…

Mỗi đứa một chân chạy khắp sân bay để tìm Johnny, chỉ cần thấy dáng vóc hay linh cảm là anh ấy đều gọi tên.

Sau một hồi đã thấm mệt vì công cuộc tìm kiếm, cô cậu và song Lâm gặp lại nhau

Lắc đầu

Lắc đầu

Lắc đầu

Và…

Lắc đầu

Bốn cái lắc đầu đã thể hiện rõ kết quả

Bọn cô đành bất lực…

https://thuviensach.vn

- Anh ấy đi thật rồi! _ cô nhìn lên chiếc máy bay đang chuẩn bị cất cánh vào bầu trời kia.

Có thể thấy tâm trạng bọn cô buồn thế nào khi nhìn vào mặt họ, thời gian qua họ biết ơn Johnny rất nhiều. Có lẽ không ai buồn hơn Kì Lâm khi anh đi, dù tình cảm không thành nhưng anh luôn đứng sau giúp đỡ nó, từ việc dành nguồn tài trợ cho tu viện Maria, luôn là một người anh trai đứng sau che chở cho em gái, hơn thế còn là một người thầy nó kính trọng,…

- Tại sao? Tại sao anh ấy không nói là sẽ đi? Chả lẽ anh ấy không coi tao là một đứa em gái nữa sao? Hức… _ Kì Lâm nghẹn ngào.

- Anh ấy nhất định sẽ quay lại! _ Hoàng Lâm ôm Kì Lâm gục vào vai mình.

- Hức hức… có lẽ là không…

- …

- Mấy đứa làm gì ở đây vậy?

Giọng một thanh niên từ phía sau bọn cô làm tất cả đều giật mình nai tơ nhìn lại

…

“Chớp chớp chớp…”

- Hức… _ Kì Lâm chạy lại ôm trầm lấy Johnny khiến anh không kịp phản ứng. – Sao anh đi mà không nói với em? Anh không coi em là em gái nữa sao?

- Chả phải bây giờ em gái đang đứng đây với anh trai rồi sao?

- Anh đi thật ạ? _ Kì Lâm nhìn anh.

https://thuviensach.vn

- Ưhm!

Hoàng Lâm và cô cậu bước lại gần Johnny…

- Em tưởng anh lên máy bay rồi. _ cô nói.

- Còn 30’ nữa em à. _ Johnny nhìn đồng hồ và trả lời.

- Phù… làm bọn em tưởng anh đi mất rồi chứ.

- Sắp thôi em.

- …

- Thượng lộ bình an! _ cậu đưa tay ra trước mặt Johnny đợi một cái bắt tay.

- Cám ơn em! _ Johnny vui vẻ.

- Hãy trở lại bất cứ khi nào anh muốn! _ Hoàng Lâm nói.

- Cảm ơn cậu!… _ anh lặng đi một chút rồi cầm tay Kì Lâm đặt vào tay Hoàng Lâm. – Từ giờ tôi giao Kì Lâm cho cậu, hãy chăm sóc và bảo vệ cô em gái của tôi thật tốt!

- Em hứa! _ Hoàng Lâm cười nhẹ.

- Anh đi nhớ giữ gìn sức khỏe, chúc anh thuận buồm xuôi gió trong tất cả! _ Kì Lâm vẫn nghẹn ngào.

- Cảm ơn em gái!

- …

- Anh có thể nói chuyện với em được không Na Na? _ Johnny nhìn cô.

https://thuviensach.vn

- …

- Tớ ra trước đợi cậu. _ hiểu chuyện, cậu nói rồi cùng song Lâm đi trước.

…

- Anh sẽ quay lại chứ?

- Nhất định.

- …

- Cảm ơn em!

- …

- Cảm ơn em vì đã cho anh thấy được thế nào là thực sự yêu! Thấy Kì Lâm tươi cười trong suốt thời gian qua là hạnh phúc nhất đối với anh. Và anh biết chỉ có Hoàng Lâm mới đem lại hạnh phúc cho Kì Lâm. _ Johnny nở nụ cười thanh thản.

- Em rất vui khi anh nghĩ được như vậy!

- Còn em?

- Dạ?

- Đâu là bến bờ hạnh phúc của em?

- … _ cô nhìn ra ngoài, mặt thoáng đỏ.

- Hi anh chỉ hỏi vậy thôi, Gia Bảo là một người đàn ông tốt, hãy biết trân trọng lẫn nhau!

- Cảm ơn anh!

https://thuviensach.vn

- Chuyến bay đến xxx sắp khởi hành xin mời … _ là tiếng thông báo đã đến lúc Johnny phải đi.

- Đến lúc anh phải đi rồi.

- Nhớ giữ liên lạc! _ cô dặn.

- Nhất định! Anh có thể ôm tạm biệt em chứ?

- … Yes! Hihi.

Một cái ôm tạm biệt thật ấm áp, lúc nào cô cũng mang lại cảm giác bình yên nơi mọi người.

Cô đứng nhìn Johnny đến lúc anh khuất hẳn mới chịu quay ra…

…

Cả bốn cùng nhìn lên chiếc máy bay đang dần rút bánh khỏi đường bay lên bầu trời cao vút kia, cùng giơ tay thật cao vẫy chào Johnny, và cùng thầm chúc anh sẽ hạnh phúc.

@@@@

“Vù” _ tiếng động như gió lướt qua khiến người ta dựng tóc gáy.

Một mình Quốc trên đường…

…Bỗng

Sau lưng anh…

Một bàn tay lạnh buốt đang ngày càng tiến gần gáy Quốc… mỗi lúc một gần… một gần…

https://thuviensach.vn

- Hậy… _ theo phản xạ con nhà võ anh rút chân né sang một bên đưa tay thủ thế "dự chiến".

- Bác nè bác nè! _ old lady vội la lên.

Thì ra là bác lao công vẫn thường quét con đường này về đêm mà anh quen.

- Phù… bác làm con tưởng…

- Tưởng ma chứ gì?

- Dạ?

- Thanh niên các cậu bây giờ nhát thế, cứ như chúng tôi ngày xưa băng qua rừng qua suối trong đêm thâu làm nhiệm vụ mà có sợ ma ó phương nào đâu.

- Dạ con đâu có sợ ma, chỉ là phản xạ tự nhiên thôi bác.

- Ưhm! Theo phản xạ tự nhiên của nỗi sợ ma, bác biết mà.

- Con…

- Thôi muộn rồi con về nghỉ đi bác làm tiếp đây.

- Dạ vâng! Bác cẩn thận, con về.

- Haizzz đúng là giới trẻ ngày nay. _ bác lắc đầu.

…

- Có lẽ mình phản ứng quá mạnh chăng? _ Quốc chẹp miệng.

Nhưng rõ ràng anh vẫn không nguôi được cảm giác một bàn tay lạnh, cứng chắc đang tiến đến sau gáy mình. Cảm giác nhột nhột khiến anh cứ

https://thuviensach.vn

mãi dùng tay xoa cổ mà không hiểu có chuyện gì đang xảy ra.

…

Về đến nhà, anh đút tay vào túi lấy chìa khóa mở cửa…

Nhưng… chút tập trung cho việc mở khóa đã khiến anh mất đi sự cảnh giác của mình…

“Xẻng” _ chùm chìa khóa trên tay Quốc rơi xuống đất.

Trực giác của Quốc nãy giờ là không sai.

- Ặc… ặc… _ một cánh tay rắn chắc xiết lấy cổ Quốc làm anh không thở nổi.

Cố gắng dùng cùi chỏ chỏ thục vào bụng hắn nhưng đã bị tay kia của hắn khóa chặt.

- Nói! Thằng Tuấn đâu? _ một giọng nói lạnh thấu xương tủy khì khè bên tai Quốc.

- Tao… hự… không… ặc… biết.

- Mày muốn sống hay muốn giữ cái bí mật đó xuống mồ? _ hắn rít qua kẽ răng.

- Tao… tao đã nói… ặc… tao không biết.

- Không sao, hư _ hắn kéo dài câu nói và cười khảy. – Vẫn còn con nhỏ em gái nó mà.

- Mày… _ nghe hắn nhắc đến tên cô, Quốc điên lên. – Mày muốn đụng đến cô ấy… ặc… thì bước qua xác tao trước… ặc ặc.

- Hư _ lại một cái cười khảy.

https://thuviensach.vn

Sau khi đạt được mục đích hắn dần buông lỏng cánh tay, Quốc rã rời khụy xuống thềm cửa thở dốc.

- Khụ khụ khụ… ặc ặc… hộc hộc hộc… khụ… Mày… mày là ai? _ Quốc cố nhìn mặt hắn ta sau chiếc mũ phớt đen đã che hết mặt.

- Không nhận ra tôi sao người anh em? _ giọng hắn thay đổi 180o, không còn vẻ lạnh lẽo hoang dại trong đó.

Quốc nhíu mày cố nhớ ra giọng nói ấy… Không phải giọng của tên khốn tk2… vậy là ai???

- Ai là anh em với kẻ định ra tay sát hại mình? _ Quốc nói.

- Hahahaha… _ hắn cười lớn.

- Buồn cười lắm sao? _ Quốc nhếch mép.

- Haizzz _ hắn từ từ đưa tay lên đầu.

Quốc đoán hắn có ý định gì đó liền lùi lại và đứng dậy

Chiếc mũ dần dần rời khỏi đầu hắn để lộ khuôn mặt anh tuấn với đôi mắt xoáy sâu vô đáy khiến một ai khi đã bị ánh mắt ấy “thôi miên” sẽ bị xoáy theo vào đó mãi mãi.

Quốc loạng choạng dựa vào bức tường sau lưng mới có thể đứng vững.

- Có cần sợ tôi đến thế không? _ hắn lại cười.

- Cậu…

- Tôi đây! Thằng bạn chuyên ăn bám của cậu đã về đây.

- … _ Quốc lặng thêm vài giây. – Tuấn! _ Quốc chỉ thốt lên được mỗi tên anh và vội ôm anh thật chặt.

https://thuviensach.vn

Cái ôm của hai thằng bạn đã ra đi rất lâu mới trở lại.

…

Quốc mở cửa để Tuấn vào nhà…

Anh pha hai pha tách cafe nóng hổi đưa cho Tuấn một tách, tách còn lại cho mình.

- Cậu vẫn giữ loại cafe này à?

- Her tôi dành phần cho thằng bạn ăn hại chờ ngày nó về tiếp tục ăn hại đây.

- Cảm ơn anh bạn! _ Tuấn bật ngón cái lên. – Ưm… ngon! Thanks cái nữa!

- Cậu vẫn như xưa nhỉ? Trong hoàn cảnh nào cũng có thể cười và đùa được.

- Cảm ơn quá khen vì đó là tài sản của tôi mà.

- Hahaha… _ Quốc cười lớn. *Còn câu nói "Tự tin chính là tài sản của tôi" là của ai nhỉ? Haizzz đúng là hai anh em này* _ Quốc bỗng nghĩ đến cô.

- Cười gì?

- Không có gì. _ Quốc xua tay. – Lần này cậu về…

- Cậu hãy cẩn thận! Cho cậu và cả cho bé Na, rời khỏi MK không có nghĩa cậu hoàn toàn thoát khỏi con cáo già đó, cậu hiểu ý tôi chứ? _ Tuấn cắt ngang câu hỏi của Quốc.

- Chính vì vậy mà tk2 đã thả vó đúng không?

https://thuviensach.vn

- Cậu hiểu là được rồi.

- …

- Mà này. _ Tuấn gọi.

- Ưhm.

- Cậu vẫn còn dùng thứ mật ngữ đó à?

- Mật ngữ? _ Quốc hỏi lại.

- Thả vó. _ Tuấn nhắc lại.

- Cậu nghĩ có thể quên những ngày đó không?

- Tốt nhất là không.

- Tại sao?

- Để biết rằng muốn sống thì phải chết như thế nào.

- Câu nói hay nhất từ một con sâu đục thân tôi từng nghe. _ Quốc nhướn mày.

- Đến lúc tôi phải đi rồi, cảm ơn cậu vì còn nhớ con sâu đục thân. _ Tuấn đặt tách cafe còn bốc khói xuống bàn và đứng dậy.

- Cậu không gặp bé Na sao? Cô bé rất nhớ anh trai.

- Làm ơn giữ kín giúp tôi! Cậu hiểu hơn ai hết lí do mà.

Nói ngắn gọn rồi đội lại chiếc mũ che mặt, kéo khóa kín cổ và chỉ mất 5 giây để anh Tuấn rời khỏi nhà Quốc.

…

https://thuviensach.vn

Không đơn giản để khiến Tuấn xuất hiện trở lại, chắc chắn đó không chỉ là một lời cảnh báo đề phòng anh muốn nhắn tới Quốc. Liệu Quốc có hiểu được dụng ý của anh không???

Chúng ta vẫn còn là một cặp ăn ý chứ anh bạn? _ Quốc nhìn tách cafe còn lại trên bàn của Tuấn và tự hỏi.

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Tối nay là buổi tối cuối tuần dễ thở, không ngột ngạt lo lắng hay tất bật với đèn sách nữa vì mai là ngày bắt đầu thi rồi nên cô tự cổ vũ cho mình bằng việc vào bếp và làm những chiếc bánh thật ngon.

- Cậu làm gì đấy? _ đúng lúc cậu tới thấy cô đang loay hoay liền hỏi.

- Cậu nhìn mà không biết à?

- Nhưng vẫn thích nghe cậu trả lời, hè. Có cần anh phụ một tay không cô bé? Hôhô

- Cậu muốn làm anh trái quất này không hở? _ cô xắn tay áo, cầm trái quất lên xoay xoay.

- Ô kế! Em cứ tự nhiên, anh bất động rồi đây. _ cậu đứng im, khoanh tay trước ngực.

"Vèo" _ quả quất xẹt qua mặt cậu bay trúng tường rớt xuống.

- Giám né hả? Đứng yên đó cho tớ. _ cô gầm gừ, tìm cách đến gần cậu.

"Xẻng… kỉnh… vù… kịch…xeng…" _ những âm thanh chói tai.

Kết quả sau một hồi đại chiến là những nguyên liệu đều bị phá hết, kem, bột, đậu, sữa, trứng,… dính khắp nơi, cả trên người hai con người ấy nữa.

- Haha nhìn mặt cậu kìa, giống cat mới ngủ dậy quá. _ cậu cười sung sướng.

https://thuviensach.vn

- Her nhìn lại cậu đi, có khác tớ là mấy không?

- Thôi được rồi, cậu là cat tớ cũng là cat hai đứa mình là một đôi cat lovely. _ cậu đến khoác vai cô nói.

- Hứ, cậu… _ cô định cãi lại.

- Cậu còn nói nữa tớ kiss luôn đấy! _ cậu dọa.

- Hựm _ cô vội vàng đưa hai tay bịt kín miệng, nhìn cậu nuốt khan.

- Biết điều thì tốt! Ngoan lắm, haha. Thôi đi rửa mặt mũi đi nào, bẩn hết rồi. _ cậu nói rồi đẩy cô vào WC.

…

Hơi vất vả để dọn dẹp bãi chiến trường và làm lại mẻ bánh khác nhưng cuối cùng những chiếc bánh thơm ngon mong đợi cũng ra lò.

- Nóng quá! Tớ sắp bốc hơi được rồi đây, làm bánh mà cực thiệt. _ cậu than.

- Cậu muốn bớt nóng không?

- Cậu có cách gì à?

Gật gật

- Nói!

- Thấy tủ lạnh không? _ cô hất mặt về phía tủ lạnh.

- Ưhm!

- Vào đó đăng kí tạm trú đi.

https://thuviensach.vn

- Ọc…

- Hahahaha _ cô khoái trí.

Nhìn cô cười thôi không cần vào tủ lạnh làm mát cậu cũng hạ nhiệt rồi.

- Na nè! _ sắc mặt cậu bỗng đổi 180o.

- Sao… tự nhiên cậu… cậu ốm à?

- Cậu đã xác định được trường vào chưa?

- … _ cô ngạc nhiên. – Sao tự nhiên cậu hỏi thế? Cũng còn lâu mà.

- Với tớ là quá trễ rồi.

- … _ cô tròn xoe mắt không hiểu cậu đang nói gì.

- Thật ra… _ cậu định nói ra chuyện gia đình của mình nhưng khi nhìn vào ánh mắt cô họng cậu bị đông cứng lại.

- Có chuyện gì? _ cô vẫn đang nghe cậu nói.

- Haizzz cũng không có gì, hì. _ cậu cười trừ.

- Ước mơ của cậu là gì? _ cô hỏi.

- Ước mơ? _ cậu hỏi lại.

Đây là lần đầu tiên có người hỏi cậu về ước mơ của mình, cậu nên trả lời câu hỏi này thế nào đây???

- Tớ không có.

- Gì? Vậy cậu muốn làm gì với tương lai của cậu hở?

https://thuviensach.vn

Muốn chứ, muốn đến phát điên lên được. Nhưng tương lai của tớ không nằm trong tay tớ Na à, giá như cậu hiểu được điều ấy!

- Điều tớ muốn ở cao lắm, giống như sao trên trời vậy có lẽ không bao giờ tớ với tới nó.

- … _ cô nhíu mày suy nghĩ. – Đi theo tớ. _ cô nói rồi kéo tuột tay cậu đi.

Không biết trong bộ não lắm chiêu trò của cô đang nghĩ gì nữa, lại bày trò gì đây???

…

- Wooo mát quá, trên này đúng là tuyệt thật! _ cậu dang tay đón những cơn gió mát rượi.

Thì ra cô dắt cậu lên nóc nhà-nơi mà cô cho là bí mật, cũng là nơi gần với những ngôi sao, gần với bầu trời nhất.

- Mà sao… tự nhiên cậu lại đưa tớ lên đây? _ cậu hỏi.

- Đây là nơi gần với những ngôi sao nhất.

- … _ cậu ngửa cổ nhìn lên bầu trời lấp lánh những ngôi sao đêm. – Rồi sao?

- Hítttt hàaa… _ cô hít thở một hơi thật sâu, duỗi chân và chống tay ra sau. – Khi này tớ cảm thấy mình gần với mục tiêu nhất.

- Vậy mục tiêu bây giờ của cậu là gì? _ cậu hỏi.

- … _ cô nhíu mày. – Không biết nữa.

- Haizzzzz… ya đã quá.

https://thuviensach.vn

- Cậu làm gì đấy? _ cô bối rối không biết phải làm sao khi cậu bất ngờ ngả lưng và nằm lên đùi mình.

- Bây giờ tớ chỉ ước được thế này là thích. _ cậu nhắm nghiền mắt, nở nụ cười sảng khoái.

- Tránh ra nào, kì quá đi.

Cậu liền bật dậy trân mắt nhìn cô.

- Với tớ mà cậu nói là kì á?

- …

Tỏ thái độ xong cậu nhấc tay cô lên, nằm lại xuống đùi cô và nắm tay cô thật chặt trong tay mình; cứ như nếu buông tay cô dù cho là nới lỏng thôi cũng sẽ mất cô mãi mãi vậy. Chưa bao giờ trông cậu lạ như hôm nay, bỗng nhiên nhắc đến những chuyện gọi là tương lai, còn cái nắm tay thật chặt này nghĩa là sao??? Cậu đang lo lắng chăng? Lo lắng một điều gì đó… thật mông lung.

♥♥♥ + ♥♥♥

…

Tất cả đều đang rất tốt, lớp cô đã quay về trạng thái bình thường, song Lâm đã hòa và thành một cặp thực sự, việc thi cử không có gì là trở ngại với tất cả các cô, cả tên mũ đen khó ưa cũng không thấy xuất hiện cạnh cô nữa. Dường như mọi thứ đang thuận theo chiều gió nhưng trong cơn gió đó mang theo những gì thì không ai biết được, liệu mọi việc tốt đẹp còn được lâu???

…

https://thuviensach.vn

Từ khi bước vào ngày thi đầu tiên, cả cô và cậu đều quyết tâm phải đạt được kết quả tốt nên chỉ vùi đầu vào học và thi. không còn những khoảng thời gian bên nhau nhiều nhưng mỗi buổi sáng hai người vẫn đi học chung, vẫn kể nhau nghe những gì thú vị của nhau, vẫn thốt những câu ngô nghê khiến đối phương xuyến xao và… vẫn lắng nghe nhịp đập trái tim mình từ lồng ngực đang thổn thức. Chỉ mong những ngày này qua nhanh để hai người có thể quay lại với nhịp sống bình thường.

…

- Wooo … wooo hôlêeeeeee…

“vù vù… vèo…”

Đó là tất cả những âm thanh người ta có thể nghe được khi đi ngang qua lớp cô.

Thi xong, những tài liệu ôn thi lẫn sách vở đều bị bọn nó đưa ra chơi trò tung hứng hết để ăn mừng.

- Phút cuối cùng cũng trôi qua, thật là thoải mái quá đi mà! Aaaaaaaaa _ Phát Xêkô vươn vai.

- Hôm nay tao có thể về nhà mà yên giấc với chiếc giường yêu quý của tao rồi, ưmmmmm tao nhớ nó chết được ý! _ Hiền mít ướt.

- Xítttttt còn tao… tao phải ăn một bữa thật nhiều thật nhiềuuuuuuu để bù cho những ngày tháng tao mất ăn, chẹp chẹp. _ Quỳnh.

- Chưa ăn mà đã thế kia thì ăn nữa còn nhớn phải biết anh hai nhẩy! Hêhê _ Hoàng Lâm quay sang Kiên nháy mắt.

- Có muốn ăn chanh không kưng? _ Quỳnh cầm trái chanh tung tung trên tay mình.

https://thuviensach.vn

- Ực… _ Hoàng Lâm nuốt khan.

Biệt hiệu Quỳnh đại chanh quả không sai, đứa nào cũng phải thừa nhận điều ấy. Không biết nhỏ Quỳnh "tích trữ" kiểu gì mà lúc nào cạnh nó cũng có chanh vậy không biết.

====:

Biệt thự Hoàng Gia…

"Cốc cốc cốc"

- Vào đi!

"Cạch"

- Về rồi hả con, ngồi đi. _ bà tháo chiếc kính xuống, ngồi nghiêm chỉnh lại.

- Có chuyện gì mà nội gọi con về gấp vậy nội?

- Con không đoán ra sao?

- Nội không nói sao con biết ạ.

- Hôm nay là ngày con kết thúc ngày thi cuối cùng đúng không?

- Vâng!

- Con đã đủ 18, bây giờ là lúc con phải thực hiện nghĩa vụ của mình rồi đó.

- Nghĩa vụ. _ cậu nhắc lại lời bà.

- Con thấy lạ lắm sao?

https://thuviensach.vn

- Nghĩa vụ duy nhất của con bây giờ là có trách nhiệm với bản thân mình, chả phải nội đã nói thế sao ạ?

- Không lẽ con không có lí tưởng hay hoài bão gì cho tương lai à? Con phải lo cho sự nghiệp tiền đồ của mình đi chứ.

- Con được phép có nó cho riêng mình sao? _ cậu nói giọng bất cần.

- Gia Bảo, con nói vậy nghĩa là sao? Lí tưởng và hoài bão của người đàn ông còn điều gì khác ngoài sự nghiệp nữa?

- Với con, con chỉ cần được làm chủ bản thân mình, đó là lí tưởng và hoài bão duy nhất của con.

- Ta không cần biết đó là gì, ngay ngày mai con hãy vào công ty học việc từ Gia Huy đi.

- Con vẫn còn là một học sinh cấp III, còn chưa tốt nghiệp. Hơn nữa con không thích và không phù hợp với việc đó. _ cậu bắt đầu to tiếng.

- Đó chỉ là vấn đề thời gian, con đã 18 và bây giờ là quá trễ. Gia Huy khi mới còn là một cậu bé đã bắt đầu làm quen với những công việc nhỏ nhất liên quan tới gia đình rồi, bằng tuổi con nó đã là trưởng phòng kinh doanh rồi đó.

- Anh Huy khác con khác, con không phải anh ấy, không phải ai cũng cam chịu theo sự an bài của người khác. Con không muốn mình trở thành người như anh ấy, một người không biết đến thứ gọi là cảm xúc. Ngày nào cũng một vẻ mặt sắt đá gặp mọi người, tất cả những người anh gặp đều là đối tác, không bạn bè không người yêu không vui cũng chả buồn chỉ có sự cô đơn. Trong đầu lúc nào cũng chỉ có sự tính toán của bộn bề công việc.

- Vì đó là điều mà một người đàn ông phải hướng tới để đến thành công.

https://thuviensach.vn

- Thành công là khi ngồi trên một đống tiền và biến những thứ gọi là niềm vui và hạnh phúc trở thành những điều xa xỉ ư?

Dưới nhà…

- Có chuyện gì vậy zú? _ Gia Huy vừa đi làm về đã nghe có to tiếng, anh lo lắng hỏi zú.

- … _ zú lắc đầu lo lắng không kém anh. – Zú không biết nữa, chưa bao giờ giữa hai người họ căng thẳng thế, con lên liền đi lên xem có chuyện gì xảy ra không zú sợ…

Không để zú nói hết câu Gia Huy vội chạy lên.

…

- Nội đã từng một lần hỏi xem anh ấy muốn gì, thích gì và cần gì chưa? Con tin anh hai cũng muốn được tự mình làm chủ bản thân như con dù chỉ là một lần, nhưng trách nhiệm và cái gia trưởng độc tài của nhà này đã trói chặt anh hai khiến anh ấy không thể làm khác mà thôi. Nội đã từng nghĩ qua nội làm vậy thật tàn nhẫn và độc ác với anh hai không?

“Chát”

1 giây… 2 giây… …

Nhìn dáng người đàn ông đứng trước mặt mình cậu không tin vào mắt mình đó là người anh trai “tội nghiệp” mình đang nhắc tới.

Một cái tát là sự trừng phạt nhẹ nhất của Gia Huy với tư cách người là một người anh hay đúng hơn là người trụ cột trong gia đình dành cho cậu-đứa em trai ngang ngạnh.

Không hành động, không nói gì, không phản ứng, chỉ đứng nhìn anh hai mình thật kĩ, cậu trở nên bất động và cảm thấy nhỏ bé trước con người này.

https://thuviensach.vn

- Em có biết mình vừa nói gì không? _ Gia Huy hỏi với giọng bình thường nhưng cậu nhận ra đó là lời trách mắng nặng nề nhất đối với mình từ ánh mắt Gia Huy nhìn cậu.

- Đương nhiên là em biết.

- Biết? Em biết mà vẫn nói?

- Vậy anh có biết tại sao em biết mà vẫn nói không?

- Em ngông nghênh như vậy là quá đủ rồi đó Gia Bảo.

- Anh không cần phải đánh trống lảng, chính anh mới là người không biết gì cả. Mà không, là anh biết anh biết rất rõ nhưng chả qua anh không muốn biết mà thôi. Chính vì vậy anh đã trở thành một người gia trưởng và độc tài thực thụ…

“Chát”

Chưa nói hết câu cậu đã bị Gia Huy phạt thêm một cái tát bên má còn lại.

- …Cảm ơn anh hai! Thế cho nó cân, một bên thì hơi nhẹ thế này cho thoải mái. _ giọng điệu của cậu lúc này như hồi chuông rung lên nói rằng cậu đã chính thức quay lại con người “hoang dại” của ngày xưa.

- Gia Bảo! _ bà chỉ biết gọi tên cậu vì lúc này không còn lời lẽ nào có thể nói hơn.

- Con đi trước, chào anh hai em đi! _ cậu nói với ánh mắt vô cảm nhìn anh trai và bà rồi đút tay vào túi quay đi.

…

Rời khỏi biệt thự cậu đi lang thang trên đường như cái xác không hồn, chỉ đi theo sự quen thuộc của đôi chân mình. Đến khi cậu giật mình nhìn lại

https://thuviensach.vn

thì đã đứng trước cổng công viên…

Công viên này gắn với cậu rất nhiều kỉ niệm, không ai biết rằng nơi này đã từng có một gia đình với những ngày cuối tuần vui vẻ, tại nơi này từng có một nhóc hay ngủ bờ nằm bụi cũng tại nơi này lần đầu tiên cậu biết đến cái gì gọi là sự nỗ lực và niềm khát khao cháy bỏng phải chiến thắng-chính là lần đấu cầu lông với cô.

Phải rồi… là cô, nỗi nhớ cô chợt dâng lên cồn cào trong cậu…

…

Đứng ngoài cổng nhìn lên ánh đèn nơi phòng cô hắt ra, cậu không biết nên làm gì vào lúc này. Gọi cô? Hay đi vào? Hay nên về thì hơn???…

Cậu lấy điện thoại trong túi ra chạm vào màn hình khiến nó sáng lên ảnh hai người, cậu chạm liên tục vào màn hình để mong nó không tắt…

…

- “Alo!” _ là giọng của cô.

Không biết cậu ấn nút gọi cho cô từ lúc nào, đến khi nghe giọng cô cậu bối rối.

- … _ không biết nên nói gì, cậu chỉ áp điện thoại vào tai mà không trả lời.

- “Alo, cậu gọi cho tớ có gì không Bảo?”

- …

…

- Lạ nhỉ, sao gọi mà không nói gì. _ cô thắc mắc.

https://thuviensach.vn

Không lẽ có chuyện gì với cậu ấy?

- Alo! Cậu nói gì đi chứ cậu làm tớ lo đó. _ cô lo lắng.

- “Cậu ngủ chưa?” _ cuối cùng đầu dây bên kia cũng trả lời.

- Phù… cậu cậu có biết cậu đã góp phần làm tim tớ mau hết hạn sử dụng không Bảo??? Ực… phù…

- “Tớ xin lỗi!”

- Khoan đã, có chuyện gì với cậu phải không? Cậu đang ở đâu?

- “Không có gì.”

- Cậu đang ở đâu?

- …

- Nói!

“Tút tút tút”

Theo phản xạ từ lúc có cậu, cô vội mở tung cửa chạy ra ban công nhìn xuống dưới cổng.

- BẢO!

Nghe tiếng cô cậu ngẩng đầu lên.

- Cậu, cậu đứng yên đấy cho tớ! _ cô chỉ tay xuống chỗ cậu đang đứng và ra lệnh.

Cô dùng hết tốc độ để phi thân xuống gặp cậu.

…

https://thuviensach.vn

- Sao đến mà không vào? Sao đang nói mà cúp máy là sao?

- Máy tớ mới hết pin.

- Vậy sao không vào nhà?

- Tớ… tớ chỉ đi ngang qua thôi.

- … _ cô nhìn cậu dò xét. – Cậu đang dấu tớ điều gì đúng không?

- …

- Có đúng không? _ cô hỏi lại, tiến gần lại cậu. – Gia Bảo! Má cậu bị sao vậy? Sao lại sưng đỏ lên thế này? _ cô đưa hai tay ôm lấy má cậu.

- …

- Cậu…

Chưa nói hết cậu đã tiến lại ôm cô thật chặt…

- Gia… gia Bảo… _ cô bất ngờ.

- Chỉ cần một chút thôi, hãy cứ thế này, một chút thôi mà! Làm ơn! _ cậu thì thầm.

Có lẽ cậu chỉ cần hơi ấm của cô để tiếp thêm sức mạnh, thế là đủ đối với cậu.

Đáp lại, cô vòng tay ra sau lưng cậu xoa xoa cho sự ấm áp được tăng lên gấp bội.

Cậu nhắm nghiền mắt, tĩnh lặng trong giây phút bình yên này *Cảm ơn cậu vì đã đến trong đời tớ!*

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 36

5h30'…

"Renggggggggggggggg…"

"Rầm" _ cô với tay đập mạnh lên đầu giường.

…

"Renggggggggggggggggggg…"

- Ahsssssss để xíu nữa đi mà. _ cô "van xin" chiếc đồng hồ với giọng ngái ngủ.

"Renggggg…"

Nhưng không nghe lời thỉnh cầu từ cô chuông đồng hồ vẫn reo.

- Aaaaaaaa đã bảo cho tí nữa mà. _ cô đạp tung chăn khỏi giường, ngồi bật dậy với đầu tóc rối tung quay lại cầm đồng hồ tắt chuông. – AAAAAAAAA _ cô nhìn vào mặt đồng hồ hét lên. – Gì? 5h53'37" mình hẹn dậy sớm rồi mà. Hu… _ cô vội nhảy xuống giường lật đật chuẩn bị.

…

"Bịch bịch bịch…" _ cô chạy hấp tấp xuống cầu thang.

- Nội con đi học!

https://thuviensach.vn

- Ăn sáng đã… _ chưa kịp nói hết đã không còn thấy bóng dáng cô đâu nữa.

Không hiểu có chuyện gì mà hôm nay cô vội vã đến thế, có phải ngày thi, ngày hẹn hay ngày học như bình thường đâu. Đã kết thúc chương trình học rồi mà.

…

Cô không đi theo hướng con đường hàng ngày cô vẫn đi trên đó để đến trường mà chạy theo hướng ngược lại.

Cách đó 10 căn nhà…

Thì ra cô chạy đến tìm cậu, trái lại với vẻ tất bật của cô cậu có vẻ rất từ tốn giờ này vẫn đang chăn êm nệm ấm trên giường.

- Grư grư… _ cô giận dữ. – Đã hẹn với người ta rồi mà vẫn còn nằm đây à? Dậy! Dậy mauuu! _ cô lật tung chăn của cậu ra.

- Ưmmmmm… ồn ào quá. _ cậu vẫn nghiền mắt, dùng chân khều khều kiếm chăn rồi kéo lên đắp kín người lại.

- Bây giờ cậu có dậy không? Cậu biết bây giờ là mấy giờ rồi không? _ cô lại lật chăn ra.

- Không biết, không biết gì hết, tớ chỉ biết tớ…tớ…tơ… khò…khò…

- Áaaaaaaa _ cô nắm chặt hai tay gồng mình lên. – Tóm lại là vẫn thích ngủ phải không?

Gật gật _ cậu nhắm mắt ngủ mà vẫn gật được trong vô thức.

- Hừ _ cô không thèm nói thêm, bỏ đi trước.

https://thuviensach.vn

“Huỵnh” _ có cánh tay rắn chắc kéo cô lại làm cô ngã xuống giường cậu.

Cậu kéo cô ngã đúng vào vòng tay mình, ôm cô thật chặt trên giường ngủ ngon lành (giống bé yêu ôm gấu bông ngủ ý mọi người)

- Bà xã nóng tính quá, nằm ngủ cùng anh có phải tốt hơn không?

- Cậu… có thả không? _ cô rít qua kẽ răng.

Trái lại cậu càng xiết chặt tay hơn.

- Không thả phải không?

- …

- Lần cuối, có thả không?

- …

Ngược lại với điều cô muốn, mỗi lần cô hỏi cậu càng xiết chặt tay hơn.

- Lần chót, có thả không?

- …

- Lần này thì hết rồi, xin lỗi cậu nhưng mà cái này là do cậu tự chuốc lấy đấy nhé! _ cô nghiến răng trèo trẹo.

Nhắm mắt, nắm chặt hai tay, gồng mình, co chân và…

- Yaaaaaaaaaa…

“Huỵch… bịch…”

Cô duỗi chân đạp cậu khỏi giường rớt xuống đất. Một tư thế vồ ếch không lẫn vào đâu được, tư thế chổng mông lên trời hận trời vô đối cắm cổ

https://thuviensach.vn

xuống đất hận đất vô biên ấy ngay lập tức đã được ghi danh vào sách đỏ của những kiểu dáng vồ ếch không bao giờ đụng hàng.

- … Ui yaaaa _ cậu rên rỉ, nằm dưới đất ăn vạ.

- Tớ đã cảnh báo rồi ai bảo cứ thích lì đòn chi.

- Xítttt ui ya… gãi cổ tôi rồi.

- Gãy cổ mà cậu còn nói được, còn ngóc dậy được thì không phải gãy hạng xoàng đâu nhé! _ cô khoanh tay trước ngực.

- Dìu tớ lên nào! _ cậu đưa tay ra với với.

- Để cậu ngủ tiếp chứ gì?

Gật gật

- Cậu có biết hôm nay là ngày gì? Có nhớ hôm qua hứa với tớ gì không?

- Hôm nay? Lời hứa hôm qua? _ cậu vẫn ngái ngủ.

- Cậu… cậu hừhừ _ cô rít qua kẽ răng. – Đừng nói là cậu quên nhé!

- Hì… "gật gật".

- Oh my god! _ cô đưa tay lên trán chịu thua. – Là ngày thông báo kết quả năm học, là ngày nhận lại đồ, là ngày tiễn chân nhỏ Vy đi du học, là ngày…

"Vèo" _ cậu lướt nhanh như gió vào WC mà không cần thêm một động thái nào của cô nữa.

- Ngoan ngoãn biết điều thế ngay từ đầu có tốt không. _ cô chẹp miệng.

3' sau

https://thuviensach.vn

- Thế này đã men lì chưa vợ? _ cậu xuất hiện trở lại với bộ đồng phục chỉnh tề và đầu tóc gọn gàng, đứng tựa vào tường tạo dáng.

Cô từ tốn bước lại gần cậu, nhìn một lượt từ trên xuống dưới.

“Cốc”

- Ui ya ha.

- Bây giờ mà còn có thời gian để tạo mẫu nữa hả? Mà cậu mới xưng hô với tớ cái kiểu gì đấy? Có muốn…

- Thôi thôi thôi, thôi không muốn đâu. Lên đường đến trường nào! _ cậu đeo cặp và mở cửa. – Ấy ấy có chuyện gì nữa vậy? _ cậu vừa mở cửa còn chân trong chân ngoài đã bị cô lôi cổ vào trở lại.

- Gấp hết chăn mền lại rồi đi đâu mới được đi. _ cô khoanh tay trước ngực, hất mặt xuống chiếc giường còn bề bộn chăn mền.

Còn cách nào ngoài cách nghe lời cô nữa đâu, lủi thủi dọn dẹp giường xong tươm tất hai người bắt đầu lên đường đến trường.

…

“Tùng tùng tùng”

Tiếng trống vừa dứt cũng là lúc chân hai cô cậu lọt qua cửa lớp.

- Phù… _ cậu thở phào.

- Mém tí là gặp bác bảo vệ yêu dấu đời tôi rồi. _ cô.

- Uầy uầy… _ Kiên mới thấy cô với cậu đã sáng mắt.

- Chậc chậc_ Quỳnh khoanh tay trước ngực chẹp miệng.

https://thuviensach.vn

- Mới sáng sớm đã tình tứ thấy ớn chưa kìa anh em. _ Hoàng Lâm bỉu môi.

Đứa nào cũng đăm đăm nhìn hai người rồi nói bla… bla… trong khi cô cậu không hiểu chuyện gì đang xảy ra nên mặt cứ nghệt ra như ngỗng "…"

- Có chuyện gì vậy? _ cô hỏi.

Bọn nó không trả lời mà chỉ cười khoái trá.

- Bọn này bị động kinh hả Na? _ cậu ghé tai cô hỏi nhỏ.

- Động cái con khỉ của mày á ở đó mà động. _ Kiên đập tay nhẹ từ sau ót cậu lên. – Nhìn lại sợi dây của hai anh chị đi kìa!

- Đâu? _ cậu hỏi.

- Hai bàn tay của em đây anh nắm tay em đi, hai bàn tay của em… _ Kì Lâm vừa hát vừa đưa hai tay mình họa.

Hai người nhìn xuống tay mình… như có luồng điện chạy qua, cô vội giật tay ra khỏi tay cậu nhưng cậu giữ thật chặt không cho cô toại nguyện. Nếu bỏ ra bây giờ khác nào mối quan hệ của cô cậu như hai kẻ đang lén lút thậm thụt.

- Thì sao? Bọn mày ghen tị vì không được thế này hở? Có cần tao cho chút hưởng xái không? _ cậu vẫn nắm tay cô và kéo về chỗ.

- Ặc bọn tao nhìn thôi cũng muốn xái mắt cá luôn rồi nè. _ Kiên.

- À mà nhỏ Vy đâu rồi? _ cô nhìn quanh không thấy Vy đâu liền hỏi.

Nghe nhắc đến Vy mặt đứa nào cũng xụ xuống.

- Sao vậy? _ cô hỏi lại.

https://thuviensach.vn

- Nó đi rồi. _ Kì Lâm trả lời.

- Lâu chưa? _ cô như lò xo liền bật dậy.

- Đêm qua. _ Quỳnh.

- Sao nó nói là đêm nay mà.

- Vy sợ gặp bọn mình lại không nỡ nên đổi vé đi tối qua rồi. _ Kiên.

- Tại sao…

- Bọn mày thôi đi! _ Phát Xêkô nổi quạu rồi bỏ ra ngoài.

- …

Ai cũng hiểu được tại sao Phát như vậy, Vy đi hơn ai hết Phát là người thấy buồn và trống trải nhất mà.

- Phát sao vậy mấy đứa? _ đúng lúc thầy Khánh bước vào lớp.

- … _ không đứa nào trả lời.

- Sao tía thấy Phát có vẻ rất bực bội?

- Vy đi rồi tía. _ Kiên.

- … _ thầy nhíu mày suy nghĩ. – Ra vậy, tía nghĩ Vy sẽ nhanh chóng quay về thôi mà mấy đứa cố gắng giúp Phát vượt qua mấy ngày khó khăn này nhé! _ thầy nháy mắt với bọn nó.

- Ực… _ đứa nào cũng nuốt khan tròn xoe mắt nhìn tía của tụi nó, tía hôm nay có phải tía của tụi nó không ? Còn động thái nháy mắt kia của thầy cộng lời nói “giúp Phát vượt qua” ấy nữa. không cần nghĩ thêm tóc gáy đứa nào cũng dựng ngược lên hết trơn rồi.

https://thuviensach.vn

…

- Kết quả có chưa tía ơi? _ Kiên.

- … _ thầy Khánh nghe Kiên hỏi liền thay đổi sắc mặt lộ rõ vẻ thất vọng.

- Haizzz vậy là tiêu rồi. _ Kì Lâm thở dài.

- Vui có, buồn cũng có nhưng tốt nhất các con hãy tự đi xem thì hơn! _ thầy nói rồi xách cặp ra ngoài.

- Đi xem gấp đi chứ ngồi đây xíu nữa chắc tao thành chuột nướng mất. _ một đứa toát mồ hôi hột đề nghị.

- Đi làm gì, nhìn mặt tía là biết thua te tua rồi. _ Hoàng Lâm.

- Biết đâu tía chỉ nói thế để tạo bất ngờ thôi, không đi sao biết được. _ Kì Lâm.

“Rầm” _ Quỳnh đứng dậy kèm theo tiếng đập bàn.

- Tao quyết định rồi. _ Quỳnh chỉ kết luận rồi bỏ ra ngoài.

- Đi đâu vậy? _ Kiên hỏi khi Quỳnh đi qua bàn Kiên.

- Đến bảng tin chứ làm gì.

- Ơ đợi! _ Kiên chạy theo.

Tiếp theo là tất cả anh em còn lại đều ùn ùn nối gót theo anh chị hai của chúng.

Quỳnh và Kiên dẫn đầu bọn nó đến bảng tin, trông “đội quân” thì bình thường thôi nhưng tính “sát thương” rất cao. Biết điều ấy nên học sinh các lớp khác chỉ tròn mắt nhìn và tránh đường cho bọn nó đi.

https://thuviensach.vn

- Khoan đã các wuynh đệ! _ Quỳnh đứng lại đưa tay giơ lên ra hiệu.

- Có chuyện gì vậy đại tỷ? _ cậu hỏi.

- Lát nữa đề nghị mọi người coi bảng xếp hạng từ dưới lên, cấm coi từ trên xuống!

- Why?

- Cứ làm thế đi!

Nói xong Quỳnh tiếp tục dẫn đầu đến bảng tin.

Bảng tin đây rồi, theo lời Quỳnh bọn nó mới đến đã cắm mắt xuống vị trí cuối bảng, đầu tiên là vị trí 50 – 49… 33

- AAAAAAAAAAAAA… _ đưa mắt tới vị trí 33 một đứa reo lên.

- Có chuyện gì vậy? _ những đứa đang chen lấn phía sau hỏi.

- Thằng thằng thằng…

- Thằng nào?

- Thằng Xêkô nhà mình, nó nó nó xếp ở 33 nè.

- Hả???

- Phát?

Đứa nào cũng choáng vì Phát được xếp trong bảng này, lại còn là vị trí 33-vị trí mà trong mơ cũng chưa đứa nào nghĩ đến với học lực của Phát.

- Thấy chưa tao đã bảo là tía chỉ nói thế thôi mà.

Bọn nó tiếp tục lần lên cao…

https://thuviensach.vn

…

- Hợ… ực… ngất _ Hiền bỗng ngất lịm đi.

Bọn nó phải đỡ Hiền, lay người và làm mọi cách để Hiền tỉnh nhưng vẫn bất động.

- Bọn mày xê ra! _ cô ra lệnh.

- Làm gì?

- Để tao làm nó tỉnh chứ sao. _ cô xắn tay áo, khép kín năm ngón tay bay vút lên không trung để chuẩn bị hạ cánh xuống thì…

- Em tỉnh rồi! Tỉnh rồi, không cần phiền đến đôi tay ngọc ngà của chị Na Na nữa đâu, hềhề. _ Hiền bỗng đứng bật dậy, đưa tay thủ thế cười trừ.

- Biết thì tốt, có chuyện gì mà mày…

- Con Vy…

- Gì? Vy có con á? _ Phát từ đâu tới nhảy dựng lên.

- Haizzz không! Là… thôi bọn mày nhìn lên bảng tin đi, hạng 10 đó.

Lập tức như camera tất cả mọi cặp mắt đều gián vào số 10

Bọn nó được dịp đi từ bất ngờ này đến ngã ngửa khác, số 10-hạng 10 đó là của nhỏ Vy. Hai đứa nó bình thường học lực chỉ đứng góc lớp vậy mà hôm nay được kệ tên lên “bảng vàng” đứng.

- Wao wao mắt tao bình thường đúng không? Không so le trong hay đồng vị đúng không? _ Kiên chỉ vào mắt mình quay qua hỏi cậu.

- Tao cũng nghĩ thế, hờ. _ cậu trả lời.

https://thuviensach.vn

- Động lực nào khiến hai anh chị ấy… ực… cao vậy bọn mày?

Lắc đầu

- Hết rồi! _ trong lúc bọn nó đang mải mê chuyện Phát và Vy thì một nhóc nói lớn.

- ???

Tất cả ánh mắt lại chuyển đối tượng sang nhóc ấy.

- Nhà mình hết rồi, lên đến hạng cao nhất chỉ có hai người đó lọt vào bảng thôi. _ Kiên.

- Dù sao cậu cũng cố hết sức rồi đừng quá thất vọng! _ cậu an ủi cô.

- Tớ biết mà, chỉ hơi buồn xí hì.

- Tất cả về nhà nào! _ Quỳnh lại dẫn "các em" về nhà.

Cô vẫn đứng nhìn kĩ lên bảng tin thêm chút nữa.

- Về thôi Na! _ cậu gọi khéo cô.

- …

"Yêu một ai là khi từ trong nghĩ suy là bao đợi mong

Đời em đã vui hơn xưa vì ta đã gần bên nhau

Love me, love me (à ha) kiss me, kiss me (moahh)…"

Túi cậu rung lên.

- Đợi tớ xíu! _ cậu nói với cô.

https://thuviensach.vn

Gật gật

Lấy điện thoại trong túi ra nhìn vào màn hình đang sáng cậu do dự nhưng rồi cũng quyết định…

- … _ cậu chạm vào nút nhận cuộc gọi trên màn hình rồi áp vào tai nghe mà không nói gì.

- "…"

- …

"Rụp"

Từ đầu đến cuối cuộc thoại cậu chỉ yên lặng nghe giọng nói từ đầu dây bên kia phát ra mà không đá động lại câu nào. Sau cuộc điện thoại cậu đứng bất động giữa sân trường trong tiếng gọi của cô nãy giờ.

- Bảo! _ cô lay tay cậu.

- Hả? … À ừ, mình đi.

Rốt cuộc ai là chủ nhân của số điện thoại vừa rồi? Nội dung của cuộc điện thoại đó là gì? Tại sao nó khiến cậu suy nghĩ và có vẻ lo lắng và bất an đến thế???

…

- Hoàng Gia Bảo! _ vừa đi được vài bước thì có giọng một người gọi cậu thật lớn từ phía sau.

Chương 36.1

- Hoàng Gia Bảo! _ vừa đi được vài bước thì có giọng một người gọi cậu thật lớn từ phía sau.

https://thuviensach.vn

Cậu quay lại bởi tiếng gọi, chưa kịp phản ứng gì khi thấy khuôn mặt người đó thì…

- Đi với ta nào! _ Yuu chạy đến kéo phựt tay cậu đi trong ánh mắt ngạc nhiên của cô.

- Có chuyện gì? _ cậu vằng tay Yuu ra, lộ rõ vẻ mặt không mấy vui vẻ.

- Chậc có chuyện ta mới đến tìm ngươi được chắc?

- Đừng có ngươi ta với người nữa có gì thì nói lẹ đi. _ cậu gắt.

- Ờ… thì anh được chưa?

- Có chuyện gì?

Liếc mắt qua cô một lần rồi Yuu nghến chân lên ghé vào tai cậu nói nhỏ chuyện gì đó, không biết có chuyện gì mà khi vừa nghe xong cậu liền chạy đi đến cả câu chào cô cũng chưa kịp nói.

- Đợi em! _ Yuu cũng chạy theo.

- Ba… _ cô định gọi cậu nhưng thấy cậu gấp vậy chắc chắn là có việc quan trọng nên thôi, cô đứng đến khi thấy Yuu chạy khuất cổng trường được một chút mới về lớp.

…

Ra khỏi cổng trường đã có sẵn xe Yuu đợi ở đó, Yuu và cậu lên xe để đến gặp bà cậu. Không biết rồi chuyện sẽ ra sao…???

Ngồi trên xe cậu nhìn ra bên ngoài qua cửa xe nghĩ về cuộc nói chuyện giữa bà và cậu hôm qua…

** – Đã lâu chưa?

https://thuviensach.vn

- Cái gì lâu ạ?

- Con bé đó, có phải nó là nguyên nhân khiến con như thế không?

- Cô ấy không phải người nội có thể gọi là con bé.

- Vậy là rõ rồi, chính nó đã dập tắt tương lai của con, nó cho con ăn bùa mê hay thuốc lú mà khiến cháu ta trở nên nhu nhược vậy hả Gia Bảo?

- Không phải bùa hay thuốc mà là trái tim, cô ấy đã cho con biết thế nào được gọi là con người.

- Con người nhu nhược sao?

- Tóm lại ý nội muốn là gì?

- Đến nước này ta không phải chạy vòng thêm nữa, con hãy chọn đi!

- … Chọn?

- Con bé đó hoặc ta.

- Nội… hờ… con không nghĩ là nội sẽ có ý nghĩ trẻ con đó.

- Ta chỉ muốn tốt cho con thôi.

- Tốt? Chính con hiểu hơn ai hết đều gì là tốt với bản thân mình.

- Con muốn vẹn đôi đường sao Gia Bảo? Con đường chỉ có một chứ không phải đôi con hãy chọn đi!

- Nếu con chọn mà được như ý con muốn thì nội không phải nội con và con cũng không phải con ba con.

- Con nói vậy là sao, Gia Bảo? Sao con lại nhắc đến…

https://thuviensach.vn

- Có phải ngày xưa nội cũng buộc ba con chọn thế này không?

- Con…

- Chính vì vậy mà ba luôn bắt con phải tự lập, con còn nghĩ ba vô cảm với con hóa ra đó là sự chuẩn bị cho ngày hôm nay.

- Chính vì đàn bà mà bây giờ nó mới lặng thinh dưới nền đất lạnh giá kia con biết không? Con muốn ta đứng nhìn cháu ta dẫm lên vết xe đổ của cha nó mà không làm gì sao? Khi ba con đi tất cả đều đứng trên bờ vực thẳm, chỉ cần một làn gió thật nhẹ thôi cũng đủ để xô tất cả xuống vực, xuýt chút nữa bà lão này phải dắt hai đứa cháu còn thơ ra đường ăn xin, phải mất bao công lao gầy dựng lại của ta và anh hai con để có ngày hôm nay. Là một trong hai đứa cháu duy nhất của ta con phải phụ giúp anh trai mình, sau này tất cả cũng là của con mà.

- Những gì của con phải do con tự tạo nên. Tất cả những gì là công sức của người khác không phải của con.

- Con hãy nghỉ học đi, học cũng như không, điều cần bây giờ là thực tiễn và khả năng làm việc. Và hãy cắt đứt với con bé đó đi! Sẽ không có kết quả gì đâu.

- Không bao giờ, con sẽ luôn sống, cùng đi học và cùng cô ấy…

- Sao con cứ cứng đầu khó bảo vậy Gia Bảo? chả lẽ… trước khi nhắm mắt con bắt ta nhìn đứa cháu yêu của mình đi lầm đường lạc lối thế sao Gia Bảo?

- Nội! Nội đừng bao giờ lấy cái chết để ràng buộc con bất cứ chuyện gì, con chào nội!**

…

https://thuviensach.vn

++++

Ngồi trong lớp nhưng cô không thể thôi suy nghĩ theo cậu, mắt cứ đờ ra trông vô cảm đến ngây dại.

- Mày vẫn buồn kết quả à? _ Kì Lâm hỏi cô.

- …Không.

- Sao tao thấy mày như người mất hồn vậy? Mà… Bảo đâu?

- Đi rồi.

- Đi đâu?

Lắc đầu

- Na Na! Mày nên lấy tên Đậu Thị Cành Cây thì hợp hơn đó, hồn vía lúc nào cũng như đậu trên cây hết trơn.

Lắc đầu

- Ôi trời, nó còn không nghe tui đang nói gì nữa nè. _ Kì Lâm lắc đầu bó tay.

- Có chuyện gì vậy? _ Hoàng Lâm hỏi Kì Lâm.

Lắc đầu

- U… bữa nay thuốc lắc đầu phát tán rộng rãi quá. _ Hoàng Lâm thán.

- Na! _ Kiên gọi.

- …

- Trần Na Na!

https://thuviensach.vn

- Hở?

- Có người gặp kìa. _ Kiên bật ngón cái chỉ hướng ra cửa.

- Ai vậy? _ cô ngạc nhiên hỏi.

- Chịu. _ Kiên nhún vai.

- …

…

++++

Biệt thự Hoàng Gia…

Vừa xuống xe cậu đã chạy thẳng vào nhà, bước một lần lên mấy bậc thang để nhanh đến phòng nội cậu.

“Cạch”

- … _ cậu lặng người khi nhìn bà đang ngủ trên giường.

- Em về rồi à.

Cậu định lại gần giường bà thì Gia Huy kéo tay cậu cản lại.

- Nội mới thiếp được chút thôi, ra ngoài nói chuyện với anh một lát. _ Gia Huy nói rồi mở cửa ra trước.

Nhìn bà thêm chút nữa rồi cậu cũng theo Gia Huy ra ngoài.

Gia Huy vào phòng làm việc của anh lấy sẵn một chai Cognac và hai chiếc ly đợi cậu.

- Ngồi đi. _ Huy nói rồi rót rượu lần lượt ra hai chiếc ly trên bàn.

https://thuviensach.vn

- Rượu sao?

- Ưhm!

- Bình thường có bao giờ anh đụng đến thứ này đâu.

- Là em không thấy không phải anh không đụng, uống đi. _ Gia Huy nói rồi cầm một ly lên lắc nhẹ, đưa lên mũi ngửi và nhấm nháp chút đầu lưỡi để lấy vị.

- Bình thường anh cấm em đụng tới rượu mà.

- Đó là vì em chưa tới tuổi có thể uống.

Hiểu đôi phần ý trong câu nói của anh cậu cầm ly rượu lên tay, nhìn qua anh Huy và bắt trước như anh.

- Em cũng khá đấy!

- Học anh thôi, chắc không đơn giản là chỉ ngồi uống rượu nhỉ.

- Em còn nhớ ba nói gì trước khi đi không?

- …

- Anh không muốn ép em, hãy làm những gì em nghĩ nó là tốt với em và tuyệt đối không được hối hận.

- Vì lời của ba sao?

- Em nghĩ sao?

- Nếu vậy anh hai đã không khuyên em đến với Na Na.

- Má còn đau không?

https://thuviensach.vn

- … _ cậu cười nhẹ, uống thêm ngụm rượu cay xè. – Em quên lâu rồi.

- Anh muốn nhờ em một việc.

Nhìn anh vài giây rồi đặt ly rượu xuống bàn:

- Em nghe.

- Em có thể chiều bà lần này được không?

- Anh muốn em là một đứa cháu ngoan hay là em trai anh?

- Cả hai.

- Có thể sao?

Gia Huy cầm ly rượu lên tay xoay xoay quan sát…

- Loại Cognac này chỉ uống ở nhiệt độ thường, nếu quá nóng hay quá lạnh sẽ hỏng ngay. Nếu em biết dung hòa hai nhiệt độ nóng lạnh quanh em về trạng thái bình thường thì sẽ ổn thôi, điều quan trọng em có ở nhiệt độ bình thường hay không.

- Ý anh…

- Vừa đi học vừa vào công ty phụ anh, em có thể làm được mà.

- …

- Em vào đó thì làm được gì chứ?

- Sử dụng những gì em có, hai bàn tay và cái đầu nhạy bén.

- Em có sao? _ cậu nói rồi cầm ly rượu uống hết một ngụm lớn.

https://thuviensach.vn

Gia Huy đứng dậy, đến mở chiếc tủ có khóa bằng mật khẩu lấy ra một sấp tập vẽ và đặt trước mặt cậu.

- Em còn nhớ chứ?

Cậu cầm sấp vẽ lên tay, lật xem từng tờ với những cảm xúc hỗn độn đang cuộn lên trong cậu.

- Anh còn giữ sao?

- Những mẫu thiết kế độc nhất vô nhị này anh có thể không giữ sao?

- Nhưng nó chỉ là những nét vẽ nguệch ngoạc của một đứa bé 5 tuổi, nó không làm được gì hết.

- Vậy còn cái này? _ Gia Huy đẩy một chiếc hộp có vẻ ngoài sang trọng sang cậu.

Đặt tập giấy xuống, cầm chiếc hộp trên tay, cậu từ từ mở ra xem.

- Cái này… _ cậu ngạc nhiên.

- Chính nó đã cứu công ty trong thời gian đứng bên bờ vực thẳm, đó là sản phẩm chính trong bộ thiết kế trang sức Mama In My Heart của đứa trẻ 5 tuổi đó.

- …

- Anh xin lỗi vì chưa hỏi ý kiến em đã lấy nó.

- Sao anh tìm được tập vẽ này? Em nhớ đã quăng nó vào xọt rác rồi mà.

- Nhờ zú đó! Zú thấy nên đưa cho anh.

- Anh? Lúc ấy anh cũng đâu hơn em là mấy tuổi, sao…

https://thuviensach.vn

- Anh cũng không tin vì sao lúc ấy mình gan góc đến thế, cầm bản vẽ của em đến đứng trước bà và kết quả không tồi tẹo nào.

- …

- Hãy lấy lại niềm tin sự đam mê và kiêu hãnh của một cậu bé 5 tuổi trước kia đi Gia Bảo! Chả phải em muốn theo nghiệp mẹ sao? Bây giờ là lúc em đáp lại sự kì vọng của ba mẹ và đối diện với chính bản thân em!

- Em đã không vẽ lâu lắm rồi.

- Nhưng…

- Anh đừng nói nữa!

- … Hãy suy nghĩ kĩ về chuyện này!

Cậu đứng dậy chuẩn bị bước chân khỏi cửa thì Gia Huy nói thêm:

- Em đã thành thật tất cả với Na Na chưa?

- …

- Dù em muốn hay không nhưng trước khi bà đột quỵ đã chuẩn bị tổ chức một buổi dạ tiệc để giới thiệu em vào giới trong ngành.

- Tại sao bà lại tự ý…

- Em hiểu bà mà, thời gian và địa điểm của buổi tiệc anh sẽ báo lại với em sau.

- …

- Đó là cơ hội tốt cho cả hai đứa đó! _ Gia Huy gợi ý.

- …

https://thuviensach.vn

Tan học…

Một mình cô trên đường, cầm điện thoại trên tay mà không làm gì chỉ nhìn vào màn hình suy nghĩ và đợi chờ điều gì đó.

Dù không muốn nghĩ nhưng hình ảnh cậu và cô gái lạ hoắc cứ hiện lên trong đầu cô, cả câu hỏi *Cô gái đó là ai? Tại sao Bảo có vẻ lo lắng và vội vã đến vậy? Tại sao cậu không gọi cho cô? Tại sao…? Tại sao…?…*

- AAAAA… Trần Na Na, mày rảnh quá ha! _ cô tự pưng vào đầu mình một "quả ổi" – Có gì thì cậu ấy sẽ nói thôi, phải tin cậu ấy chứ!… Nhưng… còn cái này tính sao? _ cô rút chiếc phong thư trong túi ra, trên đó có dòng chữ được viết nắn nót "To: Hoàng Gia Bảo & Trần Na Na".

Cô nhíu mày, mấm môi suy nghĩ… định bóc xem thử rồi lại thôi vì thư này gửi cho cả hai người nếu cô tự mở xem trước thì không nên chút nào. Nhưng cái tính tò mò cứ sôi xục trong cô và…

"Cộp"

- Hờ 1…2…3… sao nhiều tiếng chim hót vậy trời???

Là tiếng vo ve ù ù trong tai cô thì có, vì tội tâm hồn của nàng Đậu Thị Cành Cây mà đi lọt vào bồn cây đụng trúng thân cây làm u một cục to tướng.

- Ui ya… cái đầu của tôi. _ cô chống tay đứng dậy rên rỉ.

- Ahssssss _ vừa trấn tĩnh mình được vài giây cô lại nhảy lên. – Nhưng còn nhỏ váy xòe da trắng tóc vàng mắt to kia là sao??? Áaaa thật là… bực mình quá đi mà. _ cô vò đầu bứt tóc, chân đá phăng viên đá dưới chân.

"Bộp"

https://thuviensach.vn

- Hự… _ xa xa có một người từ từ khụy xuống trước mắt cô, nằm co coắp như tôm luộc, mặt đỏ như gấc không thốt được câu nào.

- Ực… _ cô nuốt khan.

Mày lại vừa làm gì nữa vậy Na? _ cô nhìn người đó sợ hãi.

Bây giờ làm sao đây??? _ cô quýnh lên.

- Á a… ui ya ha… xít a. _ mãi đến vài phút sau người đó mới thốt lên nỗi đau được.

Cô quay lưng, co dò định dông thẳng thì…

- Này cô kia! Cô đứng lại đó! Xítttt aaaa… chắc bộ ấm chén mình bể hết rồi quá. _ người đó rên rỉ với khuôn mặt tái mét.

Cô thấy run lên nhưng cố bình tĩnh để quay lại nhìn người đó…

- Hề… _ cô nhếch môi.

- Cô đứng đó cho tôi! _ người đó đứng dậy nhưng có vẻ ngượng ngạo vì còn quá đau.

(Một viên đá với công lực của cô ngay hạ bộ người ta mà không đau sao được *hí*)

Người đó cà nhắt từ từ tiến lại gần cô.

- Tiêu mày rồi Na ơi! 1…2…3…

“Vèo”

Cô dồn hết sức chạy hết xít oát vụt qua mặt người đó.

https://thuviensach.vn

- Hơ… tưởng thoát dễ dàng vậy sao bé??? _ người đó nghiến răng trèo trẹo, lắc đầu "rắc" nhìn về phía cô đang "phi"tới với cặp mắt phực lửa đang bùng lên dữ dội.

(Lạy thánh Ala mong cho cô tai qua nạn khỏi lần này!!!)

…

Chương 36.2

- Hộc hộc… sức chạy của mình vậy chắc hắn không đuổi kịp đâu. _ chạy được một quãng cô dừng lại, chống hai tay lên gối thở dốc.

- Cần gì phải chạy bằng sức em gái. _ giọng một man từ phía sau như ngọn gió đông lạnh thổi tóc gáy cô dựng ngược lên.

- Ực… _ cô nuốt khan, từ từ xoay người lại phía sau nhìn… – Phù _ cô thở phào khi không thấy ai.

…

- AAA _ cô giật mình thảng thốt té xuống đất khi quay lại đã chạm phải mặt man đó.

Đứng khoanh tay trước ngực với đôi mắt chỉ muốn nuốt chửng cô.

- … Yo… you _ cô lắp bắp khi nhìn kĩ ra khuôn mặt man kia.

- Thì ra là người quen, quen biết nhau cả sao lại chơi ác vậy cô bé?

- Ai ai ai quen biết gì với người như anh.

- Em gái không nhớ vậy để anh nhắc cho nhớ nhé, gặp lần một ở hẻm nhỏ, lần hai ở sân bay, và lần này là lần ba, lần nào cũng nói chuyện "rôm rả" vậy không phải quen thì là gì? Nhưng sao lần nào em cũng làm anh đau

https://thuviensach.vn

đớn hết vậy? Quá tam ba bận, lần này thì anh không thể chiều em thêm nữa rồi. _ hắn nói rồi tiến lại gần cô, nhìn cô bằng ánh mắt sáng quắc.

- Anh…anh định làm gì đó? _ cô giật lùi về phía sau.

Nhưng hắn vẫn tiến tới…

- Đứng lại! _ cô đưa tay lên không trung làm hiệu ngăn lại.

Vô dụng thôi, hắn vẫn tiến đến…

Hắn bắt lấy cổ tay cô kéo dậy nhưng cô không chịu, định dùng món quyền của mình để hạ hắn nhưng với người như hắn thì muốn hạ là rất khó. Cô bị tay hắn bóp chặt cổ tay mình mà không thể vùng ra được.

- Tôi xin lỗi! Có phải tôi cố ý đá viên đá vào… _ cô nhún mình xin lỗi, đang nói thì vội dừng lại khi nhớ đến điểm viên đá ấy hạ cánh.

- Vào đâu? _ hắn trừng mắt nhìn cô.

- Ờ thì… _ cô liếc mắt xuống dưới mà không giám nói.

- Nhìn gì đấy? _ hắn quát lớn khi thấy cô nhìn dò xuống dưới.

- Ờm có nhìn gì đâu… Ai ya, mà thả tay tôi ra coi anh làm tôi đau đấy.

- Cũng còn biết đau à? Anh tưởng em gái là người đá rồi.

- Anh muốn thế nào nữa? Tôi có cố ý đâu với lại tôi cũng xin lỗi rồi còn gì?

- Tưởng chỉ một câu xin lỗi là xong xuôi đuôi chuồn chuồn hả cô bé?

- Chứ anh muốn thế nào nữa?

- Bồi thường thiệt hại.

https://thuviensach.vn

- BỒI THƯỜNG??? Tôi lấy tiền đâu ra mà bồi thường cho anh, hơn nữa tôi thấy anh có bị sao đâu mà đòi bồi thường.

- Không thấy chứ không phải không bị sao.

- Tôi không biết, tóm lại anh không sao là được rồi.

- Hớ, nhờ em mà anh đây mới trở nên bất bình thường thế này đây mà còn nói là không sao á.

- Ờm… hèm vậy… bồi bồi thường thế nào?

- … Chưa nghĩ ra.

- Vậy chừng nào nghĩ ra thì nói sau hen, giờ thì làm ơn thả ra cho tôi về.

- Cái này là em nói nhé, đừng có nghĩ đến việc trốn khỏi mắt anh. Một khi thứ gì vào tầm ngắm rồi thì sẽ không thoát được đâu cô bé.

- Tôi giống hạng ngụy quân tử đó lắm sao? Yên tâm.

- Đanh đá thế này mà anh trai em lại nói yếu đuối, lạ nhỉ.

- Anh ấy nói chứ tôi có nói đâu, dang ra coi. _ cô giận nổ đom đóm mắt vì hắn mãi xiết chặt cổ tay mình, cô giật phăng tay ra và bỏ đi.

Nhưng đi được vài bước thì cô khựng lại… lúc này bộ não của cô mới kịp nhập hết dữ liệu và phân tích câu nói của hắn *Anh trai… nói… anh trai sao? Anh Tuấn…*

Cô vội quay lại để hỏi cho ra nhẽ nhưng… hắn đã đi từ lúc nào. Cô chạy theo hướng đó thêm một đoạn cố tìm ra hắn nhưng kết quả chỉ là dòng người tấp nập bon chen kia, hắn đã đi.

https://thuviensach.vn

- Có thế chứ. _ hắn nhếch mép, che mặt bởi chiếc mũ đen và ẩn mình sau bụi cây gần đó nhìn bộ dạng rối rắm của cô mà đắc trí.

-:-:-:-

Buổi tối, nhà cô…

Từ lúc về đến nhà cô nằm lì trên giường suy nghĩ về tên vô danh đó, "Hắn là ai? Tại sao biết anh Tuấn? Hắn nhắc tới anh Tuấn là có ý gì? … vân vân và mây mây…" cộng cả những câu hỏi to đùng cô đặt ra về cậu và cô gái kia, tất cả đụng chạm với những thắc mắc về phong thư của người bí ẩn nào đã gửi cho cô cậu đây???… Những dòng suy nghĩ đó liên tục bắt cô phải đấu trí, vò đầu bứt tóc, lăn lộn đủ kiểu đến việc trồng cây chuối cũng không làm cô thoải mái hơn. Chuyện nào cũng có người mang tên "X"…

- AAAAAAAAAA… có ai nói cho tôi biết có chuyện gì đang xảy ra không trờiiiii??? _ ức chế cô hét lên.

- Nếu còn không mau đi tắm rồi xuống ăn cơm thì sẽ có chuyện với ta đó. _ nội bỗng ở đâu xuất hiện.

- A ma. _ cô giật thót, ôm chăn thu người vào một góc.

- Ý trời ơi! Nó kiu tui là ma kìa, phải… con ma già đây.

- Nội!… Phù… sao nội không gõ cửa? Làm con hết hồn.

- Gõ cửa muốn lủng lỗ luôn chứ ở đó mà không gõ, làm gì mà nhập tâm vậy? Nội gọi dưới nhà rồi lên đây gọi cửa hoài mà không nghe luôn.

- Dạ… con… mà không có gì đâu ạ, nội cứ dùng cơm trước đi lát con ăn sau rồi dọn luôn. Nội cứ dùng rồi nghỉ sớm đi, cẩn thận ảnh hưởng đến sức khỏe nội đó! _ cô nói rồi đẩy vai nội ra ngoài.

- Chà nuôi lớn được từng này giờ mới nói được câu mát ruột.

https://thuviensach.vn

- Hì…

- Lát nhớ ăn cơm đó!

- Dạ!

Vào phòng đóng cửa lại, những câu hỏi có cánh đó lại bay đến bên cô "cạp cạp" inh ỏi.

Quyết định xử lí từng vụ một cô lấy điện thoại bấm số gọi đến cậu.

…

"Yêu một ai là khi từ trong nghĩ suy là bao đợi mong

Đời em đã vui hơn xưa vì ta đã gần bên nhau

Love me, love me (à ha) kiss me, kiss me (moahh)…"

Có tiếng nhạc quen quen phát ra từ chiếc cặp trên bàn cô.

- Ủa… nhạc ở đâu vậy ta? _ cô đưa điện thoại xa tai ra và lắng thử xem tiếng nhạc đó ở đâu.

Cô bước gần đến bàn học…

- Phải rồi, điện thoại lẫn cặp sách của Gia Bảo mình giữ hết mà.

Vì hồi sáng cậu vội đi mà chưa lấy cặp nên cô đã cầm về cho cậu.

Lấy điện thoại trong cặp cậu ra, mặt cô bỗng tím lịm. Cái ảnh cậu dùng làm màn hình chờ kia là tướng tá kì dị lúc cô đang say giấc nồng… mặt nghệt ra, tay chân tứ phía, đầu tóc rối tung…

- Hoàng Gia Bảo!… Cậu dìm hàng tớ đấy hả? _ cô rít qua kẽ răng.

https://thuviensach.vn

Định mở điện thoại để đổi hình khác nhưng…

- Ọc…

Màn hình hiện lên chữ “PASSWORD”

- Hoàng Gia Bảooo… cậu giỏi lắm.

Để điện thoại cậu xuống bàn cô nằm xuống giường đạp thình thịch trút giận lên chiếc giường vô tội đáng thương.

- À _ nhớ đến phong thư kia cô lại bật dậy.

Lấy trong cặp ra chiếc phong thư bí mật đó cô không biết nên mở hay nên đợi cậu, cứ đi đi lại lại không biết nên thế nào mới xong.

Không chịu nổi những câu hỏi trong đầu mình đang tranh cãi khiến đầu như muốn nổ tung, cô quyết định cầm chiếc phong thư kia cùng chiếc cặp và điện thoại mang đến cho cậu.

“Bịch bịch bịch…” _ cô chạy hỏa tốc xuống cầu thang.

- Tối rồi còn đi đâu hả bé Na?

- Con ra ngoài có chút việc thôi.

- Con phải nói để nội còn biết chứ.

- Con qua ngoại chút lát con về, lát nội cứ khóa cổng rồi ngủ cho yên tâm nha!

- Còn con?

- Con trèo vào. _ cô dắt lẹ chiếc xe đạp rồi leo lên chạy đi mất.

https://thuviensach.vn

- Bé… bé… trời ơi… con gái con đứa mà thích leo rào, đêm hôm khuya khoắt còn ra đường nữa. Haizzz… cháu trai là cháu của người ta rồi giờ đến cháu gái cũng là cháu của người ta nốt, đêm tối lại bỏ già này một mình tìm đến người yêu rồi. _ nội chẹp miệng.

-:-:-:-

Cô chạy đến nhà ngoại tìm cậu, hy vọng rằng cậu đang ở đó.

- Gia Bảo hả con? Nó về nhà rồi con à.

- Nhà ạ? Ngoại có biết nhà cậu ấy ở đâu không ngoại?

- Để ngoại xem đã… à con đợi ngoại tí. _ ngoại chạy vào trong lúc sau chạy ra đưa cho cô một mảnh giấy nhỏ.

…

Cầm mảnh giấy trên tay cô tìm đến địa chỉ được ghi trong đó… đứng trước căn biệt thự rộng lớn ngập ánh sáng điện cô tự hỏi *Mình có tìm lộn địa chỉ không?* chính là căn biệt thự rộng lớn trước đây cô từng đến nhưng lần đó đến không phải để tìm người mà vì… trộm mận (tên trộm bất đắc dĩ).

Nhìn căn biệt thự thật kĩ, đắn đo do dự một hồi…

“Kính koong…” _ cô quyết định bấm chuông cửa.

- Cho hỏi cô kiếm ai ạ? _ qua một màn hình nhỏ dưới chiếc chuông có giọng nói cùng một khuôn mặt cô chưa từng gặp.

- Dạ… chào chị! Chị làm ơn cho tôi hỏi… đây có phải nhà của Hoàng Gia Bảo không ạ?

- Cô có quen với cậu chủ ạ?

https://thuviensach.vn

- Cậu chủ? _ cô tròn mắt.

- Vậy cô có hẹn trước không ạ?

- Dạ… không ạ.

- Cô thứ lỗi! Nếu muốn gặp cậu chủ phải có hẹn từ trước ạ, chào cô! _ vừa dứt câu nói màn hình nhỏ cũng tắt.

- Khoan đã! _ cô gọi với theo nhưng không kịp.

…

Bỗng từ xa có một chiếc xe hơi tiến lại gần cô, đèn pha của đèn xe làm cô chói mắt khiến cô phải lùi lại vài bước, đưa tay lên che thứ ánh sáng chói lóa đó và đứng vào một góc để tránh đường cho chiếc xe đó đi tới.

Cổng tự động mở để chiếc xe đi vào trong.

Nhìn theo chiếc xe cho tới khi nó dừng hẳn… một cô gái xinh xắn bước xuống từ chiếc xe… cô khẳng định ngay đó chính là cô gái lạ mặt với bí danh "X" cô đặt.

- Là cô ấy, sao cô ta lại ở đây?… Đây là nhà Gia Bảo… _ cô nhíu mày suy nghĩ để mọi việc logic lại…

…

Ai đứng ngoài cổng vậy ta? Có khi nào mấy nhỏ… _ Yuu để ý tới người đứng ngoài cổng…

- Chào chị! _ cô định ra về thì có tiếng chào từ sau lưng mình.

Là Yuu-cô gái cô thắc mắc đã lên tiếng chào cô.

- Chị tìm ai?

https://thuviensach.vn

- Tôi…

- … _ Yuu vẫn đợi câu trả lời của cô.

- Tôi đến tìm Gia Bảo.

- Chị có quan hệ gì với anh ấy? _ Yuu khoanh tay trước ngực.

Anh? Mà tôi với cậu ta có gì thì liên can gì đến cô chứ

- Tại sao tôi phải trả lời câu hỏi của cô?

- Chị cũng gan nhỉ? Tối thế này còn đến tìm trai, mà không biết tìm trai hay tìm thứ gì nữa.

- … Ực… _ cô nén dòng máu đang trào lên trong cổ mình xuống. – Tìm trai? Hơ… vậy đây là nhà cô sao? _ cô hỏi.

- Không.

- Thế chả phải cô cũng đến tìm trai sao? Thất lễ, tôi về trước.

- Khoan đã! _ Yuu gọi lại.

- … _ cô đứng lại nhưng không quay lại nhìn Yuu.

- Nhưng chị nhớ giùm cho, hai người ở hai thế giới khác nhau thì không thể nào bon chen được đâu. Chúng tôi là những người thuộc giới thượng lưu còn chị, chị nên biết mình đang ở giới nào. Chị nghĩ mình giống nàng Lọ Lem đang kiếm tìm một bạch mã hoàng tử sao? Chỉ có trong cổ tích mà thôi.

- … _ đắng chát trong câu nói của Yuu nhưng cô biết làm gì đây. – Tôi biết, tôi biết mình đang đứng ở đâu. Có điều… giới thượng lưu không có

https://thuviensach.vn

nghĩa có quyền bon chen vào chuyện người khác, nàng Lọ Lem ư? Cũng được đấy chứ. _ cô nhún vai nói xong rồi bỏ đi.

Sao anh Bảo lại quen chị ta nhỉ?

…

- Còn nữa… _ Yuu đang vào trong thì cô gọi lại.

- …

- Làm ơn đưa những thứ này đến tay Gia Bảo. _ cô nói rồi đưa chiếc cặp và điện thoại của cậu cho Yuu và dắt xe về.

- … _ Nhìn theo bóng cô, Yuu nhíu mày hơi suy nghĩ về hành động của cô. – Sao chị ta lại giữ đồ của anh Gia Bảo?

…=…

Trong biệt thự…

- Lúc nãy tôi nghe có tiếng chuông cửa mà. _ cậu hỏi người giúp việc đó.

- Dạ thưa cậu có một cô gái đến tìm cậu nhưng không có hẹn trước nên tôi đã từ chối rồi ạ.

Cô gái?… mình có quen sao? _ nói đến con gái cậu chỉ nhớ mỗi mình cô.

Cậu đút tay vào túi tìm điện thoại để gọi cho cô nhưng sờ hết túi áo đến túi quần mà không thấy.

- Phải rồi… _ giờ cậu mới nhớ vẫn để cặp sách ở trường, có lẽ cô đã cầm về giúp cậu.

Nghĩ vậy nên cậu xuống gara để lấy xe.

https://thuviensach.vn

…

- Ơ tối rồi anh còn đi đâu vậy? _ vừa bước chân ra cửa cậu đã đụng Yuu.

- Anh đi có việc tí, nội với anh hai đang trên đó lên đi.

- Khoan!

- Có gì lát về nói sau, anh đang bận.

- Có cô nào gửi cho anh nè. _ Yuu đưa chiếc cặp và điện thoại cô đưa cho cậu.

- … Sao em có nó? _ cậu nhìn đồ rồi hỏi Yuu.

- Có chị lúc nãy ngoài cổng đưa em.

- Vậy giờ cô ấy đâu? _ cậu bóp chặt vai Yuu.

- Á đau em.

- Nói!

- Đi rồi.

- Lâu chưa?

- Mới.

Nghe Yuu trả lời xong cậu vội chạy đi… nhưng được vài mét thì vội quay lại giật chiếc điện thoại trên tay Yuu.

Không vào gara lấy xe nữa mà cậu chạy thẳng ra cổng tìm cô, liệu rằng… cậu có thể đuổi kịp cô không? Tình yêu của hai người rồi sẽ ra sao???…

hết chương 36.2

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Cậu chạy khắp lối cô đi về, mồ hôi ướt đầm đìa… lòng như lửa đốt… tất cả như muốn thiêu rụi cậu…

…

“Rích… lộp độp… lộp độp…”

_ trời bắt đầu mưa, tại sao lại mưa vào lúc này???

…

Cô dắt xe dưới cơn mưa, những hạt mưa rơi xuống khiến người đau rát, làn nước phủ đầy mặt cô khiến không phân biệt được đâu là nước mắt đâu là nước mưa.

Nghĩ đến cậu, những điều cậu giấu giếm… có phải cậu nghĩ rằng nếu biết sự thật về gia đình cậu, cô sẽ quấn lấy cậu như những loại gái rẻ tiền? Hay… thực chất cô chỉ là đồ chơi trong trò chơi cút bắt tình yêu của một tên công tử không có việc gì làm? Hay… . Cô cần một lời giải thích, cần một người nói cho cô biết có chuyện gì đang xảy ra? Cho cô biết nên làm gì? Cho cô biết phải suy nghĩ thế nào đây?…

Bất giác quay lại nhìn con đường hun hút phía sau… cô mong chờ điều gì đó… có điều gì hơn là cậu chứ. Nhưng chỉ là con đường quạnh vắng mình cô bước đi, có lẽ cô chỉ thích hợp đi một mình… *Không, tới đây là đủ rồi tốt nhất hãy kết thúc khi chưa có gì khiến cả hai day dứt hơn*

https://thuviensach.vn

Nhưng tận sâu thâm tâm cô vẫn có chút gì đó gọi là hy vọng vào tình yêu của hai người, vẫn mong điều gì đó hơn là thế này.

…

- Na! Cậu phải đợi tớ! Tớ nhất định sẽ tìm được cậu! _ cậu nói bằng ngọn lửa đang sôi sục trong cậu.

…

- Na! _ có tiếng gọi cô.

Tiếng gọi lẫn tiếng mưa khiến cô không chắc đó có phải là tiếng gọi thật không? Hay chỉ là một thứ âm thanh cô muốn nó vang lên và đó là ảo giác thôi… cô dừng chân lại… *Quay lại hay không?* cô muốn quay lại nhưng sợ lại làm mình hụt hẫng, nếu không phải cậu thì sao? Thất vọng lại càng thất vọng hơn thôi, nhưng nếu đó là cậu thì cô biết làm gì bây giờ?

…

- Na! _ cậu đã đến bên và nắm tay cô tự lúc nào.

- … _ cô nhìn cậu mà cổ nghẹn đắng. – Cậu ra đây làm gì? _ cô giật tay mình ra khỏi tay cậu.

- Để gặp cậu! _ cậu nhìn cô bằng ánh mắt chân thành nhất.

- Để làm gì?

- Dành cậu

- Dành?

- Tớ sợ sẽ mất cậu.

https://thuviensach.vn

- Có gì để mất đâu, cậu hãy dừng lại trò chơi của mình tại đây được rồi! You win, cậu đã thắng đừng lấy tôi làm đồ chơi nữa.

- Ai nói với cậu tớ đang đùa?

- …

- Tớ xin lỗi vì đã giấu chuyện gia đình tớ! Nhưng… nó không liên quan gì đến tình cảm của tớ và cậu cả.

- Sao lại không chứ? Tôi và cậu thuộc hai thế giới khác nhau, nói cách khác thì cậu là sư tử còn tôi là cỏ. Sư tử không thể ăn cỏ mà sống được đâu huống chi tôi chỉ là một loại cỏ dại ven đường.

- Cậu không phải cỏ, tớ cũng không phải sư tử. Tớ và cậu là hai người bình thường, hai người yêu nhau… chỉ thế thôi.

- Không! Không phải yêu, đừng nói đến từ ấy khiến tôi nổi da gà.

- Chả lẽ… cậu không cảm nhận được sự chân thật trong tình cảm của tớ sao? Tớ đến với cậu bằng cả trái tim tớ, với tớ cậu không phải món đồ hay loại cỏ nào cả.

- Vậy là thứ gì?

Cậu cầm tay cô đặt lên lồng ngực mình, nơi trái tim cậu đang thổn thức vì cô.

- Là cả trái tim tớ.

- …

- Cậu là trái tim, là hơi thở, là linh hồn, là mạng sống, là tất cả của tớ! Cậu hiểu không?

https://thuviensach.vn

- Không… không là gì cả, cậu làm ơn để tôi yên! _ cô đẩy cậu ra, leo lên xe đạp định đạp đi thật nhanh khỏi chốn này.

- Không bao giờ, tớ không thể mất cậu! _ cậu ôm lấy cô từ phía sau, để chiếc xe đạp kia mất thăng bằng đổ xuống đường.

- Sẽ chả có kết quả nào đâu, kết thúc sớm sẽ tốt hơn.

Cậu đứng ra trước mặt cô, nhìn thẳng vào đôi mắt cô và đưa hai tay ôm lấy khuôn mặt cô…

- Khi đến với cậu hai từ "kết thúc" đó đã nhấn nút delete vĩnh viễn khỏi đầu tớ rồi, cậu hiểu không?

Cô cũng nhìn vào ánh mắt cậu, cô thấy được điều đó-điều cậu nói là thật. Nhưng… cô không an tâm là điều khác, có thể sau này sẽ khiến cả hai phải dày vò đau đớn. Những câu nói của Yuu liên tục hành hạ não cô "Hai người không cùng một thế giới… sẽ không có kết quả gì đâu… sẽ không bao giờ…"

Cô dùng chút sức lực mạnh nhất có có thể ngay lúc này để đẩy cậu ra nhưng cậu nhất quyết giữ cô lại…

Khép đôi khi lại… cô đặt lên môi cậu một nụ hôn ấm áp… hai làn môi trong mưa hòa vào làm một… cô ôm chặt cậu không muốn buông tay… thật ngọt ngào…

Giá như… thời gian ngừng trôi vào lúc này, hãy cứ thế này mãi mãi…

Nhưng chả phải bỗng nhiên cô trở nên nhiệt tình đến thế, có chuyện gì đang đợi hai người sau chiếc hôn nồng cháy này…

Cô đẩy cậu ra nhưng cậu đã sớm giữ chặt lấy eo cô không không cho phép cô làm điều ấy, cậu biết trong đầu cô đang có dự tính gì. Định để lại

https://thuviensach.vn

chiếc hôn này rồi bỏ cậu đi ư? Cậu không cho phép.

Nụ hôn của cô… cậu sẽ không bao giờ quên, mục đích của cô đã đạt được. Cô muốn đặt lên môi cậu nụ hôn cuối mang theo vết sẹo này là cô mãi mãi để cậu luôn nhớ rằng đã từng có cô.

Đau lắm nhưng cậu nhất quyết không bỏ cuộc, cô càng muốn đẩy cậu ra cậu càng kéo cô lại gần, chỉ cần được bên cô cậu nguyện chấp nhận tất cả. Kể cả vết thương trên môi này…

- Cậu điên à? _ cô đẩy mạnh cậu ra, bật khóc.

- … _ cậu không trả lời, vẫn ánh mắt nhiệt thành nhìn cô da diết.

Từ môi cậu… một dòng máu đỏ tươi đang chảy xuống, hòa lẫn với nước mưa khiến vết thương xót xa hơn.

- Sao cậu không buông chứ?

- Tại sao? Nó là liều thuốc giúp tình yêu của tớ tăng lượng máu chiến đấu mà.

Tăng ư? Cậu đang chảy máu là mất máu chứ tăng gì…

Cậu tiến lại gần cô…

- Đừng khóc! Cậu đừng khóc! Tớ… _ cậu lau những giọt nước mắt trên má cô theo dòng nước mưa chảy xuống.

- Đừng nói nữa, còn nói môi cậu sẽ chảy máu nhiều đó cậu muốn chết hả?

- Ngốc ạ, có chút máu ở môi sao chết được.

- …

https://thuviensach.vn

- Đừng rời xa tớ nha Na! Tớ không chịu nổi đâu, mất máu tớ có thể sống nhưng mất cậu tớ không sống nổi Na à!

Cô nhẹ đưa bàn tay lên môi cậu lau đi vết thương đang chảy máu… nghến chân hôn nhẹ lên vết thương đó……

- Last kiss! Good bye! _ nói xong cô chạy vụt đi không để cậu kịp phản ứng

Dù chạy bộ nhưng để cậu đuổi kịp cô không phải chuyện dễ, khi cô vừa sải bước chạy đi cậu đã nhanh chóng đuổi theo nhưng… mới đó cô đã khuất khỏi tầm nhìn của cậu. Gào thét gọi tên cô trong mưa tim cậu như thiêu rụi thành đống tro tàn của ngọn lửa mãnh liệt kia.

- Kết thúc khi chuyện chỉ mới bắt đầu, như thế sẽ tốt hơn cho cả hai, hãy quên tớ và bắt đầu cuộc sống mới nhé Gia Bảo! _ cô nghẹn ngào đứng sau bụi cây nhìn cậu…

…

Bỏ lại xe đạp, mình cô lang thang trên con đường vắng dưới trời mưa tầm tã… nhớ lại ngày mưa đó-ngày mưa-ngày đầu tiên cô cho cậu sự ấm áp…

“Đùng” _ tiếng sấm rạch ngang tai khiến lòng cô tê tái.

Gia Bảo sợ mưa vậy còn đi trong trời mưa thế này không biết có xảy ra chuyện gì không…? Đồ ngốc, chắc chắn ngày mai sẽ bị bệnh cho coi… _ cô lo lắng nhưng đành mặc cho số trời an bài, thê lê trong đêm với chiếc bóng hằn xuống mặt đường… chỉ cô với cô…

#######

…

https://thuviensach.vn

Ngước lên nhìn bầu trời kia… không biết màu trời nơi ấy như thế nào, người ấy ra sao… có nhớ cô như trong cô đang nhớ da diết về nơi ấy không?

Đã ba ngày vắng cậu trong cuộc sống của cô, muốn nhìn thấy cậu, muốn hỏi câu "Khỏe không?" nhưng có lẽ là không tưởng.

"Không biết cậu đang làm gì? Có ăn nhiều không? Ngủ có ngon không? Và… có đang nhớ cô như cô đang nhớ cậu không?…" _ vô số những câu hỏi cô đặt ra về cậu, không thể tập trung làm việc gì, không thể thôi suy nghĩ về cậu.

Chỉ còn lại ngày học cuối cùng này thôi là vào nghỉ hè, sẽ không còn đến trường… chắc sẽ không còn cơ hội gặp lại cậu nữa. Nghĩ đến đó thôi cô lại gục mặt xuống bàn mệt mỏi không giám nghĩ thêm nữa.

…

"Tùng tùng tùng…"

- Mày với Bảo có chuyện gì à? _ Kì Lâm hỏi cô.

- Hết rồi.

- Hết? Hết cái gì?

- …

- Là sao? Mày nói tao không hiểu gì hết.

- Kết thúc rồi.

- Kết… kết kết ực… kết thúc á? Hai bọn mày sao?

Gật

https://thuviensach.vn

- Sao… sao có thể chứ? Tao thấy có chuyện gì đâu.

- Hết rồi, tất cả đã chấm dứt rồi.

- Vậy…

- Mày về trước đi.

- Còn mày?

- … _ cô không trả lời.

Hoàng Lâm nghe cô nói mà không tin nổi vào tai mình, chỉ đứng thừ người nhìn cô trong bộ dạng đau khổ.

- Hoàng Gia Bảo… _ Hoàng Lâm rít qua kẽ răng.

Không nói gì thêm Hoàng Lâm quay lưng bỏ đi nồng nặc "mùi" sát khí.

- Ơ… Hoàng Lâm, cậu đi đâu vậy? _ Kì Lâm hỏi.

- …

- Mày đi trước đi, tao muốn một mình.

- Nhưng…

- Tao đã nói là đi đi mà. _ cô gắt.

- … vậy… mày nhớ về sớm đó, cẩn thận nghen!

- …

Đứng trong sân trường nhìn lên những nơi là kỉ niệm giữa hai người, dãy hành lang thường ngày vẫn đi, những chiếc ghê đá hay ngồi, cả những vòng

https://thuviensach.vn

sân trường cút bắt nhau, … Cô cứ đứng, đứng và đợi chờ điều gì đó xuất hiện…

Chợt… có một bàn tay đặt lên vai cô

- Gia Bảo! _ cô kêu tên cậu vui sướng quay lại.

Nhưng nụ cười chớm nở liền vụt tắt

- Bác!

- Sao giờ này còn ở đây?

- Con…

- Hai đứa có chuyện rồi phải không?

- Dạ… con… “gật”

- Cô định đứng đây đến bao giờ?

- …Con không biết.

- Có về cho tôi đóng cổng không thì bảo?

- … _ cô lưỡng lự thêm chút nữa rồi cúi đầu lễ phép chào bác bảo vệ và ra về.

- Haizzz _ bác bảo vệ thở dài, lắc đầu ngán ngẩm.

…

Lại lang thang, cô chỉ muốn đi nữa đi mãi không muốn dừng chân, cứ đi dọc con đường trước mặt hướng tới mà chả biết phía cuối con đường là đâu…

https://thuviensach.vn

Đến khi gót chân bỏng rát, đôi chân phản chủ không chịu đi nữa cô mới dừng lại nhìn cảnh vật xung quanh mình. Chả có gì khác ngoài bầu trời rộng lớn, đồng cỏ hiu quạnh và mặt hồ mênh mông có những gợn sóng đang dạt vào bờ.

Đến gần bờ hồ, nhìn ra khoảng không rộng lớn cô nhặt một viên đá nhỏ dưới chân lên tay. Nhìn nó một hồi rồi nhắm mắt lại phóng viên đá đó bằng tất cả những gì có thể để nó bay càng xa càng tốt.

Cứ đứng đó đợi chờ những cơn gió mồ côi đến đưa nỗi sầu trong cô bay đi… đến khi chút tia nắng còn lại của mặt trời cũng khuất hẳn, nghĩ đến nội lo lắng cô mới quay lưng với mặt hồ kia.

Bỗng… cô thấy chóng vánh, đôi mi dần cụp xuống, chân tay không còn chút sức lực, không chịu nghe theo sự điều khiển của cô nữa.

Và…

“Tõm”

Bất lực để mình dần chìm xuống đáy hồ mà không thể phản kháng, sức lực chỉ có tới đó nhưng cô đã dùng hết rồi giờ thì không thể, đành thuận theo dòng nước này vậy…

=:=:=:=

- Alo, Quốc hả con.

- “Vâng ạ!”

- Tự nhiên nội thấy nóng ruột quá không biết bé Na có chuyện gì không nữa.

- “Có chuyện gì vậy nội? Nội bình tĩnh kể con nghe nào!”

https://thuviensach.vn

- Nội không biết nên mới gọi cho con nè, con ở trường có biết bé Na nó đi đâu không? Từ chiều tới giờ nội ngóng mãi mà không thấy nó, trong lòng cứ như lửa vậy.

- “Dạ… à con quên mất ạ, con quên nói lại với nội. Tối nay con rủ bé Na đi ăn, ăn xong ghé qua nhà con chơi chút ai dè bé na ngủ quên luôn nên con để em ngủ lại nhà con. Không có chuyện gì đâu nội yên tâm ngủ đi nha!”

- Phù… vậy nội nhờ con nhé!

- “Vâng! Không có gì đâu nội muộn rồi nội nghỉ đi, con chào nội!”

- Ưhm! Chào con.

…

- Nhưng sao cứ thấy không an tâm thế nào vậy ta. _ nội vẫn bồn chồn lo lắng.

…

Hôm nay là ngày học cuối chắc đi liên hoan với bạn bè, nhưng sao giờ này vẫn chưa về chứ đã khuya lắm rồi mà _ Quốc đi đi lại lại suy nghĩ.

Anh nói vậy chỉ để nội an tâm không ảnh hưởng đến sức khỏe thôi, thực chất anh cũng đang rối lên không biết cô đang làm gì, ở đâu, có chuyện gì với cô không,…???

Không nghĩ thêm nữa, anh vội với lấy chiếc áo khoác cùng chùm chìa khóa và lấy xe chạy đi tìm cô…

…

“Tinh tinh tinh” _ điện thoại Quốc có tin nhắn.

https://thuviensach.vn

“Kitsssssssss” _ Quốc phanh xe gấp khi nhìn vào dòng tin nhắn hiện lên màn hình.

- Phù…. _ anh thở phào.

Có ai đó đã gửi tin nhắn báo tin của cô cho Quốc, có lẽ mọi việc đã ổn.

Nhưng tại sao lại là mình?… ai là chủ nhân số điện thoại này??? _ Quốc thấy có chút kì lạ.

“@#$$%%^$#@…” _bỗng anh nghe có tiếng cãi vã gì đó.

Kia rồi, bên vệ đường trước mặt anh là một đám thanh niên mang nhiều hình xăm, trông có vẻ bặm trợn hình như có lẫn cả tiếng của một cô gái trong đó.

Anh mở cửa xe và tiến lại gần chúng…

…

- Cô em định ăn quỵt các anh sao? Dạo này các anh đang đói lắm em biết không?

- Đừng dở giọng đó ra, tôi đã thanh toán đủ cho mấy người hết rồi.

- Có sao? _ hắn quay ra, nhìn bọn đàn em hỏi đểu.

- No no.

- Cô em đã nghe gì chưa? Bây giờ muốn ngon lành về nhà thì khôn hồn đưa tiền đây.

- Nếu không thì sao?

- Hik… _ hắn bópchặt má cô gái. – Các anh ở đây sẽ cho em trải tí mùi đời và khuôn mặt về nhà khiến ba mẹ nhận không ra.

https://thuviensach.vn

- Hahahaha… _ bọn đàn em cười khoái trá.

Quốc từ từ tiến lại gần chúng, nghe được vài câu trong cuộc nói chuyện nhưng anh cũng hiểu được phần nào vấn đề. Nhưng… giọng nói đó… giọng nữ mà anh quen quen…

- Tôi không có. _ Gia Linh hất văng tay tên đó ra.

- Vậy em muốn chiều lòng các anh rồi, thoải mái đi bọn mày. _ tên cầm đầu ra lệnh.

- Nhưng tiếc thay, tôi đã chấm em này rồi có thể nhường tôi được không? _ Quốc nói.

Chúng quay ra, tròn mắt nhìn Quốc mặt vô số tội.

- Thằng nhãi này ở đâu ra vậy?

- Em không biết nữa đại ca.

- Sao? Được chứ? _ Quốc hỏi lại.

- Cần một cái giá chứ anh bạn.

- Giá? Theo anh thì sao?

- Đủ cho tụi này thấy ngon êm là ok.

- Vậy sao? Nhưng tiếc rằng tôi chỉ thích hàng free thôi.

- Hik… _ tên cầm đầu nhếch mép.

- Vậy hãy coi chú em có đủ trình hay không đã. _ hắn hất mặt về phía Quốc.

https://thuviensach.vn

Lập tức lũ đàn em bước lên, rút gung khí từ trong người chúng ra, nhìn Quốc cười khảy.

…

- Trời ơi! _ Gia Linh thảng thốt.

Tất cả đều chuyển tầm nhìn sang cô.

- Đằng đằng… đằng sau… _ cô chỉ chỏ phía sau bọn chúng.

Thấy cô hoảng hốt bọn chúng có vẻ để tâm…

- Có con heo bay kìa. _ cô hét to, chỉ ra phía sau.

Có vẻ vô nghĩa nhưng thật hiệu nghiệm, tất cả bọn chúng đều quay lại nhìn theo phản xạ của bộ não khi nghe có điều kì lạ…

- Có con nào đâu, này con nhỏ… _ tên cầm đầu bặm trợn quay lại nhưng cả cô và Quốc đều biến mất.

- Mẹ kiếp, lũ ngu nó nói có heo bay cũng tin hả? Có con heo nào bay được không? _ tên đại ca.

- Nhưng… đại ca cũng…

- Về.

…

- Hộc hộc hộc… _ chạy được một quãng Gia Linh mới chịu dừng lại.

- Sao phải chạy? _ Quốc hỏi.

- Anh muốn bọn chúng nhai xương hay sao mà còn nói kiểu ấy.

https://thuviensach.vn

- … _ Quốc chỉ im lặng.

- Tại sao lại giúp tôi?

- Trả ơn thôi.

- Tôi sao? Ơn gì?

- Tiếng đàn, bản nhạc.

- Gì?

- Biết vậy được rồi. _ Quốc nói rồi bỏ đi.

- Khoan đã! _ Gia Linh gọi anh.

- Gì nữa?

- Làm ơn… giúp tôi đêm nay!

- …

…

@@@

Sáng hôm sau…

Trong căn phòng vắng, nằm trên chiếc giường êm ái cô khẽ trở mình… mệt nhọc kéo đôi mi nhìn nửa giường trước mặt rồi nghiền mặt lại…

Mà cái gì kia? _ cô vừa nhắm mắt lại mới kịp nhận ra mình vừa thấy có “vật thể lạ” cạnh mình.

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 38

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA… _ cô mở mắt nhìn kĩ mới biết đó là một người chứ không phải một vật

"Kịch" _ cô bật dậy mạnh quá nên bị đập đầu vào thành giường.

- Ui ya ha… _ cô xoa đầu.

- Ài… _ hắn trở mình, vươn vai hết cỡ. – Ồn ào quá đi.

- Anh… anh anh làm gì ở đây? Sao lại ngủ trên giường tôi?

- Oáp… em dậy sớm thế? Nằm ngủ thêm chút nữa đi.

- … Y tránh ra. _ cô thu gọn vào một góc. – Mà khoan… đây là đâu? _ cô nhìn quanh phòng một lượt rồi đặt mắt tại mình…

Một bộ pijama chấm bi màu hồng với những họa tiết dễ chịu… Nhưng hôm qua cô mặc đồ đồng phục mà.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA… _ cô lại hét toáng lên.

- Chậc công lực em thâm hậu quá, hét thôi mà nhà anh sắp đổ rồi nè nứt tường rồi thấy không?

- Nhà anh?

- Ưhm!

https://thuviensach.vn

- Anh đã làm gì tôi hả?

- Chỉ là ngủ thôi mà.

- Ngu… ngu… ngủ?

- Chả lẽ em nhẫn tâm để anh ngủ dưới đất sao? Mà công nhận ngủ hai mình ấm thiệt!

- Tại sao tôi… tôi… _ cô nắm quần dứt áo nói không nên lời.

- Đồ của em ướt hết phải thay ra giặt chứ không bị cảm lạnh thì sao.

- Thay? Ai thay?

- Ờ thì… oài… anh dậy đây, em muốn ngủ thì cứ ngủ thêm chút nữa nhé! _ hắn nói rồi nháy mắt với cô và mở cửa phòng ra ngoài để lại cô đang ngây dại đi.

- Hắn… mình… ahsssss có chuyện gì vậy?

- Vậy em nghĩ ngủ chung một giường là có chuyện gì? _ hắn mở hé cửa thò đầu vào nói.

- Đi ra. _ cô cầm chiếc gối ném tới hắn.

Nhưng nhanh hơn, hắn đã kịp đóng cửa trước khi chiếc gối bay tới.

- Ahssssss… _ cô vò đầu bứt tóc. – Chắc không có chuyện gì đâu, chắc chắn không có. _ cô tự trấn tĩnh bản thân. – Ư hự… mà sao cái đầu tui nó không nhớ gì hết vậy trời… hu.

=:=:=:=

Biệt thự Hoàng Gia…

https://thuviensach.vn

“Kính koongggg”

Hoàng Lâm bốc hỏa bấm chuông cửa.

- Xin hỏi anh tìm ai ạ? _ từ chiếc màn hình nhỏ.

- Có Gia Bảo trong đó không?

- Anh có hẹn trước không ạ?

- Không cần phải hẹn tôi cũng có thể gặp hắn, mở cửa lẹ đi.

- Nhưng…

- Mở cửa đi! _ cậu đi từ trên phòng xuống nghe chị giúp việc đang nói chuyện liền ngắt lời.

- Vâng!

…

Cậu đứng dưới gốc mận chờ Hoàng Lâm…

Nghe có tiếng bước chân dừng sau lưng mình, cậu liền quay lại…

“Huỵch”

Hoàng Lâm bất ngờ “tặng” cậu một cú đấm trời giáng vào mặt cậu làm “quà” chào ngày mới.

Cậu té nhào xuống đất vì không kịp phản ứng.

- Một cái là quá nhẹ cho mày rồi đó.

Lau vết máu đang chảy từ miệng mình đi, cậu chống tay đứng dậy mà không chút bực bội.

https://thuviensach.vn

- Vậy cứ làm gì mày muốn.

Từ câu nói khiêu khích của cậu, Hoàng Lâm liền túm cổ áo cậu đưa tay định đấm cậu… cậu nhắm mắt lại chờ Hoàng Lâm xuống tay…

- Hik… mày không đáng. _ Hoàng Lâm đẩy cậu ra.

- …

- Mày đã làm gì với Na Na?

- …

- Mày gây ra mọi việc rồi bỏ chạy có thấy hèn không?

- …

- Lúc đầu mày mạnh miệng lắm mà sao bây giờ im re vậy? Nói tao nghe coi.

- … Tao không bỏ chạy.

- Vậy mày làm gì mấy bữa nay?

- Tao bận việc.

- “Bận”, “việc”, có quan trọng bằng việc của Na Na không? Mày làm tao thất vọng quá Gia Bảo ạ. Tại sao mày bỏ rơi Na?

- Tao không hề bỏ rơi chính cô ấy muốn kết thúc, với tính cách của Na Na mày nghĩ có dễ dàng khuất phục không?

- Tao không tin! … Mà cứ cho là mày nói thật đi, Na Na đòi kết thúc chả lẽ mày để yên thế sao? Tại sao không cố níu giữ, tại sao mày biệt tích mấy ngày nay, mày làm gì???

https://thuviensach.vn

- Tao muốn dành thời gian cho Na Na tự nghĩ về chuyện giữa hai bọn tao, để cô ấy cảm nhận cuộc sống khi không có tao trong vài ngày.

- Vài ngày? Là sao?

- Mày đã từng nghe kết thúc là một sự bắt đầu hoàn hảo chưa?

- …

- Hoàng Lâm, tao muốn nhờ mày một việc!

- …

…

=:=:=:=

Nhà hắn…

“Xẻng” _ chiếc thìa trên tay cô rớt xuống đĩa.

- Thật không? Thật là không có chuyện gì chứ? _ cô hỏi dồn.

Gật

- Nhưng còn… _ cô xìa vạt áo mình ra mà không giám nói tiếp.

- Kia. _ hắn hất mặt ra phía chiếc bàn khách có bộ đồng phục được gấp phẳng phiu.

Cô nhìn bộ đồng phục rồi nhìn lại hắn.

- Chậc… ý tôi… là…

- Em có ý gì với anh nữa sao? _ hắn cười ranh mãnh.

https://thuviensach.vn

- Ai nói?

- Không nói anh đi à.

- Khoan! … Tại sao… tôi lại mặc đồ này?

- Thì thay đồ kia phải mặc đồ đó chứ không lẽ… _ nói tới đó hắn liền đổi sắc mặt, nhếch mép nở nụ cười đểu nhất và đưa ánh mắt nhìn cô. – Hay em muốn…

- Tránh ra. _ hắn ghé sát mặt lại cô liền giơ chân đạp hắn ra. – Anh đã làm gì tôi hả? _ cô giận dữ.

Hắn chống tay đứng dậy:

- Có làm gì đâu chứ, mà sao em cứ thích đụng chạm cơ thể anh là sao nhỉ?

- Hơhơ… đụng chạm cơ thể?

- Lần nào gặp em không đạp thì cũng oánh anh đau điếng còn gì.

- Anh đáng bị vậy mà.

- Haizzz buổi sáng ttạp thể dục thế là đủ rồi, không có chuyện gì quá đáng hết, bộ đồ đó là anh nhờ một cô gần nhà thay cho em. Vừa ý cô bé chưa?

- …

- Ăn lẹ đi rồi anh đưa về.

- Không cần, tôi tự về được.

- Hè… vấn đề bồi thường kia anh vẫn chưa tính đâu đấy.

https://thuviensach.vn

- Tôi không chuồn đâu mà sợ.

- …

- Anh không sợ em chuồn vì em có chuồn anh cũng tìm ra em một cách dễ dàng có điều em nên có chút cảm giác gì đó đối với người bị hại của mình chứ.

- Cảm giác? Hơhơ… bị hại.

- … _ hắn không đá động thêm nữa mà lên phòng.

- Mà khoan! _ cô đứng bật dậy khi nhớ lại hôm đó.

- Chuyện gì nữa cô bé?

- Anh trai tôi, tại sao anh biết anh ấy?

- … Anh có nói anh biết sao?

- Lần trước chính miệng anh nóianh trai tôi nói về tôi…

- Chỉ là câu nói thôi, muốn gây ấn tượng với em chút không được sao?

- Sao anh biết tôi có anh trai?

- Haizzz đã nói là nếu anh muốn biết thì sẽ không có gì dấu được anh mà, đặc biệt là em đó cô bé. _ hắn nói cho qua chuyện và bước lên chiếc cầu thang dẫn lên phòng mình.

Còn quá sớm đó cô bé, em thú vị lắm. Ai bảo em làm anh có hứng thú chơi với em chứ

- …

=:=:=:=

https://thuviensach.vn

Nhà Quốc…

Một cô gái đang lúi húi trong bếp với một bàn đầy thức ăn, thật kì lạ trong nhà Quốc không bao giờ có cô gái nào khác ngoài cô có thể bước chân vào nhà anh, và đặc biệt… là căn bếp đó.

- Cô làm gì vậy? _ Quốc trừng mắt nhìn Gia Linh.

Nhưng Gia Linh đang quay lưng lại nên không thấy được ánh mắt đó.

- Như anh đang thấy.

- Cô đi ra đi. _ Quốc đến bóp chặt cổ tay Gia Linh kéo ra.

- Kì lạ thật nấu cơm ăn cũng là một cái tội sao?

- … _ anh không trả lời, tay với lấy chiếc giẻ lau và dọn dẹp đống lộn xộn của Gia Linh mới hàn ra.

Mặc kệ thái độ của anh, có thực mới vực được đạo Gia Linh cầm đũa lên ăn tự nhiên.

- Anh có muốn ăn không?

- … _ Quốc không chả lời.

Gia Linh mặc kệ tiếp tục công trình ăn uống của mình.

- Không ăn thật sao?

Quốc quắc mắt nhìn Gia Linh điếng người nhưng có lẽ không có gì ghê gớm với nàng.

- Cảm ơn! Đỡ tốn.

https://thuviensach.vn

- Mà này cô định chừng nào thì rời khỏi nhà tôi đây? Nhà có không ở chả lẽ định làm kẻ lang thang sao?

Nghe Quốc nói câu đó Gia Linh liền ngừng nhai trong khi miệng đang đầy thức ăn, nhìn ra một hướng khác xa xăm.

- Cô sao vậy?

Uống một ngụm nước cho miếng cơm xuống, Gia Linh kéo ghế đứng dậy, đeo túi chéo qua vai.

- Tôi ăn no rồi, cảm ơn anh đã giúp tôi về tất cả! Làm người tốt thì tốt cho trót, dọn giúp tôi chỗ này nhé! _ nói xong Gia Linh không chần chừ thêm, mở cửa và rời khỏi nhà Quốc.

Quốc thấy con người này thật kì lạ, nhìn xuống bàn ăn còn kì lạ hơn. Mỗi món chỉ được một chút nhưng được đặt trong chiếc đĩa to và nồi cơm thì… "cực khủng" theo dấu cơm thì Gia Linh đã nấu lượng cơm bằng xuất của ba người ăn khỏe.

Làm thế nào mà cô ta có thể ăn hết nồi cơm này nhanh vậy nhỉ??? _ Quốc ngạc nhiên.

"Tinh tinh tinh"

Điện thoại anh có tin nhắn

Lại là số máy đó, đọc xong tin nhắn anh vội lấy xe lên đường.

…

=:=:=:=

- Đi thẳng quẹo trái.

https://thuviensach.vn

Ngồi sau xe hắn cô chỉ đường.

- Khỏi chỉ, biết rồi.

- Biết? Sao biết?

- Đó là việc của anh.

- Anh theo dõi tôi đấy à?

- Nói nhiều quá lo ôm chắc vào đi.

Nói xong hắn bất ngờ rồ ga mạnh làm cô bật ra sau mém tí nữa là đo đường. Biết ý đồ của hắn cô nhất quyết không ôm, tay bám chắc vào đuôi xe.

…

“Kitssss” _ tới nhà cô hắn lại bất ngờ thắng gấp.

- Biết ngay mà, hên là tôi chuẩn bị từ sớm. _ biết thế nào hắn cũng làm vậy nên cô bám chắc đuôi xe, vừa đến cổng thì lập tức nhảy xuống.

- Cũng không tồi.

“Kisssss”

Vừa lúc đó xe Quốc cũng tới dừng lại cạnh cô.

Vừa nhìn thấy hắn Quốc đã ko thể bình tĩnh…

“Huỵch”

Hắn tháo mũ bảo hiểm ra còn chưa kịp đặt lên xe đã bị Quốc tiến đến cho một cú đấm làm hắn không kịp phản ứng loạng choạng nhưng vịn vào chiếc

https://thuviensach.vn

xe cạnh mình nên ko bị té xuống đất, còn chiếc mũ bảo hiểm thì lăn lóc xuống đường thật thảm.

- Tao đã nói mày biến rồi mà. _ Quốc gằn lên.

- Tôi cũng đã nói cậu đừng can thiệp vào rồi mà.

Cô tròn mắt nhìn Quốc và hắn nói mà không hiểu gì, còn cú đấm ấy… tại sao Quốc lại đánh hắn?

- Có chuyện gì… giữa hai người sao? _ cô hỏi.

Hai người không trả lời, quắc mắt nhìn nhau.

- …

- Có lẽ anh phải về rồi, mình còn gặp nhau lâu dài mà. Chào em!

Bỏ lại chiếc mũ kia hắn rồ ga phóng xe khỏi chỗ đó.

- Em có sao không? Hắn có làm gì em không? Hắn…

- Em không sao, hắn không làm gì em hết.

- Vậy… tại sao em đi với hắn?

- … Em… em cũng không nhớ nữa. Chỉ nhớ… xung quanh mình có gì đó đặc quánh làm em không thở được rồi sáng nay…

- Sáng nay thế nào? _ anh bóp chặt vai cô.

- Sáng nay… mở mắt đã ở nhà anh ta.

- Nhà hắn?

- Nhưng không có chuyện gì hết, anh yên tâm.

https://thuviensach.vn

- Thật không?

Gật gật

- Ờ… _ Quốc nhận ra mình đang làm cô đau. – Anh xin lỗi!

- Em không sao.

- Nội rất lo cho em đó.

- Em xin lỗi!

- Em không sao là được rồi, chuyện đó để sau hãy nói bây giờ vào nhà cho nội yên tâm đi!

- Vâng!

…

Quốc nhìn về hướng hắn vừa đi nhíu mày nghĩ gì đó.

- Anh không vào ạ?

- Ờ anh vào đây.

…

- Ơ… chị _ vừa vào nhà đã thấy Trâm Anh tựa vào ghế sôfa ngủ, có lẽ là ngủ quên.

- Trâm anh. _ Quốc.

Nghe có tiếng người ro nhỏ Trâm Anh liền thức giấc.

- Anh Quốc! Bé Na, em đi đâu mà giờ này mới về?

https://thuviensach.vn

- Dạ em…

- Sao em lại ngủ ở ghế mà không vào phòng ngủ? Mà đêm qua sao không về nhà?_ Quốc ngồi đối diện với Trâm Anh, đặt chùm chìa khóa xuống bàn rồi hỏi chị.

- Em ngủ quên thôi, tối qua nội gọi điện hỏi em có biết bé Na ở đâu. Ngồi nhà không yên tâm nên em đến coi nội có cần gì không. Cũng may em đến kịp lúc, nội bị tụt huyết áp nặng….

- Vậy giờ nội đâu chị? _ cô quýnh lên.

- Bây giờ thì ổn hết rồi, nội đang nghỉ trên phòng đó em để nội nghỉ chút đi lát hayz lên.

- …Vâng ạ.

- Vậy ổn rồi anh về nhé! Anh có chút việc, có gì nhớ nói anh đó.

- Vâng! Anh có việc cứ đi trước đi. _ Trâm Anh đáp.

…

- Bé Na! _ Trâm Anh gọi.

- Dạ?

- Em ngồi xuống đây chị có chuyện muốn hỏi em.

- Vâng! _ cô vòng qua ngồi xuống cạnh Trâm Anh. – Có chuyện gì vậy chị?

- Em đang giấu chị chuyện gì phải không?

- Dạ? Em đâu có.

https://thuviensach.vn

- Vậy chuyện giữa em và Gia Bảo thì sao? Chị đã nghe Gia Huy nói nhưng chị cần một lời giải thích từ em.

- … Em…

- … _ Trâm Anh chờ câu trả lời của cô.

- Chấm hết rồi chị ạ.

- Cái gì? _ Quốc đứng ở cửa nghe hai người nói từ lúc nào. – Tại sao? Có phải thằng nhóc đó làm điều gì quá đáng không?

- Anh Quốc, anh về rồi mà.

- Em nói đi.

- Không phải cậu ấy mà là em.

- Thảo nào mấy ngày nay không thấy cậu ta đến trường còn em thì suốt ngày cứ hồn phách thất lạc nơi đâu.

- …

- Anh sẽ không tha cho tên nhóc đó. _ Quốc nói rồi chạy vào bàn lấy chùm chìa khóa mình để quên và bỏ đi.

- Anh đi đâu vậy? Anh Quốc! _ cô vội đuổi theo.

…

Quốc ngồi vào xe thắt đai an toàn xong cũng là lúc cô kịp ngồi lên xe Quốc.

- Xuống xe. _ Quốc ra lệnh.

- Anh định đi gặp Gia Bảo đúng không?

https://thuviensach.vn

- …

- Anh à, kết thúc là do em muốn không phải cậu ấy, anh làm ơn đừng đào xới chuyện này lên nữa được không?

- Do em? Là do em sao? Trước khi đến với cậu ta em đã như thế nào em còn nhớ không? Vậy mà giờ em nói rằng tại em muốn kết thúc sao?

- Anh đừng hỏi được không? Hãy để yên mọi chuyện thế này là được rồi.

- Vậy em nói đi.

- Nói? Em biết nói gì mà nói chứ?

- Tại sao em muốn thế?

- …

- Sao không trả lời?

- Em…

- Em không nói thì để nhóc kia nói vậy, em xuống xe đi.

- Thôi được rồi, em nói là được chứ gì?

Quốc tháo đai an toàn ra chờ cô nói…

- @##$%^%$#@#… _ cô đành kể lại toàn bộ câu chuyện của ngày mưa đó cho Quốc nghe.

- Na à, em có phải Trần Na Na mà anh biết không? Một Trần Na Na sống bằng cách dẫm đạp lên những lời nói vô nghĩa của người khác mà sống đâu rồi? Chả lẽ chỉ vì vài câu nói của một người dưng khiến em dễ dàng từ bỏ thế sao?

https://thuviensach.vn

- …

- Em đừng có im lặng thế.

- Không phải vì câu nói của cô gái đó, cô ta nói vậy cũng có cái lí của cô ta thôi. Em không hơi đâu mà để bụng mấy câu nói đó.

- Vậy tại sao? Em làm anh điên lên rồi đó Na Na.

- Vì em.

- Vì em?

- Uhm! Vì em.

- …

- Em và Gia Bảo không cùng một thế giới.

- Em đã nói không để ý mấy câu nói đó mà.

- Em sợ, em sợ một ngày sẽ lại đi lên vết chân lạc lối của anh em.

- Có liên quan gì đến Thiên Tuấn chứ?

- Những trận đòn, những sự tẩy chay, cả sự đào thải của những nơi anh đến xin việc, học tập nữa. Cũng chỉ vì chữ "yêu", trước khi đến với chị Trâm Anh anh Tuấn đã đoán trước sẽ có những gì xảy ra với mình nhưng đã lỡ yêu chị ấy quá nhiều anh ấy nguyện chấp nhận tất cả. Kim trong bọc cũng có ngày lòi ra, khi chị Trâm Anh biết mọi chuyện anh Tuấn phải chịu đựng chỉ vì yêu mình do chính cha mình gây ra anh còn nhớ chị ấy đã đau khổ thế nào không?

- …

https://thuviensach.vn

- Chị ấy mất tất cả, anh hai thì đi biệt tích luôn từ ngày ấy. Đã mấy năm vậy mà chị Trâm Anh vẫn là người có nhà mà không thể về, chả phải vì chữ "yêu" sao? Từng giây trôi qua chị ấy đều mong anh Tuấn trở về nhưng kết quả chỉ chờ trong sự ngóng trông tưởng chừng vô vọng. Chỉ vì hai anh chị ấy đã yêu nhau quá sâu sắc mà không thể dứt ra được. Em không muốn đến khi đã quá lún sâu vào đó màkhông thể rút chân ra được, vậy nên kết thúc sớm sẽ tốt cho cả hai.

- Cho ai?

- Cả em và cậu ấy.

- Em có chắc không?

- …

- Sao không trả lời? Em như thế này mà nói là tốt sao? Tốt là hằng ngày ủ rũ, vô hồn, buồn bã, sầu não như em bây giờ sao?

- Thà đau một lần rồi thôi, mọi chuyện sẽ cớm trở về vị trí cũ của nó thôi.

- Em chắc là sớm chứ?

- …

- Anh buông tay là để hằng ngày được thấy nụ cười của em, được nhìn em hạnh phúc chứ không phải như em bây giờ.

- Nhưng em biết làm gì hơn thế chứ? Em không muốn mình biết mà vẫn dấn thân vào yêu để rồi mất tất cả.

- Nhưng ít ra em đã sống với chính tình cảm, chính con người em chứ không phải nhút nhát eút lui với tình cảm của mình. Em hãy sống hết mình, hết sức lực từ nhựa sống em đang có để không phải hối tiếc! Và anh biết loại nhựa duy nhất khiến em sống được chỉ có Gia Bảo mà thôi.

https://thuviensach.vn

- Nhưng em…

- Nghe lời anh hãy đối mặt với tình cảm của mình đi em! Hoàn cảnh của Tuấn khác của em khác, không thể so sánh được. Anh tin nếu không vì tình yêu thì chắc chắn nó cũng sẽ ra đi thôi, và anh cũng tin rằng sẽ có một ngày nó quay lại.

- Nghe lời anh lần này đi em! _ Quốc nắm tay cô khuyên bảo.

- Em…

- Em làm được mà!

- Có thể sao?

- Uhm! Anh tin ở em!

- …

- Sẽ không có nhiều thời gian để em do dự đâu, cố lên!

- … _ cô nhìn vào ánh mắt Quốc đang chân thành nói với mình. – Em biết mình phải làm gì rồi.

- Thật chứ? _ Quốc nở nụ cười.

Gật

- Có thế chứ em gái ngoan._ ngồi trên xe, Quốc với tay mở cửa xe cho cô. – Hãy đến đó liền đi!

- Uhm! – cô gật đầu và xuống xe. – Cảm ơn anh! _ nói xong cô mới chạy đi.

Chưa bào giờ cô thấy thoải mái và ngọn lửa trong mình cháy lớn như vậy, mỉm cười với chính bản thân mình, cố hết sức để đến đó.

https://thuviensach.vn

…

- Mày làm tốt lắm Quốc! _ Quốc tự an ủi bản thân. – Nhưng sao tim mày còn đau vậy? Đã nói mày làm vậy là đúng mà.

=:=:=:=

…

Không biết có phải ông trời muốn thử lòng quyết tâm lẫn sự kiên nhẫn của cô chăng? Vừa chạy được một đoạn dép cô bi đứt dây, cô đành phải bỏ lại đôi dép để tiếp tục chạy…

- Nhất định… hộc hộc… nhất định phải ực… đến được đó! Cố lên Trần Na Na!!!

…

- Xin lỗi cô! Cậu chủ đã ra ngoài rồi ạ.

- Cậu ấy đi lâu chưa? Chừng nào về? chị có thể liên lạc với cậu ấy giúp em được không?

- Tôi không biết nữa, cô có thể gọi điện cho cậu ấy thử xem.

- Vâng! Cảm ơn chị!

Cô đến bấm chuông cửa nhà cậu nhưng thật ông trời đang thử thách cô chăng? Cậu đã ra ngoài và không có ở nhà.

Còn lại hy vọng mong manh từ chiếc điện thoại kia thôi… nhưng… lúc nãy cô chạy vội nên không mang theo điện thoại, tất cả đều trong cặp của cô.

Cô bất lực ngồi thụp xuống đất

https://thuviensach.vn

- Chả lẽ chỉ đến đây thôi sao? Có lẽ tớ đã sai, sai rồi Bảo ơi! Hức… _ cổ họng cô nghẹn đắng, hai hàng nước mắt mặn chát lăn dài từ khóe mắt xuống.

…

Cô ngồi đợi cậu từ sáng tới chiều muộn mãi vẫn chưa thấy cậu đành bỏ cuộc

- Có lẽ chỉ đến đây thôi.

Nhìn lại căn biệt thự ngập trong ánh điện một lần nữa rồi quay gót…

Cà nhắt với đôi bàn chân phỏng rát đến chảy máu vì đã quá mòn, hôm qua cô đã đi nhiều lắm rồi đến hôm nay lại hành hạ nó chân trần chạy bộ trên đường nhựa nóng bỏng kia sao chịu nổi chứ. Chỉ mong cô sẽ đủ sức để về đến nhà an toàn.

…

“Kitssssss”

Bỗng một chiếc xe hơi dừng lại cạnh cô… một bàn tay rắn chắc kéo cô lên xe và chiếc xe nhanh chóng lăn bánh mà không để lại vết tích gì ngoài lớp bụi mịt mù từ phía sau…

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 39

“Kitssssss”

Bỗng một chiếc xe hơi dừng lại cạnh cô… một bàn tay rắn chắc kéo cô lên xe và chiếc xe nhanh chóng lăn bánh mà không để lại vết tích gì ngoài lớp bụi mịt mù từ phía sau…

- AAAAAA đau. _ giọng một thanh niên la lên-là người kéo cô lên xe.

- Ai? Sao giám bắt cóc tôi? _ cô đưa tay thủ thế phòng bị.

- Ai da, con gái mấy người sao thích cắn quá vậy? Tím bầm tay tui rùi nè.

- Giọng này… ủa sao giống Hoàng Lâm vậy _ cô nói đủ mình nghe.

- Chính nó đấy. _ Hoàng Lâm cau có.

- Hoàng Lâm? Là cậu thật á?

- Chứ bồ nghĩ ai? Haizzz đau chết được, răng gì mà sắc lại độc vậy không biết.

- Ai biểu cậu bắt cóc tui chi.

- Tại… hoàn cảnh nó đưa đẩy thôi, hề.

- Bắt tôi lên xe làm gì đây?

- Lát sẽ biết. _ Hoàng Lâm nói bí mật.

https://thuviensach.vn

- …

…

Lát sau…

Bánh xe dần chậm lại và dừng hẳn trước một shop thời trang lớn.

Hoàng lầm xuống trước mở cửa xe cho cô.

- Làm gì ở đây? _ cô ngồi trên xe hỏi.

- Đi nào hỏi nhiều quá. _ Hoàng Lâm đành kéo tay cô xuống dắt đi.

- Á đau khoan! _ cô níu Hoàng Lâm lại.

- Gì nữa?

- Chân tôi…

Hoàng Lâm nhìn xuống bàn chân phỏng rát còn chảy máu của cô

- Bà ngoại nhỏ của tôi, bà làm gì mà ra nông nỗi này hả? Dép đâu?

- Tôi…

- Đừng nói cậu mới đi bụi nhé?

- …

- Mà thôi chuyện đó nói sau bây giờ có việc quan trọng hơn để làm kìa.

- Chuyện gì?

- Hỏi nhiều, đi thôi.

- Ơ hay cậu toàn khui chuyện cho tôi hỏi vậy mà mắng…

https://thuviensach.vn

- Thôi thôi được rồi, không nói nữa. _ Hoàng Lâm nhấc cánh tay cô đưa lên cổ mình rồi cõng cô đi không cần xin ý kiến.

- Cậu làm gì đấy?

- Chả lẽ để cậu cà nhắt thế này, vào được trong đó mất bao lâu hở?

- Thả tôi xuống đi, Kì Lâm mà ghen thì phiền.

- Yên tâm, cô ấy rộng lượng và hiểu chuyện không hơi đâu để ý mấy chuyện bé tẹo không đáng nói này đâu mà lo.

- Ý cậu nói tôi là người hẹp hòi không hiểu chuyện chứ gì?

- Công nhận con gái nói nhiều thật, trừ Kì Lâm của tôi ra.

- Hơhơ… đúng là…

…

- Chị giúp em cải tạo nắm đất khô cằn sỏi đá này giúp em với! _ Hoàng Lâm nói rồi đẩy cô về chị nhân viên.

- Em nói quá rồi! _ chị nhân viên bật cười.

- À chị giúp em sửa “móng ngựa” cho chú ngựa háu đi này giúp em luôn nhé!

- Này cái cậu kia, cậu hết nói tôi là đất rồi lại nói tôi là ngựa cuối cùng cậu muốn biến tôi thành gì đây hả? Hả? Hả? _ cô hét vào tai Hoàng Lâm

- Ờ thì…

- … _ cô quắc mắc nhìn Hoàng Lâm.

- Thì là… ngựa ngựa đất.

https://thuviensach.vn

- Cậu…

- Thôi chị giúp em lẹ lẹ với sắp trễ giờ em rồi chị ơi! _ Hoàng Lâm kéo chèo sang chị nhân viên.

- Mời em đi theo chị. _ chị nhân viên đưa tay ra mở lối cô đi.

…

Theo chân chị nhân viên, cô choáng ngợp trước những gì có ở đây… Những bộ quần áo, váy,… đẹp lung linh; những đồ phụ kiện cô chưa từng thấy, dày dép bày trên giá nhiều đến không thể nhìn hết… Từ lần được chị Trâm Anh và Gia Huy dắt đi chuẩn bị cho cuộc thi Nam-Nữ sinh thanh lịch đó cô nghĩ sẽ chả bao giờ còn cơ hội quay trở lại đây nữa, đây cũng là shop đó nhưng lần trước là với cậu còn bây giờ thì khác rồi; nghĩ tới đó cô chợt thấy trống trải vô cùng.

- Em ngồi xuống đây! _ chị nhân viên kéo ghế cho cô ngồi.

Cô vừa ngồi xuống đã có người đến quỳ xuống trước mặt cô.

- You you… you đang làm gì vậy? _ cô lắp bắp.

Người ấy ngước mặt lên nhìn cô cháy mắt rồi bắt cổ chân cô để lên đùi mình, cô sợ quá nhắm mắt lại…

1 giây… 2 giây…3 giây…

Cô mở mắt ra

Thì ra người ấy chỉ xử lí những vết xước, phổng rát chảy máu dưới chân cô thôi.

- Phù… _ cô thở phào.

https://thuviensach.vn

…

- Đứng dậy đi thử coi.

- …Dạ… _ cô đứng dậy đi thử vài bước.

- Woa thật kì diệu…

- Thấy sao?

- Hết đau rồi ạ, em cảm ơn anh nhiều! _ cô cúi đầu cảm ơn.

- Hey kưng, kưng mí nói gì hở?

- Dạ… em cảm ơn…

- Nín!

- … _ cô tròn mắt nhìn không hiểu.

- Hứ. _ nguýt cô cháy mắt rồi người đó bỏ đi.

- Chị ấy không có ác ý gì đâu em. _ chị nhân viên.

- Dạ? “Chị” ạ?

- Hì _ chị nhân viên chỉ cười. – Còn nhiều người đang đợi em đó, nhanh chân kẻo trễ giờ của Hoàng Lâm mất.

- Vâng!

Tiếp tục theo chân chị nhân viên qua gian khác. Không biết tiếp theo sẽ là ai đợi cô đây???

…

https://thuviensach.vn

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA… _ giọng cô.

- Ây da yyyyyy… _ Hoàng Lâm dùng mình.

(Chả là cô đang phải trải qua quá trình tẩy lông chân thôi mọi người ạ, hehe)

…

- Hít ù hít ù… _ cô hít thở gấp gáp. – Chết em mất.

- Muốn đẹp thì yên lặng chịu đựng đi.

- Nhưng… hít ù… có cần… ực

- Thế cô muốn để chân thế kia mà mặc váy hả?

- Em chịu khó chút đi sắp xong rồi em à! _ chị nhân viên.

- Vẫn chưa xong ạ?

- Vẫn còn chút nữa em à. _ chị nhân viên.

- Em… AAAAAAAAAAAAA…

…

Hoàng Lâm ngồi chờ đến nóng ruột mà vẫn chưa thấy cô ra, hết ngó đồng hồ rồi thì đi đi lại lại, ngó nghiêng vào trong đợi chờ kết quả

…

- Xong chưa chị? _ chị nhân viên vừa bước ra Hoàng Lâm đã giữ lấy hỏi.

- … _ chị nhân viên chỉ nở nụ cười mỉm chi.

https://thuviensach.vn

Và sau đó… khi chị nhân viên tránh qua một bên là cô đứng phía sau…

Một chiếc váy đầm ngắn trên đầu gối mềm mại bằng chất liệu là vải voan mỏng nhẹ nhàng màu xanh da trời nhạt, một chiếc thắt lưng bằng vải nhỏ làm điểm nhấn ở eo, một đôi dày cao gót vừa đủ để tôn dáng cô lên, một kiểu tóc hết sức đơn giản, make up nhẹ nhàng khiến cô toát lên sự dịu dàng, thanh thoát và có chút quyến rũ của nét đẹp cổ điển nhưng không hề đánh mất phần cá tính của con người cô.

- Chà chà… cũng không tồi, duyệt. _ Hoàng Lâm bật ngón cái lên gật gù. – Em cảm ơn chị, bye chị! _ Hoàng Lâm vừa nói vừa kéo tay cô chạy nhanh.

- Té bây giờ, tôi chạy bằng dày cao gót đó.

- Trễ lắm rồi, nếu cậu không muốn tôi phải cạo đầu vì cậu thì đi lẹ lên. _ Hoàng Lâm nói rồi mở cửa xe đẩy cô vào trong.

=:=:=:=

Tại một nhà hàng-nơi đang diễn ra buổi tiệc…

Cầm tấm thiệp mời trên tay Quốc vào buổi tiệc với sự lạ lẫm khó hiểu, không biết buổi tiệc này có ý nghĩa gì, không biết do ai tổ chức và tại sao anh có tấm thiệp này?

Đang ngó thử xung quanh mình có gì đó gọi là quen thuộc không thì…

- Anh đến đúng giờ nhỉ. _ một giọng nói cất lên từ sau lưng Quốc.

Không cần quay lại anh cũng biết đó là ai.

Gia Linh tiến lên đứng cạnh anh…

- Là cô phải không? _ Quốc hỏi trống trơn.

https://thuviensach.vn

- Tôi làm sao?

- … _ thay cho câu trả lời, Quốc đưa tấm thiệp lên ngang mặt mình để Gia Linh nhìn rõ.

- Là cái này sao? _ Gia Linh cũng giơ lên tấm thiệp trong tay mình để Quốc thấy.

Vậy là hai người đều được mời tới để dự bữa tiệc này.

Khoan đã, không chỉ hai người mà còn cả Trâm Anh, Gia Huy đang đứng cùng nhau mà Quốc nhìn thấy đằng kia.

- Hai người cũng xứng đôi đó anh bạn. _ một bàn tay vỗ vai Quốc và người đó bước lên đứng trước mặt anh.

- Mày…

- Chậc chậc ở đây tránh những từ ngữ đó anh bạn à. _ hắn chen lời Quốc.

- Hai người quen nhau sao? Mà anh làm gì ở đây? _ Gia Linh hỏi hắn.

Ngạc nhiên tập 2, sao Gia Linh lại quen với con người này chứ?

Quốc nhìn Gia Linh không chớp mắt, bất giác anh nghĩ đến MK, có khi nào… Gia Linh là một tk nào đó chăng?

Hắn cũng giơ tấm thiệp trên tay mình lên thay cho câu trả lời.

Tức là… hắn cũng được mời tới dự buổi tiệc này.

- A Gia Tuệ! _ hắn giơ tay gọi Gia Tuệ đang từ cửa bước vào.

Với nụ cười tươi Gia Tuệ có vẻ rất vui khi được gặp hắn, nhưng vội thu lại khi thấy Gia Linh cũng đứng đó.

https://thuviensach.vn

Chậm chạp bước từng bước dè dặt đến chỗ Quốc, Gia Linh và hắn đang đứng… Gia Tuệ cúi đầu lịch sự chào tất cả.

- Tự nhiên chút đi. _ Gia Linh lên tiếng.

- Chà hôm nay có vẻ đông đủ nhỉ, tất cả nâng một ly chứ. _ hắn đề nghị. – phục vụ. _ hắn gọi một người phục vụ đang bưng khay rượu đi qua đó.

Không muốn nhưng cuối cùng tất cả cũng cầm trên tay một ly rượu theo ý hắn.

“Cách” _ bốn ly rượu chạm nhau.

Uống xong ngụm rượu Gia Tuệ đặt ly rượu xuống chiếc bàn cạnh đó, có vẻ lúng túng.

- Em xin lỗi! Em đi trước. _ nói xong Hia Tuệ hòa vào làn người đông đúc và nhanh chóng khuất trong ấy.

- Nhân vật chính vẫn chưa xuất hiện nhỉ? _ hắn uống thêm ngụm rượu và nói.

- Cậu biết mục đích của bữa tiệc này sao? _ Quốc.

- Có thể.

- Hờ… _ Quốc cười nhạt.

- Tôi cũng nên đi thì hơn, chào! _ hắn đưa tay chào và cũng đi luôn.

=:=:=:=

Xe của Hoàng Lâm và cô dừng lại trước khách sạn, đã có một tiếp viên đứng đợi sẵn mở cửa xe giúp hai người.

- Đến đây làm gì Lâm?

https://thuviensach.vn

- Kể từ bây giờ, cấm hỏi, cấm trả lời, cấm cãi lại, chỉ cần theo tôi là được. _ Hoàng Lâm ra lệnh. – Sẵn sàng chưa?

Gật

Hoàng Lâm đưa tay ra để cô khoác vào và cùng tiến vào trong.

…

“Rào rào rào”

Khi cô cùng Hoàng Lâm lên đến nơi đã có tràng pháo tay rộ lên hướng về sân khấu, có lẽ màn chào hỏi khách khứa đã xong.

- Tại cậu lề mề đó cũng hên là chưa qua giờ hoàng đạo. _ Hoàng Lâm nói.

- Ơ hay nhỉ, tôi…

- Xuỵt _ Hoàng Lâm chặn lời cô.

- Chào tất cả mọi người! Cảm ơn vì sự có mặt của mọi người! Có lẽ mọi người cũng đã biết tôi là Hoàng Gia Huy-cháu trưởng của tập đoàn Hoàng Gia và tôi còn một cậu em trai nữa, sắp tới cậu ấy sẽ vào công ty để phụ giúp công việc của gia đình hy vọng sẽ nhận được sự giúp đỡ từ mọi người! _ Gia Huy cúi nhẹ đầu.

“Rào rào rào”

Cô bất động lắng nghe từng chữ Gia Huy nói…

- Tôi xin giới thiệu em trai tôi-Hoàng Gia Bảo! _ Gia Huy nói và nhìn về phía cầu thang dẫn lên sân khấu.

“Rào rào rào”

https://thuviensach.vn

- Woo…

Cậu bước lên trong tràng pháo tay và sự ngưỡng mộ của các nàng.

- Cậu định biến tôi thành trò cười à Hoàng Lâm?

- Cậu nói gì chứ?

- Tôi tin tưởng cậu là bạn thân bấy lâu nên cứ im lặng làm theo lời cậu từ đầu đến giờ, cậu định biến tôi thành con ngố à?

- Tôi…

- … _ không muốn nghe Hoàng Lâm nói gì thêm cô nguýt Hoàng Lâm cháy mắt và quay lưng lại định bỏ về.

- Khoan đã! _ Hoàng Lâm níu tay cô lại. – Tôi không có ý đó.

- Vậy là ý gì?

- Chậc… chút nữa thôi, chỉ chút nữa thôi tôi xin cậu đấy!

- Chào tất cả mọi người! _ giọng cậu từ micro vang lên chen ngang vào cuộc cãi vã của cô và Hoàng Lâm. – Tôi là Hoàng Gia Bảo, sắp tới nhờ mọi người chỉ giáo rất nhiều vì nói một cách khách quan tôi mới chỉ là người học việc mà thôi.

Tất cả đều gật đầu hài lòng với lời mở đầu của cậu.

- Cậu nhóc này cũng thông minh đấy.

- Đúng vậy, không khoe mẽ mà lên tiếng nhờ cậy luôn.

- Rất khiêm tốn và… trông cũng khá đó!

https://thuviensach.vn

- Nghe nói bộ sưu tập trang sức Mama In My Heart đình đám từ đó tới giờ là của cậu ta đó.

- Thật sao?

- Vậy tôi đã không lầm khi đưa con gái tôi đến đây rồi, haha.

- @#$^$…

Những lời nói xôn xao từ các ông chủ lớn, các đối tác làm ăn về cậu.

Đây giống một bữa tiệc ra mắt thì đúng nghĩa hơn, rất nhiều cô gái xinh đẹp đồng lứa với cô ở đây. Họ đều đang mong ngóng được nhìn thấy "nhị thiếu gia" và lọt vào mắt xanh của cậu ấy. Vì đêm nay sẽ có một người duy nhất có được sự may mắn nhảy với cậu ấy một điệu nhạc. Và người may mắn đó rất có thể sẽ trở thành người nào đó của tập đoàn Hoàng Gia chăng? Tất cả đều rất đáng chờ đợi.

…

- Thưa quý vị! Để thay đổi không khí tôi xin được mời một bạn hòa tấu chung với tôi một bản nhạc, không biết có bạn nào ở đây biết chơi nhạc không ạ?

"Rào rào rào" _ tràng pháo tay lớn để ủng hộ lời đề nghị của cậu.

- Cầu mong anh ý chọn mình.

- Trời ơi giá như tôi biết đàn.

Sự hy vọng mình là người được chọn lẫn sự tiếc nuối của các nàng khiến bữa tiệc dần nóng lên.

Cậu nhìn quanh một vòng dưới sân khấu… từng bước chậm rãi bước xuống sân khấu hòa vào đám đông kiếm tìm điều gì đó…

https://thuviensach.vn

- Êh anh ý đang lại đây kìa, chắc là chọn tôi rồi xem xem tôi thế này ổn chưa?

- Ai nói, chắc gì là cô hứ. _ các tiểu thư bắt đầu tranh cãi.

Chợt tất cả đèn đều tắt chỉ để lại một bóng chiếu ánh sáng theo chân cậu duy nhất còn lại.

Trong bóng tội trong sâu thẳm trái tim cô có gì đó hy vọng mình là người được chọn nhưng niềm hy vọng đó vội vã ra đi khi cậu dừng lại đứng trước một cô gái khác mà không phải là cô… cô cố mỉm cười thầm mong mọi điều tốt đẹp cho cậu.

Cô khoác tay Hoàng Lâm như lúc ban đầu mới vào.

- Về thôi. _ cô cất giọng nhẹ.

- Cậu chưa được về.

- … Còn chuyện gì của tôi sao?

- … _ Hoàng Lâm mỉm cười. – Cậu là nhân vật chính mà.

- Là sao?

- Nhìn đi! _ Hoàng Lâm đứng tránh ra một bên.

Sau lưng Hoàng Lâm là cậu, ngay lúc này cậu đang đứng trước mặt cô…

Khuôn mặt đó… ánh mắt đó… cả con người đó… tất cả lại một lần nữa làm trái tim cô sôi sục lên…

Cậu bước gần lại cô, ghé sát tai cô thì thầm:

- Nhỏ sao chổi, tớ nhớ cậu.

https://thuviensach.vn

Một câu nói không mấy ngọt ngào sau những ngày dài xa nhau nhưng là quá đủ để cô cảm nhận được vị ngọt của nó nhiều đến nhường nào.

- Vì sao của tớ, cùng lên đó chứ? _ cậu đưa tay ra chờ bàn tay cô đặt lên.

Có thể sao? _ cô bất động trong giây lát.

Nghĩ lại những câu nói của Quốc lúc sáng, nhớ lại sự quyết tâm của mình khi chạy đến tìm cậu, và cả nhịp đập dồn dập trong trái tim cô lúc này…

Mày nghĩ đúng Na à

Gạt qua tất cả cô đưa tay mình đặt trọn vào tay cậu và cùng bước lên sân khấu.

- Nó là con nhỏ nào mà lạ hoắc vậy?

- Uh, trông lúa dễ sợ.

- …

Những sự ganh tị của đám tiểu thư.

…

“♪ ♫ ♫ ♪ ♫ ♪ ♪ ♪ …”

Bản nhạc ấy một lần nữa lại vang lên…

Cô không hề biết rằng dưới sân khấu ở một góc nhỏ đang có người dõi theo hai người từng chút từng chút một…

…

- Cô ấy đúng là một loại cỏ. _ Gia Linh bật tiếng.

https://thuviensach.vn

- Phải, loại cỏ lạ.

“Rào rào rào”

Lại một tràng pháo tay vang lên giòn dã khi hai người kết thúc bản nhạc.

Bản nhạc của hai người vừa dứt thì tiếng nhạc khiêu vũ nổi lên để tiếp tiếp tục chương trình tối nay.

Tất cả đều đeo mặt nạ và bắt đầu tìm bạn diễn cho mình…

Còn riêng những nhân vật của chúng ta chỉ ngồi lại và nhâm nhi những ly rượu ngọt ngào.

Bỗng… một người đeo mặt nạ đến trước cô, đưa tay mời cô nhảy cùng.

- Không biết tôi có vinh hạnh được nhảy cùng cô một điệu không?

- Hờ… tôi tôi xin lỗi nhưng tôi không biết nhảy! _ cô xua tay từ chối.

Nhưng không cần nói thêm lần hai, người đó đã bất ngờ nắm tay cô kéo ra nhảy.

- Này! _ cậu nóng mặt khi bị hắn qua mặt.

- Bình tĩnh đi Bảo! _ Trâm Anh ngăn lại.

- Đi! _ cậu cũng nắm lấy tay chị Trâm Anh đi theo cô và gã đàn ông kia.

…

Hắn nhẹ nhàng dẫn cô từng bước nhảy, có lúc cô lỡ chân dẫm lên chân hắn nhưng hắn không hề phản ứng lại.

- Em vẫn khỏe chứ?

https://thuviensach.vn

- … Anh… anh biết tôi sao?

- Nghe kĩ đây, từ giờ về sau hãy cẩn thận từng bước chân của mình, cả những con người xung quanh, để ý những gì thấy được, những gì nghe được, tất cả đều phải trong đây. _ hắn hôn lên trán cô thay cho sự chỉ điểm.

Đúng lúc đó bản nhạc được đảo lại, tất cả nữ trong các cặp nhảy được nam dẫn xoay một vòng và đổi cho bạn diễn khác. Cậu vội thả tay chị Trâm Anh và vắm lấy tay cô kéo về mình, Trâm Anh bị lỡ chân lên bị chao đảo và…

- Tiểu thư không sao chứ?

Trâm Anh mở mắt ra đã thấy một ánh mắt đang đối diện với mình (là người vừa nhảy chung với cô), một bàn tay rắn chắc đang đỡ lấy eo chị nhưng cảm giác không hề lạ lẫm khó chịu chút nào.

Ánh mắt này… _ nhịp tim trong lồng ngực Trâm Anh bỗng loạn nhịp, mỗi lúc một mạnh, một nhanh.

- Anh…

Hắn đỡ Trâm Anh đứng thẳng dậy, cúi chào theo kiểu bá tước và sải bước thật nhanh bỏ đi.

Mắt Trâm Anh bỗng nhòe đi, cổ họng cứng lại không thốt nên lời… chỉ biết chạy theo người ấy…

Chương 39.1

Cô được bàn tay cậu đỡ lấy nên không sao nhưng tâm trí cô bỗng đảo lộn hết lên *Là anh, đúng là anh mà…* _ nghĩ vậy cô rút tay mình khỏi tay cậu và chạy theo hướng Trâm Anh mới chạy.

…

https://thuviensach.vn

- Anh Tuấn!… Anh Tuấn!… _ Trâm Anh gào tên anh trong xót xa.

Nhưng bóng đen ấy vẫn chạy đi và khuất hẳn sau cửa nhà hàng mà Trâm Anh tìm mãi cũng không thể thấy.

- Tại sao anh đến rồi vội vã bỏ đi? Em đợi anh lâu lắm rồi anh biết không? Anh ra đây đi Thiên Tuấn à! Hức… hức…

Cô chạy ra thấy Trâm Anh đang nức nở gọi tên anh mình mà lòng cô thắt lại.

- Anh thật tàn nhẫn anh hai ạ. _ từ khóe mắt cô hai hàng lệ khẽ tuôn.

- Được nếu anh muốn anh hãy đi đi, nhưng anh nên nhớ rằng không bao giờ anh có thể cản được điều em muốn. Anh cứ đi theo ý anh còn em, em sẽ mãi đứng đây đợi anh để xem rốt cuộc anh có thể trốn em tới bao lâu. _ Trâm Anh nói trong nước mắt.

- Chị Trâm Anh! _ cô la lên thất thanh.

Trâm Anh thở gấp gáp, mặt tái mét đi, chị đưa tay bóp chặt áo nơi lồng ngực trái mình-nơi trái tim phản chủ đang tấn công chị, bệnh tim của Trâm Anh lại tái phát.

- Chị Trâm Anh, chị không sao chứ?

- Chị… hộc… chị… _ Trâm Anh nắm chặt lấy tay cô.

- Chị đừng nói gì hết em hiểu em hiểu mà.

- Anh… hức… _ dòng nước từ khóe mắt Trâm Anh không thể nào dừng lại được.

- Em đã bảo chị đừng nói nữa mà, chị càng nói tim chị càng đau đó.

https://thuviensach.vn

- Hức… hộc… _ Trâm Anh tựa đầu vào người cô, nặng nhọc kéo hơi thở của mình còn nước mắt vẫn mãi tuôn xuống.

Nấp sau cây cột lớn gần đó Thiên Tuấn nắm chặt hai tay mình cố kìm lòng để không quan tâm nhưng trái tim anh quặn thắt lại khi trông thấy bộ dạng Trâm Anh lúc này.

Anh phải làm sao? Làm sao bây giờ?

Không thể đứng nhìn lâu hơn nữa, người anh yêu đang dần kiệt sức anh phải làm gì đó để xứng đáng với sự mòn mỏi chờ đợi của chị bấy lâu chứ…

Anh quyết định dũ bỏ tất cả để ngay lúc này có thể đến bên Trâm Anh,

- Trâm Anh! _ anh gọi tên chị và nhấc chân bước đi.

Thì…

Một bàn tay khác kéo anh từ phía sau ngăn cản bước đi của anh. Theo phản xạ anh quay người lại… một cô gái với đôi mắt lạnh toát vô tình nhìn anh.

- Anh có chắc với những gì mình đang làm không?

- Có hay không thì vốn dĩ không liên quan tới em.

- Có vẻ anh thật sự quên mình là ai rồi, vì người đàn bà đó sao? Có đáng không?

Thiên Tuấn nhìn về phía Trâm Anh…

- Chị Trâm Anh! _ cô gọi tên Trâm Anh.

Đôi mắt Trâm Anh nhắm lại, người chị nhũn ra không còn chút sức lực.

https://thuviensach.vn

- Em đã từng một lần yêu bằng trọn con tim chưa? Khi đó em sẽ biết cái gì là đáng hay không… chả có gì cả Gia Linh à! _ anh nói rồi quay lưng lại.

Gia Linh vẫn vội nắm lấy tay anh níu lại.

- Trâm Anh! _ đúng lúc đó Gia Huy và cậu cùng chạy tới, thấy bộ dạng Trâm Anh tiều tụy Gia Huy lo lắng.

- Anh đưa chị ấy đến bệnh viện gấp đi. _ cậu hối thúc.

- Uhm! Vậy ở đây giao lại cho em đó.

- Được rồi mà, anh đi lẹ đi!

- Để em đi với anh. _ cô nói.

- Uhm lẹ lên. _ nói xong, Gia Huy bồng Trâm Anh lên để chị tựa vào lồng ngực ấm áp của anh và đưa chị đến bệnh viện.

Trong bóng tối mập mờ Thiên Tuấn nhói đau khi Trâm Anh trong vòng tay của người đàn ông khác, tại anh mà Trâm Anh mới trở nên như thế, tất cả là tại anh… anh tự trách bản thân.

Thiên Tuấn quay lại nhìn Gia Linh bằng ánh mắt ban đầu vô cảm băng giá của mình, cơ mặt cũng thay đổi chỉ sau một giây ngắn ngủi… Gia Linh từ từ thu lại bàn tay mình thôi kíu giữ anh. Gia Linh vừa buông tay anh liền đút tay vào túi quần vô cảm bỏ đi.

___o0o___

Bệnh viện…

Đèn đỏ trên cửa phòng cấp cứu đang sáng… đứng ngoài cửa phòng cấp cứu cả Gia Huy lẫn cô đều thấp thỏm đứng ngồi không yên.

https://thuviensach.vn

- Cầu mong chị ấy sẽ không sao. _ cô thỉnh cầu.

- Nhất định cô ấy sẽ qua thôi. _ Gia Huy.

Trâm Anh bị bệnh tim đã từ rất lâu, khi Thiên Tuấn ra đi vì quá sock chị đã lên cơn đau tim và phải điều trị trong bệnh viện hơn một tháng gần như không thể đứng dậy lần nữa. Và bây giờ vì Thiên Tuấn Trâm Anh lại nằm trong phòng cấp cứu một lần nữa, chị đang trải qua một cuộc phẫu thuật với vận may rủi chỉ trong tích tắc. Bệnh tình của chị cũng là một trong những nguyên nhân khiến ba mẹ chị phản đối quan hệ của Thiên Tuấn và chị, họ không muốn đứa con gái yêu quý duy nhất của họ phải lấy một người không chút tiền đồ, không ổn định, không nhà cửa, không gia đình,… như Thiên Tuấn. Họ sợ con gái mình khổ, sợ Thiên Tuấn chỉ trèo cao chứ không phải yêu thương con gái họ thật lòng.

…

___o0o___

Phòng hồi sức…

Cả Gia Huy và cô đều thiếp đi bên giường Trâm Anh sau một đêm thức trắng lo lắng cho chị. Cuộc phẫu thuật đã thành công, Trâm Anh phải nằm viện một thời gian ngắn để theo dõi và làm một số khóa trị kiệu nữa là ổn.

“Cạch” _ có người mở cửa.

Nhìn cô lẫn Gia Huy bên giường cậu lắc đầu chịu thua.

- Haizzz thế này mà thêm ngày nữa có khi hai người thành bệnh nhân mất.

Đặt giỏ trái cây và những đồ cần thiết lên bàn cậu cởi chiếc áo khoác của mình đắp cho cô và qua bên Gia Huy khẽ đụng vai gọi anh dậy.

https://thuviensach.vn

Gia Huy giật mình tỉnh giấc, cậu ra hiệu ra cửa và hai người ra ngoài.

- Trông anh có vẻ mệt mỏi đó, mấy bữa nay anh đã thức khuya dậy sớm lo công việc ở công ty rồi cứ đà này anh sẽ gục mất. Công ty không có anh không được đâu, bây giờ anh về tắm rửa nghỉ ngơi rồi ăn uống vào để lấy lại sức đi! Ở đây có em lo rồi, khi nào ổn em sẽ ghé qua công ty.

- Anh không sao mà, anh…

- Còn nói không sao anh muốn lúc chị Trâm Anh tỉnh lại phải chăm lại anh để đền bù thiệt hại cho anh à? Nghe lời em đi ở đây có em rồi.

- Nhưng…

- Anh coi thường em quá rồi đó chả lẽ em không lo nổi sao?

- Anh không có ý đó.

- Vậy thì nghe lời tui cái đại thiếu gia. _ cậu đẩy vai Gia Huy đi.

- Thôi được rồi anh về là được chứ gì? Mọi việc ở đây giao lại em, anh về trước.

- Anh yên tâm, mà nè nhớ về nhà ăn uống nghỉ ngơi đi em sẽ gọi điện về kiểm tra bất cứ lúc nào đấy. Thôi anh về đi em vào trong đây.

- Uhm!

Gia Huy thấy rất vui, lần đầu tiên sau mười mấy năm trời anh mới được nhận lại sự quan tâm của đứa em trai mà anh yêu thương nhất.

…

___o0o___

https://thuviensach.vn

Cô cùng cậu đi dạo trong khuôn viên của bệnh viện khi mặt trời đã tắt nắng…

- Không ngờ chị Trâm Anh lại mắc bệnh tim nhỉ. _ cậu nói.

- Uhm!

- Mà Na nè!

- Uhm.

- Sao hôm qua chị Trâm Anh đột nhiên lạ vậy cả cậu cũng thế.

- …

- Có gì khó nói à?

Lắc đầu

- Cậu có muốn nghe không?

- Tất cả những gì liên quan đến cậu tớ đều muốn biết.

Kiếm một chỗ ngồi xuống, cô kể lại mọi chuyện cho cậu nghe về gia đình mình, về những gì cô biết.

Cậu lặng người trước những gì cô đang nói, cậu không ngờ hoàn cảnh cô còn đáng thương hơn mình nhiều, thiếu thốn cả tình cảm lẫn vật chất nhưng trái tim cô vẫn ấm áp. Còn cậu cả hai đều có, không đủ để nói là trọn vẹn nhưng ít nhất là hơn cô nhiều lần. Qua hôm nay cậu càng thương cô nhiều hơn, chắc chắn cậu sẽ không cho ai có bất cứ quyền gì hay cơ hội nào làm tổn thương cô dù là một chút.

Cậu ôm chặt lấy cô vào vòng tay, vuốt nhẹ mái tóc cô và ngửi mùi hương trên tóc cô…

https://thuviensach.vn

- Tớ đã nói tấm lưng này mãi mãi là của cậu đúng không? Hãy bình yên tựa vào tớ và đừng lo lắng hay suy nghĩ gì cả.

- … Cảm ơn cậu!

- Khờ quá đó là trách nhiệm và là niềm vui của tớ mà! Bây giờ thì đi lấp đầy cái dạ dày này rồi lên với chị Trâm Anh nữa.

- Uhm!

___o0o___

Một mình với ly coffee nóng đậm đặc, Quốc đưa lên miệng nhấm nháp từng chút và chiêm nghiệm điều gì đó…

Anh uống một ngụm lớn và đứng dậy ra ngoài…

___o0o___

Bệnh viện…

Cô và cậu đi ăn về liền trở lại phòng Trâm Anh xem tình hình chị thế nào.

- Ơ Bảo! _ cô gọi.

- Uhm.

- Sao cậu biết chị Trâm Anh thích hoa cúc dại mà đưa vào vậy? _ cô đứng mân mê những bông cúc dại và hỏi cậu.

- Đâu phải của tớ.

- … Vậy chứ là ai?

- Tớ không biết.

https://thuviensach.vn

- Lạ nhỉ, sáng giờ không ai tới thăm cũng đâu ai biết chị Trâm Anh nằm viện vậy sao… _ cô nhíu mày suy nghĩ. – Tớ ra ngoài một lát. _ cô nói rồi vội mở tung cửa chạy ra ngoài.

- Có chuyện gì vậy ra? _ cậu định chạy theo.

- Ưm… _ vừa lúc đó Trâm Anh tỉnh lại.

- Chị Trâm Anh, chị tỉnh rồi ah? _ cậu mừng. – Bác sĩ, bác sĩ… _ cậu gọi thật lớn.

…

Cô chạy ra ngoài với mấy bông cúc còn trên tay…

- Anh Tuấn! Anh Tuấn! Trần Thiên Tuấn! _ cô họi lớn tên anh khiến ai cũng ngoái nhìn. – Em biết chắc chắn anh đang trốn ở góc nào đó mà, anh ra đây đi! Anh Tuấn.

Cô chạy qua chạy lại những góc khuất gần phòng Trâm Anh tìm Tuấn vì trực giác mách bảo cô rằng chắc chắn Thiên Tuấn đang ở đây.

- Anh Tuấn! Anh Tuấn à anh ra đi mà! Em xin anh đó được không?

- Đây là bệnh viện mong cô giữ yên lặng cho các bệnh nhân được nghỉ ngơi! _ một vị bác sĩ nhắc nhở cô.

- … Vâng, con xin lỗi!

- Haizzz _ vị bác sĩ lắc đầu.

Đôi mi cô cụp xuống buồn bã..

- Anh vô tình vậy sao anh hai?

…

https://thuviensach.vn

Anh xin lỗi em, Na Na! _ một hóc khuất nhỏ, Tuấn thầm nói trong lòng.

- Làm gì mà như gặp ma vậy bạn hiền? _ Quốc.

Vừa xoay lưng lại ra về thì Thiên Tuấn đã chạm mặt Quốc đang đứng đối diện với mình.

- Tôi biết thế nào cậu cũng đến mà, nói chuyện đi.

- Tôi phải đi rồi.

- Haizzz vậy tôi đành thất lễ chào cậu để em gái cậu nói chuyện với cậu ha? _ Quốc nói rồi nghến chân goị cô. – Na ơi!

Tuấn vội giật Quốc nấp vào góc cùng anh… nghe tiếng goị cô quay lại nhưng không thấy ai cả.

- Rõ ràng mình nghe có ai gọi mình mà ta. _ thắc mắc chút rồi cô quay lại phòng Trâm Anh.

…

Tuấn đành nghe theo lời Quốc dành cho Quốc một cuộc trò chuyện.

Sân thượng của bệnh viện…

- Tôi rút kinh nghiệm rồi, lần này cậu không dễ dàng trốn thoát khỏi tay tôi đâu. _ Quốc nói.

- Tôi không trốn.

- Ok vậy hãy nói cho tôi biết tất cả đi!

- Nói gì?

https://thuviensach.vn

- Cậu làm tôi nhớ đến con sói non trong câu truyện tôi thường kể cho bé Na lúc bé đó.

- Cậu đúng là…

- Tôi nghiêm túc đây, cậu nói đi! Tôi cần biết những điều tôi nên biết.

- Tốt nhất không nên biết gì thì hơn cậu hãy sống một cuộc sống cho cậu, cậu đã rời khỏi đó rồi đừng dính dáng tới nó nữa hãy để nó đi vào quên lãng của cậu đi!

- Cậu đừng vòng vo nữa.

- Tôi không vòng vo, tôi chỉ muốn biết có chuyện gì đang xảy ra mà thôi.

- Xin lỗi tôi đi trước. _ nói rồi Tuấn quay lưng lại.

- Cậu nghĩ rằng cậu có thể đi dễ vậy sao?

- Còn cậu?

- Tôi nghĩ… là không.

Vừa dứt lời Quốc đã ra đòn không khoan nhượng vào Tuấn, với năng lực của Tuấn thì né nhát đòn đó của Quốc là việc đơn giản.

- Cậu định thế này thật sao? _ Tuấn.

- Nói nhiều, cậu nên cẩn thận đi thì hơn.

Quốc liên tục ra đòn không nề hà còn Tuấn chỉ né đòn mà không chịu đánh trả.

“Bụp”

https://thuviensach.vn

Sơ ý nên Tuấn dính một cú đấm trời dáng của Quốc… một vết máu nhỏ trên khóe miệng anh.

- Cũng không tồi. _ Tuấn cười khảy.

- Giờ thì đứng dậy và chiến đấu như một chiến binh thật sự đi… tk1!

- Tk1 sao?

- Đúng! Tk1. _ Quốc khẳng định.

Tuấn chống tay từ từ đứng dậy…

- Vậy… xin thất lễ! _ Tuấn nhìn Quốc.

Tuấn vừa dứt câu Quốc lập tức tấn công với thế thủ sẵn đòn chỉ còn đợi câu này của Quốc.

…

Kết quả thì có lẽ ai cũng đoán được… với trình độ "lành nghề" của Thiên Tuấn sao Quốc có thể thắng được.

- Cậu đã mãn nguyện rồi chứ? _ Tuấn.

- Hơ… _ Quốc cười nhạt. – Phong độ vẫn như xưa nhỉ, level hình như có tăng chút thì phải?

- Tôi đi được rồi chứ? _ nói xong anh đút tay vào túi bỏ đi.

…

- Nhất định tôi sẽ làm cho cậu phải tự nói ra! _ Quốc gằn lên.

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Buổi sáng tại biệt thự Hoàng Gia…

Cậu lưỡng lự đứng trước cửa phòng nội cậu, không biết có nên vào hay không cứ đưa tay định mở rồi lại thôi.

- Trong đó có ma hay sao mà sợ vậy? _ Gia Huy.

- Anh hai.

- Vào đi chứ, chả lẽ em định tránh mặt nội cả đời sao?

- …

“Cạch” _ Gia Huy mở cửa.

- Vào đi. _ anh để cậu vào trước rồi mình bước vào sau và đóng cửa lại.

- Nội đỡ hơn chưa anh?

- Uhm, đỡ rồi. _ Gia Huy kéo chăn lên giúp nội.

- …

- Nội! _ cậu kêu tên rồi vội chạy lại đỡ bà. – Nội nằm nghỉ đi ngồi dậy chi?

Cậu nói nhưng nội vẫn muốn ngồi dậy.

- Em đỡ nội dậy đi! _ Gia Huy nói.

https://thuviensach.vn

- Hai đứa ngồi xuống đi nội có chuyện muốn nói.

Cả hai cùng ngồi xuống hai chiếc ghế cạnh hai bên giường chờ bà nói.

- Cả hai đứa đều đã đến tuổi có thể tự lập rồi, ta không có quyền can thiệp vào cuộc đời của các con quá sâu. Mà ta thì có lẽ cũng còn chẳng mấy ngày nữa…

- Nội! Nội đừng nói bi quan vậy. _ cậu gắt.

- Gia Bảo nói phải đó nội, bây giờ nội chỉ cần yên tâm tịnh dưỡng là được rồi còn mọi chuyện để đó con và Gia Bảo sẽ giải quyết hết mà. _ Gia Huy.

- Con không cần an ủi ta đâu, sức khỏe của ta thế nào ta là người hiểu rõ hơn ai hết. Thời gian ta nằm trên giường nghỉ bệnh vừa rồi ta đã suy nghĩ một vài chuyện và bây giờ ta nghĩ nên nói với các con. Gia Huy, ta biết con là một đứa cháu ngoan một người biết suy nghĩ và cương trực ta rất yên tâm về con nhưng ngoài những điều đó thì con còn là một người đàn ông mà, hãy để cho bản thân mình có cơ hội đến với người con gái con yêu đi! Đừng quá lo lắng về những việc không liên quan, tuổi thanh xuân đã đi qua con sẽ thấy hối tiếc đó.

- Nhưng con…

- Con năm nay con cũng đã 22 rồi còn gì? Hãy kiếm cho mình một chốn về bình yên đi con!

- Con vẫn còn nhiều thời gian sau này mà nội!

- Nhưng ta thì không nhiều, trước khi đi ta muốn được bồng chắt ta một lần.

- Nội à, nội…

https://thuviensach.vn

- Bằng tuổi con ba con đã là lên chức bố rồi đó.

- Nhưng…

- Gia Bảo! _ bà quay sang nhìn cậu.

- … _ cậu im lặng đợi bà nói.

- Ta biết con là một người mạnh mẽ, tính tự chủ rất cao vì vậy ta sẽ không ép con làm những việc con không thích nữa. Con hãy làm những gì con muốn, nhưng nội có một chuyện muốn nhờ con.

- … _ cậu không nói gì.

- Hãy vào công ty phát triển năng lực con có đi Gia Bảo! Ta biết con là một nhà thiết kế trang sức rất tài năng đừng để hoài phí như vậy.

- … _ cậu vẫn im lặng.

- Còn việc của con và con bé… _ vừa nói tới đó cậu đã ngẩng đầu lên nhìn nội. – À không… của cô gái đó ta có thể nhắm mắt làm ngơ nhưng con nên nhớ rằng cuộc đời còn lại sau này của con là của Yuu chứ không phải của cô ta.

- Tại sao? Nội đừng nói là do mấy cái hôn ước vớ vẩn ngày xửa ngày xưa kia.

Gia Huy cũng bất ngờ không kém gì cậu.

- Không phải hôn ước mà là Yuu, chính Yuu đã đến đây thẳng thắn đề cập với ta chuyện của hai đứa. Ta thấy hai đứa cũng khăng khít lại còn là thanh mai trúc mã nên…

- Nên nội đã thay con quyết định chứ gì?

https://thuviensach.vn

- Lễ đính hôn ta cũng đã định ngày rồi con nên chuẩn bị đi là vừa.

- Sao lúc nào nội cũng thay con quyết định tất cả mọi việc vậy? Con đã nói rồi cuộc đời của con sẽ do con tự quyết định không cần người khác áp đặt trước.

- Ta cũng chỉ muốn tốt cho con mà thôi, sao con không chịu hiểu vậy Gia Bảo?

- Đó không phải tốt cho con mà chỉ vì nội muốn lương tâm nội thanh thản mà thôi.

“Rầm”

Cậu nói xong bỏ đi và kèm theo tiếng đập sầm cửa thật lớn.

- Gia Bảo! _ Gia Huy định chạy theo.

- Kệ nó đi con. _ nội ngăn lại. – Gia Huy, con có nghĩ Gia Bảo nói đúng không?

- … _ anh không trả lời.

- Ta hiểu rồi, con ra ngoài đi ta muốn nghỉ chút.

- … Vâng!

…

“Choang” _ cậu hất đổ chiếc bình xuống đất vỡ tan.

- Gia Bảo à… _ zú từ trong bếp nghe tiếng đổ vỡ nên chạy ra.

Cậu không nói không rằng chỉ thế rồi bỏ đi mất, khi Gia Huy xuống tới thì cậu đã lấy xe đi mất. Gia Huy chạy vội ra nhưng không kịp nữa cậu đã chạy xe ra khỏi cổng và vụt đi mất rồi.

https://thuviensach.vn

Không biết cậu sẽ làm gì trong cơn nóng giận này nữa…

___o0o___

Trường học…

Nghỉ hè nhưng Quốc vẫn phải ghé trường mỗi tuần ba lần để làm công việc của mình, đã đến giờ nghỉ trưa nên anh định ra ngoài đi chút cafe hay gì đó…

- Đã nghỉ hè mà còn đến đây sao? _ Quốc khựng lại khi thấy Gia Linh đi dưới sân trường vào.

Anh nhíu suy nghĩ thấy có chút kì lạ liền nấp vào một góc nhỏ chờ Gia Linh đi qua…

Không phải, không phải Gia Linh… là Gia Tuệ _ Quốc nhận định lại khi thấy sợi dây chuyền trên cổ Gia Tuệ đang đeo. Gia Linh cũng có một sợi nhưng mặt dây chuyền được làm từ loại đá khác, có lẽ là loại đá được chọn chiếu theo mệnh của hai người vì ngoài mặt dây chuyền còn có cả dòng chữ mang tên cung hoàng đạo nữa. Nhưng điều Quốc thấy kì lạ ở đây là cả hai chị em họ đều sinh cùng ngày cùng thánh cùng năm nhưng sao lại mang mệnh khác nhau…

Có gì đó mách bảo với Quốc rằng trong chuyện này có điều đang chờ anh tìm tới nên Quốc quyết định lén theo sau Gia Tuệ xem sao…

Nhưng vừa theo được một đoạn ngắn đến lối rẽ đã không thấy bóng dáng Gia Tuệ đâu nữamà phía trước là bức tường kín rồi.

Không lẽ nhanh vậy sao? Hay tại mình đã xuống cấp?…

Không phải anh xuống cấp mà chỉ tại Gia Linh cao cơ hơn xíu mà thôi.

- Anh theo em có chuyện gì không? _ Gia Linh đứng sau lưng anh hỏi.

https://thuviensach.vn

Quốc quay lại nhìn Gia Linh dò xét…

- Nhìn em lạ lắm ạ?

- Hai chị em như hai giọt nước sao anh cảm thấy em vẫn khác chị em thế nhỉ? _ Quốc khoanh tay trước ngực.

- Anh có thể phân biệt được sao?

- …

- Anh tinh lắm, không phải ai cũng phân biệt được chị và em giữa hai bọn em.

- Anh cũng thấy hơi kì lạ, tại sao lại có một cặp song sinh giống nhau hơn hai giọt nước đến thế nhỉ? Ít ra phải có chút gì đó của kẻ tám lạng người nửa cân chứ nhỉ?

- Nhưng anh vẫn phân biệt được đấy thôi.

- Mà… vậy giờ là nghỉ hè em vẫn còn đến trường sao? _ Quốc cố tình nói chậm rãi để quan sát bét mặt của Gia Tuệ.

- Em mang cơm đến cho bác bảo vệ thôi. _ Gia Tuệ giơ lồng cơm lên cho Quốc xem.

Bây giờ Quốc mới để ý đến chiếc lồng cơm trên tay Gia Tuệ.

- Bác bảo vệ sao?

- Vâng!

- …

- Anh thắc mắc ạ?

https://thuviensach.vn

- …

- Ai nghe em nói cũng thế cả, em nhận bác ấy là cha nuôi nên những lúc rảnh rỗi em thường ghé qua đưa cơm với thăm bác ấy.

- Ra thế.

- Thôi cũng trễ giờ cơm trưa rồi em vào trước nhé, chào anh!

- Chào em! _ Quốc nở nụ cười và tránh qua một bên để Gia Tuệ đi.

Không biết Quốc đã tìm được điều anh muốn ở Gia Tuệ chưa… chỉ thấy được một cái nhếch mép nhẹ ở anh.

___o0o___

Hành lang bệnh viện…

- Ahsssssss cái cậu này đã bảo là sáng sớm tới vậy mà đến chiều muộn rồi vẫn chưa thấy tăm hơi đâu, bận thì ít ra cũng phải gọi báo cho người ta một tiếng chứ. _ cô nhìn vào màn hình điện thoại vừa nhấn số 1 gọi đi vừa mắng nó như thật…

- Alo, Gia Bảo à?

- “Is me”

- Cậu đến chưa?

- “…”

- Alo, cậu có nghe tớ nói không?

- “…”

“Chụt”

https://thuviensach.vn

Cậu bất ngờ xuất hiện hôn mạnh lên má cô.

Cô quay lại nhìn cậu mà mặt cứ như chú tắc kè bông đổi sắc 180o sang màu đỏ lựng. Nhìn cô ngây ra với hai má đang nóng bừng cậu không nhịn nổi cười.

- Híhí… để tớ hôn nốt bên kia cho cân hen? _ cậu nói rồi ghé lại gần má bên kia của cô.

- Không! _ cô đưa tay làm dấu chéo trước mặt mình.

- Thật là không cần không?

Gật gật

Cậu không nói thêm quay vào phòng Trâm Anh…

- AAAAAA _ cô hét lên khi có một vòng tay ôm bụng mình từ phía sau.

- Ồn ào quá. _ giọng cậu.

- Cậu… cậu làm gì vậy? mọi người đang nhìn mình kìa. _ cô lấy tay cùng điện thoại ra che mặt mình lại.

- Kệ họ.

Từ vòng tay của cậu cô cảm nhận được cậu đang có điều gì bất ổn.

- Cậu không sao chứ? _ cô hỏi.

- Haizzz đã nạp năng lượng xong, cảm ơn bé Na của anh nhiều nhé!

“Chụt” _ cậu chớp cơ hội hôn luôn bên má còn lại của cô.

- Cậu… _ cô ú ớ nói không nên lời, mặt vừa dịu xuống lại hừng hực bốc cháy tập 2.

https://thuviensach.vn

- Tớ đã đánh dấu xong xuôi rồi đấy nhé, cả xác nhận tớ cũng làm luôn rồi kể từ baya giờ cậu là của tớ-của Hoàng Gia Bảo này, cậu mà giám để thằng nào chạm vào cậu thì…

- Thì sao?

- Thì… ăng… xítttt à… anh sẽ vặt lông ăn thịt hắn… nhai luôn xương thằng đó ngay.

- Ực… "chớp chớp" _ cô nuốt khan. – Bộ… bộ bộ tưởng người ta là gà sao ở đó mà vặt lông.

- Cậu cứ thử xem thì biết tớ có nói chơi không.

- …

- Mà không, cấm thử chỉ cần biết vậy là được rồi.

- Kì cục quá đi mà, cậu vào với chị Trâm Anh đi. _ cô nói rồi ôm hai má mình bước đi thật nhanh.

-

- Còn cậu?

- Kệ tớ.

- Dễ thương thật. _ cậu bật cười.

Cô nhớ Trâm Anh thích ăn món bánh của cô làm nên cô định về nhà làm chút bánh cho Trâm Anh…

- Đáng ghét dám hun trộm má mình, còn hai lần nữa chứ. Mà khoan, đánh dấu là hôn má vậy còn xác nhận… xác nhận là gì??? Hợ… không lẽ… _ cô đưa tay lên môi mình.

https://thuviensach.vn

“Tin tin tinnnn” _ tiếng còi xe tải gấp gáp.

Cô giật mình ngẩng đầu lên nhìn thì chỉ thấy chiếc xe tải đang lao tới rất nhanh tới một cậu bé đang đứng ngây giữa đường.

- Cẩn thận! _ cô hét lên rồi chạy thật nhanh tới đó.

“Vù… Kitsssssss ầmmm”

Một người nhanh chân hơn cô đã chạy lại bồng cậu bé nhảy lên lề đường, chiếc xe tải mất phanh đâm vào cột điện gần đó. Cũng may là người kia chạy đến kịp nếu không thì cả người và xe đều…

- Wao… nhanh thật. _ cô công nhận.

Tất cả mọi người đều bu quanh cậu bé kia hỏi han nhưng quên mất chiếc xe tải đâm vào cột điện đang nghi ngú khói đằng kia. Thấy tài xế đang bất tỉnh gục trên vô lăng cô vội chạy lại…

“Rầm râm rầm”

- Chú ơi! Chú! _ cô đập cửa xe gọi vị tài xế. – Chú ơi chú!

Cố kéo hết sức kéo cánh cửa ra nhưng nó đã bịi khóa phía trong nên không thể mở được.

- Tránh ra nào! _ một người chạy đến kéo cô ra một bên và loay hoay với cánh cửa đó.

Cô nhận ra đó là người lúc nãy cứu cậu bé kia và… không biết vô tình hay hữa ý mà người đó lại chính là hắn.

Cô tròn xoe mắt nhìn kĩ hắn để chắc rằng mình không nhầm lẫn…

https://thuviensach.vn

“Choang” _ hắn dùng một khúc cây đập bể kính cửa xe để luồn tay vào trong mở khóa cửa. Mở được cửa xe cô phụ hắn dìu vị tài xế xuống nằm đỡ lên đường.

Cũng chuyên nghiệp gớm nhỉ _ cô nghĩ bụng khi thấy hắn làm các thao tác sơ cứu rành rọt như một vị bác sĩ. Có điều cô đâu biết rằng các kĩ năng này hắn đều được học qua ít nhất là một lần rồi.

- Sao rồi? _ cô lo lắng.

- … _ hắn không còn tâm trí đâu mà trả lời câu hỏi của cô nữa.

“Hít hụp…” _ hắn làm động tác hô hấp nhân tạo.

- Ực… _ cô nuốt khan, tuy biết hắn đang cứu người nhưng dù sao khi nhìn hai người đàn ông “môi chạm môi” cô vẫn thấy dùng mình.

“Ò e ò e ò e…” _ có một chiếc xe cấp cứu tới.

Chưa đầy một phút sau chiếc xe đã đưa vị tài xế đó đi…

- Là em gọi xe cứu thương sao?

Cô nhún vai

- Phản ứng cũng nhạy và tỉnh táo nhỉ?

- …

- Tuy còn chút ngốc nghếch, haha. _ hắn đắc trí.

- Khoan đã! _ hắn đang đi thì cô gọi lại.

Hắn xoay người lại chờ cô nói

https://thuviensach.vn

- Anh không sao chứ? _ cô hỏi vì thấy tay hắn đang chảy máu khá nhiều do miếng kính khi nãy bắn ra ghim vào tay hắn.

Hắn nhìn xuống tay mình rồi nhìn lại cô…

- Ui ya… xít a… ai ya đau quá… _ hắn ngồi thụp xuống giở giọng rên rỉ.

- Ý trời… nãy còn bình thường mà, anh điêu vừa thôi chứ.

- Thật mà… xít a… cả chân hình như cũng bị trẹo rồi nè.

Cô đưa mắt nhìn xuống chân hắn dò xét.

- Đâu? _ cô khoanh tay trước ngực nhìn hắn.

- Đây nè. _ hắn chỉ tay xuống cổ chân.

Cô nhìn xuống bỉu môi gật gật đầu

“Bụp”

- Á A HA… đau. _ hắn co dò nhảy tưng tưng.

- Sao dạ?

- Anh đang đau mà sao em còn đá chân anh?

- Hơ lỡ anh đau giả lúc ấy tui thành chú lừa non sao? _ cô đưa hai tay lên đầu làm tai lừa mình họa.

- Em đang đổ oan cho anh đó, em đúng thật là…

- Đổ oan cho kẻ có tội chứ gì? Hứ. _ cô nói rồi mặc hắn bỏ đi để lại hắn cà thọt phía sau.

https://thuviensach.vn

Cô đi trước nhưng cứ được chưa đầy năm giây lại ngoái lại xem hắn thế nào.

Xem ra cũng không hắn là người xấu, nếu không hắn đã không liều mạng cứu nhóc đó… _ cô vuốt cằm suy nghĩ.

- Ahssss coi như lần này anh gặp may đó.

Cô bỏ đi nhưng không đành nên quay lại dìu hắn đi.

- Anh biết thế nào em cũng quay lại mà. _ hắn cười tươi.

- Lần trước anh cứu tôi lần này coi như tôi giúp lại anh là huề.

- Ơ em đổi trác gì kì vậy? Cái này không thể tính được.

- Rắc rối, biết rồi khổ lắm nói mãi có đi không thì bảo?

- Đi, đi chứ.

- À mà khoan. _ cô dừng bước.

- Có chuyện gì sao?

- Lần trước, lần anh cứu tôi… lần đó… tại sao anh cứu được tôi?

- Haizzz… _ hắn thở dài.

- Sao?

- Ờ thì… hôm đó anh tình cờ đi ngang đó nghe có tiếng “tõm” nên chạy lại xem thử…

- Rồi sao?

- Lúc chạy lại chỉ thấy còn lại trên bờ một chiếc dép nên…

https://thuviensach.vn

- Vậy là… anh đã cứu tôi?

- Còn phải hỏi.

- Thế thì… tôi nợ anh một lời cảm ơn, cảm ơn anh đã cứu tôi!

- Haha… _ hắn cười lớn.

- Mắc cười lắm sao?

- Haha… _ hắn lắc đầu, xua tay.

- Không có gì cũng cười, cẩn thận có người tự động gọi điện cho xe thương niên đến đây bây giờ. Mà… anh đã nghĩ ra tôi phải đền bù gì chưa? Lẹ lẹ đi cho tui còn thoát nợ nữa.

- Có rồi _ hắn đứng lại.

- Là gì?

- Là bạn.

- Là gì? _ cô sợ mình nghe lầm.

- Em nghe rồi đó.

- Là sao?

- Anh tên Phong-Đại Phong-Trần Đại Phong, 22 tuổi, là một thợ làm bánh, rất vui được làm quen với em! _ hắn tự giới thiệu và đưa tay ra.

- Đại Tiểu Phong thì có. _ cô nói đủ chỉ mình cô nghe.

- Gọi thế nào thì tùy em, chỉ cần có tên Phong của anh trong đó là được rồi. _ hắn nói.

https://thuviensach.vn

- Ô hô… cái này là anh nói à nha, Tiểu Phong.

Hắn nhún vai.

- Tê ô!

“Chớp chớp”

- Tê ô… là gì dạ?

- Em không biết thật à?

Gật gật

- Em thử đọc ngược lại coi.

- …Ô tê.

- Ây ya… mỏi tay quá. _ hắn nói rồi cầm tay cô đặt vào tay mình để tạo thành cái bắt tay làm quen. – Rất vui được làm quen với em!

- Ầy… _ cô giật tay mình ra khỏi tay hắn. – Không giám.

- Từ giờ mình thành bạn rồi nhé! _ hắn khoác vai cô.

Đột nhiên cô nhớ lại lời cậu nói “…ăng… xítttt à… anh sẽ vặt lông ăn thịt hắn… nhai luôn xương thằng đó ngay…”

- Y tránh ra coi. _ cô đẩy hắn ra rồi bỏ đi.

Cậu ấy mà biết được thì… _ cô dựng tóc gáy.

- Êh đợi anh đã… _ hắn gọi với theo cô.

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Hôm nay là ngày Trâm Anh được xuất viện nên từ sớm hầu như mọi người đều có mặt trong phòng giúp chị thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà.

- Cuối cùng thì ngày chị ra khỏi đây cũng đến. _ cô phát biểu.

- Thời gian qua… đã làm phiền mọi người nhiều, thật không biết nói gì để cảm ơn mọi người cho hết.

- Em đừng nói thế cũng đừng nghĩ ngợi lung tung nhiều, em như người thân của mọi người chắc chắn không ai thấy phiền đâu. _ Gia Huy nói.

- Phải đó Trâm Anh, bây giờ sức khỏe con còn yếu lắm việc bây giờ là con hãy dưỡng bệnh thật tốt đi! _ nội.

- Chị Trâm Anh nè. _ cô nhìn Trâm Anh rồi quay sang nhìn nội.

Nhận được cái gật đầu của nội cô ngồi xuống cạnh Trâm Anh và cầm lấy tay chị.

- Em và nội đã bàn cả rồi, phòng em cũng đã dọn dẹp xong chỉ còn đợi chị về nữa thôi. Chị ở với em và nội nha chị!

- Nhưng…

- Bây giờ chị không thể ở một mình được đâu chị Trâm Anh à, cần có người bên cạnh chị lúc này chị đồng ý nha!

https://thuviensach.vn

- Cảm ơn em và nội đã nghĩ cho chị nhưng chị đã làm phiền mọi người nhiều rồi bây giờ em hãy để chị tự lo đi bé Na! Chị tự lo được mà, nếu làm vậy chị áy náy lắm.

- Em tán thành ý kiến bé Na, có phải người dưng nước lã đâu mà chị phải câu nệ mấy chuyện đó. Nếu chị sống một mình rồi sau này có chuyện gì không may xảy ra thì khi ấy mọi người mới phiền đó. _ cậu nói.

- Cái thằng… _ nội nghiêm mặt nhìn cậu. – Chỉ được cái nói đúng thôi. Trâm Anh à con về ở với nội và bé Na đi, thêm người thêm vui mà. Trước đây thấy con chứ chạy đi chạy lại cực nhọc lo cho hai ông cháu nội định nói với con mấy lần về chuyện này rồi nhưng sợ con nghĩ ngợi nên nội chưa nói bây giờ có cơ hội rồi con đừng phụ lòng mọi người!

- Con… _ Trâm Anh rớt nước mắt.

- Vậy là chị đồng ý rồi nhé! _ cô vui mừng.

Trâm Anh nở nụ cười nhẹ cùng những giọt nước mắt nhìn cô.

- Chị có biết vừa khóc vừa cười người ta gọi là gì không? _ cô nói.

- Chị biết rồi, tại chị xúc động quá thôi.

- Bụng em đang đánh trống rồi nè, về nhà rồi nói chuyện sau đi mà. _ cậu nói rồi cầm túi đồ của Trâm Anh và kéo tay cô đi trước.

- Để tớ đi với chị Trâm Anh. _ cô không chịu.

- Chậc để đó có người lo rồi.

- Hai đứa dễ thương nhỉ? _ Trâm Anh cười.

- Thôi lên đường về nhà nào, già cũng đi thôi. _ nội nói rồi cắp tay sau lưng đi sau cô cậu.

https://thuviensach.vn

- Tôi đã gọi taxi ở dưới rồi, hai người lẹ nha. _ nãy giờ Quốc chỉ lặng thinh nghe mọi người nói và bây giờ mới mở lời đầu tiên.

- Cảm ơn anh! _ Trâm Anh đáp.

Mọi người mang hết đồ đạc đi trước nên Gia Huy chỉ còn nhiệm vụ dìu Trâm Anh xuống dưới nữa thôi…

Vừa ra tới cửa thì…

- Chào chị! _ một người cầm một giỏ hoa cúc dại đứng trước mặt hai người.

- Chào anh! _ Trâm Anh cúi đầu.

- Chị có phải Vũ Trâm Anh không ạ?

- … Vâng! Là tôi.

- Tôi đến từ dịch vụ giao hoa phiền chị kí nhận giúp tôi!

- Hoa? Là của ai ạ? _ Trâm Anh thắc mắc.

- Xin lỗi! Cái này tôi không biết ạ, đây chị kí vào đây giúp tôi. _ nói rồi người đó đưa cho chị cây bút và mở quyển sổ cho chị kí nhận.

Lưỡng lự chút nhưng rồi chị cũng kí nhận… cầm giỏ hoa trên tay Trâm Anh tìm thử có tấm thiệp nào đó của người gửi để lại không. Nhưng đã làm chị thất vọng, không có danh tính của ai để lại cả.

- Anh đi trước đi, em vào tolet chút sẽ ra liền. _ Trâm Anh dừa Gia Huy đi trước.

- Để anh đưa em đi.

https://thuviensach.vn

- Không cần đâu em tự đi được mà, hơn nữa anh là con trai vào đó coi sao được. Anh đừng xem em như người vô dụng chứ.

- Anh không phải ý đó.

- Vậy anh ra trước đi, em hứa sẽ ra liền mà!

- … Vậy… em nhớ cẩn thận nha!

- Vâng! Em biết mà.

Đợi cho Gia Huy đi hẳn Trâm Anh nhẹ rút một cành cúc dại trong giỏ có buộc sợi chỉ đỏ ra…

- Em biết anh đang ở đây, anh muốn bỏ rơi em lần nữa sao? Cho dù anh có buộc hàng ngàn sợi chỉ đỏ để chúc em hạnh phúc đi nữa thì… _ chị đút tay vào túi áo lấy ra một chiếc khăn mù xoa có màu xanh thiên thanh rồi gom tất cả những cành cúc lại và buộc khăn vào sau đó đặt giỏ hoa xuống cửa phòng. – Em cũng mãi gửi anh màu xanh này. Em sẽ thôi kiếm tìm anh, anh hãy làm gì anh muốn và khi nào xong việc hãy nhớ còn một màu xanh mãi đợi anh trở về. Vì ít nhất em đã biết rằng anh đang còn tồn tại và luôn cạnh em…

Không sock như những lần trước nữa, lần này từ trong ánh mắt, lời nói và cả hành động của chị đều thể hiện sự điềm tĩnh, tự tin và chắc chắn của mình.

Đã nói những gì mình muốn Trâm Anh nhẹ xoay người và bước đi chậm rãi… nhất định chị sẽ đi thẳng và sẽ không quay đầu lại luyến tiếc thêm…

…

Dưới cổng bệnh viện…

https://thuviensach.vn

- Ủa chị Trâm Anh đâu ạ? Sao anh lại ra một mình? _ cô ngạc nhiên khi thấy Gia Huy một mình đi ra từ bệnh viện.

- Cô ấy nói muốn đi tolet chắc lát sẽ ra ngay thôi em đừng lo.

- Sao anh không đưa chị ấy đi? _ cậu hỏi.

- Cô ấy muốn tự đi một mình.

- Không sao đâu mà, mấy đứa yên tâm đi. _ nội nói.

…

Khi còn chung đôi Thiên Tuấn và Trâm Anh đã giao hẹn rằng nếu có một ngày nửa kia tặng cho nửa còn lại sợi chỉ đỏ thì đó chính là lời chúc phúc của nửa kia để nửa còn lại có lối đi riêng, còn nếu là sợi chỉ xanh thì đó sẽ là sự hy vọng và niềm tin để hai người tiếp tục. Trâm Anh không có chỉ xanh nhưng chiếc khăn kia được làm từ hàng trăm sợi chỉ xanh kết lại và đó là quá đủ để Thiên Tuấn nhận ra tình yêu và sự tin tưởng của chị dành cho ạnh lớn đến nhường nào…

Bỗng…

Một vòng tay… một hơi thở… một nhịp đập… một hơi ấm rất quen thuộc mà Trâm Anh đã khắc sâu nó tự khi nào quấn lấy cô từ phía sau…

Anh… _ Trâm Anh vui đến trở nên bất động nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh để không tạo ra những hành động quá khích.

- Khờ quá, em cứ mãi ngốc thế sao anh có thể yên tâm được chứ.

- …

- Em có chắc rằng sau này anh sẽ không phụ sự chờ đợi của em không?

https://thuviensach.vn

- …

- Tại sao em phải tốn tuổi xuân, thời gian và… tất cả để chờ một thằng tồi như anh?

- … _ cổ họng chị nghẹn lại nhưng… nó trở nên ngọt, rất ngọt chứ không phải nghẹn đắng như trong thời gian qua chị đợi anh.

Thiên Tuấn bước ra trước mặt Trâm Anh… mắt chị đã nhòe đi vì nước mắt từ lúc nào, nước mắt cứ thế lã chã rớt xuống đất và tan ra…

Thiên Tuấn đưa tay ôm lấy đôi má chị để chị ngẩng lên nhìn sâu vào đôi mắt anh…

- Đừng rơi thêm giọt lệ nào vì anh nữa… em hiểu không?

Đã từ rất lâu rất lâu rồi chị không được nhìn thấy khuôn mặt này, đôi mắt này, hàng mi này và cả bờ môi này,… nhớ lắm rất nhớ. Đối với chị thời gian qua như hàng dài thế kỉ, chị sống như đã chết với trái tim nguội lạnh… và bây giờ nó đang được sưởi ấm trở lại.

- Không! Hức…hức… _ chị khóc bật thành tiếng luồn tay ôm chặt lấy eo anh, lắc đầu ngầy ngậy. – Em chỉ khóc cho mình anh, chỉ mình anh mà thôi… hức… hức…em… huhu… em… em nhớ anh! Hức… nhớ nhiều lắm! _ chị nhắm mắt lại thật chặt để làn nước từ mi dạt dào tuôn rơi.

Đáp lại Thiên Tuấn cũng vòng tay ôm lấy Trâm Anh, khẽ dụi mặt vào mái tóc buông xõa và ngửi mùi hương trên tóc Trâm Anh-mùi hương mà đã lâu anh phải “cai nghiện” nó.

- Anh xin lỗi!

- Anh sẽ lại đi sao?

- …

https://thuviensach.vn

- … _ Trâm Anh từ từ nới vòng tay mình ra. – Em biết rồi, em sẽ đợi anh! Cũng đã đợi lâu lắm rồi… bây giờ có đợi thêm chút nữa cũng không sao, em vẫn đợi. Chỉ cần anh quay về em sẽ đợi đến ngày ấy!

- Có đáng không em?

- Khi yêu không có gì là đáng hay không cả, vì không có gì là vật ngang giá với một trái tim đầy tình yêu anh biết không?

- Nhưng…

- Mọi người đang đợi em ở dưới em phải đi đây! _ Trâm Anh vội vã rời khỏi Thiên Tuấn.

Trâm Anh đã câm nín đợi Thiên Tuấn suốt mấy năm trời và bây giờ mới gặp lại anh, có chắc chị sẽ dứt bỏ được không???

Như người ta nói chạy đi để lấy đà chạy lại, có lẽ không sai… Trâm Anh chạy được một đoạn rồi quay lại, lần này vận tốc đáng nể hơn khi chạy đi nhiều.

Trâm Anh chạy lại nhón chân và đặt lên trán Thiên Tuấn một chiếc hôn……

Nụ hôn trên trán-biểu hiện của sự tin tưởng tuyệt đối của Trâm Anh vào tình yêu của mình và Thiên Tuấn.

- Nhớ liên lạc với em, đừng biệt tích như thời gian qua. Ít nhất là một dòng tin nhắn cũng đủ rồi.

Không đợi thêm tích tắc nào nữa chị dũng cảm bước đi để anh không day dứt, Trâm Anh chỉ muốn ôm anh thật lâu và không bao giờ cách xa nhưng như thế chỉ làm cả hai thêm đau khổ mà thôi. Cách tốt nhất mà chị chọn bây giờ là để Thiên Tuấn ra đi, chị để anh ra đi là để anh sẽ trở lại nếu bây giờ

https://thuviensach.vn

Thiên Tuấn ở lại có chắc anh sẽ không ra đi lần nữa. Khi ấy chỉ thêm đau và ưu phiền thôi…

Dựa vào cây cột lớn khuất tầm nhìn của Thiên Tuấn, Trâm Anh ngồi thụp xuống ôm tim mình nức nở… đứng từ xa Thiên Tuấn không thấy Trâm Anh đi tiếp sau khi đến cột trụ đó anh cũng biết rằng Trâm Anh đang rơi lệ. Thiên Tuấn tự hỏi rằng đã bao lần chị phải khóc thế này vì gã tồi là anh???

…

Chờ dưới xe mọi người lo lắng khi không thấy Trâm Anh ra

- Chị ấy làm gì mà lâu vậy? _ cậu.

- Chậc để tớ vào xem sao.

- Để tớ đi với cậu. _ cậu xin theo.

- Uhm!

- Trâm Anh ra rồi kìa. _ Gia Huy mừng rỡ khi thấy Trâm Anh.

Cô cậu và Gia Huy đều vội chạy lại đỡ chị ra xe.

- Chị làm gì trong ấy vậy? Chị không sao chứ? _ cô nhặng lên.

- Chị không sao. _ Trâm Anh cười nhẹ.

- Không sao thật chứ? _ Gia Huy hỏi lại.

- Hai cái con người này, chị ấy đã nói không sao là không sao rồi hai người hỏi nhiều khiến chị ấy nói nhiều mới là có sao ý. _ cậu mắng.

- Chị Trâm Anh, mắt chị sao vậy? Chị mới khóc à?

https://thuviensach.vn

- À không, tại nãy có bụi trên trần nhà rơi xuống đúng lúc chị nhìn lên nên rớt trúng mắt thôi em.

- Chị có sao không?

- Chị không sao.

- Không sao mà mắt em đỏ thế kia, để anh đưa em vào kiểm tra lại nhé.

- Ô hay lại nữa rồi, cứ sao với không sao nãy giờ mà tốn bao nhiêu thời gian rồi đó. Chị ấy đã nói là không sao rồi mà.

Quốc nhìn Trâm Anh và khẽ cười, có lẽ chỉ mình anh mới biết bụi trong mắt Trâm Anh là gì?

“Yêu một ai là khi từ trong nghĩ suy là bao đợi mong

Đời em đã vui hơn xưa vì ta đã gần bên nhau

Love me, love me (à ha) kiss me, kiss me (moahh)…”

Điện thoại cậu đổ chuông đúng lúc mọi người đang lên xe.

Nhìn vào màn hình điện thoại cậu vội bắt máy.

- Tôi đây!

- “…”

- Thật không?

- “…”

- Được rồi, cảm ơn anh!

“Rụp”

https://thuviensach.vn

- Em có việc gấp nên phải đi liền mọi người về nhà trước đi, nếu xong em sẽ ghé qua. _ cậu nói.

- Nếu vậy cậu đi đi, nhớ cẩn thận đó! _ cô dặn.

- Uhm _ cậu cười tươi. – Thank bé Na! _ cậu nói rồi chạy ra bắt một chiếc taxi khác.

Cậu dừng xe trước một bar lớn của thành phố và vội vã chạy vào trong…

Trong tiếng nhạc nonstop đập dồn dập bên tai, cả những ánh đèn mờ ảo trong bar càng làm khó cậu với việc tìm ra ai đó.

… Kia rồi, một cô gái với chiếc váy ngắn cũn trang điểm lòe loẹt và mái tóc vàng kèm theo sự xinh đẹp thì cô ta nổi bật hơn hẳn.

- Trốn ở đây sao? _ cậu cười nhạt, nhìn cô ta với ánh mắt đay nghiến không thể lạnh hơn được nữa.

- Ha… anh Gia Bảo, anh… ực… sao anh biết em ở đây? _ cô ta trong điệu say ngà ngà nói với cậu.

Không cần nói thêm cậu bóp chặt cổ tay cô ta kéo đi.

- Ai ya… bỏ ra đau. Đi đâu hả?

- Ra ngoài nói chuyện. _ cậu gằn lên.

- Không đi, hề anh… ực… uống với em một ly đi. _ cô ta đẩy một ly rượu qua cho cậu. – Giới thiệu… ức… với bọn mày… đây đây là Gia Bảo-Hoàng Gia Bảo-chồng sắp cưới của Yuu này ức.

- Wao đẹp trai thế?

- Anh bao nhiêu tuổi rồi?

https://thuviensach.vn

- Anh làm gì?

- Anh…

“Choang”

Cô gái kia chưa nói hết câu cậu đã cầm ly rượu Yuu vừa đưa đập mạnh xuống bàn vỡ tan, những mảnh thủy tinh găm sâu vào tay cậu khiến máu chảy không ít.

Những cô gái vừa khua môi múa mép liền im bặt mặt tái xanh, vội vã kéo nhau bỏ đi. Chỉ còn lại Yuu vẫn bình thản nhấp những ngụm rượu lớn.

- Haizzz mất cả hứng, em về nha bye kưng! _ Yuu nói với một bartender nãy giờ phục vụ rượu cho cô.

Cầm túi xách vắt lên vai, Yuu bước đi chệnh choạng vì hơi men trên đôi giày cao gót của mình.

…

Ra khỏi bar

- Aaaaaa mát quá. _ Yuu ngồi xuống một gốc cây gần đó để gió thổi tung tóc mình. – Có chuyện gì? Em ra rồi đây.

- Tại…

- A a a… em biết rồi, hề… em biết anh định nói gì rồi. Hai ngày, hai ngày nữa là đính hôn. _ Yuu giơ hai ngón tay ra trước mặt cậu.

- Của ai?

- Gia Bảo và Yuuuuuuuuuu hềhề.

- Em muốn gì vậy Yuu?

https://thuviensach.vn

- Muốn anh! _ Yuu ôm chặt lấy cậu.

Cậu tháo tay Yuu đẩy ra.

- Người em yêu không phải anh hơn hết anh đã có người yêu, ngoài cô ấy ra anh không chấp nhận một ai khác.

- Ai nói em không yêu anh? Em yêu anh yêu anh yêu anh và anh phải yêu em! Ọe ọe… ọe… khụkhụ _ Yuu nôn vào gốc cây.

- Thật là… _ cậu không giám nhìn.

- …

- Còn anh Gia Huy?

- … Ực… thoải mái quá.

- Trả lời đi! _ cậu quát lớn.

- … _ Yuu vuốt lại mái tóc, đứng dậy nghiêm chỉnh nhất có thể. – Đúng, người em yêu trước kia là Gia Huy, Gia Huy chứ không phải Gia Bảo Anh…. Nhưng em đã lầm, lầm rồi Gia Bảo à! Người em thực sự yêu là anh không phải anh hai anh, với Gia Huy em chỉ có cảm giác bình yên và ngưỡng mộ của một người em gái thôi. Khi bên anh ở đây… hức… _ Yuu chỉ vào nơi trái tim mình đang đập, giọng nói bắt đầu nghẹn ngào. – Ở đây cứ thình thịch… thình thịch… thình thịch… khi xa anh ở đây như bị lấy hết oxi khi thấy người con gái khác bên anh hức… ở đây ở đây nhơ bị bàn tay ai bóp chặt không thở nổi.

- …

- Em phải làm sao? Làm sao?…

- Anh hiểu cảm giác này vì anh đã yêu nhưng…

https://thuviensach.vn

- Nhưng người đó không phải em đúng không?

- Phải! Em biết là phải sao còn làm thế?

- Em biết bây giờ anh đang yêu chị ta nhưng em tin rồi thời gian sẽ làm anh yêu em hơn chị ta.

- Không có thứ gì có thể đo được tình yêu kể cả thời gian.

- Em không tin.

- Vậy nên nội là cách duy nhất để em ép anh đúng không?

- Anh chịu lời nội rồi sao?

- Yuu! Em hãy nhìn lại em đi, một Yuu phóng khoáng, hồn nhiên và biết suy nghĩ của ngày xưa đâu rồi?

- Chết rồi.

- Her… _ cậu không còn lời nào để nói. – Có thể em sẽ đạt được ý định của em nhưng nên nhớ rằng quyền sống và yêu là của riêng anh không ai có thể dùng từ “ép” hay “trói buộc” với anh.

- Vậy em sẽ đợi đến khi anh yêu em!

- Sẽ không có ngày đó đâu Yuu!

“Yêu một ai là khi từ trong nghĩ suy là bao đợi mong

Đời em đã vui hơn xưa vì ta đã gần bên nhau

Love me, love me (à ha) kiss me, kiss me (moahh)…”

Điện thoại cậu reo lên nhưng cậu không bắt máy.

https://thuviensach.vn

- Em hãy trở lại là Yuu mà anh biết đi!

- Em đã nói là chết rồi mà, bây giờ Yuu trước mặt anh là một con người khác rồi.

Điện thoại cậu vẫn reo inh ỏi trong tiếng cãi vã của hai người.

- Tại sao em lại trở nên thế này hả Yuu? Điều gì khiến em đánh mất chính mình để thành con người này hả? _ cậu bóp chặt vai Yuu.

- Anh hãy nghe điện thoại đi! Chắc có việc gì nên người ta mới gọi nhiều đến thế.

- Đừng có đánh trống lảng.

- Anh nghe đi!

Cậu bất lực trước Yuu… đành đút tay vào túi để lấy điện thoại.

Màn hình đang sáng hiện lên tên "Brother", là cuộc gọi của Gia Huy…

- Em nghe!

- "…"

- Sao? _ cậu hoảng hốt.

- "…"

- Em tới ngay!

Chưa kịp dứt cuộc thoại cậu đã chạy vụt đi.

- Anh Bảo! Anh đi đâu vậy? _ Yuu gọi nhưng cậu không trả lời đành tháo giày chạy theo. – Đợi em với… Anh Bảo!

https://thuviensach.vn

___o0o___

Không biết có chuyện gì trong cuộc điện thoại Gia Huy vừa gọi cho cậu?… rắc rối nào lại đến đây?… Ngọn sóng nào sẽ xô vào hai người?… Liệu có làm tình yêu của Gia Bảo và Na Na vỡ tan không???

…

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Giờ đây cậu không thể nghĩ thêm được điều gì khác nữa, trong đầu trống rỗng chỉ biết chạy tới nơi đã được cậu lập trình trong bộ não là phải đến đó thật nhanh cách đây vài giây……

___o0o___

Bệnh viện…

Thấy Gia Bảo chạy tới Gia Huy đang ngồi ở băng ghế chờ liền đứng dậy.

- Nội sao rồi hai? Hộchộc… _ cậu thở hổn hển.

Thay cho câu trả lời Gia Huy đưa ánh mắt nhìn cánh cửa phòng cấp cứu đang đóng chặt, đèn đỏ trên cửa phòng đang sáng-có người đang cấp cứu… là nội của Gia Huy và cậu…

Yuu theo cậu đến đây nhưng chỉ kịp chạy lò dò theo sau cậu, vừa đến nơi Yuu đã thấy hai người ngồi sầu não trên băng ghế chờ trước phòng cấp cứu… Không giám nói nhiều mà chỉ giám đến ngồi xuống cạnh cậu.

Yuu vừa ngồi xuống cậu đã đứng phắt dậy bước qua ghế bên kia của Gia Huy ngồi.

…

- Tại sao nội lại trong này? _ cậu hỏi cụt lủn.

- Lên cơn co giật.

https://thuviensach.vn

- Lâu chưa?

- Anh đang ở nhà Na Na thì zú gọi nội vào viện cấp cứu nên anh chạy tới liền, vừa đi vừa gọi cho em đó, mà sao em không nghe máy sớm? _ Gia Huy nhìn qua cậu.

- …

- Gia Bảo, tay em bị sao đây? _ Gia Huy hốt hoảng khi thấy tay cậu chảy nhiều máu, vì nãy giờ chỉ để ý đến nội nên anh không biết.

- Em không sao.

- Thế này mà nói là không sao à? _ Gia Huy cầm tay cậu lên xem vết thương. – Đi băng lại ngay nếu không sẽ nhiễm trùng mất. _ Gia Huy kéo tay cậu đi.

- … _ cậu vẫn ngồi không chịu đứng dậy nhưng rồi nhìn vào đôi mắt anh trai đang quan tâm mình cậu không nỡ chối từ. – Thôi được rồi, em sẽ tự đi anh ở đây với nội đi.

- … Thế cũng được.

- Để em đi với anh! _ Yuu nói.

Cậu khựng lại nhìn Yuu tích tắc với ánh mắt dao cạo rồi không nói gì mà chỉ đi thẳng.

Dù vậy nhưng Yuu vẫn nhất quyết lẽo đẽo theo cậu…

Dù cậu không nói nhưng Gia Huy biết tại sao thái độ của cậu với Yuu khác lạ đến thế. Vì ít nhất một lần anh đã có cảm giác bất lực và căm phẫn này…

…

https://thuviensach.vn

“Cạnh” _ cửa phòng cấp cứu mở ra, một vị bác sĩ bước ra với chiếc áo blouse trắng.

Gia Huy và cậu vội chạy lại hỏi

- Sao rồi bác sĩ? _ Gia Huy.

Đúng lúc ấy cậu vừa xử lí vết thương xong và quay về thấy bác sĩ ra cậu kiền chạy lại đợi kết quả.

- … _ vị bác sĩ im lặng.

- Bác sĩ nói đi! _ cậu giục.

- … Hiện tại đã qua cơn nguy kịch. _ vị bác sĩ nói.

- Phù… _ cả hai đều nhẹ lòng được chút ít.

- Nhưng…

Cơ mặt hai anh em chưa giãn ra được bao lâu đã lên gaan trở lại khi nghe bác sĩ còn từ “nhưng”

- Nhưng nhưng sao bác sĩ? _ Gia Huy quýnh lên.

- Thời gian của bà không còn nhiều nữa, trong những ngày cuối đời này gia đình hãy cố gắng đáp ứng những nguyện vọng của bà ấy để bà có thể thanh thản trước khi…

- Đủ rồi! _ cậu quát lớn vì không muốn nghe thêm.

- Cảm ơn bác sĩ, xin lỗi vì em trai tôi…

- Tôi hiểu mà. _ vị bác sĩ nói rồi trở lại vào trong.

Đèn phòng cấp cứu tắt, bà được chuyển sang phòng chăm sóc đặc biệt…

https://thuviensach.vn

Hầu như lúc nào hai anh em cũng đều thay nhau túc trực bên giường bệnh chỉ đợi bà tỉnh lại.

…

___o0o___

Cô thấy lo lắng khi đã ba ngày không liên lạc được với cậu, gọi điện không bắt máy đợi điện thoại thì càng không thấy, cũng không gặp không nói chuyện.

“Ò í e thuê bao quý khách…”

- Cái anh chàng này thích chơi trò ú tim dã man à nha. _ cô nhìn màn hình điện thoại nghiến răng trèo trẹo mắng. – Gọi cả mấy chục cuộc rồi cũng không thèm trả lời, tớ mà biết cậu đang ở đâu thì…

“Cộc cộc cộc” _ tiếng gõ cửa cắt ngang dòng bực tức của cô.

“Cạch” _ cô đứng dậy mở cửa.

- Chị Trâm Anh! Chị vào đi.

- Uhm!

- Chị ngồi xuống đây. _ cô kéo ghế cho Trâm Anh ngồi.

- Cứ để chị tự nhiên được rồi em, mà hai đứa dạo này sao rồi? Chị thấy Bảo ít ghé đây chơi.

- Haizzz _ cô xụ mặt xuống.

- Lại cãi nhau à?

Lắc đầu

https://thuviensach.vn

- Vậy là gì?

- Mấy ngày rồi em chưa liên lạc với cậu ấy được.

- Mấy ngày rồi?

- Chính xác là 2 ngày 20 tiếng 31 phút đấy chị ạ.

- Em tính từng phút cơ đấy?

- Em không biết đâu. _ cô úp mặt xuống gối.

- Chắc là Gia Bảo bận thôi, em phải biết thông cảm cho cậu ấy chứ.

- em không biết tại sao thì thong cảm kiểu gì chứ?

Trâm Anh lắc đầu chịu thua tính ngang ngạnh của cô.

“Yêu một ai là khi từ trong nghĩ suy là bao đợi mong

Đời em đã vui hơn xưa vì ta đã gần bên nhau

Love me, love me (à ha) kiss me, kiss me (moahh)…”

Điện thoại cô rung lên, cô vội nhắt qua giường với lấy điện thoại trên bàn.

Nhìn vào màn hình điện thoại đang sáng cô mừng ra mặt nhưng được vài giây lại tỏ ra giận dỗi, giục điện thoại ra một bên giường.

- Sao em không nghe?

- Không thích.

- Là Gia Bảo gọi đúng không?

https://thuviensach.vn

Chuông vẫn reo mà cô không trả lời.

- Thôi nghe đi kìa kẻo để người ta chờ kẻo để người ta mong. _ Trâm Anh lườm yêu.

- Không.

- Thôi chị về phòng đây chúc hai đứa vui vẻ hen. _ Trâm Anh đá lông nheo rồi đóng cửa lại.

Cô cầm điện thoại lên nhìn so đo tính toán.

- E hèm… _ cô hắng giọng.

Lấy lại giọng rồi cô nghe máy

- Trần Na Na xin nghe.

- “Cậu chưa ngủ à?”

- Sắp.

- “Mấy hôm nay cậu gọi cho tớ nhiều vậy có chuyện gì không?”

Đồ đáng ghét, bộ có chuyện tui mới gọi cho cậu được hả? _ cô nghĩ thầm.

- Bây giờ mới để ý tới người ta gọi à?

- “Tớ xin lỗi! Tại máy tớ hết pin mà mấy hôm nay tớ chưa về nhà được nên không mở máy mà biết cậu gọi.”

- Giờ thì về rồi hen?

- “Chưa.”

https://thuviensach.vn

- Vậy sao gọi được?

- “Tớ mượn máy một chị y tá rồi lắp sim tớ vào.”

- Ờ phải rồi cậu luôn có tài làm mấy nữ y tá phải xiêu xiêu vẹo vẹo mờ.

- “Cậu giận tớ à?”

- Mà khoan, “y tá”, “mấy bữa”… bệnh viện cậu đang ở bệnh viện à? Cậu bị sao mà vào đó? Cậu bị lâu chưa? Bệnh viện nào? Ở yên đó tớ tới liền! _ cô quýnh lên.

- “Bình tĩnh nào! Không phải tớ, tớ đang rất bình thường.”

- Không phải cậu?

- “Uhm”

- Vậy…

…

(Chishi mạn phép ngắt cuộc gọi để chuyển cảnh tại đây nhé!)

___o0o___

Sáng hôm sau tại bệnh viện nơi bà cậu đang hôn mê…

Cả cô và Trâm Anh đều đến bệnh viện.

- Gia Bảo! _ thấy cậu đang đứng dựa vào tường trước cửa phòng bệnh cô liền gọi.

Cậu ngạc nhiên vì thấy cô cùng Trâm Anh bất ngờ đến đây.

- Bà sao rồi em? _ Trâm Anh hỏi.

https://thuviensach.vn

Cậu vẻ mặt đượm buồn chỉ lắc đầu mà không nói.

- Cậu ổn chứ? _ cô nhìn cậu lo lắng.

“Cạch” _ đúng lúc ấy Gia Huy mở cửa phòng ra ngoài. Anh cũng ngạc nhiên khi thấy cô và Trâm Anh ở đây.

- Sao hai người lại đến đây?

- Anh xấu lắm nha, chuyện vậy mà không nói cho bọn chúng em biết. Anh coi tất cả là người ngoài hết hả? _ cô trách móc.

- Anh không có, chỉ là sợ phiền đến mọi người thôi.

- Chuyện cũng đã vậy rồi hơn nữa anh ấy cũng đâu muốn, em đừng trách anh ấy nữa. _ Trâm Anh lên tiếng. – Em đoán không lầm thì hai anh em chưa ăn sáng đúng không?

- Anh không đói. _ Gia Huy trả lời.

- Bé Na, em đưa Bảo đi ăn sáng đi chứ cứ thế này thì gục lúc nào không hay đó.

- Vâng ạ!

Cũng đã lâu hai người chưa có khoảng thời gian riêng tư nào, Trâm Anh biết ý nên tạo cơ hội cho cô và cậu.

- Còn anh Gia Huy giao lại cho chị nhé! _ cô nói rồi kéo tay cậu đi không cần hỏi ý kiến.

Cô dẫn cậu đến một hàng ăn trước cổng bệnh viện và gọi ra đầy bàn đồ ăn cho cậu.

- Cậu gọi nhiều thế này có ăn hết không? _ cậu hỏi.

https://thuviensach.vn

- Ai nói tớ ăn?

- Là ai?… đừng nói là cậu bắt tớ ăn hết chỗ này nhé?

- Chuẩn men! _ cô bật ngón cái và gật gật đầu.

- Bao tử của tớ có phải của trâu bò đâu mà ăn hết nhiều thế?

- Ăn đi mà! _ cô cầm đũa nhét vào tay cậu.

- Còn cậu?

- Tớ ăn ở nhà rồi mới đến mà.

- Chậc cậu đúng là…

- Thôi mà thôi nữa đi mà, cậu làm phước cho tớ mãn nhãn một lần đi mà. Nhìn cậu ăn là tớ thấy vui lắm rồi! Hì

- Haizzz _ cậu ngán ngẩm nhưng rồi cũng lao vào ăn để cô vui.

…

- Aiiiiiiii…. _ cậu ăn xong no quá nên ngồi xoa bụng.

- Phải thế chứ.

- Cậu muốn tớ từ Hoàng Gia Bảo thành Ụt Ịt Bảo hả?

- Haha được đấy Ụt Ịt Bảo, trông cute phải biết hahaha…

- Nín! Nói người yêu là heo cũng nói được hả?

- Ơ… là cậu nói trước mà.

- Hồi nào?

https://thuviensach.vn

- “Từ Hoàng Gia Bảo thành Ụt Ịt Bảo” đó.

- Ô hô cái cô này, còn giám cãi hả? _ cậu mấm môi, trợn mắt nhìn cô.

- A ya đau tớ, thả ra nào. _ cậu bóp mũi cô làm cô đau.

- Giám cãi nữa không?

- Tớ nói đúng mà.

- Đúng gì mà đúng? _ cậu càng bóp mạnh hơn.

- AAA đau mà…

Thật là hết chỗ nói cho hai con người này, chỉ có chút xíu chuyện cũng có thể cãi nhau… nhưng cũng nhờ vậy mà cô đã giúp cậu tạm quên đi mọi thứ xung quanh, không suy nghĩ, không sầu não, không gợn buồn,… bởi vậy mà cậu luôn muốn được cạnh cô. Chỉ khi ở bên cô cậu mới có thể thấy thoải mái là một Hoàng Gia Bảo-là chính mình.

- Xin lỗi không làm phiền hai người chứ?

Đang vui vẻ giỡn cùng nhau thì một giọng nói cắt ngang cuộc vui của cô cậu…

Hai người đều đơ nguyên trạng quay sang nhìn người vừa nói.

Đối với cậu người con gái này đã trở thành kẻ xa lạ… còn với cô thì người con gái này có thể gọi là tình địch.

Cậu vội nắm lấy tay cô kéo ra sau lưng mình.

- Đến đây làm gì? _ cậu lạnh lùng nói.

- Em đến thăm bà nội của chồng tương lai mình không được sao?

https://thuviensach.vn

"Chồng"… là ai? _ cô không hiểu hai người đang nói gì.

- Her "bà nội của chồng tương lai" _ cậu nhắc lại lời Yuu. – Từ khi nào vậy?

- Anh không phải…

Cậu vội bịt tai cô lại.

- Đừng phát ngôn bừa bãi. _ cậu gằn giọng.

- Anh sợ à?

- Sợ? Sao phải sợ?

- Đùa thế đủ rồi, em đi nhé… chồng. _ Yuu nói với cậu nhưng lại liếc mắt nhìn qua cô.

Đợi Yuu đi khỏi cậu mới từ từ thả hai tay xuống.

- Có chuyện gì vậy? Sao cậu…

Cậu không nói gì cũng không nghe tiếp câu hỏi của cô mà chỉ lặng lẽ bước đi.

Cô vội vã chạy gấp vào thanh toán rồi chạy theo cậu…

…

- Hộc hộc… cậu ực… đi gì mà nhanh vậy? _ cô thở dốc.

- … _ cậu vẫn im lặng.

- Tớ biết đã có chuyện xảy ra, nếu cậu tin tưởng tớ hãy nói tớ nghe đi! _ cô kéo tay cậu lại và đứng trước mặt cậu nói.

https://thuviensach.vn

Cậu nhìn cô với ánh mắt mệt mỏi buồn bã.

- Tớ cần năng lượng. _ cậu nói.

Trông cậu trong bộ dạng này cô thật bối rối, không biết mình phải làm gì để giúp cậu khá hơn… khẽ thở dài tự trách bản thân rồi… cô bước gần lại cậu, đưa hai tay nhẹ vòng qua eo ôm cậu.

- Vậy cậu nạp đi!

Cậu nhắm mắt tận hưởng chút thời gian ngọt ngào để nhựa sống nới cô tràn vào trái tim cậu khiến nó ấm hơn, mạnh mẽ hơn để cậu tỉnh táo hơn. Cậu vòng tay ôm chặt cô và khẽ dụi mặt vào mái tóc mềm mượt còn thoảng hương dầu gội cô vẫn hay dùng…

“Yêu một ai là khi từ trong nghĩ suy là bao đợi mong

Đời em đã vui hơn xưa vì ta đã gần bên nhau

Love me, love me (à ha) kiss me, kiss me (moahh)…”

Điện thoại trong túi cô rung lên.

- Cậu nghe đi! _ cậu nói.

- …Alo!

- “…”

- Dạ?

- “…”

- Vâng, bọn em về liền!

- Có chuyện gì vậy?

https://thuviensach.vn

- Gia Bảo à. _ mắt cô long lanh nhìn cậu.

- …

Là Trâm Anh vừa gọi, chị gọi để báo hai người về gấp vì bà cậu đã tỉnh lại. Vừa nghe tin lập tức hai người về ngay, cũng may là hai người gần đó nên không mất nhiều thời gian cô cậu đã có mặt tại bệnh viện.

…

- Nội đâu? _ cậu hỏi Gia Huy gấp gáp.

- Đang ở trong.

Nghe Huy nói xong cậu vội chạy vào nhưng Gia Huy đã ngăn lại.

- Yuu đang trong đó, nội có chuyện riêng cần nói với con bé.

- Riêng gì chứ, em thừa biết đó là chuyện gì. _ cậu gạt tay Gia Huy ra tự ý xông vào trong.

- Gia Bảo! _ Gia Huy gọi với cậu lại.

- Kệ Gia Bảo đi anh, cậu ấy đã đủ lớn để biết điều gì là nên hay không mà. _ Trâm Anh nói.

- …

Không biết cậu đang dấu cô chuyện gì nhưng trong lòng cô bỗng nóng ran như có ngọn lửa đang rực cháy, cô linh cảm sẽ có chuyện không mong muốn sắp gõ cửa ập vào ngôi nhà tình yêu của hai người…

…

Đã khá lâu mà cả cậu và Yuu đều còn trong đó, chưa một ai trong hai người bước ra cả…

https://thuviensach.vn

Cô cố gắng ngồi xuống ghế để bình tĩnh lại nhưng thật sự trong lòng cô không thể yên bình phút giây nào, từng thứ cảm xúc không tên lần lượt cuộn lên cao khiến cô thấp thỏm không yên….

“Cạch” _ cánh cửa phòng bệnh mở ra, cả Yuu và cậu đều ra cùng.

- Sao rồi? _ Gia Huy chạy lại hỏi cậu.

Cậu không trả lời câu hỏi của Gia Huy mà chỉ nhìn cô.

- Chị vào đi! _ Yuu nói với giọng khinh khỉnh nhìn cô.

- Tôi sao? _ cô ngạc nhiên.

- Tôi nói người khác sao? _ Yuu hỏi ngược lại cô.

Cậu bước đến đặt tay lên vai cô và nhìn sâu vào mắt cô.

- Đừng lo lắng, tớ sẽ ở đây đợi cậu! Không nghe những gì cậu không muốn nghe và hãy nói những gì cậu thực sự hy vọng vào nó!

Cô nhìn vào cánh cửa kia, cô thực sự cảm thấy run sợ… có nên đi hay không???

Không biết điều gì đang chờ cô sau cánh cửa đó…???

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 43

"Cạch" _ cô dè dặt khẽ mở cửa bước vào.

Vừa bước vào phòng một cảm giác lạnh lẽo đã quấn lấy cô… đầu tiên là ánh mắt đang chằm chằm nhìn cô của bà ấy.

- Thưa bà! _ cô đứng hình một lát nhìn bà ấy mới sực tỉnh lại liền cúi đầu gập người chào.

- Cô là Trần Na Na? _ phớt lờ qua lời chào bà hỏi ngược lại cô.

- Dạ! _ cô gật đầu.

- Ngồi đi.

- Dạ! _ cô thậm chí không giám thở mạnh hay nhìn thẳng vào mắt bà ấy, mọi sự tự tin và quyết tâm bỗng trốn hết khiến cô cảm thấy sợ.

- Ta không làm gì tổn hại đến cô đâu mà sợ.

- Dạ con…

- Cô quen Gia Bảo lâu chưa?

- Con gặp cậu ấy từ đầu năm học ạ.

- Lúc ấy cô đã biết về gia đình nó chưa?

- Dạ chưa, con mới biết gần đây thôi.

https://thuviensach.vn

- Bố mẹ cô vẫn còn chứ?

- … _ ánh mắt cô đượm buồn. – Con chưa một lần được gặp họ.

- Đối với cô Gia Bảo là gì?

- Dạ?

- Nói những gì cô nghĩ!

- … Là người con thương.

- Vì nó là Hoàng Gia Bảo sao? _ bà cười nhạt.

Cô hiểu ý của bà đang muốn nói, không đơn giản là một cái tên ý của bà muốn nhắc đến họ Hoàng dòng máu đang chảy trong huyết quản cậu là của nhà họ Hoàng bà.

- Dạ không thưa bà!

Bà nhìn cô kì lạ.

- Là chính con người cậu ấy. _ cô trả lời.

- Nói vậy tức là cho dù thế nào cô vẫn luôn bám theo nó đúng không?

- Con không đeo bám cậu ấy, con chỉ bên cạnh cậu ấy mà thôi.

- Khá lắm, hy vọng cô sẽ đủ năng lực để giữ được ước muốn đó.

- Nói vậy… bà cho phép con và cậu ấy…

- Ta có thể làm gì khi cả hai đứa đều muốn thế.

- Con cảm ơn bà! _ cô đứng bật dậy gập người mừng rỡ cảm ơn bà.

https://thuviensach.vn

…

Cậu đứng ngoài thấp thỏm không yên, không biết có chuyện gì khiến cô khó xử không.

- Nội không tổn hại đến chị ta đâu mà anh lo. _ Yuu nói mỉa.

- … _ cậu không chút phản ứng với lời Yuu nói.

“Cạch” _ cửa mở.

Cậu vội bật dậy chạy lại cạnh cô.

- Cậu không sao chứ? _ cậu lo lắng.

Cô mỉm cười và lắc nhẹ đầu

- Em đi đâu vậy? _ Trâm Anh hỏi khi thấy cậu nắm tay cô đi.

- Cho hai đứa chút thời gian đi em! _ Gia Huy nói.

Yuu nắm chặt hai tay nghiến răng trèo trẹo tức nổ đom đóm mắt nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh để không bộc lộ phản ứng đó ra bên ngoài.

…

- Đi đâu vậy Gia Bảo? _ cô hỏi.

Bước thêm vài bước rồi cậu khựng lại

- Về nhà, đứng đây đợi tớ lấy xe nghen! _ nói xong cậu để cô đứng đó đợi và chạy vào lấy xe.

Lúc đứng ngoài đợi cô cậu đã tính toán cho ngày hôm nay của hai người. Cậu mượn xe Gia Huy để đưa cô đến một nơi…

https://thuviensach.vn

- Ô… _ cô sững người khi thấy dáng hai người quen quen. – Tại sao hắn lại… mà kia có phải là… Gia Tuệ…

Cô ngạc nhiên khi thấy Đại Phong đang bồng Gia Tuệ trên tay đi từ trong bệnh viện ra và lên một chiếc xế hộp khá sang trọng đã đợi sẵn ở đó.

“Tin tin” _ tiếng còi xe cậu làm cô giật mình quay lại.

Là cậu, cô nhìn lại chiếc xe hai người kia vừa lên nhưng nó đã lăn bánh rồi.

- Cậu nhìn gì vậy?

- Ơ không đâu có nhìn gì đâu hi.

- Nhìn thằng nào đúng không?

- Đã bảo là không mà. _ cô đến mở cửa xe.

Đúng là oái oăm, cô không biết mở cửa xe hơi cứ đứng kéo mãi mà nó không mở ra cho.

Nhìn điệu bộ gà mắc tóc của cô mà cậu phì cười, thời buổi này có cô gái nào không biết mở cửa xế hộp như cô không nữa. Cậu nghĩ lại mấy lần đi chung taxi với cô đều do cậu mở cửa xe mà cô không chịu mở thì ra là có lí do.

Cậu đến gần cô…

- Phải ấn vào, kéo ra thế này nè. _ cậu cầm tay cô dẫn theo từng câu cậu nói.

- Hô nó mở rồi nè. _ cô cười tươi.

- Cậu đúng là… thôi lên xe nào. _ cậu nói rồi đẩy cô ngồi xuống ghế.

https://thuviensach.vn

Chuyện cửa xe đã làm cô quên đi những dấu chấm hỏi về hắn và Gia Tuệ mà chỉ còn thắc mắc về nơi đến.

- Mà Gia Bảo, cậu nói về nhà… nhà nào? Nội hay ngoại?

- Nhà tớ.

…

___o0o___

Trường học…

Giờ ăn trưa trong căn tin

- Con chào bác! _ Quốc chào bác bảo vệ.

- Chào cậu!

- Con có thể ngồi đây được chứ?

- … _ bác nhìn qua Quốc một lượt. – Chỗ này đâu phải của tôi mà cậu phải xin thưa. _ nói rồi bác tiếp tục ăn.

Quốc đặt đĩa thức ăn và ly nước xuống bàn rồi ngồi xuống ghế, cầm đôi đũa lên bắt đầu ăn.

- Hôm nay Gia Tuệ không đưa cơm đến cho bác ạ? _ Quốc hỏi.

- Gia tuệ là ai?

- … _ Quốc tròn mắt.

- Bác có con nuôi không ạ?

- Tôi có con gái rồi thì xin con nuôi làm gì?

https://thuviensach.vn

- Vậy… cô gái hôm nọ đưa cơm đến cho bác là ai ạ?

- Ý cậu là cô gái nhỏ hay đưa cơm đến cho tôi phải không?

- …

- Đó là Tiểu Yến-con chim nhỏ của tôi đó.

- Đó là con gái bác?

- Từ lúc nó chuyển đến trường này học nó ngoan hẳn, lại hiểu chuyện hơn, thương ba nó hơn tôi mừng lắm! _ bác nói trong sự xúc động.

- Tức là trước đây Gia Tuệ… à không Tiểu Yến học trường khác ạ?

- Uhm!

- Bác và em chuyển đến đây lâu chưa bác?

- Ưm… cũng được 3 năm rồi đó cậu.

- Vậy cũng khá lâu rồi bác nhỉ?

- Uhm cũng tương đối, thôi tôi no rồi tôi đi trước nhé! _ bác nói rồi bưng đĩa cơm đã ăn xong đứng dậy.

Tiểu Yến… Gia Tuệ… còn cả Gia Linh nữa, ba con người này…. Khi nhắc đến con gái bác có vẻ rất tự hào. Có sợi dây nào trong những con người này??? Thú vị đây… _ Quốc chống đũa suy nghĩ.

___o0o___

Biệt thự Hoàng Gia…

Cậu dừng xe trước cổng đợi cho cửa mở rồi chạy xe vào…

https://thuviensach.vn

- Sao lại về đây? _ cô hỏi.

- Phải để cho cô chủ của nó biết mặt nó chứ.

Mặt cô đần ra không hiểu cậu định nói gì.

- Cậu sợ à?

- Sợ gì?

- Tớ đưa cậu về nhà.

- Hớ có gì phải sợ?

- Là cậu nói đấy nhé, vậy sao còn hỏi về đây làm gì?

- Thì thì… thì xuống xe chứ ngồi đây làm gì? _ câu nói chẳng ăn nhập vào đâu của cô để đánh trống lảng.

Nhưng… thật tội nghiệp cho cô, cô không mở cửa được để xuống xe.

- Cửa này bị sao vậy?

- …

- Gia Bảo… A ma. _ cô xoay người lại định nhờ cậu giúp thì chỉ còn cách mặt cậu chưa tới 1cm.

Cậu nhắm mắt lại nhích thêm xíu nữa… cô cuống quá không biết làm gì cũng nhắm mắt theo…

1 giây… 2 giây… vài giây…

- Cậu không xuống à? _ cậu đã xuống xe từ lúc nào đang đứng giữ cửa xe đợi cô xuống.

https://thuviensach.vn

Cô giật mình mở mắt ra… *Trời ơi… rẽ đất mà chui xuống mất đi Na Na ngốc* _ mặt cô đỏ bừng.

- Na của tớ hay thẹn nhỉ? Cậu không xuống hay là tớ bế cậu lên phòng nhé?

Lập tức như phi tiêu cô "bắn" ra khỏi xe đứng xuống đất nhanh chóng.

Cậu dẫn cô vào nhà…

- Zú con mới về!

- Gia Bảo… _ zú thấy cậu mừng ra mặt nhưng nhìn qua cô zú có vẻ ngạc nhiên.

- Giới thiệu với zú đây là con dâu của zú! _ cậu nói tỉnh bơ.

Cô mấm môi, tái mặt nhìn cậu.

- Đây là zú của anh, em chào zú đi!

- … Con… hợ _ chưa kịp chào cậu đã kéo cô đi. – Con chào zú! _ chân cô đi theo cậu nhưng vẫn cố ngoái đầu lại gật chào zú lễ phép. – Cậu làm gì mà gấp vậy? Từ từ nào.

Zú mỉm cười nhìn cô cậu, lần đầu cậu đưa người khác về nhà giới thiệu với zú.

…

"Cạch" _ cậu đóng cửa phòng lại.

- Woa… _ cô mở to mắt. – Phòng cậu đây sao?

- Uhm!

https://thuviensach.vn

- Vậy mà cậu chịu ở trọ ở cái phòng bé xí kia, phí nhỉ.

- Cậu muốn phòng thế này không?

- Chẹp chẹp … may be.

- Vậy… _ cậu đổi ánh mắt nhìn cô.

- Xì tóp pịt, không đùa đâu nhé!

Cậu vẫn tiến tới tay tháo từng nút áo.

- Ực… cậu cậu… cậu cậu định làm gì đấy? _ cô sợ muốn rụng cả tóc gáy.

Cậu càng tiến gần cô thì một nút áo lại được tháo ra, cô cứ thế lùi ra phía sau…

"Kịch" _ cô hết đường lùi, sau lưng cô là một cánh cửa khác mà không phải là cửa phòng cậu, cô nép sát người đưa ánh mắt xin tha nhìn cậu.

Nút áo cuối cùng cũng được cậu tháo nốt…

Đầu óc cô bỗng mụ mị không biết phải làm sao cứ cuống lên.

- Cậu mà giám… tớ tớ…

- Cậu làm sao?

- Tớ la lên đấy!

- Ô tớ làm gì khiến cậu la nhỉ?

- Vậy cậu định làm gì?

- Tớ á?

https://thuviensach.vn

“Chớp chớp” _ cậu nai tơ.

- Tớ đi tắm. _ cậu nói.

- Đi đi tắm?

- Chứ cậu nghĩ cởi đồ đi đâu?

- Ờ thì…phù.

- Ba ngày tớ chưa được tắm gội, đến quần áo cũng chưa thay về nhà không đi tắm thì đi đâu?

- Ba ngày á?

Gật gật

- Yyyyyyy _ cô dùng mình, lấy một ngón tay đẩy cậu ra. – Ở bẩn quá đi.

- Có gì mà ngại chứ? _ cậu càng xấn tới cô.

- AAAAAAA _ cô hét lên hốt hoảng.

- Cậu sao vậy?

- Phía sau… hu phía sau… _ cô chỉ chỏ vẻ sợ hãi ra phía sau cậu.

Vừa ngoái ra phía sau mình thì…

“Huỵch”

Cú lên gối thật “ngọt” của cô.

Cậu tím tái ngất ngây chú gà tây không nói nên lời.

- Cậu… hợ… _ cậu ú ớ. – Sao cậu giám…

https://thuviensach.vn

- Ai… ai bảo cậu muốn dở trò.

- Hồi nào? _ cậu quát lớn.

- Thì thì… _ cô lúng túng.

- Tớ chỉ đùa thôi mà cậu tưởng thật hả? Xít a… ui ya…

- Đấy là tớ chưa dùng hết công lực đấy, cậu liệu mà cẩn thận còn giở trò lần sau là…là… thôi tớ xuống trước đây.

- Đứng đó! Ai cho đi mà đi?

Cô khựng lại chút rồi vẫn đi.

- Hoàng Gia Bảo! _ cô quay lại lừ mắt nhìn cậu.

- Đi đi! _ cậu vẫy tay.

- Có mở cửa không thì bảo?

- Có bản lĩnh hay không đã. _ cậu huơ huơ chùm chìa khóa lẻng kẻng trên tay.

Cô chạy lại giật chìa khóa nhưng cậu nhanh chân hơn nhảy vào nhà tắm và khóa cửa lại.

“Rầm rầm rầm”

- Mở ra Gia Bảo! _ cô đập cửa gọi cậu.

- Tớ mà mở cửa thì cậu đừng có hối hận đấy.

- Hối hận gì mở mau.

- Là cậu muốn tắm chung với tớ đấy nhé, hàhà.

https://thuviensach.vn

- Ai nói?

- Vậy ngoan ngoãn ngoài đó chờ anh đi bé Na!

- Cậu… hứ. _ cô nguýt cháy mắt cửa phòng tắm mà chính xác là người trong đó là cậu.

Cô dạo quanh một vòng phòng cậu xem qua những thứ cô thấy, toàn những đồ mắc tiền cô chưa từng thấy qua, cô ngồi lên chiếc giường êm ái nhún nhún thử vài cái.

- Woa thích thật, mình cậu ta ngủ trên này sao?

Chiếc giường của cô chỉ bằng 1/3 chiếc giường to sụ của cậu này.

Một chiếc tủ kê đầu giường có đèn ngủ và mấy khung ảnh. Cô tò mò bước lại cầm khung ảnh lên xem.

Trong ảnh là một người đàn ông chững tuổi, một người phụ nữ chạc tuổi ông ấy trông rất phúc hậu và hai cậu bé vẻ khôi ngô.

- Chắc là ảnh gia đình, đây là mẹ cậu ấy sao?… Woa… bác ấy đẹp quá! Trông tất cả rất hạnh phúc, ai cũng cười tươi thế này mà. _ bỗng cô thấy tủi thân. – Ước gì…

Cô tiếp tục tham quan phòng cậu, nhìn mãi những món đồ đắt tiền kia cũng chán, cô dừng lại trước khung cửa kính trong suốt và nhìn ra bên ngoài…là vườn cây nhỏ đầy những cây cảnh, cây ăn trái, cả những loài hoa cô chưa từng thấy. Đây cũng là hướng có thể ngắm mặt trời mọc của buổi rạng sớm bình minh.

- Cậu đúng là có phúc mà không biết hưởng mà.

- Cậu nói tớ à? _ cậu lên tiếng sau lưng cô.

https://thuviensach.vn

- Không nói cậu thì… AAAAA _ cô la lên khi quay lại nhìn cậu vội che mắt lại. – Cậu ăn mặc kiểu gì đấy?

- Kiểu gì là kiểu gì?

- Cậu mặc quần áo vào ngay cho tớ.

- Ô…

- Cậu quấn có cái khăn tắm nửa người như chiếc váy ấy lỡ…

- Lỡ giề?

- Tóm lại là ăn mặc chỉnh tề vào.

- Chậc haizzz tại tớ quên đồ nên phải quấn tạm chứ không lấy đồ đâu mà mặc?

- Vậy giờ ra rồi thì lấy đồ mặc đi! _ cô che mắt chạy lại phía trước quay lưng về phía cậu.

Vô tình cô thấy bức tranh kí họa một phụ nữ treo ngay ngắn trên tường kia, cô nhìn lại người phụ nữ trong ảnh và nhìn lại bức kí họa…

- Mẹ cậu à? _ cô hỏi.

- Ai? _ cậu đang mặc áo nên không thấy.

- Bức tranh này.

Cậu nhìn lên bức tranh đó.

- Uhm!

- Bác ấy đẹp quá!

https://thuviensach.vn

- Thì tớ theo gen di truyền của mẹ tớ mà. _ cậu nói.

- Đừng có tự sướng.

Cô bước qua cầm bức ảnh kia lên tay lần nữa.

- Gia đình cậu chắc hạnh phúc lắm!

Cậu thoáng buồn khi nghe nhận định của cô.

- Đi! Tớ dẫn cậu đến nơi này. _ cậu nói.

- Lại đi? Đi đâu?

- Cứ đi rồi sẽ biết!

- …

Chương 43.1

- Woa… thích thật! _ vừa thấy chiếc xích đu được làm bằng mây rất đẹp cô liền chạy đến ngồi và đung đưa chân để lấy gió mát. – Mát quá.

Nhìn cô tươi cười nhìn thứ gì ở đây cũng trầm trồ lẫn ngạc nhiên như cô bé cậu nhớ đến ngày thơ ấu của mình, hình ảnh mẹ lại tràn về trong cậu.

- Gia Bảo! _ cô vẫy tay gọi cậu lại.

- Cậu thích chứ? _ cậu đến gần đưa xích đu giúp cô.

- Uhm! Cậu ngồi xuống đây đi! _ cô đập đập tay xuống chỗ cạnh mình.

Cậu từ từ bước đến ngồi xuống…

- Chắc cậu hay ra đây hóng mát lắm nhỉ?

https://thuviensach.vn

- … Không. _ cậu cười nhẹ và lắc đầu.

- Tại sao?

- Tớ không muốn nhớ đến những ngày ấy.

- Tại sao?

Cậu nhìn cô.

- Nếu cậu không tiện nói thì thôi hì _ cô cười trừ.

Cậu đứng dậy khỏi chiếc xích đu bước đi, cô cũng nối gót theo cậu… hai người bắt đầu tản bộ…

- Cách đây 16 năm chỗ này chỉ là một khu đất trống… khi ấy tớ mới lên 3.

- … _ cô im lặng nghe cậu nói tiếp.

- Từ lúc lấy ba tớ, mẹ tớ đã phải từ bỏ tất cả kể cả việc làm, sở thích và nhiều thứ khác mang tính cá nhân nữa. Chỉ để trở thành vợ ba tớ và là một người phụ nữ của gia đình. Từ lúc tớ lên 3 thấy tớ hay táy máy những cây cỏ quanh nhà nên bà đã dắt anh Gia Huy với tớ đi mua cây giống và dụng cụ để bắt đầu trồng khu vườn này. Lúc đầu thấy cả ba mẹ con đều lấm lem bùn đất ba và nội đều không hài lòng… nhưng rồi khi có những bông hoa đầu tiên hé nở họ đã nghĩ khác. Từ lúc ấy tất cả mọi thành viên trong gia đình đều dành ra buổi chiều cuối tuần cùng nhau trồng cây mới và chăm sóc cho những cây đã có.

- Vậy bình thường là mẹ cậu và hai anh em cậu à?

- Uhm!

- Thích nhỉ?

https://thuviensach.vn

- Nhưng không lâu sau bà ấy đã xa tớ mãi mãi. _ cậu nói đượm buồn.

Cô rất hiểu cảm giác không có mẹ bên cạnh là gì

- Nhưng cậu vẫn còn tình thương của ba mà.

- Cả hai người cùng nắm tay nhau đi vào ngày hôm ấy.

Cô nhìn cậu xót xa, chắc chắn cô biết cảm giác đau đớn đó hơn ai hết.

- Họ vẫn luôn bên cạnh cậu chỉ là… ở trên ấy dõi theo từng bước đi của cậu mà thôi, nhưng cậu vẫn còn bà nội và anh Gia Huy nữa mà. Như thế cũng đủ làm tớ phải nhìn lên ngưỡng mộ rồi, từ khi lọt lòng đã bị bỏ rơi và chưa một lần được biết ba mẹ mình là ai? Có được người anh nhưng lại… và may mắn là tớ luôn có nội.

- Tớ không chắc sẽ làm cậu hạnh phúc được thế nào nhưng tớ hứa sẽ không để cậu phải khóc, sẽ cho cậu một gia đình hoàn chỉnh và… sẽ không để baby của chúng ta thiếu tình thương như tớ và cậu đã trải qua! _ cậu ôm lấy cô và nói.

Cô mỉm cười hạnh phúc thầm camt ơn trời đã cho cô có cậu.

- Nè cậu vừa nói là baby á? _ cô đẩy cậu ra.

Gật gật

- Her cậu ghét baby mà?

- Chậc ờ thì cậu thích mà.

- Tớ thích chứ cậu có thích đâu.

- Thì cậu thích nên tớ thích không được hử?

- Chậc chậc… _ cô lườm yêu.

https://thuviensach.vn

- Thôi nào. _ cậu khoác vai cô, chỉ tay ra hướng có một dãy địa lan đủ các loại. – Thấy gì hông?

- Ùi đẹp thế.

- Đó là loại hoa mẹ tớ thích nhất khi bà ấy còn sống đó.

- Nó rất đẹp! Hì… à mà Gia Bảo nè.

- Uhm?

- Cậu không thắc mắc bà đã nói với tớ chuyện gì à?

- Tớ đã quyết định đi cùng cậu cho dù có chuyện gì xảy ra vậy những lời nói khác còn quan trọng gì nữa chứ?

- Nhưng…

- Tớ chỉ sợ cậu thôi.

- Sợ gì?

- Cậu mà còn cắn tớ một lần nữa là chết với tớ. _ cậu trừng mắt.

- Ơ thì…

- Thì sao?

- Cậu còn đau à? Còn giận nữa hả?

- Thành sẹo rồi đây, bắt đền cậu đấy! _ cậu chỉ vào môi cho cô xem.

- Đâu? _ cô đưa mắt gần lại chỗ cậu chỉ. – Tớ có thấy đâu.

- Đây nè.

https://thuviensach.vn

- Hậy… _ cô đẩy cậu ra đưa tay che miệng mình lại khi cậu định … – Cậu ăn gian, hên mà tớ quá hiểu cậu nếu không thì…

- Thì sao?

- Thì… thì thì… ơ bên kia có vòi nước kìa. _ cô nói rồi chạy đến cầm vòi nước lên ngắm nghía.

- Chắc tớ phải cấp chứng nhận cho cậu tài đánh trống lảng và kỉ lục hay đỏ mặt thẹn thùng quá. _ cậu lắc đầu.

- ÁAAAA… _ cô hoảng hốt.

Còn mặt cậu thì nghệt ra, cô cầm chiếc vòi không biết chọc chạch thế nào ấn trúng nút mở khiến nước bất ngờ phun ra mạnh làm ướt hết người cậu.

- Trần Na Na! _ cậu rít qua kẽ răng.

- Tớ… tớ… _ cô lắp bắp.

- Na Na… cậu đứng đó cho tớ! _ cậu rượt cô.

Cô co dò chạy vòng vòng, tiếng nước do cậu xịt tiếng bước chân chạy lẫn với tiếng cười giòn khiến cả căn biệt thự được sưởi ấm. Không biết đã bao lâu nơi này bỗng mất đi tiếng cười…

___o0o___

Bar…

Yuu chọn một chỗ nhiều người qua lại nhất để ngồi, Yuu bắt chéo chân ngồi vắt vẻo trên chiếc ghế tại quầy bar vì đã có tí rượu trong người để để lộ đôi chân trắng khiến những anh chàng đi qua đều phải xuýt xoa.

- Chào em! _ một gã háo sắc.

https://thuviensach.vn

Yuu không thèm nhìn hắn đến một lần, với những người đẹp chảnh thì hắn lại càng có hứng thú hơn.

- Không biết anh có vinh dự được mời em một ly không?

Yuu vẫn không thèm đoái hoài đến hắn mà chỉ tập trung vào chuyên môn của mình là uống rượu giải sầu.

- Em hơi coi thường anh thì phải. _ hắn bắt đầu bực tức.

- Anh nghĩ điều gì khiến tôi coi trọng anh?… _ Yuu nhìn hắn mỉa mai. – Rẻ tiền.

- … Gì? Her… cô bé vừa nói gì? Ý ý cô là anh đây làm tiền sao?

Đôi mắt kéo lên lại xụp xuống Yuu giơ một ngón tay lên trước mặt gã.

- Gì đây? _ hắn không hiểu ý Yuu là gì.

Thêm một ngón tay nữa đươc Yuu giơ lên thành hai ngón.

- Con điên này. _ gã lớn tiếng.

Cuối cùng Yuu giơ năm ngón tay bên bàn tay trái lên trước mặt hắn.

- Hai ngàn rưỡi đi hông? Hahaha _ Yuu nắc nẻ.

- Con khốn này, mày tưởng anh đây là loại trai bao để mày trả giá hả? _ hắn gằn lên, đưa tay lên không trung định hạ xuống bên má Yuu…

Yuu vẫn không để ý những gì hắn định làm với mình vẫn cười.

Hắn chuẩn bị hạ tay thì… một cánh tay khác giữ chắc tay hắn lại.

- Mày là thằng nào? Có thả tay không thì bảo? _ hắn quát lớn.

https://thuviensach.vn

Cậu thả tay hắn ra, rút tiền trong ví và nhét vào túi áo hắn.

- Thế này đã đủ xin lỗi rồi chứ? _ cậu nói xong cầm túi xách của Yuu và lôi Yuu ra khỏi nơi quái gở đó.

…

- Thả em ra nào. _ Yuu vẳng tay a khỏi tay cậu.

- Sao lần nào em cũng để anh kéo em từ bar ra thế? Em gọi anh đến đây chỉ để anh nhìn thấy em trong bộ dạng này sao?

- Chứ anh muốn thấy tôi trong bộ dạng nào?

- Yuu, đã có chuyện gì xảy ra với em đúng không? Nói cho anh biết đi Yuu!

- Không có, không có gì xảy ra hết.

- Vậy tại sao em bỗng trở nên con người thế này?

- Thế này thì đã sao nào?

- Vậy em gọi anh đến chỉ để nhìn cảnh này thôi phải không?

- … Em khát rồi. _ Yuu nói.

Cậu không còn cách nào khác đành phải dẫn Yuu đến một quán nước gần đó để nói chuyện.

- Bây giờ thì được rồi chứ? _ cậu nói.

- Nội đã ổn, anh cũng không còn gì phải lo ngại chuyện của anh và em cũng nên để nó yên ổn đi chứ nhỉ?

- Ý em là sao?

https://thuviensach.vn

- Mấy hôm nay em đã cho anh quá nhiều thời gian, vì nội đột ngột vào viện nên ngày đính hôn phải dời lại, bây giờ là lúc nó phải được tiến hành rồi anh nhỉ?

- Em vẫn còn ý định đó à?

- Tại sao không?

- Sẽ không có ngày đó đâu, đừng mơ mộng thêm.

- Người mơ mộng không phải em mà là anh, chính anh mới là kẻ mơ tưởng đó. Anh dẫu biết hai người không có cách nào bên nhau dài lâu mà vẫn ảo tưởng sẽ được đấy thôi, còn em không có gì là mơ cả vì tất cả đã được định trước là sẽ thế này rồi.

- Vậy cứ làm những gì em muốn còn anh, anh sẽ làm điều gì anh muốn và đừng có can thiệp vào. _ cậu nói rồi đứng dậy bỏ đi.

- Anh Gia Bảo! _ Yuu đặt tiền lên bàn rồi chạy theo cậu.

…

- Anh Gai Bảo! Anh đứng lại đó cho em.

Cậu vẫn đi

- Hoàng Gia Bảo!

Cậu vẫn sải những bước dài để Yuu không đuổi kịp mình.

Loáng cái cậu đã sang bên kia đường nhưng Yuu nhất quyết không bỏ cuộc vẫn mãi lẽo đèo theo cậu trên đôi giày cao gót chênh vênh.

“Tin tin…”

“Rầm”

https://thuviensach.vn

Những âm thanh lần lượt vang lên liền mạch.

Cậu khựng lại… *Đừng* _ cậu không muón nhìn lại cảnh tượng cách đây mười mấy năm vào ngày mẹ cậu ra đi mãi mãi một lần nữa. cũng tiếng còi xe… tiếng va đập mạnh và…

Cậu quay lại… một lần nữa điều ấy lại diễn ra ngay trước mắt cậu.

Cậu vội chạy lại nhưng đôi mắt Yuu đã nhắm, đôi tay lạnh toát, một dòng máu từ đầu Yuu chảy xuống khiến cậu run lên bần bật.

- Yuu à! Yuu! Em mở mắt ra đi Yuu! Cấp cứu làm ơn gọi cấp cứu! _ cậu hét lớn.

… “Ò e ò e ò…”

___o0o___

Bệnh viện…

Có lẽ cậu có duyên đứng chờ trước cửa phòng cấp cứu chăng…?

Ngồi chống tay lên hai đầu gối cậu nhớ lại cuộc điện thoại mình vừa gọi đi…

* – Sao?

- “Ba mẹ của cô ấy mới ly hôn cách đây gần một tháng rồi thưa cậu!” _ từ đầu dây bên kia.

- Chị có cách nào liên lạc với họ không?

- “Họ đã mỗi người một nơi, ngôi nhà này chỉ còn mình cô chủ sống thôi.”

- Vậy chị có thể đến đây được không?

https://thuviensach.vn

- “Ưmmm… tôi tôi nhưng tôi đã nghỉ việc rồi tôi…”

- Tôi hiểu rồi, chào chị.*

Trước đây Yuu thường xuất hiện với niềm tự hào có một gia đình hạnh phúc khiến bao người phải ngưỡng mộ, bây giờ tất cả đều đổ vỡ cách nhìn của Yuu vào cuộc sống đã thay đổi hoàn toàn. Yuu không tin điều gì là mãi mãi, sống và đổ lỗi cho người khác và trở nên nhỏ nhen, ích kỉ.

…

Yuu không xảy ra chuyện gì quá nghiêm trọng chỉ va chạm đầu nên chảy máu và một số chấn thương mềm do té mạnh xuống đường. Nhưng đầu va chạm cũng tương đối mạnh nên có có thật sự ổn hay không thì phải đợi Yuu tỉnh lại mới biết được.

___o0o___

Phòng bà nội cậu…

- Con nói gì? Yuu của ta đã xảy ra chuyện gì? _ bà nổi giận khi nghe cậu nói. – Con nghe rõ đây nếu nó có mệnh hệ gì ta sẽ tính tội vào con! Con hãy chuẩn bị để chịu trách nhiệm về Yuu đi!

Lập tức bà bắt Gia Huy đưa mình đến phòng Yuu liền.

“Yêu một ai là khi từ trong nghĩ suy là bao đợi mong

Đời em đã vui hơn xưa vì ta đã gần bên nhau

Love me, love me (à ha) kiss me, kiss me (moahh)…”

Điện thoại cậu đổ chuông.

- Alo.

https://thuviensach.vn

- “Bây giờ cậu rảnh không?” _ cô hỏi.

- Có chuyện gì không?

- “Lúc nãy tớ quên đưa cậu xem thứ này, nếu cậu rảnh thì…”

- Lúc khác được không? Bây giờ tớ có việc rồi, bye cậu!

“Tút tút”

Lần đầu tiên cậu dập máy trước cô, thoáng buồn nhưng rồi nghĩ chả có gì nên không nghĩ ngợi thêm.

- Bây giờ làm sao với cái hong bì này đây? Haizzz đành đợi cậu rảnh vậy. À mà… hồi sáng có phải Gia Tuệ không nhỉ? Nếu là Gia Tuệ tại sao lại có vẻ thân thiết với hắn đến mức để hắn bồng trên tay đi như thế? Nếu là Gia Tuệ thì cô ấy đã quên rằng hắn đã từng làm gì với cô ấy rồi sao? Ahssss _ cô vò đầu bứt tóc. – Chuyện này mình thấy có chuyện gì đó kì kì thế nào nhỉ? Có khi nào hắn với Gia Tuệ xỏ mũi mình không?… Mình thấy Gia Tuệ không phải là người như vậy… Hay là hỏi hắn? mà tự nhiên hỏi thì kì quá hắn thì liên quan gì đến mình đâu. Chậc bây giờ làm sao??? _ rảnh rỗi sinh nông nổi cô nghĩ lung tung đưa ra mọi câu hỏi coi như tạo công ăn việc làm cho não bộ.

…

Nếu cô biết rằng đang có chuyện gì xảy ra thì chắc chắn rằng sẽ không còn khoảng trống cho não bộ nghĩ lung tung nữa…

Hy vọng rằng Yuu sẽ không có chuyện gì nghiêm trọng đến với cô ấy!!!…

hết chương 43.1

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Một ngày đẹp trời…

- Chị Trâm Anh ơi! Chị xong hết chưa? _ cô vừa gõ cửa phòng Trâm Anh vừa hỏi.

- Ra liền ra liền! _ Trâm Anh lật đật mở cửa.

- Đi thôi chị hai! _ cô khoác tay Trâm Anh đi.

- Gia Bảo đã tới chưa? _ Trâm Anh hỏi.

- Dạ chưa, chắc cậu ấy đến liền ý mà hì à nội đang chờ dưới nhà đó chị.

Thời tiết mát mẻ, thời gian thuận lợi nên một buổi picnic đã được nội chọn để tổ chức. Tất cả mọi người đều chuẩn bị rất chu đáo cho buổi picnic này bởi lệnh của nội đưa ra.

…

- Con thử gọi cho Gia Bảo xem nó đến chưa? Chả lẽ bắt già với hai đứa nặn cổ cò hở?

- Con gọi rồi nhưng không liên lạc được nội ạ. _ cô trả lời.

- Có lẽ bận chút gì đó chắc Gia Bảo sẽ đến ngay thôi nội à. _ Trâm Anh nói.

https://thuviensach.vn

- Bận đến mức không bớt được 30 giây gọi điện đến sao? Cả nhà đợi nó đã 3 tiếng rồi còn gì?

Cô rất hiểu và cảm thông cho cậu nhưng lời nội nói cũng có lí, dạo này có vẻ cậu rất bận rộn. Không gọi cho cô còn những lần cô gọi cậu chỉ nói được vài câu và vội dập máy…

___o0o___

Bệnh viện…

Cả Gia Bảo, Gia Huy và bà nội đều đứng hồi hộp chờ kết quả kiểm tra của Yuu…

- Sao rồi bác sĩ? _ bà vội chạy lại nắm tay áo vị bác sĩ vừa bước ra.

- Xin bà bình tĩnh! Kết quả kiểm tra cho thấy cô ấy rất bình thường.

- Vậy sao đã mấy ngày con bé vẫn hôn mê như thế? _ bà gắt.

- Chuyện này… _ bác sĩ ấp úng. – Chúng tôi nghĩ rằng… có thể do lúc còn tỉnh táo cô ấy đã chịu cú sock lớn nào đó và bây giờ có cơ hội cô ấy không muốn tỉnh lại nữa.

- Có cách nào giúp được Yuu không bác sĩ? _ cậu lo lắng vì cậu là người biết rõ nhất vì sao Yuu như thế.

- Tôi nghĩ rằng mọi người nên nói chuyện với cô ấy nhiều hơn, nói cho cô ấy những điều tốt đẹp, những điều cô ấy còn dang dở cần cô ấy tỉnh lại để thực hiện và những điều khiến cô ấy hy vọng để cô ấy có niềm tin thức dậy.

- Cảm ơn bác sĩ! _ Gia Huy nói.

Vị bác sĩ gật đầu chào rồi trở lại với công việc của mình.

https://thuviensach.vn

- Gia Bảo! _ cậu vừa bước đi được vài bước thì bà gọi lại. – Con đã nghe những gì bác sĩ vừa nói rồi chứ?

- … _ cậu vẫn im lặng nghe bà nói.

- Yuu của ta cần một điều để hy vọng và…

- Nội thôi nói kiểu một Yuu của ta hai cũng Yuu của ta để nói với con được không?

- Ta nói như vậy sở dĩ vì ta muốn nhắc nhở con rằng ta chỉ chấp nhận duy nhất có Yuu là cháu dâu của ta thôi.

- Con biết, con biết nội chỉ cần Yuu và cần cô ấy để thanh tẩy lương tâm nội đúng chứ?

- Gia Bảo! _ Gia Huy quát. – Đây là bệnh viện có gì về nhà nói chuyện sau.

Cậu không nói thêm, không nhìn thêm và bỏ đi khỏi nơi đó.

- Gia Bảo! Hoàng Gia Bảo! _ nội gọi cậu.

Nhưng cậu vẫn mặc kệ và chỉ cho đó là những tiếng vo ve bên tai vì cậu biết rằng chuyenẹ gì sẽ xảy ra nếu cậu quay đầu lại…

___o0o___

Nhà cô…

- Có lẽ cậu ấy không đến được rồi, mình đón taxi đi trước đi nội! Địa chỉ con cũng nói cho cậu ấy biết rồi có gì cậu ấy đến đây không thấy ai ở nhà chắc sẽ đến đó thôi, bây giờ mình qua đón ngoại rồi đi thôi. _ cô nói.

- Haizzz đành vậy thôi. _ nội thở dài.

https://thuviensach.vn

…

“Tin tin”

Vừa ra đến cổng liền có một xế hộp bấm còi dừng lại trước mặt mọi người.

Cô nhìn vào xe…thì ra là hắn-tên Tiểu Phong mà cô gọi.

- Hi em! _ hắn giơ tay chào cô.

Cô thấy mặt hắn liền nguýt một cái dài và không thèm để ý nữa.

- Đi thôi nội! _ cô khoác tay nội đi.

- Ai vậy Na Na? _ Trâm Anh hỏi cô.

- Con chào nội! Chào em! _ hắn xuống xe chạy đến cúi đầu lịch sự chào nội và Trâm Anh ra dáng một người trưởng thành và lịch thiệp.

Cái tên Đại Tiểu Phong này, hắn còn biết nội mình nữa cơ her… _ cô tròn mắt.

- Chào anh! _ Trâm Anh đáp lại lịch sự.

- Ai vậy bé Na? _ nội nhìn hắn dò xét và hỏi cô.

- Dạ…

- Con là bạn Na Na thưa nội! _ cô chưa kịp trả lời hắn đã nhanh miệng.

- Bạn? Ai là bạn anh? _ cô đanh lại.

- Cái lần viên đá có cánh ấy em quên rồi sao? _ hắn gợi lại chuyện cũ để cô nhớ mình là kẻ “tội lỗi”

https://thuviensach.vn

Cô lừ hắn đay nghiến.

- Bây giờ cả nhà định đi đâu ạ? _ hắn hỏi.

- Đi đâu liên quan gì đến Đại Tiểu Phong anh? _ cô đanh lại.

- Bé Na. _ Trâm Anh nhắc khéo.

- Mọi người đi đâu để con đưa mọi người đi ạ?

- Không giám phiền anh. _ cô.

- Chúng tôi đi picnic ở ngoại ô thành phố lận, tôi cũng gọi taxi rồi cảm ơn anh! _ Trâm Anh nói.

- Picnic à? Vậy mọi người cho con theo với nha nội? _ hắn xin xỏ.

- Điên à? Tự nhiên đòi đi theo chi? _ cô giật nảy lên.

- Chậc sao em nhanh quên chúng ta là bạn rồi vậy nhỉ? _ hắn tiếp tục nhắc khéo.

- Anh… hứ.

Nội nhìn qua Trâm Anh rồi nhìn cô.

- Ta thì không có ý kiến nhưng còn hai đứa thì sao? _ nội hỏi.

- Con thì tùy bé Na thôi, vì là bạn của em ấy mà. _ Trâm Anh nói.

- Kìa, mọi người đồng ý hết rồi chỉ còn mình em kìa. _ hắn đá đểu cô.

- Nếu tôi nói không anh có chịu ở nhà không?

- Ưmmm… hì không.

https://thuviensach.vn

- Vậy sao còn hỏi chi?

- Em đúng là… thôi mọi người lên xe đi để con xách đồ cho. _ hắn cầm đồ đạc bỏ vào cốp xe sau và để mọi người lên xe.

Bánh xe bắt đầu chuyển bánh, tất cả cùng ghé qua đón ngoại và lên đường ra ngoại ô thành phố…

…

- À bé Na nè. _ nội gọi cô.

- Dạ?

- Quốc không đi được hả con?

- Dạ con có hỏi rồi nhưng anh ấy bận nên không đi được ạ.

- Nó làm gì mà dạo này không thấy tăm hơi đâu nhỉ, lần nào nói ghé vhơi cũng toàn hứa lèo không à. _ nội trách móc.

Hắn chỉ nhếch mép khi nghe nói đến Quốc bận, vì chính hắn hơn ai hết mới biết Quốc đang làm gì.

___o0o___

Trường học…

- Chào cậu! _ bác bảo vệ lên tiếng chào Quốc có vẻ rất vui.

- Chào bác! _ Quốc gật đầu chào lại.

- Cậu ăn trưa chưa?

- Dạ… con chưa.

https://thuviensach.vn

- Vậy ăn chung với tôi đi, bữa nay con gái tôi mang cơm đến mà nó mang nhiều lắm mình tôi ăn thì không xuể cậu không ngại chứ?

- … _ Quốc suy nghĩ chút gì đó. – Dạ không ạ.

- Vậy tốt quá đi thôi. _ bác nói rồi cầm giỏ cơm đi trước.

Đây có lẽ là cơ hội ít ỏi để có thể tiếp cận và tìm hiểu về bác ấy nên Quốc dĩ nhiên phải nắm chặt rồi.

Bác dẫn Quốc đến phòng bác ấy…

- Cậu vào đi! Phòng hơi bừa bộn chút. _ vừa nói xong bác đá phăng chiếc gối rớt dưới chân thẳng cánh bay lên giường để lấy chỗ ngồi.

- Bác ở một mình ạ? _ Quốc hỏi.

- Hả? À ừ một mình. _ ánh mắt thoáng hiện nỗi sầu nơi bác. – Được rồi mời cậu xuống ăn.

- Dạ bác cứ để con tự nhiên ạ! _ Quốc ngồi xuống chung với bác.

- Bác chỉ có mình Tiểu Yến thôi ạ? Hay vẫn còn chị em nào nữa?

- Uhm tôi chỉ có duy nhất mỗi nó thôi đó.

- Xít à… _ Quốc xít nhẹ vì thức ăn quá cay với anh.

- Haha _ bác cười lớn rồi rót cho cậu một ly nước nóng. – Ngậm nó chứ đừng uống luôn lát sẽ bớt thôi. Con bé khoái ăn cay lắm nên làm gì cũng cay tôi ăn đồ nó nấu miết rồi cũng quen, chắc cậu thấy cay lắm nhỉ?

Gật gật

- Hahaha _ bác lại cười lớn.

https://thuviensach.vn

- Bác cũng nghe mp3 ạ? _ Quốc thấy một chiếc mp3 đã cũ treo trên tường liền hỏi.

- … _ nhìn lên chiếc mp3 đó rồi bác cầm đũa lên ăn tiếp. – Không.

- …

- Là của Tiểu Yến đó.

- Chắc là cô ấy để quên ạ? Mà có mỗi hai bố con sao cô ấy không sống cùng với bác để tiện chăm sóc bác?

- Từ lúc đến đây nó thay đổi tất cả, cả chỗ ở cũng thay đổi luôn. Nó nói là ở lại nhà người ta làm thêm cho tiện.

- Làm thêm, nhà người ta ạ? _ Quốc ngạc nhiên.

- Thôi kệ nó đi bây giờ phải lấp đầy cái dạ dày này đã. _ bác nói rồi chỉ tập trung vào bữa ăn.

- Con có thể nghe mp3 đó không bác?

- Nếu cậu thích thì cứ lấy đi!

- Nhưng cái này là của Tiểu Yến mà.

- Nó không cần cái đó nữa đâu nếu muốn nó đã lấy từ lâu rồi.

Quốc lấy mp3 đưa lên tai nghe thử…

- Bài hát rất hay! _ Quốc nói.

- Đó là bài con bé thích nhất mà.

Quốc cười nhẹ và nghe nốt bài hát đó…

https://thuviensach.vn

___o0o___

Cậu chạy xe đến nhà cô nhưng cổng đã khóa, lấy điện thoại gọi cho cô nhưng “ò í e… thuê bao quý khách…” nghĩ là cô đã đến đó nên cậu đành chạy xe đến theo địa chỉ cô gửi cho cậu chiều qua.

___o0o___

Bar Quốc thường tới…

Vừa nghe một bartender gọi điện đến báo Quốc liền chạy đến bar ngay và… đúng là không uổng công anh nằm vùng ở đây suốt. Cuối cùng người anh muốn gặp cũng đến bar…

Gia Linh bước đến cạnh cây piano làm công việc thường lệ khi đến quán của mình. Nhưng khi vừa chạm những ngón tay lên phím đàn thì có một giọng nói cất lên.

- Để tôi! _ Quốc đứng cạnh Gia Linh nhìn cây đàn và nói.

Gia Linh nhìn lên khuôn mặt của Quốc không chút e thẹn.

- Nhưng đây là công việc của em thưa anh bạn nhỏ.

- Tôi sẽ đệm đàn cho cô hát được chứ?

- Her _ Gia Linh cười nhạt. – Anh nghĩ có thể sao?

- Chưa thử sao biết là không hay có.

- Mời! _ Gia Linh nhìn cây đàn rồi đứng dậy nói.

“♪ ♪ ♫ ♪ ♫ ♫ ♫ ♪ …”

Quốc lướt những ngón tay điêu luyện trên phím đàn để tạo lên âm thanh có giai điệu thật tuyệt vời.

https://thuviensach.vn

- “Everytime you kissed me

I trembled like a child gathering the roses we sang for the hope

Your very voice is in my heartbeat, sweeter than my dream

We were there, in everylasting bloom

Roses die, the secret is inside the pain

Winds are high up on the hill, I can not hear you come and hold me close

I’m shivering cold in the heart of rain

Darkness falls, I’m calling for the dawn

Silver dishes for the memories, for the days gone by

Singing for the promises, tomorrow may bring

I harbour all the old affection, roses of the past

Darkness falls, and summer will be gone

Joys of the daylight, shadows of the starlight

Everything was sweet by your side, my love

Ruby ears have come to me, for your last words

I’m here just singing my song of love

Waiting for you, my love

Now let my happiness sing inside my dream….

https://thuviensach.vn

Từ khi Gia Linh bắt đầu cất giọng hát tất cả mọi người như say trong vũ điệu do Quốc và Gia Linh tạo nên. Tài đàn điêu luyện của Quốc đệm cho giọng hát không thể tuyệt vời hơn của Gia Linh tạo nên một khung cảnh của một thế giới khác thật đẹp…

- "…Everytime you kissed me

My heart was in such pain, gathering the rosses we sang of the grief

Your very voice is in my heartbeat, sweeter than despair

We were there, in everylasting bloom

Underneath the star

Shaded by the flowers

Kiss me in the summer day gloom, my love

You are all my pleasure, my hope and my song

I will be here dreaming in the past

Until you come

Until we close our eyes… ♪ ♫ ♪ ♫ ♪ ♫ …"

"Rào rào rào…"

Nốt nhạc cuối cùng Quốc vừa dứt là một cơn mưa với những tràng pháo tay vang lên, tất cả mọi người đều đứng dậy!

- Hát tiếp đi! _ khán giả yêu cầu.

- Hát đi! Woo… "đốp đốp đốp"

https://thuviensach.vn

- Hát đi! Hát đi! Hát đi!…

Cả bar như đang bùng cháy bởi hai nhân vật của chúng ta.

Nhưng đáp lại cả Quốc và Gia Linh đều cúi đầu chào rời khỏi sân khấu.

- Xin lỗi quý vị! Hôm nay tiết mục này không có trong chương trình và không ngờ lại được mọi người đón nhận nồng nhiệt thế… _ MC tiếp quản sân khấu.

- Hát đi! Hát đi! _ mọi người vẫn reo hò.

- Xin lỗi mọi người! Chúng tôi sẽ sơm liên lạc với hai vị nghệ sĩ ấy và gửi tới quý vị những bài hát thật sớm thật hay hơn nữa! Xin cảm ơn!… _ MC khổ sở "dỗ dành" những vị khách cưng của quán.

…

Rời khỏi sân khấu Quốc và Gia Linh chọn một chỗ yên tĩnh nhất để ngồi xuống…

- Không ngờ hai kẻ dưng lại kết hợp ăn ý thế nhỉ! _ Gia Linh nhấp môi chút rượu.

- tôi không nghĩ rằng cô có giọng hát tuyệt vời đến thế. _ Quốc nói.

- Bất ngờ lắm sao?

Gật

- Chả phải anh đã nghe nó một lần rồi sao?

- … _ Quốc đảo mắt một vòng. – Nhưng hôm đó là Gia Linh hát.

- Còn hôm nay?

https://thuviensach.vn

- … _ Quốc không trả lời câu hỏi ấy mà cầm ly rượu lên tay. – Hy vọng sẽ còn có dịp đứng chung sân khấu với một bạn đồng hành ăn ý như cô! _ Quốc nói.

- …

___o0o___

“Yêu một ai là khi từ trong nghĩ suy là bao đợi mong

Đời em đã vui hơn xưa vì ta đã gần bên nhau

Love me, love me (à ha) kiss me, kiss me (moahh)…”

Điện thoại cậu đổ chuông.

- Alo!

“Kitsssssssssss” _ cậu phanh gấp.

- Thật không?

- “…”

- Ok em về liền!

Lập tức cậu quay đầu xe quay hỏa tốc về….

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Bệnh viện…

- Sao rồi hai? _ vừa đến nơi cậu đã hỏi Gia Huy gấp gáp.

- …

- Anh nói Yuu tỉnh lại mà?

- Chỉ là có dấu hiệu thôi…

- Rồi sao?

- Nhưng vẫn chưa thể tỉnh lại.

- Ta nghĩ con đã biết bây giờ mình phải làm gì rồi chứ? _ bà cậu đứng dậy nói.

- … _ cậu giữ im lặng.

- Gia Huy về thôi, để nó lại với con bé. _ bà nói rồi đi trước.

Đặt tay lên vai cậu mong cậu mau lấy lại sức mạnh rồi Gia Huy theo chân bà về.

Cậu bất lực ngồi phịch xuống ghế, cậu biết làm gì đây? Tình yêu với Na Na còn trách nhiệm với Yuu, Yuu đã mất đi chữ gia đình hoàn chỉnh bây giờ cô ấy cần một nơi làm chỗ dựa cho mình. Có thể mặc trách nhiệm đi theo

https://thuviensach.vn

tiếng gọi con tim không? Nhưng… trách nhiệm mà bà cậu đặt lên vai cậu không cho phép điều ấy xảy ra. Không lẽ hết cách thật chăng???

…

___o0o___

Ngoại ô thành phố…

Sau một chặng đường khá dài cuối cùng bánh xe cũng dừng lại.

Rất nhiều người cũng chọn nơi này để đi picnic cùng gia đình, nơi này đúng hơn là một khu sinh thái không thể tuyệt vời hơn.

- A cuối cùng cũng đến nơi. _ cô vươn vai. – Woaaa… _ cô tròn mắt trước cảnh tượng trước mắt.

Như một đứa con nít cô chạy ra đồng cỏ xanh rờn nằm xuống lăn qua lăn lại tận hưởng thiên nhiên.

- Em muốn nằm hay đi ăn trưa nào? _ Trâm Anh lắc đầu bật cười trước hành động của cô rồi hỏi.

- Em muốn nằm. _ cô nhắm mắt thư giãn nói.

- Vậy lát em ăn sau nhé?

Gật gật

…

- Hậyyyyy ya… _ cô vươn vai thật thoải mái thêm lần nữa. – Giá như được đến đây nằm trên tthảm cỏ này thường xuyên thì đúng là lên tiên.

- Vậy anh sẽ đưa em đến đây thường xuyên! _ giọng nói của hắn bỗng vang lên bên tai cô.

https://thuviensach.vn

- AAA _ cô giật mình ngồi bật dậy.

Hắn chống tay lên nằm tạo dáng như kiểu nằm của nàng tiên cá kèm theo ánh mắt nhìn cô khiến cô sởn da gà.

Cô nhìn quanh kiếm tìm Trâm Anh và nội nhưng hai người ấy có lẽ đang ăn dưới tán cây nào đó rồi.

- Em đói rồi à? Vậy đi ăn thôi.

- Kệ tôi sao anh cứ ám tôi mãi thế?

- Ô anh đi theo đàng hoàng chứ có phải khói đâu mà ám em?

- Hứ. _ cô nguýt cháy mắt rồi đứng dậy phủi quần bỏ đi.

…

- Oa ngon thế! Bánh này ai làm mà ngon vậy ta? _ cô tấm tắc.

- Cái đuôi con dài cả trượng rồi kìa. _ nội hất mặt sang cô.

- Híhí _ cô khoái trí.

- Biết em làm rồi bây giờ thì ăn đi rồi đi chơi nữa chứ đến đây rồi mà chỉ ngồi một chô thì… phí công đi lắm.

- Yes sir! _ cô đưa tay nghiêm chào. – Nè!

“Đét” _ cô nẻ vào tay hắn khi hắn vừa chạm vào miếng bánh.

- Ui ya…

- Ai cho anh ăn mà đụng hở?

- Đói thì ăn chứ sao?

https://thuviensach.vn

- Ở đây hết phần rồi đi chỗ khác kiếm ăn đi nhớ. _ cô gom hết đồ lại không cho hắn đụng đến.

- Nhưng…

- Nhưng nhị gì?

- Rõ ràng anh thấy còn một cái mà.

- Cái đó của người khác rồi.

- Vậy anh ăn trái cây. _ hắn nói rồi chuyển tay qua trái táo bên cạnh.

“Rộp” _ cô liền chộp lấy trái táo cắn một miếng lớn.

- Bé Na em để anh ấy tự nhiên đi! _ Trâm Anh nói.

- Tự nhiên gì với người như hắn chứ?

- Em… làm người ai làm thế, anh có đắc tội gì với em đâu sao em nỡ đối xử với anh như thế?

- Có hay không thì anh tự biết.

Hắn trợn mắt nhìn cô rồi mặc kệ cầm cây xúc xích lên bóc… nhưng… tội lỗi tội lỗi, hắn vừa xé đầu bọc xúc xích để lộ phần xúc xích thơm ngậy ra thì cô đã ngoạm một miếng hơn nửa cây và nhai nhồm nhoàm trước mặt hắn.

Hắn nuốt nước miếng nhìn cô không chớp mắt…

Đặt cây xúc xích vừa bị cô xâm chiếm xuống hắn với tay lấy chai sữa trái cây nhưng khi bắt gặp ánh mắt đay nghiến tóe lửa của cô thì hắn đành miễn cưỡng đổi hướng sang chai nước khoáng.

Xong bữa trưa tất cả cùng vào lịch trình…

https://thuviensach.vn

Tất cả những trò chơi có ở đó cô đều nài nỉ chơi cho bằng được, từ trò trượt cỏ, đua thuyền cho đến đạp vịt hay vượt suối,… Chỉ chạy theo cô thôi cũng đủ làm tất cả phải đầu óc quay quay trời đất ôi xoay xoay rồi.

…

Thoáng đó đã gần đến bữa tối (quên nói với mọi người là chuyến này đi qua đêm).

- Na Na, em đi tắm với chị không?

- Dạ không chị đi trước đi ạ.

- Uhm vậy chị đi nhé!

- Ây zô già cũng về "chòi" đây. _ nội nói rồi cắp tay sau lưng về nơi nghỉ trước.

- Hehe… _ cô cười ranh mãnh, cô lại nghĩ ra trò gì để cùng chơi với tên Đại Tiểu Phong này nữa đây.

- Cười gì mà trông quái dị đến vô cùng dạ? _ hắn hỏi.

- Muốn đi câu không? _ cô nhướn mày nhìn hắn.

- … _ hắn nhíu mày suy nghĩ. – Thích thì chiều. _ hắn biết cô đang định bày trò nhưng cũng muốn cô sẽ làm gì nên đã đồng ý.

Mỗi người chọn cho mình một chiếc cần câu thật ưng ý và lên đường ra chiếc hồ lớn được nuôi rất nhiều cá kia.

…

- Trước khi câu cần có chút gì đó làm tinh thần hưng phấn chứ nhỉ? _ cô đề nghị.

https://thuviensach.vn

Hắn nhìn cô suy nghĩ về đề nghị của cô.

- Chút gì là gì? _ hắn hỏi.

- Sao? Sợ à? Vậy thì rút đi!

- Ai nói anh sợ? Câu cá là nghề anh mờ.

- Vậy tức là you đồng ý rồi nhá?

- Rồi nói đi!

- Lát nữa ai câu được số kí cá nhiều nhất sẽ được người còn lại làm osin bất đắc dĩ cho trong vòng một tháng.

- Và được quyền ăn uống tự do kể từ bây giờ nữa chứ? _ hắn hỏi.

- Đương nhiên.

- Chỉ cần số kí không phải số con đúng không?

Gật gật

- Ok tới luôn! _ hắn vác cần lên vai và nói.

- Lên đường nào. _ cô hô lớn rồi vác cần dẫn đầu.

…….o

"Đét"

- Ui ya… _ cô vỗ muỗi. – Mấy con muỗi chết tiệt này. _ cô bực mình.

- Kiểu này là em câu muỗi chứ không phải câu cá roài. _ hắn đá đểu.

- Hớ ai nói?

https://thuviensach.vn

- Nãy giờ muỗi bu em quá trời kìa.

- Anh… ô hô cá. _ thấy phao câu giật giật cô mừng rền.

Vội giật mạnh lên thì… chả còn gì ngoài lưỡi câu đang đu đưa cả.

- Hahaha cá đó. _ hắn đắc trí. – Ơ cá. _ phao câu của hắn đúng lúc đó cũng giật.

Vội giật mạnh lên thì… a ha là cá có cá thật nhưng chỉ là chú cá lòng tong cá lòng tong nhỏ xíu.

- Híhí sao không cười nữa đi? _ cô cười lại.

- Nhưng dù sao còn đỡ hơn ai kia có mỗi lưỡi câu không.

- Hãy đợi đấy! Nhất định ta sẽ làm ngươi phải hối hận. _ cô nghiến răng trèo trẹo gắn lên quyết tâm nhưng chỉ đủ để mình cô nghe. – Ô cá to kìa, cá thật kìa.

- Đâu? _ hắn hỏi.

- Đó! _ cô hất mặt về phía hai chú bé đang kéo một con cá lớn vào xô của chúng.

- Giời ơi là giời, lo của mình đi! Osin tương lai của anh háhá _ hắn cười ranh mãnh

…

___o0o___

Bệnh viện…

Đứng cạnh cửa sổ nhìn xuống thành phố với làn đường tấp nập xe cộ và người qua lại cậu suy nghĩ đủ thứ chuyện đang hỗn náo trong đầu mình.

https://thuviensach.vn

- Con phải làm sao bây giờ hả mẹ? _ bất lực cậu bỗng kêu mẹ.

Cũng phải thôi nếu bà ấy còn đây chắc chắn bà sẽ đưa ra lời khuyên tốt nhất cho cậu, chắc chắn cậu sẽ biết mình phải làm gì và chắc chắn cậu không phải vắt óc suy nghĩ nữa.

Ước gì có phép lạ cho cậu năng lượng để giải quyết những dòng suy nghĩ ấy…

Phải rồi là năng lượng, năng lượng của cậu còn có gì khác ngoài cô nữa chứ?

Cậu vội bật cửa chạy đến tìm cô…

___o0o___

Ngoại ô thành phố…

Đợi cá cắn câu mà cô phải tiếp mồi không biết bao nhiêu lần, nhìn cá cắn câu người ta thấy mà thèm, cô chán đến nỗi buồn ngủ ngáp lên ngáp xuống, mắt càng ngày càng rít lại không thể kéo căng hơn nữa. Cô chống tay lên cằm đợi cá đến ngủ gật ngủ gù khiến hắn thấy ngứa miệng nên phải lên tiếng.

- Buồn ngủ thì về ngủ đi ngồi đó gật hoài coi chừng lộn cổ xuống hồ bây giờ.

- Hở? _ cô giật mình vì giọng nói với volume khá lớn của hắn. – Gì?… _ cô chớp mắt nhập lại dữ liệu là những gì hắn vừa nói. – À uhm! Duyệt! _ cô nói rồi đứng dậy bỏ lại cần câu và xô cá toàn nước.

Nhưng đi chưa được vài bước thì cô khựng lại nhìn hắn rồi nghĩ không thể nên quay lại chỗ cũ ngồi.

- Sao? Không về à?

https://thuviensach.vn

- Ngu chi, tui về rồi lát không có cá làm kẻ bại trận hả?

- Thì dù sao cũng đã thế rồi mà. _ hắn đá đểu.

- Đừng tưởng có mỗi con cá lòng tong mà lên mặt nhé, hãy đợi đấy!

…

Lại quay về tình trạng cũ mà tình hình còn có vẻ nghiêm trọng hơn nữa cô tăng năng xuất gật hơn khiến lũ cá nhìn thôi cũng đủ khoái trí mà cười no rồi.

Kết quả của một hồi gật là…

"Bịch… tõm" _ cô trượt tay khỏi đầu gối nên giật mình té xuống ván mà tấm ván cô ngồi lại trơn vì toàn rêu xanh nên đã tuột thẳng xuống hồ.

Hắn thấy vậy liền chạy lại nhưng khoảng cách hắn ngồi với cô khoảng hơn chục mét nên không kịp kéo cô, hắn liền nhảy xuống hồ…

Từ xa Trâm Anh thấy thế liền hốt hoảng chạy lại.

Hắn đưa cô lên bờ làm các bước sơ cứu đầu…

- Để tôi! _ khi hắn định hô hấp cho cô thì Trâm Anh ngăn lại.

Chị thay hắn làm những công tác còn lại…

- Ọc khụ khụ khụ ực… _ cuối cùng cô cũng tỉnh lại.

(Hên mà hắn kịp thời cứu cô nếu không thì cô đã ba chấm rồi quý vị ạ)

- Em không sao chứ? _ Trâm Anh hỏi.

- Khụ khụ… em ực không sao ạ.

https://thuviensach.vn

- Em có duyên với sông nước nhỉ? _ hắn nói.

Cô nhìn hắn ướt sũng liền đoán ngay hắn là người đã cứu cô. Tức là đã hai lần cô chịu ơn hắn.

- Em thay đồ liền đi kẻo cảm lạnh là mệt đó! _ Trâm Anh nói.

- Vâng.

Trâm Anh đỡ cô đứng dậy để ra xe lấy đồ thay, hắn cũng theo sau ra lấy quần áo vì hắn cũng ướt không kém gì cô.

- Có chuyện gì vậy? _ hắn hỏi khi thấy cô với Trâm Anh lục tung hết đồ đạc lên.

- Em có mang theo không? _ Trâm Anh hỏi.

- Có mà rõ ràng em đã bỏ đồ vào giỏ rồi mà.

- Vậy soa không thấy?

- Em… hừ hừ… _ cô bắt đầu run vì lạnh.

- Không khéo cảm thì…

- A A A em nhớ rồi.

- Sao?

- Em lấy lộn giỏ rồi hu.

- Ôi trời! _ Trâm Anh chịu thua.

Chị cũng muốn đưa đồ chị cho cô nhưng có bộ duy nhất đem theo chị đã tắm xong rồi.

https://thuviensach.vn

- Cô em đãng trí quá, có cái giỏ cũng lấy nhầm nhỉ?

- Hừ hừ kệ tui.

Hắn lên mở cửa xe trước rồi lát sau trở lại đứng trước mặt cô.

- Thay đi! _ hắn đưa cô một bộ quần áo của hắn.

Cả Trâm Anh và cô đều nhìn nhau lưỡng lự.

- Anh chưa mặc đâu, yên tâm mặc đi.

- Còn còn anh?

- Có rồi.

- Em thay đi! Dù sao cũng còn đỡ hơn là cảm lạnh mà. _ Trâm Anh nói.

Co nhìn hắn lần nữa rồi cũng nhận lấy.

- Cảm ơn! _ cô nói cụt lủn rồi ôm bộ đồ đi vội.

- Cảm ơn anh! _ Trâm Anh nói khi hắn định quay lưng.

- Không có gì.

- Anh tốt một cách khó tưởng nhỉ.

Câu nói của Trâm Anh khiến hắn thay đổi ánh nhìn về chị.

Không ngờ một người không mấy để ý này nọ, không tỏ thái độ lại là người thâm hiểm nhất theo hắn.

- Có gì đâu mà khó tưởng?

- Anh với bé Na là gì?

https://thuviensach.vn

- … Bạn.

- Tối chắc rằng với anh không phải thế.

- Vậy em cứ sống và nghĩ thế đi!

- Nếu anh có ý gì với con bé thì hãy thôi ngay đi! Đừng mơ mộng hay ảo tưởng quá nhiều.

- Anh thấy em có vẻ hơi bao đồng chút thì phải.

- Lo cho em gái không phải chuyện bao đồng thưa anh.

- “Em gái”? À à ý em là em gái người yêu, như thế đã được gọi là em gái chưa nhỉ?

Hắn biết gì về chuyện đó chứ? Hắn là ai? Hắn điều tra sao? Người này quả là đáng ngờ _ Trâm Anh nhận định.

Tính cảnh giác về con người hắn được hình thành trong Trâm Anh, chị có cảm giác không linh về con người này chút nào.

- Chị Trâm Anh! _ cô đứng gọi chị từ xa.

- Ờ chị tới liền.

- Em gái gọi chị rồi kìa. _ hắn đá đểu.

- Cảmơn anh đã nhắc, nhưng tôi biết mình nên làm gì hơn ai hết.

Trâm Anh nói rồi đến chỗ cô.

…

Nhìn cô thùng thình trong bộ quần áo quá khổ đến mà thương, cứ như con đang mặc đồ của bố vậy. hễ cô kéo áo bên vai này lên thì bên kìa lại tụt

https://thuviensach.vn

xuống, ống tay áo lẫn ống quần đều dài và rộng đến khó chịu.

- Con trai gì mà mặc đồ hở hang còn hơn con gái nữa. _ cô nhăn mặt.

- Lại nói xấu gì anh đấy? _ hắn đi sau Trâm Anh.

- Không có giề.

- Có là tốt rồi bây giờ vào trong đi chị pha cho em ly sữa nóng.

- Cảm ơn chị!

Trâm Anh nói rồi chạy vào pha cho cô ly sữa còn lại cô và hắn bên ngoài.

Hắn bụm miệng cười khi thấy cô trong bộ quần áo của hắn.

- Cười gì?

- Đâu có.

- Miệng anh đang phản chủ để thể hiện nụ cười của anh kìa.

Lập tức hắn liền thu lại nụ cười của mình.

- Mà… anh chưa thay đồ à?

- Hì lát khô giờ ý mà.

Bỗng cô thấy thật có lỗi với hắn, vì bao lâu nay cô có lẽ đã quá đáng với hắn trong khi hắn tốt với cô đến thế.

- Sao? Thấy thương anh rồi à? _ hắn cúi xuống ghé gần mặt cô nói.

- Ai nói? _ cô đẩy hắn ra xa.

https://thuviensach.vn

Cô thả áo để đẩy hắn ra nên cổ áo tụt xuống hở ra một vai, cô vội kéo nó lại xém tí nữa là hắn đã mãn nhãn rồi.

- Có mà.

- Hồi nào?

- Em đang đỏ mặt kìa.

- Không có.

- Có mà.

- Tránh coi.

- Có…

Hai người mải cãi nhau mà không hề biết rằng có một người đang đứng đó nhìn hai người từ lúc Trâm Anh rời đi đến bây giờ…

Chương 45.1

Đứng gần đó, giữa khoảng không mình cậu nhưng trời mập mờ tối và cô cũng không để ý nên không thể nhận ra rằng cậu đã đến. Nhẹ đưa tay vào túi lấy điện thoại ra, chạm vào màn hình để nó sáng lên lộ ra khung ảnh hạnh phúc của hai người. Cậu giữ phím “1” để gọi đi… nhưng đáp lại cậu chỉ là “ò í e… thuê bao…” không còn nghi ngờ gì nữa. Một cô gái để lại người yêu đi chơi cùng một tên đàn ông khác, mặc đồ của hắn, tươi cười cùng hắn, điện thoại không liên lạc được,… nguồn năng lượng vốn cạn kiệt trong cậu giờ đây đã trở nên cạn khô thật sự. Có ai bình tĩnh được khi là người trong hoàn cảnh đó không???

Cậu gồng nắm chặt hai tay, tiến về phía hắn với lửa mang tính sát khí cao nhưng vừa đi được vài bước thì cậu bỗng khựng lại. Không hiểu tại sao cậu không thể bước tiếp dù chỉ là một bước, cứ như chân cậu đã bị vùi sâu dưới

https://thuviensach.vn

lớp đất cứng kia. Nụ cười trên môi cô đã khiến cậu tự chủ được bản thân mình để không khiến mình có những hành động ngu xuẩn nhất lúc này. Hơn bản thân mình cậu cũng không hiểu vì sao mình có thể giữ được sự điềm tĩnh cho lí trí đến mức khó tưởng đến thế. Có lẽ vì phải suy nghĩ nhiều chuyện đã vô hình tạo cho cậu thói quen bình tĩnh trước mọi hoàn cảnh và vốn dĩ cậu đã là người có lối sống ngông của con người cậu mà.

…

Nhưng cũng chính vì sự lặng thinh đi theo lối mòn của dòng suy nghĩ mình tạo ra mà cậu không hề biết rằng cả ngày nay không lúc nào cô thôi nghĩ về cậu, không lúc nào cô thôi ngóng điện thoại mình sáng lên và mang theo tên cậu, không lúc nào cô không bồn chồn lo lắng, cũng không lúc nào cô thôi sợ hãi-sợ tình cảm của hai người sẽ thế nào vào ngày mai… Cậu gọi cho cô không được là vì điện thoại của cô hồi chiều đã cùng cô “song kiếm hợp bích” xuống hồ.

……o

Ngồi một mình trên phiến đá phiến đá giữa bóng đêm hiu quạnh, bóng cô in lên mặt hồ nhờ một nguồn sáng từ vầng trăng khuyết kia nỗi nhớ cậu cuộn lên cồn cào trong cô. Phải chăng tình yêu cũng như ánh trăng ấy, vầng trăng luôn theo quy luật trăng tròn rồi trăng lại khuyết còn tình yêu là những lúc tình cảm đong đầy rồi lại tràn ly khi có chút va chạm hoặc cạn đi theo thời gian???

Cô nhớ đến cậu, muốn nghe giọng nói của cậu. Lúc này cô mới nhớ đến chiếc điện thoại của mình. Cô lục tất cả những túi mình có để tìm điện thoại nhưng không thấy nó đâu… thất vọng khi nhớ ra rằng nó đã thay cô bỏ mạng tại đáy hồ.

- Haizzz đúng là kiếp con bọ chét mà.

https://thuviensach.vn

Cô ngồi thụp xuống đất rồi nhặt vài viên đá lên ném ra thật xa, xa nhất có thể như nỗi tâm trạng nặng nhọc khiến cô nghẹt thở mà cô muốn ném nó đi.

"Tõm"

- Sao? Nhớ người yêu à? _ tiếng viên đá chạm mặt nước vang lên đồng thời cùng giọng nói của hắn.

- … _ cô không nói gì cứ xem hắn là kẻ vô hình vẫn tiếp tục thảy những viên đá trên tay rồi ném chúng ra thật xa.

Hắn hiểu cô cần một mình vào lúc này những vẫn nhất quyết đứng đó cùng cô, hắn cũng nhặt lên một viện đá tung nó trên tay vài lần và rồi nhẹ nhàng phóng nó xuống mặt nước với động tác chuyên nghiệp và dứt khoát.

Viên đá trượt trên mặt nước rồi nhảy lên cao đến mấy lần mới chìm xuống mặt nước, cô ngạc nhiên nhìn hắn.

- Sao anh làm được?

- Vậy nên em mới gọi anh bằng anh chứ. _ hắn phủi tay, vênh mặt.

- Tự tin quá hen.

- Chả vậy haha.

Cô bật cười, cũng chả hiểu vì sao cô có thể bật cười trước điệu bộ của hắn nữa.

Hắn cũng thật sự vui vì đã làm cô cười, không hiểu từ khi nào hắn bỗng thèm muốn được ngắm nhìn cô cười mỗi ngày đến vậy. Một nụ cười hé nhẹ trên môi hắn.

___o0o___

https://thuviensach.vn

Cậu lặng lẽ rời khỏi nơi đó, cậu định quay đầu xe về bệnh viện xem Yuu thế nào và cũng là để giết thời gian trong khi đợi ngày mai đến cô sẽ về với cậu…

___o0o___

- Em phải làm osin cho anh một tháng rồi cô bé à. _ hắn cười nham hiểm nhất có thể.

- Hứ sao chứ? Tôi á?

- Em quên mất giao kèo con cá của chúng ta lúc chiều rồi à?

- Con cá? _ cô chợt nhớ ra "sự nghiệp câu cá" dở dang của mình.

Hắn để cô đứng đó rồi bỏ đi đâu đó… lát sau hắn quay lại với hai xô cá hồi chiều của cô và hắn.

- Gì đây? _ cô hỏi.

- Nhìn đi!

Hắn hất mặt vào hai chiếc xô, cô cũng nhìn theo.

Một xô chả có gì, xô còn lại có vẻn vẹn một chú cá lòng tong bé xíu đang bối rối tìm đường ra. Cô hiểu tỏng ý của hắn muốn nói.

- Chừng nòa bắt đầu? _ cô nói không đầu không đuôi.

- Bắt đầu gì?

- Một tháng.

- À _ hắn à lên với vẻ mặt nai tơ ngơ ngác đạp nát lá vàng khô.

https://thuviensach.vn

- Nhưng chỉ nhớ trong một tháng 30 ngày không hơn không kém đó. _ cô nói.

- Em cũng quân tử lắm! _ hắn gật gù.

- Her cảm ơn.

- Em làm gì đó? _ hắn hỏi khi thấy cô cầm xô cá của hắn lên xem.

- Bắt cá.

- Gì? Em định thịt nó á?

- … _ cô không trả lời.

Đặt xô xuống đất, cô đưa hai tay vớt chú cá lên ngắm nghía. Cảm giác nhột nhột ở lòng bàn tay do đuôi và vây của chú cá quẫy làm cô rất thích.

- Tạm biệt mày nhé, lần sau đừng có ham ăn mà bị bắt nữa nghe chửa? _ cô nói như đang nói với ai đó.

Nếu có ai đó chẳng may có lướt ngang qua cô trong lúc này chắc sẽ nghĩ rằng cô cần một cuộc gọi điện để đặt chỗ trong nhà thương niên ở Biên Hòa gấp.

Cô âu yếm nó đôi chút rồi đưa tay mình xuống mặt hồ để chút nước ấm ấm vừa được bàn tay cô truyền nhiệt hòa vào làn nước mát lạnh nơi hồ nước và chú cá lặng lẽ trở về với nhà mình.

- Anh nghĩ em nên đi học bơi một khóa cấp tốc đi.

- Tại sao?

- Để lỡ có té lần tư thì em tự bơi vào bờ được.

- Tức là anh còn muốn tôi…

https://thuviensach.vn

- Điều đó không cần anh lo, nếu có lần ấy không cần phiền đến anh tôi sẽ là người làm chuyện đó. _ sau lưng cô bỗng phát ra giọng nói.

Phải, là giọng nói của cậu…

Vốn dĩ cậu đã về nhưng đi được nửa đường không an tâm nên quyết định quay lại. Và lần này lại một cảnh tượng không mong đợi hiện ra trước mắt cậu, cô vẫn đứng cùng hắn, nói chuyện cùng hắn. Tất nhiên cậu đã không để yên cho hắn toại nguyện đứng cạnh cô để cô nhìn hắn cậu chỉ muốn trong ánh mắt cô lúc nào cũng chỉ nhìn thấy cậu mà thôi.

- Gia Bảo! _ cô ngạc nhiên khi nhìn thấy cậu.

Cô mừng đến chỉ muốn nhảy cẫng lên và chạy lại ôm cậu thôi nhưng cô chợt nhớ vẫn giận cậu chuyện lúc sáng không nói rằng không đến, cả ngày bắt cô mong ngóng đợi điện thoại cậu, bắt cô cứ mãi đợi cậu.

Nụ cười khi cô vừa nhìn thấy cậu xuất hiện bỗng tắt ngấm, cô quay mặt đi giận dỗi. Hắn phì cười bởi phản ứng của cô nhưng cậu thì không hề biết vì điểm đặt của ánh mắt cậu đang là hắn không phải cô.

- Chào cậu! _ hắn đưa tay ra phía trước và chào cậu lịch sự.

- Chào anh! _ cậu đáp lại lời chào đó nhưng còn cái bắt tay kia thì… "quên đi".

Hắn thu lại tay mình cất vào túi quần rồi khẽ nhếch mép cười.

- Chắc cậu là Gia Bảo-người yêu của cô bé này? _ hắn nói.

Cái tên này, gì? "Cô bé" à? _ máu trong huyết quản cô sôi sục.

- Này anh, tôi có bé hơn anh nhưng cũng không đến mức anh gọi là cô bé đâu nghen. _ cô trợn mắt.

https://thuviensach.vn

Ngược lại cậu có chút gì đó khiến mình mát lòng vì hắn biết cậu là người yêu cô, chứng tỏ cô có nhắc tới người yêu mình là cậu.

- Vậy tôi có thể nói chuyện với người yêu tôi được chứ? _ cậu quay sang hắn.

Hắn bật cười

- Chúc hai người buổi tối ấm áp! _ hắn mỉm cười vui vẻ và nói rồi quay lưng đi.

Nhưng hai người không thể biết rằng nụ cười đó lập tức vụt tắt khi ai kia vừa quay lưng lại.

Đợi hắn đi khỏi cậu mới nhìn lại cô.

Thật sự cậu không hề muốn thấy cô trong lúc này, chỉ mong mình bị đui trong chốc lát để không phải thấy cô thùng thình trong bộ quần áo của tên đàn ông đó.

- Sao cậu không ở nhà luôn đi mà đến đây chi dạ? _ cô hắn học.

- Đáng lí ra tớ không nên đến thì hơn thật. _ cậu cũng vẻ dỗi hờn.

- Ơ này, tớ mới là người cần nhận được một lời xin lỗi từ cậu mới đúng tại sao cậu quay ngược lại giận tớ là sao? _ cô chống nạnh, chiếc áo cô mặc lại lệch đi một vai.

Nhìn chiếc áo đó trễ xuống cậu càng sôi sục hơn, có phải khi nói chuyện với hắn ta áo cô cũng hay tụt lên tụt xuống thế này không?

- Đồ cậu đang mặc là của tên đó phải không? _ cậu ấm ức.

Cô nhìn lại bộ đồ mình đang mặc rồi đứng lại tư thế bình thường , kéo áo lại chỉnh tề.

https://thuviensach.vn

- À… uhm!

- Biết ngay mà.

- Nhưng tại tớ hết đồ chứ bộ.

- Hết đồ? _ cậu mở to mắt rồi nhìn xung quanh mình.

- Cậu kiếm gì vậy?

- Chị Trâm Anh đâu? Chị Trâm Anh cũng đi mà đúng chứ?sao không mượn đồ chị ấy?

- Chị ấy cũng không có.

- Vậy chị đâu?

- Đang ở trỏng với nội đó.

- Vậy tại sao cậu không trong đó?

- Tại… _ nói đến đây cô không nói được nữa, cô ắn chặt môi quay đầu đi.

- Cậu đi đâu vậy_ cậu níu tay cô lại.

Cô giựt tay mình ra khỏi tay cậu.

Cô phải khổ sở kéo ống quần lên cao mới có thể đi vì chiều cao của hắn và cô chênh lệch quá mà.

“Uych” _ cô vấp chân vào ống quần nên bị đo sàn.

Tướng vồ ếch có một không hai, cô không thể ngẩng mặt lên vì tay cô đang giữ quần lẫn áo để nó không trễ ra khi bị té đột ngột cô không kịp đưa tay ra chống xuống đất. Cậu vội chạy lại đỡ cô lên, gỡ những cộng cỏ khô

https://thuviensach.vn

và đất cát dính trên mặt cũng như quần áo cho cô, trông cô thật chả khác một đứa trẻ ham chơi nên bị té dính lầy cả.

- Cậu có sao không? _ cậu lo hỏi.

- … _ cô vẫn mặt giận.

- Có đau chỗ nào không?

- …

- Sao đi đứng bất cẩn thế?

- Tại ống quần dài chứ tớ có muốn đâu.

Cậu nhìn xuống chân cô… đúng là nó quá khổ so với cô thật.

Cậu nhìn cô rồi lại nhìn ống quần… cậu ngồi xuống cạnh chân cô.

- Cậu định làm gì vậy? _ cô hỏi.

Cậu không nói gì chỉ đưa tay gần đến chân cô.

- Cậu làm gì? _ cô giật lùi lại.

- Đứng yên nào! _ cậu nói.

Cậu khẽ xắn gấu quần lên giúp cô.

Mặt cô đỏ như trái gấc chín mọng…

- Thoải mái hơn chưa? _ cậu đứng dậy nói.

- … Cảm ơn cậu!

- Mà… hắn ta là ai vậy? _ cậu hỏi.

https://thuviensach.vn

- Là… híhí _ cô cười.

- Cười gì?

- Cậu ghen à?

- Ghen?… Ghe… ghen? Ô hô… her Hoàng Gia Bảo mà mà… mà biết ghen sao? _ cậu lắp bắp, quay mặt đi hướng khác để giấu đi bản mặt đỏ kè của mình.

- Không thì thui. _ cô khoanh tay trước ngực.

- … Ờ… thì thì… thì cũng có.

Nghe cậu nói có mắt cô bỗng sáng rực hẳn lên.

- Nhưng chỉ chút chút chút chút xíiiiiiiii này thôi nè. _ cậu lấy ngón tay cái bấm một tẹo của ngón tay út lên minh họa cho cô thấy.

- Hic _ cô bỉu môi.

- Thiệt mờ! _ cậu khẳng định. – Mà hắn là ai?

- Hắn á?

Gật gật

- Theo hắn nói thì là bạn.

- Hồi nào vậy? Sao tớ không biết?

- Mới thôi, mà cậu chưa gặp sao biết được.

- Sao hắn đi cùng cậu?

- Hắn vòi vĩnh đòi đi theo chứ có ai mời đâu.

https://thuviensach.vn

Nghe cô nói về hắn kiểu không mấy quan tâm cậu thầm mừng, mà công nhận là hắn có vẻ mặt cực cool boy và… quan trong là… ẹp gioai hơn cậu, lãnh đạm hơn cậu và vi vi vu vu mà kiểu boy đó rất được "chuộng" thời nay đối với các nàng (trừ cô ra Gia Bảo của ta ới!).

- Còn cậu? _ cô "nhe nanh"

- Hở?

- Cậu không đến được cũng phải báo tớ một tiếng chứ cậu có biết mọi người chờ cậu suốt mấy giờ liền không?

- Còn cậu?

- …

- Cậu có chờ tớ không? _ cậu bỗng đổi giọng trầm.

- Chờ cậu đến giờ luôn nè, hứ. _ cô lườm yêu.

- Tớ xin lỗi!

- Tớ biết cậu có việc bận nên mới thế nhưng lần sau cậu nhớ nói với tớ để tớ yên tâm nữa.

- Uhm! Tớ hứa mà! _ cậu nói rồi kéo cô vào ôm chặt lấy cô, nhẹ rúc vào mái tóc buông xõa của cô dù nó vẫn còn hơi ẩm vì nước.

- Cậu cậu… mọi người nhìn kìa, cậu làm gì vậy?

- Nạp năng lượng.

- Nhưng người ta…

- Mặc kệ họ!

https://thuviensach.vn

Cuối cùng thì năng lượng của cậu cũng được nạp đầy, cậu quyết định sẽ không thắc mắc nhiều về những điều cậu thấy hôm nay nữa vì… đơn giản thôi, vì cậu tin cô. Còn cô, cô vẫn chưa biết được có chuyện gì đang đến với cậu, cô chỉ cần biết rằng mình vẫn là nguồn năng lượng tiếp thêm sức mạnh cho cậu là đủ rồi. không chỉ có cô là năng lượng của cậu mà chính cậu còn là nguồn năng lượng của cô nữa. Phải, họ là năng lượng của nhau…

♥♥♥ + ♥♥♥

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Một ngày mới lên dần đẩy lùi màn đêm đen tối qua đi, mặt trời chiếu những tia nắng le lói qua tán lá để những giọt sương của buổi sớm tinh khôi từng giọt nhiễu xuống đất như cung cấp thêm nhựa sống cho mặt đất này.

Cô thức giấc với một tâm trạng không thể nào tốt hơn, vội mở của sổ đón những cơn gió mát và chậm rãi hít thở thật sâu để đưa khí vào đầy phổi làm nó trong sạch hơn.

- Ô Gia Bảo. _ cô giật mình khi thấy cậu đang đứng trước cổng nhìn cô từ lúc nào.

- Cậu đến sớm vậy? Mà đến sao không vào? _ cô vội chạy thật nhanh xuống mở cửa cho cậu vào

- Nhớ bé kưng đến không được hở? _ cậu ghé gần mặt cô nói.

Lại đỏ mặt rồi, cô chào cậu buổi sáng bằng hai má ửng đỏ như mặt trời bé con của mình. Nhìn cô thẹn thùng vì mình cậu thấy vui vui lâng lâng khó tả, có khi nào vì lí do này mà cậu thích cô không nhỉ? Câu hỏi đó bỗng thoáng qua cậu.

- Cậu đừng có đỏ mặt trước mặt tên nào đó khác tớ biết chưa?

- Gì? Tại tại sao?

- Lúc ấy nhìn cậu như cô mặt trời ý.

https://thuviensach.vn

- Ô hô trên trời có ông mặt trời rồi bây giờ có cô mặt trời nữa cho đẹp hen, mắc chi nhắc tớ không được đỏ? _ cô nhướn mày.

- Tớ không thích có ai bị cậu làm "say nắng" nữa đâu. _ cậu vừa nói vừa đi vào nhà.

- Gì? "Say nắng" á?… chậc chậc. _ cô gãi đầu không hiểu.

- …

- Mà dạo này cậu có hay liên lạc với song Lâm nhà mình không? Nghỉ hè là chúng nó mất hút luôn hà. _ cô hỏi.

- Không, còn cậu?

- Tớ không liên lạc được với bọn nó chả biết nhà ấy sao rồi nhỉ? Híhí

- Nội đâu Na? _ cậu hỏi.

- Tập thể dục với ngoại ngoài công viên yêu dấu rầu.

- Chị Trâm Anh?

- Um…

- Vậy là nhà còn mình tớ với cậu sao? _ cậu nói với ánh mắt ranh mãnh.

- Còn ai nữa sao? _ cô không hiểu ý nên thản nhiên trả lời. – À đợi tớ xí! _ cô nói rồi dọt lên phòng mình.

Lát sau cô quay lại với một chiếc phong bì huơ huơ trên tay.

- Gì đây? _ cậu hỏi.

- Tớ không biết.

https://thuviensach.vn

- Sao đưa tớ?

- Không phải cậu mà là tớ với cậu.

- Là sao?

- Cậu còn nhớ cái hôm Yuu đến tìm cậu không?

- … _ cậu nhíu mày. – Uhm!

- Hôm đó cậu đi xong tớ về lớp thì có người đến tìm tớ nhưng khi tớ ra gặp thì không thấy ai mà chỉ còn lại cái này, trên này có ghi gửi tớ với cậu.

- Sao cậu không đọc trước?

- Thì… cái này gửi cho cả hai chứ đâu phải mình tớ.

- Vậy giờ cậu mở đi.

Chỉ chờ mỗi câu nói này của cậu, cô xé đầu phong thư lấy ra một tờ giấy bên trong được gấp phẳng phiu…

Tờ giấy mở ra cũng là lúc mắt cô căng lên, đọc đến đâu mắt cô tròn to đến đó. Một bảng thống kê với những con số và dòng chữ được nhập bằng máy.

Trông cô có vẻ lạ, miệng cứ liên tục mấp máy mà không nói nên lời cậu liền đứng dậy đứng ra phía sau cô đọc tờ giấy…

Ngược lại với cô cậu có vẻ bình thản như chả có chuyện gì và quay về chỗ ngồi, bắt chân hình chữ ngũ, ôm chiếc gối vào cậu nói:

- Cậu ngạc nhiên lắm à?

Cô như giật mình bởi câu hỏi của cậu.

https://thuviensach.vn

- Vậy ý cậu là cái này nó bình thường á?

Cậu nhún vai cười trừ.

- Hừm… tại mi mà ta mất ăn mất ngủ bao ngày grư grư. _ cô bắm chặt tờ giấy tức muốn xịt khói.

- Tớ đã bảo là cậu đừng quan tâm còn gì?

- Mà này… cậu biết trước rồi phải không?

- … _ cậu không nói gì.

- Vậy sao cậu không nói?

- Nói rồi xũng có làm được gì không?

- Nhưng… nhưng ai có thể thay đổi vị trí trên bảng xếp hạng một cách ngoạn mục thế chứ? Tại sao?

- …

- A _ cô bật dậy. – Hay lão cú mèo ấy vẫn hận chuyện tớ với cậu giúp tía Khánh nên giờ trả thù?

- … _ cậu im lặng, vờ cầm cuốn tạp chí lên đọc nhưng thực chất cậu đang nghe cô nói.

- Sao cậu cứ thản nhiên đến thấy ghét thế hở? _ cô chống nạnh.

- Cũng có làm được gì đâu, mình cứ làm những gì mình thấy thoải mái là được dù sao đó cũng chỉ là vị trí trên một tấm bảng lạnh tanh thôi mà.

- Nhưng đó là công sức của tớ và cậu mà, sự cố gắng và cả hy vọng nữa.

https://thuviensach.vn

- Cậu đã biết được sự thật cậu được đáp trả lại công sức và cả niềm hy vọng ấy là đủ rồi, hay… cậu cần sự công nhận của mọi người nữa?

- Ý cậu là để tớ khoe mẽ hả?

- … _ cậu nhìn cô không nói gì.

Thực chất cậu chỉ muốn tốt cho cô không muốn cô dính dáng thêm vào chuyện này để rồi lãnh hậu quả. Phải rồi cậu không nói sao cô biết chứ nhưng nếu nói ra với tính cách của cô thì liệu có để yên chuyện này trôi đi êm xuôi không??? Ai cũng biết rằng câu trả lời là không, vì vậy cậu chọn cách im lặng.

- Nếu hai đứa mình cãi nhau chỉ vì chuyện này thì không đáng chút nào đâu, để nó lùi vào quá khứ đi! _ cô nói.

Cậu tròn mắt nhìn cô, mới lúc nãy còn phản ứng gay gắt mà giờ đã quay ngoắt 180o rồi.

Cậu nhíu mày nhìn cô tỏ vẻ nghi ngờ.

- Để tớ vào lấy bánh cậu ăn hen. _ cô nói rồi đứng dậy chạy vào bếp.

Lấy bánh chỉ là một cái cớ, thực chất cô đang tránh né ánh mắt cậu nhìn cô khiến cậu nghi ngờ. Nhưng cô nào biết cậu đã biết tỏng ý định trong bộ não cứng nhắc của cô kia rồi.

Mà cái này là của ai gửi đến nhỉ? _ cô tự hỏi.

“Bịch bịch bịch” _ tiếng chân Trâm Anh vội vã từ trên phòng chạy xuống.

- Ơ về hồi nào vậy? Mà giờ chị định đi đâu ạ? _ cô hỏi.

- Chị… ờm chị chị đi hóng mát chút, hai đứa ở nhà nhé!

https://thuviensach.vn

- Vâng!

- Thế mà nói nhà còn có hai đứa mình cơ đấy. _ cậu lườm yêu.

- Hồi nãy chị ra ngoài mà về hồi nào vậy ta? _ cô đặt đĩa bánh xuống bàn rồi vuốt cằm "suy tư" – Mà sáng nắng nóng thế này có ai đi hóng mát không ta?

- Có chị rồi đó, cậu có muốn không? Tớ đưa cậu đi hen?

- Hừm… _ cô nheo mắt.

- Sao?

- Đi thì đi.

- Ờ thì đi! _ cậu nói rồi ra xỏ dày luôn.

- …

- Mà đi đâu nhỉ? _ cô hỏi.

- Công viên.

- Nhàm rồi.

- Đi mà.

- Không, hay tu viện Maria đi?

- Công viên.

- Tu viện.

- Công viên.

https://thuviensach.vn

- @$$^#%$@%$…

Trên đường lại xuất hiện hai đứa con nít chí chóe nhau để dành chỗ đi chơi.

- Thì cả hai, được chưa? _ cậu nói.

- Có thế chứ! Vậy đi tu viện trước ha?

- Công viên.

- Tu viện.

- @#$#^$…

(Haizzz hai cái con người này… thật là… haizzz bó toàn thân)

“Chỉ một mình anh lặng yên ngắm nhìn

Người người sải bước từng đôi trên đường

Bởi vì anh vẫn đợi chờ, bởi vì anh vẫn đợi chờ

Chờ cho em sẽ nhận ra anh là tình yêu của em…” _ điện thoại Quốc đổ chuông…

Màn hình sáng hiện lên một số lạ không tên, Quốc cầm lên xem rồi thả xuống mà không bắt máy.

“Chỉ một mình anh lặng yên ngắm nhìn

Người người sải bước…” _ điện thoại lại đổ chuông lần hai.

Quốc cầm lên xem rồi lại đặt nó xuống…

Cứ thế điện thoại cứ sáng rồi lại tối, cứ rung rồi lại thôi đến mấy lần.

https://thuviensach.vn

“Chỉ một mình anh…” _ lần này không đợi thêm nữa vì đã hết kiên nhẫn, Quốc bắt máy.

- Tôi, Quốc xin nghe. _ anh nói khó chịu.

- “Em biết” _ giọng một cô gái trẻ vang lên từ đầu giây bên kia.

- Cô là ai?

- “Anh không nhớ à?”

- … _ anh nhíu mày khi nghe giọng cô gái.

- “Bar cũ, đến liền đi!”

“Tút tút tút”

Vừa nói xong bên kia đã dập máy.

…

30’ sau tại bar anh thường lui tới.

Quốc nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng ai đó nhưng không biết ai với ai trong số những người kia… cô tóc dai, tóc ngắn, mặc váy hay quần jean,…

- Anh đến muộn15 phút đó nghen. _ giọng một nữ vang lên sau lưng Quốc.

Anh quay lại… không tin nổi vào mắt mình.

- Anh ngạc nhiên lắm sao? _ nữ cất giọng.

- … _ anh vẫn tròn mắt.

https://thuviensach.vn

Nữ nhếch nửa miệng rồi tiến đến chọn một bàn ngồi đó, nối sau nữ Quốc cũng ngồi theo.

- Anh vẫn thế nhỉ? _ nữ nói.

- Em thì… khiến anh nhận không ra.

Còn đâu bóng ai đó với mái tóc xõa dài, đôi mắt thánh thiện, giọng nói trong trẻo, và tính cách dịu dàng anh quen. Thay vào đó là mái tóc ngắn, đôi mắt trở nên vô cảm xoáy sâu vô định và kiểu ăn mặc hợp thời và cách nói gai góc.

- Bình thường mà anh.

- Với em thôi.

Ánh mắt nữ thoáng buồn khi Quốc nói.

- Anh vẫn khỏe chứ?

- Như em đang thấy.

- Anh vẫn vậy, hấp dẫn đến từng milimét nhỉ.

- Anh thấy bình thường đấy chứ.

- Với anh thôi.

- Em gọi anh ra đây là có gì muốn nói với anh? _ Quốc ngập ngừng.

- Đây là câu hỏi sau ngần ấy thời gian anh muốn em trả lời sao?

- …

- Em hiểu rồi.

https://thuviensach.vn

- …

Cả hai rơi vào trạng thái “máy bay”, không ai nói với ai cậu nào nữa chỉ lặng nghe tiếng sáo của người nghệ sĩ trên sân khấu. Bất chợt Quốc lại nghĩ đến cô-cây sáo của đời anh.

___o0o___

“Yêu một ai là khi từ trong nghĩ suy là bao đợi mong

Đời em đã vui hơn xưa vì ta đã gần bên nhau

Love me, love me (à ha) kiss me, kiss me (moahh)…”

- Điện thoại cậu kìa. _ cô nhắc.

- Không nghe.

- Tại sao? Nghe đi mà!

Cậu biết chắc đó là điện thoại của ai nên không muốn nghe, nhưng cô thì nào biết nên liên tục hối cậu nghe máy.

- Alo.

- “…”

- Không.

- “…”

- Em đã nói là không.

- “…”

- Anh nói sao?

https://thuviensach.vn

- “…”

- Rõ ràng lúc sáng…

- “…”

“Rụp”

Cậu buông thõng tay, cơ thể như không còn chút sức lực nào.

- Cậu sao vậy? _ cô hỏi.

Cậu từ từ đưa ánh mắt mình chạm vào ánh mắt cô… nhìn cô thật kĩ…

- Có chuyện gì không hay à? _ cô hỏi lại.

- Tớ không biết.

- …

- Tớ không biết và cũng không muốn biết. _ cậu bất lực dần khụy xuống trước mặt cô.

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Bệnh viện…

- Bác sĩ nói sao? _ bà cậu đứng phắt dậy khi nghe bác sĩ thông báo tình trạng sức khỏe Yuu.

- Như tôi đã nói, nếu gia đình còn cách nào thì hãy mau thử đi nếu không tôi e rằng…

- Sao ạ? _ cậu hối.

- Cô ấy sẽ nhanh chóng chuyển sang đời sống thực vật vì cô ấy đã bắt đầu xuất hiện một số triệu chứng không mong muốn rồi, hơn nữa cô ấy không chịu tinh lại thì chúng tôi có trăm phương ngàn kế cũng chào thua thôi.

- Ý ông là nằm đó và ruôn những ống dây vô vị đó vào người sao? _ cậu hỏi.

Bác sĩ chỉnh lại kính và không nói thêm nữa.

…

Bên ngoài phòng bác sĩ…

- Hóa ra lâu nay cậu ấy bận là vì vậy.

- Na à… _ Gia Huy định nói tiếp nhưng cô ngắt lời.

https://thuviensach.vn

- Em là gì của cậu ấy? Sao việc gì em cũng là người cuối cùng được biết là sao hả anh?

- Gia Bảo không muốn em lo lắng và nghĩ nhiều thôi em à.

- Chính vì cậu ấy nghĩ thế nên em mới càng nghĩ nhiều đó anh.

- Em không giận nó chứ?

- Giận? em có quyền giận ạ?

- …

- Em chỉ buồn vì cậu ấy không chịu chia sẻ với em thôi, em với cậu ấy còn chuyện để giấu sao ạ? Liệu cậu ấy có ôm chuyện này đến hết đời được không chứ? Rồi Yuu sẽ ổ sao? Nội thế nào? Cả gia đình anh nữa.

- Em biết Gia Bảo thương em thế nào mà.

- Dù sao chuyện cũng đã qua rồi, từ giờ em mong nếu có chuyện gì anh hãy nói cho em biết được không ạ? Em biết có nói với cậu ấy chắc chắn tên cứng đầu ấy sẽ không bao giờ làm theo lời em nói nên…

- …

- Được không ạ?

- … Anh hứa!

- Cảm ơn anh! _ cô cúi đầu thể hiện thành ý.

“Cạch” _ vừa lúc đó cửa phòng mở, cậu và nội bước ra.

Bà vừa thấy cô đã tỏ vẻ không hài lòng.

- Con chào nội!

https://thuviensach.vn

- Ai là nội của cô? _ bà cầm cây gậy đang chống trên tay dộng xuống sàn tạo ra thứ âm thanh gắt gỏng.

- Nội à! _ cậu nhắc khéo.

- Tốt nhất là hãy giải quyết nhau sớm đi! Nhanh chừng nào tốt chừng ấy. Khụ khụ khụ.

- Nội, nội có sao không ạ? _ Gia Huy đỡ bà.

- Ta chưa chết được đâu mà lo.

- Để con đưa nội về nghỉ!

Gửi lại cô ánh mắt rực lửa… cuối cùng bà cũng để Gia Huy đưa mình về phòng.

…

- Cậu đừng để ý đến lời của bà tớ, tớ…

- Tớ hiểu mà. _ cô ngắt lời cậu.

- Cam rơn cậu!

- Gia Bảo nè.

- …

- Mình đi hóng mát chút nhé? _ cô đề nghị.

- …

……..o

https://thuviensach.vn

Tay cậu đan vào tay cô thành một “sợi dây” bền chặt, ngồi xuống chiếc ghế gần đó dưới tán một cây lớn trong khuôn viên bệnh viện…

- Tớ xin lỗi! _ cậu nói.

- Vì cái gì? _ cô mông lung nhìn về hướng khác.

- Cậu đã biết rồi đúng không?

- Biết gì?

- … Anh Huy chưa nói với cậu à?

- Mới nói.

- Tớ xin lỗi!

- Cậu có lỗi gì đâu mà xin?

- Cậu đang giận tớ đúng chứ?

- Cậu nghĩ vì cái gì mà tớ phải giận?

- …

- Rốt cuộc thì cậu nghĩ tớ là gì của cậu?

- Na Na à…

- Chuyện như vậy sao cậu không nói tớ biết chứ? Yuu là bạn cậu thì cũng là bạn tớ mà, là bạn thì cạnh nhau lúc hoạn nạn khó coi lắm hả?

- Tớ…

- Hừm… tớ biết rồi, lần này tớ bỏ qua nhưng sẽ không có lần sau đâu nhé!

https://thuviensach.vn

- Cảm ơn cậu!

- Hứa với tớ sau này có chuyện gì cũng không được dấu tớ đi!

- Tớ hứa!

- Ngoắc tay đi! _ cô nói rồi đưa ngón tay út ra.

- Có cần không?

- Có.

- Trò này của con nít mà.

- Không cần à? Ờ vậy thôi. _ cô nói rồi thu lại tay vờ đứng dậy.

- Tớ hứa tớ hứa! _ cậu kéo cô lại rồi đưa ngón út ra.

Ngoắc tay mình vào cậu và làm các thủ tục đóng dấu lời hứa.

- Ngoắc tay, kí tên, đóng dấu, xác nhận. _ cô vừa nói và vừa làm theo những bước đó.

Cậu bật cười trước hành động của cô, đúng là trong trường hợp nào thì chỉ cần bên cô là cậu có thể nở nụ cười thoải mái.

- Gia Bảo nè! _ cô đổi giọng trầm và vẻ mặt nghiêm túc.

- Uhm!

- …

- Có chuyện gì à Na?

- Anh Huy đã nói tớ về tình trạng Yuu rồi.

https://thuviensach.vn

- …

- Cậu hãy giúp cô ấy tỉnh lại đi! _ cô nói như tiếng sét rạch ngang tai cậu.

- … _ cậu đứng hình một hồi. – Cậu cậu… cậu vừa nói gì?

- … _ cô cố lấy bình tĩnh nói lại. – Cậu hãy giúp Yuu tỉnh lại đi!

- Ý cậu là sao?

- Cậu hiểu điều tớ đang nói mà.

- Ngay cả cậu cũng nghĩ thế sao?

- Nhưng không còn cách nào khác cả Bảo à!

- Nhưng với tớ Yuu chỉ là em gái, anh trai với em gái có thể… _ cậu nói tới đó rồi bỏ lửng, tức giận vì mình bất lực cậu đứng bật dậy đấm mạnh vào thân cây khiến tay rướm máu.

- Cậu đừng thế mà.

- Cậu thử đặt cương vị là tớ chưa? Nếu là tớ cậu có thể bình tĩnh khi nghe người yêu nói mình đến với người khác không?

- … Nhưng bây giờ cần nhất là Yuu tỉnh lại mà Gia Bảo!

- Để làm gì?

- …

- Tỉnh lại rồi thế nào nữa? _ mặt cậu đỏ lên, mắt nổi từng tia đỏ au.

- Tớ…

https://thuviensach.vn

- Rồi sao đây? Cậu muốn ngắm cảnh tớ lên thánh đường với người khác lắm phải không?

- Ý tớ không phải thế.

- Vậy là ý gì?

- Cậu hãy giúp Yuu tỉnh lại trước đã… sau này tớ với cậu sẽ cố để Yuu hiểu và chúc phúc cho chúng ta. Nếu tớ và cậu có đi xa đến đâu chăng nữa nhưng Yuu nằm đó tớ sẽ không bao giờ tự tin đứng cạnh cậu đâu Gia Bảo à! _ cô bất lực, cụp đôi mi xuống buồn bã.

Cậu kéo cô ôm vào lòng…

- Khờ quá. _ cậu vuốt nhẹ mái tóc cô.

- Cậu làm được chứ? _ cô nhẹ cất giọng hỏi cậu.

- …

- Được không? _ cô đẩy cậu ra, nhìn vào ánh mắt cậu và hỏi.

- … Tớ, tớ không chắc… nhưng tớ sẽ suy nghĩ!

- Nhanh kẻo muộn nha Gia Bảo!

Cậu gật nhẹ đầu

- Uhm!

- Cảm ơn cậu!

- Cậu đúng là ngốc mà. _ cậu búng vào trán cô.

- Ui đau tớ.

https://thuviensach.vn

Cả hai cùng bật cười, cả hai đều phải gắng gượng để nặn ra nụ cười đó- nụ cười chua chát đến đắng nghét.

Cô đâu muốn để cậu đi chứ, dù chỉ là một chút cũng không muốn thấy cậu bên người con gái khác nhưng… cách tốt nhất để cậu yên tâm và không làm cậu dằn vặt là cô chủ động lên tiếng mà thôi. Thực chất cô nói nhưng cũng không chắc rằng mình làm thế là đúng hay sai, chính cô cũng đang tự hỏi rằng mình làm thế là đúng hay sai? Có khi nào hôm nay để cậu đi và rồi sau này và mãi về sau chỉ còn mình cô chăng? Cô cũng không chắc rằng mình có đủ sức để làm Yuu hiểu cho tình cảm của hai người hay không, nếu có thì sao? Còn nếu không? Rồi sẽ thế nào khi còn nội cậu nữa? Cả anh Gia Huy mà từ lâu cô đã xem như anh trai mình???… thật sự cô rất rối bời rối đến không thể tìm ra chút ánh sáng nào cho mình…

Bản thân cậu cũng đang bế tắc, dù cô nói là thế nhưng dũng khí để cậu bước đi mà cậu có thể cảm nhận được thật sự rất mong manh, cậu không sợ tình yêu của cô nhạt phai nhưng điều cậu sợ là sợ rằng cô sẽ buông tay mình chỉ vì Yuu, nếu lỡ một mai con đường rực nắng chỉ còn cậu thì sao?

Công viên…

- Anh Tuấn! _ mới thấy lấp ló dáng anh sau bụi hoa lớn đằng xa Trâm Anh đã gọi lớn.

Chạy lại thật nhanh, luồn tay vào eo Tuấn ôm thật chặt. Trâm Anh từng cảm nhận từng chút một vị của yêu thương.

- Em mệt không? _ Thiên Tuấn vén những sợi tóc rối lại gọn gàng cho Trâm Anh.

Lắc đầu

- Chỉ cần được gặp anh! _ Trâm Anh nhẹ khép đôi mi và khẽ nói.

https://thuviensach.vn

…

Khoác tay Thiên Tuấn dạo bộ trong công viên, hòa vào dòng người không quen biết kia…

- Em vẫn khỏe chứ?

- Vâng.

- Em vẫn làm ở đó à?

- Vâng.

- En vẫn chưa về nhà sao?

- … Vâng.

- Nội vẫn khỏe chứ em?

- Vâng.

- …Bé Na… vẫn tốt chứ?

- Vâng. À mà anh này!

- Gì em?

- Bé Na đang yêu đó, anh biết không?

- Đang yêu? _ Tuấn dừng bước khi nghe Trâm Anh nói.

- Hì anh yên tâm cậu ấy là một người tốt và có bờ vai rất đáng để bé Na tựa.

- Hai đứa học chung lớp à?

https://thuviensach.vn

- Vâng!

- Cùng tuổi?

- Hình như là hơn bé Na một tuổi ạ.

- …

- A anh vẫn nhớ anh Gia Huy chứ?

- … _ Thiên Tuấn nhíu mày. – Uhm!

- Cậu ấy là em trai của anh ấy đó.

Thiên Tuấn chau mày, đưa ánh mắt có vẻ đang nghĩ gì đó.

- Fanh Tuấn!

- …

- Anh tuấn!

- Hở? À ờm… là em trai à?

- Vâng ạ!

- Uhm! Anh biết rồi.

- Anh biết rồi?

- Thôi mình đi ăn nhé? Chắc em chưa ăn sáng đúng không?

- Hì…

- Trâm Anh! _ vừa quay lưng đi thì có tiếng nội gọi từ xa.

Giật mình, lập tức chị liền quay lại…

https://thuviensach.vn

- Nội tới rồi a… _ khi Trâm Anh quay lại đã không thấy Thiên Tuấn đâu nữa.

Lời chào khó nói thế sao anh? _ Trâm Anh gợn buồn.

- Ai vậy Trâm Anh? _ ngoại nhìn chị hỏi ý.

- Dạ bạn con ạ!

- Bạn? Phải hơm? Có thì nói à không ai ép nghen! _ nội nói.

- Dạ bạn thật mà.

- Tiếc là đội mũ che mất mặt rồi, nếu không thì… mà nhìn cao ráo thế chắc chắn không phải hạng thường đâu hey? _ ngoại thêm nếm.

- Dạ con về trước, con chào hai nội ạ! _ Trâm Anh nói rồi rảo bước nhanh khỏi đó để dấu đi gương mặt đang đỏ vì ngượng của chị.

- Ơ cái con bé này, cứ khi nào nói đến chuyện đó là có cái thái độ đó đó. _ nội chẹp miệng.

- Mà lúc nãy con bé mới chào tui với ông là gì? _ ngoại hỏi.

- … _ nội ngửa cổ nhìn lên trời để lấy lại thông tin. – “Con chào hai nội…” a ha con bé này đáng yêu quá cơ. _ nội tủm tỉm.

- Ông vừa nói gì?

- À không hà hà, ta đi ha.

- Rõ là… cái ông này. _ ngoại lườm yêu.

___o0o___

Bar…

https://thuviensach.vn

- Anh đi rồi tại sao còn tìm em?

…

- Anh không trả lời được à?

- Nhưng em đã cắt đứt mọi liên hệ với thế giới bên ngoài, anh không ngờ có ngày em chủ động tìm anh.

- Hai năm trước, chiều đông đó anh tìm em vì anh muốn đi, hai năm sau anh tìm em lần nữa, lần này là anh muốn về hay… _ nữ bỏ lửng cậu nói.

- Anh muốn biết một chuyện.

- … _ nữ lặng thinh chờ anh nói.

- MK đang có kế hoạch gì đúng chứ?

- Cần để anh biết sao?

- Làm ơn!

- Phải.

- Tại sao lại liên quan đến cô bé ấy?

- Anh không nỡ à?

- Anh đang nghiêm túc đấy.

- Trông em giống đang bỡn cợt lắm sao?

- Em nghĩ sao?

- … _ nữ nhìn Quốc không chút phản ứng. – Anh muốn biết để làm gì?

https://thuviensach.vn

- Vì anh cần phải biết.

- … Ok! Vậy hãy để anh có phải Quốc em quen không đã.

- Em nói vậy là ý gì?

Nữ đưa tay lên tai vờ như đang chống cằm và tựa vào thành ghế…

- Ok em! _ nữ nói không đầu không đuôi, không đối tượng, cung cách như thế chỉ mình Quốc mới hiểu nữ ấy vừa làm gì.

Chỉ một chút ngay sau đó, một cô gái với mái tóc ngắn tom boy xuất hiện trước mặt Quốc và nữ…

Quốc nhận ra khuôn mặt ấy… nhưng chưa bao lâu mà tại sao lại xuất hiện trước mặt anh và thay đổi một cách ngoạn mục đến vậy???

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Chỉ một chút ngay sau đó, một cô gái với mái tóc ngắn tom boy xuất hiện trước mặt Quốc và nữ…

Quốc nhận ra khuôn mặt ấy… chưa bao lâu vậy mà giờ lại xuất hiện trước mặt anh và thay đổi một cách ngoạn mục đến vậy???

- Giới thiệu với anh… _ nữ đứng dậy khoác vai cô bé. – Lính mới.

Hai từ "lính mới" đó tại sao lai gắn lên người Gia Linh? Chính Quốc cũng lãng quên hai từ đó lâu rồi.

Còn nhớ cách đây khá lâu…

**Ngày ấy…

- Giới thiệu với các anh, đây là lính mới. _ một cô bé duyên dáng nói.**

Quốc cũng từng được gọi là "lính mới" nhưng không bao lâu sau anh đã thành "lính" thực sự. Để được khoác lên mình với danh "lính mới" chính anh hơn ai hết biết điều ấy khó như thế nào. Đến giờ nghĩ lại anh chỉ biết cười nhạt còn không thì là những khoảnh khắc khiến anh nhớ lại mà rùng mình. Vậy tại sao? Tại sao Gia Linh-chỉ là một người con gái chưa đủ tuổi lớn lại có thể thành "lính mới"???

Người nữ ấy cũng chính là cô bé năm xưa đã gọi anh là "lính mới" nhưng bây giờ anh đã khác và cả nữ ấy cũng đã khác. Anh không còn là "lính" còn cô bé khi xưa cũng không còn là "bạn của lính" nữa. Mọi thứ sao rối rắm

https://thuviensach.vn

như một vòng luẩn quẩn không chút thực tại thế này…? Chuyện như mới hôm qua thôi, anh đã cố quên và chôn vùi khoảng kí ức đó nhưng giờ đây một cô bé được gọi là "lính mới" lại đảo lộn tâm trí anh khiến nó như quay ngược thời gian về thời điểm ấy mặc dù chủ nó đang cố không để nó làm thế.

- "Lính mới". _ Quốc cười nhạt.

- Đúng vậy! Lính mới, là lính mới đó. _ nữ trả lời. – Em có việc đi trước, em nghĩ em gái đây có lẽ sẽ biết nhiều hơn em. Quan trọng là… khả năng cạy miệng của anh được đến đâu. _ nữ ghé sát tai anh thì thầm rồi đi trước.

…

Chỉ còn lại Quốc và Gia Linh, cả hai đều im lặng, không khí có phần ngột ngạt đến khó thở. Không hiểu sao Quốc bỗng có cảm giác đó, nhịp thở của anh dường như lỗi một nhịp nhưng không phải vì trái tim anh đang lỡ nhịp mà là vì điều gì đó.

- Anh cần gì từ tôi? _ Gia Linh cất giọng lạnh tanh.

- … Một sự thật.

- …

- MK… "hạt nhân" đang được MK gieo mầm là gì?

- Anh cũng biết đó được gọi là "hạt nhân" sao? Đã biết nó nguy hiểm như hạt nhân sao còn muốn dính?

- Để bảo vệ một "hạt nhân" khác.

- Anh chắc chứ?

- Nếu không thì có cuộc gặp gỡ với người "lính mới" này không?

https://thuviensach.vn

- Anh nghĩ tôi sẽ giao cách giết chết cái anh gọi là “hạt nhân” do chúng tôi đánh đổi nhiều thứ để tạo ra nó cho người có ý định bóp chết nó sao?

- Nếu còn cái gọi là trái tim.

- Anh quên một khi đã vào MK thì khái niệm về trái tim cũng không còn rồi sao? Nói về trái tim với một người mất trái tim rồi có phải là một sự điên rồ?

- Chỉ là đi lạc, không phải mất. Hy vọng lần sau tôi có thể tìm được điều tôi muốn! _ Quốc đứng dậy và nói.

- Còn muốn gặp người mất trái tim sao? _ Gia Linh nói với theo.

Quốc khựng lại nhưng không quay lại nhìn Gia Linh.

- Khi nào MK vẫn còn thì người lạc trái tim vẫn cần được tìm lại trái tim, và dĩ nhiên vẫn còn gặp người có trái tim đang ngự trị rồi. _ Quốc để lại câu nói khó hiểu rồi rời khỏi đó.

Nghẹn lại một chút… Gia Linh đã hiểu ngọn ngành ý trong câu nói của anh, danh bạ điện thoại của Gia Linh chỉ vẻn vẹn một cái tên từ giờ đã thêm một địa chỉ liên lạc mới: “Người có trái tim ngự trị” sau tên “Kẻ cắp trái tim” đã có từ lâu kia.

___o0o___

Bệnh viện…

…Phòng Yuu

“Cạch” _ tiếng cửa mở kèm theo tiếng bước chân nhẹ.

Ngồi xuống cạnh Yuu, nhìn lại khuôn mặt này cậu thấy thương cô bé rất nhiều.

https://thuviensach.vn

Đâu rồi khuôn mặt baby Yuu thường mang với nụ cười hoa nắng trên đôi môi đỏ mọng ấy? Thay vào đó là sắc mặt nhợt nhạt của người bệnh vì thiếu ánh sáng, đôi môi đã tắt nụ cười và cũng không còn đỏ mọng nữa, còn lại đôi môi nứt nẻ và cần chút hơi ấm…

- Em định cứ nằm mãi thế sao? _ cậu cất nhẹ giọng.

- …

- Em hay cãi lại anh lắm mà? Em phải thức dậy còn cãi lại anh nữa chứ.

- …

- Em còn nhớ “bánh xe thiên đường” của hai đứa nhỏ ngày xưa không?

- …

- Anh biết em vẫn nhớ, em vẫn đang nghe anh nói phải không? Nếu thế em hãy mau mở mắt nhìn anh đi!

- …

- Anh biết em đang muốn trốn tránh, muốn vứt bỏ mọi thứ để ích kỉ một mình cao bay xa chạy đến đó. Nhưng… anh không cho phép em toại nguyện đâu, em phải cùng anh làm những việc còn dang dở nữa.

Yuu vẫn lặng thinh…

- Anh kể em nghe nhé!

- …

Cậu đứng dậy, đến cạnh cửa sổ kéo rèm cột lên để những sợi nắng ghé thăm cô bé. Cậu bước chầm chậm quanh phòng như để lấy tâm trạng và nhớ lại mảng kí ức xưa…

https://thuviensach.vn

- Em còn nhớ lần đầu tiên anh và em gặp nhau không? Một cô bé mắt ti hí nhưng với mái tóc dài, đen nhánh xõa dài đã lập tức là tâm điểm của mọi ánh mắt của con trai xóm nhỏ lúc ấy. Còn nhớ lúc ấy, anh có mấy hạt dẻ ngon lành mà biết em rất thích nhưng không muốn tự đưa nên anh đã tìm cách tiếp cận em là dùng súng cao su (trạng ná) bắn mấy hạt cho em. Anh ngốc lắm phải không? Ai đời lại bắn hạt dẻ vào đầu bạn nữ nhỏ chứ? Cũng vì vậy mà em khóc thét làm anh sợ đến dựng tóc gáy, anh dỗ mãi nhưng em có chịu nín đâu. “Bánh xe thiên đường” chỉ một câu nói đó đã khiến em nín, không hiểu sao từ đó anh với em cứ quấn lấy nhau như cặp bài trùng. Em bắt anh phải đưa em đến đó, một ngày em đòi anh đưa đến đó không biết bao nhiêu lần. Em còn nhớ ngày chia tay của mình mười năm về trước không? Em bắt anh hứa khi nào em trở về phải đưa em đến đó.

- …

- Nhưng Yuu à! Em không chịu tỉnh lại sao anh đưa em đi được? Em hãy mở mắt ra nhìn anh dù một lần đi em! Còn rất nhiều điều anh đang đợi em cùng thực hiện, em còn thích ngôi nhà nhỏ vùng ngoại ô của anh với em không? Nó đã bám đầy mạng nhện rồi đó, em không muốn lũ nhện ấy xâm chiếm ngôi nhà của chúng ta thành thuộc địa của chúng thì mau tỉnh dậy cùng anh đến đó đi Yuu à!

Yuu vẫn lặng thinh như vẫn đang nghe cậu nói…

Bỗng… một giọt…hai giọt. Hai giọt lệ chợt tuôn xuống từ khóe mắt Yuu xuống gối…

- Yuu! Anh biết em đang nghe anh nói mà! _ cậu chạy lại quỳ xuống cạnh giường Yuu, nói giọng vui sướng khi cuối cùng cũng thấy được chút phản ứng từ Yuu. – Anh sẽ đợi em! Mau em nhé!

…

https://thuviensach.vn

Nắng vàng, căn phòng ngập nắng như chính hai con người kia đang tràn ngập niềm tin bước tiếp. Niềm tin ấy có phải chỉ đơn giản là được đến bên "bánh xe thiên đường" không?

Một câu hỏi tự đặt ra rằng "Rồi ngày mai sẽ thế nào???"

Muốn biết câu trả lời này, cách tốt nhất là hãy bước tiếp đến ngày mai xem có gì đang đợi tất cả ở đó mà thôi!

___o0o___

Tu viện Maria…

- Cầu tình hay xin duyên hả bé? _ đang chấp tay, nhắm mắt dâng lời cầu nguyện trong hàng ghế nhà thờ thì giọng một nam cất lên làm cô giật mình.

- …Anh… sao anh…?

- Đến cầu nguyện cùng em thôi. _ hắn nháy mắt tinh nghịch với cô.

Cái điệu bộ mà cô cho là khó ưa đó chỉ có hắn, chính xác là hắn-tên Đại Tiểu Phong.

- Hứ… _ cô nguýt cháy mắt rồi đứng dậy bỏ đi.

Tâm trạng đâu bây giờ cho cô tiếp chuyện hắn chứ, cô đến với nhà thờ để mong được thanh tịnh ai ngờ lại gặp tên Phong này. Nhưng cũng là tốt khi cô tạm quên được những ưu phiền trong lòng khi hắn xuất hiện.

Có lẽ hắn là một cơn gió, cơn gió ấy mỗi lần xuất hiện đều rất đúng lúc cô muốn thổi bay tâm trạng mình. Chính cô cũng không hiểu tại sao cô gặp hắn ít thế nhưng với cô hắn rất đỗi quen thuộc, có lẽ cô tìm được hình ảnh ai đó trong con người hắn mỗi khi hắn xuất hiện trước mặt cô.

Hắn lẽo đẽo theo sau cô đến nhà sau-nơi bọn trẻ đang cặm cụi làm gì đó.

https://thuviensach.vn

- A ba Phong! _ một nhóc vừa thấy hắn đã reo lớn.

- A ba!

Và sắp nhỏ cùng ùa ra quanh hắn, đứa ôm vai, đứa quàng vai, đứa bá cổ, đứa nào cũng tíu tít với hắn. Cô đến đây cũng gọi là nhẵn mặt rồi nhưng… so với hắn thì cô mới chỉ là khách mà thôi.

- Na Na! _ vừa thoáng thấy cô Kì Lâm đã cất tiếng gọi từ xa.

- …

- Đến sao không nói trước tui còn biết hở?

- Để bắt gà hay nhổ lông vịt đãi chị hả kưng?

- Để tui vặt lông cút rồi rô ti bà ăn hen? _ Kì Lâm hí hửng ghé tai cô nói nhỏ.

- Ờ bà nhắc tui mới nhớ, hai ông bà sạo này sao rồi? Cút nhà tui vẫn béo khỏe chứ?

- Sao bà không đi tự hỏi cậu ấy ý? _ Kì Lâm bỉu môi.

- Ô từ lúc nghỉ hè đến giờ hai ông bà cũng không gặp nhau à?

- Haizzz… _ Kì Lâm thở dài.

- Sao vậy? Hay Hoàng Lâm hắn giám tò tí te với nhỏ nào rồi?

- Ai kêu tôi đó? Có tôi đây. _ cô vừa dứt câu, giọng Hoàng Lâm đã thay lời muốn nói.

- Ông làm gì bé Lâm của tôi khiến nó thất vọng hở? _ cô khoanh tay trước ngực.

https://thuviensach.vn

“Chớp chớp” _ Hoàng Lâm ngây ra vài giây.

- Đâu có.

- Vậy sao nhắc đến cậu Kì Lâm lại… ứm ứ… ứ… _ cô đang nói thì bị Kì Lâm bịt miệng lại.

- Chưa chán hay sao mà còn đến nữa dạ? _ Kì Lâm hỏi Hoàng Lâm.

- Mình đã nói là ngày nào cũng đến rồi mà, để mình phụ cậu hen! _ không để Kì Lâm đồng ý Hoàng Lâm nhanh chóng bắt tay vào việc.

- Có việc gì cho anh làm không em? _ là hắn.

- Ở đây… _ cô đang định nói thì Kì Lâm chen ngang.

- Anh về lâu chưa ạ?

- Ờ, cũng mới thôi em à.

Sao hắn có vẻ thân thiết với nhỏ Lâm vậy ta? Cả mấy đứa nữa, sao chúng gọi hắn là ba? Ực… hắn hắn có nhiều con rơi rụng vậy sao? _ cô thắc mắc. *Mà cu Hoàng Lâm nhà mình không phản ứng gì sao? Với tính cách của hắn thì đã ghen nổ mắt rồi mới đúng chứ…*

- A, anh Phong, anh về hồi nào vậy? _ Hoàng Lâm có vẻ rất vui khi gặp hắn.

- Sớm hơn em chút thôi.

- Anh rảnh không giúp em sửa cái này với!

- Ok em! _ hắn đồng ý. – Anh vào xem có chuyện gì đã nhé. _ hắn nói với cô và Kì Lâm.

- Vâng! _ Kì Lâm vui vẻ đáp lại.

https://thuviensach.vn

Sock toàn tập, nhìn hắn nói cười thân thiết với song Lâm mà trong đầu cô liên tục có những câu hỏi không tên bay qua bay lại…

- Hắn làm gì ở đây? _ cô hỏi.

- Đây là nhà anh ý mà.

- Nhà á?

- Uhm! Anh ý đến đây trước tao nữa cơ.

- Hắn…

- Thì… những ai vào đây còn gì khác ngoài việc bị bỏ rơi sao?

- Tao xin lỗi! _ cô xin lỗi khi thấy mình lỡ chạm đến vết thương lòng của Kì Lâm.

- Không sao, tao quen rồi mà, hì.

- Mà sao… tao nghe sắp nhỏ gọi hắn là “ba”?

- Hì, anh ấy lo lắng, chăm sóc mấy đứa rất chu đáo. Không biết từ khi nào bọn chúng bỗng gọi anh ý là “ba” nữa.

- … _ có gì đó trong cô chợt cuộn lên, có phải cô đã quá vội vàng khi đưa ra lời nhanạ xét về hắn không?

- Mà sao mày gọi anh ấy là “hắn”? Hai người quen nhau à?

- Hừm… thôi đừng nói nữa.

- Thôi nói đi mà! Đi! Năn nỉ mà! Đi mà!… _ Kì Lâm năn nỉ.

- Ờ thì… là thế này: @#$%%$^&… bla bla _ cô kể lại cho Kì Lâm hết tất cả để thỏa mãn cơn tò mò của nó.

https://thuviensach.vn

- Hahaha… ha… _ Kì Lâm cười như nắc nẻ.

- Cười giề?

- Haha anh ý làm thế thật á?

- Không tin à?

- Tẩm ngẩm tầm ngầm thế mà lại hay, duyệt haha. _ Kì Lâm nói những câu cô không tài nào hiểu nổi nó đang nói gì.

- Ý mày là răng?

- Anh ý chưa bao giờ làm bạn với người khác phái nào đâu nhé! Không ngờ bé Na nhà mình lại… haha.

- Mày có cần tao gọi điện đặt chỗ cho mày xuống trại không?

- Ờ thôi, thôi. Không cần đâu, tao nghiêm túc đây! … haha _ nói nhưng nghĩ lại những lời cô vừa kể nó lại nấc lên cười.

Nhưng vừa hí lên cười đã bắt được ánh mắt rực lửa của cô nên nó liền im bặt.

- Cái đó nói sau, mà Bảo đâu Na?

Nhắc đến cậu, cô hơi khựng lại.

- Lại có chuyện gì à? _ Kì Lâm thấy lạ liền hỏi.

Lắc đầu

- Cậu ấy bận chút việc nhà nên có mình tui thôi, sao? Nhớ hả?

- Đừng có dấu tao, tốt nhất mày nên thành thật còn không…

https://thuviensach.vn

- Không thì sao?

- Thì mày biết sao rồi mà.

- …

- Mày không muốn chia sẻ với tao thì thôi, cứ ôm cái buồn rầu của mày vào người rồi làm gì thì làm đi!

- … Thực ra… thì… cũng có.

- Tao biết ngay mà, có khi nào bỗng tự nhiên vào quỳ gối trong nhà thờ, chấp tay cầu nguyện mà bình thường đâu. _ Kì Lâm vừa nói vừa đưa tay minh họa.

- Tao… @#%^&*#o… _ cô tiếp tục kể nó nghe những điều về Yuu.

- Cái gì? Mày mày… mày _ Kì Lâm vừa nghe xong đã nhảy dựng lên.

- …

- Mày nhường á?

- Không phải nhường.

- Chứ là gì? Mày cho đó là sự cao thượng hả?

- Không phải.

- Vậy là gì? Mày có biết mày đang làm gì không? Ờ thì cứ cho là nhỏ đó tỉnh lại đi, mày sẽ thành người cao thượng đích thực đó nhưng nếu nhỏ đó tỉnh lại rồi sẽ ra sao với tình cảm của mày và Bảo?

- Tao…

https://thuviensach.vn

- Tao biết mày làm thế là vì có lí do của mày nhưng nhường người yêu của mình vào tay kẻ khác thì không có lí do nào có thể chấp nhận được.

- …

- Gì chứ? Té có chút xíu đã có nguy cơ thành người thực vật á? Tao ứ tin, mà nếu có thể thì thành thế luôn cũng được.

- Kì Lâm, nếu thế Gia Bảo sẽ dằn vặt suốt đời mày có biết không?

- Vậy còn mày?

- …

- Thôi, tao không muốn vì nhỏ đó mà cãi nhau với mày đâu, mày chỉ biết là mày ngốc, mày ngếch, nhỏ đại ngốc nghếch là được rồi.

- Hai đứa đang làm gì đó? _ hắn hỏi vì thấy tình hình cục bộ có vẻ căng thẳng.

- Ơ không. _ Kì Lâm chối.

- Vậy hai em không bận gì chứ?

- Liên quan gì đến anh? _ cô cạnh khóe.

- Cái con này. _ Kì Lâm nhắc cô. – Dạ không! _ Kì Lâm cười với hắn thật tươi làm cô càng tức.

- Vậy hai em vào phụ anh với Hoàng Lâm chút việc được không?

- Vâng ạ!

- Tao không đi đâu, mày thích thì làm với hắn đi! _ cô đòi bỏ về nhưng Kì Lâm vội níu lại.

https://thuviensach.vn

- Haizzz mày cứ thử làm việc với bọn tao và anh ý một lần đi! Tao biết mày đang nghĩ gì, chắc chắn mày sẽ thấy hối hận vì mày đã đánh giá anh ý quá sớm đó! _ Kì Lâm bỗng nghiêm túc khác thường.

Không biết rằng nếu cô ở lại liệu có thay đổi được ánh nhìn về hắn không? May chăng nếu có thì đã sao nào? Ở lại hay ra về???

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Kì Lâm đã nói thế không lẽ lại bỏ về? Hơn nữa, cô cũng rất muốn biết xem hắn rốt cuộc như thế nào mà tất cả tu viện lại niềm nở với hắn đến thế…???

- Thì vào! _ cô nói rồi đi trước.

……o

Trước mặt cả bốn người là một căn phòng, có lẽ đã lâu không sử dụng nên trông rất "cổ kính".

- Nếu ở Hội An hoặc Hà Nội thì chắc một điều rằng ngôi nhà này đã có tên trong danh sách phố cổ rầu. _ Hoàng Lâm gật gù trước vẻ "cổ kính" của nó.

- Cậu có nói quá không đó? Cùng lắm cũng chỉ là lâu ngày không sử dụng thôi mà. _ Kì Lâm nói.

- Vậy bây giờ ai sẽ làm công tác cao cả là mở cánh cửa bụi bặm thời gian kia ra đây?

- Gớm! Văn vẻ với chả lí sự quá cơ. _ cô bỉu môi.

- Hèhè anh mờ. _ Hoàng Lâm khoanh tay trước ngực, nhướn mày.

- Vậy để anh làm nhiệm vụ cao cả nhé? _ hắn nói rồi tiến gần đến cánh cửa bụi bặm kia.

https://thuviensach.vn

“Cạch”

Một lớp bụi dày rơi xuống như sương sớm…

- Rồi, mời các vị vào! Tôi đã “thám hiểm” nó, và không có gì nguy hiểm cả. _ hắn đứng trước cửa, nói.

Song Lâm và cô nhìn nhau rồi cô bước đi trước, nối gót theo sau là song Lâm.

- Tôi nghe nói, trong mấy ngôi nhà thế này thường có ma nữ cư ngụ lắm đó! _ Hoàng Lâm chợt lên tiếng làm cô và Kì Lâm dựng tóc gáy, bỗng có một luồng điện lạnh chạy dọc sống lưng.

- … Vớ vớ… vớ vẩn, ban ngày ban mặt, ma ma đâu ra? _ Kì Lâm lắp bắp.

- Chuẩn! _ cô đồng tình.

- Ờ… thì tui nói là nói thế thôi, còn vào thì vẫn phải vào chứ. _ Hoàng Lâm.

…

Bên trong căn phòng…

Một căn phòng bừa bộn, đầy bụi bặm, nấm mốc, ẩm ướt, giăng đầy mạng nhện và cả những loài sinh vật “nhỏ nhỏ xinh xinh”: nhện, gián, thạch thùng, vi vi vu vu. Mùi ẩm mốc khó chịu xộc lên mũi…

- AAA mẹ ơi! _ cô nhảy cẫng lên khi có một con nhện nhỏ đu tòn ten qua mặt cô.

- Có chuyện gì vậy? _ hắn hỏi.

https://thuviensach.vn

“Đét” _ chưa kịp trả lời thì Hoàng Lâm đã cầm hai chiếc dép lên đập con nhện nhỏ bẹp dí.

- Ực… sát sinh. _ Kì Lâm.

- Thì ra là cô bé này sợ nhện à? _ hắn cười cười.

- Thôi anh ơi, mặt nó đã tái mét rồi, anh đừng chọc nó nữa! _ Kì Lâm nói.

…

Nhìn quanh phòng để “thám thính” tình hình một chút rồi tất cả tập hợp đứng giữa căn phòng.

- Kì Lâm! _ Hoàng Lâm gọi.

- Uhm!

- Có thật đây là phòng ngủ không vậy?

- Uhm! Trước đây.

- Còn bây giờ thì là một nhà chứa bụi và đầy “yêu tinh” nhền nhện đáng ghét kia. _ cô tiếp lời.

- Làm gì với nó bây giờ? _ Hoàng Lâm hỏi.

- Cứ xắn tay áo lên rồi sẽ tự biết phải làm gì thôi. _ hắn nói rồi xắn cao tay áo lên.

Không chần chừ thêm, tất cả cùng bắt tay vào việc luôn.

Kì Lâm và cô hết quét quét rồi lại lau lau, chùi chùi. Còn hắn và Hoàng Lâm thì cứ khiêng khiêng, đẩy đẩy rồi lại kéo kéo, đồ đạc phần thì bị mục, phần thì bị hen rỉ.

https://thuviensach.vn

…

Sau một hồi hì hụi với căn phòng, lưng áo đã thấm ướt, mồ hôi nhễ nhại thì căn phòng cũng tạm được gọi là gọn gàng.

- Hây yaaa…

- Phù!…

Cả bốn người lần lượt ngồi phịch xuống nền nhà, thở phào nhẹ nhõm và cùng nhìn lại thành quả sau buổi trời cần mẫn.

- Cuối cùng cũng xong, haizzz… _ Kì Lâm xoa bóp vai và cánh tay mình.

- Chưa xong đâu em gái ạ! _ hắn đáp một câu xanh lè.

Cả ba người còn lại đều tròn xoe mắt nhìn hắn – ánh mắt hình nửa tên lửa, nửa súng trường.

- Hậy… _ hắn chống tay xuống để lấy đà đứng dậy.

Đứng dậy trước mặt song Lâm và cô, hắn tiếp:

- Tiếp tục công việc cho hoàn thành chứ nhỉ?

“Chớp chớp” _ song Lâm và cô đều trao ánh mắt “thân tình” đến hắn.

- Sao vậy? _ hắn hỏi.

“Chớp chớp”

- Thôi mà, anh biết mà! Anh biết anh ẹp gioai rầu, đừng nhìn anh, anh thẹn bây giờ. Các em nhìn nhiều quá mất zin anh rồi sao?

- Ực… sặc… Thôi, xuống đi bác! Bác bay cao quá kẻo gặp đường dây cao thế là dính chùm trên đó như chơi à. _ Hoàng Lâm đứng dậy, vỗ vai

https://thuviensach.vn

hắn.

- Thế bây giờ mần chi nữa đây? _ cô cũng đứng dậy.

- Anh phải nói cho bọn em biết là phòng này làm gì thì mới biết mà tiếp tục được chứ! _ Kì Lâm đứng dậy nốt.

“Bịch bịch bịch” _ một nhóc từ ngoài chạy vào.

- Ba Phong ơi ba Phong!

- Ơi! Ba đây con!

- Có ai tìm ba ngoài kia đó ạ.

- Uhm! Ba biết rồi, cảm ơn còn nhé! _ hắn mỉm cười, xoa đầu nhóc để đáp lại.

Chỉ đôi câu đối thoại ngắn ngủi giữa hắn và cậu nhóc kia thôi, nhưng sao…bỗng làm cô thấy ấm lòng đến thế? Cô cảm nhận được từ ánh mắt hắn trao đến cậu bé có gì đó của sự ân cần, chút yêu thương và cả trái tim ấm áp – thứ tình cảm cô ao ước có được bấy lâu. Chợt thấy chạnh lòng và ghen tỵ với cậu nhóc ấy…

- Bé Na! _ Kì Lâm huơ huơ tay trước mặt cô.

- Hử?… _ cô giật mình.

- Mày sao vậy?

- À ừm…có sao đâu.

- Nhìn ánh mắt xa xăm, vô định cứ như nhỏ thất tình ý. Hay bên đó có anh chàng nào bắt mắt mày rồi?

“Cốc” _ cô kí vào trán Kì Lâm.

https://thuviensach.vn

- A ui…

- Chỉ được cái linh ta linh tinh là không ai bằng. _ cô nói.

- Các anh nhẹ nhẹ tay giúp em với! _ hắn đang tất bật cùng các anh nhân viên vận chuyển đồ vào phòng.

Trong khi đó, cả cô và Kì Lâm thì chỉ biết đứng ngơ như ngỗng "…", chỉ biết nhìn lượt người qua lại đưa đồ vào rồi lại đi ra mà rối cả mắt.

- Sao hai đứa còn đứng ngây ra đó làm gì nữa? Phụ anh với Hoàng Lâm một tay đi nào! _ hắn vừa lệ khệ khiêng chiếc bàn cùng một anh nhân viên vừa nói.

Lập tức, như hai cô nàng rô bốt – cô và Kì Lâm răm rắp làm theo lời hắn.

Những bộ bàn ghế, bảng, sách vở, đồ dùng học tập lần lượt được chuyển vào phòng, chẳng mấy chốc mà căn phòng đã chật cứng đồ đạc mới toanh. Chỉ cần nói đến mấy thứ đó thôi chắc quý vị cũng biết mục đích sử dụng căn phòng này là gì rồi phải không ạ? Vâng! Một phòng học đó cả nhà yêu dấu ạ.

…

- Sao anh không nói sớm với bọn em? Hay ít nhất là em chứ. _ Kì Lâm giọng trách móc.

- Muốn tạo bất ngờ cho tất cả các em, thế không được sao? Hì… _ hắn cười hì.

- Vậy là sắp có một "ông giáo" của tu viện rồi. _ cô.

- "Ông giáo"? _ hắn có vẻ lạ lẫm với hai từ đó.

- Là giáo viên đó anh. _ Hoàng Lâm "phiên dịch".

https://thuviensach.vn

- Ai sẽ dạy các em? _ cô tiếp.

- Ờ hé, ai vậy anh Phong?

Tất cả đều nhìn hắn, đợi chờ câu trả lời. Lưỡng lự hồi lâu…

- Thiệt tình… điều này anh chưa nghĩ tới.

- Haizzz… _ Kì Lâm ngồi phịch xuống ghế, thở dài.

Và tiếp theo là lượt cô và hai anh chàng còn lại.

- Thật là bó toàn thân với anh luôn, nghĩ đến lớp học mà không nghĩ đến người dạy học. Haizzz… _ cô chán nản.

- …

- Nghĩ đơn giản chứ phức tạp chi cho mệt, từ từ tháo gỡ là ô tê thui mừ. _ Hoàng Lâm nói nhẹ tênh.

- Cậu có cách nào hay không mà ở đó ba hoa con chích chòe hử? _ Kì Lâm bỉu môi.

- Thì từ từ.

- Người ta đang sầu não mà cậu định cho bọn tui nhũn não luôn à? _ cô.

- Ờ thì có.

Ánh mắt đại bác của cô, hắn và Kì Lâm đang chuẩn bị kích bác Hoàng Lâm ngay tại chỗ nếu còn chần chừ thêm.

- Nhưng mà từ từ tôi mới nói được chứ.

Kì Lâm lừ mắt.

https://thuviensach.vn

- Thôi biết roài, cứ như muốn ăn tươi nuốt sống, uống máu tui vậy đó.

- Thôi nói đi chú! _ hắn thúc.

- Ừm… mình có thể tự dạy lũ nhóc được mà.

Cô, hắn, Kì Lâm đều chau mày.

- Bọn mình có thể cùng nhau dạy mấy đứa mà! _ Hoàng Lâm tiếp.

- Sắp tới bọn mình còn phải nhập học, lại còn lớp 12 cuối cấp quyết định nữa. Còn anh Phong thì còn tiệm bánh của anh ấy, sao kham nổi? _ Kì Lâm ý kiến.

- Ưhm! _ cô gật gù nhẹ, vẻ đồng tình với Kì Lâm.

- Nhưng cũng đâu phải mình học cả ngày lẫn đêm luôn đâu, các em ấy cũng còn công việc kiếm sống mưu sinh của các em nữa mà. _ Hoàng Lâm nói.

- Ờ nhỉ, hay là mình thống nhất thời gian lại rồi cùng nhau dạy mấy đứa luôn cho đỡ mất thời gian, đỡ cực nữa. _ cô ý kiến. – Cũng còn cả tháng nữa mới chính thức nhập học mà, trong thời gian đầu này cố gắng ổn định thời gian rồi về sau cứ thế mà làm thôi. Thấy sao?

- Quan trọng là thời gian nào để tất cả cùng rảnh đây? _ Kì Lâm.

- Buổi tối được không? _ câu nói hiếm hoi của hắn. – Buổi tối, các em ko phải học hành, anh cũng giao lại tiệm cho nhân viên coi được, còn mấy đứa nhỏ cũng đã đi bán, đi làm về. Thay vì để chúng chơi bời còn chúng ta ngồi không thì tất cả cùng dạy và học. _ hắn nói một hơi.

Cô và song Lâm đều chau mày, nhướn mày rồi lại cắn môi, mấm môi…

- Sao?… Sao các đồng chí? _ hắn hỏi.

https://thuviensach.vn

“Rầm” _ cô đập bàn đứng dậy…

Hắn và song Lâm nhìn cô không chớp mắt.

- Duyệt! _ cô bật ngón cái lên.

- Vậy mà làm thấy ghê. _ Kì Lâm nuốt khan. – Hè, quá duyệt!

- Quá duyệt chứ lị! _ Hoàng Lâm cũng bật ngón cái lên.

- Quyết định vậy đi! _ cô khoanh tay trước ngực.

- Vậy bây giờ làm tiếp nhé? _ hắn.

- Còn chờ gì nữa. _ cô tiếp lời hắn.

Nhanh thiệt, mới chút thời gian thôi mà hai anh chị – cô và hắn đã bắt được nhịp cầu rồi. Tạm thời, những thái độ nặng nhẹ về hắn đã phần nào rơi rụng đi ít nhiều trong đầu cô…

Tiếp tục sự nghiệp lôi lôi kéo kéo, kê kê đẩy đẩy của các chàng và các nàng. Sau vài giờ hì hụi với đống đồ thì cuối cùng cũng đến giây phút đợi chờ đã lâu là ngắm nhìn lại thành quả lao động cuối cùng của mình…

Đứng dưới góc phòng, cả bốn cùng thích thú nhìn lên bảng. Tất cả như đang tĩnh lại và tự vẽ ra trong đầu mình những cảnh tượng cả về quá khứ lẫn tương lai… Rồi đây, các em nhỏ dưới mái ấm của tu viện Maria này sẽ được biết đến O… A là gì?

___o0o___

“Cốc cốc cốc”

Cửa nhà Quốc bỗng có tiếng gõ…

Đang “tự kỷ”, Quốc khẽ giật mình bởi tiếng gọi cửa.

https://thuviensach.vn

Lạ thật, ai biết nhà mình chứ? Hay là… _ chợt nghĩ đến ai đó, Quốc vội chạy ra mở cửa.

“Cạch”

- Sao đến sớm vậy thằng bạn? _ đang phấn khởi nhưng nụ cười trên môi anh liền vụt tắt khi nhận ra người đang đứng vắt vẻo kia không phải thằng bạn anh mong chờ, mà là một “cơn say”

- Ức… tôi làm anh thất ức… vọng à? _ Gia Linh nấc sặc mùi men rượu.

- Cô đến tìm tôi có gì không?

- Her… tôi tưởng anh phải ức… mừng khi tôi tìm đến anh chứ?

- Còn phải xem tìm vì điều gì nữa.

- Ức…

- Hình như cô đang say?

- Say? Say? Haha… hahaha… hahahaha… _ Gia Linh cười như ngây như dại, nhưng cùng với nụ cười kia là một giọt lệ nóng hổi khẽ rớt từ khóe mi cô. Tất nhiên, dưới ánh đèn mờ ảo thì không đủ để Quốc nhận ra sự có mặt của dòng nước ấm nóng đó.

- Có gì buồn cười lắm sao?

- Haha… hơizzzzzz… _ Gia Linh từ từ thu lại nụ cười. – Anh thấy tôi đang say sao?

- …

- Her… _ Gia Linh cười nhạt. – Vậy sao… ức… ực… tôi không thấy mình say vậy?

https://thuviensach.vn

- …

- Anh… _ Gia Linh tiến lại trước mặt Quốc, đôi mắt cố mở to để nhìn rõ đối tượng, gật gù đưa ngón tay lên chỉ anh nhưng cứ mãi rung rinh không chỉ đúng tâm điểm. – Ức… ức…

Quốc ngán ngẩm nhìn Gia Linh trong bộ dạng say khướt, thật mất hình tượng về phái nữ.

- Ức… phụt… ọc… khụkhụkhụ… _ chưa kịp làm điều mình muốn, Gia Linh đã nôn tháo vào người Quốc. Anh muốn né nhưng không kịp, đành chịu trận "mưa axít" bất đắc dĩ này.

Anh mấm môi, gồng mình, nắm chặt hai tay…

- … Hừhừ…

- Tôi tôi… khụkhụ… xin… "Phịch"

- Này này!!!

Chưa nói hết câu Gia Linh đã gục vào ngực Quốc, làm anh đành phải đỡ lấy Gia Linh…

……o

Bưng thau nước ấm theo theo chiếc khăn nhỏ từ phòng tắm đi ra, nhìn Gia Linh đang nằm trên giường, Quốc chẳng buồn nhìn.

- Con gái mà say khướt thế kia, hên cho cô là gặp tôi, nếu không thì bọn dê phố kia đã nuốt gọn cô rồi. _ Quốc bực mình vì "tội lỗi" của Gia Linh lúc nãy với mình.

Cầm khăn ướt còn ấm, anh nhẹ lau mặt giúp Gia Linh cho cô tỉnh táo hơn.

https://thuviensach.vn

- Hức… _ trong cơn mê sảng, Gia Linh bắt đầu thút thít.

Nhìn điệu bộ đó của Gia Linh, Quốc “chớp chớp” mất vài giây…

- Hức… anh ơi! Hức… _ Gia Linh bắt đầu rơi nước mắt.

Quốc tạm ngừng tay mình và thu lại…

- Anh đừng đi! Em xin anh! Xin anh một lần này thôi được không? Anh à! Hức hức… _ Gia Linh vội đưa tay nắm chặt tay Quốc và nói trong cơn mê sảng.

Quốc không thoải mái, cố rút tay mình ra khỏi bàn tay Gia Linh… nhưng bàn tay cô càng xiết chặt tay Quốc hơn trong vô thức…

- Anh đừng đi! Đừng bỏ rơi em mà!.. hức hức… _ Gia Linh bật khóc dữ dội, lắc đầu nguầy nguậy, vẫn nắm chặt tay Quốc.

- Tôi không phải người cô… _ đang định mắng Gia Linh cho cô tỉnh hẳn nhưng bàn tay Gia Linh chợt buông lỏng dần khỏi tay quốc, nước mắt cô vẫn còn tuôn nhưng đã hết hẳn tiếng thút thít.

Thật kì lạ, đây đã được gọi là nắng mưa tính tình con gái chưa trời? _ Quốc chẹp miệng, chỉ biết lắc đầu. Chưa bao giờ anh phải thốt lên điều gì đó vì một người con gái nào khác cô…

___o0o___

Cách đó rất xa, tại một tòa tháp cao, một old man trong bộ vét đen huyền bí… Phì phào điếu xì gà trên tay, ông ta đứng trước bức tường kính trong suốt nhìn ra xa thành phố…

- Đã có sự cố, thưa cục trưởng! _ một tên khác kính cẩn nói.

Tên ấy cũng chỉ có thể nhìn thấy tấm lưng của ông từ phía sau mà thôi.

https://thuviensach.vn

- … _ không biểu hiện phản ứng gì rõ ràng, có lẽ phải kìm nén thứ cảm xúc đó lắm ông ta mới giữ được bình tĩnh. Old man vẫn đưa lên môi điếu xì gà, rít một hơi mạnh…

- …Chuẩn bị vé máy bay cho tôi! _ old man cất giọng khàn đặc.

- Nhưng, thưa… Vâng! Tôi sẽ chuẩn bị ngay! _ tên đó định ý kiến nhưng nhìn old, hắn chỉ biết tuân lệnh.

Đã xong nhiệm vụ, hắn ra ngoài, đóng cửa lại.

…

- Được lắm cô bé! _ khẽ nhếch mép, old man chỉ thốt lên một câu.

……

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Nhà Quốc…

Đang lúi húi trong bếp chuẩn bị bữa sáng, bỗng nghe tiếng bước chân…

- Dậy rồi sao? _ Quốc hỏi, tay vẫn xào xào, không quay lại.

- Tối qua… _ Gia Linh ấp úng.

- Cô không nhớ gì à?

- …

- Phải rồi, say khướt đến thế thì còn nhớ được gì.

- Tôi… không làm gì sai chứ?

- Hình như tối qua cô đã nhớ về ai thì phải?

Quốc không biết rằng Gia Linh đã lúng túng thế nào khi anh hỏi câu ấy.

- Không liên quan đến anh.

- …

- Gì đây? _ Gia Linh hỏi khi thấy Quốc đặt trước mặt mình một chén canh.

- Giải rượu, uống hay không thì tùy.

https://thuviensach.vn

- …

- Lần sau mong cô nếu trong bộ dạng say sỉn thì hãy lục địa chỉ và tìm đến nơi khác giúp tôi!

- … “Địa chỉ khác”… _ Gia Linh lí nhí.

- Sao?

- …Cảm ơn anh! _ Gia Linh nói. *Tôi còn địa chỉ khác sao?*

- Không có gì… Kẻ lạc mất trái tim đang lạc đường chăng? _ Quốc ngồi xuống đối diện Gia Linh, bỗng gợi chuyện.

- … _ Gia Linh im lặng.

Hít một hơi thật sâu, Gia Linh nhìn lên Quốc…

- Anh muốn một vụ giao dịch chứ? _ Gia Linh hỏi.

Anh hơi chau mày khi nghe Gia Linh hỏi.

- “Giao dịch”?

- Phải rồi, giao dịch.

- Còn phải xem giao gì và dịch gì nữa.

- Anh sẽ có cái anh cần, còn tôi có được cái tôi muốn, thế đã đủ chưa?

- Cái cô cần?

- Đơn giản thôi.

- Là gì? _ Quốc hỏi.

https://thuviensach.vn

Gia Linh nhìn một vòng quanh nhà anh rồi nói:

- Vẫn còn một phòng trống, cho tôi được chứ?

- Cho cô?

- Phải!

- Tại sao? Cô nghĩ rằng tôi sẽ đồng ý?

- Tôi chỉ hỏi cho giữ đúng nguyên tắc thôi, còn có hay không chấp nhận _ Gia Linh nhún vai. – Tôi cũng vẫn sẽ ở đây! _ Gia Linh nói rồi bưng chén canh lên miệng.

- Her, cái này đâu phải giao dịch, mà là tuân lệnh ấy chứ.

- Quyết định vậy nhé! Tôi có việc ra ngoài, tối nhớ để cửa cho tôi! _ Gia Linh nói rồi đứng dậy.

- Còn điều tôi cần? _ Quốc nói với lại.

Gia Linh chựng lại…

- Còn tùy thuộc vào thái độ của anh. _ Gia Linh nói ngắn gọn rồi rảo bước nhanh ra khỏi nhà Quốc.

- Rốt cuộc cô muốn tôi phải chạy vòng theo cô đến khi nào nữa đây? _ Quốc bắt đầu mất kiên nhẫn.

……

___o0o___

Bệnh viện…

https://thuviensach.vn

Cậu gục đầu bên giường Yuu, có lẽ vì mệt quá nên đã thiếp đi từ lúc nào không hay.

Ngón tay Yuu nhúc nhích, mí mắt vẫn nhắm nghiền nhưng tròng mắt khẽ đưa qua đưa lại như đang lấy sức để chuẩn bị kéo đôi mi lên…

Cậu vẫn đang say giấc…

Phải rồi, cố lên!… Yuu bắt đầu tách đôi mi đang dính chặt nhau kia. Mi mắt Yuu dần kéo lên… Thứ ánh sáng của buổi ban mai đang tràn ngập căn phòng đã trở nên lạ lẫm với Yuu khiến cô bé vừa hé mắt đã vội nhắm lại, vì thứ ánh sáng ấy quá chói chang. Yuu cảm thấy sợ thứ ánh sáng đó…

Không được, mày phải cố gượng dậy đi Yuu à! Cố lên!… Nhưng nếu tỉnh lại, anh ấy sẽ bỏ mặc mình theo chị ta thì sao? Không, không, không đời nào!… Nhưng… anh Bảo hứa sẽ đưa mình đến "Bánh xe thiên đường", đến ngôi nhà vùng ngoại ô đang chờ đợi. Phải làm sao đây???…….. Không được, mình phải tỉnh lại, tỉnh lại để còn cùng anh ấy làm tất cả mọi thứ, tỉnh lại để đá chị ta đi nữa. Phải rồi, mày phải tỉnh lại, mày không được ngủ mê nữa! Anh ấy đang chờ, vẫn đang chờ mày…! _ Yuu đấu tranh tinh thần.

Trước đây Yuu đã chấp nhận thứ ánh sáng đó không biết bao lần, giờ đây chắc chắn cô sẽ lại dũng cảm tiếp nhận nó trở lại…cô sẽ mở mắt ra để đón thứ ánh sáng vào mỗi sớm mai, sẽ nhắm lại khi đã mệt mỏi và sẽ lại mở vào mỗi sớm như trước đây…

"Chớp…chớp" _ Yuu chập choạng chớp mắt để làm quen lại với những tia nắng bên cửa sổ đang ghé sát cô…

Nhìn quanh căn phòng, khẽ hỏi *Đây là đâu?*. Nhưng câu hỏi ấy chỉ chợt bay qua và vụt mất khi ánh mắt Yuu chạm đến Gia Bảo…

https://thuviensach.vn

Nhìn cậu ngủ đã hồi lâu nhưng không hiểu sao Yuu vẫn mãi nhìn, không biết do lâu ngày không gặp cậu, Yuu thấy nhớ khuôn mặt cậu? Hay… do không biết nói với cậu thế nào về việc mình đã "trở về"?

…

Cậu khẽ trở mình…

Nhíu mày, mở mắt ti hí nhìn vì còn buồn ngủ, cậu lướt qua cảnh vật xung quanh. Nhưng rồi, vì hình ảnh ấy quá mờ chăng? Cậu nhắm mắt trở lại, đổi tư thế ngủ.

1 giây… 2 giây… 3 giây…

- YUU! _ cậu bật dậy kèm theo tiếng gọi Yuu thật lớn. – Mình ngủ hồi nào vậy? Tại sao mình lại nằm trên giường?

Cậu nhìn quanh… là phòng Yuu, giường Yuu, nhưng còn Yuu đâu??? Cậu hoảng loạn, thực sự hoảng loạn. Ai đã đưa Yuu đi? Có chuyện gì xảy ra với Yuu? Yuu đâu? … Những câu hỏi về Yuu liên tục tấn công tâm trí cậu.

Vội nhảy xuống giường, cậu bắt đầu công cuộc tìm kiếm Yuu. Nhà vệ sinh… phòng tắm… phòng dành cho thân nhân… nhưng đổi lại vẫn không được gì. Chạy ra ngoài, tìm đến phòng bác sĩ… Nhưng ngay cả họ cũng không biết Yuu ở đâu.

- Các người làm việc thế mà coi được sao? Ngay cả bệnh nhân mình đi đâu cũng không biết nữa, nếu con bé có mệnh hệ gì, tôi sẽ tìm mấy người để tính sổ một lượt. _ ánh mắt cậu như bốc cháy.

"RẦM" _ cậu bỏ đi và để lại tiếng đập cửa khó chịu.

Rốt cuộc là Yuu tự đi, hay ai đó đã đưa Yuu đi?

- Ashhhhhhhhhh…

https://thuviensach.vn

“Bụp”

Cậu vò đầu bứt tóc, bực mình đá vào thùng rác làm nó đổ tung tóe.

- Này cậu, cậu làm gì vậy? _ một nhân viên quét dọn vô tình đi ngang đã nhìn thấy hành vi của cậu lúc nãy.

Cậu chẳng buồn nhìn đến người nhân viên đó, nghe có tiếng khó nghe, cậu kiền quay lưng bỏ đi.

- Này cậu kia! Đứng lại dọn hết đống rác tự bày ra đi chứ! _ cô ấy gọi nhưng rất tiếc, cái đầu ngông nghênh kia đã một đi không quay trở lại. – Thật đúng là… thanh niên thời nay cũng chỉ được đến thế là cùng.

……

___o0o___

- Alo, Gia Bảo à, cậu…

- “Bây giờ tớ đang bận, lúc khác tớ gọi lại sau!”

“Rụp… tút tút tút…”

Cô gọi cho cậu, nhưng chưa kịp nói gì đã bị cậu chặn họng và cắt ngang cuộc gọi. Điều nhận lại chỉ là những tiếng tút tút dài…

“Yêu một ai là khi từ trong nghĩ suy là bao đợi mong

Đời em đã vui…”

Điện thoại cô đổ chuông…

- Alô, Gia Bảo à? _ cô vội bắt máy vì ngỡ cậu.

Nụ cười cô vụt tắt khi nhận lại không phải như cô đã ngỡ.

https://thuviensach.vn

- “Em đang đợi điện thoại nhóc đó à?” _ là Quốc gọi.

- …Anh đó, dạo này nhét em ở ngóc ngách tâm hồn nào rồi? Lâu lắm mới thấy ông anh quý hóa ghé thăm. _ cô đánh trống lảng.

- “Còn em? Chả phải em cũng nhét anh ở tận đẩu tận đâu còn gì?”

- Hìhì… _ cô cười trừ.

- “À, Na nè!”

- Dạ?

- “Em rảnh không?”

- Dạ?…

…

15’ sau, một chiếc xe đạp “cõng” một anh thanh niên dừng trước nhà cô…

- Ơ… anh… _ cô ngạc nhiên.

- Đi thôi em! _ Quốc nói rồi hất mặt ra yên sau ý bảo cô ngồi lên.

- Đi đâu anh? Mà đi bằng con “ngựa”này á? _ cô chỉ vào chiếc xe Quốc đang giữ lái, nghi ngờ.

- Còn con nào khác con này sao? _ Quốc hỏi ngược lại cô.

- Mà đi đâu ạ?

- Chậc, em cứ lên đi nào. Anh không bắt cóc em đâu mà sợ.

Đành nghe lời Quốc, cô vòng ra sau ngồi lên yên xe…

https://thuviensach.vn

…

Quốc chở cô ngang qua vài con phố và dừng lại trước một cửa hàng bán cây kiểng. Cô thắc mắc không hiểu tại sao anh lại đưa mình đến đây nhưng rồi cũng cứ theo anh xem sao.

- Chào anh chị! Anh chị cần gì ạ? _ một nhân viên.

- Ở đây có bán xương rồng có hoa không ạ? _ Quốc hỏi.

- Dạ có, bên này thưa anh chị! _ nhân viên ấy dắt Quốc và cô đến gian có hàng tá cây xương rồng với đủ loại màu, đủ loại hoa.

- Woaaaaa… _ cô tít mắt khi nhìn thấy những bông xương rồng đủ màu, đủ loại.

- Em thích không?

Gật gật

- Sao anh biết nơi này vậy? Em chưa bao giờ thấy nơi nào có nhiều hoa xương rồng đến vậy. _ cô chăm chú ngắm.

- Em chọn đi!

- “Chọn”, chọn gì ạ?

- Anh tặng em một cây đó! Tùy em chọn.

- Hai cây nha anh! _ cô đòi hỏi.

- Đã được người ta tặng rồi mà còn đòi mặc cả với anh hả cô bé?

- Đi mà anh! Anh Quốc của em là nhứt nhứt nhứt lun! Nhá! _ cô làm vẻ mặt nai tơ.

https://thuviensach.vn

- Chỉ được cái nhõng nhẽo anh là trên tài, thôi được rồi, tùy em! Nhưng chỉ hai thôi nhé! Anh đang cháy túi đó!

- Yêu anh lắm cơ, héhé.

Quốc chỉ biết lắc đầu trước con người này.

- Cây này, cây này, cây này… hay cây này? Còn cây kia? Cây kia nữa, cây này thì sao?… _ cô cứ cầm lên rồi lại đặt xuống cân nhắc, không biết chọn cây nào.

- Em coi chừng làm mấy cây xương rồng chóng mặt mà thu hoa lại bây giờ. _ Quốc chọc.

- Anh thấy cây nào đẹp? Cây này, cây này hay cây kia? À không cây này, mà không cây kia, cây này chứ, cây… trời ơi em không biết chọn cây nào. Cây cào em cũng thích, cũng thấy nó đẹp hết trơn.

Thêm một cái lắc đầu của Quốc dành cho cô…thật là hết biết.

…

Sau một hồi cân lên nhấc xuống, cuối cùng cô cũng lựa được hai cây xương rồng vừa ý (phải quần “nát” đống xương rồng kia mới tìm được hai cây vừa ý đó cả nhà ạ).

- Xong nhé! _ Quốc mừng vì cuối cùng cô cũng chịu chọn lấy hai cây cho mình.

- Vâng ạ!

- Ô, sao anh nói là hai cây thôi mà, sao lại tới ba lận? _ Quốc thắc mắc.

- Anh tính hai cây, cây còn lại để em.

https://thuviensach.vn

Thanh toán xong, cầm ba cây xương rồng trên tay, cô ngắm nghía chúng thật kĩ.

- Cẩn thận với gai nó đó! _ Quốc nhắc nhở.

- Tặng anh nè! _ cô đưa ra trước mặt Quốc một cây xương rồng có hoa màu trắng mà anh thích.

- Cho anh á?

- Cảm ơn anh đã dẫn em đến đây! Em cũng muốn tặng anh thứ gì đó lâu rồi, nhưng không biết anh thích gì, cũng không có cơ hội nữa. Tiện đây, em tặng anh chậu xương rồng bé bé xinh xinh này luôn nhé, hìhì.

- Em đã có lòng thì anh không từ chối, cảm ơn em nhé! _ Quốc vui vẻ nhận lấy cây xương rồng.

- Nô cô chi (không có gì)! Hi…

- Bây giờ tiếp tục cuộc "vi hành nhé?"

- Ô kế! _ cô vui vẻ ngồi ra sau xe Quốc.

…

Hành trình và điểm đến tiếp theo lần lượt là những nơi thường dành cho những cặp đôi hẹn hò, nhưng Quốc đã chọn để đưa cô đi chơi.

Rạp chiếu phim… một bộ phim hài hành động…

Một quán cóc ven đường… món ốc đúng là tuyệt cú mèo khi đi lang thang ngồi lê quán xá thế này.

Khu chợ đêm… với đủ thứ đồ mà cả hai cùng thích thú đi ngắm cho bằng hết, cả những món ăn khuya ở đó nữa.

https://thuviensach.vn

…

- Anh ơi! Em, em mỏi chân lắm lắm luôn rồi ý. _ cô ngồi bệt xuống một gốc cây.

- Sao vậy? Bình thường em đi giỏi lắm mà? _ Quốc ghẹo.

- Cái anh này, mà hôm nay sức của anh tốt hey, đi mãi mà chưa thấy ca thán gì hết.

- Hìhì, đó là chuyện bình thường trong xã hội mà em. _ Quốc nháy mắt với cô.

“Chỉ một mình anh lặng yên ngắm nhìn

Người người sải bước từng đôi trên đường

Bởi vì anh vẫn đợi chờ, bởi vì anh vẫn đợi chờ

Chờ cho em sẽ nhận ra anh là tình yêu của em…”

Điện thoại Quốc rung lên.

Là một số điện thoại lạ gọi đến… phân vân không biết có nên nghe máy hay không.

- Anh nghe điện thoại đi kìa! _ cô nhắc.

- Số lạ.

- Lỡ có việc gì thì sao, anh cứ nghe đi! _ Quốc định cất điện thoại vào túi thì cô nói.

- …Ờ, vậy để anh nghe xem sao.

Cô nở nụ cười đáp lại.

https://thuviensach.vn

- Alô!

- "…"

Quốc tạm dừng cuộc thoại, ra hiệu với cô và ra một góc, cách cô vài mét mới nghe tiếp.

- Tôi đây!

- "…"

- Rốt cuộc thì cuối cùng cô muốn gì đây?

- "…"

- Chắc chứ?

- "…"

- Thôi được, ở yên đó!

Quốc có vẻ không hài lòng vì cuộc điện thoại vừa kết thúc kia.

- Có chuyện gì à anh? _ cô hỏi.

- Ờ… không.

- Chắc chắn là có mà, anh bận thì cứ đi đi! Em tự về được mà.

- Cả quãng đường xa lắc, em tự về là về thế nào? Để anh đưa em về rồi đến đó sau cũng được.

- Đường xa, anh đưa em về thì đến đó trễ hẹn với người ta mất rồi. Không sao mà, anh cứ đi trước đi! Đằng nào em cũng còn muốn đến nhà mấy đứa bạn nữa mà. Cảm ơn anh đã chở em đi chơi cả ngày nghen! Em rất vui! Hì…

https://thuviensach.vn

- Thật là không sao chứ?

- Thật!

- Vậy…

- Thôi được rồi, anh đi đi mà. _ cô đẩy lưng Quốc đi lẹ.

- Vậy gặp em sau nhé!

- Vâng, bye anh!

Lúc Quốc vừa đi khỏi cũng là lúc nụ cười trên môi cô vụt tắt.

- Haizzz… hơn 10h rồi, còn nhà đứa nào để cửa cho mình đến nữa chứ. Haizzz… _ cô thở dài. – Còn cây xương rồng này nữa… A! _ bóng đèn trong đầu cô bỗng bật công tắc.

Cô chạy lại hướng ngược lại, ngược với hướng về nhà mình.

Cô biết rằng, chắc chắn cậu đang ở bệnh viện cùng Yuu. Mua đồ ăn khuya đến đó cho cậu, tận tay tặng cho cậu cụm xương rồng do chính cô chọn này. Cứ nghĩ đến vẻ mặt sung sướng của cậu lúc nhìn thấy cô và cụm xương rồng này mà cô không thể nhịn cười được, cái miệng cứ toét ra cười mãi.

Thực ra, Quốc cũng bỏ trăm công nghìn việc chỉ vì muốn đổi lại nụ cười cho cô. Khi vừa nghe Kì Lâm nói về tình trạng của cô, anh đã rất tức giận và lo lắng. Vì vậy mới có chuyến đi xe đạp đến những nơi làm cô cười nhiều đến thế… Có phải Quốc mãi chỉ có thể quan tâm cô một cách thầm lặng này chăng???

……

__o0o___

https://thuviensach.vn

Bệnh viện…

Cậu mệt mỏi ngồi phịch xuống trước của phòng Yuu.

- Gia Bảo! Sao con ngồi đây? _ đúng lúc đó, Gia Huy dìu bà nội đi tới.

Ngẩng đầu nhìn nội và anh hai rồi cậu dùng chút sức lực vịn vào tường đê đứng dậy, đôi mắt buồn bã.

- Thưa nội! Anh hai! _ cậu thều thào mở lời chào.

- Em sao vậy? Ốm à? _ Gia Huy lo lắng.

- …

- Yuu đâu? Con bé sao rồi? _ nội hỏi.

Biết ăn nói thế nào với nội khi chính cậu đã để lạc mất Yuu đây???

- Con bé sao rồi? Tình trạng đã khá lên chút nào chưa? _ nội hỏi lại.

- Kìa nội! _ Gia Huy.

- Nội đừng suốt ngày lúc nào cũng một Yuu hai Yuu ngàn lần Yuu được không? _ cậu nổi quạu.

- Con chỉ cần nói cho ta biết, con bé thế nào rồi?

- Con không biết, không biết, không biết Yuu thế nào? Không biết Yuu đang ở đâu.

- Nội! _ Gia Huy vội đỡ nội.

- Con… con… Gia Bảo, con vừa nói gì? _ nội mất bình tĩnh.

- …

https://thuviensach.vn

- Yuu… con bé… _ không tin vào đứa cháu của mình nữa, bà tự chống gậy, mở cửa vào phòng Yuu.

bàng hoàng với chiếc giường trống, nội không thể đứng vững nữa, hai mắt tối sầm lại không còn nhìn thấy gì, đôi chân chùng xuống không còn chút sinh khí.

- NỘI! _Gia Huy thất thanh.

Cậu vội chạy vào, nội đã ngã vào vòng tay Gia Huy…

- BÁC SĨ!!! _ cậu gọi lớn.

……ooo

Bà bị đưa vào phòng cách li đặc biệt, bà cứ quỵ rồi lại tỉnh và lại quỵ như cái máy vậy. Không biết, liệu sẽ như thế được mấy lần nữa…?

- Em tìm kĩ chưa? _ Gia Huy kéo cậu ra dãy hành lang, hỏi.

- Kĩ lắm rồi.

- Em không biết con bé đi đâu sao?

- Nếu biết thì em có đứng đây không?

- Em đã báo với ai chưa?

- Bác sĩ.

- Chắc họ cũng đang tìm rồi, không có thời gian nhiều đâu, nếu Yuu được ai đó đưa đi thì còn đỡ, nếu không thì với tình trạng sức khỏe của con bé sẽ không ổn đâu em! _ Gia Huy nói.

- Em biết!

https://thuviensach.vn

- Vậy anh với em chia nhau ra tìm nhé!

- Nhưng còn nội?

- Anh đã gọi cho anh chị quản gia rồi, lát nữa một trong hai người sẽ đến đây liền, em đừng lo!

- Uhm! _ cậu gật đầu đồng ý rồi hai anh em mỗi người tìm một ngả.

- Yuu à! Yuu! _ cậu vừa đi vừa gọi tên cô bé.

…

- Yuu! Yuu ơi! _ Gia Huy.

……ooo

Gần như đã lật tung cả bệnh viện lên, cả cậu, Gia Huy và một số người của anh cũng lao vào công cuộc tìm kiếm nhưng vẫn chưa có một tin tức nào được tìm thấy.

Cậu bất lực ngồi xuống bậc cầu thang dưới chân mình…

- Yuu! Rốt cuộc thì em đang trốn ở đâu?

- Haizzz… sao con nhỏ đó cứng đầu vậy không biết. _ người 1.

- Uhm! Nói mãi mà cứ trơ ra như người từ trên trời rớt xuống ý. _ người 2.

- Thôi, mình xuống báo cho ông bà bác sĩ nào rồi để họ tự tìm thân nhân cho nó cũng được. _ người 1.

- Ờ, cũng may là con bé đó…

- Thím vừa nói gì ạ? _ cậu bóp chặt tay người phụ nữ.

https://thuviensach.vn

- … _ người phụ nữ hốt hoảng vì hành động của cậu, không nói được tiếng nào.

- Cậu cậu… cái cậu này, câu định giở trò gì gì đó hả? _ người bên cạnh cũng hốt hoảng không kém.

- Tôi hỏi thím vừa nói gì? _ cậu gằn lên.

- Nói… nói nói là nói gì chứ?

- "Con nhỏ"? _ cậu nhắc lại cụt lủn câu nói của người phụ nữ.

- Nó, nó…

- Ở đâu? _ cậu quát.

- Trên trên… _ người phụ nữ ú ớ, chỉ biết chỉ chỏ lên phía trên đầu mình.

- Xin lỗi! Cảm ơn! _ câu nói vội rồi chạy thật nhanh lên tầng trên, một bước nhảy của cậu leo được bốn nấc thang.

Hai người phụ nữ kia vẫn chưa khỏi hoảng hồn.

- Chị không sao chứ?

- Ực… hộc hộc… "lắc lắc đầu"

- Đúng là tên vũ phu mà, con cái nhà ai mà mất nết vậy không biết.

……ooo

Quốc đang đến chỗ ai kia…?

Cô đang đến chỗ cậu…?

Cậu đang đến chỗ…?

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Cậu chạy thật nhanh, lên hết tầng này đến tầng kia theo lượt cầu thang nhưng vẫn không thấy bóng dáng một cô gái mà cậu đang tìm.

"Cạch" _ cánh cửa cuối cùng nối các tầng cậu cũng đã mở ra.

Đã là sân thượng rồi, nhưng sao Yuu vẫn không thấy đâu…

- Hộc hộc… _ cậu thở hổn hển.

Chạy vòng vòng khắp sân thượng nhưng không thấy ai, đưa mắt nhìn xung quanh chỉ toàn nghe tiếng gió rít và khoảng không im lặng.

- Không phải em thật sao? _ cậu thất vọng.

Thất thểu định bỏ về thì… kia – trong một góc khuất nhỏ sau một chậu cây kiểng. Một đôi chân trần ở đó…cậu tiến gần lại. Càng tiến lại gần, cậu càng thấy rõ "hiện tượng" ấy thế nào? Đồng phục bệnh viện, mái tóc dài… là con gái. Dáng người mảnh khảnh, gục đầu vào tường và ngủ say sưa …

- Ực… _ cậu nuốt khan, ngồi xuống, vén mái tóc cô gái lên…cậu không tin nổi vào mắt mình đây là sự thật.

Yuu…là Yuu

- Yuu! Yuu à!… Là em phải không? _ giọng cậu run run. – Em tỉnh lại nhìn anh đi Yuu à! Yuu! _ cậu lay vai Yuu thật mạnh.

Yuu dụi dụi mắt và từ từ mở đôi mi…

https://thuviensach.vn

Yuu nhìn cậu…chỉ nhìn, ánh mắt vô hồn lạnh toát, đến phản xạ tự nhiên Yuu cũng không có.

- Đúng là em thật rồi. Em bỏ đi đâu vậy hả? Em có biết anh đã tìm em khổ sở thế nào, lo lắng cho em thế nào không? _ cậu trách.

- …

- Thôi, tìm được em là may mắn rồi. Mình xuống thôi, trên này gió lạnh lắm. _ cậu nói rồi đỡ Yuu dậy.

Nhưng Yuu không chịu đứng mà bám chặt vào chậu cây kiểng cạnh đó.

- Em…em sao vậy?… Em không nhận ra anh sao?… Anh đây! Gia Bảo đây! _ cậu nhắc cho Yuu biết về sự có mặt của mình trong khi Yuu vẫn đang nhìn cậu.

- …

- Em sao vậy? Em… em không nhớ anh sao? _ cậu nghi ngờ về tình trạng của Yuu.

“Chớp chớp” _ Yuu nhìn lại cậu thật kĩ, như ngờ ngợ ra được điều gì đó trong bộ não đã lâu không hoạt động, Yuu nhếch môi:

- Bảo…

- Phải rồi! _ cậu nở nụ cười tươi. – Bảo, là anh!

- …

- Chắc em đang lạnh, lại mới tỉnh lại nên sức khỏe vẫn chưa ổn định. Để anh đưa em về phòng nhé!

Bây giờ thì Yuu đã chịu nghe lời để cậu đưa về phòng.

https://thuviensach.vn

…

___o0o___

- Híhí… có khi nào vui quá đến độ nhảy lên không nhỉ? _ cô hí hửng đi từ cổng bệnh viện vào…

___o0o___

“Tinh” _ tiếng báo có thang máy.

Cậu ấn mở và bước vào trước, Yuu nhìn quanh thang máy một lượt rồi thụt lùi lại vài bước.

- Em sao vậy? Vào đây với anh nào! _ cậu đưa tay ra.

Nhìn bàn tay cậu đang chìa ra rồi Yuu lắc đầu lia lịa.

- Haizzz… _ cậu đành bước ra trở lại để đưa Yuu vào thang máy.

Nhưng Yuu níu tay lại, không chịu đi.

- Em không thích thang máy à? _ cậu hỏi.

Gật gật

- Vậy… à, hay anh dẫn em xuống thang bộ nhé?

Yuu nhìn cậu, có vẻ đang tự thắc mắc “thang bộ” là gì? Nhưng tiếc rằng cô bé không thể mở lời để nói lên suy nghĩ của mình.

Cậu đành tự quyết, cầm lấy tay Yuu, cậu dắt cô bé đến đứng trước dãy caùa thang với mấy chục bậc.

Yuu nhìn xuống dãy bậc thang rồi nuốt khan, có lẽ là đang sợ.

https://thuviensach.vn

- Đi thôi! _ cậu kéo tay Yuu đi.

Yuu níu tay cậu lại, không chịu đi.

Nhìn ánh mắt có chút sợ hãi của Yuu, cậu như bất lực, không hiểu Yuu đang gặp vấn đề gì nữa.

- Vậy… để anh cõng em xuống nhé? _ cậu hỏi.

Không biết có hiểu được lời cậu đang nói gì không. Yuu chỉ nghiêng nhẹ đầu, nhìn cậu, chun chun mũi lại.

Cầm hai tay Yuu đặt lên vai, hạ thấp xuống để Yuu lên lưng mình. Chuẩn bị bước xuống nấc thang đầu tiên…Yuu sợ quá nhắm nghiền mắt lại, bám chặt lấy cổ cậu, bấu áo cậu làm nó nhăn nheo cả.

- Đừng sợ! Có anh đây mà. _ cậu nở nụ cười dỗ dành.

Yuu không những không nghe lời mà còn xiết chặt tay mình hơn làm cậu muốn nghẹt thở.

Một bậc…

Hai bậc……

Cứ xuống một nấc thang, Yuu càng nắm chặt áo cậu…

Ba nấc……

Đã qua nhiều bậc thang, Yuu đã bắt đầu nới dần tay mình, đôi mi bớt căng hơn… Dường như Yuu đã nhận ra sự an toàn khi trên lưng cậu.

Một đường cong hoàn mĩ lộ ra trên môi Yuu, vòng tay Yuu vẫn chặt, nhưng không còn cứng nhắc như nãy mà thay vào đó là chiếc ôm cổ, tựa đầu của sự hạnh phúc, vui sướng.

https://thuviensach.vn

- Em thấy đó, đâu có gì phải sợ đúng không nào? _ cậu dịu dàng.

Thêm một nụ cười tươi hơn, Yuu khẽ gật gật đầu trên lưng cậu.

Cậu cũng cười, nhưng sau nụ cười ấy…có ai nhận ra được nỗi niềm gì sau nụ cười kia không???

Rồi đây… trách nhiệm của cậu sẽ nhân lên rất nhiều lần, cậu biết phải làm gì với tình trạng của Yuu như bây giờ? Sẽ để trọn chữ tình hay…sẽ để vẹn chữ nghĩa???

___o0o___

"Tinh" _ tiếng báo có thang máy.

Cô ấn mở cửa thang máy rồi bước vào, trên môi vẫn giữ nụ cười mơ về một giây phút mong chờ nào đó. Tay cầm túi đồ ăn cứ đưa lên, nhìn và cười rồi lại thả xuống đến chóng mặt.

- Hít hàaaaa… sắp được ăn khuya rầu. _ cô lại cười hí lên.

"Tinh" _ tiếng báo của thang máy đã đến nơi…

1 giây… 2 giây… 3 giây…

*…Không phải cậu đúng không???*_ cô tự nhủ.

Trước thang máy, một người với gương mặt thân thương đang cõng trên lưng một cô gái khác mà không phải là mình, cô gái nở nụ cười mãn nguyện, đôi chân nhịp nhịp như rất thích thú. Tấm lưng đó ai đã từng nói là tặng cô…bây giờ có còn không??? Không! Nó đã bị đem đi san sẻ mất rồi.

Trần Na Na! Mày đang nghĩ gì vậy hả? Cậu ấy chỉ coi Yuu là em gái thôi mà, anh trai cõng em gái là chuyện rất bình thường trong xã hội, mày thật là… _ cô tự tưng vào đầu mình.

https://thuviensach.vn

Nhưng có chút gì đó của sự lo sợ đang dần lấn át cô, cô không dám tiến gần đến cậu, không giám mở miệng gọi cậu, thậm chí còn không giám thở mạnh. Chỉ giám nhẹ bước theo sau cậu và Yuu.

…

- Đã đến nơi rồi, hạ cánh nào! _ cậu nói.

Yuu nở nụ cười "trẻ thơ" nhìn cậu.

Cô vẫn dõi theo hai người, nhưng chỉ đứng ngoài cửa lặng nhìn.

- Em ngồi đây để anh đi báo cho anh Gia Huy để anh ấy khỏi lo lắng đã nhé! _ cậu ân cần.

Yuu nhíu mày… nghiêng đầu qua rồi lại nghiêng đầu lại…

- Em còn nhớ anh Gia Huy chứ?

- …

- Là anh trai anh đó, em vẫn nhớ mà, đúng không?

- …

- Thôi, để đó nhớ sau cũng được. Anh đi đã nhé!

Cậu quay ra cửa để gọi điện thoại cho Gia Huy…

- Em sao vậy? _ cậu vừa quay đi thì tay Yuu đã bấu chặt lấy vạt áo cậu không cho đi.

Ánh mắt Yuu bỗng nhiên nói lên rằng, cô bé đang sợ hãi, hành động quýnh quáng, nép mình vào cậu đã nói rõ hơn điều ấy.

- Anh chỉ ra ngoài gọi điện cho anh Huy thôi mà.

https://thuviensach.vn

Yuu lắc đầu nguầy nguậy.

- Em thấy đó, anh đâu có điện thoại trong túi đâu, anh phải ra gọi bằng điện thoại của bệnh viện chứ.

Yuu vẫn lắc đầu, bất chợt lao vào ôm chặt lấy eo cậu khiến cậu không kịp phản kháng.

- Yuu à, em sao vậy? Em nói anh nghe, em đau ở đâu?

Lắc lắc lắc…

- Thôi được rồi, em làm anh khó thở đó. _ cậu nói.

Yuu như chiếc máy, ngẩng lên nhìn mặt cậu rồi nới dần tay mình, nhưng không buông hẳn.

- Anh biết rồi, anh sẽ không đi đâu hết được chưa nào?

Yuu dần thoát khỏi sự sợ hãi, trên môi lại nhẹ lộ ra một đường cong.

- Anh hứa sẽ không đi đâu hết, anh chỉ ở đây, với em, chịu không? _ vén những sợi tóc đang che mắt Yuu, cậu dịu dàng nói.

Yuu đỏ mặt, cười – nụ cười của cô gái mới lớn, sự thẹn thùng của cái đỏ mặt kia đã nói quá rõ Yuu đối với cậu thế nào, dù cho tình trạng cô bé đang bất bình thường.

Yuu lại ôm chầm lấy cậu, chiếc ôm lần này còn chặt hơn lúc nãy… Cậu cũng cười và nhẹ vuốt mái tóc Yuu…

- Chắc em đang đói, để anh chải tóc, lấy đồ mới cho em rồi sẽ dắt em đi ăn nhé?

Gật gật gật

https://thuviensach.vn

…

Cái bặm môi thật chặt, cái gồng mình nắm chặt tay, cái cảm xúc mang tên ghen tuông đúng chất… Cô cầm chậu xương rồng nhỏ trong tay, bóp chặt, bóp chặt nó… Khóe mi cô đọng lại một bọng nước nhỏ, chỉ trực rơi xuống chỉ cần một cái chớp mi nhẹ hay đơn giản là cơn gió nhẹ lướt qua.

- Na Na phải không? _ tiếng Gia Huy.

Tiếng gọi thình lình mang tên cô của Gia Huy đã làm cô gái nhỏ ấy giật mình, bọng nước trên khóe mi cô đã tuôn xuống. Cô giật mình nên đã quay lại ngay mà chưa kịp chỉnh trang lại hình tượng, giọt nước mắt đang lăn dài trên má, nó nóng hổi…

- … _ Gia Huy mất vài giây để chắc rằng đúng là cô. – Em… em khóc à? _ anh lúng túng.

- Em chào anh!… Hờ, tại lúc nãy vừa có mấy hạt bụi từ trên trần rớt xuống trúng mắt em nên nước mắt cứ giàn ra thôi anh ạ.

- Mà… em đến sao không vào mà còn đứng đây?

- Em…em… À, em mới tới nên chưa kịp vào, hì. _ cô cười trừ, mặt đỏ ửng lên cả.

Gia Huy nhíu mày trước bộ dạng như gà mắc tóc của cô, anh như nghi ngờ điều cô vừa nói.

- Em đến gặp Gia Bảo à?

- … Vầng.

- Em chưa gặp được nó đúng không?

- … Dạ… _ cô cụp mi xuống, lắc đầu nhẹ.

https://thuviensach.vn

- Haizzzzzz… _ anh thở dài thượt.

- Sao vậy anh?

- Yuu bỗng mất tích, không biết con bé bỏ đi đâu hay ai đã đưa Yuu đi nữa. Chắc Gia Bảo đang kiếm con bé nên em không gặp được là phải.

- Nhưng… *Yuu đang trong đó vui vẻ với ai kia mà, anh Huy cũng muốn ủng hộ hai người họ sao?…* _ cô đang định phản bác lại ý kiến của Gia Huy thì chựng lại, tự suy diễn trong đầu mình.

- Sao em?

- Dạ?… À không, không có gì.

- Hay em vào trong đợi nó chút, để anh đi kiếm nó, hai đứa lâu lắm chưa gặp nhau đúng không?

- Dạ, mà thôi anh ạ. Anh để cậu ấy thoải mái đi, em vừa nhớ là có việc phải làm gấp, em đi trước nhé! Lúc khác em đến.

- Ờ, thế cũng được. Em về cẩn thận nhé!

- Vầng!

Nhìn cô, Gia Huy có linh cảm cô đang che đậy thứ gì đó với anh.

- Mà anh này, anh đưa cho Gia Bảo cái này giúp em được không ạ? _ vừa đi được vài bước thì cô vội chạy quay lại chỗ Gia Huy, anh vẫn đang đứng ở đó.

- O… _ đưa tay lên định nhận túi có đồ ăn khuya của cô và nhận lời thì cô lại rụt tay lại.

https://thuviensach.vn

- Mà thôi, không cần đâu anh ạ, cảm ơn anh! Em về, chào anh! _ cô nói một hơi, không chừa phần thời gian nào cho Gia Huy có cơ hội để thắc mắc.

Nói rồi cô quay lưng chạy đi một mạch.

Gia Huy lắc đầu, bó não, không hiểu những lời nói lẫn hành động của cô có nghĩa lí gì?

- Có phải trời nóng quá nên … không? _ Gia Huy đành đổ tội cho thời tiết.

Rời khỏi đó rồi nước mắt cô mới bắt đầu lã chã. Cô hờ hững đi trên phố, cơn gió thoảng qua thổi tung mái tóc cô rối vào nhau như tâm trạng rối bời, khó nhọc ai đang mang…

___o0o___

Đợi cô đi hẳn, Gia Huy mở cửa vào phòng Yuu với ý định đợi cậu.

Anh không tin nổi vào những gì mắt mình đang thấy, mới cách đây vài giờ, Yuu đang bất động trên giường. Còn bây giờ… đã là một cô gái ngồi kia mỉm cười thật tươi, không có gì cho thấy rằng cô bé đang là một bệnh nhân.

- Anh hai! _ đang loay thì thấy Gia Huy đến, cậu reo lên.

Yuu thấy có “người lạ” đến nên vội bật xuống giường, nhanh như cắt chạy đến núp sau lưng cậu, nét mặt sợ hãi.

- Em sao vậy? _ cậu lo lắng.

Yuu càng nép sát vào người cậu.

https://thuviensach.vn

Gia Huy đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, có chuyện gì đang xảy ra với Yuu vậy? Anh nhìn sang cậu, ý muốn hỏi.

Chỉ nhận được cái lắc nhẹ đầu của cậu thay cho câu trả lời.

- Em không nhận ra anh ấy à? _ cậu quay lại hỏi Yuu.

Yuu càng sợ hãi hơn nữa, cứ nép sát mình vào cậu.

- Anh Gia Huy đó, anh vừa nói với em rồi mà. Anh ấy là người tốt, rất tốt, không có gì phải sợ hết, em ra đây đi! _ cậu kéo tay Yuu ra.

Yuu giật phăng tay cậu ra, ném gối lẫn đồ đạc vào người Gia Huy tới tấp.

- Anh hai, anh ra ngoài trước đi! _ cậu nói rồi nhào vô ôm Yuu giữ chặt để ngăn lại hành động quá khích của cô bé. – Yuu à, em dừng lại đi! Tỉnh lại đi em à! _ cậu lay mạnh vai Yuu, hét lớn vào mặt cô bé.

Yuu khóc, khóc một cách ngon lành, nhưng không thút thít thành tiếng được, chỉ khóc, lệ rơi, tiếng thở hổn hển…

Cậu không cầm lòng được trước Yuu khi nhìn thấy cô bé đau đớn, năng lực duy nhất mà cậu có lúc này là hơi ấm, một chiếc ôm thay cậu truyền hơi ấm đó trái tim cô bé, khiến nó ấm lòng…

Tiếng thở gấp không còn, vai Yuu đã bớt run rẩy…

Yuu nhanh chóng xua đi cơn “thịnh nộ”, thiếp đi trên vai cậu…

Cậu bế Yuu đặt lên giường, nhặt chiếc gối đang dưới đất kia lên cho Yuu gối đầu, kéo mền đắp lại cho cô. Đứng cạnh giường nhìn lại gương mặt Yuu khi ngủ, khác hoàn toàn so với trước kia và bây giờ. Vẫn thế đấy thôi, nhưng khi tỉnh dậy, Yuu như biến thành con người khác.

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 52

“Cạch”

Cậu mở cửa, Gia Huy đang ngồi ở băng ghế chờ liền đứng dậy, chạy lại rối rít:

- Có chuyện gì với con bé sao Gia Bảo?

Cậu ngậm ngùi, cụp đôi mi, vẫn cái lắc đầu nhẹ thay cho câu trả lời.

Cậu ngồi xuống ghế, chống tay lên hai đầu gối vẻ thiểu não.

Gia Huy cũng ngồi xuống cạnh cậu, không biết nói gì ngoài tiếng thở dài.

- Đành đợi kết quả kiểm tra vậy. _ Gia Huy.

- …

- Mà Gia Bảo!

- …Dạ?

- Lúc nãy… Na…

- Na sao anh?

- Na có đến đây.

- … Vậy sao em không gặp?

https://thuviensach.vn

- Anh tới thì thấy Na Na đang đứng ở ngoài, anh nói vào trong nhưng em ấy nói có việc gấp cần làm nên đi trước rồi.

- Lâu chưa anh? _ cậu đứng phắt dậy.

- Cũng mới…

Chưa để Gia Huy nói hết câu, cậu đã chạy vụt đi…

___o0o___

Ôm chặt cây xương rồng bé nhỏ vào lòng như đang bóp chặt tình yêu nhỏ bé của hai người, cầm túi cơm hộp thất thểu đi trong đêm, cô như người mất hồn.

…

“Tít tít” _ một tiếng động cơ xe máy đỗ phịch cạnh cô kèm theo tiếng còi xe.

Cô không bận tâm, hồn phách vẫn đang treo ngược trên ngọn cây.

“Tít tít tít” _ tiếng còi xe lại vang lên.

Không có phản ứng gì…

Hắn bất lực, đành chống xe xuống rồi chạy đến cô.

- Này cô bé! _ hắn kéo tay cô lại.

- …

- … _ hắn lúng túng, nghẹn lời, không biết nên làm gì? Nói gì cho phải.

Cô đang khóc, có phải đang khóc không? Hai hàng lệ nóng hổi đang rơi lã chã kia… phải rồi, là khóc đó.

https://thuviensach.vn

- Em… _ hắn lấp lửng, tay chân quờ quạng, muốn lau nước mắt cho cô nhưng rồi… khi đưa tay lên lại không giám chạm đến giọt nước nóng hổi với đôi má ấy…

- Hức… _ cô nấc lên nghẹn ngào rồi cố thu lại dòng nước ấy, không cho phép nó rơi nữa.

Cô đưa tay quệt nước mắt. Hắn chỉ giám đứng nhìn.

- Hờ, ơoo… _ hắn gãi đầu. – Ờ, để anh đưa em đi hóng mát nhé? _ hắn cười tươi.

Cô không trả lời, ánh mắt mất hồn.

Hắn không còn cách khác ngoài việc kéo tuột cô lên xe mình. Đội mũ bảo hiểm cho cô để cô ngồi ra sau xe mình. Hắn cũng đội mũ, ngồi lên cầm tay lái và vặn ga, lên số. Chiếc xe chở hai người bon bon giữa phố đêm…

……ooo

___o0o___

Trường học

Sân thượng…

- 30 phút, anh trễ của tôi 30 phút. _ Gia Linh hằn học.

- Tôi có việc. _ Quốc trả lời.

- Anh biết tôi ghét chờ đợi, ghét phải chờ ai đó mà. Đừng viện bất cứ lí do nào khi đã trễ hẹn.

Anh nghiêm ánh mắt nhìn Gia Linh.

Gia Linh thở hắt ra rồi ngước cổ nhìn lên bầu trời…

https://thuviensach.vn

- …Tôi xin lỗi! _ Gia Linh nhỏ giọng.

- Tôi đã đến, theo ý cô.

- Anh đang mất dần kiên nhẫn đó, kiểm soát lại nó đi!

- Điều đó còn tùy thuộc vào điều gì làm tôi phải kiên nhẫn nữa.

- … _ Gia Linh thôi nhìn bầu trời, quay qua nhìn thẳng vào mắt Quốc. Ít ai có "dũng cảm" nhìn sâu vào mắt anh, Gia Linh là một trong số ít đó.

- Anh muốn nghe không?

- Câu hỏi thừa thãi đó.

- Hư… _ Gia Linh cười khảy. – Tôi muốn anh làm một việc giúp tôi!

- Cô nghĩ tôi đồng ý?

- Việc này tôi nghĩ anh còn phấn khởi hơn tôi nhiều.

- … _ anh suy nghĩ, không trả lời.

- Tin tôi đi! Anh sẽ không phải hối hận đâu.

- Tôi chỉ cần điều tôi muốn!

- Nếu tôi nói… việc này liên quan đến điều anh muốn thì sao?

- …

- Anh không thích thì thôi vậy. _ Gia Linh toan bước đi.

- … Cô vẫn chưa nghe tôi trả lời.

Gia Linh dừng bước…

https://thuviensach.vn

Có lẽ cánh gà sẽ lại kéo lên lần nữa để mở màn cho một vở diễn tiếp theo…

___o0o___

Bờ sông Sài thành…

Người câu cá, ánh đèn lập lòe, những đôi tình nhân đang trao yêu thương kia càng làm cho nỗi đau cô dâng lên.

Hắn dừng xe, tắt máy và gỡ mũ bảo hiểm ra. Cô vẫn đứng đấy, như người mất hồn. Đưa tay định gỡ mũ giúp cô nhưng cô đã đội mũ bảo hiểm và đứng cạnh dòng sông, tay vẫn cầm chặt cây xương rồng và túi cơm hộp.

- Hít hàaa… hôm nay trời đẹp quá, nhiều sao ghê, đếm không xuể luôn, hề. _ hắn gợi chuyện.

Cô nhích nhẹ đầu, ngẩn lên nhìn bầu trời đêm một chút…

Buồn hiu… bầu trời vắng không một ánh sao, không những thế còn tối đen như mực. Hắn ngượng chín mặt, gãi đầu gãi tai. Chỉ vì cái tội không chịu xác nhận trước những gì mình nói.

- Ờ hờ… hờ, 1… 2 …hết rồi, hề, sao hết mất rồi. Nó, nó, chắc nó ngủ hết rồi, khuya quá nên nó buồn ngủ quá đi ngủ hết đây mà, hờ. (anh Tiểu Phong nói như kiểu dỗ con nít wá)

Cô vẫn không phản ứng.

- Hít…ùuuu… _ hắn lấy can đảm và vẻ nghiêm túc và ra vẻ hiểu chuyện hết sức.

“Phập phập” _ hắn vỗ lên vai mình…

“Phập phập” _ hắn vỗ thêm lần nữa.

https://thuviensach.vn

- Cho mượn nè. _ hắn nói cụt ngủn.

Cô nhìn qua vai hắn…không nói gì.

- Thà khóc một lần rồi thôi, khóc là một hình thức cho đi nước mắt và để lấy lại nụ cười. Làm ơn khóc đi rồi cho tôi xin nụ cười của em! _ hắn nói một hơi.

Hình như hắn vừa nổi nóng với cô…

- Anh, anh xin lỗi! Tại… tại, ahsssss _ hắn vò đầu bứt tóc.

- Hức… hức… _ cô bắt đầu bật tiếng nấc.

"Thịch… thịch thịch" _ cô vô cớ đánh vào người hắn thình thịch.

Đau nhưng cố gắng chịu đựng, hắn bặm chặt môi.

Điều duy nhất cô cần bây giờ có lẽ là sự im lặng bên cạnh mình. Hắn hiểu, hắn để cô làm gì tùy ý, hắn tạm thời giao quyền "sử dụng" thân thể của mình cho cô.

Như một bao cát, cô liên tục đấm vào ngực hắn…

Khi đã kiệt sức, cú đấm thưa dần, nhẹ dần rồi thôi hẳn. Cô bước thêm một bước, gục đầu vào ngực hắn, cô nức nở, hai tay buông thõng… Hắn vòng tay ra sau cô, định vỗ về cô, nhưng lí trí của hắn không cho phép hắn làm thế.

Phong! Mày đã quên vì sao mày đến đây sao? Mày đã quên mối thù còn đó sao? Chỉ vì con nhỏ này sao???… Không!… Không!!!… _ hắn tự dặn lòng.

……o

https://thuviensach.vn

Gió rít qua nơi ấy, trời đêm bắt đầu có hơi lạnh… cô đưa tay xoa xoa cánh tay mình cho nó ấm lên vì hơi lạnh. Hắn thấy thế liền cởi áo khoác và quàng hờ qua vai cho cô.

- Không cần. _ cô né tránh.

- Đừng có bướng! _ hắn nói rồi vẫn khoác áo lên vai cho cô.

Bây giờ hắn mới thấy hộp cơm trong tay cô.

- Ây ya… sao tự nhiên bụng mình lại đánh trống dữ dội vậy ta? _ hắn xoa bụng, mắt liếc liếc qua lén nhìn thái độ của cô.

Tiếc thay, kế hoạch của hắn đã bị phá sản hoàn toàn, cô vẫn không phản ứng.

- E hèm… _ hắn tự thấy mình hơi lố.

Thôi thì… tự túc là hạnh phúc ngàn thu, hắn nhoài người qua, lấy hộp cơm từ tay cô.

- Cơm hộp phải không? Cho anh nhé!

Hắn chưa lấy được thì cô đã giật hộp cơm dấu ra sau lưng, mắt nghiêm nghị nhìn hắn.

- Em cầm hộp cơm mà không ăn, em không đói à? Còn anh thì đang đói meo đây, chắc cơm đó nãy giờ cũng nguội lạnh cả rồi đó. Em không ăn thôi để anh ăn giúp cho, hạt cơm cứng lại em ăn cũng không tốt cho răng lợi đâu, nhai mất sức lắm. Để răng anh tốt, anh xử gọn nó cho!

Quả là một lời “dụ dỗ” khó tưởng. Nhưng hình như lại có hiệu lực với con người có tâm hồn treo ngược ngọn cây kia, cô đưa hộp cơm ra trước mặt, nhìn nó… rồi giơ ra, đưa cho Phong.

https://thuviensach.vn

- Hihi, yêu quá cơ! _ hắn mừng như một đứa trẻ thơ.

…

Sau khi xử gọn hộp cơm, hắn lại xoa bụng lần hai cho cơm nhanh tiêu hóa.

- Ui no quá đi mất!

Cô vẫn giữ khư khư vây xương rồng, nhìn ra xa xăm.

- Của em à? _ hắn hỏi.

Cô liếc nhẹ qua hắn.

- Cây xương rồng đó, của em à? _ hắn hất mặt về cây xương rồng kia.

Cô nhìn hắn rồi nhìn lại cây xương rồng trong tay mình…

- Nó có vẻ quan trọng và quý giá đối với em nhỉ? _ hắn nói tỉnh bơ.

- …

- Em thích hoa xương rồng à?

- … Uhm! _ cuối cùng cô cũng chịu phản ứng.

Nếu cô vẫn bất động có lẽ hắn sẽ sớm bỏ cuộc mà đưa cô về nhà mất.

- Em đang định đi đâu vậy? Lang thang giữa đêm ngoài phố thế em không sợ sao?

- Không biết.

- “Không biết”?

https://thuviensach.vn

- Uhm!

- Mà… sao em lại thích hoa xương rồng?

- …Anh thích nó không?

- Anh á?

- …

- Uhm, có!

- Tại sao?

- Ờ thì… thì…

- Anh thấy con gái thường thích những loài hoa đẹp và thơm nữa, chứ… gai góc như xương rồng này thì…

- Thì đã thấy rồi đấy thôi.

- Hì, uhm, giờ thấy nè.

- Nè. _ cô chìa cây xương rồng ra trước mặt hắn.

- Cho anh à?

- Thôi vậy. _ cô rụt tay lại.

- Ơ khoan! Có, có chứ. _ hắn vội chộp lấy.

- Cảm ơn! _ cô nói không đầu không đuôi.

“Chớp chớp”

- Vì cái gì?

https://thuviensach.vn

- “Khóc là một hình thức cho đi nước mắt và để lấy lại nụ cười.” _ cô nhắc lại nguyên văn lời hắn nói.

- À… uhm, hì. Mà em định cảm ơn suông thế thôi á?

- Tôi trả ơn anh sòng phẳng rồi đấy chứ.

- Ơ, đâu?

- Chả phải anh vừa nhận nó đấy sao?

Hắn nhìn lại cây xương rồng nhỏ nhắn trong tay mình.

- Chỉ có cái cây nhỏ xíu này thôi á?

- Bé bé xinh xinh vừa đủ xài.

- Ô hô, em đã về trạng thái bình thường rồi nè! _ hắn mừng ra mặt.

Cô đứng dậy, phủi quần rồi đi trước.

- Ơ, còn anh. Đợi anh đã! _ hắn vội vã chạy theo.

……ooo

Có lẽ từ giờ hai nhân vật chính của chúng ta phải học thật nhiều về cách cười ra mặt và khóc trong lặng lẽ. Quãng đường còn dài, vạch đích vẫn chưa xuất hiện, nó còn xa không? Tùy vào ai đó cảm nhận là xa hay gần…

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Canh ba(3h sáng)…

“Yêu một ai là khi từ trong nghĩ suy là bao đợi mong

Đời em đã vui hơn xưa vì ta đã gần bên nhau

Love me, love me (à ha) kiss me, kiss me (moahh)…”

Điện thoại cô đổ chuông…

Số điện thoại kèm theo tên cậu hiện lên trước màn hình điện thoại đang sáng. Cô cầm lên xem rồi ghìm chặt nó trong tay. Cô không biết mình phải nói gì khi bắt máy vào lúc này? Hiện, cô đang rất rối bời, ngay cả bản thân cô, cô cũng không biết nói gì với chính mình cho qua huống chi là nói với cậu.

“Yêu một ai là khi từ trong nghĩ suy là bao đợi mong

Đời em đã vui hơn xưa vì ta đã gần bên nhau…”

Điện thoại đổ chuông lần hai.

Và cô quyết định bắt máy.

- …Alo!

- “Na à? Tớ, Gia Bảo nè.”

https://thuviensach.vn

- Tớ biết.

- “Vậy sao cậu không bắt máy? Hay cậu đang bận?”

- Không.

- “… Ờ, mà đã khuya rồi, chắc cậu đang ngủ. Tớ xin lỗi!”

- Cậu gọi cho tớ có gì không?

- “…” _ cậu im lặng.

- … _ cô cũng im lặng, cô đang mong chờ một lời nào đó từ cậu hơn là sự im lặng này.

- “… Yuu…”_ cậu lấp lửng.

- Yuu tỉnh rồi phải không?

- “Sao cậu biết?”

- Ưmmm tớ đoán.

- “Uhm!”

- Cậu vui chứ?

- “Sao cậu lại hỏi vậy?”

- Tớ sẽ đến thăm Yuu sau.

- “…Tối nay cậu có đi chơi hay làm gì không?”

- Đi chơi? _ cô nhắc lại lời cậu.

- “…”

https://thuviensach.vn

- Với ai?

- "…"

- Mà thôi, cậu lo cho Yuu đi! Cô ấy mới tỉnh lại sau một thời gian dài hôn mê, bây giờ cô ấy cần cậu hơn tớ đó.

- "…"

- Oáp… tớ buồn ngủ rồi, bye cậu! _ cô vờ ngáp dài và vội cúp máy.

Cuộc nói chuyện tẻ nhạt, không ăn khớp với nhau câu nào. Vì mỗi người đang tự theo đuổi một lỗi suy nghĩ của riêng mình.

___o0o___

- Cậu… dối tớ. _ cậu buồn bã, chút thất vọng.

Lúc nãy, khi chạy ra khỏi bệnh viện để đuổi theo cô, vô tình cậu đã thấy cô ngồi lên xe hắn, để hắn chở đi trong đêm…chỉ hai người-cô và hắn.

___o0o___

- Cậu… tránh né tớ. _ cô cũng buồn không kém cậu.

Cậu không trả lời những câu hỏi của cô khiến cô thấy cậu như đang né tránh mình.

…

___o0o___

Sáng hôm sau…

Tu viện Maria,

https://thuviensach.vn

Cô lê thân tàn ma dại đến tìm Kì Lâm thăm nó.

Hai vai trùng xuống, toàn thân rũ rượi, đôi mắt vật vờ thâm quầng, tóc cũng không thèm cột gọn gàng lại… chỉ biết cắm mặt xuống đất đi.

- Xin lỗi chị có cần tôi giúp gì không? _ giọng lanh lảnh của Kì Lâm.

Nghe tiếng nó, cô chựng lại rồi từ từ ngước mặt lên nhìn.

- Ôi Chúa tôi! _ Kì Lâm giật thót lên như gặp ma.

Không nói quá nhưng lúc này, thực sự nhìn cô rất "chán đời".

"Chớp chớp" _ Kì Lâm không tin được nhỏ bạn thân nó – Trần Na Na "xì tai" bây giờ lại trở nên "tai xì" thế này.

- Ực _ Kì Lâm nuốt khan. – Có chuyện gì mà trông mày… vậy bé Na? _ Kì Lâm nói lấp lửng rồi đến lay nhẹ vai cô lo lắng.

- … hức hức… huhuhuhu… _ bỗng cô bật khóc. Cô ôm chầm lấy Kì Lâm và khóc trên vai nó.

Tối qua khi khóc trước mặt hắn xong, cô đã định sẽ không khóc nữa, nhưng không hiểu sao khi đứng trước Kì Lâm cô lại không kềm được lòng. Chợt ước nguyện bị tắc tuyến lệ trở lại cuộn lên trong cô, nếu thế cô sẽ không phải khóc, nước mắt cũng sẽ không thể rơi, cô cũng không trở nên yếu đuối-ít nhất là trước mặt ai đó.

Kì Lâm sững người trước hành động của cô, từ lúc quen nhau tới giờ, cô chưa bao giờ thế này với nó cả. Như vậy có nghĩa là cô đang rất "đau", hiểu thế nên Kì Lâm cũng không hỏi nhiều mà cũng ôm lấy cô, vuốt lưng và vỗ về cô như một người chị yêu hiểu biết và rộng lượng.

- Tao không biết mày buồn chuyện gì… nhưng mày cứ khóc đi! Tao sẽ làm điểm tựa và hứng nước mắt cho mày!

https://thuviensach.vn

- Hức huhuhu…

Tuy sáng sớm nhưng tu viện cũng không ít kẻ qua người lại, mỗi người đi qua đều để lại ánh mắt thương hại hoặc khó hiểu cho hai cô gái trẻ đang ôm nhau giữa chốn đông đúc thế này.

…

Cuối cùng thì nước mắt cô cũng chịu dừng lại, Kì Lâm bắt đầu làm "chuyên viên thắc mắc" và cô đã kể lại mọi chuyện cho nó nghe.

"Rầm"

- Không thể như thế được! _ Kì Lâm đứng dậy hừng hực lửa nói kèm theo tiếng đập bàn lớn. – Tao tin, Gia Bảo không phải loại người đó! Với tính cách của cậu ta, chắc chắn sẽ giữ tròn trách nhiệm với con nhỏ trái dứa đó thôi, chứ tao tin cậu ấy yêu mày nhất.

- … _ cô im lặng nghe Kì Lâm nói, nhưng không biết có lọt được chữ nào vào tai hay không.

- Đi! _ Kì Lâm cầm tay cô, lôi mạnh, kéo đi.

- Đi đâu? _ cô giật Kì Lâm lại.

- Mày thật ngốc đó bé Na à! Tao nghĩ, bây giờ dù có nói thế nào thì với cái đầu cố chấp của mày cũng không nghe tao. Nên thôi, tốt nhất để tao cùng mày đến đó hai mặt một lời bắt cậu ta nói rõ cho mày nghe.

- Tao không! _ cô giật phăng tay mình ra khỏi tay nó.

- Mày sợ?

- Không!

https://thuviensach.vn

- Vậy thì đi, nếu có sao thì còn có tao đây, thà dứt khoát một lần còn hơn mày cứ vậy mãi.

- Tao đã nói là thôi đi mà! _ cô hét lên.

- … Hừm… vậy cũng phải đi. Đến đó xem tình địch của mày tình hình thế nào còn chuẩn bị lực lượng nữa chứ.

- …

- Mày không đi phải không?

- …

- Vậy tao đi. _ Kì Lâm nói rồi hùng hổ bỏ đi.

- Khoan đã! _ cô gọi với lại.

- … Sao?

Cô vội rảo bước đến cạnh nó, và cả hai cùng đến bệnh viện "thăm" Yuu.

___o0o___

Cách rất xa thành phố-nơi dường như không được nhắc đến trên bản đồ,

Một dải "tường thành" trông lâu năm và hoang phế lộ ra giữa cứ điểm được gọi là bí mật. Trông nó xù xì và rêu phong, nhưng chớ để bị đánh lừa, đó chỉ là vẻ ngụy trang mà thôi.

MK…

"Chát bốp choang bịch…" _ những âm thanh nối tiếp nhau vang lên đến chói tai

https://thuviensach.vn

- Ực…hộc hộc… _ Gia Linh co coắp người dưới nền đất lạnh buốt với những vết thương cả cũ lẫn mới trên mình.

- Bây giờ đã thấm được chưa… "con gái"? _ old man giọng đầy mỉa mai.

- Ực…hộc… khụkhụ…

- Khốn kiếp! Mày giám phản bội tao sao? Giỏi lắm! Để tao xem mày còn lần thứ hai nhìn thấy mặt trời nữa không. _ vừa dứt lời, old man đã cúi xuống, túm chặt lấy cổ áo Gia Linh, giơ tay lên cao và…

"Bốp" _ ông ta binh thật mạnh vào đầu Gia Linh.

Gia Linh thậm chí không còn đủ sức để thốt lên nỗi đau dù chỉ là một tiếng á huống chi là sự chống cự người đàn ông dù lớn tuổi nhưng đầy sức mạnh này.

Cô chỉ biết nằm dài trên đất, mặc cho những vết thương đang rỉ máu, những vết sưng bầm tím đến thâm đen…

"Crick" _ tiếng súng lên nòng trên tay ông ta.

"Nghía" khẩu súng trên tay, mắt nheo nheo lại, tay cầm điếu xì gà nghi ngút khói, old man cười khảy.

- Ta cũng đang muốn thử lực của "con" này có tốt không đây. _ ông ta nhắm đường súng lên tường và từ từ…từng centimet một…ông ta dần chĩa nòng súng trước đầu Gia Linh. – "Con gái cưng" giúp ta thử độ tốt của nó nhé!

…1 giây… 2 giây…3 giây… _ viên đạn có thể bay ra bất cứ lúc nào… Ngón tay ông bắt đầu co dần lại… có lẽ một âm thanh nào đó sắp vang lên…

Và… chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến…

https://thuviensach.vn

“PẰNG… bịch”

Vết máu loang lổ trên sàn, tất cả đều đang bất động, cả Gia Linh, cả old man và cả…

- Tua… Tuân…Tuấn! _ Gia Linh cố gượng gọi được tên anh và rơi vào trạng thái hôn mê sâu.

Là Thiên Tuấn, anh đã đến. Vội cứu Gia Linh trước “ngọn súng” của ông ta nên anh không kịp nghĩ được gì mà lao thẳng vào, ôm lấy ông ấy. Kết quả là ông ta đã bóp cò, và người lãnh viên đạn ấy không ai khác chính là Thiên Tuấn. Ông ta bị anh đẩy ra, đập đầu vào tường mạnh nên cũng bất tỉnh.

___o0o___

Trường học…

Như thường lệ, Gia Tuệ đưa cơm đến cho cha mình vào bữa sáng. Đang lững thững bước đi giữa sân trường thì…

- Hôm nay đến sớm vậy? _ Quốc từ đâu đứng lù lù sau lưng Gia Tuệ.

Mắt Gia Tuệ bất giác đảo lúng túng, trông cô có vẻ bối rối, có lẽ Gia Tuệ không trông mong gì vào việc gặp Quốc.

Gia Tuệ chựng lại, ngây ra giây lát rồi rụt rè quay lại.

- … Chào anh! Em đưa cơm cho ba em.

- Anh biết, ngày nào cũng ba bữa: sáng – trưa – chiều đúng không?

- Dạ…

- Chắc em cá tính lắm nhỉ?

https://thuviensach.vn

- Dạ?

Quốc bật cười trước bộ dạng cứ lúng búng của Gia tuệ.

- Anh có gì làm em sợ à?

- Dạ?

- Em thoải mái đi! Anh chỉ muốn nói chuyện với em thôi, không cần căng thẳng thế chứ?

- Dạ…

- Đồ ăn em làm rất ngon!

- Cảm ơn anh!

- Nhưng…

- … Sao ạ?

- Nó làm anh chảy nước mắt đó.

Mặt Gia Tuệ bỗng đỏ lựng lên.

- Em rất thích ăn cay nhỉ?

- Dạ không ạ.

- … Thật không sao?

Gật gật

Quốc giấu đi nụ cười nửa miệng của mình và tiếp tục nói chuyện với Gia Tuệ.

https://thuviensach.vn

- Anh hơi khát, em có muốn đi uống nước với anh không?

- Dạ… Cảm ơn anh! Em không khát.

- Không sao, hẹn em khi khác.

- Vâng! Chào anh! _ Gia Tuệ cúi người chào Quốc.

Anh bật cười và quay lưng đi.

“Rinh…rinh…rinh…” _ điện thoại Gia Tuệ đổ chuông khi Quốc vừa quay lưng đi…

- Alô!

- “…”

“Bịch” _ Gia Tuệ sững sờ, làm rớt chiếc lồng cơm trên tay lăn chỏng trơ xuống sân.

Quốc đi chưa xa nên vẫn có thể nghe được tiếng động ấy, anh quay lại…

Vừa quay lại thì Gia Tuệ đã vụt qua trước mặt anh, lao thật nhanh ra hướng cổng…

……ooo

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 54

Bệnh viện…

Kì Lâm hùng hổ đi trước còn cô thì chậm rãi bước theo.

Cuối cùng cũng đã đến phòng Yuu, Kì Lâm tới trước nên đứng khoanh tay trước ngực, nhìn về phía cô đang chậm rãi bước đến.

Cô bỗng dừng bước khi chỉ còn cách cửa phòng Yuu vài mét.

Kì Lâm lại phải đến thúc cô…

- Mày sao vậy?

- Tao…

- Bình thường mày mạnh bạo lắm mà, sao bây giờ đến chuyện của mình thì lại không giám đối diện là sao?

- Tao không muốn gượng ép mày đâu, bây giờ mày có muốn vào hay không thì nói tao tiếng. Nếu không tao sẽ đưa mày về, miễn cưỡng không hạnh phúc. Vào hay về?

- … _ cô nắm chặt giỏ trái cây trên tay mình. – Hít…haizzz _ cô hít thở sâu rồi mạnh dạn bước tới.

- Có thế chứ! _ Kì Lâm chống nạnh.

https://thuviensach.vn

Đã đứng trước phòng Yuu nhưng cô vẫn chưa giám gõ cửa. Nhìn sang Kì Lâm, nhận được một cái gật đầu của nó, cô đưa tay lên gõ cửa.

“Cốc cốc cốc”

…

- Ai đến sớm vậy nhỉ? _ cậu thắc mắc.

Yuu vội nhảy xuống giường, nắm chặt lấy tay cậu.

- Không sao đâu, có anh đây mà! _ cậu trấn an Yuu.

Yuu bám chặt lấy tay cậu và cùng theo ra mở cửa.

“Cạch”

Gương mặt lộ ra sau cánh cửa không chỉ riêng cậu, mà bên cạnh còn có cả Yuu. Cô bé đang nép sát vào người cậu như một đứa trẻ cần được sự bảo bọc.

- Sao cậu đến đây? _ cậu hỏi.

- Ô hay, thế tụ tui không được phép đến chắc? Hay khi đến cần phải hỏi ý kiến của cậu? _ Kì Lâm bốp chát.

- Tôi không phải ý đó.

- Tốt, vậy định để cho người thương với bạn hiền cậu đứng trực cửa thế này mãi hở? _ Kì Lâm vênh mặt hỏi.

- Ah tớ xin lỗi! Hai cậu vào đi! _ cậu mở rộng cánh cửa.

Yuu thấy thế liền kéo tay cậu, giữ chặt rồi… “Rầm” _ cô bé đóng xầm cửa lại.

https://thuviensach.vn

- Ơ hơ cái con nhỏ… _ Kì Lâm định lao tới đạp cửa thì cô ngăn lại.

- Đừng làm thế, đây là bệnh viện mà.

- Mày coi thế mà để yên cho con bé đó được à?

- …

- Mày… tao thật hết biết nữa mà. Hừm…

……o

- Em làm gì vậy Yuu? _ cậu có ý nói nặng.

Lắc lắc _ Yuu lắc đầu ngầy nguậy.

- Đó là bạn anh, em không được đối xử thất lễ như thế có biết không?

Lắc lắc

- Ngoan nào! Anh là bạn của em, họ là bạn của anh, suy ra em cũng là bạn của họ. Vậy đó, em hiểu chưa?

- …

- Bây giờ thìo ngoan để anh nói chuyện với bạn anh nhé, đã rất lâu anh không được gặp cô ấy rồi. _ giọng cậu lạc hẳn.

Nhìn nét buồn trên mặt cậu, Yuu không biết có hiểu hay không.

Cô bé lấy nhón tay, chạm vào vai cậu.

- Gì vậy em?

Yuu cụp mi xuống rồi chỉ ra cửa.

https://thuviensach.vn

- Cảm ơn em! _ cậu cười thật tươi.

“Cạch” _ cậu vôi mở cửa.

Thật may, cô vẫn đứng đó, trước cửa. Cậu vừa mở cửa đã bắt gặp gương mặt thân thương của cô.

Liền nở nụ cười rạng rỡ…

- Cậu vào đi! _ cậu nói rồi cầm tay cô kéo vào.

Yuu thấy khó chịu khi thấy cậu nắm tay một người con gái khác trước mặt mình, cô bé giận ra mặt, định chạy lại tách hai người ra thì Kì Lâm đã kịp nắm tay Yuu kéo về phía mình. Đồng thời Kì Lâm còn đính kèm thêm một ánh mắt đay nghiến muốn “nuốt sống” ai kia ngay lập tức nếu không chịu nghe lời.

Yuu đành xụ mặt xuống, lén nhìn cậu.

- Cậu ngồi đi! _ cậu kéo ghế cho cô ngồi. – Kì Lâm cũng ngồi đi.

- Cám ơn, để tui tự nhiên. _ Kia Lâm kéo tay Yuu cho cô bé ngồi lên giường, còn mình thì khoanh tay trước ngực, ngồi đối diện cô bé.

- Cậu ăn sáng chưa? _ cô hỏi.

- Hì, chưa. Lát nữa mình định đưa Yuu đi ăn rồi ăn luôn một thể nè.

- A bé Na cũng chưa ăn đó, hay hai người đi ăn đi! _ Kì Lâm nói.

Cả cô và cậu đều nhìn nhau…

- Nhưng còn Yuu, tôi…

- Để đó tui lo cho. _ Kì Lâm cắt lời cậu.

https://thuviensach.vn

- Nhưng…

- Yên tâm, cậu đã thấy tôi làm zú em bất đắc dĩ của mấy trăm nhóc quỷ nhỏ ở tu viện rồi còn gì? Cứ để đấy cho chị, chú cô cứ đi đi!

Cậu chau mày suy nghĩ rồi đến cạnh Yuu.

- Yuu à, bây giờ anh có việc ra ngoài chút, lát anh quay lại ngay. Bây giờ em ở đây với Kì Lâm nhé?

Lắc lắc _ Yuu lắc đầu nguầy nguậy.

- Anh chị chỉ đi chút là về thôi, em ở đây với Kì Lâm, lát anh về, anh mua heo con với kẹo bông cho em nữa nhé? Chịu không?

Nghe thấy có heo con với kẹo bông cô bé liền toét miệng cười, gật đầu lia lại nhưng lại nhanh chóng nhăn mặt rồi lắc đầu mạnh.

- Em không thích heo con với kẹo bông nữa sao? _ cậu hỏi.

Gật gật lắc lắc

- Ngoan nào! Anh đi chút thôi nhé! _ cậu vuốt mái tóc Yuu dỗ dành.

Suy nghĩ vài hồi lâu, cuối cùng Yuu cũng miễn cưỡng gật đầu.

- Vậy em ở nhà ngoan nhé! Anh đi nhanh rồi sẽ về.

Cứ thế, cậu và cô nhanh chóng rời khỏi căn phòng đó.

Yuu nhảy xuống giường, định chạy theo cô cậu thì Kì Lâm đã nẹt.

- Đứng lại!

Yuu lừ mắt nhìn Lì Lâm.

https://thuviensach.vn

…

___o0o___

Công viên…

Cậu nắm tay cô cùng bước đi dưới những tán cây mát rượi…

- Đã lâu lắm rồi mới được cùng nhau đi thế này phải không Na? _ cậu nói.

- …Uhm! Lâu.

- Cậu nhớ tớ chứ? _ cậu lại hỏi.

Cô dừng bước, nhìn lên cậu. Cậu cũng dừng lại…

- Có không? _ cậu hỏi lại, nhìn sâu vào mắt cô.

Nhìn nhau hồi lâu… Cô tiến thêm bước nữa, nghến chân, nhắm mắt và… "kiss" một chiếc kiss không thể ngọt ngào hơn.

Chiếc kiss đó chắc rằng sẽ đáng giá hơn bất kì một lời nói yêu thương nào đó.

Khi môi cô rời môi cậu, cậu vội vòng tay qua eo ôm lấy cô…

- Hũ năng lượng của tớ đã kiệt kuệ rồi. _ tự cho rằng đó là lời "xin phép", cậu đứng giữa công viên ôm cô, chỉ muốn quãng thời gian này kéo dài thật lâu, thật lâu.

…

- Wooo "đốp đốp đốp" hiu huýt…woo… nhận lời đi!… "đốp đốp đốp"

https://thuviensach.vn

Bỗng những âm thanh hỗn độn ấy vang lên, cắt đứt không gian riêng của cô và cậu.

- Bên kia có chuyện gì vậy nhỉ?

- Kệ người ta. _ cậu không chịu buông tay mà còn xiết chặt hơn.

- Chậc, người ta nhìn kìa, ngại quá đi.

- Ơ hơ, nãy giờ mạnh bạo thì không ngại, bây giờ mới thấy ngại hả tiểu cô nương? _ cậu bóp mũi cô.

- Ái đau.

- Qua đó xem thử là biết liền chứ gì.

Cô nhoẻn miệng cười… gật gật.

…

- Wooo , nhận lời đi!…

Hòa vào đám đông đang gào hét inh ỏi, khổ sở lắm hai người mới tìm được chỗ gọi là lí tưởng để quan sát xem có chuyện gì đang xảy ra.

Thì ra là màn cầu hôn của chàng kia dành cho cô nàng của mình.

- Em đồng ý lấy anh nhé? _ anh chàng ấy nói chân thành.

- Wooooooo “đốp đốp đốp” _ tất cả đều ồ lên như vỡ tổ

- Nhận lời đi! _ một người trong số đám đông nói lớn.

- Phải đấy, nhận lời đi! _ thêm một người nữa.

https://thuviensach.vn

- Đồng ý, đồng ý, đồng ý… _ và tất cả đều đồng thanh hô, hưởng ứng cặp tình nhân.

- …Em xin lỗi! _ cô gái kia chỉ đáp vẻn vẹn một câu và bỏ chạy trong nước mắt. Để lại đám đông tĩnh lặng và đặc biệt là chàng trai đang thất vọng, hụt hẫng tột độ.

……..ooo

Mọi người cùng chia buồn và an ủi anh chàng rồi đám đông dần tản ra, cô và cậu lại trở về với không gian hai người.

…

- Sao cô ấy lại từ chối người tốt thế nhỉ? _ cô nói.

- Sao cậu biết là tốt?

- Đâu phải ai cũng dũng cảm trước đám đông như anh ấy.

- Còn tùy à.

- Gì?

- À, cậu khát hông?

- Uhm! Chút chút.

- Ngồi đây đợi tớ nha!

- Cậu đi đâu?

- Tớ ra đây xíu.

- Uhm!

https://thuviensach.vn

Nói xong cậu chạy vụt đi…

Lát sau quay lại với trên tay là hai lon bia.

- Nè. _ cậu đưa ra trước mặt cô một lon.

- … _ cô chớp chớp nhìn cậu.

- Cầm đi mà, tớ mỏi tay nè.

- Cái này là bia mà.

- Uhm!

- Biết là bia mà còn cho tớ á?

- Trời đang nóng, uống bia lạnh này là tuyệt chú cú mèo luôn à.

- Có mới nói à.

- Thử biết liền chứ gì.

- …

“Pặc xìiiiii…” _ cậu bật nắp bia cho cô rồi đến mình.

Cô vẫn chưa giám uống, cậu “làm gương”, uống một ngụm thật lớn.

- Àaaaaaa một cảm giác thật là yomost!

Chưa uống bao giờ nên cô hơi e ngại nhưng thấy cậu có vẻ rất thích nên cô cũng muốn thử.

Dòng nước lạnh đi từ miệng rồi nhanh chóng xuống đến huyết quản, cảm giác kool lan tỏa khắp cơ thể. Quả thật là rất yomost!

https://thuviensach.vn

- Àaaaa xítttttt…

- Tin tớ chưa? _ cậu nói.

- Đúng là đã thiệt! _ cô bật ngón cái lên.

Cả hai cùng làm tiếp một hơi cạn luôn lon bia.

Cả hai cùng đặt hai lon bia trống trơn xuống ghế. Cô đứng dậy, vươn vai hết cỡ.

- Na nè!

- Hở?

- Có phải cô gái nào cũng muốn được cầu hôn không?

- … Sao cậu lại hỏi vậy?

- Cậu cứ trả lời đi!

- Chuyện đó còn phải hỏi sao, đương nhiên là…

Cô vừa quay lại đã thấy cậu quỳ một chân xuống trước mặt mình. Sững người, đầu cô trở nên trống rỗng.

- Cậu… cậu… cậu đang làm gì vậy? Đứng lên đi, kì quá.

- Cậu đồng ý không?

- "Đồng ý"? _ cô không hiểu ý cậu lắm.

Cậu đưa tay từ sau lưng ra trước mặt cô, nhưng tay cậu đang nắm nên cô không biết được có gì trong đó.

https://thuviensach.vn

Cậu từ từ bật từng ngón ra, cuối cùng để lộ một cái nắp bật bia nhỏ giữa lòng bàn tay.

Cô nhìn cậu khó hiểu…

- Biết là gì không? _ cậu hỏi.

- Nắp bật bia. _ cô thản nhiên trả lời.

- Cậu biết nó có giá bao nhiêu không?

- "Giá" á?

- Uhm! Giá của nó là cả trái tim của tớ đó.

- …

- Không phải đá quý hay kim cương nhưng nó có giá trị là tình cảm của tớ dành cho cậu! Cậu có đồng ý đeo nó không?

- …

- Im lặng tức là đồng ý rồi nhé!

- Tớ…

- Lên tiếng tức là nhận lời rồi đó.

Cậu cầm bàn tay nhỏ nhắn của cô lên… trao chiếc "nhẫn" vào ngón tay nhỏ ấy.

Mặt cô đỏ lựng, hai má nóng ran, chỉ biết cúi mặt xuống thẹn thùng.

- Đáng yêu quá! Hí… _ cậu trộm cười.

- Bây giờ về bệnh viện nhé! Đi lâu tớ không an tâm.

https://thuviensach.vn

- Gia Bảo nè!

- Uhm!

- Yuu… có chuyện gì với cô ây phải không?

- … Haizzz, em ấy không thể nói chuyện, sợ tất cả mọi người và hay có những hành động kì lạ.

- …

- Chính vì vậy mà tớ luôn phải cạnh Yuu mọi lúc, mọi nơi.

- Cô ấy thật đáng thương!

- Cậu không giận nếu tớ chăm sóc cho Yuu chứ?

- Khờ quá, có gì mà giận cậu được hở? Hơn nữa… tớ có cái này rồi mà, hì. _ cô giơ tay khoe chiếc "nhẫn" cậu vừa tặng.

Cậu cười thật tươi, thật ấm áp và hạnh phúc…

___o0o___

Bệnh viện…

Yuu ngồi thu mình vào góc giường, không giám ngước mặt lên nhìn bất cứ thứ gì, vì cô bé sợ bắt gặp phải ánh mắt của Kì Lâm đang như "đốt cháy" mình.

Kì Lâm khoanh tay trước ngực, hết đi qua rồi lại đi lại, cứ đi vòng vòng quanh giường Yuu, nheo mắt nhìn cô bé.

- Cô diễn khá đó!

- …

https://thuviensach.vn

- Đúng là không biết xấu hổ mà, giai còn hơn đỉa nữa.

- …

- Này cô, cô không thấy mình đang làm kì đà à? Cô bám đuôi Gia Bảo nhưng cũng phải xem cậu ấy đã có ai chưa chứ.

Yuu cúi mặt xuống, hai tay bứt rứt áo mình.

- Đừng có vờ vịt nữa, cô lừa được Gia Bảo tốt bụng kia chứ không lừa được Kì Lâm bụng rỗng này đâu.

Yuu mấm môi, đưa tay lên cắn móng tay, vẻ rất sợ hãi.

- Này! _ Kì Lâm bắt đầu thấy lo khi thấy Yuu có biểu hiện kì quặc.

Kì Lâm tiến lại gần, chạm vào vai Yuu làm cô bé giật nảy người. Nước mắt Yuu bỗng rơi lã chã, cô bé ngồi thụp xuống, bịt hai tai, nhắm mắt lại thật chặt.

- Nè nè…nè nè… _ Kì Lâm quýnh quáng. – Cô bị sao vậy? Tôi chỉ nói thế thôi, không cần phải có thái độ này chứ?

……ooo

Cô cậu đã gần tới phòng Yuu, tất cả hiểu lầm đã được xóa hết, hai người lại vui vẻ như trước.

- Bảo nè!

- Uhm!

Cô đưa tay vào túi áo mình, lấy ra thứ gì đó và nắm tay lại, đưa ra trước mặt cậu.

- Gì thế?

https://thuviensach.vn

Cô cầm tay cậu lên, lấy thứ trong tay đưa vào ngón tay cậu…

- Cậu… _ cậu bất ngờ. – Cậu kiếm đâu ra cái này vậy? (là cái "nhẫn" bật lon bia giống cô)

- Đó là việc của tớ, hi.

- Ai ya… _ cậu lỡ miệng.

- Có vẻ nó quá nhỏ rồi.

- Không sao, để tớ. _ cậu nói rồi cố nhét ngón tay vào cho bằng được.

- Thôi đi, tay cậu chảy máu rồi kìa. _ cô rối lên.

- Không sao mà. _ cậu vẫn cười.

Cậu càng nhét thì máu càng rướm ra nhiều.

- Tớ đã bảo thôi đi mà, tay cậu sẽ đau lắm đó, lỡ nó…

- Cậu nói nữa là tớ hôn bây giờ.

- Nhưng mà…

Cậu ghé mặt mình lại gần cô, cô biết cậu sẽ làm thật nên đành im lặng.

- Cảm ơn cậu! _ cậu nói nhỏ.

Cô ngước mắt nhìn cậu…

- Hôm nay tớ rất hạnh phúc! Thật đó! Chút chuyện nhỏ này với tớ không là gì cả. Cỉ cần cậu được vui, hạnh phúc tớ sẽ làm tất cả chỉ để đổi lại nụ cười trên môi cậu! Vì cậu tớ sẽ làm bất cứ điều gì, đừng lo lắng nhé!

Cô bật khóc… gật gật

https://thuviensach.vn

- Ngốc quá! Đúng là Na ngốc của Gia Bảo mà. _ cậu cười dịu dàng, xoa đầu cô.

- … Hức…

- Nín nào! _ cậu lau nước mắt đang lăn dài trên má cô.

- ÁAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA… _ tiếng hét thất thanh vang lên làm "chấn động" cả bệnh viện.

Âm thanh đó… giọng nói… Yuu……

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 55

"Rầm" _ một tiếng động mạnh, cánh cửa bị cậu đạp tung.

- Yuu! _ cậu hoảng khi thấy Yuu như thế. – Yuu à! Anh, Gia Bảo nè em! Em không sao chứ? Em đừng làm anh sợ mà.

- …

- Yuu à! _ cậu lay mạnh Yuu.

Bất chợt, cậu nhìn sang Kì Lâm với ánh mắt khác lạ, cùng với sự nổi giận.

- Cậu… _ cậu nhìn Kì Lâm. – Cậu đã làm gì Yuu?

- … _ Kì Lâm trố mắt. – Her, tôi… _ Kì Lâm chỉ vào mình rồi chỉ lại Yuu. – Ý cậu nói tôi làm gì… là làm gì? _ Kì Lâm ức đến nghẹn lời.

- Cậu cho tôi xin một lí do tại sao Yuu bỗng trở nên như thế đi.

- Này, cậu đừng lú quá rồi lẫn nhé! Tôi chưa làm gì nhỏ ta cả, đừng có chụp mũ cho người khác một cách dại dột như vậy. _ Kì Lâm không để yên khi thấy cậu giám nghĩ mình như vậy.

- ÁAAA… A … A …A… _ sau mỗi tiếng "A" là một thứ đồ bị ném đi từ tay Yuu.

- Yuu à, bình tĩnh lại đi nào! Không ai làm tổn hại đến Yuu cả, đã có mọi người ở đây rồi mà. _ cô chạy lại, ôm lấy Yuu, vỗ về nói.

https://thuviensach.vn

Yuu nghe cô nói đã có chút phản ứng tích cực, cô bé thôi hét và ném đồ đạc, căn bản là cô đang ghì chặt Yuu khiến cô bé dường như không thể nhúc nhích.

Nhưng đó chỉ là trước khi Yuu nhìn thấy mặt cô, còn sau đó thì… Yuu vẳng mạnh ra, tiếp tục la hét ỏm tỏi và "gắn" cho các đồ đạc trong phòng một "đôi cánh", tất cả đều bị ném đi một cách vô tội vạ.

Cô bị Yuu hất văng ra, mất đà nên cô bị té dúi dụi xuống đất, Kì Lâm phải vội chạy lại đỡ cô dậy.

- Thật là hết chịu nổi con nhỏ này mà. _ Kì Lâm định dằn mặt Yuu thì cô liền ngăn lại.

- Có lẽ Yuu đang bị sock, mày đừng làm gì lỡ tình hình tồi tệ hơn thì không hay đâu Kì Lâm à.

- Nhưng… hừm… tùy mày. _ Kì Lâm nhìn cách cậu đang ân cần với Yuu mà máu nó cứ như có động lực trào lên.

- Làm ơn về hết đi được không? _ cậu hét lớn, tay đang ôm lấy đầu Yuu ngả vào bụng mình, bịt tai cô bé lại.

- Her her… _ Kì Lâm cười nhạt. – Đã đuổi thì đây xin chào! VỀ! _ Kì Lâm nói rồi kéo mạnh tay cô đi, dẫm lên cánh cửa mới bị cậu đạp tung. Những bước chân của Kì Lâm nện xuống nền tưởng chừng như nó đang muốn san bằng nơi này thành bình địa vậy.

- Khoan đã Kì Lâm. _ cô níu tay nó lại.

- Sao? Hay mày muốn chày cối ở lại? Nếu thích, tao chiều. _ Kì Lâm nói rồi buông tay cô ra, ngoảnh mặt bỏ đi vẻ giận dữ.

https://thuviensach.vn

- Kì Lâm! _ cô vội chạy theo, đứng ra trước mặt Kì Lâm, chặn đường nó lại.

- Hứ… _ Kì Lâm khoanh tay trước ngực, ngoảnh mặt sang hướng khác.

- Nghe tao nói đã nào! Tao biết mày…

- Ơ…

- Này, mày đi đâu vậy?

Cô đang "khua tay múa chân" để "thuyết trình" trước nó thì bỗng Kì Lâm bị thu hút tầm nhìn bởi điều gì đó. Kì Lâm đặt mắt tại đâu đó mà nó đang đi tới, không để ý đến xung quanh, đến tiếng cô đang í ới phía sau nó.

- Tao xin lỗi! Chịu chưa? Mày làm ơn dừng lại giúp tao… hộc hộc… _ tội nghiệp cho cô, cứ nghĩ Kì Lâm vì giận mình quá nên mới có thái độ như vậy, cứ lẽo đẽo chạy theo nó. – Kì Lâm! _ đến khúc rẽ thì cô không thấy nó đâu nữa. – Thiệt tình, cái nhỏ này, giận gì mà…

"Bụp uỵch"

- Ui ya…

Cô vừa quay sang đã đụng trúng người nào đó làm cô lại té dúi dụi xuống đất lần hai.

- Không có… _ vừa ngước lên để "định dạng" tên thủ phạm thì một nước hắn đã dọt thẳng. – Đúng là thói đời mà hừm. _ cô đứng dậy, phủi quần áo mình, chỉnh lại chỉnh tề. – Mà sao… quen quen… _ cô hơi ngờ ngợ khi thấy dáng tên đó từ phía sau.

- Mày đi đâu vậy? Tao tìm mày nãy giờ. _ Kì Lâm từ đâu chạy lại, đứng ngay sau lưng cô.

https://thuviensach.vn

- A ma. _ cô giật mình

- Ma đầu đen nè em.

- Là tao tìm mày mới đúng, tao…

- Nói nhiều quá, đi theo tao, mau. _ Kì Lâm lại không lí do báo trước, nắm chặt tay cô kéo đi.

Kì Lâm kéo cô chạy tới phòng cấp cứu, đứng trước cửa, cả cô và nó đều chống hai tay lên gối thở dốc.

- Mày… ực… _ cô nói không ra hơi.

- Hộc hộc…

- Mà tóm lại là chuyện gì?

Kì Lâm chỉ chỉ tay vào cửa phòng cấp cứu mà nói không nổi.

- Anh…

- ???

- Anh…

“Bịch bịch bịch…” _ vừa mới mở miệng được thì có người chạy đến với vận tốc đáng nể, tiếng chân thình thịch nên khiến Kì Lâm xao nhãng.

Bạn đang đọc truyện tại doctruyen360.com

Cô ngạc nhiên khi hắn cũng đến đây, nhưng với vẻ hoảng hốt, hắn cũng mệt mà thở không ra hơi. Chiếc áo khoác hắn đang mặc đó vừa nói với cô rằng hắn là tên đã đâm xầm vào cô ban nãy.

- Anh… sao anh cũng ở đây? _ cô ngạc nhiên.

https://thuviensach.vn

- Ơ… anh Phong. _ Kì Lâm cũng ngạc nhiên không kém cô.

Phớt lờ qua câu hỏi của cô và sự ngạc nhiên của hai đứa, hắn tiến đến trước phòng cấp cứu, nắm chặt cánh cửa đang bị khóa trái từ phía trong.

Cô chỉ bị xao nhãng chút bởi hắn rồi vội nhớ lại Kì Lâm đang định nói gì đó với cô.

- Kì Lâm, mày mới nói ai cơ?

- Tao, ực… tao mới thấy có người chuyển vào đây giống…

“Bịch bịch bịch”

Lại lần nữa, tiếng bước chân chạy tới, cắt ngang câu nói của Kì Lâm.

Không biết hôm nay là ngày gì mà có nhiều “người quen” đến thế. Chốn gặp lại không phải nơi nào đó dễ thở mà là bệnh viện này.

Gia Tuệ tất tưởi chạy đến, mồ hôi lấm tấm trên trán. Không đủ tỉnh táo để nhận ra tất cả, Gia Tuệ chạy đến cạnh hắn và rối rít.

- Sao rồi anh? Không có chuyện gì với ba em chứ?… Anh nói đi!

- Bình tĩnh đi! _ hắn gắt.

- …

- Không sao.

- Phù… Vậy ba em đang ở đâu?

- Tầng 3; 126(phòng).

- Cảm ơn anh! _ Gia Tuệ nói rồi vội chạy đi.

https://thuviensach.vn

Nhưng khi vừa chạy đi thì cô bé lại vội quay lại.

- Chuyện gì? _ hắn gằn giọng.

- … Ai đang trong đó?

- Gia Linh.

- … _ Gia Tuệ hơi loạng choạng.

Cô và Kì Lâm không hiểu gì nhưng khi nghe tới tên Gia Linh, cả hai đều tròn mắt nhìn nhau.

- Kì Lâm, nãy mày định nói với tao là ai?

- Tao không biết, rõ ràng người tao thấy là đàn ông, nhìn rất giống anh Tuấn mà. _ Kì Lâm gãi đầu.

- Anh Tuấn? _ cô có chút phản ứng hơi mạnh khi nghe thấy tên anh trai mình, nhưng rồi, cô nhanh chóng lấy lại được trạng thái bình thường.

- Xì… mày hoa mắt hay ù tai chóng mặt mất rồi bé kưng ạ, anh Tuấn sẽ không bao giờ xuất hiện, và nhất là những nơi như thế này, biết chưa?

- Nhưng rõ ràng, người tao thấy là anh Tuấn mà.

“Cạch” _ cửa phòng cấp cứu mở.

- Ai là người nhà của Trương Gia Linh? _ bác sĩ hỏi.

- Tôi! _ Gia Tuệ vội đáp.

- Bệnh nhân bị xuất huyết nội, máu bầm ở não… nói chung chấn thương rất nặng và đã nhiều ngày, nếu chậm thêm chút nữa, có lẽ cô ấy sẽ không kịp nhìn lại ánh mặt trời lần nữa.

https://thuviensach.vn

- Chị ấy không sao chứ bác sĩ? _ Gia Tuệ lo lắng.

- Rất khó nói trước được điều gì lúc này, cô ấy đang rơi dần vào tình trạng hôn mê sâu và có thể ra đi bất cứ lúc nào.

- Không nghiêm trọng thế chứ? _ Kì Lâm nói với cô.

- Nếu ý chí của cô ấy đủ mạnh mẽ để vượt qua cơn nguy kịch này, chúng tôi cũng không chắc được rằng, sau khi tỉnh lại cô ấy có mang theo di chứng gì không.

Cô và Kì Lâm nuốt khan, không tin nổi vào những gì mình vừa nghe. Tuy không ưa gì Gia Linh, nhưng dù sao cô ấy cũng là bạn và là chị của Gia Tuệ.

- Không! _ cô bỗng khẳng định lớn, khiến mọi sự chú ý đều tập trung về phía cô.

Cô mạnh dạng bước tới, đứng trước mặt bác sĩ.

- Không lẽ đã hết cách sao ạ?

- Cách không phải không có…

- Vậy thì làm đi!

- Nhưng quan trọng là sau này, khi bệnh nhân tỉnh lại, cơ hội làm lại người bình thường chỉ là 30%.

- …Gia Tuệ! _ cô quay sang nói với Gia Tuệ. – Cô ấy là chị cậu, cho dù chỉ còn 1% cơ hội đi chăng nữa thì cũng phải thử. Biết đâu, ông trời sẽ thương tình mà cho Gia Linh 1% cơ hội ấy.

- Để chúng tôi có thể điều trị, mong cô kí vào giấy thỏa thuận này, nếu lỡ có điều gì đáng tiếc xảy ra, chúng tôi sẽ không chịu trách nhiệm về phía

https://thuviensach.vn

bệnh nhân.

Gia Tuệ cố gắng nghe hết những gì bác sĩ nói, mặt cô bé tái đi, chân tay lạnh ngắt.

Hắn chỉ đứng im, không biết đang suy nghĩ gì nữa.

- Quyết định nhanh đi! _ hắn nói như đang ra lệnh.

Gia Tuệ nắm chặt tay hình nắm đấm, run rẩy.

- Mong cô quyết định nhanh giúp tôi! Bệnh nhân đang có biểu hiện rất xấu.

Đưa tay rồi lại rụt lại, Gia Tuệ run lẩy bẩy, không kiềm chế được bản thân khiến mình bình tĩnh. Gia Tuệ cầm lấy cây bút trên tay bác sĩ, chần chừ, lưỡng lự, đắn đo mãi…

Hơn ai hết, chính Gia Tuệ biết rõ rằng vì sao Gia Linh đến nông nỗi này. Nếu cô kí vào tờ giấy này, biết đâu sẽ như cô nói, ông trời sẽ cho Gia Linh một cơ hội nữa. Nhưng nếu không, có phải Gia Linh sẽ thành một người khiếm khuyết không? Chắc chắn, cô ấy sẽ không chịu nổi cú sock ấy. Và nếu Gia Tuệ không kí thì có phải đã bỏ lỡ 30% cơ hội được sống của Gia Linh mất rồi không???

Dù thế nào thì cũng cần đưa ra một quyết định. Ngay bây giờ.

Cuối cùng, Gia Tuệ đã chọn cách nhắm chặt mắt lại và kí cho xong.

Nếu chị tỉnh lại mà đủ “tròn”, tôi sẽ cảm kích chị rất nhiều. Nếu không, tôi sẽ thay ông ấy trả lại chị những gì chị bị khuyết… _ Gia Tuệ tự nhủ.

…

- Gia Linh… Tại sao bạn ấy lại… _ cô ngập ngừng hỏi.

https://thuviensach.vn

“Rinh rinh rinh” _ điện thoại Kì Lâm đổ chuông.

- Alo!

- “…”

- Vầng!

Cô nhìn Kì Lâm

- Có chuyện gì à?

- Tu viện có việc về trước, mày có về với tao luôn không?

- Ờ, vậy để tao đến phụ mày một tay.

- Thế cũng được, đi.

- Uhm!

…

“Cạch”

Cô và Kì Lâm vừa quay đi được vài bước thì cánh cửa phòng cấp cứu lại mở ra.

- Hiện, ngân hàng máu của chúng tôi đã hết, một bệnh nhân đang cần rất nhiều máu để được cứu sống. Có ai thuộc nhóm máu A hoặc O ở đây không? Bệnh nhân đang rất cần được giúp đỡ.

Cô chựng lại khi nghe một vị y tá nói.

- Sao vậy? _ Kì Lâm hỏi.

- Tao thuộc nhóm máu A.

https://thuviensach.vn

- Rồi sao?

- Có người cần máu.

- Mày định cho à?

- Có chút máu thôi mà.

- Chậc… cứu người là một việc tốt, vậy mày ở đây, tao đi trước nghen.

- Uhm! Có gì gọi tao, lát tao ghé.

- Ờ, bye! _ Kì Lâm vẫy tay rồi chạy nhanh đi.

- Xin hỏi lại, có ai…

- Tôi thuộc nhóm máu A. _ cô vừa giơ tay, vừa chạy nhanh đến.

- Tốt quá, mời bạn theo tôi. _ cô y tá mở cửa rộng ra hơn để cô vào.

- Nhanh chút đi bạn, anh ấy sắp không chịu nổi nữa rồi. _ cô y tá bước vội.

- Vâng ạ!

…….ooo

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Vì tình hình cấp bách nên cô được chỉ định nằm cạnh bệnh nhân để truyền máu trực tiếp đến bệnh nhân.

Cô rất sợ nhìn kim chích với những ống dài lòng thòng kia nên từ khi nằm lên giường cô liền nhắm chặt mắt, nắm chặt hai tay hình nắm đấm rồi mặc cho các vị "xử lí".

- Thả lỏng ra đi bạn, gồng mình sẽ làm bạn đau và ảnh hưởng đến quá trình cho và nhận máu đó. Đừng căng thẳng, không có gì ghê gớm đâu. _ cô y tá.

- Hì… _ cô nhăn mặt, cười gượng.

Cô dấu đi sự sợ hãi và căng thẳng, cố lấy vẻ bình tĩnh lại.

Chỉ cách người mình cho máu là bệnh nhân kia một khoảng không khí trong suốt và bức mành che mỏng thôi, nhưng cô thậm chí không giám ngoái sang nhìn hay tò mò xem người ấy là ai. Nếu nhìn sang, có lẽ đã…

……ooo

- Xong rồi, cảm ơn bạn!

- Dạ? _ cô giật mình, mở mắt ra.

- Bây giờ bạn có thể ra ngoài được rồi.

- Dạ.

https://thuviensach.vn

Cô không nghĩ lại nhanh đến thế, mới nhắm mắt để đó một tẹo đã xong rồi…

- Hết thật rồi sao? _ vị bác sĩ với toàn bộ đều bịt kín, chỉ hở mỗi đôi mắt, hai tay đi găng tay dính đầy máu.

- Vâng thưa bác sĩ! _ cô y tá.

- Cậu ta vẫn không ngừng chảy máu, vết đạn lại ở chỗ hiểm, nếu không có máu cung ứng thêm chắc chắn cậu ta sẽ không qua khỏi.

- Nhưng ngân hàng máu của chúng ta đã hết, người cho máu thì đã cho hết tiêu chuẩn một lần cho rồi, đành chịu thôi bác sĩ ạ.

- Tôi có thể cho thêm mà. _ cô bỗng lên tiếng.

Tất cả những người có mặt ở đó đều nhìn cô kì lạ. Thì ra cô vẫn chưa ra ngoài, mặc dù đã được mời ra.

- … _ bác sĩ nhìn qua cô y tá.

- Đây là người mới cho máu bệnh nhân xong ạ.

- Ra ngoài đi! _ vị bác sĩ lạnh lùng.

- Nhưng anh ta sẽ… nếu không được nhận máu từ tôi.

- Tôi đã nói bạn hãy ra ngoài rồi mà, đây không phải chỗ có thể chơi đâu. Mời bạn ra ngoài giúp chúng tôi. _ cô y tá đẩy cô ra.

- Không, làm ơn để tôi được cho máu đi mà! _ cô nhất quyết không đi.

- Ô hay, có ai năn nỉ để được cho máu như cô không? Cô đã cho rồi, chúng tôi đã lấy hết tiêu chuẩn của một lần rồi. Tuy chúng tôi rất cảm ơn vì

https://thuviensach.vn

cô đã cho bệnh nhân máu, nhưng việc này không liên quan đến cô, mời cô ra khỏi đây!

- Sao lai không? Tôi vừa cho đi một lượng máu để mong cứu sống bệnh nhân kia, ấy thế mà giờ đứng im để người đó chết sao? Tôi cho hay không cũng bằng nhau à? Tôi biết, tôi rất khỏe mà, tôi không sao, hãy lấy đủ lượng máu cứu bệnh nhân đó đi! Tôi cam đoan sẽ không xảy ra chuyện gì mà. _ cô nắm lấy áo y tá nài nỉ.

Cô y tá khó xử nhìn sang vị bác sĩ.

- Bệnh nhân sẽ không chờ được lâu đâu. _ cô nói như một vị bác sĩ thực thụ.

Vị bác sĩ không nói gì, chỉ nhìn cô y tá một lần rồi quay lại bàn mổ của mình.

- Thật là… bạn nằm lên giường đi. _ cô y tá nói.

- Vâng ạ! _ cô nhanh nhảu.

Tất cả chỉ biết dành cho cô cái lắc đầu không hiểu nổi. Không biết có ai như cô vì một người xa lạ mà mạo hiểm cho tính mạng mình hay không nữa. Lúc này, thực sự cô không nghĩ được nhiều, chỉ biết rằng có gì đó luôn thôi thúc cô phải cứu người ấy bằng được.

___o0o____

Hắn đứng ngoài mà thấp thỏm không yên.

- Anh lo lắng à? _ Gia Tuệ hỏi.

- … Không lo được không?

- Cho ai? _ Gia Tuệ ngước lên, nhìn thẳng vào hắn.

https://thuviensach.vn

- …

- Chỉ cho máu thôi, không sao đâu. _ Gia Tuệ nói không đầu không đuôi.

- Liên quan gì đến anh?

- Anh có tình cảm với…

- Em lên xem ông ấy có sao không, cú ngã không xoàng đâu. Ở đây có anh lo rồi, yên tâm đi! _ hắn cố tình lảng tránh câu nói của Gia Tuệ.

- … _ Gia Tuệ hiểu ý nên đành ngậm ngùi làm theo. – Vâng! Ở đây nhờ anh! _ cô bé nói rồi đứng dậy.

Hắn nhìn Gia Tuệ rảo bước cho đến khi khuất hắn mới đút tay vào túi quần, nhắm hờ mắt, dựa lưng vào tường, suy tư.

……ooo

“Cạch” _ cửa phòng mở, cô chậm rãi bước ra, môi trắng bệt.

- Em không sao chứ? _ hắn đỡ lấy tay cô từ cô y tá.

- …

- Cô ấy cần được nghỉ ngơi và chăm sóc đặc biệt đó. Cô ấy “mất” máu không kém gì người đang nằm trong kia đâu.

- Cảm ơn chị! _ hắn nói.

- Chị à! _ cô níu tay cô y tá lại. – Chị, chị nhớ cứu anh ấy giúp em nhé! Em xin chị!

- Đừng nói những lời dư thừa, là những người bác sĩ, sẽ không ai muốn để bệnh nhân chết trên tay mình đâu. Bạn lo dưỡng lại sức đi!

https://thuviensach.vn

Cô y tá nói rồi quay lại vào trong.

Cánh cửa phòng cấp cứu lại đóng chặt.

Nước mắt cô rơi lã chã, đôi vai lẫn đôi tay đang run rẩy…

- Ngồi xuống đây đi. _ hắn đỡ cô ngồi xuống băng ghế, để cô dựa vào vai mình.

- Cảm ơn! Tôi không sao. _ cô từ chối dựa vai hắn.

- Để anh đưa em về nghỉ ngơi?

- Không cần, lát tôi sẽ tự về.

- … _ hắn không nói thêm gì nữa. Nghe cô nói với cô y tá kia những lời ấy chắc hắn cũng đoán được điều gì đã xảy ra với cô khi ở trong ấy.

**Khi nãy…

Lúc cô mới rút ống truyền từ tay mình ra, vô tình cô để tuột chiếc lắc tay mà anh Tuấn tặng vào dịp sinh nhật của cô trước lúc anh đi. Cô vội tụt xuống giường chạy theo chiếc lắc tay ấy. Có lẽ trời đã có ý, chiếc lắc tay dừng lại cách giường Tuấn đang nằm hôn mê không xa lắm. Cô nhặt chiếc lắc lên, mừng vì tìm lại được nó, vừa ngước mắt lên định đứng dậy thì… một gương mặt thân thuộc rơi vào tầm nhìn của cô. Phải, là Thiên Tuấn. Cô nuốt khan, không giám tin vào mắt mình. Cô bước lại gần hơn để muốn xác minh lại đích thực người đang nằm kia là ai?

- Bạn không được ở đây quá lâu, mời bạn ra ngoài để các bác sĩ tập trung chuyên môn. _ lại cô y tá. Cô y tá không kịp chặn cô lại lúc cô vừa tụt khỏi giường.

- …

https://thuviensach.vn

- Này bạn!

- … _ cô tròn mắt, đưa hai tay lên che miệng. – A… A… _ môi cô mấp máy, cổ họng nghẹn lại, không phát thành tiếng được. – Anh… anh Tuấn! _ nước mắt cô bắt đầu rơi lã chã, cô hét lớn tên anh.

- Cô làm gì vậy? Y tá đâu? _ vị bác sĩ trông như giáo sư lên tiếng.

- Tôi xin lỗi! _ cô y tá cúi đầu kính cẩn với vị bác sĩ ấy. – Bạn làm ơn ra ngoài được không? Ở đây không còn việc của bạn nữa.

Cô chạy gần đến giường anh thì có hai cánh tay rắn chắc kéo cô từ phía sau làm cô không tài nào nhúc nhích được.

Thì ra là hai người bảo vệ đã được gọi khẩn cấp vào để "dọn" cô ra.

- Không, thả tôi ra đi mà, làm ơn! Anh hai, anh tỉnh lại đi anh hai! _ cô thều thào bằng chút sức lực cuối cùng vì mới cho đi một lượng máu không nhỏ.

Cũng may cô y tá tốt bụng kia đã xin hai người bảo vệ nhẹ tay mà thả cô ra, nếu không cô đã bị ghìm chặt trong bốn chiếc "càng" chắc khỏe ấy rồi….**

…

Sao vậy? Anh đã đi thì một khi quay về phải cho em thấy anh sống tốt thế nào chứ. Thì ra, đây là hình tượng anh muốn tạo dựng để gây ấn tượng với em sau ngần ấy năm anh biệt tích sao?…

"Rích cốp cốp rích rích cốp…" _ tiếng bánh xe của chiếc giường đẩy đang lăn nhanh lẫn cùng những tiếng guốc, giày lộp cộp dưới sàn cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

https://thuviensach.vn

Cậu, Gia Huy cùng với mấy người mặc áo blouse đang đẩy chiếc giường thật nhanh về hướng kia, trông có vẻ rất gấp gáp, có thể thấy được sự sợ hãi lẫn hoảng hốt trên nét mặt cậu…

Cô đứng bật dậy khi thấy người đang nằm trên chiếc giường ấy là nội cậu. Nhưng vừa đứng dậy thì cô đã chóng vánh, không đứng vững nổi khiến hắn phải đỡ cho cô dựa vào người hắn. Cô đẩy hắn ra rồi vịn vào tường, men theo ấy để đi theo cậu.

“Cạch” _ hắn định đi theo cô thì từ phía sau, cánh cửa phòng cấp cứu mở ra, bóng đèn đỏ đã được tắt.

Anh hai… _ nghe tiếng cửa mở, trong đầu cô chợt lóe lên.

Cô vội quay lại…

Một chiếc giường được các bác sĩ đẩy ra… nhưng đó là một cô gái-Gia Linh. Cô thất vọng, tạm thời quên bén đi việc mình định đi đâu.

Không, vẫn chưa hết, sau Gia Ling vẫn còn một chiếc giường đang được đẩy ra nữa… Thiên Tuấn.

- Anh hai! _ cô cười trong nước mắt rồi vội chạy tới.

Hắn chạy theo giường Gia Linh, còn cô chạy theo giường Thiên Tuấn. Cả hai đều được chuyển vào phòng hồi sức đặc biệt và được cách li.

……..ooo

- Anh tôi không sao chứ bác sĩ? _ cô lo lắng hỏi.

- Anh ta chỉ bị mất máu quá nhiều thôi, sức khỏe của cậu ấy rất tốt nên chỉ cần tỉnh lại, tạo điều kiện được chăm sóc tốt để cậu nhanh hồi phục là ổn.

https://thuviensach.vn

- Còn cô bé kia thì sao? _ hắn lạnh lùng.

- Còn phải xem sau khi cô ấy tỉnh lại thế nào nữa.

- Em ra ngoài trước đươc không? _ hắn nhìn cô.

- … Ờ, được.

“Cạch” _ cô ra ngoài và đóng cửa lại.

- Cậu có gì cần nói với tôi? Tôi không có nhiều thời gian.

- Tôi chỉ muốn nhờ ông một việc thôi.

- Việc gì?

Hắn đưa tay vào túi áo phía trong áo khoác, lấy ra một khẩu súng ngắn, quay một vòng và đặt lên bàn vị bác sĩ cùng với bên kia là một chiếc phong bì mỏng dính.

- Tôi xưa nay rất sòng phẳng, được việc tôi cảm ơn, còn không được… _ hắn nhìn vị bác sĩ rồi ngắm nghía lại khẩu súng đang được đặt trên bàn.

- Cậu muốn gì?

- Yên tâm! Tôi biết việc này ông có thể hoàn thành xuất sắc.

- …

- Xóa hồ sơ bệnh án của hai người họ khỏi tài liệu được lưu trữ của bệnh nhân.

…

…….ooo

https://thuviensach.vn

Cô được mặc bộ quần áo khử trùng của bệnh viện, bịt khẩu trang y tế và ngồi cạnh giường Thiên Tuấn.

- Anh hai! Bác sĩ nói anh không có gì nghiêm trọng, anh hãy nghỉ ngơi thật thoải mái rồi tỉnh lại anh nhé! _ cô cầm chặt tay anh mình.

Phải rồi… _ giờ cô mới xợt nhớ ra chuyện của cậu.

- Em đi đây chút, lát em sẽ quay lại với anh sau nha! _ cô nói rồi đặt tay Thiên Tuấn xuống và ra ngoài.

Cởi bỏ bộ đồ ấy ra, cô vội vã chạy tìm theo hướng lúc nãy cậu đi…

……

Cô vừa chạy đến nơi thì cậu bước vào trong phòng…

- Anh Huy! _ còn Gia Huy đứng ngoài nên cô gọi tên anh.

- Na à em.

- Nội…

- Có lẽ lần này nội sẽ được giải thoát hẳn khỏi đau đớn của bệnh tật rồi em ạ. _ Gia Huy nói vẻ thanh thản.

Cô hiểu ý anh muốn nói, im lặng đứng nhìn cánh cửa mà đằng sau nó là cậu và bà ấy…

“Cạch”

1 giây… 2 giây…

Cậu thẫn thờ sau cánh cửa…

https://thuviensach.vn

Gia Huy mím môi, mỉm cười nhẹ, đặt tay lên vai cậu và bóp chặt rồi để cậu đứng đó với cô; còn anh thì đi làm thủ tục nhận (xác).

Cô đến cạnh cậu, nhìn gương mặt đang vô hồn đến thương cảm của cậu mà không kiềm được lòng. Luồn tay nhẹ qua eo cậu, cô ôm lấy cậu để vỗ về.

- Hãy khóc nếu cậu muốn! _ cô xoa xoa lưng cậu.

… 1 giọt nước nóng hổi rớt trên vai cô…

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin
www.dtv-ebook.com

Chương 57

Tang lễ diễn ra thật long trọng, vì bà cậu là người có tiếng và uy tín trong giới làm ăn đã lâu nên việc tang lễ được tổ chức long trọng cũng phải phép. Ngày tiễn bà về nơi yên nghỉ cuối cùng, cậu bỗng bỏ đi đâu mà không ai hay biết, kể cả cô. Gia Huy bận lo cho tang lễ nên không thể lo cho Yuu, cô bé đành được nhờ cô trông nom. Yuu không biết có hiểu những gì đang xảy ra thế nào không, nhưng cô bé một hai nằng nặc đòi đi theo Gia Huy, còn đòi mặc một bộ váy trắng nữa. Dễ hiểu thôi, trước khi trở nên như thế, người mà cô bé có thời gian gần gũi nhiều nhất là nộ cậu mà.

…

Tất cả những ai đang đứng dự lễ đều nghẹn lại vì tiếc nuối. Trời mưa phùn nên chẳng ai biết được những giọt nước đọng lại trên mi mắt của họ là nước mắt hay chỉ là nước mưa. Sự tiếc nuối của họ có lẽ chỉ vì từ nay, họ vĩnh viễn mất đi một người bạn làm ăn đắc lực của họ chứ không phải một người họ quý mến hay người bạn đúng nghĩa.

Những người thanh niên mặc đồ vét đen, đi bao tay trắng đang từ từ buông dải khăn trắng trên tay mình ra… những xẻng đất, cát lần lượt được đưa tới…

- Yuu! Em sao vậy? _ cô lau giọt nước mắt nóng hổi đang lăn dài trên má Yuu.

Yuu bỗng giật tay mình ra khỏi tay cô, chạy nhanh về phía những người đang xúc đất, cát…

https://thuviensach.vn

Đây là điều dễ hiểu nên không ai ngăn cản Yuu làm việc đó cả, họ chỉ đứng và đợi xem cô bé kia sẽ gào thét hay khóc lóc thảm thiết mà thôi.

- Yuu à, chúng ta về em nhé! _ cô vội chạy lại, cầm tay Yuu.

Yuu nhìn cô giây lát rồi tiến đến trước nội, cô bé tháo chiếc kẹp nơ trên đầu mình xuống, thả tự do để chiếc kẹp ấy đến với nội rồi vẫy vẫy tay chào "tạm biệt" nội.

Ai cũng bật cười trước sự ngây ngô của cô bé, họ không nghĩ rằng, một cô bé trắng trẻo dễ thương kia lại có thể có vấn đề gì về tâm thần; những ánh mắt thương hại lẫn tội nghiệp kia khiến Yuu sợ hãi mà quay lại bên cạnh cô.

- Mình về nhé? _ cô hỏi.

Cô vội đưa Yuu rời khỏi nghĩa trang, định dắt Yuu đến một tiệm ăn cho cô bé ăn sáng…

……ooo

- Yuu! _ đang nắm tay Yuu đi thì cô bé bỗng giụt mạnh tay khỏi cô và chạy sang đường.

Lòng đường xe cộ đang qua lại tấp nập, ấy thế mà không làm cho cô bé sợ hãi chút nào. Yuu chạy thật nhanh, băng qua lòng đường để đến bên kia, dưới gốc cây, một cậu thanh niên đang đứng đó…

Yuu nheo mắt nhìn cậu, thấy cậu không có phản ứng gì, Yuu liền lay lay tay cậu như để thức tỉnh.

Cậu liếc mắt qua Yuu rồi chớp mi, nhìn về hướng lòng đường xe đang đi.

- Gia Bảo! Cậu đi đâu từ sáng tới giờ vậy? _ cô chau mày, hỏi.

https://thuviensach.vn

- …

- Cậu chưa ăn gì đúng không?

- …

- Yuu! Chúng ta cùng dắt anh Bảo đi ăn nha? _ cô nhẹ lời hỏi Yuu.

Gật gật

- Tớ không sao, đói tớ sẽ tự biết ăn.

Yuu vừa kéo tay cậu đi thì cậu nói lạnh tanh.

Cô quay lại, nhìn vào mắt cậu…

- …Cảm ơn cậu đã thay tớ trông Yuu từ sáng tới giờ, đó là trách nhiệm của tớ mà lại để cậu làm thay, xin lỗi cậu!

- Tớ… _ cô vừa mở miệng thì cậu đã chặn lời.

- Từ giờ để tớ lo cho con bé là được rồi. _ cậu nói tới đó rồi nhìn cô khựng lại đôi chút. – Cậu về cẩn thận… Cảm ơn cậu! _ nói xong, cậu cầm tay Yuu dắt đi.

Thay cậu…? Trách nhiệm của cậu…? Cảm ơn tớ…? Chỉ thế thôi sao Gia Bảo??? _ cảm giác hụt hẫng bỗng chen ngang cô. Cậu có gì đó rất đỗi lạ lẫm với Gia Bảo của cô, cậu khác lắm, rất khác. Những lời cậu vừa nói khiến cô nhận ra được điều gì đó cậu đang muốn làm. Cô không giám nghĩ nữa, chỉ mong nó nhẹ nhàng đôi chút thôi.

___o0o___

Bệnh viện…

- Lâu quá không gặp! _ hắn từ đâu xuất hiện cạnh Quốc.

https://thuviensach.vn

- …Không giám lâu.

- Vẫn khỏe chứ bạn hiền?

- Thôi cái giọng mỉa mai xiên nỉa đó di!

- Cậu không phải bạn tôi sao?

- …

- Her, chắc cậu đã quên mất mục đích của tôi và cậu khi vào MK là gì rồi đúng không?

- Sao tự nhiên hỏi tôi?

- Nhớ thì nhắc cậu thôi.

- …

- Để tôi giúp cậu nhắc lại nhé! Ngày đó…

- Tôi không quên.

- "Không quên", vậy sao tôi thấy cậu như đã quên nó rồi đó.

- Tôi đã nói rồi, mục đích tôi vẫn đó, nhưng cách tôi tiến hành không giống cậu.

- "Không giống"? Có gì khác sao?

- Đạp đổ tất cả không phải tốt nhất, tôi khuyên cậu nên sớm nhận ra điều đó!

- Haha… một sự điên rồ, chắc cậu đã bị tình cảm lu mờ đi đôi mắt rồi. Thật đáng thương.

https://thuviensach.vn

- Không liên quan đến tình cảm.

- Nhưng tôi thấy có đó. Cậu đã quên cái ngày tàn khốc đó rồi sao? Tôi từ một cậu ấm, từ gia đình hạnh phúc, ba mẹ, em gái của tôi, nhà của tôi đã mất hết. Ba mẹ mãi không lên tiếng, nhà không còn để về, em tôi thì sao chứ? Tôi không biết nó còn sống hay đã chết, cả mặt mũi nó tôi còn không nhớ rõ. Tôi trở thành một thằng bé lang thang đầu đường xó chợ, cứ mãi hoài kiếm tìm những gì đã mất. Còn cậu? Cậu có khác gì tôi không? Tất cả những chuyện đó là do tự dưng thế à? Không! Cậu đã quên mất tại sao rồi.

- Nhưng dẫu sao đó cũng là những chuyện đã qua rồi, cách tốt nhất là cậu hãy sống thật thanh thản chứ không phải mải theo đuổi sự trả thù vô nghĩa đó.

- Không! Tôi phải bắt họ chịu những gì mà tôi đã phải gánh bấy lâu.

- Chả thế thì bây giờ họ cũng có tốt hơn đâu.

- Chưa đâu, còn dài lắm bạn ạ.

- Cô ấy có đắc tội gì với cậu sao? Sao cậu không một lần nhìn vào cô ấy và xem cô ấy đang chịu những gì đi?

- Tôi không quan tâm.

- Oán báo oán mãi thế này đến khi nào cho nguôi?

- Tôi chỉ cần những gì tôi muốn.

- Nhưng Na Na không có lỗi, tại sao cậu kéo cô ấy vào?

- Hãy hỏi ba mẹ của cô ta trước đi! Phước đức quá nhỉ? Nhờ họ mà tôi "được" như ngày hôm nay đây, tôi có cần cảm ơn họ không?

- Vậy cậu phải tìm họ, tại sao tìm cô ấy?

https://thuviensach.vn

- Tôi học tập cậu thôi.

- Cậu nói thế là ý gì?

- Không phải lúc đầu, người muốn tiếp cận cô ta là cậu sao? Chính cậu là người tìm đến cô ta mà. Tôi có nói sai không? Không phải chính cậu đã muốn đạt được mục đích thông qua cô ta sao?

"Bịch…" _ cuộc nói chuyện bị cắt ngang bởi tiếng động như thứ gì đó của ai mới làm rớt.

Tiếng động gần đó, khá to và rõ ràng nên Quốc và hắn đều chú ý.

Những trái táo đang lăn dần đến chân Quốc và hắn, chúng lăn từ xuất phát điểm là dưới chân của một cô gái.

Cô sững sờ, tay chân cứng đờ không còn cảm giác.

Quốc thấy cô, sắc mặt tái đi, anh lúng túng không biết phải xử trí thế nào.

Cô nhích từng mũi chân, cố bước đi thật vững đến gần Quốc…

- Nói đi! _ cô nhìn Quốc với ánh mắt lạnh thấu xương.

- …Nói gì?

- Anh biết ba mẹ tôi.

- Không có.

- Anh tiếp cận tôi.

- Không, anh không…

- Có.

https://thuviensach.vn

- Nếu biết họ, chắc chắn tôi sẽ không gặp được cô đâu, cô bé. _ hắn lại giọng xiên nỉa.

- Cậu im đi! _ Quốc hét lớn. – Tôi đã nói tôi không giống cậu mà.

- Giống hay không thì cô ta cũng đã biết rồi, đỡ mất công nói chứ sao.

“Huỵch” _ Quốc đấm hắn thật mạnh, làm hắn nhào người xuống sàn.

- Thôi đi! Mấy người đừng đóng kịch trước mặt tôi nữa, kẻ đấm người xoa thế là quá đủ rồi.

- Na à! _ Quốc cầm tay cô.

Nhưng chưa chạm tới tay cô được thì cô đã lùi lại, không để Quốc chạm vào mình.

Cô nhìn Quốc rồi cười khảy, lắc đầu thất vọng, giọt nước mắt đọng lại trên khóe mi.

Lùi lại thêm vài bước rồi cô quay đầu bỏ chạy.

- Na! Bé Na! _ Quốc vội đuổi theo.

- Có cần sốt xắng lên như thế không anh bạn? Dù thế nào thì sớm hay muộn cô ta cũng sẽ biết thôi, chi bằng biết sớm chút để có chuyện làm có phải hay hơn không? _ hắn lại móc mé Quốc.

- Tôi sẽ tính nợ này với cậu! _ Quốc gằn lên.

Hắn nhún vai kiểu bất cần đời.

Quốc vừa đi thì nụ cười gắng gượng trên môi hắn cũng được thu lại, hắn thở dài…

Hình như có gì đó đang nghẹn lại, bóp chặt lồng ngực hắn.

https://thuviensach.vn

……ooo

___o0o___

Quốc đã đuổi theo thật nhanh nhưng không thể tìm thấy cô. Anh đã quên mất một điều rằng, nếu cô đã muốn tránh ai thì vĩnh viễn họ sẽ không bao giờ có thể tìm thấy cô.

……o

Anh tìm đến nhà cô…

- Con chào nội!

- Ờ Quốc hả, vào nhà đi con.

- Dạ không nội ạ.

- …

- Con có tí việc nền ghé qua thôi, bé Na có nhà không nội?

- Nó đi đâu sáng giờ mà chưa thấy về con ạ. Mà có chuyện gì hả Quốc?

- Dạ không nội à, thưa nội con đi!

- Uhm, đi cẩn thận nha con.

- Vâng!

…

- Na Na, rốt cuộc thì em đang trốn ở đâu? Em không ra sao anh nói cho em biết được chứ.

ooo……ooo

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 58

chương 58:

Bệnh viện…

Gia tuệ xách một giỏ lỉnh kỉnh những đồ dùng cá nhân đến, đứng trước mặt hắn.

- Anh giúp em được chứ?

Hắn nhìn lên gương mặt Gia Tuệ rồi đứng dậy đỡ phụ đồ cho cô bé.

- Anh không sao chứ?

- Không.

- Nhưng em thấy sắc mặt anh không tốt lắm.

- Đừng quan tâm!

Tủi thân vì lời nói hắn buông, Gia Tuệ không nói gì thêm.

- Ông ta sao rồi?

- Dạ?

- …

- Xuất viện rồi.

https://thuviensach.vn

- Vậy tức là chưa chết.

Gia Tuệ bóp chặt túi đồ mình đang cầm, cố không để ý tới lời hắn vừa nói.

- Anh… ghét ba em tới vậy sao?

- …

- Còn em?

- …

- Anh cũng ghét em như ghét ông ấy phải không?

- Linh tinh, lo học hành cho tốt rồi tìm một con đường đàng hoàng mà đi!

- Thế nào là con đường đàng hoàng?

- Là gì có thể hỉ nộ ái ố với mình mà không cần đợi chờ.

- …

- Anh có việc, đi trước nhé.

- Em làm cơm sáng cho anh rồi, anh có muốn ăn không? _ cô bé cầm lồng cơm trên tay và nói.

- …

- Thôi, anh có việc vậy đi đi kẻo trễ. _ nhìn ánh mắt hắn đang nhìn mình, Gia Tuệ liền rụt tay lại.

- Cảm ơn! _ hắn cầm hộp cơm, nói cụt lủn rồi bước đi.

https://thuviensach.vn

Với Gia Tuệ, như thế đã là đủ với cô bé rồi, cô chỉ cần được lặng lẽ quan tâm, làm những hộp cơm cho hắn, thế là đủ.

___o0o___

Cô đã chọn một nơi để tĩnh tâm lại, bờ sông là nơi thích hợp để cô tâm trạng nhất. Không biết từ khi nào cô đã chọn nơi này để đến những lúc cần suy nghĩ gì đó. Không biết ai và cũng không ai biết…

Theo lời hắn thì… ba mẹ mình đã gây ra chuyện gì với hắn và anh Quốc sao? Nghiêm trọng tới mức hắn bắt mình phải trả giá? Nhưng… họ là ai? Thậm chí mình còn không được biết cả tên họ nữa. Nhưng nếu vậy, tại sao anh còn tốt với em? Đó không phải là cách anh trả thù em chứ? Rốt cuộc thì anh đang muốn gì từ em đây???… _ cô băn khoăn về cuộc nói chuyện giữa hắn và Quốc mà cô vừa nghe được. Cô có cảm giác như mình đang mang tội với anh…

“Tinh tinh” _ điện thoại cô báo có tin nhắn.

Là tin của Quốc.

“…”

Vừa đọc xong tin nhắn của anh, cô vội cất điện thoại và chạy ngay đến bệnh viện.

……ooo

“Bịch bịch bịch”

- Hộc hộc hộc… _ cô thở không ra hơi. – Anh Tuấn…ực…

- Đang ở trong. _ Quốc trả lời.

Cô vội mở cửa thì anh kéo tay cô lại.

https://thuviensach.vn

- Nói chuyện đi.

- Nhưng tôi cần gặp anh trai tôi.

- Thiên Tuấn chưa tỉnh đâu.

- …

- Anh xin lỗi! Chỉ có nói thế em mới chịu xuất hiện thôi. Anh đã gọi điện, nhắn tin cho em mà em không trả lời, anh đành phải nói thế để được gặp em.

- Tôi cũng đang cần được một lời giải thích từ anh.

……ooo

Sân thượng bệnh viện…

Gió trên cao thổi mạnh làm tóc cô rối tung, những tiếng gió rít làm không gian thêm lạnh lẽo…

- Anh tiếp cận tôi?

- … Đó là lúc đầu.

- Tại sao?

- Đó là cách duy nhất anh nghĩ ra trong phút nông nổi đó.

- Còn bây giờ?

- Anh thật sự xem em như một người thân của mình.

- Vậy tại sao anh còn dấu tôi?

- Anh không dấu em.

https://thuviensach.vn

- Vậy chuyện này là gì?

- Thiết nghĩ nó không liên quan đến em, nên anh không nói, thế thôi.

- Còn chuyện về họ?

- …

- Ba mẹ tôi, họ đã làm gì?

- Em không nên biết thì hơn.

- Được thôi, anh không nói thì tôi vẫn có thể tự tìm hiểu mà. _ cô nói rồi quay lưng.

- Em biết để làm gì?

- Tóm lại, anh có nói hay không?

- … haizzz em cũng đã biết, không cần phải dấu nữa. Anh sẽ kể… Cách đây 10 năm, khi đó anh chỉ là một cậu bé hơn 12 tuổi. Trong một lần được ba mẹ cho đi chơi xa vài ngày, anh đã rất vui, vui lắm. Và… chuyến đi ấy là những việc cuối cùng anh được làm cùng họ, đấy cũng là lần cuối cùng anh được nhìn thấy nụ cười của họ với anh, là lần cuối cùng được nhìn thấy mặt họ, là lần cuối cùng được chở che trong vòng tay yêu thương của ba mẹ dành cho anh. Sau khi về, nhà cửa, công ty, tất cả các tài sản đều mất hết. Ba anh sock quá nên đổ bệnh rồi mất, mẹ anh cũng vì thế mà bỏ anh, hai người họ đã tìm về chốn bình yên mà không phải là nơi này.

- Nếu nói thế thì có liên quan gì đến ba mẹ em chứ?

- … Họ là nguyên nhân khiến những thứ kia biến mất, chính họ đã tạo nên cú sock cho gia đình anh.

- Sao anh dám chắc?

https://thuviensach.vn

- Đó là cả một quá trình dài.

- Khoan đã! Chuyện này có liên quan đến việc cả anh và anh Tuấn cùng mất tích đúng không?

- …

- Anh nói đi!

- Có thể nói là vậy.

- Em tin, ba mẹ em không phải người như vậy. Dù em chưa biết họ là ai, nhưng em có linh cảm rất chắc chắn về điều đó.

- Em dựa vào đâu?

- … Những lần gặp họ trong mơ.

- Có thể em đúng, nhưng chính họ đã gây ra tội lỗi là thật.

- Em không tin!

- Anh không muốn vì những chuyện đó mà mất đi tình cảm tốt đẹp giữa anh và em. Chuyện gì ra chuyện đó, và anh biết chuyện giữa anh và em là chuyện khác với mối nợ anh phải đòi lại.

- Họ… còn sống không?

- … Điều này… anh chưa biết.

- Anh nói đã tìm hiểu rồi mà.

- Nhưng họ thì anh chưa gặp.

- Nói như vậy, điều đó chưa được ba mẹ em xác nhận đúng không?

https://thuviensach.vn

- …

- Em vẫn tin họ, chắc chắn họ sẽ không bao giờ làm điều đó.

- Tùy em.

- Nhưng… các anh đã đi đâu khi đó?

- … Tìm đến nơi được gọi là nguồn điện.

- …

Quốc bắt đầu kể cho cô về MK, về hắn, về công việc, về những tháng ngày nếm mật nằm gai không bao giờ anh quên đó.

- Vậy tức là… anh ta đang tiếp cận em?

- …

- Nhưng em thì có gì chứ?

- Là em không nhận ra thôi, những gì em có nhiều hơn những gì em biết về chính em rất nhiều.

- …

- Điều bây giờ em nên làm là hãy cẩn thận với tên đó, hắn không đơn thuần xem em là một cô gái đâu. Anh biết hắn sẽ không bỏ cuộc, em chỉ cần cẩn thận là được. Chuyện còn lại để anh lo là được rồi.

- Cảm ơn anh! Nhưng em muốn tự giải quyết chuyện của mình, những gì liên quan đến em anh đừng quan tâm nữa.

Lời cô nói như sát muối vào tim Quốc, anh đã lo lắng cho cô đủ điều, làm cho cô không ít chuyện. Vậy mà bây giờ điều duy nhất cô đáp lại anh là mong anh hãy thôi quan tâm đến cô sao?

https://thuviensach.vn

- Em xuống xem anh Tuấn thế nào.

Cô nói rồi bỏ đi, để lại mình anh với từng đợt gió đang rít mạnh.

……ooo

Khi cô vừa xuống tới thì có một toán bác sĩ lẫn y tá chạy vào phòng Thiên Tuấn, cô lo lắng, quýnh quáng đòi xông vào nhưng đã bị đẩy ra.

- Có chuyện gì vậy Na? _ vừa lúc ấy Quốc cũng xuống tới.

- Em không biết.

- Em bình tĩnh đi! Chắc không có chuyện gì đâu.

- …

"Cạch"

Bác sĩ mở cửa.

- Anh tôi sao rồi bác sĩ? Anh ấy không sao chứ?

- Cô yên tâm! Bệnh nhân không sao, lúc nãy anh ta có dấu hiệu tỉnh lại nên chúng tôi phải đến gấp để kiểm tra tình hình, có lẽ đã làm cô sợ.

- Phù… Mà bác sĩ nói… tức là anh ấy đã tỉnh lại rồi sao?

- Tỉnh hẳn thì chưa, nhưng sẽ mau thôi.

- Cảm ơn bác sĩ! _ cô gập người.

Cô không biết rằng, có một ánh mắt gần đó đang nhìn cô với những cảm xúc hỗn độn trong con người ấy.

https://thuviensach.vn

Anh ta đã ổn rồi, nay mai sẽ tỉnh thôi. Chị cũng hãy mau tỉnh lại đi! Đừng mãi nằm yên lặng thế.

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 59

Buổi tối, bầu trời đen ngòm, vắng bóng sao, thiếu ánh trăng, một người đầy tâm trạng…

Biệt thự Hoàng Gia…

“Cốc cốc” _ Gia Huy ghé ngang phòng cậu, thấy cửa đang mở, nhưng anh không vào mà vẫn đứng ngoài gõ cửa.

Nghe có tiếng gõ cửa cậu liền quay ra xem là ai…

- Một ly không? _ Gia Huy hỏi, tay đút vào túi quần, đứng dựa vào cửa.

- …

Cậu nhìn anh mà không trả lời. Gia Huy đành đi trước.

Anh xuống bếp, mở tủ lạnh và lấy bia ra một chiếc khay lớn. Anh bê khay bia ra vườn sau, dừng lại trước một cây lớn, xù xì, già nua, nhưng vẫn rất tươi tốt, lá vẫn xanh dù cây không còn trẻ.

Gia Huy đặt khay bia xuống thảm cỏ dưới gốc cây rồi cũng ngồi xuống.

“Pặc xìiii…” _ anh bật lon bia đầu tiên, uống một hơi không nghỉ cho đến khi lon bia cạn. Bóp chặt vỏ lon khiến nó mất đi hình dạng nguyên vẹn rồi anh thả nó ra một góc, lấy một lon bia khác lên tay.

“Pặc xìiii…” _ một tiếng bật lon bia khác, nhưng không phải của Gia Huy.

https://thuviensach.vn

Phải, là của cậu.

Cậu cũng làm một hơi cho cạn lon và làm như Gia Huy vừa làm với lon bia trước.

Hai anh em không nhìn, không nói với nhau câu nào, chỉ thay nhau "ực" rồi bóp lon bia…

Cuối cùng cũng đến lúc này, khay bia chỉ còn lại một lon duy nhất.

- Để em đi lấy bia. _ câu nói hiếm hoi từ khi bắt đầu uống tới giờ của cậu.

- … Thế đủ rồi. _ Gia Huy nói rồi thả vỏ lon mình vừa bóp ra góc.

- ……

"Pặc xìiii"

Cậu bật lon bia cuối, đưa qua trước mặt Gia Huy.

Nhìn lon bia… nhìn cậu, anh nhận lấy lon bia và uống một ngụm rồi đưa lại cậu

Gia Huy gối tay lên đầu, nằm ngả lưng xuống thảm cỏ nhìn lên trời đêm.

- Đã bao lâu ta mới lần nữa gặp lại cảm giác này nhỉ? _ Gia Huy hít thở sâu và nói.

Nhìn anh mình giây lát rồi cậu cũng làm theo, nằm xuống thảm cỏ mát lạnh.

- Em vẫn là Gia Bảo, là em anh của ngày xưa, em không khác chút nào.

- Anh muốn em khác?

- … Ít nhất không nhu nhược chọn cách trốn chạy.

https://thuviensach.vn

- …

- Thấy thế nào?

Cậu nhìn qua Gia Huy khi anh hỏi câu hỏi đó.

- Cảm giác chạy trốn đó.

- …

- Có tốt hơn khi đối diện không?

- …

Bực mình vì cậu vẫn phớt lờ lời mình nói, anh chống tay đứng phắt dậy.

- Đến cả những câu hỏi của anh em còn trốn thì em có thể làm gì, đối diện với gì được hả Gia Bảo?

- …

- Haizzzzzz _ Gia Huy thở dài, lắc đầu. Anh đút tay vào túi quần, nhìn về phía thành phố…

- Yuu em định sẽ thế nào? Còn Na Na nữa, con bé không nói nhưng không có nghĩa nó không dằn xé với những hành động lẫn thái độ của em đâu. Anh biết em đặt nặng vấn đề trách nhiệm, nhưng em biết rõ có nhiều cách để thực hiện trách nhiệm của em mà. Nhìn hành động gần đây của em với bé Na, anh nhìn ra được em đang định làm gì.

- Mọi chuyện không đơn giản như anh đang nghĩ.

- Vậy em đã làm gì vào ngày hôm qua? Em đang làm gì trong khi tất cả đang tiễn nội? Đến Yuu kia, con bé còn mập mờ nhận ra sự mất mát của gia đình. Còn em, em làm gì? Nghĩ gì khi không ở đó?

https://thuviensach.vn

- Em xin lỗi!

- Em đã sai, lời xin lỗi cũng không làm tình hình khá khẩm hơn đâu. Điều anh mong bây giờ là chỉ cần em nhận thức ra được vị trí và lí trí của mình đang ở đâu. Hãy một lần suy nghĩ nghiêm túc đi! Anh biết em đã biết mình cần gì, đừng quá tính toán để rồi toán sẽ tính lại với em. Ngôi nhà này có một người sống như thế là quá đủ rồi.

- …

- Hy vọng mọi chuyện không như anh đã nghĩ! Đừng để khi mất mới giật mình hối tiếc!

Gia Huy nói rồi trở lại phòng mình, để cậu có khoảng lặng suy nghĩ.

Cầm lon bia còn dở trên tay, cậu uống từng ngụm nhỏ một như đang nhấm nháp thứ tâm trạng nặng trịch của mình.

Đã là lần thứ mấy anh nói chuyện với cậu, lần nào anh cũng nhắc mập mờ đến bản thân mình. Anh nói “Ngôi nhà này có một người sống như thế là quá đủ rồi”, anh đang nhắc đến chính anh. Cũng đúng thôi, nếu khi xưa anh không tính toán, chi li đủ điều về trách nhiệm, về tình cảm, về lẽ đời đúng sai thì bây giờ anh đã không bất lực trong việc đối diện với bản thân mình mỗi đêm đến như vậy. Có phải vì vậy mà anh luôn vùi mình vào công việc không? Làm cũng là một cách để quên. Anh không bao giờ muốn cậu đi lại dấu chân của anh đã từng.

Không biết rằng, cậu có nhận ra được điều gì khi một mình suy nghĩ trong đêm hay không. Chỉ thấy lâu lâu lại đưa lên miệng ngụm bia đắng…

___o0o___

Bệnh viện…

https://thuviensach.vn

“Cạch” _ cô khẽ mở cửa phòng Tuấn.

Ngồi xuống cạnh giường anh, cô lấy từ trong cặp mình ra một chiếc headphone, đeo cho Thiên Tuấn…

- Anh à, bài nhạc này… chị Trâm Anh ngày nào cũng nghe nó anh ạ! Trước khi đi ngủ, trước khi bắt đầu một ngày mới, chị ấy đều nghe bài này. Chị ấy nói, trước khi đi ngủ chị gặp anh và sớm mai chị có thể lại gặp anh là nhờ bài hát này. Nó làm chị ấy có cảm giác an toàn, có anh bên cạnh… Anh đã hứa sẽ mãi làm cơm gà cho chị ấy và em, cũng đã hứa sẽ nếm chiếc bánh ngọt đầu tiên của em, anh thích ăn bánh ngọt nhất mà. Anh hãy mau tỉnh lại đi anh!

…

“Baby life was good to me but you just made it better

I love the way you stand by me through any kind of weather

I don’t wanna run away

Just wanna make your day

When you felt the world is on your shoulders

Don’t wanna make it worse

Just wanna make us work

Baby tell me I will do whatever

It feels like nobody ever knew me until you knew me

Feels like nobody ever loved me until you loved me

Feels like nobody ever touched me until you touched me

https://thuviensach.vn

…… (Until you – Shayne Ward)

Từng lời bài hát, từng giai điệu nhẹ lướt bên tai Thiên Tuấn, gợi lại cho anh những ngày tháng không đẹp nhưng đầy ý nghĩa và không thể quên với anh.

Na Na… Trâm Anh… nội… Quốc… _ đó là tất cả những gì có trong thế giới của anh, anh đang thầm gọi tên họ.

Cố lên nào! Chỉ cần một chút thôi là anh sẽ được trở về với cuộc sống thực tại. Sẽ được ăn món bánh của cô làm thôi……

“Tíc tắc… tíc tắc…”

- … Anh…anh…anh hai! _ cô mừng đến nghẹn lời.

Cô vừa quay sang đặt hoa vào lọ, quay lại đã thấy tay Tuấn nhúc nhích, tròng mắt đưa qua đưa lại như sắp thức.

- Cố lên chút nữa thôi anh hai à! Hức…

Mắt Tuấn chập choạng, hé mở nhìn ánh bình minh đang le lói qua ô cửa kính vào phòng.

- Anh hai! Hức… cuối cùng anh cũng tỉnh lại. Em… hức…

- …

- Bác sĩ! Bác sĩ! Anh tôi tỉnh lại rồi bác sĩ… _ cô chạy vội ra ngoài tìm bác sĩ.

……ooo

- Vết thương đang dần lành miệng, gia đình cố gắng chăm sóc bệnh nhân với chế độ dinh dưỡng thích hợp thì chắc chắn cậu ta sẽ nhanh chạy nhảy

https://thuviensach.vn

được thôi. _ bác sĩ.

- Cảm ơn bác sĩ! _ cô gập người. – Anh hai! Anh không sao rồi. _ cô cười thật tươi nhìn Thiên Tuấn và háo hức chờ đợi những ngày sắp tới.

___o0o___

Tu viện Maria…

- Con quỷ nhỏ, mày đi đâu hồi giờ mà mất tích luôn thế hở? Nói liên lạc lại sau với tao mà chả thấy, tao liên lạc thì cũng lặn luôn.

- Thì bây giờ tao đến nè, khổ quá bà cụ của đời tôi.

- Tao mà là cụ mày thì tao đã cho mày một gáo dừa rồi đó, hư. _ Kì Lâm khoanh tay trước ngực.

- Tao xin lỗi! Tao biết rồi mà, hì.

- Hì, hì, hì cái con khỉ í mà hì. Lúc nào cũng cười trừ để xề xòa cho xong chuyện.

- Thôi được rồi, để tao kể mày nghe cái này nè.

- Hư… _ Kì Lâm vẫn làm mặt giận.

- Tao… gặp được anh Tuấn rồi mày ạ.

- Kệ mày… Mày… gì? Mày nói gì hở? Hả?

- … Tao…

- Làm sao?

- Tao gặp được anh Tuấn rồi.

https://thuviensach.vn

- Giờ anh ấy đâu?

- Bệnh viện.

- Gì?

- …

- Khoan đã! Có phải bệnh viện lần trước không?

Gật gật

Cô bắt đầu kể lại hết những gì vèo ngày hôm đó, và những ngày tiếp theo cho Kì Lâm nghe.

- Tao đến đó thăm anh ấy được không?

- … Uhm!

“Yêu một ai là khi từ trong nghĩ suy là bao đợi mong

Đời em đã vui hơn xưa vì ta đã gần bên nhau…”

Điện thoại cô đổ chuông.

Là cậu gọi.

- Mày nghe đi!

- Uhm! _ cô bước ra cách Kì Lâm vài mét để nghe điện thoại.

…

- Alo!

- “…”

https://thuviensach.vn

- Uhm!

…

- Đi thôi. _ Kì Lâm nói rồi dông thẳng. – Nhưng mà…

“Kịch… huỵch…”

- Ui ya… ha… hức…

Kì Lâm đang hùng hổ đi tới thì đột ngột quay lại, còn cô thì đang chạy nhanh theo nó nên… cả hai tông xầm vào nhau rồi bật ra sau ,té dúi dụi. Không nói quá nhưng mũi của cô tưởng chừng như bị xiêu vẹo mất thôi. Trán Kì Lâm thì cũng “mọc” lên một u đỏ hỏn.

- Sao mày đi gần tao vậy? Ui ya… _ Kì Lâm xoa trán mình, nói.

- Ai bảo mày quay lại đột ngột chi? Ya… xítttt ù… gãy mũi tao rồi còn đâu.

- Trán tao cũng sứt miếng rồi nè.

- Haizzz… _ cô cụp mi xuống, thở dài.

Kì Lâm chống tay đứng dậy rồi đưa tay ra, kéo cô đứng lên. Cả hai cùng phủi đất cát dính trên quần áo rồi nhìn nhau.

- Có chuyện gì hay sao mà… nhìn mặt mày… trông chả khác nào bà già đau khổ cả.

- … Yuu muốn gặp tao.

- Gì?

- Tao không biết nữa, tự nhiên Yuu nói nhớ, rồi muốn gặp tao.

https://thuviensach.vn

- Vậy mày tính sao?

- …

- Thôi khỏi nói, đi đi! Mày cũng cần xem chuyện gì đang xảy ra mà.

- Uhm!… Mà Kì Lâm này.

- Uhm.

- Chuyện anh Tuấn…

- Chậc, tao hiểu mà. Tao đóng hòm, niêm phong những thông tin mày vừa nói tại đây, ok?

- Cảm ơn mày!

- Không có gì là không có chi, hi.

- …

___o0o___

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 60

Cô vừa đi vừa suy nghĩ trên phố, cô không biết liệu mình có đang làm đúng hay không. Hay là từ bỏ? Bây giờ cô rất phân vân, cô phân vân nhiều thứ. Cô nên đi tiếp con đường của hai người, hay sẽ giúp cậu "giải thoát"? Còn một con đường cô đang đặt ra nữa, làm rõ một vấn đề.

"Hập" _ bỗng có một vòng tay xiết chặt cô từ phía sau làm cô giật mình.

Yuu cười nụ cười rạng rỡ nhìn cô.

- Em làm chị hết hồn. _ cô thở phào.

- Yuu nhớ cậu, nó muốn gặp cậu đó. _ cậu nhìn Yuu cười hiền và nói với cô.

Còn cậu? _ cô thoáng nghĩ.

- Hì… _ cô cười trừ.

- Na! _ cậu bỗng đưa tay ôm lấy khuôn mặt cô.

Cả cô và Yuu đều không hiểu cậu có chuyện gì.

- Mũi cậu bị sao vậy? _ cậu lo lắng.

- … Ơ… hơ hờ… không sao. _ cô đỏ mặt, vui lắm khi được cậu để ý và quan tâm.

- Bị sao?

https://thuviensach.vn

- Tớ không sao, lúc nãy tớ sơ ý đụng trúng cây phía kia thôi. _ cô che mũi mình lại.

- Dối.

- Thật mà.

- Nếu thế thì phải u trán mới đúng chứ, cây đó lồi lõm thế nào mà để cậu sưng mũi thế kia?

- Ờ thì… thì…thì tại mũi tớ cao mà, haha… ha. _ cô cười lớn.

Có buồn cười chút nào đâu, chỉ là… hết cách chèo chống rồi nên cười là biện pháp tối ưu nhất mà thôi.

Yuu bỗng giật tay cô kéo lên xe ngồi cùng mình. Cậu cũng lên xe… bánh xe bắt đầu lăn bánh.

……..ooo

“Kítsss” _ chiếc xế hộp đỗ phịch trước một ngôi nhà khá lớn.

Yuu mở cửa xe, kéo cô xuống cùng mình.

- Đây là đâu?

- Nhà Yuu. _ cậu đóng cửa xe và cùng vào với hai người.

Một ngôi nhà lớn, hồ bơi, sân sau,… tất cả đều có đủ cho một ngôi nhà cho người ta cái thú của sự tận hưởng, nhưng nó lại chưa được gọi là biệt thự, không hiểu vì sao.

…….oo

- Tớ đưa Yuu về để lấy một số đồ đạc của con bé.

https://thuviensach.vn

Nghe cậu nói, cô khẽ nhìn Yuu. Cô bé đang rất vui xếp những thứ đồ của mình vào vali.

- Chuyển đến nhà cậu à? _ cô hỏi.

- Uhm!

- … Vậy để tớ giúp.

Tâm trạng hỗn độn nhưng cô cố không để lộ chút cảm xúc, cả hai người cùng bắt tay vào việc thu dọn giúp Yuu về nơi ở "mới".

…

- Bên đó có cần dọn không? _ cô chỉ vào chiếc tủ sách khá bắt mắt và hỏi.

Gật gật gật _ Yuu gật đầu lia lịa.

- Em mang nhiều quá anh không chở hết đâu đó. _ cậu chọc.

Yuu bỉu môi, làm mặt giận.

- Có gì đâu, để chị dọn cho là được mà. _ cô nói rồi vội bước đến tủ sách.

Lần đầu tiên cô thấy có nhiều loại sách đến vậy. Cô lấy xuống một quyển sách rồi mở ra đọc thử…

Ô mai guết, toàn là tiếng Anh, cô vừa nhìn vào đã hoa mắt mà vội gấp lại.

- Phù… ực _ cô nuốt khan.

Cô xếp lần lượt những quyển sách vào thùng giấy. Đang hăng hái thì cô phải chựng lại trước một quyển giống quyển sổ hơn.

https://thuviensach.vn

Cô lưỡng lự không biết có nên mở nó không, cô nhìn cậu và Yuu đang mải miết rồi quyết định mở ra xem thử.

Không thể tin được, những gì viết trong đó là của Yuu. Đích thực đây là cuốn nhật kí của cô bé.

Cô chột dạ, vội gấp lại quyển sổ, cô nuốt khan và hơi lo lắng.

Nhưng có gì đó khiến cô rất tò mò, rất muốn biết về con người này.

- Hítttttttt hàaaaa… ực…

Cô quyết định đọc nó…

Ngày… tháng… năm…

Tôi là Yuu, tôi là một người…

Tôi bắt đầu viết nhật kí.

Ngày… tháng… năm…

Tôi đã để ý một người…

Ngày… tháng… năm…

Tôi phải xa anh ấy…

Ngày… tháng… năm…

…

Cô mải miết đọc hết tờ này sang tờ khác, bao nhiêu chuyện, bao cảm xúc của Yuu đang được “trình diện” trước cô. Khóe mi cô rưng rưng.

- Na! Cậu xong chưa? _ cậu hỏi.

https://thuviensach.vn

- …

…

- Cậu đang làm gì mà chăm chú vậy?

- Hở? “Bịch”

Cô đang chăm chú thì có tiếng cậu từ phía sau gáy mình phát lên làm cô giật thót, cũng chả phải việc hay ho gì nên cô hơi sợ hãi, quyển sổ trên tay cô rớt xuống đất.

- Gì thế?

- Không có gì. _ cô lau vội giọt nước trên má mình do mới giật mình mà nó rớt.

Cậu thấy quyển sổ đang nằm chổng trơ dưới sàn liền cúi xuống định nhặt lên, nhưng cô đã vội giật lấy quyển sổ và ghì chặt vào lòng.

Cậu thấy hơi kì lạ trước hành động của cô, có gì đâu mà cô có vẻ hoảng hốt thế chứ?

- Ờm… cậu có cần tớ giúp gì không?

- Ờ, không, tớ sắp xong rồi. Cậu coi giúp Yuu đi!

Cậu quay sang nhìn Yuu rồi nhìn lại cô.

- Uhm! Thế cũng được, cậu cẩn thận nha. _ cậu nói rồi nghe lời cô qua giúp Yuu.

- Phù… _ cô thở phào, toát cả mồ hôi hột.

Cô vội cất quyển sổ ấy vào cặp mình, lén để không ai phát hiện ra.

https://thuviensach.vn

…

- Tất cả đã xong chưa nào? Chúng ta lên đường được chưa hai quý cô? _ cậu nói lớn.

Yuu thích thú khoác lấy tay cậu như công chúa đang khoác tay hoàng tử, nũng nịu với cậu.

- Tớ cũng xong rồi.

- Uhm! Vậy mình chuyển đồ ra thôi.

Đồ Yuu tương đối nhiều nên cậu phải gọi thuê một chiếc xe chuyển đồ đến mới có thể đưa hết những thứ ấy đi được.

Yuu có vẻ rất vui, tâm trạng và tâm thần của cô bé đang dần hồi phục, chắc sẽ sớm về trạng thái bình thường. Cô thấy thầm vui vì điều đó, rồi Yuu sẽ không còn phụ thuộc vào cậu nữa…

___o0o___

Cô về tới nhà đã lao ngay lên phòng, lấy đồ và vào nhà tắm ngay. Cô phải gột tẩy đống bụi bặm đang bám lấy người cô.

…

“Phịch”

- Aaaa… ta chỉ cần thế này. _ cô đổ ầm xuống chiếc giường yêu quý, tận hưởng giây phút thoải mái.

…

- Khoan.

https://thuviensach.vn

Đang chuẩn bị "lên tiên" thì trong đầu cô xợt nhớ mình còn chuyện để làm. Cô liền ngồi bật dậy, nhảy xuống giường và tìm chiếc cặp của mình.

Phải rồi, quyển nhật kí của Yuu…

Cô khóa trái cửa, lên giường, kê một chiếc gối vào lưng và tựa vào thành giường, cầm quyển sổ bắt đầu lật từng trang…

Ngày… tháng… năm

…

Ngày… tháng… năm…

…

Cứ thế, cô đọc đã được hơn nửa quyển…

Ooo…Ngày tắm tháng nhộng năm nhài…ooO

Đọc đến đây cô bỗng chỉnh lại tư thế nghiêm chỉnh, có vẻ tập trung. Có lẽ tại mở đầu đã ấn tượng…

Cô đọc đến đâu thì không kiềm lòng được đến ấy, cô không biết nước mắt mình đã rơi tự khi nào nữa…

Trong đó là những dòng Yuu viết trước khi bị tai nạn, những chuyện Yuu đã gặp phải, sự bế tắc, vô lối thoát. Và cả những việc Yuu làm với cô và cậu, những lí do, những lời nói từ tận thâm tâm Yuu, không có gì có thể thật hơn. Nhờ vậy mà cô đã hiểu cậu là thế nào trong lòng Yuu. Cái gì cũng có lí do của nó, thì ra Yuu khó hiểu là bởi những gì cô bé đã phải trải qua trong cuộc sống trước đây của cô bé. Một Yuu dằn vặt, đau khổ, ích kỷ, tự mãn, khó chịu là từ đây. Bây giờ, tuy Yuu không ổn về mặt tâm thần nhưng đổi lại, cô bé cười nhiều, và không phải suy nghĩ nhiều. Yuu đã mất tất cả, cô còn lương tâm không khi lấy đi thứ cuối cùng quý giá và có ý nghĩa thật lớn

https://thuviensach.vn

đối với cô bé? Nhưng cô không muốn đẩy mình vào đau khổ, có ai muốn mình cứ mãi phải chọn lựa, nhường nhịn với kẻ khác đâu…

Nhưng… không ai biết trước chuyện gì sẽ xảy ra vào phút sau cùng cả, có những lí lẽ của con tim mà không ai hiểu nổi, thậm chí là chính bản thân ta. Lí lẽ của cô là gì???

…

“Cốc cốc cốc cốc”

- Chị đợi em chút, em đang thay đồ. _ cô như bị bắt quả tang, cô chạy hết chỗ này tìm nơi dấu rồi đến chỗ kia tìm nơi cất. vội dấu quyển sổ dưới gầm giường và gạt những giọt nước mắt đi, kéo quần áo, đầu tóc lại cho gọn gàng rồi chạy ra mở cửa.

“Cạch”

- Chị.

- Chị tưởng em thay đến chục bộ đồ chứ, he.

- Dạ không, hì em… _ cô lúng túng.

- Chị đùa đó, coi em kìa, cứ như cô gà mắc tóc í.

- Chị. _ cô nhăn mặt.

- Thôi được rồi. Ờ, mà sao biết chị hay dạ?

- Em có giác quan thứ sáu mờ. _ cô nói rồi bật ngón cái lên, nhìn như số sáu.

- Kinh khủng khiếp.

- Chị. _ cô đanh mặt.

https://thuviensach.vn

- Mà bé Na nè.

- Dạ?

- Dạo này chị thấy em hay ra ngoài lắm nhé, em có việc gì dấu nội và chị à?

- Dạ… dạ dạ… không ạ, hì. _ cô lắp bắp, rối trí.

- Vậy có thể nói chị nghe không?

- Dạ… _ cô đi quanh giường rồi lên nệm ngồi ra sau, bóp bóp vai cho Trâm Anh. – Em có dạy học cho sắp nhỏ ở tu viện Maria, chị cũng biết mà.

- Uhm!

- Dạo này có nhiều việc ở đó quá nên em phải thường xuyên đến đó hơn chị ạ.

- Uhm, vậy mà chị cứ tưởng… Mà nè, em mà có chuyện gì dấu chị là chị không tha thứ đâu nhé!

- Ơ… em đâu có đâu ạ.

- Đó là chị dặn thế, em không có thì tốt rồi.

- Hi…hi…hihi… _ cô nhe răng cười.

- Thôi, xuống ăn cơm đi em. Chắc nội ở bển ăn cơm luôn với ngoại rồi, còn hai chị em mình thôi, em xuống ăn luôn đi.

- Tuân lệnh chị hai! _ cô đưa tay lên trán, nghiêm giọng nói.

- Em thật là…

- Đi nào, em đói lắm rồi nè. _ cô đẩy vai Trâm Anh đi.

https://thuviensach.vn

- Rồi, từ từ hông lỡ lọt chân té thang là hai chị em mình ăn trầu phê luôn giờ.

- Hihi, vậy em sẽ làm siêu nhân để đỡ chị. _ cô bắt trước, làm động tác một tay giơ lên trời, một tay đưa ngang hông như siêu nhân biến hình.

- Em với chị cùng té mà em còn kịp biến hình nữa hở?

- Hềhề. _ cô gãi đầu.

___o0o___

Bệnh viện…

“Cạch”

…

- Cậu cứ nằm đi, không cần ngồi dậy đâu. _ Quốc vào thăm Tuấn.

Nói vậy nhưng anh vẫn cố ngồi dậy. Quốc đành rút chiếc gối, kê vào lưng để Tuấn ngồi dựa vào thành giường.

- Cậu thấy sao? _ Quốc hỏi.

- Chưa chết.

- Her, vẫn không bỏ được cái thói nói đó.

- …

- Sao biết tôi ở đây?

- Tay trong, cậu tin không?

- Lại giở giọng với tôi.

https://thuviensach.vn

- Cậu có biết mình được gặp lại tôi là nhờ ai không?

- … Uhm! Biết.

- Uhm! _ Quốc kéo ghế ngồi. – Bé Na nói rồi à?

- Không.

- …

- Đại Phong.

- … Cậu còn gọi cậu ta bằng tên đó à? Không sợ cậu ta xử gọn cậu sao?

- … Giúp tôi.

- Việc gì?

- …

……..oO

Sân thượng bệnh viện…

Việc Thiên Tuấn nhờ Quốc là đưa anh lên chỗ cao nhất có thể, cho anh ngắm nhìn lại thành phố.

Vì còn yếu nên anh phải nhờ đến trợ thủ đắc lực là chiếc xe lăn kia, bức bối, khó chịu nhưng đành vậy.

- Cậu định sẽ thế nào? _ Quốc hỏi.

- … Chẳng thế nào cả.

- Cậu gặp lại bé Na rồi, không lẽ cậu định hành hạ cô bé phải dày vò thêm lần nữa?

https://thuviensach.vn

- … Tôi có thể hỏi cậu không? _ Thiên Tuấn bỏ qua câu hỏi của Quốc và đặt ra cho anh một câu hỏi khác.

- Gì?

- Tại sao tốt với chúng tôi vậy?

- … Tôi cũng đang tự hỏi mình câu hỏi đó.

- Cậu còn muốn tìm ra một sự thật không?

- Sao cậu hỏi vậy?

- Trả lời đi!

- … Tôi muốn biết nó, nhưng không muốn đi tìm nó.

- Nản rồi sao?

- Không.

- …

- Tôi đã tìm ra một chân lí cho mình.

- Nếu tôi nói… Tôi muốn tìm ra nó thì sao?

Quốc giật mình bởi câu nói của Tuấn, anh quay sang nhìn chằm chặm vào Tuấn.

- Ngạc nhiên lắm à?

Tuấn hỏi, Quốc nhìn Tuấn thở dài một hơi và quay về hướng thành phố.

- Đừng vì tôi mà làm những chuyện ngu ngốc.

https://thuviensach.vn

- Tôi làm đâu phải vì cậu.

- …

- Tôi cũng muốn biết một sự thật, tôi cũng muốn thử chứng minh và có chút gì đó gọi là hy vọng xem sao. Tôi hỏi cậu chỉ để biết cậu có muốn tham gia không thôi, dù có hay không có cậu, tôi vẫn làm.

- Cậu sẽ hối hận sớm thôi.

- Cậu đã thấy tôi làm gì mà sợ hối hận chưa?

- Cậu điên mất rồi.

- Tôi đang muốn thử điên một lần.

- Her _ Quốc cười khảy. – Vậy hãy điên theo cách của cậu. _ Quốc nói rồi bỏ đi.

- Khoan đã!

- …

Quốc cố tình phớt lờ Tuấn và vẫn đi, đợi Tuấn gọi mình lần nữa.

Nhưng Tuấn không những không gọi thêm mà còn ung dung, đan hai tay vào nhau, nhìn ra thành phố, hít thở không khí trong lành.

…

- Tôi biết cậu sẽ quay lại mà. _ Tuấn cười mỉm chi, khiến Quốc thấy ghét mà không thể ghét được.

Định bỏ đi hẳn, muốn mặc xác thằng bạn, nhưng Quốc không thể làm theo những gì mình muốn được.

https://thuviensach.vn

- Đừng đắc trí, tôi chỉ sợ bé Na trách tôi thôi. _ vừa dứt câu anh đã quay xe Tuấn rồi đẩy đi với tốc độ nhanh nhất có thể.

- Sợ gì?

- Mất công để cậu trên này lỡ có gì xảy ra thì…

- Thì cái giề? Cậu đưa tôi lên thì phải đưa tôi xuống chứ gì nữa, đó là lẽ dĩ nhiên. Mà cậu nhìn đi, tôi cưỡi con "ngựa lăn" thế này thì xuống thế nào? _ mặt Tuấn kên kên nhìn Quốc làm anh càng thấy "ghét".

Quốc chỉ biết lắc đầu cho thằng bạn anh. Trên môi anh đang hé một nụ cười nhỏ, nó thật đẹp.

……ooO

- Khoan đã! _ Quốc định đẩy Tuấn vào phòng thì anh ngăn lại.

- Còn muốn đi đâu nữa hả ông bác?

Tuấn nhìn Quốc rồi nhìn sang phòng bên. Thế là đủ để Quốc hiểu ra Tuấn muốn gì.

"Cốc cốc" _ Quốc gõ cửa.

Nhưng đợi giây lát mà không thấy ai mở cửa, anh gõ tiếp lần hai.

"Cốc cốc"

… Vẫn không có ai mở cửa.

"Cạch" _ Quốc thử mở cửa, không ngờ lại không khóa, anh đẩy Tuấn vào bên cạnh giường Gia Linh.

- Tôi ra ngoài có việc, khi nào cần thì ới tui. _ Quốc hiểu chuyện nên ra ngoài, dành lại không gian riêng cho Thiên Tuấn được nói những gì anh

https://thuviensach.vn

muốn với Gia Linh.

“Cạch” _ Quốc đã ra ngoài, trong phòng giờ chỉ còn lại Thiên Tuấn và Gia Linh.

Thiên Tuấn tựa vào ghế, đan hai tay vào nhau và nhìn Gia Linh.

- Cô bé ngủ hơi lâu rồi đó. Em mê ngủ thế thì ai làm “cộng tác viên” với anh?

- …

- Chiến dịch mới sắp lên nữa rồi, em mau tỉnh còn bồi dưỡng mà tham gia làm đôi cánh cho anh.

- …

- Gia Tuệ rất lo lắng cho em, đừng lạnh lùng với con bé khiến nó tổn thương hơn!

- …

- …

Gia Linh chắc chắn nghe và hiểu những gì anh nói. Bằng chứng là dấu hiệu sống đã “nảy mầm” trong cô. Như những người khác, Gia Linh đánh dấu sự trở lại của mình bằng ngón tay đang cục cựa kia… môi cô bé hé mở, thều thào điều gì đó không ai nghe rõ. Anh bất tiện vì đang phải ngồi xe lăn nhưng đã dùng hết sức lực của mình, vịn vào thành giường để đứng dậy. Thiên Tuân phải ghé lại, lắng tai và nín thở mới nghe được một từ… “Nước” từ đôi môi khô rát, đang bị dóc da của Gia Linh.

……oo0

___o0o___

https://thuviensach.vn

Tập đoàn Hoàng Kim…

Văn phòng của Gia Huy,

“Cốc cốc cốc”

- Vào đi!

“Cạch”

- Chịu đi làm rồi à?

- …

Gia Huy rời khỏi bàn làm việc, đến bàn trà, ngồi đối diện với cậu.

- Tìm anh có gì không?

- Nhớ anh hai đến không được sao?

- Khéo trời lại đổ cơn mưa đó công tử kia. _ Gia huy cười khảy.

- Em muốn một bữa tiệc ra mắt.

- … _ Gia Huy hơi chau mày, nhìn cậu.

- Em biết em man pro thế nào rồi, đừng nhìn em bằng ánh mắt ghen tỵ thế chứ. _ cậu đưa lên miệng ngụm trà rồi nói thản nhiên.

- Her… _ Gia Huy phải bật cười lên một tiếng vì cậu.

- Sao? Ý anh thế nào?

- Nó cho ai?

- Em.

https://thuviensach.vn

- …

- Và Yuu.

Gia Huy đang đưa tách trà nghi ngút khói lên miệng thì khựng lại bởi tên người cậu vừa nhắc tới.

- Ngạc nhiên lắm ạ?

- …

- Anh chỉ cần đáp ứng giúp em những yêu cầu của em là được rồi.

- Tại sao?

- Sao cơ?

- Tại sao lại là Yuu?

- Em thích.

- Nói dối.

- Đến lúc ấy anh sẽ biết là dối hay thật thôi.

- Không ai bắt em làm thế cả. _ Gia Huy đặt tách trà xuống bàn.

- … _ cậu nhún vai.

- Vậy tại sao?

- Em đã nói rồi, em thích.

- Em có chắc mình sẽ không hối hận?

… Gật.

https://thuviensach.vn

- … Khi nào?

- …

- Em muốn khi nào nó sẽ được diễn ra? _ Gia Huy hỏi lại.

- Một tuần nữa.

- Địa điểm, khách mời nhờ anh.

- Còn em?

- Có việc cần cho em hơn.

- Em đã chắc về quyết định của mình?

- Uhm!

- Tuyệt đối không hối hận?

- Uhm!

- …

___o0o___

Một tuần sau…

Nhà nội,…

Trong bếp, hai chị em đang lúi húi chuẩn bị bữa tối.

- Bữa nay dịp gì mà em bắt chị làm nhiều món vậy bé Na?

- Không gì ạ, em muốn ăn những món chị nấu thật nhiều thôi, hì.

https://thuviensach.vn

- Nhưng nhiều thế này có 3 bé Na cũng không ăn nổi chứ đừng nói 1 bé Na.

- Chị yên tâm! Em sợ lát nữa chị sẽ đòi làm nhiều hơn nữa í.

- Tại sao?

- Không sao cả, hi.

Trâm Anh lườm yêu.

……ooO

“Kính koong…” _ chuông cửa nhà nội vang lên cũng là lúc đĩa thức ăn cuối cùng được cô đặt lên bàn.

- Na na, em ra mở cửa đi, chị đang dở tay chút.

- No no.

- Đi em.

- No là no, khách của chị thì chị phải ra mở chớ.

- Em khéo đùa, có ai biết chị ở đây đâu mà tìm chứ.

- Có đó, không tin chị tự ra mở mà xem.

- Hừm… lười cũng là một cái tội, em vừa mang tội đó. Chị đang dở tay thiệt mờ.

Lắc đầu _ cô phồng má, lắc đầu khí thế.

“Kính koong…” _ chuông cửa lại vang lên lần nữa như đang hối thúc.

https://thuviensach.vn

- Chậc… em đúng là… _ Trâm Anh đành chịu thua. Trước khi đi chị không quên để lại một cái chau mày với cô.

- Híhí … _ cô hí lên thích thú.

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 61

Thật là… Mà… ai vậy ta? _ Trâm Anh tò mò.

“Kính koong” _ Trâm Anh đã ra tới cổng mà vị khách ấy còn cố tình bấm chuông lần nữa.

- Ra liền ra liền!… Ahssss ai mà gọi quýnh lên thế không biết. _ Trâm Anh cuống đến nỗi xỏ dép đến ba lần mà chân vẫn ngoài chiếc dép. Bực mình chị chạy luôn chân trần ra mở cửa, tay vẫn còn đang cầm muôi canh.

“Két kẹt”

- Ai… _ Trâm Anh vừa ngẩng mặt tươi như hoa lên nhìn người đang đứng đợi cửa thì nụ cười bỗng vụt tắt…

- Sao vậy? Gặp anh em không vui à?

- … Grư… grư… _ mắt Trâm Anh xám xịt.

Còn người kia như đắc chí, anh ta cứ thế cười như trêu máu Trâm Anh điên lên.

- Anh… ANH QUỐCCCCCC!!! _ chị hét lớn.

- Yyyyyyy _ thủng màng nhĩ anh rồi, anh biết được gặp anh em vui thế nào rồi, nhưng cũng đâu đến nỗi phải chào anh lớn tiếng thế, hihi.

- Anh có biết tại anh mà em… hừhừ…

https://thuviensach.vn

- Anh biết rồi, cho anh xin lỗi!

- Hứ…

- Để anh chuộc lỗi nhé?

- Giề?

- Một món quà nghen?

- Anh thì có gì mà chuộc. Thôi, vào nhà đi. _ Trâm Anh nói rồi cầm chiếc muôi trên tay, thủng thẳng vào nhà.

- Vậy quà này em có nhận không?

- Không giỡn nữa, vào n… _ Trâm Anh bỗng khựng lời. – …. Ực… _ chị nuốt khan. * Giọng nói này…* _ giọng nói mà dầu có lẫn thế nào chị cũng không quên, không nhầm nó với ai được.

…… Trâm Anh đứng ngây ra giây phút, nắm chặt chiếc muôi trong tay… nhích nhẹ gót chân từng chút một, quay lại nhìn…

“Xẻng” _ chiếc muôi rời khỏi tay chị và hạ cánh xuống đất. Dù đã cố ghìm chắc nó trong tay nhưng chị vẫn để tuột nó.

- … _ khóe mắt chị rưng rưng, chỉ cần một cơn gió nhẹ, một cái chớp mi khẽ thôi cũng đủ làm nó lăn dài trên má chị.

Nở nụ cười hiền, người ấy nhìn chị… từng bước đến gần chị… đứng trước mặt Trâm Anh…

- Im lặng tức là đồng ý, lên tiếng tức là chấp nhận, bỏ đi có nghĩa để anh vào, đứng lại có nghĩa mời anh ăn cơm.

- …

https://thuviensach.vn

- Anh xin lỗi! _ Thiên Tuấn ôm lấy vai Trâm Anh, thì thào vào tai chị.

Một giọt nước nóng hổi rớt trên vai Tuấn…

Anh lau khô khóe mi cho Trâm Anh…

- Đừng khóc!

- … Hức… anh… anh hức hức…

- Anh xin lỗi! _ Thiên Tuấn lại ôm chị vào lòng.

- Hức… anh … em đã nói không được đột ngột biến mất rồi mà. Anh làm gì trong suốt thời gian qua? _ Trâm Anh đẩy Thiên Tuấn ra thật mạnh.

- Anh sẽ giải thích!

- Anh hãy thử một lần nghĩ cho em được không? … Hức…

Thiên Tuấn nhìn chị khóc mà không cầm nổi lòng mình.

Anh cầm cổ áo sơ mi mình đang mặc giật mạnh ra làm những cúc áo đứt chỉ, văng hết ra, để lộ bên ngực trái mình đang có một vết thương còn băng trắng.

Trâm Anh đang ấm ức bỗng trở nên hoảng hốt, chị nhìn anh rồi nhìn xuống vết băng trắng, chị nuốt khan, đưa tay lên che miệng.

- Vì nó nên anh đã làm em buồn,, em hãy xử tội nó đi! _ ý Thiên Tuấn nói đến vết thương trên ngực anh, tại nó mà anh đã làm Trâm Anh rơi lệ.

Trâm Anh từng bước nặng nề bước gần lại trước Thiên Tuấn.

“Thịch thịch thịch” _ chị đánh vào gần vết thương đang băng trắng của anh.

https://thuviensach.vn

Đau nhưng với anh thì cơn đau ấy chỉ bình thường thôi. Huống chi, đó là những cái đánh yêu thì sao anh thấy đau được.

- Anh… đồ ác độc… hức… đồ tàn nhẫn… đồ tồi… hức hức… đồ khốn! _ mỗi lần mắng là Trâm Anh lại "trao" Thiên Tuấn một cái "thịch" vào ngực anh.

Vẫn cố chịu, anh không hề lên tiếng hay nhăn mặt lấy một lần.

- Đồ ngốc! Hức hức… _ Trâm Anh đẩy anh ra.

- Ngốc vì yêu ai kia đó? Cô bé ạ!

- Hức hức… _ Trâm Anh bật khóc lớn, chạy lại ôm chặt lấy cổ anh.

Một đường cong hoàn mĩ lộ ra trên môi Thiên Tuấn.

- Ui ya… _ Thiên Tuấn khẽ rên nhẹ.

- Thiên Tuấn! anh sao vậy? Ực… anh không sao chứ? Tại em phải không? _ Trâm Anh quýnh lên.

- Anh… khụkhụ… _ Thiên Tuấn hơi khom lưng xuống tay khoác vai Trâm Anh để chị đỡ mình.

- Anh đau lắm không? Em… em xin lỗi! _ Trâm Anh nói xót xa, đưa tay lên xoa xoa, vuốt vuốt chỗ vết thương của anh.

- Anh đau lắm!

- Chỗ nào?… Đây à? _ Trâm Anh lo lắng.

Gật gật

Trâm Anh hết xoa xoa rồi lại vuốt vuốt làm Thiên Tuấn… "sướng tê rân rân".

https://thuviensach.vn

- Để em đưa anh vào nhà nghỉ nha.

Gật gật

Thiên Tuấn nhìn sang Quốc, nháy mắt tinh nghịch với anh. Quốc bật cười, lắc đầu chịu thua anh bạn láu cá của mình.

……ooO

- Anh… anh hai, sao trông anh te tua tàn tạ thế kia? _ cô ngạc nhiên trước bộ dạng anh mình. –Cúc áo đâu? Anh ăn mặc gì kì vậy? đừng nói với em đang đang muốn tạo mốt đó nghen!

Cô nhìn sang Quốc, thấy anh đang mỉm cười, cô lái theo.

- Á à, mới gặp nhau có năm mười phút thôi mà chị hai đã khiến anh hai em thế kia rồi. Chậc chậc, xítttt nếu lỡ hơn cái năm mười phút ấy thì còn chuyện gì có thể xảy ra ta??? _ cô vuốt cằm.

- Cái con bé này. _ Trâm Anh đỏ mặt, liếc xéo cô một cái.

- Háhá _ cô đắc trí.

- Khụ khụ… chuyện gì? Chuyện gì mà cười mãn nguyện vậy? _ đúng lúc ấy nội từ trên lầu bước xuống.

- Nội! _ vừa thấy nội cô liền bặm miệng, thu điệu cười lại.

Mặt ai cũng có vẻ nghiêm trọng nhìn nội.

- Sao vậy? Đang vui mà,… hay nội đến không đúng lúc?

Tất cả đều lắc đầu lia lịa.

- Ơ Quốc, mới tới à con?

https://thuviensach.vn

- Dạ dạ, vâng thưa nội.

- Con làm gì mà như gà mắc tóc vậy? mặt đỏ hết rồi kìa.

- Dạ… _ Quốc đưa tay lên sờ má mình thử xem có nóng xíu nào không.

- Nội đùa đó.

Câu nói này của nội mới đích thực làm Quốc phải ngượng. Mặt anh như trái gấc chín đỏ mọng rồi.

Thiên Tuấn ngồi ở ghế phía sau Quốc nên được tấm lưng của anh che hết, và nội thì chưa thể nhận ra sự có mặt của cháu mình.

- Thôi, thân già xù xì này không phiền mấy thân non mơn mởn kia nữa, tui đi hen. _ nội chắp tay sau lưng toan bước đi.

1 giây… 5 giây…

- Con thưa nội!

- Ta biết mà, mơn mởn nhưng sao thiếu được… _ nội nghe có người nhắc mình liền quay hồ hởi quay lại, nhưng gương mặt mà nội không giám tưởng tưởng ra để gặp lại bây giờ lại đang đứng trước mặt mình. Nụ cười trên môi nội vụt tắt …

- Thằng cháu bất hiếu xin lỗi nội! Nó về rồi đây nội ơi!

- … _ Nội không thốt nên lời

Tay nội không còn chắp sau lưng mà buông ra như để lấy đó làm thăng bằng để có thể đứng vững…

Mắt nội hoe hoe, quay phắt lưng về phía Thiên Tuấn, nội bỏ đi.

- … _ Thiên Tuấn định chạy theo nhưng được Quốc kéo tay anh cản lại.

https://thuviensach.vn

Quốc lắc đầu, ý nói không nên cố gượng.

Thiên Tuấn cũng đành thôi.

Đang tự trách mình vì làm nội giận thì nội quay lại, nhưng không một mình, trên tay còn mang theo một cây chổi lông gà, mặt đằng đằng sát khí.

- Nội! _ cô vội chạy ra đứng dang tay chắn cho Thiên Tuấn. – Con xin nội!

- Tránh! _ nội gằn lên.

- Con xin nội mà nội! Nội tha cho anh Tuấn đi nội!

- Ta nói có tránh không thì bảo? Muốn ăn roi của ta phải không? _ nội quát cô.

- Em tránh ra đi! _ Thiên Tuấn nói nhẹ.

- Nhưng mà…

- Tránh! _ anh nói chắc nịch, lạnh thấu xương.

Cô lưỡng lự nhưng rồi cũng hạ tay xuống, né qua một bên.

Thiên Tuấn cúi xuống, xắn gấu quần lên cao để lộ bắp chân ra rồi đứng khoanh tay lại…

“ĐÉT”

Cô né ra, Thiên Tuấn chuẩn bị tư thế chịu phạt xong thì nội bước tới, dơ cao cây chổi và dùng hết sức đánh vào chân Thiên Tuấn.

“Đét… đét… đét… …”

https://thuviensach.vn

Từng nhát roi của nội giáng xuống, cả cô, Trâm Anh và Quốc đều không giám nhìn; Thiên Tuấn vẫn nín thinh, anh không có chút phản ứng dù chỉ là một cái mấm môi nhẹ.

- Đồ bất hiếu.

“Đét”

- Thằng ôn thần.

“Đét”

- Còn giám vác mặt về gặp ta à.

“Đét”

- Hộc hộc… bất hiếu.

“… đét”

Nội mệt quá nên không thể dơ roi lên được nữa, đòn roi của nội nhìn có vẻ rất đau nhưng chỉ Thiên Tuấn mới biết được nó có đau hay không. Đau, đau lắm, nhưng là vết lòng của anh đau kia. Đòn roi của nội không còn được như xưa nữa, nó đã giảm đi nhiều rồi. Như vậy đồng nghĩa với việc sức khỏe nội đã sa sút so với khi xưa rất nhiều, đến tuổi này mà anh chưa làm được gì cho nội, chưa để nội vui, thanh thản được ngày nào, anh tự trách mình nhiều lắm.

- Con xin lỗi nội! _ anh cúi đầu trước nội.

- Anh đã đi đâu suốt thời gian qua? _ nội hỏi.

- Con xin lỗi!

https://thuviensach.vn

- Xin lỗi cái mà xin lỗi, anh không muốn trả lời thì cứ nói là không muốn, việc gì phải nói đi nói lại câu nói đó.

- Con xin lỗi!

- Hừ… _ nội bực mình, không thể nói được anh.

- Nội bớt nóng để ảnh hưởng đến sức khỏe! _ anh nói.

- Cảm ơn anh, gớm, tốt quá… hức… Tôi dẫu có bị ảnh hưởng gì thì đâu còn đứng đây mà gặp được thằng cháu bất hiếu này. Huhuhu… _ nội bỗng thút thít như một đứa con nít.

- Nội! Con hứa sẽ không xa nội nữa! _ Thiên Tuấn đến trước nội.

- Huhuhu… _ nội ôm Thiên Tuấn vào lòng.

Nội xúc động nên khóc huhu như một đứa trẻ. Có lẽ ai đó nói đúng, khi sinh ra ta là một đứa trẻ và khi già đi ta vẫn là một đứa trẻ.

……ooO

Bữa cơm đậm chất, đúng nghĩa gia đình thật vui vẻ. Tất cả đều cười tít, huyên thuyên chuyện đã qua, ôn lại những kỉ niệm của một thời đáng nhớ…

___o0o___

Hoàng hôn với chút màu nắng còn vương lại…

Biệt thự Hoàng Gia,

- Bảnh dữ nhỉ. _ Gia Huy đang ngồi ở ghế phòng khách, cầm tách trà uống thì cậu đã chuẩn bị xong và xuống.

- Em anh lúc nào chả vậy. _ cậu vuốt lại tóc mái “làm điệu” cho Gia Huy thấy.

https://thuviensach.vn

- Thưa cậu, cô Yuu đã chuẩn bị xong rồi ạ! _ một chị giúp việc nói.

- Cảm ơn chị, chị đưa Yuu ra đây giúp tôi. _ cậu trả lời.

- Vâng.

Cậu nhìn qua Gia Huy, nhếch môi cười nhẹ rồi nhìn về phía cầu thang, nơi có Yuu sắp xuất hiện.

1giây… vài giây…

Một cô bé ra dáng rất tiểu thư đài cát xuất hiện trước hai người. Yuu trong bộ váy hồng phấn mềm mại, lôi cuốn mà cô bé thích làm hai anh em không nhận ra là con bé.

Để chuẩn bị cho bữa tiệc hôm nay, Yuu phải học cả tuần nay về cách đi đứng, ăn uống, ứng xử với mọi người từ anh quản gia của nhà họ Hoàng này. Đến bây giờ cô bé có lẽ đã rất tự tin về khả năng của mình.

Yuu từng bước bước xuống bậc thang để xuống được chỗ cậu, những bước đi chắc chắn, tự tin được cô bé thể hiện rất tốt……

- Yuu! _ cậu vội chạy lại.

Còn mỗi nấc thang cuối cùng nhưng Yuu không may đã lỡ hụt gót chân nên loạng choạng té, trong bộ váy dài này Yuu càng bất lực trong việc giữ thăng bằng lại cho mình hơn.

- Em không sao chứ? _ cũng may cậu đứng gần chân cầu thang nên kịp chạy lại đỡ Yuu.

Khuôn mặt cô bé tái đi, hoảng hốt.

- Không sao rồi. _ cậu cười dịu dàng, giúp Yuu đứng vững lại.

https://thuviensach.vn

Yuu có vẻ ngại nên cứ cúi mặt, e lệ, không giám nhìn lên.

- Trông em xinh lắm! Anh không nhận ra luôn đó. _ cậu khẽ nói vào tai Yuu.

Điều ấy làm trái tim bé nhỏ của con bé như nhảy múa, mặt Yuu đỏ lên đến tận tai, Yuu khẽ mỉm cười.

Cậu đưa tay ra để Yuu khoác vào tay mình.

- Bọn em đi trước nhé. _ cậu nói với Gia Huy.

- Khoan đã.

- ???

- Anh có thể mời một vị khách đặc biệt nữa chứ?

- … Tùy anh. Em đã nói giao quyền mời khách lại nhờ anh giúp rồi mà. Em đi.

Nhìn cậu với Yuu ra khỏi cửa, Gia Huy uống nốt tách trà và cũng đứng dậy.

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Nhà nội…

“Xịch” _ một chiếc xế hộp đỗ xịch trước cổng nhà nội.

Bước xuống xe, Gia Huy đến trước cửa, nhìn vào trong nhà…

Anh không biết mình tự ý làm thế có nên không nữa, anh sợ mình phạm lỗi không đáng có.

Đút tay vào túi lấy ra chiếc điện thoại và bấm gọi đi.

……

“Yêu một ai là khi từ trong nghĩ suy là bao đợi mong

Đời em đã vui hơn xưa vì ta đã gần bên nhau

Love me, love me (à ha) kiss me, kiss me (moahh)…”

Điện thoại của cô đổ chuông…

- “Alo”

- …

- “Alo, anh Huy ạ?”

Định cúp máy nhưng giọng cô lại vang lên lần hai.

https://thuviensach.vn

- Uhm, anh đây.

- “Anh gọi em có việc gì không ạ?”

- Không, à có.

- “Việc gì vậy anh?”

- Giờ em không bận gì chứ?

- “Dạ hiện tại thì là vậy.”

- Đi đây với anh một lát.

- “Đi đâu ạ?”

- Anh đang đứng trước cửa nhà em, chuẩn bị rồi ra nhanh nha! Anh đợi.

…

“Tút tút tút”

Vừa nói xong Gia Huy đã vội cúp máy không để cô kịp nói lời nào. Cô có cảm giác hơi kì lạ trước biểu hiện của Gia Huy vừa xong. *Có chuyện gì chăng?*

……ooO

10 phút sau…

“Két kẹt” _ cô mở cửa.

- Anh chờ em có lâu không ạ?

Đúng là không thể thay đổi con người này. Đã qua bao lần “sửa chữa, tân trang” mà rồi cũng vẫn hoàn lại như xưa. Chiếc quần jean bụi bặm, chiếc áo

https://thuviensach.vn

thun với chiếc áo khoác jean ngoài cũng bụi bặm nốt.

Nhìn cô, Gia Huy hơi lơ đễnh chút.

- Có vấn đề hả anh? _ cô nhìn mình rồi nhìn Gia Huy hỏi e dè.

- Hì… _ Gia Huy bật cười. – Hai đứa đúng là trời sinh một cặp.

- …Dạ?

- À không. _ Gia Huy lắc đầu. – Em lên xe đi.

Gia Huy mở cửa xe trước cho cô vào. Tư lự nhìn Gia Huy thắc mắc nhưng rồi cũng chả hỏi nhiều và lên xe anh.

……ooO

- Hứa với anh, lát nữa phải giữ bình tĩnh nhé!

- Dạ? _ cô không hiểu.

___o0o___

Khách sạn X

Lúc nào cậu xuất hiện cũng có bóng Yuu kè kè bên cạnh, trông cô bé kiêu sa không kém gì những tiểu thư xinh đẹp kia, thậm chí là hơn cả họ.

- Đây là… _ những câu hỏi ngập ngừng của tất cả những ai trông thấy cậu và Yuu. Họ thắc mắc về cô bé này là gì của cậu mà lại xuất hiện vẻ thân mật đến thế?

- Chắc đây là mỹ nữ của cậu phải không?

- Còn phải nghi ngờ nữa sao? Cậu định chừng nào sẽ cho chúng tôi được cầm thiệp hồng đây?

https://thuviensach.vn

- Gì thì gì cũng phải để cậu ấy thỏa sức kiếp độc thân đã mới có thể từ dã nó chứ.

- Chắc hôm nay là ngày đánh dấu cho sự từ dã kiếp độc thân đó cũng nên.

- Các vị cứ nói thế, phải để cho chính chủ lên tiếng nữa chứ nhỉ, hàhà.

Cậu nhìn Qua Yuu đang cạnh mình. Cô bé vén tóc bên tai làm điệu, mỉm cười thẹn thùng.

- … Cảm ơn các vị đã bỏ thời gian đến đây! Những câu hỏi này lát nữa nhất định sẽ được trả lời thỏa đáng thôi. _ cậu nở nụ cười quyến rũ.

Tất cả đều tạm hài lòng với câu trả lời của cậu, họ đành đợi thêm chút nữa để có được câu trả lời chính xác.

Khách khứa hầu như đã đến đông đủ, bữa tiệc cũng có thể bắt đầu.

- Thưa tất cả các quí vị! Rất cảm ơn mọi người đã đến dự bữa tiệc tối nay với chúng tôi! _ anh trợ lý của Gia Huy lên tiếng mở màn bữa tiệc.

“ Rào rào rào” _ tiếng vỗ tay hưởng ứng của tất cả.

- Sau đây xin mời nhân vật chính của chúng ta-anh Gia Bảo lên có đôi lời cho buổi tiệc này.

“Rào rào rào”

Đám đông dạt sang hai bên để lấy đường cho cậu lên sân khấu. Cả cậu và Yuu cùng bước khỏi đám đông lên sân khấu…

“Kítssssss…” _ tiếng micro kít lên do bị nhiễu vô tình làm tăng thêm sự tập trung chú ý của tất cả mọi người lên sân khấu, nơi cậu và Yuu đang đứng.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc ấy Gia Huy cũng vừa đưa cô tới. Anh đưa cô đến đứng một chỗ thoáng tầm nhìn nhưng tương đối kín đáo. Tiếng kít của micro đã giúp cô nhanh chóng tìm ra cậu

- Chào tất cả mọi người! _ cậu cúi đầu. – Rất vui vì hôm nay lại được gặp mọi người tại đây một lần nữa.

“Rào rào rào”

- Chắc hẳn rằng mọi người đang thắc mắc về một người đã cạnh tôi suốt nãy giờ đúng không?

Cậu ngừng lại một chút để ở dưới có cơ hội xôn xao, bàn tán…

- Yuu đẹp anh nhỉ!? _ cô mỉm chi nhìn cậu với Yuu trên sân khấu và nói với Gia Huy nhưng không nhìn anh.

- …Uhm. _ Gia Huy cũng đáp lại cô bằng một cái “uhm” nhẹ có chút tiếc xót gì đó.

……

Cậu kéo tay Yuu để cô bé tiến lên phía trước cho mọi người được nhìn rõ cô bé hơn.

- Giới thiệu với tất cả mọi người, đây là Yuu-em gái tôi.

- Sao?…

- Em gái à?

- Hóa ra là em gái.

- @#$^%#$… _ những cái ồ lên, ngạc nhiên của tất cả mọi người.

https://thuviensach.vn

Yuu cười thật tươi, cúi chào tất cả mọi người theo phép lịch sự mà cô bé đã được dạy bảo.

Gia Huy ở góc nọ cũng có chút ngạc nhiên, nhưng anh lại cười nhiều hơn. Riêng cô vẫn vậy, không có chút phản ứng.

- Thằng nhóc này đã lớn rồi đấy. _ Gia Huy khoanh tay trước ngực…

- Sau này anh em chúng tôi phải nhờ đến các vị rất nhiều. Từ ngày mai, Yuu sẽ bắt đầu công tác tại công ty, hy vọng mọi người sẽ giúp đỡ cô bé.

Tin này mới thật sự làm Gia Huy sock, cậu nghĩ thế nào mà để Yuu vào làm? Hơn nữa việc này còn chưa được thông qua anh.

- Nhân cơ hội có sự có mặt của tất cả mọi người là các vị khách quý. Tôi xin nhờ mọi người làm chứng cho tôi một việc.

Tất cả chưa hết xôn xao thì cậu phát ngôn đã làm họ yên lặng hẳn, hay đúng hơn là họ đang tò mò xem có chuyện gì tiếp theo sẽ xảy ra.

- Tớ biết cậu đang ở đây, hãy nghe những gì con tim tớ gửi đến cậu nhé!

Cậu quay sang anh trợ lý, gật nhẹ đầu làm hiệu. Lập tức tất cả những bóng đèn đều vụt tắt, cả khán phòng đều nhốn nháo, không ai dám nhúc nhích hay di chuyển dù chỉ một chút. Chỉ lát sau, một ánh sáng trắng duy nhất trên sân khấu để nhấn mạnh nhân vật chính. Cậu trong bộ vét đen ngồi trên một chiếc ghế đơn cạnh cây đàn piano huyền quyền quý, tay để trên những phím piano trong tư thế sẵn sàng , ánh mắt say đắm nhìn về một nơi nào đó. Lúc thứ ánh sáng kia bùng lên cũng là lúc cậu đưa những ngón tay nhẹ lướt trên những phím đàn, tạo ra thứ âm thanh thật dịu tai.

“♫ ♪ ♪ ♫ ♪ ♪ ♪ …

Ngày không em không lung linh nắng trên con đường.

https://thuviensach.vn

Dòng người lướt qua riêng anh ngẩn ngơ miên man.

Và em hỡi có biết tim anh vấn vương bóng hình đợi mong.

Nhưng anh nín lặng không dám chạy đến bên em.

Vì ngại em hững hờ hay vì sợ làm em xốn xang…

Từng câu… từng chữ… từng nốt nhạc nhẹ lướt bên tai ai, tất cả như chìm vào một thế giới khác lạ…

…Em nơi chốn nào anh miên man nỗi nhớ không nguôi.

Lòng anh khát khao sẻ chia buồn vui cùng em.

…Cảm xúc dồn nén trong cậu đã chuẩn bị sẵn sàng nở hoa… Cậu nhắm mắt, lấy hơi thật vững chắc cho đoạn điệp khúc, cho nỗi lòng mình được giải tỏa…

Vì nếu em cần một bờ vai êm.

Nếu em cần những phút bình yên.

Anh sẽ đến ngồi kề bên em.

Khi em khóc giọt nước mắt chứa chan.

Dẫu phong ba anh sẽ đến với em.

Cho dù không làm em cười.

Anh sẽ đến để được khóc cùng em.

Vì khi em cười nụ cười long lanh.

Con tim anh hạnh phúc rạng ngời.

https://thuviensach.vn

Anh sẽ đến như bao lần.

Để mình cùng tựa vào vai nhau… (Bản tình ca đầu tiên-Duy Khoa)

Cậu dồn hết tình cảm của mình vào bài hát cho đến tận nốt cuối cùng…

“Rào rào rào rào…”

Tất cả đều gật gù, phần ngưỡng mộ phần ghanh tỵ…

- Cậu hiểu những gì tớ muốn nói mà đúng không?

- …

- Nếu cậu đồng ý… hãy lên đây cùng tớ!… Được không?

- …

Tất cả lại xôn xao, họ nhìn quanh, tò mò và đợi chờ cô gái ấy, hay đúng hơn là họ đang chờ xem cô gái kia là tiểu thư của nhà nào.

- Lên đi! _ một người trong số đám đông nói lớn.

- Lên đi! Lên đi! Lên đi!… _ tất cả cùng đồng thanh hô và cùng tiếng vỗ tay theo nhịp để hưởng ứng.

…

- Em quyết định đi! _ Gia Huy mỉm cười nhìn cô.

- … Em lên đó được chứ?

- _ Gia Huy bật cười. – Ngốc quá, em cứ đi khi con tim em dẫn lối!

- …

https://thuviensach.vn

Cô nhìn lên sân khấu-nơi có ánh mắt cậu đang chân thành đợi chờ…

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 63

Tất cả mọi người vẫn đang reo hò, cổ vũ và mong đợi cô gái ấy xuất hiện… Bỗng… tất cả đều rơi vào im lặng…

Một cô gái nhỏ xuất hiện dưới chân sân khấu, ánh mắt cậu nhìn cô gái ấy đã nói rõ nhất người đó là ai.

Tất cả im lặng là vì họ muốn theo dõi tiếp câu chuyện tình yêu kia, hay đang ngạc nhiên đến độ không nói được gì vì hình tượng cô gái nhỏ ấy không như họ tưởng?

Cô nắm chặt dây cặp mình đang đeo, hít thở một hơi thật sâu, bước lên sân khấu. Đôi dày nhẹ tênh thường ngày cô vẫn yêu quý sao bây giờ bỗng trở nên nặng trịch thế này? Nó như đang níu chân cô lại…

Cậu thì vui khỏi phải nói, thấy cô xuất hiện là trái tim cậu như nhảy vũ điệu chachacha rồi. Cậu phải cố kìm nén hết sức, nếu không chắc đã chạy lại, bế cô và quay vài vòng “trên không” mất rồi.

Cô đã đến đứng trước mặt cậu…

- Cảm ơn cậu! _ cậu khẽ nói.

- Vì điều gì?

- Tất cả.

- …

https://thuviensach.vn

- Và cảm ơn cậu… vì đã lên đây!

- …

Hai người nhìn nhau hồi lâu như để cảm nhận cái “chất” đang có trong mắt nhau vậy.

Trong khi ấy, từ một góc nhỏ, một đôi vai đang run lên bần bật, môi mím chặt, có lẽ đang giận lên đến run rẩy…

Anh trợ lý từ phía cánh gà đi ra, đưa cho cậu thứ gì đó như vô hình mà không ai đứng dưới có thể thấy được. Thì ra là một sợi chỉ màu đỏ, nhưng chỉ là một đầu thôi, còn đầu kia của sợi chỉ ở đâu thì không rõ. Cô không hiểu cậu định làm gì, những con người đang ngơ ngác kia lại càng không hiểu gì.

- Cậu có biết cậu hư lắm không? _ cậu làm mặt giận.

- … _ cô ngơ ngác, hơi chau mày.

- Toàn bỏ tớ đi một mình thôi, định đánh quả lẻ hở? Từ giờ để xem cậu có còn bỏ rơi tớ được nữa không. Tớ sẽ cột chặt cậu thế này nè. _ cậu vừa nói vừa buộc sợi chỉ vào một ngón tay của cô. Vừa dứt câu nói cũng là lúc cậu buộc xong, cậu giơ tay cô vừa được cậu buộc sợi chỉ lên cho cô xem như để nhắc nhở.

- …

- Cậu nhắm mắt lại được không? _ cậu hỏi cô.

- Hở? _ cô giật mình nhẹ.

Không biết cậu định làm gì đây…

- Ưhm. _ cô đành làm theo lời cậu.

https://thuviensach.vn

Cậu mỉm cười, nụ cười không biết biểu tượng cho điều gì nữa…

Ánh đèn trên sân khấu bỗng tắt, một lần nữa tất cả lại chìm vào bóng tối. Nhưng nhanh chóng, ở một góc bên kia (đối diện) sân khấu xuất hiện một luồng ánh sáng. Bấy giờ thì tất cả mới nhận ra ý định của cậu là gì? Ánh sáng đó bắt đầu di chuyển về phía sân khấu… Tất cả đều hướng theo đó… và… nó dừng lại khi vật ấy đã chạm vào tay cô. Đúng lúc vật ấy chạm tay cô thì đèn điện khoảng sân khấu đều được bật lên sáng trưng.

Cô giật thảy mình, vội mở mắt ra nhìn… ôi… người cô nóng ran, cổ họng cứng lại, đôi mắt hoe hoe đỏ, toàn thân bất động…

Đầu kia của sợi chỉ ấy là để dành cho chiếc nhẫn này đến với cô đây…

Cô phải cố gắng lắm mới có thể nhúc nhích cổ mình quay sang nhìn cậu.

Cậu nở nụ cười dịu dàng tỏa nắng nhìn cô âu yếm…

- Cậu nhận nó nhé!? _ cậu hỏi.

Cô nhìn cậu… rồi nhìn chiếc nhẫn đang trong ngón tay mình. Cô sờ lên mặt nhẫn có một viên đá nhỏ, với những họa tiết nhỏ giản dị nhưng được trạm trổ hết sức tinh tế.

Mọi người và nhất là cậu đang rất hồi hộp đợi câu trả lời của cô, nhưng cô chỉ im lặng nhìn chiếc nhẫn và không nói gì… một hồi lâu.

- Cậu nhận nó nhé! _ cậu hỏi lại.

Cô tháo chiếc nhẫn ra, cầm trên tay lật qua lật lại xem thử. Cô liếc mắt qua cậu…

Ánh mắt ấy lập tức làm cậu lạnh ót. Mới chỉ vài giây thôi sao ánh mắt ấy có thể thay đổi một cách nhanh chóng đến vậy? Cô nhìn cậu như nhìn một người xa lạ, nét mặt không còn biểu cảm-lạnh tanh.

https://thuviensach.vn

Cô thở mạnh một cái, cầm chiếc nhẫn nhìn đi nhìn lại rồi đi vòng qua cậu một lượt.

- Cậu nói tôi nhận cái này sao? _ cô nói.

- …

- _ cô nheo mắt nhìn chiếc nhẫn, bặm môi lại. – Chậc, nhỏ quá không?

- Không sao, vẫn còn cỡ lớn hơn mà, tớ sẽ đổi lại chiếc vừa với cậu hơn.

- Nhưng tôi thì không thích.

- … Không sao, tớ sẽ để cậu chọn chiếc cậu thích.

- Chậc chậc. _ cô lắc đầu nhìn cậu. – Tôi tưởng cậu thông minh lắm, không ngờ lại ngốc đến thế là cùng.

Tất cả đều ngớ người, ngạc nhiên đến như sững sờ.

- Ý cậu là sao? _ cậu trầm giọng xuống.

- Tôi nói thế mà cậu còn không hiểu à? Thôi được, để tôi giải thích cậu nghe lại, tôi chỉ nói lần cuối; hãy nghe rõ và nhớ kĩ nhé! Tôi không thích cái này, nó không hợp với tôi. Tôi thấy hết thú vị với trò chơi này rồi, cậu ngây thơ hay giả vờ ngây thơ để không hiểu thì tôi không cần biết. Đến đây là game over được rồi đó, tôi hết hứng thú với cậu rồi, giờ thì hiểu chưa? _ cô đưa ánh mắt châm biếm lại gần cậu và nói với giọng mỉa mai đầy kiêu ngạo.

- Tớ không hiểu, rõ ràng cậu đối với tớ…

- Tôi đối với cậu là thế đó. Đừng hiểu lầm! Chỉ là trò chơi thôi.

https://thuviensach.vn

- Cậu đang đùa tớ phải không? Cậu đùa quá đáng rồi đó. Tớ không vui đâu nhé.

- Cậu có vui hay không cũng đâu ảnh hưởng gì đến tôi.

- Cậu…

- …

- Tôi không nói lại lần nữa, game over.

- "Trò chơi"… _ cậu nhắc lại.

Cô nhún vai

- Tớ không tin!

- Tùy cậu thôi. Có điều, hãy cầm cái này về đi. _ cô cầm chiếc nhẫn trên tay đưa ra trước mặt cậu, chờ cậu nhận lại.

- …

- Tôi mỏi tay rồi, nhanh đi. _ cô giục.

- Cậu không thích?

- Uhm!

- Vì không hợp?

- Uhm!

- Hứng thú?

- Hết rồi.

https://thuviensach.vn

- Trò chơi?

- Uhm!

- Her, tôi ngu.

- …

- Không thích thì có thể làm gì tùy ý cậu, tôi không lấy lại thứ gì khi đã cho đi.

- Tôi biết làm gì với nó bây giờ nhỉ?

- …

- Cậu không nhận lại, tôi không lấy, thế cũng bằng bỏ chứ làm gì. _ cô nói tỉnh bơ.

Cậu thật sự sock, không lời lẽ nào có thể diễn tả được tâm trạng cậu lúc này…

- Được, vậy hãy làm gì cậu muốn. _ cậu cắn răng để nói ra câu ấy.

- Là cậu nói nhé!

- …

Thật sự trong thâm tâm cậu nào muốn chuyện ấy xảy ra, cậu vẫn hy vọng đây chỉ là đùa. Như một giấc mơ, qua nhanh thôi…

“Kenggg”

Tiếng kêu của một một sự va chạm giữa hai kim loại với nhau. Chiếc nhẫn trên tay cô đã biến mất. Phải, cô đã ném nó đi.

https://thuviensach.vn

Tim cậu vỡ vụn, không còn một giọt máu trong trái tim ấy nữa, ngay khoảnh khắc ấy… nó đã chết.

- Tôi đi được rồi chứ? _ cô nói thản nhiên.

- … _ cậu như chết đứng.

- Sau này hãy thông minh lên một chút nhé! _ cô vỗ vai cậu, nói rồi quay lưng đi, chỉ mong nhanh chóng rời khỏi chốn này.

Nhưng… cổ tay cô bị xiết chặt trong tay cậu, cậu đang níu giữ cô ở lại.

……Cô quay lại, nhìn thẳng vào mắt cậu bằng ánh mắt lạnh lẽo thấu xương tủy. Lách cổ tay mình khỏi tay cậu, cô hờ hững bỏ đi.

Cô rời khỏi sân khấu, cố kiềm chế cảm xúc để không bật tiếng nấc, cố rảo bước nhanh hết sức có thể. Đi tới đâu tất cả đều dạt ra đến ấy, cứ như họ đang sợ một căn bệnh dịch mà tránh vậy. Hết chỉ chỏ rồi bỉu môi cùng những cái nhìn khinh khi…

Thật tội nghiệp cho cậu, cậu như chết lặng theo từng bước chân của cô đang nện xuống sàn.

Chỉ còn vài bước nữa thôi là có thể rời hẳn nơi đó, cố lên, nín chịu thêm chút nữa thôi…

Nhưng không được rồi, cô đã lỡ bật nấc, nước mắt lăn dài khi chỉ còn một bước chân nữa thôi là qua khỏi cửa hội trường này. Tưởng rằng không ai nhìn thấy, nhưng không, có đấy. Người không nên thấy đã nhìn thấy, còn người nên nhìn thấy thì lại không thể.

Cô đi, cậu ở lại. Một người day dứt khôn nguôi, một người đau khổ khốn cùng. Và còn một người, một người với điệu cười khảy kia có nghĩa là gì?

___o0o___

https://thuviensach.vn

Cô vừa ra khỏi đó liền bỏ chạy thật nhanh, giữ chặt lồng ngực lại-nơi trái tim đang thét gào nỗi đau dữ dội.

Tớ xin lỗi! Xin lỗi cậu nhiều lắm! Nhưng… thà đau một lần rồi thôi Gia Bảo ah. Tớ biết cậu sẽ buồn, sẽ giận tớ lắm, nhưng sẽ qua cả thôi. Đừng tha thứ cho tớ nhé! Từ giờ, có lẽ không còn những khoảnh khắc được nũng nịu trên lưng cậu nữa rồi. Nó sẽ vẫn ấm chứ? Hãy dành nó cho người xứng đáng với cậu nhé! Chắc cậu đang đau và thất vọng về tớ lắm; tớ cũng đau lắm Gia Bảo à! Nhưng thế này sẽ tốt hơn cho cả hai chúng ta. Nếu còn bên cậu, tớ sợ một ngày sẽ làm cậu đau hơn bây giờ rất nhiều. Tớ với cậu… "xa" lắm cậu ạ. Chúng mình… đến đây thôi nhé!?

___o0o___

Còn lại khách sạn…

Khách khứa bắt đầu bỏ về, sợ thông tin của bữa tiệc bị rò rỉ ra ngoài, Gia Huy phải tìm mọi cách để xử lí cho sự việc êm xuôi; nếu không chắc chắn sẽ có một sự kiện là chấn động lớn trên thương trường, tập đoàn sẽ lại lâm vào tình trạng khó đỡ mất.

…

Tất cả đã về hết, ngay cả những nhân viên vệ sinh cũng đã ra về. Chỉ còn lại mình cậu, mình cậu vẫn đứng đó.

- Rồi sẽ ổn thôi _ Gia Huy đến bên cậu.

- …

- Anh sẽ đưa em về.

- Hãy mặc em đi! _ cậu vô cảm thốt lên câu nói rồi bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Nếu là khi sáng, cô chắc chắn sẽ nhận lời cậu mà không cần do dự nhiều. Nhưng bây giờ… không thể, cô không thể xem như không có chuyện gì để vui vẻ đến với cậu được.

Sau bữa ăn ấm áp khi sáng ở nhà nội, Thiên Tuấn đã nói với cô tất cả, cả kế hoạch và dự định anh sắp thực hiện. Cũng là một người con, một người bạn, sao cô có thể không làm gì được. Bản thân cô cũng không muốn mình cuốn vào vòng luẩn quẩn thù địch, nhưng cô không muốn để Thiên Tuấn một mình mạo hiểm lần nữa. Nghĩ chuyện lâu dài với cậu, thực sự cô cũng không thấy gì phía trước mối quan hệ của hai người. Hoang mang, lo sợ, vô định, chính cô cũng không biết mình muốn gì, sẽ làm gì, sẽ đi về đâu. Nếu nhận lời cậu, cô sợ mình đã trói buộc cậu, lỡ có chuyện chẳng lành chẳng phải cô đã làm lỡ tuổi xuân, thời gian của cậu sao? Thà rằng cứ thế, một lần tổn thương để rồi sẽ không phải thương tổn nữa.

Liệu rằng lựa chọn và quyết định của cô có đúng???

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 64

Rời khỏi khách sạn, cầm chiếc áo khoác trên tay, bước đi thất thểu, lầm lũi trong đêm tối.

Cậu không biết mình muốn đi đâu, chỉ bước đi theo đôi chân đưa đẩy mà thôi…

- Vui anh nhỉ!?

- Uhm!

- Lần sau mình đến nữa nha!?

- Hai đứa mình thôi à?

- Uhm, hi.

- Không được.

- Tại sao? Anh không muốn đi với em đúng không?

- Không.

- Vậy tại sao?

- Đến với con chúng ta thì sao là hai được, ngốc ạ.

- …

https://thuviensach.vn

Một cặp tình nhân khoác vai nhau đi bên đường nói với nhau. Nhưng những lời vô tình ấy như đang sát muối vào vết thương cậu mang. Cậu bị thu hút bởi cuộc trò chuyện ấy, hay đúng hơn là đang tìm được bóng mình trong đó.

Cũng là một buổi tối đầy sao…

**

- Vui quá, lần sau cũng được đến thế này thì nhất luôn. _ mắt cậu lonh lanh.

- Vào đó chơi nhiều, tốn nhiều tiền vé chứ gì.

- Nhưng vui. Mà có mỗi cái vé giữ xe thôi chứ nhiều gì đâu mà sợ tốn, hi.

- Hừm… _ cô nheo mắt.

- Hông hì hôi (không thì thôi), hông đi tớ đi với người khác. _ cậu vênh mặt.

- Với… với với ai?

- Muốn biết hông?

- … Ờh thì… nói thì nghe, ko thì thôi.

- Híhí, lại đây tớ nói nhỏ cho. _ nhìn mặt cậu gian không tả nổi.

Cô nhìn cậu dò xét, nghi ngờ.

- Nói nghe nè. _ cậu kéo cô lại, ghé sát tai cô. – Với gà con(baby) của tớ với cậu đó. Moahhh. _ cậu ấn nụ hôn mạnh lên má cô.

Người cô có chút máu nào thì thú thực nó đang tập trung về mặt hết cả rồi.

https://thuviensach.vn

- Dễ thương quá, hi. _ cậu nói làm cô càng ngượng.

- Cậu…

- Nàng ngốc của tôi ơi, mình đi nào!

- Đi đâu?

- … _ cậu nhìn cô rồi bật cười thích thú, nhưng chỉ dám cười nhẹ vì sợ cô sẽ giận. Cậu đưa mặt mình lại gần mặt cô, vẻ nham hiểm. – Về nhà.

- Nhà!?

- Ngốc ạ. _ cậu bóp mũi cô. – Phải về ấp trứng thì gà con mới nở để đi chơi cùng tớ được chứ.

- Cậu… _ cô trừng mắt.

- Haha… _ cậu cười lớn rồi bỏ chạy.

- Đứng lại đó cho tớ!

- @#$%$… **

Cậu ngước lên nhìn nơi mình đang đứng.

Là trước cổng “CÔNG VIÊN X” (công viên hai người vẫn thường tới lui).

Những hình ảnh của cô gắn liền với nơi này hiện lên trong đầu cậu…

Nhìn lại hàng cây xanh, dãy ghế đá,… tất cả đều quen thuộc, vẫn vậy; nhưng con người thì đã khác.

……ooO

https://thuviensach.vn

Ngồi xuống chân mình đang đứng mà chẳng thiết quan tâm đó là đâu. Trên thềm đá, cậu cảm nhận được cái se se lạnh trong đêm vắng, cái đìu hiu gợn buồn trong tâm trí, cái man mác tận cõi lòng…

"Sẹt…" _ bỗng đâu, những "sợi dây tóc" sáng dài lóe trên nền trời đen ngòm. Phải chăng là dấu hiệu chuyển trời!?

"Ầm ầm ầm… Sẹt đùng…"

"Rích rích… lốp đốp… rào rào rào…"

Những hạt mưa bắt đầu xuất hiện và mỗi lúc một to hơn, dày hạt hơn, lớn hơn. Những hạt mưa rơi vào mắt cậu nhói rát, mưa thấm ướt dần hết lưng áo và tất cả.

Nước mưa có nóng không? Tại sao làn nước đang phủ lấy mặt cậu kia lại ấm nóng đến thế? Là nước mưa hay là nước mắt ai???

Thu người lại, đưa tay lên ôm lấy khuôn mặt đau khổ của mình, vai cậu bắt đầu rung lên theo từng hồi…

Tại sao???… Từ khi nào?… Từ khi nào tôi đã đặt tình cảm của mình vào mối tình này quá nhiều đến vậy?… Có lẽ tôi luôn rượt theo bóng tình nên nó sợ quá mà bỏ chạy chăng? Hay là… tôi nên quay lại để nó rượt tôi? _ cậu dằn xé lòng mình.

Cậu có chắc sẽ vui khi đã làm tôi đau đớn thế này? Dù là một trò chơi… tôi vẫn muốn được lạc mãi trong ấy. Tại sao lại để nó kết thúc quá sớm đến thế?

…… Một vệt đen trải dài trên đất-một chiếc bóng…

Tiếng gót chân dẫm lên những vũng nước đi tới…

Những hạt mưa ngưng hẳn, dù cho vẫn nghe có tiếng rào rào…

https://thuviensach.vn

xxx

Na… cậu phải không? Làm ơn!? _ cậu thầm nguyện cầu cho những gì mình đang nghĩ là đúng.

- Tớ biết cậu sẽ không bỏ mặc tớ mà! _ cậu đứng bật dậy, ôm chặt lấy người đang đứng cạnh mình.

Chiếc dù trên tay ai bỗng rớt xuống, nằm sõng xoài trên đất. Cả hai người đều chìm trong cơn mưa…

Mùi nước hoa Pháp quen thuộc xộc lên mũi cậu, thơm lắm; cậu có thể ngửi thấy rất rõ mùi nước hoa ấy dù cho bây giờ chỉ toàn là nước mưa. Nhưng cậu đã quên mất hay chưa kịp nhớ ra một điều rằng, Na Na của cậu không bao giờ xài nước hoa…

Vòng tay vừa xiết vội thật chặt bỗng từ từ nới lỏng và buông hẳn…

Tôi đã sai, sai thật rồi sao? _ hai vai cậu rũ xuống, dáng người vô định, cậu như chiếc bóng cứ khuất dần trong màn đêm.

…

Hãy quên hết đi, hãy bỏ lại tất cả đi anh! Em sẽ cho anh tất cả! _ bàn tay nắm chặt thể hiện quyết tâm của chiếc bóng còn lại.

……oOO

- Hức… _ tiếng lòng đang được ai nén chặt từ một gốc cây cổ thụ bỗng nấc lên.

Đây không phải điều mày muốn sao? Mày vừa lòng rồi mà, mãn nguyện rồi mà, đúng ý định mày rồi đấy thôi. Sao mày lại đau thế hả??? _ cô tự đấm vào lồng ngực mình thình thịch, nỗi đau ấy quằn quại khôn nguôi.

https://thuviensach.vn

Cô chính là một kẻ tội nhân, cô đã phụ một tấm lòng, đã làm tổn thương một tâm hồn, đã phá hỏng một mối chân tình. _ kết án như vậy có lẽ đã quá nặng cho cô.

Tớ xin lỗi! Người ấy… tốt hơn tớ, hãy mở lòng nhé! Nếu kiếp sau có thật, hẹn cậu nơi ấy! _ cô quay lại, nhìn vào dáng cậu lần nữa…

Không được rồi, nhịp tim cô lại lỗi một nhịp. Tốt hơn hết, có lẽ cô nên rời khỏi đây, đã dồn hết công sức vào vai diễn này, cô không thể vừa để mình ra sân đã tự bỏ đi đất diễn của mình một cách hoài phí như vậy được.

- Sẽ nhanh thôi. Chào cậu của ngày hôm nay! _ cô gạt nhanh giọt nước trên má và quyết tâm bước đi.

Nhà nội…

Từng đợt khói thuốc trắng bay lên và hòa vào không trung của bầu trời mưa. Thiên Tuấn nghiêng mình bên ban công suy tư với ly cà phê đặc nóng không đường. Anh nhìn đi khắp mọi hướng. Bỗng… mắt anh dừng lại phía dưới lòng đường. Dụi điếu thuốc đang dở vào gạt tàn thuốc, anh đứng dậy…

…

“Két két kít…” _ Thiên Tuấn cầm chiếc ô ra mở cổng…

Cô vừa bước tới cổng đã bị chựng lại vì có Thiên Tuấn đứng cầm chiếc ô ở đó.

Cô từ từ ngước đôi mắt đau khổ, đỏ hoe lên nhìn Thiên Tuấn.

- … Hức… hức hức… hu hu hu… _ cô bỗng trở nên mềm yếu trước anh mình.

https://thuviensach.vn

Thiên Tuấn tiến lại, cầm chiếc ô che cho cả hai. Anh đưa tay ra ôm lấy ót cô kéo nhẹ vào lồng ngực mình.

- Sẽ qua mau thôi. _ anh vỗ về cô.

- Hức hức, em mất hơi thở rồi anh ơi. Huhu… ức… _ cô nghẹn ngào.

Đứa em gái tội nghiệp của tôi. _ Thiên Tuấn cũng xót xa khi thấy em mình trong tình trạng này.

___o0o___

3 ngày sau…

……ooO

Biệt thự Hoàng Gia

- Khụ khụ khụ…

“Cốc cốc” _ có tiếng gõ cửa phòng cậu.

…

“Cạch” _ cậu mở cửa.

Vừa mở cửa đã có một que thử nhiệt độ được Gia Huy đưa thẳng vào miệng cậu.

- Để yên đó. _ anh nói rồi đưa tay lên sờ trán cậu.

- Khụ khụ… _ cậu ho.

- Còn mệt không?

- Hết rồi.

https://thuviensach.vn

(Phải rồi, chỗ bị bệnh và có vấn đề là con tim chứ đâu phải cơ thể của cậu đâu)

- … Anh tưởng em đang ngủ.

- … _ cậu không nói gì, để cửa đó rồi quay vào phòng, đứng trước gương và chỉnh lại chiếc cà vạt trên cổ mình.

- Em định đến trường à?

- Uhm.

- Sao hôm nay đến trường lại lịch lãm thế? Bình thường vẫn hay chê đồng phục là rườm rà, lôi thôi mà.

- …

Gia Huy nhíu mày khi cậu cố tình ngó lơ anh.

- Mấy hôm nay bận, anh chưa kịp hỏi em.

- …

- Sao… hôm đó em biết anh đưa Na Na đến mà chuẩn bị?

- Còn ai khác hiểu anh hơn em sao?

- Em biết trước là sẽ như thế?

- …

- Thảo nào em lại thản nhiên đến thế. Nhưng lỡ anh thay đổi quyết định lúc ấy thì sao?

- Anh bỏ rơi anh quản gia đã lâu rồi đấy.

https://thuviensach.vn

- ???

- Em nhờ anh quản gia quản anh, những gì anh làm hoặc không, tất nhiên em biết.

- Được lắm.

- …

- Còn chuyện này.

- …

- Sao em lại để Yuu vào công ty? Em biết rõ tình trạng của Yuu trong lúc này mà.

Cậu vẫn bình thản. Mở tủ và lấy ra một sấp tài liệu, cậu đưa ra trước mặt Gia Huy rồi khoác chiếc áo ngoài của bộ đồng phục vào, đút tay vào túi quần và đi.

- Đi sớm vậy? Anh đưa đồ ăn sáng qua rồi, ăn miếng rồi đi.

- Em không đói.

- Haizzz – Gia Huy lắc đầu, thở dài.

___ooo

Hôm nay là ngày tựu trường, đã lâu không có cảm giác nhốn nháo, sợ sệt khi sợ vào học trễ. Cậu chọn cho mình một đôi giày và xuống phố, như bao lần khác, cậu đi học.

- Khụ khụ… _ trên con đường ấy, lâu lâu lại có những tiếng ho, nó khiến tim ai thắt lại.

Cô chỉ dám lén nhìn cậu từ xa ở phía sau…

https://thuviensach.vn

___o0o___

Trường học…

Đã lâu mới được đến trường, tất cả đều háo hức được gặp nhau, đứa nào cũng nhốn nháo cả lên. Đứa hỏi câu này, đứa hỏi câu kia, làm cả đám cứ nhặng xị hết lên.

- A tía! _ một đứa trong đám hô lên khi thấy thầy Khánh đang đến gần chỗ chúng nó.

- Tía ơi con nhớ tía quá trời quá đất quá mây quá núi luôn á. _ Quỳnh ôm lấy bụng thầy Khánh, thủ thỉ như con gái với bố.

- Tía cũng nhớ con nữa nè. _ thầy Khánh cười mỉm chi.

- Thế không nhớ bọn con ạ? _ Kiên ghanh tỵ.

- Ra rìa rồi anh ơi. Haizzz _ Phát Xêkô vỗ vai Kiên, thở dài.

- Mấy đứa nói thế tội nghiệp tía, tía thương tất cả mà. _ thầy nở nụ cười hiền.

- Ờ mà… tao thấy còn thiếu thiếu. _ Phát Xêkô nói.

- Gì?

- Gì thế?

- Khổ quá, nó thì lúc nào chả thấy thiếu thiếu. _ Hiền mít ướt lên tiếng.

- Đừng bỏ mặc Phát Vy ơi…_ Hoàng Lâm thêm nếm.

- Mày hát gì hở ku kia? _ Phát Xêkô trợn mắt lên nhìn Hoàng Lâm.

- Hahaha haha _ Hoàng Lâm được đà cứ ôm bụng cười.

https://thuviensach.vn

- Kì Lâm. _ Quỳnh vỗ vai Kì Lâm khi thấy nó cứ thụt thò như đang đợi ai đó.

- Hở?

- Đợi ai à?

- Uhm.

- Chắc là hai ông bà đó lo quần áo xúng xính rồi mới tới thôi.

- Tao không biết nữa. _ Kì Lâm cụp mi xuống.

- Sao? Có chuyện gì à?

Kì Lâm lắc đầu.

- Hú hú, Gia Bảo! _ một đứa nhảy lên gọi khi vừa thấy cậu xuất hiện.

- À há, chú mày đây rồi, sao đến muộn thế? _ Hoàng Lâm chạy lại quàng vai cậu.

- Ơ, bé Na của bọn tao mày dấu đâu rồi? _ Kiên hất mặt về cậu.

Cậu ngước mắt lên nhìn Kiên…

“Vi vuuuu” _ tiếng gió.

Ánh mắt của cậu như cơn gió lạnh thổi qua gáy bọn nó, làm tất cả đều lạnh ót, rùng mình, sợ hãi mà tránh ra. Có điều gì đó chẳng lành mà bọn nó đang cảm nhận được…

- Con chào tía! _ cậu đến trước thầy Khánh, lạnh giọng chào.

- Chào con, dạo này thế nào rồi? Vẫn khỏe chứ?

https://thuviensach.vn

- Tía nhìn là biết rồi, khụ khụ. _ mới tự tin xong thì tiếng ho đã phản lại cậu, thiếu điều cậu muốn bay thẳng lên trời vào không trung và biến mất khỏi nơi này.

- Uhm, mà Na Na đâu con?

- Năm nay tía vẫn chủ nhiệm lớp chứ? _ cậu đánh trống lảng.

- … Ah… tía cũng không biết nữa, còn phải đợi xem phân công của nhà trường nữa con ạ.

- Con xin phép.

- Uhm.

Cả bọn đều nín thở nghe cậu nói chuyện với thầy Khánh. Không cười, không thể hiện cảm xúc, thật kì lạ.

- Có… có có chuyện gì vậy? _ Phát Xêkô lắp bắp.

Tất cả đều bíu víu lấy nhau thành một cụm, di chuyển từ từ đến cạnh thầy Khánh, cùng nhìn theo dáng cậu đang bỏ đi.

- Lạ lắm luôn các cậu ạ. _ Kiên làm mặt nghiêm trọng.

- Uhm. _ tất cả đồng thanh.

- Mọi người biết tại sao không? _ Kiên

- Uhm… Sao? _ tất cả.

- Chắc chắn là có chuyện gì rồi. _ Kiên.

- … _ tất cả đều nhìn Kiên.

- Cái đó ai chả biết, nói cũng như không. _ Quỳnh chống nạnh.

https://thuviensach.vn

- Hề hề. _ Kiên cười trừ.

- Hầy hầy hầy xuỵt. _ Hiền thúc bọn nó, hất mặt về hướng cổng.

Bọn nó không hiểu gì nhưng cũng ngó ra theo. Một dáng người quen thuộc đang đi từ cổng vào hướng bọn nó. Trông cô có vẻ tươi tắn hơn nhiều so với con người lúc nãy.

Để chắc chắn hơn, lần này bọn nó không chạy tới nữa mà đứng đợi cô đến chỗ bọn nó.

- Chào! _ Cô cười thật tươi.

- Bão phải không? Cấp mấy vậy? _ Hiền mít ướt ghé sát tay Kì Lâm nói nhỏ.

- Xì. _ Kì Lâm thúc vào hông Hiền làm Hiền im bặt.

- Chào tía! _ cô giơ một tay lên quá đầu chào.

Bình thường cô có bao giờ thế đâu, sao hôm nay…

- Đi trước nhé. _ cô đút tay vào túi, nói.

- Ực… _ tất cả bọn nó đều rướn cổ nuốt khan.

- Tía, tía tía tía. _ Kiên chạy lại. – Sao vậy tía?

Thầy Khánh cũng lắc đầu.

- Sắp đến giờ tập trung rồi, mấy đứa chuẩn bị đi nhé, tía đi có chút việc.

- Dạ vâng ạ!

- …

https://thuviensach.vn

- Làm sao đây? _ bọn nó sốt xắng.

- Tình hình này không ổn rồi.

- Ờ, phải đấy.

- Bây giờ làm sao?

- @#$^%^$@…

Cũng thật may mắn khi cô và cậu có những người bạn là chúng nó.

Song Lâm nhìn nhau, chau mày khó nghĩ. Tất nhiên, cả hai cũng chỉ biết là cô và cậu đang có vấn đề.

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 65

- Phát! (tiếng gọi từ xa)

- …

- Ê bọn mày. _ Hoàng Lâm.

- Gì? _ cả đám cùng chựng lại.

- Hình như… tiếng nhỏ Vy.

- Hây ỳa, coi bộ không phải ku Phát nhớ mà là chú mày nhớ nó quá đó. _ Kiên.

- Không mà, rõ ràng là… đó, bọn mày nghe không?

- Không! _ tất cả đồng thanh.

- Nguyễn Chí Tâm Phát! _ lần này thì tiếng gọi ấy đã rõ mồn một sau lưng chúng nó.

Tất cả đứng hình cài giây rồi mới từ từ quay lại phía sau… Cả cô cũng không là người loại trừ bị thu hút bởi tiếng gọi ấy.

- Y ma._ một đứa rùng mình.

“Cốc”

- Ma mị gì ở đây hở? _ một đứa khác gõ lên trán đứa vừa nói.

https://thuviensach.vn

- Chứ tao nhớ nhỏ Vy bay bay rồi mà.

- “Bay bay”?

- Chậc, đi du học í.

- Ờ, sao nó lại về đây? Mà… nhìn mặt nó đang hằm hằm thế kia, có lẽ nào…

Tất cả liền im bặt, nín thở khi Vy bước đến gần bọn nó. Tất cả dần dạt sang hai bên và cuối cùng là để một mình Phát đứng nguyên vẹn nơi ấy.

Vy đứng trước mặt Phát và nhìn chằm chằm.

- Về đây làm gì?

- Gặp ông.

- Làm gì?

- … _ Vy bặm môi, trừng mắt khi Phát hỏi mình với giọng điệu ấy.

- Đáng lí… _ Phát ngập ngừng. – Phải để tui qua bển đón bà chứ. _ chưa nói dứt câu thì Phát đã ôm lấy Vy nhấc bổng lên xoay vòng vòng.

- Hiu huýt… Woooo…. Đốp đốp đốp… @#$%^… _ tất cả bọn nó hết huýt sáo rồi lại reo hò, vỗ tay cho hai đứa.

Đứng một bên, cô cũng chứng kiến được cảnh của Phát và Vy. Cô thầm chúc mừng và vui cho hai đứa, bỗng thấy có một chút chạnh lòng nho nhỏ đang len lỏi trong cô. Hít vào… thở ra… cô lấy lại tự tin và mỉm cười bước đi.

Từ ô cửa sổ ngó ra, tuy hơi xa nhưng cậu cũng chứng kiến được tất cả mọi chuyện của hai đứa ấy, và cũng thấy cả con người đang đi tới kia nữa.

https://thuviensach.vn

……

“Kẹt” _ Chiếc kêu nhẹ khi có người ngồi xuống.

Cô ngồi xuống cạnh cậu, vẫn là chỗ của năm trước.

- Chào! _ cô cười với ánh mắt châm biếm nhìn cậu.

Cậu không có phản ứng hay đúng hơn là đang coi người cạnh mình như vô hình. Trên tai đeo earphone nhưng không biết có đang nghe nhạc hay không!?

Cô nhướn mày, gật gù trước thái độ của cậu.

- Tôi tưởng hôm nay cậu không dám đến trường cơ chứ!? _ đau lắm, nhưng cô phải buộc lòng mình để nói ra những câu như dao cạo ấy.

- … _ cậu vẫn không trả lời, mắt nhắm, ngả lưng tựa đầu vào bức tường sau lưng.

Không đâu, không phải cậu không quan tâm đâu. Nếu để ý kĩ sẽ thấy ngay đôi chân mày đang nhúc nhích cố giữ bình tĩnh, nuốt nỗi đau ngược trở vào. Earphone không hề phát nhạc, thế nên từng câu chữ, từng hơi thở của cô, cậu đều nghe thấy rõ. Từ ngày hôm đó, trái tim cậu chưa lúc nào thôi nguôi ngoai khỏi nỗi đau ấy. Bây giờ cô xuất hiện, còn thêm những câu như cào xé những vết thương kia vẫn đang rỉ máu nơi cậu.

…

Bọn nó “hành quân” vào lớp, vừa vào đến cửa đã thấy ngay hai “hiện tượng” cuối lớp. Cả hai người đều trong một tư thế, ngả lưng ra sau tường, trên tai đeo earphone, khoanh tay trước ngực. Bọn nó không dám gây tiếng động mạnh hay nói to, vì sợ sẽ làm kích động hai người.

https://thuviensach.vn

- Nóng quá đê. _ Hoàng Lâm bỗng nói to như cố tình để hai người nghe thấy, lấy tay cầm cổ áo mình nhấc lên nhấc xuống để tạo gió cho mình.

Hoàng Lâm tìm đến chỗ của mình và ngồi xuống, tiếp theo là Kì Lâm, và tất cả bọn nó.

- AAAAAAAA… _ bỗng bé điệu (Diệu) hét toáng lên.

- Có chuyện gì vậy vợ? _ Quang béo lăng xăng chạy đến.

- "VỢ"??? _ tất cả bọn nó đều há hốc, tròn mắt nhìn ngạc nhiên.

- Hề hề _ Quang gãi đầu.

- Hức… hức… chồng mập bắt con nhện cho vợ điệu đi! Hức… _ bé điệu nói giọng chảy nước, nhõng nhẽo.

- Nhện, nhện đâu? Nó ở đâu? Vợ điệu chỉ để chồng còn đập nó nào.

- Huhu… ki… kia… kia kìa… _ bé điệu nhảy tưng tưng, chỉ về phía cuối góc lớp.

Chú nhện ấy đang lổm ngổm trên bàn cô…

- Gia Bảo! Nhện chỗ Na Na kìa. _ Quang nói.

Cậu như chiếc máy liền đứng phắt dậy, dang tay ra, che cho cô.

Là một chú nhện lớn.

Cậu lấy quyển vở, giơ lên cao và hạ xuống… nhưng quyển vở sắp va chạm với mặt bàn thì cổ tay cậu đã cứng đờ bởi đang bị một bàn tay khác ghìm chặt cổ tay mình.

Khi tay cậu đã dừng lại, cô thả tay mình ra và dùng một ngón tay của mình, đẩy tay cậu đang cầm quyển vở sang một bên.

https://thuviensach.vn

Cô nhoài người ra phía trước một chút để gần hơn với chú nhện. Nhìn "âu yếm" chú nhện một lượt, cô thổi một hơi nhẹ vào nhện, khiến những sợi lông trên mình nó rung rinh rung rinh.

Tất cả đều nuốt khan…

Cô thổi lông nhện rung rinh, còn bọn nó thì lạnh ót, tóc gáy dựng hết cả lên.

Thế này nghĩa là thế nào??? Hắn rằng trong đầu mỗi đứa đang tự đặt ra câu hỏi cho mình.

- Đừng sát sinh! Nó cũng là một sinh mạng mà. _ cô vừa nói vừa dùng ngón tay đẩy cho nhện kia đi.

Nhện đi hẳn, cô lại trở về trạng thái cũ…

Có ai biết được, cô đã run rẩy lúc nhìn thấy con nhện đó đến thế nào!? Nhưng lúc cậu đứng phắt dậy để bảo vệ cho cô, cô đã quyết tâm và lấy can đảm để làm việc mình vừa làm. Thực tâm, cô vui lắm, cậu vẫn còn nhớ cô sợ nhện, vẫn còn bảo vệ cô. Có ai biết rằng, người cô đa run lên bần bật nhưng phải dùng hết can đảm và quyết tâm, cô mới xử lí được nhện ấy. Cô muốn cho tất cả thấy một Na Na hoàn toàn khác.

Bọn nó đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, có đứa còn tự hỏi "đây có phải bé Na-bạn của bọn nó hay không???". Thế có nghĩa là vai diễn của cô đã khớp, khả năng của cô quả không tồi chút nào.

Cậu ngậm ngùi ngồi lại vị trí của mình. Bản thân cậu vẫn chưa thể tin được giữa hai người đã… Rõ ràng chỉ cách đây 3 ngày, 3 ngày thôi, hai người vẫn là của nhau mà! Còn hôm nay? Không biết phải gọi là gì nữa!?

Ooo……ooO

https://thuviensach.vn

“Tùng tùng tùng”

Cuối cùng tiếng trống mong đợi cũng lên tiếng.

Tất cả bọn nó đều ào ra mà chỉ với mỗi cái cửa duy nhất nên đều bị kẹt cứng lại. Đứa này mắng đứa kia, đứa kia chèn đứa nọ, ồn ào không tưởng nổi…

- KIÊN!!! _ bỗng một đứa la lớn. – Mu… mui… mui…mũi mũi… mau… máu máu… mui…” _ nghe đứa đó vừa lắp bắp vừa chỉ chỏ, bọn nó liền cố nhoài ra trước nhìn Kiên. Quả thật là có một dòng suối đo đỏ nho nhỏ từ mũi Kiên đang chảy xuống.

- Cậu đang chảy máu mũi kìa Kiên. _ Kì Lâm nói.

- … _ Kiên không phản ứng, chắc không nghe thấy.

- Nè. _ Quỳnh đưa tay hươ hươ trước mặt Kiên để mong lấy lại hồn phách cho cậu lớp trưởng.

- … _ vẫn không phản ứng.

Đang bó tay với lớp trưởng thì Phát Xêkô bên cạnh thúc vào tay Quỳnh.

- Hửm? _ Quỳnh trả lời.

Kì Lâm hất mặt về ngay phía trước bọn nó.

Quỳnh nhìn theo… Ực…

Sexy lady! Một cô gái gợi cảm, cuốn hút đang đứng trước cửa lớp chúng nó. Mái tóc màu vàng xoăn nọn, da trắng, khuôn mặt ưa nhìn nhưng đôi mắt lại sâu hun hút. Đứng trên khoanh tay đôi giày cao gót, co một chân dựa vào tường phía sau lưng.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc ấy, cô cũng vừa lách ra khỏi cánh cửa đang kẹt. Cô nhìn Gia Linh rồi hơi ngoái ra phía sau xem phản ứng của bọn nó. Không nói lời nào, cô đút tay vào túi quần đi trước, và tiếp theo là Gia Linh…

- Bé Na giao du với nhỏ đó từ khi nào vậy? _ Quỳnh gay gắt nhìn Gia Linh.

- Có lẽ là trong nghỉ hè. _ Phát Xêkô.

- Mà tui thấy, sau cái nghỉ hè này nó cứ kì kì sao đâu á. _ Quang.

- Uhm, mà còn cả Gia Bảo nhà mình nữa. _ bé điệu.

- Cả hai đứa nó cứ như người từ cõi ba chấm trở về á. _ Hiền rùng mình.

- @#$%^%^… _ bọn nó cứ đứng nhìn cô từ phía sau cho tới lúc cô khuất hẳn sau những tán cây và bức tường cao ngất kia.

……ooO

- Tìm tôi có việc gì? _ cô lạnh giọng.

- … Tôi rảnh được không? _ Gia Linh nhún vai.

- Nhưng tôi thì không.

- Đừng vội từ chối. Sẽ có lúc cậu cũng như tôi thôi.

- Hứ.

- Không sao, cậu và tôi còn phải gặp và làm việc với nhau dài dài nữa mà, hôm nay không thích nói chuyện thế thôi để khi khác vậy. _ Gia Linh nói rồi bỏ đi.

“Gặp… làm việc”??? _ cô nhớ lại câu Gia Linh vừa nói.

https://thuviensach.vn

- Ý cậu là sao? _ cô hỏi vội.

- Thì là thế đó.

- …Tôi không hiểu.

- Her, tôi không nghĩ một người như anh Tuấn lại có cô em ngốc nghếch, khờ khạo thế này đó. Thật tội nghiệp. _ Gia Linh ngạo mạn.

- Thông minh hay không là việc của tôi, cậu đừng kéo anh tôi vào mà nói. Mà khoan, cậu quen anh tôi sao?

- Her. _ Gia Linh nhếch mép, cười khảy một cái rồi ngoảnh mặt đi.

- Câu không được đi! _ cô chặn Gia Linh lại.

- …

- Cậu phải nói rõ ràng, nếu không thì đừng hòng đi đâu.

- Nếu tôi muốn, cậu cản được tôi không?… Tầm thường.

- Cậu mới nói gì?

- Tôi nghĩ cậu nên đi xét nghiệm lại ADN xem có phải cùng huyết với anh Tuấn hay không là vừa rồi đó.

- Gì???

- Sao cậu cứ thích hỏi lại trong khi đã nghe rất rõ những gì người khác nói thế nhỉ!? Ở cậu luôn có những thứ trái ngược hoàn toàn với anh Tuấn, cậu nên học anh mình nhiều hơn đó. Tôi đang nghi ngờ về khả năng của cậu. Hy vọng lần sau người tôi gặp không phải là cậu của bây giờ.

Gia Linh buông mấy câu nói rồi bước đi trong khi cổ họng cô thì cứng đờ. Gia Linh bỗng nói những câu như thế nghe có vẻ rất vô duyên, nhưng

https://thuviensach.vn

chỉ có cô mới cảm nhận hết được những gì Gia Linh đang muốn nói.

“Sẽ có người giúp em biến đổi” _ cô nhớ lại lời nói của anh Tuấn khi sáng. * Không lẽ… là con người này hả anh???*

Cô đứng ngây ra đó suy nghĩ gì mông lung mà cả khi Gia Linh đã rời khỏi đó rất lâu cô vẫn đứng.

- Về thôi em! _ một giọng nam.

Thì ra là Quốc, anh đã đứng đó với cô từ đầu đến giờ.

- Đã trễ lắm rồi, để anh đưa em về. _ Quốc nói rồi đặt tay lên vai cô.

Cô nhìn sang anh… rồi không nói gì, cô xoay người lại. Theo như lời Quốc nói thì… cô đi về.

___o0o___

Một đêm lạnh, tâm trạng cũng lạnh…

Bar,

Trong bar với các thành phần phức tạp, nhốn nháo này, thật khó để tìm ra người muốn tìm trong tíc tắc.

Nhưng anh thì không, Thiên Tuấn luôn nổi bật dù được đặt ở đâu chăng nữa. Không phải vì ngoại hình, không phải vì những gì anh đang mang trên người khiến ai bắt mắt, không phải thứ nào khác. Anh luôn có một sức hút kì lạ, bí ẩn đối với tất cả mọi đối tượng. Họ luôn đặt ra những câu hỏi trong đầu khi gặp anh, họ luôn tò mò về con người này. Dù những người quen anh đã rất lâu, nhưng vẫn có rất nhiều điều họ chưa thể tìm câu trả lời cho mình.

https://thuviensach.vn

Tại sao tôi lại gặp cậu ở đây, vào giờ này? _ có phải hắn đang hối hận? Hay vì chính hắn cũng không biết phải làm gì khi từ lúc gặp anh, làm bạn với anh, hắn đã dao động chút gì đó khiến hắn dần thay đổi.

…….ooO

Ngồi xuống cạnh Thiên Tuấn, hắn ra hiệu cho một bartender và chỉ vài giây sau, một ly rượu mạnh được đặt ngay trước mặt hắn.

- Tôi cứ nghĩ cậu sẽ không tới cơ đó.

- …

- Vẫn khỏe chứ?

- Uhm!

- Cậu không hỏi lại tôi sao?

- … Nhìn biết rồi.

Nói chuyện nhưng cả hai không hề nhìn nhau, chỉ đưa ly rượu cay xè lên miệng uống.

- Cậu đã nhìn tôi đâu mà biết!?

- Đó là việc của tôi.

- …

- Gọi tôi có chuyện gì?

- Nhớ được không?

- Nhảm.

https://thuviensach.vn

- Cậu chuẩn bị gì cho lần về MK này chưa?

- Bình thường thôi.

- Cậu đã suy nghĩ kĩ về việc tôi nói chưa?

- Rồi sao?

- Tôi muốn nghe câu trả lời.

- … ực. _ hắn đưa ly rượu đầy lên môi và uống cạn.

Thiên Tuấn cũng uống cạn.

- Cậu nghĩ mình lấy gì để đảm bảo về những gì cậu nói?

- Không gì cả.

- Tôi chỉ thích điều gì chắc chắn.

- Tôi hiểu rồi.

- Tôi có một lời khuyên.

- …

- Đừng liều mạng và làm việc thiếu khinh xuất nếu không muốn có ngày tôi chĩa súng vào đầu cậu.

- Biết đâu được.

- …

- Cậu quyết định vẫn về với lão ta!?

- …

https://thuviensach.vn

- … Sau này nếu có khi nào muốn thay đổi quyết định thì hãy tìm đến tôi bất cứ lúc nào! Hôm nay… uống cái đã. _ Thiên Tuấn nói rồi đưa ly ra chờ hắn cụng ly với mình.

Nhà nội,

- Bé Na! _ Trâm Anh đang ngồi ở sô pha, thấy cô liền bật dậy.

- …

- Sao em về muộn thế? Em có việc bận à?

- Vâng!

- Chị đợi em mãi.

- Có chuyện gì không chị?

- Ummm… lên phòng chị đi. _ Trâm Anh nói rồi dẫn trước.

Nhìn Trâm Anh lên được vài bậc thang cô mới lên theo.

……ooo

“Cạch” _ Trâm Anh khóa trái cửa lại cẩn thận.

Kéo ghế ngồi trước mặt cô, Trâm Anh có vẻ nghiêm túc.

- Em ngồi đi! _ Trâm Anh hất nhẹ mặt về phía chiếc giường đang cạnh cô.

Cô nhìn nó rồi cũng làm theo lời chị.

- Chị thật không hiểu nổi em nữa Na à. _ chị chau mày.

- …

https://thuviensach.vn

- Tại sao em lại làm vậy?

- Chuyện gì? _ cô thản nhiên.

- Chị biết em đang nghĩ gì.

- Chị không biết được đâu.

- … Hơizzz, anh Tuấn đã nói chị nghe hết rồi.

Nghe Trâm Anh nói chị biết rồi cô hơi giật mình, cô cứ nghĩ Thiên Tuấn sẽ không bao giờ nói cho chị biết chuyện này.

- Bây giờ thì em nói chị biết được rồi chứ!?

- Em cũng chỉ vì nghĩ cho cậu ấy thôi.

- Nhưng không nhất thiết phải tệ với Gia Bảo như thế chứ Na!?

- Chỉ có cách xa cậu ấy thì cả em và cậu ấy mới sống tốt được thôi chị ạ.

- Dẫu vậy nhưng em có cần đối xử quá tàn nhẫn với cậu ấy như thế không?

- Chị nghĩ rằng nếu em nói suông hai chữ “chia tay” thì cậu ấy có chịu bỏ cuộc không?… Không đời nào.

- Em đã lợi dụng điểm đó để làm Gia Bảo xa em… là xúc phạm lòng tự trọng của cậu ấy. _ Trâm Anh tiếp lời.

- …

- Em có chắc rằng mình làm thế, em sẽ ổn không?

- … Em không biết.

https://thuviensach.vn

- … Em định từ giờ sẽ thế nào?

- Thế nào là thế nào ạ?

- Công việc, học tập, và…

- …Tới đâu hay tới đó.

- Em đã quyết định, chị sẽ không can thiệp vào. Nhưng có điều, đừng lãng quên và hoài phí thời áo trắng này Na nhé! Nó đẹp và tinh khôi lắm. Luẩn quẩn trong vòng tròn này chị không chắc kết quả sẽ là gì đâu em à.

- …

- À, chừng nào em đi học chính thức?

- Tuần sau.

- …Ummm… Gia Bảo… vẫn đi học chứ!?

- Vâng.

- Em thấy cậu ấy sao?

- Em không biết.

- Em có nói chuyện với cậu ấy không?

- Cũng có.

- Mà chị nghĩ, những câu nói của em chắc cũng chả nhẹ nhàng gì đâu nhỉ!?

- Vâng.

- Đả kích cũng có mức thôi em nhé! Mạnh quá sẽ phản tác dụng đó.

https://thuviensach.vn

- Em biết.

- Uhm, rồi mọi chuyện sẽ qua thôi, cố lên em!

- …

- Bây giờ xuống ăn cơm đã, chắc nội với anh Tuấn đợi cũng lâu rồi đó em.

- …

___o0o___

Một chiều vắng, nắng chỉ còn lại vài sợi le lói qua những tán cây rậm rạp.

Cô men theo con đường nhỏ đến một khu đất trống-nơi có đầy cánh bồ công anh bay theo gió… Cả một cánh đồng hoa dại, một hồ nước lớn mà cô hay ném mấy viên đá như ném nỗi tâm trạng mình đi.

…….

“Yêu một ai là khi từ trong nghĩ suy là bao đợi mong

Đời em đã vui hơn xưa vì ta đã gần bên nhau

Love me, love me (à ha) kiss me, kiss me (moahh)

Love me, love me (à ha) kiss me, kiss me

Cầm cây đàn trên tay anh đấy

Anh đàn lên tình ca mới viết

Tặng em tình yêu nhỏ bé là.. là là la la

Yêu một ai là khi từ trong nghĩ suy là bao đợi mong

https://thuviensach.vn

Đời em đã vui hơn xưa vì ta đã gần bên nhau…”

Chuông điện thoại đã hết một cuộc gọi mà cô không bắt máy.

…“Yêu một ai là khi từ trong nghĩ suy là bao đợi mong…”

Đã là lần thứ mấy rồi mà cô vẫn không bắt máy, nhưng điện thoại vẫn rung, chuông vẫn đổ liên hồi trước con người đang vô cảm với nó.

Dường như cô đang cố tình thì phải. Không muốn nghe điện thoại thì có thể để chế độ im lặng hay tắt máy mà, tại sao cứ để chuông reo thế cho phiền!?

Phải chăng là cô muốn nghe bài hát này???

Không biết cậu còn cài bài này làm nhạc chuông không? Còn thích nó không?…) _ những suy nghĩ ấy cứ liên tục ngự trị lấy tâm trí cô.

“Cạp cạp” _ điện thoại cô có tin nhắn.

… Là của Kì Lâm gửi.

“Con quạ, mày làm gì mà không bắt máy hả? Hay sợ tao rồi? Nếu sợ thì ra đây nói rõ tao biết có chuyện gì đang xảy ra NHANH LÊN!!!”

Cô bật cười trước dòng tin nhắn của Kì Lâm.

Biết chắc một điều là cô sẽ không dễ dàng ngoan ngoãn nên Kì Lâm còn để lại một dòng cuối.

“Dù Na đang ngồi đâu đó thì vai tui cũng sẵn sàng đây nè, dựa đi!!!”

……

Cô lấy sợi dây chuyền mình đang đeo từ trong cổ áo và tháo nó ra, cầm trên tay. Có một chiếc nhẫn nhỏ… Phải rồi, chính là nhẫn của cậu.

https://thuviensach.vn

Lần trước âm thanh đó phát ra là do “chiếc nhẫn” bật lon bia kia chứ không phải cái này. Nhân lúc cậu không để ý cô đã tráo nó và chỉ có bật lon bia bay đi thôi.

Từ hôm đó, cô không chưa bao giờ để nó rời khỏi mình. Xâu nó vào sợi dây chuyền và đeo nó trên cổ là cách cô gìn giữ thứ duy nhất mà cô cho rằng, đó là sợi dây cuối cùng có thể liên kết hai người.

Nắm chặt trong tay, ôm nó vào lòng, cô nghẹn lòng mình… nhịp thở như không còn nữa.

___o0o___

Tu viện Maria…

- Chuyện gì mà… hộc hộc… kêu Lâm gấp dữ vậy? _ Hoàng Lâm thở không ra hơi.

- Có đi với tớ đến đây không? _ Kì Lâm hỏi.

- Đi đâu?

- … _ Kì Lâm trừng mắt.

- Ờ ờ đi đi.

- Tốt.

Kì Lâm nói rồi xách cặp đeo lên vai…

___o0o___

Biệt thự Hoàng Gia…

“Kính koonggg… kính koong kính koongggg…”

https://thuviensach.vn

- Từ từ thôi Kì Lâm, hư chuông cửa nhà Gia Bảo giờ. _ Hoàng Lâm xót thay cho chuông cửa đang bị Kì Lâm "tra tấn".

- Mặc kệ cậu ta.

- Mặc kệ thì cậu đâu có đến đây…

- Nói gì đấy? _ Hoàng Lâm đang càm ràm thì Kì Lâm bắt thóp.

- Ơ không, không gì, hìhì.

"Cạch… ken két…" _ tiếng cổng sắt mở.

Một người giúp việc đã đứng sẵn đợi từ phía trong.

- Mời hai vị theo tôi! _ chị giúp việc.

…

- Thưa cậu, khách cậu đã tới. _ chị giúp việc nói rồi cúi nhẹ chào và vào trong nhà.

- Hai người ngồi đi! _ cậu mời. – Đứng mãi thế không mỏi chân à?

- Cậu với Na Na đang xảy ra chuyện gì dấu bọn tôi? _ Kì Lâm mất kiên nhẫn.

- Ngồi xuống đây đã. _ Hoàng Lâm đỡ lời, kéo Kì Lâm ngồi xuống ghế.

- … _ cậu không trả lời.

- Hai người đúng là kì cục, kì cục hết mức kì cục. Hừm… _ Kì Lâm tức giận.

- Giữa hai người có chuyện gì vậy Gia Bảo? _ Hoàng Lâm hỏi.

https://thuviensach.vn

- Game. _ cậu trả lời cụt ngủn.

Song Lâm nhìn nhau không hiểu gì.

- Cậu nói “game” nghĩa là sao? _ Kì Lâm hỏi lại.

- Muốn biết rõ hơn chi tiết xin liên lạc với người bạn quý hóa của cậu! _ cậu cắn răng để nói ra câu nói.

……..

Hôm nay đến đây gặp cậu coi như công cốc. Song Lâm không tìm được câu trả lời mà hai người muốn nghe, ngược lại còn rối hơn nữa.

___o0o___

- Hoàng Lâm! _ Kì Lâm gọi.

- Uhm!

- “Game”, cậu nghĩ sao?

- … Ưmmm… A.

- Gì vậy? Cậu nghĩ ra gì à?

- “Game”, trò chơi. Không lẽ… giữa hai người là…

- Trò chơi!? _ Kì Lâm tiếp lời Hoàng Lâm.

- …

- Không, không thể. Rõ ràng hai người là người thật, việc thật, tình thật mà. _ Kì Lâm khẳng định.

https://thuviensach.vn

- Cậu có nghĩ rằng, trong chuyện này còn có uẩn khúc gì không? _ Hoàng Lâm vuốt cằm suy nghĩ.

- … Uhm! Tớ cũng nghĩ thế. _ Kì Lâm đồng tình. – Mà nè, nãy cậu có thấy thiếu thiếu gì không?

- "Thiếu"? Thiếu gì?

- Nhỏ Yuu đó.

- Uhm, sao?

- Sao hôm nay tớ thấy nó khác lắm nha, lúc vào nhà Gia Bảo, tớ thấy nó tươi tắn lắm, nó còn cười với tui nữa chứ.

- Sao đâu, tớ thấy bình thường mà.

- Rõ ràng là có chút khác lạ. Ê, có khi nào cô ta giả ngây không?

- … Không phải chứ. Tớ nghĩ không đời nào một cô gái thông minh, xinh đẹp lại muốn mình thành một người ngây ngây dại dại đâu.

- Gì? Cậu nói ai đẹp?

- À à không, hề, đó là ý kiến khách quan nhìn vào mà đánh giá thôi. Chứ… với tớ, cậu là nhứt! Hihi, Kì Lâm là nhứt!

- Không được, phải làm rõ chuyện này mới được.

- Bằng cách nào?

- Thì… thì suy nghĩ chứ sao.

- Mà bực mình nha, nhỏ Na Na đi đâu mà biệt tích luôn, nhà không có, trường không, hỏi ai cũng không biết. Định quy ẩn luôn hay sao vậy. Hừm… _ Kì Lâm khoanh tay trước ngực, khói muốn bốc lên trên đầu.

https://thuviensach.vn

- ...

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 66

Bồ công anh vẫn đang bay đầy trời…

Cô vẫn chỗ ấy, nhìn về bầu trời xa xăm, nhẹ đưa bàn tay lên bắt một bông bồ công anh đang lơ lửng…

“Yêu một ai là khi từ trong nghĩ suy là bao đợi mong

Đời em đã vui hơn xưa, vì ta đã gần bên nhau…”

Điện thoại cô lại rung, màn hình sáng hiện lên một số lạ.

Là ai không biết nữa!???

Cũng không hiểu sao lúc này cô lại muốn bắt máy…

- Alô!?

- “Tôi đây, đến mau!”

“Tút tút tút”

Gia Linh nói như ra lệnh rồi cúp máy.

“Cạp cạp cạp” _ chỉ sau đó vài giây, điện thoại cô có tin nhắn.

Là địa chỉ mà Gia Linh đưa, có lẽ Gia Linh đang đợi cô ở đó.

……

https://thuviensach.vn

Hít thở một hơi thật sâu, giữ lại trong bụng một hồi hơi thở ấy rồi mới thở nhẹ ra để chúng thoát ra ngoài. Cô lấy vững lại tình thần, chống tay đứng dậy và rời khỏi nơi yên bình này…

___o0o___

Ở nơi ấy…

“Ringgg… ringgg…” _ điện thoại Gia Linh đổ chuông.

Gia Linh nhận cuộc gọi và áp lên tai.

- “Ổn chứ?” _ từ đầu giây bên kia.

- Uhm!

- “Nhờ em nhé!”

- …

- “Cảm ơn em!”

- …

Gia Linh nghe xong câu nói liền cúp máy mà không trả lời lại.

…

Vừa lúc cô tới, đứng trước một ngôi nhà hoang lớn, âm u, cỏ cây đã mọc đầy, đậm chất hoang phế đã lâu. Cô thắc mắc rằng tại sao Gia Linh muốn gặp mình ở đây? Tại sao lại là nhà hoang? Không lẽ Gia Linh có âm mưu gì sao?

Cô quay lưng lại định bỏ chạy khỏi nơi này thì…

https://thuviensach.vn

- Định trốn chạy đến bao giờ nữa? Cậu yếu đuối đến thế à? _ là giọng của Gia Linh.

Gia Linh lánh vào một chỗ để cô không nhìn thấy và nói vọng ra ngoài.

- Cậu ra đây đi! Gọi tôi đến rồi sao không ra? _ cô đáp lại.

- Vào đi! _ Gia Linh nói không đầu không đuôi.

Không tiếp xúc nhiều nhưng cô hiểu phần nào tính cách của Gia Linh. Chắc rằngGia Linh sẽ không bao giờ dám làm gì tổn hại đến cô, ít nhất là vào bây giờ.

Không xoay vòng vòng hay lục lọi kiếm tìm Gia Linh, nếu là Na Na trước đây có lẽ cô đã làm. Cô cầm chắc dây cặp mình và rảo bước nhanh vào bên trong ngôi nhà…

“Kẽo… kẹt… két…” _ mở cánh cửa đã mục nát chỉ còn lại miếng gỗ khung bản lề là tạm hơn. Một màn bụi dày rơi xuống trước cô lúc cánh cửa vừa hé mở.

“Rầm” _ vừa mở ra thì cánh cửa đã bị đổ ầm xuống. Cánh cửa đổ xuống làm bung bui lên, trông như vừa xảy ra một vụ nổ bom nhỏ; một khoảng không lấp đầy bụi bặm.

Cô bịt che miệng và mũi lại, tay kia xua xua làm bụi tản ra.

- Khụ khụ khụ… khụ khụ…

……

Khi lớp bụi đã lắng xuống chút cô mới có cơ hội nhìn rõ căn nhà. Ngước cổ lên nhìn trần nhà đầy mạng nhện, cúi xuống di di dép lên lớp bụi dày dưới sàn nhà; chắc chắn ở đây đã bị bỏ hoang từ rất lâu.

https://thuviensach.vn

Mùi ẩm mốc, mùi hôi của nước tiểu và phân dơi, phân chuột,… xộc lên mũi khiến người ta phải xoay mòng mòng. Tiếng lích rích của chuột, những cặp mắt như đèn pha của lũ dơi trong bóng tối lập lòe giữa ban ngày này càng làm cho căn nhà này thêm phần rùng rợn.

“RẦM” _ một tiếng động mạnh làm cô giật mình và quay lại…

Nhưng khi quay lại thì cánh cửa kia đã bật lên và đóng chặt tự lúc nào.

Không thể nào, rõ ràng là nó đã đổ rồi mà… Có lẽ nào là… (ma) _ cô bắt đầu sợ.

Nghĩ vậy, cô vội chạy đến cánh cửa đó và đập đập cửa xem sao…

“Thình thình thình…”

Nhưng… thật kì lạ, chiếc cửa hoang tàn khi nãy giờ trở nên cứng cáp, tựa như ngàn cân vậy. Cô không tài nào dịch chuyển được nó.

- Có ai ngoài đó không? _ cô hét to.

Đáp lại chỉ là khoảng không lặng ngắt.

- Có ai không? _ cô hỏi lại.

Lần này thì có tiếng đáp trả lại.

Nhưng… chỉ là thứ âm thanh của lũ chim chuột, dơi gián kia thôi.

Không có ai cả.

- Tôi bị kẹt trong này rồi, có ai không? _ cô đập cửa mạnh, cảm giác bắt đầu hơi lạnh gáy.

Xoay người lại, cô nép sát vào cánh cửa, nhìn lại căn nhà âm u với những mảng tối sáng lẫn lộn.

https://thuviensach.vn

Kia rồi… _ cô bỗng phát hiện ra một khung cửa sổ nhỏ phía bên kia. Cảm giác mừng rỡ như cá hạn gặp nước vậy.

Cô vội chạy lại thật nhanh khung cửa đó…

Nhưng……

“RẦM” _ lại một tiếng kéo xầm cửa lại.

Bây giờ trong căn nhà này chỉ còn lại một mảng màu duy nhất là đen mà thôi.

Cô dừng bước ngay lúc ấy, vì ánh sáng còn đâu để cô nhìn thấy đường mà chạy nữa!?

Nhắm mắt, mở mắt, chau mày, run rẩy, sợ hãi, xoay qua, xoay lại,… tất cả đều cho kết quả như nhau… đen ngòm.

- Ai? Ra mặt đi! _ cô hoảng loạn, vì vốn cô đã rất sợ bóng tối rồi mà.

- …

Không ai trả lời cả…

“Vù” _ bỗng có một đốm lửa xanh lóe lên bay xẹt qua cô.

- Hừ… _ cô căng mắt, đứng lặng đi như chết đứng, miệng cứng lại.

Cái cái… cái gì vậy? _ cô lắp bắp trong đầu.

Cô nhắm mắt lại lắc lắc đầu thật mạnh như để những suy nghĩ kia rơi rụng đi rồi mới dám mở mắt ra nhìn lại. Nhưng vẫn thế thôi, vẫn màu đen, chỉ là đen.

……ooO

https://thuviensach.vn

Nhà Quốc…

“Cốc cốc cốc”

…

“Cạch”

- Chào bạn hiền! _ Thiên Tuấn nói và đưa tay lên chào.

Quốc không nói gì, để cửa đó rồi quay vào nhà.

Hai người quen biết đã lâu lại rất hiểu nhau nên Thiên Tuấn không lấy đó làm tự ái. Thiên Tuấn vào nhà, đóng cửa lại rồi tự giác vào lấy loại nước uống cho mình. Còn Quốc thì đã ra ghế sô pha ngồi sẵn.

- Lâu rồi không gặp nhỉ!? _ Thiên Tuấn nói.

- Cậu thích lặn mà. _ Quốc đáp trả lại.

- Thì bữa nay tui nổi nè, hehe.

- Sao nay rảnh rỗi mà đến đây hỡi anh bạn thích lặn rồi nổi? _ Quốc móc máy.

- Nhớ cậu nên đến, không được à? _ Thiên Tuấn nói rồi đưa lên miệng uống ngụm nước.

- Ai nghe lại tưởng cậu với tôi đang…

- Đang giề?

- Tự hiểu.

- À thế à? Haizzz bao năm dấu kín tâm tình, bây giờ lại bị cậu lật tẩy. Thật là ngại quá đi mà, wủy xứ. _Thiên Tuấn thay đổi cách nói, giọng nói

https://thuviensach.vn

- G…gi…what? _ Quốc liệu lưỡi nói bấn loạn từ Việt sang Anh. Anh thu người trên ghế, che thân lại.

- Thực ra… _ Thiên Tuấn iểu điệu đến cạnh Quốc, vuốt nhẹ tóc Quốc…

- Ực… _ da gà, da vịt, da cóc, da ốc, da đủ loại da đang lần lượt nổi cục trên người Quốc.

Quốc bặm môi, lắc lắc đầu ý bảo *Đừng mà* và nhìn Thiên Tuấn với ánh mắt van xin…

Thiên Tuấn ghé gần mặt mình lại gần mặt Quốc, mỗi lúc một gần… một gần…

“Ngất” _ Quốc bất tỉnh.

- Ha ha… _ Thiên Tuấn không nhịn được nữa cười phá lên. – Dậy đi mầy, tôi đây chuẩn men đích thực nhé!

Quốc hé mắt ra nhìn…

- Đâu? Đưa tui kiểm chứng coi.

- Hứ, đưa cậu có mà tui hối hận cả đời à!? Mất zin tui.

- Hớhớ, được. Qua bên kia ngồi, mau. _ Quốc đẩy Thiên Tuấn đi.

- Đuổi thì ta đi à. _ Thiên Tuấn qua ghế đối diện Quốc và ngả lưng xuống.

- Mà sao… bé Na đâu? Sao không cho cô bé đến đây chơi? _ Quốc hỏi.

- Sao? Bình thường cậu có bao giờ mong con gái đến nhà đâu, thậm chí đến cậu còn lấy chổi đuổi đi mà.

https://thuviensach.vn

- Tôi coi Na như em gái, anh mong em đến nhà chơi là sai à?

Thiên Tuấn nhún vai…

- Bé Na còn việc khác cần làm hơn là chơi bời lúc này.

- Việc gì? _ Quốc hỏi.

Thiên Tuấn lại đưa chai nước lên uống một ngụm.

- … Cậu và tôi cũng đã từng rồi mà.

- Ý cậu…. Trần Thiên Tuấn!!! _ Quốc đứng bật dậy.

- …

- Cậu định làm gì với Na Na nhỏ bé đó hả? Tôi và cậu khác, đã đành thì phải thôi. Nhưng sao cậu nỡ đem Na ra để vào vòng đó hả? Cô bé là em gái cậu mà.

- Cậu không phải lo.

- Her, cậu nói nghe dễ nghe nhỉ!? Cậu… mà khoan, đang làm việc phải làm… nghĩa là Na Na đang… _ Quốc ngập ngừng hỏi để xem sắc mặt của Thiên Tuấn, nhưng anh vẫn bình thản.

Quốc tức giận, mặc Thiên Tuấn đó mà lao như tên lửa ra ngoài lấy xe và phóng đi.

Na à, anh xin lỗi em! Đừng sao nhé! Sẽ sớm kết thúc thôi. _ Thiên Tuấn khổ tâm.

___o0o___

Nơi nhà hoang…

https://thuviensach.vn

- Ai vậy? Có giỏi thì ra đây đừng núp một xó rồi giở trò ma quỷ hù người. _ cô hét lớn.

- Bình tĩnh nào! Mới bắt đầu thôi, còn nhiều trò vui đang chờ cậu nữa đó. _ là giọng lanh lảnh của Gia Linh.

- Cậu định làm gì nữa hả?

- Không có gì, chỉ là… muốn chơi với cậu một lát thôi.

- "Chơi"…???

"Vù" _ chưa kịp chuẩn bị gì thì đã có một tiếng gió từ phía sau của một vật nào đó phát ra đang bay nhanh, mạnh về phía cô.

"Keng keng kengggg" _ một âm thanh vang lên chói tai. Là của một cây sắt ngắn va xuống nền.

Cũng may là cô nhạy bén đã cảm nhận được có hung khí và né nó, nếu không có lẽ đã…

Cô không ngờ Gia Linh lại muốn dồn cô đến bước đường này. Không lẽ cô đã nhận định sai về Gia Linh???

- Cậu có cần chơi hiểm như thế không? Tôi thật không tin cậu có thể…

- Sống trên đời không được tin bất cứ ai kể cả bản thân mình. Nhớ lấy! _ Gia Linh ngắt lời cô.

……..

- Hức… cứu… hức…… _ một âm thanh rất rất nhỏ thôi nhưng vì căn nhà đang trong bóng tối, lại rất yên tĩnh nên cô có thể nghe được, dù nó rất mơ màng.

https://thuviensach.vn

Âm thanh ấy khiến người ta phải lạnh xương sống.

Cô rùng mình thu người lại. Nhưng thiết nghĩ *Biết đâu còn người khác trong nhà hoang này???* nghĩ vậy cô bèn đứng dậy. dù gì thì cũng không thấy gì, cô quyết định nhắm mắt lại để có thể tập trung được các giác quan khác của mình.

Cô lắng tai nghe thật kĩ xem âm thanh ấy phát ra từ đâu và mò mẫm đi tìm nó.

Mỗi lúc cô một gần hơn thứ âm thanh ấy.

- Cứu! _ quả thật là một giọng cầu cứu của một người phụ nữ-giọng nói thều thào vì kiệt sức.

Khi giường như đã đứng cạnh người phụ nữ ấy cô mới mở mắt ra…

Cô mở to mắt, giật thót mình.

Một phụ nữ bị hành hung, trên mình vấy đầy máu, những vết bầm tím,… Xung quanh toàn là thứ phân chuột bẩn thỉu.

Người phụ nữ ấy nhìn cô với ánh mắt van nài…

- Cứu! _ người phụ nữ dùng chút sức lực cuối cùng để có thể nói.

Cô nhìn quanh căn nhà…

Không phải là chỗ lúc nãy mà là một gian khác, ở đây có chút gọi là ánh sáng. Nhìn lại căn phòng tối cô vừa thoát khỏi qua thềm cửa cô vừa bước lên kia… cô rùng rợn. Nhìn vào đó sâu thẳm như hố đen vũ trụ vậy.

Nhìn lại người phụ nữ đang oặt èo nơi góc tường kia, cô vội chạy lại.

https://thuviensach.vn

Đôi môi khô rát, tróc da vì thiếu nước, khuôn mặt khốn khổ, da dẻ nhăn nheo có lẽ vì đã bị bỏ đói đã lâu.

Cô vội lấy cặp, lục lọi trong túi để tìm chai nước và chút bánh cho người phụ nữ.

- AAA… _ bỗng cô hét lên với vẻ mặt mừng rỡ.

Cô cầm chiếc điện thoại lên nhìn nó âu yếm "chụt"_ cô hôn vào điện thoại rồi nhìn người phụ nữ.

- Chúng ra được cứu rồi! _ cô nói.

Khi nãy do loạn quá nên nhất thời cô không thể nhớ ra là mình có những gì.

Mở nguồn điện thoại lên, cô vội bấm số gọi đi cho Thiên Tuấn…

"Ò e í… Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau…. Ò e í…" _ cô không tin và không muốn tin là mình vừa nghe gì.

Vẻ mặt vừa vui sướng giờ thay vào đó là nỗi sợ hãi.

Cô lại ấn số gọi cho Quốc…

"Ò e í… Thuê bao quý khách…"

Gọi Kì Lâm…

"Ò e í…

Lần nữa…

"Ò e í…"

https://thuviensach.vn

Lần nữa…

“…”

Thêm lần nữa…

“…”

Cô đã lục tung danh bạ điện thoại để gọi đi nhưng đều không liên lạc được.

Bỗng… người phụ nữ kia đưa tay mình lên nắm lấy cổ tay cô ý muốn nói *Hãy dừng lại!*

- Sóng… “lắc đầu” _ người phụ nữ.

- Ý chị là… ở đây không có sóng? _ cô hỏi lại.

Gật _ người phụ nữ gật nhẹ.

Cô nhìn sang cột sóng của đienẹ thoại mình…

Đúng là không có thật. Một cột cũng không.

Cô thất vọng, ngồi bệt xuống đất……..

- Không được, không lẽ chịu chết ở đây sao? _ – cô đứng bật dậy nói.

Nói rồi cô chạy đi lùng xục tìm cửa thoát hiểm, không chắc nhưng cô thấy có chút ánh sáng của khe cửa chiếu qua ở phía cuối dãy phòng.

- Chị đi được chứ? _ cô chạy lại, lay nhẹ người phụ nữ, hỏi.

Gật

Cô lấy chai nước ra rồi cho người phụ nữ uống từ từ chút nước một.

https://thuviensach.vn

Được cho uống nước, người phụ nữ dần hồi lại, hình như đã có sức hơn khi nãy nhiều. Khi thấy đã đủ, cô dìu người phụ nữ ấy đứng dậy và cùng đi.

- Tại sao chị lại ở đây? _ cô hỏi.

- Bị bắt.

- Ai đã bắt chị?

- Chị không biết, chỉ biết… có một toán người mặc áo đen đã bắt chị đi.

- …

- Còn em?

- … "lắc đầu"

- …

Hai người cứ đi, không biết đến chừng nào mới có thể ra khỏi nơi này nữa.

- Đứng lại! _ giọng khàn đặc của một man phát ra từ sau lưng hai người.

Cả hai cùng khựng lại…

- Chúng đó! _ người phụ nữ rít qua kẽ răng nói nhỏ với cô.

- Sao hả? Muốn chơi trốn tìm với các anh một lát à hai cô em?

Thấy cô không quay lại, hắn cùng một vài tên nữa vòng lên đứng trước hai người.

- Chà chà… ực… _ hắn nhìn cô rồi xoa cằm, nuốt nước miếng vẻ thèm thuồng.

https://thuviensach.vn

Cô trừng mắt lên nhìn chúng.

- Thả chúng tôi ra! _ cô nói.

- Cô em đang ra lệnh cho anh à?

- …

- Làm ơn hãy tha cho tôi! Tôi không muốn chết ở đây đâu! _ người phụ nữ kia bỗng rời khỏi tay cô đến quỳ rạp dưới chân tên đó và nắm tay hắn năn nỉ cùng hai hàng nước mắt.

- … "Tha"? _ hắn nhìn người phụ nữ rồi hỏi lại.

Gật gật

- E hèm… ta đang buồn đời, cần một người để….

- Hãy tha cho tôi! Cô ta sẽ hầu hạ ông! _ người phụ nữ cắt lời hắn, chỉ về vào cô.

- Chị!!!…

Cô tròn mắt nhìn người phụ nữ kia, thật trơ tráo. Không thể tin được.

Hắn đến trước mặt cô…

- Khà khà, cô em nghe rõ rồi chứ? _ miệng hắn nặc mùi rượu và thuốc lá.

- Tránh xa ta ra, đồ biến thái! _ cô quát lớn.

"Chát"

Cô té nhào xuống đất bởi cái tát của tên khốn ấy.

https://thuviensach.vn

- Anh sẽ tha cho cô ta, còn em thì ở lại chơi với anh nhé!? _ hắn nham nhở.

- Đúng đúng đúng! Mong các anh hãy tha cho tôi! Tôi không muốn chết!

- Chị… Tôi thật thất vọng về chị! _ cô nói.

- Tôi cũng là con người, cũng muốn sống mà, mong cô hiểu!

- Còn tôi? Tôi không phải con người sao!?

- Tôi xin lỗi! Nhưng tôi cần sự sống này.

- Chị…

- Thôi thôi thôi! Nghe chói tai quá. _ hắn dùng ngón út ngoáy ngoáy tai và nói.

Hắn hất mặt về phía bọn đàn em.

Hiểu ý, bọn nó liền đưa người phụ nữ kia đi.

- Cám ơn các anh! _ người phụ nữ mừng rỡ.

Thậm chí chị ta không thèm nhìn lại cô lấy một lần cuối trước khi đi nữa.

Hắn nhìn cô, nhếch đôi ria mép trông đểu không đỡ được.

Vừa tiến lại gần cô, hắn vừa tháo những khuy áo trên cổ tay ra…

Cô dịch người lùi về phía sau…

- Anh… anh định làm gì??? _ cô sợ hãi.

Ngay lập tức bọn đàn em đã giữ chắc cô lại khiến cô không dãy dụa cục cựa được lấy một chút.

https://thuviensach.vn

- Chơi với em một chút thôi! _ hắn “nhe nanh”, cười nửa miệng.

Ooo……ooO

“Kítsssssssss” _ Quốc phanh xe gấp.

Xe đỗ trước căn nhà hoang phế đó… Quốc vội chạy vào, nhưng cánh cửa ban nãy đã bị đóng chặt mất rồi.

Anh lấy người xô mạnh vào cửa mong nó sẽ mở ra nhưng không thể làm được điều ấy.

- Na Na, Trần Na Na! Em đang trong đó đúng không? Anh đây, Quốc đây! _ Quốc nói, vẫn cố sức phá cửa.

- Đừng phí công vô ích! _ một cô gái xuất hiện cùng câu nói lạnh tanh ấy.

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 67

“Kítsssssssss” _ Quốc phanh xe gấp.

Xe đỗ trước căn nhà hoang phế đó… Quốc vội chạy vào, nhưng cánh cửa ban nãy đã bị đóng chặt mất rồi.

Anh lấy người xô mạnh vào cửa mong nó sẽ mở ra nhưng không thể làm được điều ấy.

- Na Na, Trần Na Na! Em đang trong đó đúng không? Anh đây, Quốc đây! _ Quốc la lớn gọi tên cô và vẫn cố sức phá cửa.

- Đừng phí công vô ích! _ một cô gái xuất hiện cùng câu nói lạnh tanh ấy.

Gia Linh khoanh tay trước ngực, dựa vào một gốc cây ngay đó.

- Na của tôi đâu? _ Quốc gằn giọng, những gân đỏ trong mắt nổi lên.

Gia Linh nhếch miệng.

- Cô cười gì? Tôi hỏi lại, Na Na đâu?

- Nhiều người lo lắng quá nhỉ, cô ta tốt số thiệt.

- Na Na đâu? _ Quốc bước lên đứng sát mặt Gia Linh để dằn mặt. Nghiến răng, trừng mắt, anh như muốn bóp chết Gia Linh ngay lập tức nếu không trả lời cho anh biết cô đang ở đâu.

https://thuviensach.vn

- Sao? Muốn biết lắm à? _ Gia Linh thản nhiên, trên môi vẫn có nụ cười, chỉ là không biết nụ cười ấy đại diện cho điều gì.

- Cô có nói không? Biết điều thì nói nhanh, không thì…

- Thì sao?

- Đừng có trách sao tôi không nói trước.

- Vậy anh định làm gì tôi nào?… Đánh à? Her, cứ thử xem sao.

- Cô…

- Tôi sao cơ?

Quốc mất kiên nhẫn liền giơ tay hình nắm đấm lên…

Gia Linh vẫn cứng đầu trước Quốc, vẫn giương mắt, vênh cằm lên nhìn.

- Hừm… _ Quốc giộng thẳng nắm đấm ấy thật mạnh vào bức tường đá…

Gia Linh hơi ngạc nhiên trước hành động của anh.

- Những gì học được từ chính ngôi nhà này anh đã quên rồi sao? _ Gia Linh nói.

- Nó không đáng lưu lại trong đầu tôi.

- Anh đã ngủ quên lâu rồi đó, hãy quay lại đúng vị trí của anh đi! Tk 3.

- Im ngay! Tên tôi là Quốc, là Quốc có nghe không hả? Tk là cái quái gì? Tôi cấm cô nhắc đến nó trước mặt tôi nghe chưa!? _ Quốc nổi quạu.

- Her _ Gia Linh cười nhạt. – Trốn được lần một, lần hai… nhưng cả đời thì không đâu.

https://thuviensach.vn

- Có im không!? _ Quốc gằn lên.

Gia Linh nhún vai.

Quốc nhìn vào cánh cửa đang đóng chặt kia và tự trách mình *Đừng làm anh ân hận cả đời này nhé Na Na!!!*

- Nghe đây! Na Na mà xảy ra chuyện gì, dù là mất một sợi tóc thôi thì tôi sẽ tính sổ nợ ấy với cô! Nhớ đấy! _ Quốc lừ mắt nhìn Gia Linh.

- Còn phải xem liệu anh còn cơ hội gặp cô ta mà đếm xem cô ta mất bao nhiêu sợi tóc không đã.

- Cô nói gì? _ Quốc dồn Gia Linh vào gốc cây, ghì chặt hai vai Gia Linh và bắt nói rõ.

- Tự nhớ lại đi, tôi không thích nói hai lần.

- Cô…

“Cạch… kẽo kẹt két…”

Cả Quốc và Gia Linh đều bị thu hút bởi âm thanh đó. Đặc biệt là anh-Quốc.

Đứng giữa thềm cửa là một cô gái với khuôn mặt quen thuộc, nhưng dường như cô toát ra vẻ lạnh lùng đến sợ, đôi mắt huyền trở nên sâu hun hút, xoáy tận vào tâm can ai nếu có nhìn vào ấy.

Đây chính là điều mà Quốc không mong chờ và lo sợ nhất. Nhưng làm sao đây??? Nó đã xảy ra mất rồi.

Thấy Na xuất hiện sau cánh cửa ấy, Quốc như hụt hẫng. Buông thõng tay, anh nhìn chua xót nhìn cô.

https://thuviensach.vn

Anh đã từng một lần đứng tại nơi ấy, chắc chắn hơn ai hết anh hiểu rõ cảm giác đó như thế nào. Một con người khác, một thế giới khác, tất cả đều bị thay đổi chỉ sau vài giờ.

…….

Thế nào? Tốt chứ? _ Gia Linh đến trước mặt cô và mở câu hỏi khảy.

Liếc qua Gia Linh một cái rồi cô bước đi trên một đường thẳng mà không để tâm đến mọi thứ xung quanh.

Chợt…

Cô bị kéo khựng lại…

Cổ tay cô bị nắm chặt trong tay Quốc, anh chau mày…

- Em không sao chứ? _ vốn biết câu trả lời nhưng anh vẫn muốn hỏi cô câu ấy.

Cô không quay lại nhìn Quốc mà vẫn nhìn thẳng về phía trước.

- Về thôi. _ cô nói rồi lách cổ tay mình ra và đi trước.

……..ooO

Cô ra trước xe đứng đợi Quốc ra.

…

Quốc nhíu mày, trừng mắt nhìn Gia Linh.

- Tôi và cô, chưa xong đâu.

- Vậy sao? Thế thì… hẹn gặp lại! _ Gia Linh cười nửa miệng.

https://thuviensach.vn

Quốc bỏ lại Gia Linh đó và ra xe với cô.

…

Không thấy cô ở ngoài nên nghĩ cô đang trong xe, Quốc không nghĩ gì mà mở cửa xe lên yên vị luôn.

“Cộc cộc cộc”

Quốc đang móc đai an toàn thì có tiếng gõ cửa kính xe.

Ngước lên nhìn… không ai khác mà là cô.

Thì ra cô đứng dựa vào xe phía bên kia nên anh không nhìn thấy. Nhưng cô muốn gì???

Quốc hạ kính xuống…

- Anh nghĩ em đã lên xe rồi. _ nói xong Quốc mới ngước lên nhìn cô.

- … _ cô im lặng.

- Em lên xe đi.

- … _ cô vẫn không nói gì.

- Có chuyện gì sao?

- Dạy em lái xe được chứ? _ từ lúc nào giọng nói của cô lại trở nên lạnh nhạt đến vậy?

Mỗi lần muốn Quốc làm cho mình điều gì, thường phải có một công cuộc nhõng nhẽo nũng nịu dài hơi để mong Quốc chấp nhận. Còn bây giờ, cô vào thẳng vấn đề một cách nhanh chóng, từ nhịp điệu, giọng bộ, cho đến ánh mắt đều khiến người khác không thể làm khác được.

https://thuviensach.vn

- Tại sao? _ Quốc hỏi.

- Em muốn chở người khác.

* “Em muốn người khác chở.” * _ câu nói ấy chợt vang lên trong đầu Quốc.

** Ngày ấy…

Hai đứa trẻ đang vi vu trên chiếc xe đạp…

- Na nè! _ Quốc bỗng gọi.

- Dạ!? _ cô nhỏ nhẹ đáp lại từ phía sau lưng Quốc.

- Em có thích ô tô không?

- Dạ?

- Ô tô í, em thích nó không?

- Ưmmm… ô tô là gì hả anh?

“Kítsssss” _ Quốc thắng gấp, bất ngờ quá nên Na Na nhào về phía trước, ôm trúng eo Quốc.

- Ứ ư… anh Quốc xấu! Em hổng chơi với anh nữa đâu. _ Na giận.

- Hì hì, anh xin lỗi! Tại… anh thắng gấp quá. Be Na hổng giận anh nghe!?

- Hứ _ Na làm mặt giận.

- Chu choa, coi cái mặt giận người ta thấy ghét chưa nà. _ Quốc lấy tay, chỉ ngón trỏ vào má Na lúng xuống, làm đôi má ấy hây hây đỏ cả lên.

https://thuviensach.vn

- Hí hí hí… _ Quốc thích thú.

- Anh cười gì hả?

- À không.

- Mà… anh chưa trả lời em tô ô là gì?

- Ha hahaha haha… _ Quốc bỗng phá lên cười, cười như nắc nẻ.

Na Na ngơ ngác không hiểu gì. Nhưng thấy Quốc cứ nhìn mình cười, mặt Na bỗng đỏ lựng rồi xám xịt đi.

Quốc thấy thế biết điều liền dừng lại điệu cười.

- Ngốc ạ, "tô ô" là gì có thánh cũng chả biết nữa là anh.

- …

- Nhớ nhé, là ô tô chứ không phải tô ô biết chưa? _ Quốc ấn nhẹ lên đầu mũi Na.

- Thế cũng cười người ta, ghét anh.

- Ghét anh hở? Nhưng anh thương bé Na của anh mà, hông được ghét anh biết chưa?

- Mà cái tô… xí, cái ô tô để làm gì hả anh đáng ghét?

- Ô hô… "đáng ghét" nữa. Hông biết hả?

Lắc đầu

- Là cái kia kìa. _ Quốc chỉ vào một chiếc ô tô từ phía kia, xa lắc.

- Nhưng sao?

https://thuviensach.vn

- Mình mà ngồi trong đó thì không phải chạy xe đạp bốn bánh thế này nữa.

- Ơ, em thấy nó cũng bốn bánh đấy thôi.

- Nhưng nắng không lo, mưa không sợ, vừa mát, vừa êm nữa.

- Thế ạ?

- Uhm!

- Vậy em cũng muốn đi.

- Thế sau này em học lái ô tô rồi chở anh nhé!?

- Ứ ự ư, em không chịu đâu.

- Chứ sao? Giờ anh chở em xe đạp rồi, sau này em phải chở lại anh chứ.

- Không, em mãi mãi chỉ muốn ngồi sau xe anh Quốc thôi. Anh Quốc phải chở em mãi mãi.

- Thiệt hơm?

Gật gật

- Hi hi, thế để anh tập lái ô tô rồi chở em đi nhé!?

- Vâng ạ!

Cả hai cùng cười thật tươi và lại tiếp tục bon bon ngao du vi vu trên chiếc xe đạp bốn bánh……..**

“Cộc cộc” _ cô lại gõ lên cửa lần hai.

- Anh nghĩ gì vậy?

https://thuviensach.vn

- … _ anh trầm ngâm nhìn cô.

- Anh Quốc!

- À không.

- Anh chưa trả lời em.

- … Em muốn chở người khác thật không?

- Uhm!

Quốc bỏ lại đai an toàn, mở cửa xuống xe. Anh không nói gì, qua bên kia xe và ngồi lên.

Quốc vừa yên vị xong là cô cũng mở cửa lên xe.

Lần đầu tiên cô được ngồi trước vô lăng.

___o0o___

Một buổi chiều mát…

Như mọi chiều, cậu lại đi dạo trong công viên… Đón những cơn gió lạ và nghe những câu chuyện của những người xa lạ. Và hơn hết, cậu mong được gặp lại thứ mình đã đánh mất.

……

Từ xa xa, theo hướng ngược lại cũng có một người đang đi tới, cũng một mình, cũng mong chờ và đón những gì như cậu.

- Chị đóng khớp vai lắm! _ bỗng một giọng nói vang lên sau lưng cô.

Không hề quay lại, cô vẫn đi tiếp.

https://thuviensach.vn

- Trần Na Na! Chị đúng là một diễn viên tài ba.

Nghe đúng tên mình, lần này cô mới dừng bước.

Người đó ra đứng trước mặt cô, lộ diện "nguyên hình".

Cô không hề ngạc nhiên dù là chút mảy may.

- Chào! Trông là biết không cần hỏi thăm sức khỏe của cô bé rồi nhỉ. _ cô nói.

- Cảm ơn! Chị quan tâm quá.

- …

- Mặt chị vẫn dày và chẳng khác xưa là mấy nhỉ. _ Yuu khinh khỉnh nói.

- Nhưng độ đàn hồi vẫn kém em vài cấp.

- Chị… hứ, chị đừng tưởng được thế là ngon. Tôi nói chị biết, chị đừng hòng cướp được anh Bảo của tôi lần nữa.

Cô bật cười nửa miệng

- Chị cười gì? _ Yuu khó chịu.

- Em nhập vai cũng tốt mà.

- Chị nói gì?

- Tại nạn để trở hành bệnh nhân, tỉnh lại để trở nên trầm cảm, đáng thương để được tội nghiệp… không phải là vai diễn đa nhiệm và quá tốt sao? Đất diễn dành cho em không phải quá ư ưu đãi hay sao!?

- Ha ha. _ Yuu cười lớn.

https://thuviensach.vn

“Đốp đốp đốp” _ Yuu vỗ tay, gật gù.

- Quả thật là mắt chị cũng không tồi, có lẽ tôi đã đánh giá chị quá thấp.

- …

- Nhưng sao chị không lật mặt tôi?

- Em nên biết ơn quyển nhật ký của em.

- … Àààà nó hả? Chị tin sao?

- Quả thật là em hơi coi thường chị.

- Nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng là chị hãy tránh xa anh Bảo của tôi ra!!! _ Yuu thét vào mặt cô.

- Chị không hề bám riết lấy cậu ta em nhé! Coi lại câu nói của em đi! _ cô làm vẻ mặt mỉa mai.

- Rốt cuộc thì đó là tại chị, chị làm gì khiến anh Bảo của tôi ngày ngày như người mất hồn, cứ đi tới đi lui trong công viên? Ảnh chị chỉ có vài kiểu mà anh ấy phô tô treo đầy phòng, trong khi của tôi hàng tá mà anh ấy không thèm nhìn lấy một lần cho dù chỉ là lướt qua thôi cũng được. Khuya nào cũng đứng dưới cổng nhà chị đến tận sáng. Hạnh nhân mà anh ấy khổ sở khi bị dị ứng anh ấy cũng chịu hết, chịu đựng chỉ để ăn thứ bánh chứa đầy hạnh nhân của chị. Có một bài hát mà suốt ngày nghe đi nghe lại mãi vẫn không chịu thôi…

- Im đi!

- Tôi không im, tôi phải nói để chị biết rằng, chính chị đã hành hạ anh ấy phải khổ sở như thế đó. Chị trả lại anh Bảo cho tôi! Trả cho tôi! Trả đây! Hức… huhuhu… _ Yuu bắt đầu bật khóc lớn.

https://thuviensach.vn

- Cái đó cô phải trách cậu ta chứ không phải tôi. Có ai bắt cậu ta phải làm thế không? KHÔNG. Tất cả là do cậu ta tự chuốc lấy mà thôi. Cô có đòi thì đi tìm cậu ta mà lấy, tôi không có gì cho cô đòi đâu. Bye! _ cô nói rồi bỏ đi.

Cô chỉ muốn rời khỏi đây thật nhanh, cô sợ mình không kiềm chế được lòng mìh mất, lúc ấy tất cả những gì cô gầy công sắp đặt ra đều tan thành bọt biển.

- Chị đứng lại cho tôi! _ Yuu chạy theo giật cổ tay cô lại.

- Tránh ra! _ cô hất tay Yuu ra.

Vô tình Yuu đang đứng trên bậc tăng cấp nên bị lỡ chân té.

Thấy Yuu té, cô hoảng hốt chạy lại đỡ Yuu lên.

- Tôi không chết được đâu mà lo. _ Yuu hất tay cô ra.

Cũng may là chỉ có hai bậc thôi nên không sao cả, nếu không có lẽ đã có chuyện lớn.

“Huỵch” _ cô vừa quay lưng đi thì nghe có tiếng động phía sau.

Cô quay lại…

- Đừng giả vờ, dậy đi! Không có ai xem cô diễn đâu. _ co nói.

Thật kì lạ, Yuu vừa đứng đây còn đanh lại cô. Vậy mà quay lưng đi, quay lại đã thấy nằm dài dưới đất. nghĩ là diễn trò cũng không sai tẹo nào.

- Dậy đi! Cô không qua mắt được tôi đâu.

- …

- Này!

https://thuviensach.vn

- …

- Yuu _ cô hơi lo, cúi xuống lay nhẹ người Yuu và gọi.

- …

- Yuu! _ cô vỗ nhẹ vào má Yuu.

- …

- Yuu!

- …

- Yuu ơi! Em sao vậy? Em tỉnh lại nhìn anh đi Yuu! _ bỗng từ đâu cậu chạy ập tới. Cậu đẩy cô ra mạnh làm cô bị bật ngửa ra sau… cũng khá đau.

- … _ Yuu vẫn bất tỉnh.

- Cô đã làm gì con bé hả? _ cậu quay phắt lại, nhìn cô đay nghiến.

- … _ cô thật sự sợ hãi.

- Nói! Cô đã làm gì hả?

Lấy lại bình tĩnh, cô chống tay đứng dậy. “Diện” ra ánh mắt lạnh lẽo, vô cảm, vẻ mặt khó ưa, kên kiệu, ngông nghênh ra.

- Hãy hỏi lại cô ta đi!

- Cô nói hay nhỉ? Yuu bị cô làm cho bất tỉnh rồi thì nói làm sao?

- Nói nhiều, tốt hơn hết cậu nên đưa cô ta đến bệnh viện đi thì hơn.

- … _ cậu nghiến răng trèo trẹo. - Cô được lắm! Hãy đợi đấy!

https://thuviensach.vn

Cậu buông câu nói rồi bồng Yuu lên, nhìn cô cháy mắt lần nữa rồi mới đi khỏi đó.

Cậu không hề biết rằng đang có người nhìn mình từ phía sau. Ánh mắt ấy đau khổ, quặn thắt, nghẹt thở đến nhường nào cậu biết không?

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 68

Cô đứng sau nhìn cậu mà lòng quặn đau là thế, còn cậu vẫn đi… nhưng đâu phải là không đau đớn gì.*Cậu thay đổi thật sao Na???* _ cậu tự hỏi.Thực ra cậu không hề muốn làm cô đau, không hề muốn nói ra những lời nói làm nhau tổn thương như thế. Nhưng… chỉ để xác định rằng cô có còn là Trần Na Na hay đã thay đổi thật sự thì cậu phải làm thế. Nếu là Na Na của Gia Bảo ngày nào thì chắc một điều rằng, cô sẽ không bỏ qua cho ai đó dễ dàng và cam chịu để người khác vu oan cho mình. Đằng này…

___o0o___

Nhà nội…

- Anh chịu về rồi sao? _ cô cất giọng lành lạnh.

Thiên Tuấn đang định lên phòng thì khựng lại, đứng vài giây rồi lùi lại và ngồi xuống ghế.

- Em về khi nào?

- Em nghĩ anh đâu mong em về, hỏi chi?

- …

- Anh đừng làm bộ mặt ấy nữa được không? Em hỏi anh, tại sao anh làm thế với em?

- …

https://thuviensach.vn

- Không nói được à?

- Đó là những điều em cần có, nhưng em chưa có thì phải dạy em thôi.

- Anh có thể dạy em bằng nhiều cách mà, hơn nữa trước khi anh để em rơi vào đó không thể báo trước với em một tiếng được sao?

- Phải để mọi thứ thật tự nhiên, lúc đó các khả năng trong em mới có cơ hội để phạn xạ chứ.

- Anh có biết lúc trong căn nhà đó em đã nghĩ gì không?

- …

- Em vốn nghĩ, nhất định anh sẽ đến cứu em, vì anh đang đi tìm em. Nhưng… em đã sai, càng đợi càng không thấy. em vẫn tin rằng anh sẽ tìm ra em, sẽ cứu em khỏi đó.

- …

- Nhưng ai ngờ được, chính anh trai mình đã đẩy mình vào ấy. Vậy thì cớ gì lại cứu mình ra!? Her… Và sau tất cả thì tôi biết rằng, mọi chuyện chỉ là một buổi "diễn tập" và "rèn luyện". … Thú vị nhỉ!?

- Em đã học được những gì nên có rồi chứ?

- Không nhiều. Nhưng ít nhất là có thể nhận ra một vài điều.

- Vậy là đủ rồi. Từ từ học hỏi rút kinh nghiệm sau cũng chưa muộn.

- … Đồ ác độc! _ cô vừa nói vừa cầm chiếc gối sô pha ném thẳng vào Thiên Tuấn.

Anh không né chiếc gối đó dù cho mình thừa sức để né.

https://thuviensach.vn

- Anh có coi em là em gái anh nữa không hả? Anh thật đúng là đồ ác độc mà. _ cô vừa nói vừa ném tới tấp những chiếc gối còn lại vào người Tuấn.

- … _ anh vẫn lặng thinh, không nói gì.

Đến chiếc gối cuối cùng đã ném đi, cô xoay lại tìm gối ném tiếp thì không còn để ném nữa.

- Anh nói gì đi! Sao không nói hả? _ cô quay lại nói lớn với ánh mắt giận dữ.

Thiên Tuấn đứng dậy trước mặt cô. Tiến gần lại, đôi mắt anh long lanh bởi một màn nước mỏng phủ lên tròng mắt…

Ôm cô vào lòng, anh khẽ nói:

- Sẽ qua thôi em à! Anh xin lỗi! Xin lỗi cô em gái bé nhỏ của anh!

Đã lâu… thật đã lâu lắm rồi… bây giờ cô mới được nhận lại chiếc ôm ấm áp của Thiên Tuấn.

- Hức hức… _ cô bắt đầu nức nở trong lòng Thiên Tuấn.

- …

- Anh mà còn giám làm như thế với em một lần nữa thì đừng trách em. Hức… hức hức…

- Anh biết mà. Anh hứa!

- Là anh nói đó. _ cô ngóc đầu lên nói.

- Chậc, anh biết mà.

Lúc này Thiên Tuấn thấy cô chẳng thay đổi chút nào, vẫn là cô em gái của anh ngày nào. Vẫn không thôi nũng nịu, nhõng nhẽo lúc được anh vỗ

https://thuviensach.vn

về…

___o0o___

Biệt thự Hoàng Gia…

Cậu đứng nhìn về phía mặt trời đang dần xuống núi và trầm ngâm… nghĩ về điều gì đó.

Mọi thứ bày ra trước mắt cậu quả rất thật, nhưng tất cả xảy ra quá nhanh và quá thật đến nỗi khiến cậu không thể tin nó là thật.

Rốt cuộc là vì cái gì? Vì cái gì mà khiến cậu vô tình đẩy tớ ra như vậy??? _ cậu hỏi.

Cậu không thể chấp nhận lý do cô đưa ra để kết thúc một cuộc tình như thế. Nếu đây chỉ là trò chơi, chỉ là những sự bỡn cợt thì nó không thể thật đến thế được. Và nếu cô chỉ muốn lợi dụng cậu thì đáng lẽ phải chơi cho tới cùng trò chơi này chứ, tại sao lại kết thúc nó khi cô đang dần đạt được mục đích với con cá lớn là cậu? Và không lẽ… những lần cô quan tâm, những khi cô chia sẻ, những lúc cả hai cùng bên nhau đí cũng là giả dối sao? Không! Cậu không thể tin lời cô nói là thật. Cậu tin rằng, chắc chắn cô đang cố tình che dấu cho một sự thật nào đó.

Chỉ cần nghĩ tới đó thôi, trong cậu lại cồn cào lên nỗi nhớ cô. Phải làm sao khi đã quá yêu người??? Từ lúc mới yêu cho đến tận bây giờ, cậu không hề nghĩ mình đã đặt tình cảm vào cuộc tình này nhiều đến vậy. Những tưởng đó chỉ là những rung động đầu đời của tuổi mới lớn thôi, thứ rung cảm của một tình yêu tuổi học trò đầy trong sáng, thơ mộng. Ấy vậy mà nó đã trở thành thứ tất yếu của cậu lúc nào không hay… Cậu vốn chưa từng thử nghĩ về một tương lai có hai người sẽ như thế nào. Nhưng bây giờ cậu lại khao khát có được tương lai ấy. Tại sao vậy? Không tại sao cả! Chỉ là những tình cảm ở tuổi mới lớn mà người ta thường cho là con nít kia đã dần

https://thuviensach.vn

lớn lên và trở thành một tình yêu đích thực. Tình yêu ấy không thể dễ dàng để nó vụt mất được. Không thể!!!

Cậu vội chạy đi tìm Gia Huy.

- Anh hai!… Anh hai!… _ cậu chạy sang phòng Gia Huy rồi cả phòng sách, và xuống phòng khách tìm.

- Anh hai! Anh…

- Anh đây! _ Gia Huy đang bưng trên tay một chậu kiểng nhỏ.

Cậu vội chạy lại.

- Anh hai!

- Sao? Tìm hai có chuyện gì không?

- Anh cho em mượn xe!?

Gia Huy nhìn cậu…

- Em định đi đâu?

- Em có việc gấp đi đây một lát, anh đừng hỏi nữa, cho em mượn nhanh đi!

- Anh có cầm chìa khóa đâu.

- …

- Nó luôn ở xe chờ em lấy đi bất cứ lúc nào đó! Em trai ạ. _ Gia Huy biết chắc rằng sẽ có lúc cậu chợt nhận ra điều gì đó, nên anh liôn để mọi thứ ở tư thế sẵn sàng và chỉ chờ cậu “nổ súng” phát động.

- Cảm ơn anh! _ cậu nói rồi vội đi.

https://thuviensach.vn

- … Mong sẽ không là muộn! _ Gia Huy khẽ nói.

……..ooO

Cậu phấn khởi lên xe, bật chìa khóa, đề ba và…….. “kítsssssss…” _ cậu vừa đạp chân ga, xe cũng vừa chạy thì đã phải phanh gấp lại.

Là Yuu… cô bé đứng dang tay chặn trước đầu xe.

Cậu mở cửa kính, thò đầu ra:

- Em làm gì vậy Yuu? Em có biết là nguy hiểm lắm không?… Bây giờ anh đang có việc gấp, không rảnh chơi với em đâu. Em ở nhà với anh hai và zú, lát anh sẽ về.

Yuu vẫn đứng mà không chịu né ra, ánh mắt có vẻ tức giận.

Cậu đành xuống xe…

- Em để anh yên ngày hôm nay được không? Anh đã nói hôm nay anh bận rồi mà. _ cậu kéo Yuu sang một bên, nói hơi lớn tiếng.

- Em không cho anh đi đâu hết. _ Yuu gằn từng chữ một.

(Yuu nói được…??? Trước mặt cậu sao…???)

- … Em chịu nói rồi sao? _ cậu có vẻ không hề ngạc nhiên.

- Anh…

- Anh nghĩ sẽ phải chờ tương đối lâu nữa em mới nói cơ.

- Anh nói vậy nghĩa là…

- …

https://thuviensach.vn

- Anh biết hết rồi sao?

- …

- Sao anh biết được?

- Không sao cả.

- Là chị ta đúng không?

- Ai?

- Trần Na Na đã nói gì với anh?

- Na Na không nói gì cả.

- Vậy tại sao anh biết?

- Anh là ai? _ cậu hỏi.

- …

- Ít ra thì anh cũng là anh em, biết em từ nhỏ, tính khí em thế nào không lẽ anh lại không rõ sao em?

- Vậy tại sao anh cố tình tỏ ra như không biết gì?

- Vì em là cô em gái nhỏ của anh. Anh sẽ để em có được sự tự nhiên nhất.

- Em không cần!… Không cần làm em gái anh! Càng không cần sự thương hại của anh!

- Anh không hề thương hại em. Với anh, em thật sự là một cô em gái mà anh cần.

https://thuviensach.vn

- Nhưng em thì không.

- Yuu à! Em… _ cậu nắm tay Yuu.

- Anh hắt em ra một cách vô tình như vậy chỉ để chạy theo chị ta sao? Chị ta đã nói với anh chỉ là trò chơi mà. Anh không nghe rõ lời chị ta nói sao? Với người ta, anh chỉ là một công cụ, là một thứ đồ chơi để người ta vui và có hứng thú mà thôi anh biết không???

- Yêu một người là làm cho người đó vui và hạnh phúc, Na Na vui, như vậy vai trò của anh không phải đã quá đúng rồi sao!? Ít nhất khi bên anh, cô ấy đã có được niềm vui mà.

- Anh… anh đúng là kẻ điên mà, anh điên mất rồi.

- Vì vậy em hãy để người điên này làm việc gì hắn muốn!

- Nếu không thì sao?

…. Yuu nhìn thẳng vào mắt cậu, cậu cũng vậy, không hề né tránh ánh mắt Yuu…….

Cậu để Yuu đứng đó và mở cửa xe…

Cậu giữ vô lăng, bật chìa khóa, nhấn chân ga…

Yuu vẫn lì lợm, nhất quyết không tránh ra.

Nhưng Yuu có lẽ đã quên một Hoàng Gia Bảo không sợ trời cũng chẳng sợ đất mà chỉ sợ mỗi Trần Na Na là ai rồi. Ngay lúc này, liệu có ai ngăn được cậu đi tìm cô chứ???

“Brừm… brừm…” _ cậu liên tục nhấn chân ga.

Yuu nhắm mắt lại……

https://thuviensach.vn

……. “Vù” _ một luồng gió mạnh đi ngang qua Yuu làm mái tóc buông xõa bay lên.

Một tốc độ cực nhanh… *Anh thật tàn nhẫn!!!* _ cậu đã đi rồi.

Yuu từ từ mở mắt nhìn về hướng chiếc xe kia đang lao vút đi. Sau lưng nó chỉ còn lại khói bụi và một người bị xem như “kẻ vô hình”.

…….

Trời cũng đã chập choạng tối, như thường lệ thì giờ này có lẽ cô đang ở nhà. Cậu phóng xe đến thẳng nhà cô…

___o0o___

“Tin tin” _ một chiếc mô tô tít còi inh ỏi trước cổng nhà nội.

“Cốc cốc cốc” _ Trâm Anh gõ cửa phòng cô.

“Cạch”

- Có ai kiếm em kìa Na. _ Trâm Anh nói.

- Làm gì có ai chị.

- Em thử nhìn xuống dưới đi. _ nhìn Trâm Anh giây lát rồi cô ra ban công nhìn xuống dưới.

“Yêu một ai là khi từ trong nghĩ suy là bao đợi mong

Đời em đã vui hơn xưa vì ta đã gần bên nhau…”

Đúng lúc đó, điện thoại cô đổ chuông…

Một số lạ…

https://thuviensach.vn

- Alô. _ cô bắt máy.

- “Em để khách chờ hơi lâu đó, có phải là thất lễ lắm không?” _ một giọng nam cao từ đầu giây bên kia.

Cô nhìn xuống dưới cổng… thì ra là hắn.

- Có việc gì không?

- “Tới giờ đến tu viện rồi em nhỉ!?”

- Tôi tới liền.

- “Uhm, nhanh anh chờ.” _ cô định cúp máy thì giọng hắn lại “ngân” lên.

- Tôi có chân, tự tôi sẽ tới.

- “Đừng hiểu lầm, chỉ là tiện đường nên anh ghé qua đón em luôn theo lời của Kì Lâm thôi.”

Nghe đến tên Kì Lâm cô có vẻ xuôi lòng.

- “Nhanh em nhé!” _ hắn nói rồi cúp máy nhanh.

……..

Không ai thấy một chiếc xe đang đứng sau nhìn cổng nhà nội.

Cậu nắm chặt vô lăng, nuốt cơn nóng giận nhìn hắn đang lởn vởn trước cổng…

Lát sau…

- Em để anh đợi hơi lâu đó nhé!

- Có ai bắt anh đợi đâu.

https://thuviensach.vn

- … Uh nhỉ, ai bảo con đợi người này chi ông trời nhỉ!?

Cô bật cười, nhưng chỉ nhếch miệng rồi thôi.

Với hắn thì thế cũng đủ rồi, ít ra thì hắn cũng được cho là một lý do có thể làm cô cười…

Cô xuất hiện trước mắt cậu, nhưng cùng với một tên con trai khác mà không phải là cậu. Cô đang lên xe cùng đi đâu với tên ấy??? Hắn đang làm gì kia??? Đội mũ bảo hiểm cho cô sao? Cử chỉ thân mật nhỉ. Mà cô cũng bằng lòng để hắn làm thế à? Từ khi nào cô trở nên dễ dãi vậy???…

- Cảm ơn! Tôi có tay. _ cô dành lấy, tự cài lấy dây mũ.

…

Phải rồi, có thế chứ _ cậu bớt căng thẳng hơn.

Cái gì kia??? _ vừa giãn ra một chút thì cậu lại chau mày.

Cô lên xe, ngồi sau lưng hắn…

Cậu không thể giữ bình tĩnh được thêm nữa. Có ai có thể bình tĩnh khi thấy một người khác dẫn người mình yêu đi trước mặt mình không???

Hắn bắt đầu rồ ga phóng xe đi…

“Kítsssssssss” _ cả xe cậu và xe hắn đều thắng gấp lại.

Cậu phóng xe thật nhanh ra chặn đầu xe Phong nên cả hai đều bất ngờ phanh gấp.

Cậu mở cửa xe xuống đứng trước mặt cô và hắn.

- Tôi cần nói chuyện với Na Na của tôi. _ cậu nói.

https://thuviensach.vn

- Her. _ hắn cười khảy.

- Anh cười gì?

- Có cần phải nói của cậu không? Sợ không nói sẽ không ai biết sao? _ hắn giọng khinh khỉnh.

- Na, cậu nói chuyện với tớ một lát được không? _ cậu hỏi.

- … Chuyện gì?

- Anh có thể giữ phép lịch sự là tránh ra chỗ khác được không? _ cậu quay sang hắn.

- Ờ he. _ hắn gật gù. - Tôi xin lỗi! _ hắn nói rồi tạm lánh đi chỗ khác.

- Anh đi đâu vậy? Định bỏ em lại một mình hở? Lỡ cậu ta làm gì em thì sao? _ cô níu tay hắn lại.

“Chớp chớp” _ hắn nhìn cô không hiểu gì.

- Xin lỗi! Giờ tôi đang đi chơi với người yêu tôi, không rảnh để tiếp người dưng heng.

- Người… người…

- Không nghe rõ hay không nghe thấy gì? Nếu không nghe rõ thì để tui nói lại cho nghe he. Hiện tại tôi đang đi chơi với người yêu, nên không rảnh để tiếp mấy người dưng như cậu, làm ơn tránh ra cho chúng tôi đi.

- …

- Đừng lấy anh làm cái màn che. Hãy đối diện với tình cảm của mình đi! _ hắn nói cụt lủn rồi tạm tránh đi.

….

https://thuviensach.vn

- Có gì thì nói nhanh đi, tôi không rảnh.

- Cậu đang dấu tớ chuyện gì?_ cậu hỏi.

- Chuyện gì? Chuyện gì là chuyện gì? _ cô hỏi lại.

- Tớ biết chắc là cậu đang cố dấu tớ chuyện gì đó. Có phải có liên quan đến tớ không?

- Không liên quan gì đến cậu.

- Không liên quan đến tớ? Tớ biết mà, tớ biết chắc là có chuyện mà. Dù có hoặc không liên quan thì tớ vẫn muốn biết chuyện này. Đừng cố hất tớ ra!

- Tôi đã nói là không có gì mà. _ nhận ra mình lỡ lời, cô khẳng định lại.

- Nói dối, rõ ràng là có mà.

- Cậu làm ơn buông tha cho tôi đi có được không? _ cô nổi quạu.

- Nhưng tớ không thể để tuột mất cậu như thế. Tớ yêu cậu rất nhiều Na ah! Cậu có hiểu lòng tớ không?

- Tôi không hiểu, mà việc gì tôi phải hiểu?

- Cậu còn nhớ những lúc chúng mình bên nhau không? Dù là cười, là khóc hay vui buồn đều có nhau. Cậu…

- Tôi không nhớ, những gì thuộc về cậu tôi đã trả lại hết cho cậu rồi. Những thứ không trả được tôi cũng đã xóa bỏ, gỡ nó ra khỏi đầu vĩnh viễn rồi. Đừng mơ nữa được không? Về hiện tại đi! Trên đời này không có thứ gì gọi là tình yêu đích thực đâu, nhớ nhé! _ cô nói rồi bỏ đi.

“Yêu một ai là khi từ trong nghĩ suy là bao đợi mong

https://thuviensach.vn

Đời em đã vui hơn xưa vì ta đã gần bên nhau

Love me, love me (à ha) kiss me, kiss me (moahh)…”

Cô vừa bỏ đi thì điện thoại đổ chuông. Cô lấy điện thoại từ trong túi áo ra. Màn hình sáng lên, hiện ra cả số lẫn tên cậu, và cả tấm ảnh đại diện của cậu mà mỗi khi có tin nhắn hay cuộc gọi của cậu nó sẽ hiện ra nữa.

- Cậu nói dối mà. _ giọng cậu bỗng phát ra sau gáy cô làm cô giật thót mình.

- Cậu định làm gì hả?

- Bài hát đó, tấm ảnh đó… Cậu đừng cố chối gạt tớ nữa Na à.

- Her, cậu đúng là ngây thơ mà. Đâu phải cứ để ảnh cậu, còn giữ số cậu, cả bài hát này nữa làm nhạc chuông thì tức là tôi yêu cậu. Chỉ là…

- Là sao?

- Chỉ là tôi bận quá nên chưa có thời gian đổi hình, xóa số và thay nhạc chuông thôi. Mà mấy thứ đó có hay không cũng đâu quan trọng với tôi.

- …

- Về đi! Còn theo tôi cậu càng bị tổn thương thêm mà thôi

- …

- Cậu thả ra không hả? _ cô vừa quay lưng đi thì cậu đã ôm chặt lấy cổ cô từ phía sau.

- Tớ không biết chuyện gì khiến cậu nhẫn tâm với tớ như vậy. Nếu là một thằng con trai bình thường với chữ sĩ cao ngất thì đã buông tay từ lâu rồi. Nhưng cậu hãy nhớ rằng, vẫn còn một người rất bình thường là tớ, với chữ

https://thuviensach.vn

sĩ to tướng đặt trên đầu thật, nhưng tình cảm của tớ dành cho cậu và cậu trong tớ có vị trí cao hơn tất cả. Từ khi yêu cậu nó đã bị dẹp qua một bên rồi.

- … _ nghe những lời cậu nói mà lòng cô quặn thắt lên từng hồi.

- Về với tớ được không Na?

Về sao? Uhm, thì về. Nhưng biết về đâu hả Bảo? Tớ không được phép quay về nữa cậu à.

- Nói hay đấy, cậu có thể viết tiểu thuyết lời yêu được đó, khi nào xuất bản thành sách thì nhớ tin cho tôi biết. Tôi sẽ ủng hộ một quyển.

Cậu nghe cô nói thì đã biết ý cô thế nào. Từ từ buông tay ra, cậu ngậm ngùi đứng lặng nhìn cô đi…

*Cậu lấy của tớ một thứ mà vĩnh viễn cậu không thể trả hết cho tớ được. Đã hơn một lần tớ ra lệnh cho nó rằng hãy thôi yêu cậu, rằng cậu là đồ đáng ghét, đừng yêu cậu! Nhưng trái tim của tớ đã thuộc về cậu rồi, nó không chịu nghe lời của tớ nữa Na à…

……

- Đi thôi! _ cô nói như ra lệnh cho hắn. Nhưng hắn không quan tâm về điều đó, hắn chỉ lặng im làm theo lời cô.

“Brừm brừm… vèo” chiếc xe vút qua cậu một cách vô tình…

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 69

Thế là hết sao???

Từng cơn gió rít ngang qua một cách vô tình vội cuốn đi những giọt nước trên khóe mắt ai đang lặng rơi…

___o0o___

“……..

Em có thể dối anh trong lời nói,

Nhưng làm sao giấu được trong ánh mắt.

Tình yêu thì không có sai hoặc đúng,

Chỉ cần trái tim rung động.

Nghẹn ngào giây phút ta chấp nhận sống không cần nhau,

Chẳng khác chi trái đất này làm sao tồn tại không có mặt trời.

Chỉ biết lặng nhìn em quay lưng bước đi lòng anh thắt lại,

Nghĩ đến mình sẽ không gặp lại.

Tình yêu đâu phải ai cũng may mắn tìm được nhau,

Chẳng giống như chúng ta tìm được nhau rồi lại hoang phí duyên trời.

https://thuviensach.vn

Tại sao phải rời xa nhau mãi mãi, biết đến khi nào chúng ta,

Nhận ra chẳng thể quên được nhau…" (Lắng nghe nước mắt – Mr. Siro)

Đúng vậy, "Tình yêu đâu phải ai cũng may mắn tìm được nhau", nhưng tại sao tìm được nhau rồi lại để nó trôi qua một cách "hoang phí"???

Her, thật nực cười…

"Đốp đốp đốp" _ những tràng pháo tay tán thưởng dành cho vị ca sĩ vừa hát trên sân khấu.

"♫ ♪ ♪ ♫ ♫ ♪ ♫ ♪ ♪ ♪…" _ vừa kết thúc bài hát, tràng pháo tay tán thưởng của mọi người cũng vừa dứt thì những nốt nhạc trên phím đàn piano lại vang lên nhẹ nhàng, sâu lắng, chậm rãi đi vào lòng người. Một bản "A time for us – Various Artists" vang lên làm không gian trùng xuống, như để nhường chỗ cho cảm xúc của con người được thăng hoa…

Cậu cười khảy rồi đưa lên miệng từng ngụm rượu đắng chát, cay xè…

Cậu đã ngồi trong bar này khá lâu, lâu đến nỗi cậu không thể nhận biết được bây giờ đang là ngày hay đêm.

Trái đất vẫn quay, thế giới vẫn sống, con người vẫn vậy,… cậu mặc kệ tất cả, chỉ biết rằng lúc này mình cần "quên". Người ta nói uống rượu để giải sầu, uống để quên đi mọi thứ; cậu cũng uống, uống nhiều lắm… Nhưng sao vẫn không quên được? Vẫn không giải được sầu??? Mà hình như nó ngược lại thì phải, càng uống lại càng tỉnh, càng uống lại càng sầu, càng uống… lại càng nhớ cô. Nhớ khuôn mặt ấy, nhớ giọng nói ấy, nhớ ánh mắt ấy, nhớ hương bánh mỗi lần cô làm vì cậu, nhớ cả đôi môi ấy… Tất cả đều rất thật, đều đang hiện ra trước mắt cậu…

*Tất cả đều là giả dối sao? Her… * _ cậu lại uống.

https://thuviensach.vn

…….ooO

- Tôi ngồi đây được chứ? _ một giọng nữ iểu điệu vang bên tai cậu.

Cậu coi như không biết, vẫn uống…

Nữ nhìn cậu một lượt, nhếch miệng rồi tự nhiên kéo ghế ngồi cạnh cậu.

Không cần hỏi gì bartender kia đã đặt trước nữ một ly rượu mạnh. Chắc là khách quen, và đã uống thứ này nhiều lần mà không thay đổi nên không cần nói thì bartender cũng biết nên phục vụ gì.

- Buồn tình à? _ nữ thản nhiên nói.

Cậu khựng lại một chút vì bị nói trúng tâm trạng, nhưng rồi lại uống tiếp với những ngụm rượu lớn.

- Si tình nhỉ!? _ nữ lại nói.

- …

- … _ nữ không nói nữa, chỉ giữ im lặng và uống rượu rồi khẽ buông những tiếng thở dài để không ai biết…

- Cô cũng đang buồn!? _ bất chợt cậu lên tiếng.

Nữ im lặng rồi ngửa cổ lên nhìn giá rượu trước mặt… lại một tiếng thở dài…

- …Có thể nói là vậy.

Lúc này cậu mới nghiêng đầu qua một chúc để xem mặt người bên cạnh…

(Là Gia Tuệ)

https://thuviensach.vn

- … Cậu làm gì ở đây? _ cậu hỏi.

- Không thấy sao? Rượu nè. _ Gia Tuệ nói rồi đưa ly rượu ra chúc cậu.

- Cậu là Gia nào vậy?

- Tuệ.

- …

- Tôi đi trước đây, cậu về sau nhé. _ Gia Tuệ nhìn đồng hồ rồi nói với cậu.

- Uhm!

- Mà nè!

- …

- Làm bạn được chứ!? _ Gia Tuệ nói rồi đưa tay ra phía trước.

- … _ cậu chần chừ một chút rồi cũng đưa tau ra.

Nhưng Gia Tuệ liền rụt tay lại…

- Cảm ơn! _ Gia Tuệ nói khó hiểu.

- Vì cái gì? _ cậu thu tay về rồi hỏi.

- Biết có cậu muốn làm bạn với tôi là được rồi. _ Gia Tuệ nói rồi quay gót.

Không ngờ một Gia Tuệ lại biết đến bar và rượu mạnh, và còn uống một cách rất chuyên nghiệp nữa là đằng khác. Như thế thì bản chất của cô thực sự là như vậy cũng đâu phải không thể. Dễ nghĩ thôi mà… Cậu lại uống…

https://thuviensach.vn

___o0o___

Tu viện Maria…

- Đứng bên tê đồng ngó bên ni đồng mênh mông bát ngát

Đứng bên ni đồng ngó bên tê đồng bát ngát mênh mông

Thân em như chẽn lúa đòng đòng

Phất phơ dưới ngọn nắng hồng ban mai. _ cả lớp đồng thanh đọc.

- Được rồi, bây giờ bạn nào có thể giải thích cho chị cùng tất cả các bạn biết ý nghĩa của những câu hát trên được không? _ cô hỏi.

Đứa nào cũng nheo mắt, chau mày, vuốt cằm có vẻ đang rất tập trung để vắt óc suy nghĩ về một câu hỏi hết sức nghiêm trọng của cô vừa đặt ra.

- Nếu bạn nào giải thích được thì… _ cô lấp lửng để thu hút sự tò mò của mấy đứa.

- Thì sao hả chị?

- Thì… _ cô nhìn tất cả bọn nó một lượt. - Thì… chị sẽ có phần thưởng.

- Nhanh nhanh mày, có phần thưởng kìa. _ boy 1.

- Mày giải thích đi! _ girl 1.

- Phần thưởng đó. _ boy 2.

- Nghĩa là… _ girl 2.

- Là gì mày? _ boy 1.

- Là… là tao không biết, hê hê. _ girl 2.

https://thuviensach.vn

- Ềềềềềềềềề…

- @%#$%^%… _ tất cả đều loạn lên khi nghe cô nói sẽ có phần thưởng dành cho người “thắng cuộc”.

- Bọn bay xê ra coi, để anh rinh quà về cho bọn bay xem nà. _ bỗng một boy nói lớn ở góc lớp.

- Ù uôiii, đầu đinh nhà mềnh bữa ni men lì nhờ. _ boy 3.

- Xí, hão vừa thôi, có chắc là rinh được không? _ girl 1.

- Các chú hãy đợi đấy!

- Tùng! Chị đã dặn phải xưng hô thế nào với bạn bè nhỉ? Cả lớp nữa!? _ cô nhắc nhở.

- Dạ, em biết rồi thưa chị! _ Tùng (đầu đinh) nói.

- Em nói em biết, vậy em giải thích cho mọ người nghe đi nào! _ hắn giục.

- Vâng anh! _ Tùng nghe lời. - E hèm hèm hèm… _ Tùng cố hắng giọng.

- Thôi vào vấn đề chính luôn đi ông ơi! _ boy 1. - À à hề hề hề, bạn bạn… bạn nói lẹ cho cả lớp cùng biết đi Tùng yêu dấu ơi! _ đang sử dụng ngôn ngữ mà bọn nó hay dùng với nhau thì bắt gặp ánh mắt tia lửa điện của cô đang nhìn nên boy vội sửa lại câu nói của mình; boy cười mà mặt nhăn như khỉ ăn ớt.

- Hahaha hahaha ha ha… _ cả lớp có dịp được cười thoải mái.

- Thôi, các em trật tự để bạn Tùng nói nào! _ cô nói.

https://thuviensach.vn

- Nghe nè mấy bạn, những câu hát trên là những câu ca dao làm bồi đắp thêm tình cảm của con người đối với quê hương đất nước. Ừmmm… hai dòng đầu có tác dụng gợi tả cánh đồng rất đẹp, rất to lớn và trù phú. Câu ba là hình ảnh cô gái được so sánh như chẽn lúa đòng đòng thể hiện sự trẻ trung đầy sức sống. Bài này là lời của chàng trai ca ngợi cánh đồng bao la và ca ngợi cô gái có vẻ đẹp đángggggg cái mà yêu. Đây là cách tỏ tình của chàng trai với cô gái.

- Ực… _ đứa nào cũng nhìn Tùng mà nuốt khan.

Tất cả đều tròn mắt và nhìn Tùng với ánh mắt thán phục, còn Tùng thì ra oai ta đây là người hiểu biết.

Khoanh tay trước ngực Tùng vênh mặt lên với tụi nó:

- Sao mấy chú? À à, xí lộn, các bạn.

Một boy khác đứng lên:

- Uầy, Tùng mình giỏi quá cơ, vỗ tay!

“Rào rào rào” _ cả lớp cùng làm theo.

- Đừnh nóng, nói thì hay đấy, nhưng còn phải đợi chị Na với anh Phong nhận xét nữa kìa. _ một girl đanh đá.

Tất cả đều nhìn lên cô và hắn với những ánh mắt long lanh đầy hy vọng.

- Đừng nhìn chị nữa, những tràng pháo tay của các em đã thay lời chị muốn nói rồi đó. _ cô nở nụ cười tươi hiếm có.

- Yeahhh … hoan hô… đầu đinh muôn năm… “rầm rầm rầm” _ cả lớp hô hào lẫn đập bàn ăn mừng chiến thắng.

- Vậy là sẽ có quà đúng không chị? _ girl hỏi.

https://thuviensach.vn

- Phần thưởng của chúng ta sẽ là… _ hắn lấp lửng để gây sự hồi hộp.

Đứa nào cũng chăm chú lắng nghe.

- Là một bữa ăn thoải mái luôn được không? _ hắn tiếp.

- Tức là bọn em ăn gì cũng không phải suy nghĩ về vấn đề trả tiền đúng không anh?

- Chính xác!

- Yeahhh!!! Hoan hô… chin Na, anh Phong muôn năm… "rầm rầm rầm" _ bọn nó lại tiếp tục kiểu ăn mừng ấy.

- Mà Tùng nè! _ hắn gọi.

- Dạ!?

- Em cho anh hỏi chút nhé!?

- Vâng anh!

- Sao em giải thích được những câu hát đó thế? Thực sự là anh rất ngạc nhiên đó.

- Dạ… dạ là em tự nghĩ ra mà.

- Nói dối là một tật xấu nhé! _ hắn nheo mắt.

- Dạ… _ Tùng gãi đầu gãi tai.

- Sao??? _ hắn gặng lại.

- Nhưng anh phải hứa là vẫn giữ lời về bữa ăn đó nhé!?

Gật gật

https://thuviensach.vn

- Dạ… là anh Bảo chỉ em đó ạ.

- Anh Bảo? _ hắn ngờ ngợ.

Còn cô khi nghe thấy tên cậu thì liền đổi sắc mặt.

- Là anh Bảo của chị Na đó, lần trước em hỏi anh ấy nên anh ấy chỉ em, hề hề.

- À há, vậy là phải cảm ơn anh Bảo nhiều nhiều mới được. _ một boy lên tiếng.

- Ờ đúng! _ những đứa khác đều đồng tình.

- Chị Na, vậy chị mời anh Bảo đi ăn cùng luôn được không chị? Nha chị!?

- Đúng đó chị Na.

- Đi mà chị Na!

- Chị Na ơi!

- @#%$#^%$… _ tất cả cùng mè nheo.

- IM ĐI!!! _ cô quát lớn lên như tiếng sét lớn làm bọn nó điếng người mà im bặt đi.

Người hiểu "tại sao? Như thế nào?" mà khiến cô có thái độ ấy ở đây chỉ có duy nhất mình hắn mà thôi.

- Ờmmm…mm… e hèm… cả lớp cùng đi ăn nào! _ hắn đánh trống lảng đi giúp cô.

Tất cả đều nghe lời ra ngoài để đi ăn nhưng không hào hứng như khi nãy mà chỉ ngậm ngùi đi ra.

https://thuviensach.vn

Đợi cả lớp ra hết hắn mới tiến đến chỗ cô.

- Em làm bọn trẻ sợ đó.

- …

- Em không sao chứ?

- Tôi không sao.

- Vậy đi thôi.

- Anh dắt mấy đứa đi đi, tôi mệt nên về trước. _ cô nói rồi xách cặp lên vai.

- Em phải để cảm xúc của mình ở một nơi kín đáo nhất, đừng để ai biết rằng mình đang nghĩ gì? Và đang như thế nào? Đừng tự biến mình thành kẻ dễ bị kích động trước mặt người khác. Từ ánh mắt, gương mặt, lời nói, đến cử chỉ và hành động cũng phải hết sức tinh tế. Đó là điều cơ bản nhất, nếu ngay cả điều cơ bản đó cũng không làm được thì nên out sớm đi!

Có lẽ cô hiểu ý của hắn muốn nói gì? Hắn đang dạy cô điều cơ bản nhất trong "bộ luật" bất thành văn của "trò chơi đi tìm ẩn số" này sao!? Phải đấy, hãy nhớ và ghi nhận điều này nhé cô bạn nhỏ của chúng ta.

- Bây giờ muốn về hay đi tiếp? _ hắn hỏi.

Cô tư lự giây lát rồi quay lại.

- Tôi phải đi chứ.

- Thế thì đi thôi. _ hắn nhún vai rồi nói.

Hắn đi trước, cô đi sau, lũ trẻ đang đợi… cô nở nụ cười và nói lời xin lỗi đến tất cả. Sắp nhỏ cũng đã cười trở lại.

https://thuviensach.vn

……oOO

“Yêu một ai là khi từ trong nghĩ suy là bao đợi mong

Đời em đã vui hơn xưa vì ta đã gần bên nhau…”

Vừa chuẩn bị đi thì chuông điện thoai của cô vang lên bài hát ấy.

Là Thiên Tuấn gọi.

- Em nghe! _ cô bắt máy.

- “…”

Cô chỉ nghe mà không nói gì, chưa được vài giây thì đã cúp máy.

- Tôi có việc gấp phải đi liền, anh đưa mấy đứa đi ăn rồi lát đưa về giúp tôi, nếu thấy khó thì có thể gọi Kì Lâm phụ. Tôi đi đây. _ cô nói vội vàng rồi nhanh chân chạy đi.

Hắn chưa kịp nói câu nào thì cô đã rời khỏi chỗ đó

___o0o___

Nhà hoang…

Địa điểm lần này lại là căn nhà hoang ấy, nhưng lần này cô đến đó so với lần trước khác nhau hoàn toàn. Bây giờ, cô đến đây với tư cách đã là một “tế bào” trong cơ thể của MK.

….

“Cốc cốc cốc” _ cô gõ cửa.

“Cạch”

https://thuviensach.vn

- Em vào đi! _ Thiên Tuấn mở cửa từ phía trong và nói.

Anh nháy mắt với cô để nhắc cô kịp bắt ý, cô cũng gật đầu đáp lại quyết tâm.

Nhìn căn phòng này cô không thể tin được nó trong một ngôi nhà hoang, thì ra thứ hpang phế đó chỉ là ngụy trang cho bản chất thật của nó mà thôi.

Thiên Tuấn đưa cô đến đứng trước một old man trông có vẻ rất lịch lãm và quyền uy.

- Đây là em gái tôi – Trần Na Na. _ anh giới thiệu cô với ông ta.

Cô cúi nhẹ đầu chào theo lễ.

- Chào ngài! _ cô nói.

- Ngài ư? _ old man hỏi lại.

- Vâng. _ cô đáp.

- Tại sao cô bé lại gọi tôi là "ngài"? Cô nghĩ tôi đáng sao?

- Một người đứng đầu một tổ chức trên bao nhiêu người, và khiến nó vận hành tốt qua bao nhiêu thời gian, lại là một quý ông lịch lãm và quyền uy thì tôi xưng hô thế cũng phải phép đó chứ. _ cô nói mà không vấp lấy một từ.

"Đốp đốp đốp"

- Ha ha ha… _ ông ta khoái chí cười lớn và vỗ tay. - Tk1, cậu có cô em gái rất nhanh nhẹn đó, cố gắng lên. Ta rất thích cô bé đó. _ ông ta nói với Thiên Tuấn xong quay sang nói với cô.

https://thuviensach.vn

Cô chỉ cười nhẹ rồi lặng lẽ quan sát căn phòng *Quả là một con cáo già thích sự độc tôn*

…….

Xong màn chào hỏi, bây giờ đến lúc đi tham quan nơi này. Thiên Tuấn đưa cô đi để biết những căn phòng với những chức năng riêng của chúng và dặn dò các quy tắc, cùng những điều nên nhớ khi vào đây làm việc. cô chăm chú nghe và ghi nó vào bộ não của mình.

- Còn một nơi, anh nghĩ là em sẽ thích nơi đó. _ Thiên Tuấn bí mật.

- …

…….ooO

- Sao? Em thích chứ?

Thiên Tuấn đưa cô đến nơi cao nhất của ngôi nhà, không ngờ trên này lại đẹp đến vậy. những dò lan, chậu cây cảnh, bồn hoa, và cả chiếc xích đu màu xanh da trời nữa. Tất cả hòa vào nhau tạo thành những mảng màu sắc làm dịu mắt người ta.

- Đây là nơi anh thường đến nhất, nhất là những lúc mệt mỏi, căng thẳng hay cần hít thở không khí… có khi chỉ là vì nhớ nó. _ Thiên Tuấn mỉm cười nói.

- Tại sao…

- Em thắc mắc rằng tại sao lại có chúng ở một nơi thế này đúng không?

- … Đừng nói là hai làm hết nha!?

- Uhm! Là hai của em đó, thấy hai giỏi hông? _ anh đưa tay lên cằm, nhướn mày với cô.

https://thuviensach.vn

- Thôi thôi, em biết hai của em giỏi cỡ nào rồi, khỏi khoe.

Thiên Tuấn cũng cười, cả hai anh em có vẻ rất vui.

- Bé Na nè. _ bỗng anh đổi giọng nghiêm chỉnh.

- Em nghe.

- Em có hối hận không?

- Dạ?

- Hối hận vì theo anh.

- "Hối hận" là gì? Nó không có trong từ điển của em.

- Cảm ơn em!

- …

- Em chuẩn bị đi nhé. Sắp vào "mùa thi đầu" rồi đó.

- ???

- Sắp vào một phi vụ do lão ta chỉ thị, mà em là người ông ta chỉ đích danh thực hiện vụ này. Tuyệt đối phải thành công, đây là bài test đầu tiên của em để lấy được lòng tin từ ông ta đó. Đừng để mất cơ hội tốt này, sẽ không có lần thử nào hay lần thứ hai để làm lại đâu em.

- Em biết mình phải làm gì mà.

- Anh sẽ đứng sau hỗ trợ em.

- Không cần, hãy để em tự bước đi!

- …

https://thuviensach.vn

- Em muốn dựa vào chính năng lực của mình chứ không phải dựa dẫm, ỉ lại vào anh.

- Tốt lắm! Em hãy thận trọng và quan sát mọi thứ xung quanh mình thật kĩ.

- Em hiểu.

- !!!

- …

“Yêu một ai là khi từ trong nghĩ suy là bao đợi mong

Đời em đã vui hơn xưa vì ta đã gần bên nhau…”

Điện thoại cô đổ chuông.

- Ai vậy em? _ Thiên Tuấn hỏi.

- … Dạ… số lạ anh ạ.

- Em nghe thử đi.

Thấy cô cứ nhìn màn hình điện thoại mà không bắt máy nên anh giục.

- Ờmmm… số lạ nghe làm gì anh. _ cô nói rồi bỏ điện thoại vào túi, mặc cho nó vẫn đổ chuông.

Chuông điện thoại cứ thế đổ mà cô vẫn không bắt máy.

- Em cứ nghe đi, biết đâu có việc gấp gì thì sao. _ Thiên Tuấn có lẽ đã đoán ra ai là chủ nhân số điện thoại ấy, anh nói rồi đi tránh đi để cô được tự nhiên.

Cô lấy điện thoại ra, nhìn lưỡng lự một chút rồi cũng bắt máy…

https://thuviensach.vn

- Tôi nghe. Có gì thì nói lẹ đi, tôi không có thời gian nghe và nói chuyện phiếm với cậu. _ cô nói giọng hằn học khó chịu.

- “Chào chị! Chị có phải là người thân của anh Hoàng Gia Bảo không ạ?” _ giọng nói phát ra từ đầu dây bên kia là người khác mà không phải là người mà cô mong đợi.

Điện thoại của cậu mà, sao người khác lại nghe máy được? Sao vậy???

- Xin lỗi… Anh là…

- “Tôi là bartender của bar XXX, hiện anh Gia Bảo đang rất say nên tôi đành mạn phép kiểm tra giấy tờ và điện thoại của anh ấy. Nếu chị không phiền thì có thể đến đưa anh ấy về được không? Tình trạng của anh ấy có vẻ không được ổn lắm.”

- Anh nói sao? _ cô quýnh lên khi nghe nói tình trạng cậu không ổn định.

- “Dạ…”

- Ở đâu? Bar nào? _ cô cắt ngang câu nói của bartender.

- “Ở XXX…”

Vừa nhận được địa chỉ cô liền lao đi như tên lửa. Thậm chí đến cả một câu nói với Thiên Tuấn cô cũng không kịp nói.

Trông bộ dạng hớt hải lo lắng của cô thì không cần nói anh cũng đủ biết được cô đang chạy đến với ai…

O o O o O o O o O

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 70

Bar…

Một cô gái đứng giữa đám đông đang chen lấn xô đẩy thật nhỏ bé, cô gái loay hoay ngó ngang tìm dọc để mong tìm được người ấy, khuôn mặt lo lắng, rối rít, quýnh quáng với đôi mắt đảo liên tục để dò tìm người đó.

A, kia rồi _ cô đã tìm được người mình muốn tìm thấy.

Cậu đang nằm dài trên bàn ở quầy bar với bộ dạng say khướt, không biết trời trăng mây đất ở phương nào.

- Anh Bảo! Anh Bảo ah! _ Yuu vỗ nhẹ vào má cậu.

- Anh ấy đã say lắm rồi chị à. _ bartender.

- Anh ấy thế này đã lâu chưa? _ Yuu hỏi.

- Từ lúc tôi gọi cho chị đó ạ.

Từ lúc anh ta gọi… chắc là lúc chị ta gọi cho mình _ Yuu trộm nghĩ.

- À, tôi nhớ rồi, cảm ơn anh!

- Dạ, không có gì.

Yuu vội mở túi xách lấy điện thoại và gọi đi, chỉ vài giây ngay sau đó đã thấy hai tên trong bộ vét đen đi vào, đứng trước mặt Yuu và chờ lệnh.

https://thuviensach.vn

- Có chúng tôi thưa tiểu thư! _ cả hai tên đều nói.

- Được rồi, đưa anh ấy về đi.

- Vâng! _ vội đáp lời rồi cả hai cùng làm theo lời của Yuu.

Yuu lấy ví thanh toán tiền rượu cho cậu và boa thêm cho bartender đó chút đỉnh gọi là hậu tạ.

…..

Tất cả cô đều chứng kiến hết, cô không an tâm để mặc cậu lại đó nhưng cũng không đủ dũng khí và không thể đến với cậu để đưa cậu về. Vì vậy cô đã gọi cho Yuu để cô bé đến làm việc này, còn mình thì chỉ giám đứng từ xa và quan sát mọi việc.

Trần Na Na! Mày làm tốt lắm. _ cô tự dành cho mình lời khích lệ.

……ooO

- Na Na! _ cậu luôn miệng gọi tên cô trong cơn say từ lúc Yuu đưa cậu lên xe cho đến khi đã nằm lên giường tại phòng mình.

Yuu chu đáo lo khăn ướt, pha nước chanh và chuẩn bị sẵn một chiếc chậu nhỏ để lỡ cậu có nôn ra.

- Na à, cậu đừng đi! _ cậu nắm chặt lấy tay Yuu đang đắp khăn cho mình, dòng nước nhỏ chảy xuống đuôi mắt-nước mắt của một người con trai đau khổ vì cái gọi là tình yêu.

Yuu cũng khóc, nhưng khóc vì tủi thân cho mình, thương cho cậu và căm phẫn với cô.

- Tại sao anh cứ mải gọi người đã ra đi mãi, trong khi người luôn cạnh anh là em thì anh không chút mảy may để ý tới?

https://thuviensach.vn

- Đừng bỏ tớ mà Na Na! _ cậu giữ chặt tay Yuu lại khi cô bé định rút tay giặt khăn.

- Hức… _ Yuu cố gạt đi nước mắt. - Được rồi, anh yên tâm! Em sẽ ở đây với anh và không bao giờ bỏ mặc anh đâu! Không bao giờ… hức hức… _ cố nén nhưng trong cổ cô bé lại bật lên tiếng nấc mà không thể kiềm chế nó lại được. Yuu bịt miệng, nức nở nhưng cố không để bị lộ.

___o0o___

Một tuần sau…

Trường học…

“Vèo…” _ tiếng sách vở bay như có cánh trong lớp.

Phải rồi, đích thị là lớp cô đó, ngày nào không chọc phá thì ngày đó y như có tang vậy, còn đã phá rồi thì không ai có thể trị nổi một đám trẻ cực trâu như tụi nó.

“Coong” _ một đứa ném một lon nước đi, nhưng không may lại đáp trúng đầu của Kì Lâm.

- Grư… grư… _ Kì Lâm trừng mắt, rít qua kẽ răng. - Đứa nào?

Đứa nào cũng nuốt khan, không dám nhận.

- ĐỨA NÀO??? NÓI!!! _ Kì Lâm hét lớn.

- … _ vẫn không đứa nào dám lên tiếng.

“Vù…” _ Kì Lâm tức giận, ném lon bay ra phía cửa.

Một bàn tay đã chụp được chiếc lon ấy…

Là cô…

https://thuviensach.vn

Bọn nó được dịp đi từ thất kinh này đến mất hồn vía nọ.

Kì Lâm quay lại thì thấy lon ấy đang trong tay cô cũng thấy hơi sợ. Kì Lâm vội chạy lại cạnh cô

- Mày không sao chứ? Tao xin lỗi! Tao không biết là…

- Nói nhiều, ồn ào. _ cô nói lạnh tanh rồi ném lon vào thùng rác dưới góc lớp trước những ánh mắt nai tơ ngơ ngác nhìn lá vàng rơi của bọn nó.

Cô trở nên lạ lẫm trước tất cả tụi nó, lạ lắm, tất cả đều lạ. Bây giờ bọn nó mới dám chấp nhận sự thật một sự thật rằng, cô đã thay đổi, cả về ngoại hình lẫn tính cách. Mái tóc dài mà trước đây hay được cô cột đuôi gà cho bọn nó có dịp chọc ghẹo hay búi củ tỏi xinh xinh thì bây giờ, thay vào đó là mái tóc ngắn ngang vai được chải chuốt điệu đà và có phần mạnh mẽ. Na Na trước đây không bao giờ dùng nước hoa, nhưng bây giờ thì có, mùi nước hoa hồng của Pháp quyến rũ khiến ai một khi đã ngửi mùi nước hoa ấy thì sẽ lưu luyến mãi không thôi. Na thường chưa thấy người đã thấy tiếng thì bây giờ lại lạnh ngắt, xa lánh và cách biệt với tất cả. Một Na hay pha trò và hay cười thì bây giờ… cũng có cười đấy, nhưng chỉ toàn là những cái nhếch nửa miệng hay cười khảy châm biếm mà thôi, và cũng không hề biết đến cái gọi là đùa nữa,… Thay đổi, thực sự đã thay đổi.

……..ooO

Giờ cơm trưa ở căn tin…

Cả lớp cô ghép bàn lại rồi ngồi với nhau.

- Tao nhớ bé Na của tao! _ Vy.

- Chẳng phải nãy mày mới gặp sao? _ Hiền.

https://thuviensach.vn

- Không, đó không phải, bé Na của tao không biết lạnh lùng và đáng sợ như vậy. _ Vy

- Cũng không biết xài nước hoa. _ Kiên.

- Không biết đi dày cao gót. _ bé Điệu.

- Không kên kiệu. _ Quang

- Có búi tóc với cái đuôi gà cho tui ghẹo. _ Phát.

- Không thích tóc ngắn. _ Hoàng Lâm.

- Hay đi ăn trưa với tao. _ Kì Lâm.

- Bé Na hay cười, mắt bé long lanh. _ Tuấn.

- Haizzzz… _ đứa nào cũng ngán ngẩm, thở dài thườn thượt.

…

- Ngồi kia đi. _ giọng một nữ vang lên phía sau bọn nó.

Là Gia Linh, và người đi bên cạnh là…

Bọn nó nhìn cô rồi quay lại nhìn nhau mà không dám tin vào mắt mình.

Cô đang đi cùng Gia Linh, và có vẻ như rất thân thiết.

- Kì Lâm! _ thấy Kì Lâm định qua chỗ cô, Hoàng Lâm liền kéo tay nó lại.

- Buông tớ ra, để tớ nói chuyện với con nhỏ này coi. _ Kì Lâm vùng vằng.

- Đừng qua đó! _ Hoàng Lâm kéo đầu Kì Lâm quay vào lồng ngực mình, để nó không thấy cảnh cô cùng người khác làm bạn mà không phải là nó. -

https://thuviensach.vn

Sẽ có ngày Na Na trở về là Na Na của chúng ta thôi! Nhất định! _ Hoàng Lâm nhìn cô và khẳng định.

- Hức… _ Kì Lâm bật tiếng nấc. - Nó thay đổi thật rồi.

……

- Muốn qua đó với bạn không? _ Gia Linh hỏi kháy cô.

- … _ cô không trả lời, chỉ liếc qua Gia Linh rồi chú tâm vào bữa ăn của mình.

Gia Linh cũng không nói gì thêm.

Cô vừa ăn vừa trộm quan sát xung quanh để mong tìm bóng hình ai đó, nhưng tiếc rằng không thấy gì cả.

Cậu vẫn ổn mà, đúng không!? _ cô nói trong tâm trí.

Đã một tuần kể từ ngày hôm ấy mà cô vẫn không thấy cậu đi học, liệu có chuyện gig xảy ra với cậu không? Yuu cũng không còn tìm đến cô làm phiền nữa. Những buổi chiều dạo quanh công viên chỉ để được lén nhìn cậu cũng không còn nữa, vì cậu không đến…

- Sao? Nhớ rồi à? _ Gia Linh hỏi.

- Nhớ? Nhớ gì?

Gia Linh nhún vai.

- “Na Na, em nghe rõ chứ?” _ từ bên tai cô bỗng vang lên tiếng nói của Thiên Tuấn.

- E hèm. _ đó là cách cô trả lời.

https://thuviensach.vn

Vẫn làm như vẻ thản nhiên, bình thường không có chuyện gì xảy ra. Cô đưa tay lên chống cằm và lấy mái tóc ngắn buông xõa che những ngón tay che tai lại để nghe được rõ hơn. Bất kì sự thay đổi nào cũng có chủ đích cả, và mái tóc ngắn này cũng vậy, thì ra mục đích của nó là thế.

- "Cá lớn xuất hiện, nhanh chóng vào vị trí!" _ Thiên Tuấn nói tiếp.

- Đi đâu vậy? Chưa ăn hết mà. _ Gia Linh hỏi khi thấy cô đứng dậy đột ngột.

- Tôi có việc đi trước. _ cô nói rồi đeo cặp lên vai và đi.

Từ bên kia bàn ăn, Kì Lâm giằm đũa đến muốn nát cả đĩa cơm của nó, bọn nó nhìn cô bước đi mà có cảm giác rất khó chịu.

___o0o___

- "Địa điểm là một bar lớn của thành phố, toàn dân máu mặt và có tiếng ở trỏng, em chú ý cách giao tiếp, ăn mặc và…"

- Em biết mà, anh đã cho em những gì cần biết trước rồi mà.

- "Uhm! Dẫu sao thì đây cũng là lần đầu của em mà."

- Anh yên tâm, Na em anh chứ đâu phải gà.

- "Con bé này, giờ này mà còn giỡn được nữa hả?"

- Thoải mái chút vậy đó mà, hề.

- "Cố lên nhé!"

- Vâng anh! Em là ai chứ, Trần Na Na – em của tên đại ca Trần Thiên Tuấn mờ.

- "Đại gì không biết, chỉ biết anh cần đại thắng thôi nhé."

https://thuviensach.vn

- Đã xong, có cần em tự sướng một tấm cho anh kiểm tra không? _ cô chuẩn bị đầu tóc, trang phục,… đã tươm tất.

- “Em đi lẹ đi kẻo lỡ việc”

- Yes ser! _ cô hô rõ.

- “Tốt!”

Không đợi chờ gì thêm, cô nhìn lại mình trong gương lần cuối rồi hít một hơi thật sâu để lên giây cót tinh thần và tự tin bước đi.

……ooO

Bar ở trung tâm thành phố…

Quả không hổ danh chút nào, đúng là nó rất lớn, rất nhộn nhọp, rất đông đúc và rất hào nhoáng. Những bản hít của nhạc sàn được mở lớn đến muốn vỡ ngực luôn nối nhau không ngừng, tiếng nhạc lớn ấy phát ra từ những chiếc loa lớn ở mọi hướng trong bar.

Cô vẫn đang cố tập trung để quan sát và tìm ra “cá lớn” của mình.

Hy vọng là tôi không lầm! _ cô nghĩ rồi đi gần đến một người phụ nữ đang ngồi uống rượu một mình ở quầy bar. Người phụ nữ ấy có vẻ là một người thành đạt, bằng chứng là quần áo lẫn phụ kiện của cô ta đều thuộc những hãng thời trang lớn và rất có giá trị.

Cô ngồi cạnh người phụ nữ đó và gọi cho mình một chai rượu mạnh trông như rất sành vậy. So với cô ta thì cô không có gì để sánh cả, chỉ là bộ đồ bình thường mà bất cứ khu chợ nào cũng có, nhưng hay ở chỗ, làm thế nào để chính những cái bình thường ấy lại được chú ý. Một chiếc áo sơ mi trắng bằng vải voan mỏng thoáng mát không bó sát là sự “kín đáo úp mở” cho một cơ thể của người con gái mới lớn. Một chiếc quần jean đáy cao bó

https://thuviensach.vn

sát ôm lấy chiếc eo thon, một chút son cho đôi môi thêm căng mọng… chỉ là bình thường nhưng đối với ai đó lại gợi lên trong họ cả sự tò mò, bắt mắt, thú vị và không kém phần gợi cảm.

Người phụ nữ nhìn cô một lượt rồi vẫn uống tiếp.

Không thể cạy miệng người phụ nữ ấy bằng vẻ bề ngoài, mặc dù cô biết rằng mình đã thành công trong việc xây dựng hình tượng ban đầu trong mắt chị ta.

Cô cầm ly rượu lên lắc nhẹ để rượu sánh vào thành ly rồi mới đưa lên miệng uống…

- Sặc… Khụ khụ khụ… _ lần đầu cô uống rượu mà còn là loại mạnh nên sặc rượu cũng chuyện dĩ nhiên.

Người phụ nữ ấy nhếch miệng.

- Chị cười gì? Chưa thấy người ta sặc bao giờ sao? _ cô đanh mặt với người phụ nữ ấy.

- Ô, tôi có sao? _ người phụ nữ điềm tĩnh.

- Chị mới nhìn tôi và cười đó thôi.

- Lần đầu cô uống rượu đúng chứ!?

- Thì sao?

- Sao lại tìm đến rượu? Nó làm cô sặc đấy. _ người phụ nữ nói bằng ánh mắt xa xăm và lại thêm một ngụm rượu.

- Thì sao chứ, còn đỡ hơn là những thằng đàn ông tệ bạc kia.

- Thì ra là thế. _ chị ta bật cười.

https://thuviensach.vn

- Chị nói gì?

- Đàn ông.

- Sao?

- Họ chỉ là những thứ có được mà không sở hữu được.

- Chị có vẻ rành quá nhỉ. Nhưng sao tôi thấy chị chỉ toàn sự cô đơn.

Nghe cô nói, chị ta dừng uống rượu lại…

- Cô có nhận xét về tôi? _ chị ta hỏi.

- Ưmmm… _ cô chống cằm. - Một người phụ nữ đẹp, thành đạt, có địa vị… một người sống có "chủ nghĩa" của mình, nhưng…

- Sao không nói tiếp?

- Đáng tiếc thay, chị rất cô độc, nặng trĩu về vấn đề tâm tư tình cảm nhưng lại không biểu hiện nó ra ngoài mà chỉ nói với rượu và lòng mình.

Chị ta mỉm chi và gật gù nhẹ.

- Giỏi lắm, cô có cái nhìn rất tinh tế. _ chị ta nói.

Cô nhún vai.

- Làm bạn được chứ? _ chị ta đề nghị.

- … Tôi sao?

- Uhm!

- Chị thấy rồi đó, tôi không có gì để chị có được lợi ích đâu.

https://thuviensach.vn

- Thì sao?

- Một người thành đạt như chị lại muốn làm bạn với tôi sao?

- Đâu phải đồng đẳng cấp mới trở thành tri kỉ.

- …

- Em tên gì? _ chị ta thay đổi cách xưng hô.

Cô cầm túi xách đeo lên vai, đứng dậy khỏi ghế và vén một bên mái tóc lên tai như làm duyên.

- Có duyên thì sẽ gặp lại thôi. Chào chị! _ cô cố tình ghé gần lại tai chị ta, nói xong mỉm cười rồi mới ra về.

Không biết kết quả sao nhưng chị ta vẫn liếc nhìn cho đến khi cô khuất hẳn.

“Yêu một ai là khi từ trong nghĩ suy là bao đợi mong

Đời em đã vui hơn xưa vì ta đã gần bên nhau…”…

- “Sao rồi em?” _ Thiên Tuấn.

- Không sao cả.

- “Là sao?”

- Còn phải chờ xem nữa mà anh.

- “Uhm, em về nhà luôn chứ!?”

- … Em cũng chưa biết nữa.

- “Em có đi đâu thì cũng về nhà sớm chút nhé!”

https://thuviensach.vn

- Vâng!

Cô tự hài lòng với chính mình…

…

Quyết định tản bộ về nhà, cô chậm rãi lang thang dưới hàng cây cùng những cơn gió nhẹ đủ để làm vài sợi tóc bay bay.

- @#$@%#%^… _ đang thư thái thì bỗng cô nghe có tiếng xô xát, cãi vã từ trong hẻm tối.

Với bản tính tò mò của cô thì cô không thể vờ như không có chuyện gì mà đi khỏi đó được.

Cẩn trọng dòm trước ngó sau, cô khẽ bước từng bước để tiến gần đến nơi phát ra tiếng cãi vã.

Là một đám côn đồ đường phố đang xử một người nào đó. Cô đã cố để nhìn ra người đó nhưng do trời tối, lại bị bọn chúng vây kín nên cô không thể.

Bọn đầu trâu mặt bặm trợn bụng lợn này mà đụng vào chắc khó mà yên thân _ cô nghĩ. *Nhưng chả nhẽ lại thấy chết mà không cứu?… Không được, không được, nhẫn tâm quá Na à… Nhưng mà nhìn bọn này "hoang dã" thế lỡ mình ra chúng thấy lại làm tới thì sao?* _ cô vò đầu bứt tóc. *AAA* _ trong đầu cô chợt lóe lên một kế hoạch.

Cô kéo áo kên cột thành một chiếc nơ dưới ngực, kéo quần jean xuống một chút để hở ra phần eo thon trắng, tháo một khuy áo ở cổ đủ để mát mẻ nhưng không quá lố, tô son lại cho đôi môi đỏ thêm phần căng mọng, chỉnh trang lại đầu tóc và cô bắt đầu làm "diễn viên".

- Có chuyện gì mà ồn ào vậy? _ cô đứng chống hông sang một bên.

https://thuviensach.vn

Nghe có tiếng người khác chúng liền dừng lại và nhìn về phía bóng tối có phát ra tiếng nói rồi lại nhìn nhau.

Từ trong bóng tối, cô dần dần bước ra nơi có lập lòe ánh điện và tiến ngày càng gần đến bọn chúng.

Bước đi chuyên nghiệp như những cô người mẫu gạo cội trên đôi dày cao gót, cô đút tay vào túi đi, nhìn về bọn chúng bằng ánh mắt gợi cảm đầy quyền lực nhất.

- He he… _ một tên cười khảy, đưa đưa lưỡi trong miệng làm phồng một bên má. - Thì ra là một cô em dễ thưn (dễ thương).

Trong khi bọn chúng đang hả hê thì cô cố để tìm ra người đang bị bọn chúng vây quanh.

Không… không… không phải là cậu chứ!? _ cô hy vọng.

Nhưng sự thật đó chính là cậu, không hiểu tại sao cậu lại rơi vào tay chúng, đã có chuyện gì???

- Cô em định đến chơi với bọn anh à, nhưng để lúc khác nhé, bây giờ bọn anh đang bận xử tên này đã.

- Her _ cô nhếch mép. - Ai nói là tui đến để tìm mấy người?

Bọn chúng nhìn nhau, có vẻ bắt đầu thú vị.

- Vậy… cô em đi tìm ai? _ hắn nhìn cô hỏi rồi quay lại phía sau.- Không lẽ là… tên đó!? _ hắn hất mặt về phía cậu.

Cô thản nhiên bước qua mặt bọn nó để đến gần cậu. Nhìn những vết thương đang rỉ máu của cậu, cô xót lắm! Nhưng giờ không phải là lúc thể hiện tình cảm.

https://thuviensach.vn

Cô đưa tay ôm lấy má cậu:

- Thì ra anh ở đây, anh có biết là em đợi anh lâu lắm rồi không? “Sao anh không đến? Em giận!” Em đã nghĩ vậy đó. Không sao rồi, em sẽ đưa anh về nhé. _ cô nói rồi đỡ cậu đứng dậy, để cậu khoác lên vai và dựa vào mình. Cậu đã say khướt, lại bị đánh bầm dập nên không còn đủ tỉnh táo để nhận thức được gì nữa, chỉ biết có điểm tựa thì dựa vào theo bản năng mà thôi.

Vừa định bước đi thì một tên đứng ra trước mặt cô. Hắn quẹt mũi ra oai.

- Dễ vậy sao cô em? Dám qua mặt tụi này hở? Cô em nghĩ bọn anh là ai vậy?

- Nếu muốn êm đẹp thì để chúng tôi đi, bằng không…

- Không thì sao? _ hắn cắt lời cô.

- Thì… thì sao??? _ cô hỏi lại và thêm điệu cười khảy.

- Khốn nạn! Mày dám trả treo với anh hả? Mày có biết anh mày là ai không mà dám láo hở con kia?

- Biết chứ.

- Hứ, tốt, biết thì liệu hồn mà lựa cách ăn nói với anh. _ hắn khoanh tay ngạo nghễ.

- Là một tên du đảng ở ngõ phố tối, một con ếch ngồi đáy giếng hống hách, ưmmm… gì nữa ta… Để chừng nào nghĩ ra thì tui nói cho nghe sau heng.

- Mày… _ hắn trợn mắt, nghiến răng trèo trẹo. - Được lắm, để anh dạy cho cô bé biết thế nào là lễ độ. _ hắn nói rồi hất mặt về phía cô, lập tức bpnj đàn em đều bước lên vây quanh cô và cậu.

https://thuviensach.vn

Cô cười khảy.

- Muốn cá cược một chút cho thêm phần hấp dẫn không? _ cô hỏi.

- Hahaha… anh ngưỡng mộ cô thật đấy, sắp chết đến nơi rồi mà còn muốn cược với anh à.

Cô nhún vai.

- Ok, cược gì?

- Tôi và anh ai thắng.

- Hahaha… haha… con bé này điên rồi, chúng mày có nghe nó nói gì không? Chúng mày nói kết quả cho nó nghe đi.

- Sao? Không dám cược à? _ cô vênh mặt. - Nếu tôi thắng, các anh phải làm theo yêu cầu của tôi.

- Còn thua?

- Thì ngược lại.

- Chắc chứ.

Cô gật đầu.

Dìu cậu lại ngồi gần bức tường để cậu ngồi nghỉ rồi quay ra.

Vuốt nhẹ tóc mái sang một bên theo nếp, cô bắt đầu…

“Yaaaa… hậy… “bụp”… “huỵch”… AAA… “xeng”…hự… @#%$$#^%$%”

Những âm thanh gợi mở nhưng còn kết quả…

https://thuviensach.vn

- Biết cái mà anh gọi là lễ độ thế nào rồi chứ?

- Mày là ai? _ hắn thở hổn hển và nói.

- Muốn biết thì theo anh hai Long của bọn mày đến gặp chị ha.

Nghe đến tên đàn anh, bọn chúng có vẻ lấp liếm.

- Nghe đây, từ giờ còn để tôi thấy mấy người hà hiếp người khác hay một cơn gió vô tình vui vui kể tôi nghe mấy người làm thì… cứ thử trái lời đi rồi sẽ biết.

Cô nói rồi đến đỡ cậu dậy và đi khỏi đó.

…….ooO

Cô gọi một chiếc taxi và đưa cậu về nhà mình.

- Anh hai! Anh hai! _ cô gọi cửa.

“Kẹt két” _ Thiên Tuấn ra mở cửa.

- Ai vậy em?

- Giúp em đưa cậu ta vào nhà đã. _ cô gấp gáp.

Thiên Tuấn đỡ lấy cậu đưa vào nhà. Cô đóng cửa lại vội vàng rồi chạy theo.

- Anh đưa cậu ấy vào phòng em đi. _ cô vừa nói vừa mở cửa để Thiên Tuấn đưa cậu vào.

Đặt cậu lên giường, cô chạy xuống nhà lấy túi trườm đá lên trườm nhanh vào những vết thương đang chảy máu của cậu, khi những vết thương đã ngưng chảy máu cô lại chạy vào WC lấy ra một thau nước ấm và khăn để lau cho cậu.

https://thuviensach.vn

Nhìn cách cô lo lắng, chăm sóc cho cậu thì Thiên Tuấn không cần phải đoán già đoán non cũng thừa biết đó là ai.

- Có chuyện gì vậy anh? _ đúng lúc ấy Trâm Anh đi ngang qua phòng cô nên biết có cậu.

Thiên Tuấn lắc đầu.

- Na Na, có chuyện gì với Gia Bảo vậy em?

- Em sẽ kể chị sau.

- Để chị gọi cho Gia Huy đến.

- Đừng chị! _ Trâm Anh vừa lấy điện thoại ra thì cô ngăn lại.

- …

- Cứ để cậu ấy tạm nghỉ ở đây đêm nay đi, giờ cũng trễ rồi, để anh Gia Huy nghỉ đi chị, mai mình gọi cũng được mà. Với lại… _ cô nhìn sang cậu. - bây giờ cậu ấy cũng đã mệt lắm rồi.

- Vậy… để chị gọi báo tin Gia Bảo đang ở đây cho anh ấy yên tâm, lỡ anh ấy lại đi tìm nữa.

- Vâng.

Trâm Anh nói rồi ra hiệu với Thiên Tuấn cùng ra ngoài.

……..ooO

- Bé Na còn rất yêu cậu ta. _ Thiên Tuấn.

- …

- Anh đã sai và là kẻ có tội!

https://thuviensach.vn

- Sao anh lại nói vậy?

- Cũng như những cô gái cùng tuổi, nhưng anh đã không thể cho con bé những gì nó cần có. Ngược lại, anh toàn tạo ra những gánh nặng và bắt bé Na khổ sở.

- …

- Anh phải làm sao hả em?

- … Dẫu sao đó cũng là sự lựa chọn của bé Na. Em tin rằng, sẽ có ngày bé Na nhận được những gì em ấy xứng đáng có được thôi.

- Anh tệ quá phải không em!?

Trâm Anh cười dịu dàng, chị vòng tay qua eo ôm lấy Thiên Tuấn.

- Sẽ không có gì được gọi là hoàn hảo đâu anh. Em cũng thế. Quan trọng là anh biết mình nên làm gì.

- Cảm ơn em!

- …

……ooO

- Sao cậu ngốc thế hả? Sao mới xa tớ một chút đã để mình thế này?… Cậu có đau lắm không? _ cô sờ nhẹ lên những vết thương mới se miệng. - Cậu thế này làm sao tớ thanh thản cho được, cậu muốn dày vò tớ nên mới làm thế đúng không?…… Thời gian qua là một cực hình đối với tớ. Cậu biết không, đến giờ này thì tớ vẫn không biết mình làm vậy là đúng hay sai? Chỉ cố nhủ lòng “Hãy đi rồi sẽ đúng!”, và tớ chỉ biết chạy đi mà thôi Gia Bảo à. Tớ xin lỗi! Xin lỗi cậu nhiều lắm! Chắc cậu rất hận tớ, tớ biết mà. _ cô gượng cười sau những giọt nước mắt. - Cậu hãy hận tớ như vậy nhé, đừng tha lỗi cho tớ! Và… đừng bao giờ tự hành hạ bản thân mình biết

https://thuviensach.vn

chưa!? Cậu đau một thì tớ đau nhiều hơn một rất nhiều đó. Cậu mà dám làm tớ đau một lần nữa thì… thì… thì hức… huhuhu… hức hức huhuhu… _ cô bật khóc mà không thể kiềm chế lại được. Càng cố nén lại càng bật tiếng nấc lớn hơn, nước mắt lại rơi nhiều hơn…

“Xẹt… ầm ầm… lộp độp…lích rích…ào ào… ầm ầm” _ trời mưa, thỉnh thoảng lại lóe sáng những vệt sét rạch ngang trời làm gian phòng cô cũng sáng theo. Ngoài trời lại mưa……..

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin
www.dtv-ebook.com

Chương 71

Sáng hôm sau… - Ước gì tớ có thể tìm thấy Doraemon cậu nhỉ!? _ cô nhìn khuôn mặt cậu vẫn đang ngủ và khẽ nói. - Để làm gì ư? Tớ sẽ bắt Doraemon giao cỗ máy thời gian cho tớ. Tớ sẽ làm cho thời gian quay về những tháng ngày vui vẻ trước đây và cho nó ngừng trôi, còn không thì ít nhất là vào lúc này… Để tớ được ngắm khuôn mặt của cậu mãi thế này… bình yên cậu nhỉ!? _ nói tới đây cô cụp mi xuống, đôi mắt ánh lên nỗi buồn không tên vô hạn.

Cô thở dài rồi chống tay lên thành giường để đứng dậy. Đi tới phía cửa sổ, cô nhìn ra xa thành phố… mặt trời đang lên… *Và tớ biết, điều ấy thật vô thực. Ngày mới lại lên rồi Gia Bảo à. Hãy chọn cho mình một khởi đầu mới tốt nhé!*

…….ooO

“Phù phù phù…” _ cô đang thổi tô cháo nóng hổi cho cậu.

Cậu khẽ trở mình, toàn thân ê ẩm, nhức mỏi, nặng trịch như đang có tảng đá lớn đè lên mình vậy. Phải cố gắng lắm cậu mới có thể kéo đôi mi tưởng chừng nặng ngàn cân kia lên được.

Đây là đâu? Địa đàng hay địa ngục???

Căn phòng rất lạ nhưng lại rất đỗi quen thuộc, nhưng là ở đâu thì cậu còn đang phải hỏi mông lung.

Chẳng phải địa đàng hay địa ngục đâu Gia Bảo ah, cậu đang ở nhà cô đó.

https://thuviensach.vn

Cậu nhận ra được điều ấy khi quay đầu sang đi tìm nước thì bắt gặp hình dáng cô…

Mày điên rồi sao? Vì con người này mà mày thành thế này sao? Đến cả khi tỉnh táo mà mày vẫn thấy "ma" là sao? _ cậu cố chối bỏ sự thật, vì không dám tin là cô ở đây.

- Ai yaaa… hực… _ cậu nhăn mặt, ôm đầu vì đau như búa bổ nhưng vẫn chống tay cố ngồi dậy.

Cô nghe tiếng động mới biết cậu đã tỉnh, vội để lại thìa cháo vào vị trí, cô đứng dậy và lại làm mặt lạnh.

- Tỉnh rồi à? Mau ăn cháo đi, là chị Trâm Anh nấu đó. Cậu mà dám bỏ mứa công sức của chị ấy thì đừng trách tôi ác. _ cô nói rồi ra ngoài.

Cậu như "ngây" như "dại" không biết có chuyện gì đang xảy ra với mình nữa. Rốt cuộc thì đây là mơ hay thực?

- Aaa xíttt _ cậu nhéo má mình để kiểm chứng. Đã đau rồi mà còn nhéo nữa thì đau thế nào. Cậu cũng không còn sức để thốt lên nỗi đau nữa. Bỗng cảm thấy vui lạ.

Mùi thơm của cháo hành đưa thoảng qua mũi cậu. Cậu cảm giác được nó ngon và ngọt ngào biết mấy… Không thể cưỡng lại được, cậu kéo mền ra, xuống khỏi gường và ngồi trước tô cháo. Đưa tay ôm lấy tô cháo đang còn nóng, khói vẫn đang còn nghi ngút bốc lên xộc vào mũi cậu. Đã bao lâu rồi cậu không được ăn đồ của cô nấu, tuy cô nói không phải cô nấu nhưng chỉ cần nhìn cách cô để cháo vào tô thôi cậu cũng biết là do cô làm rồi. Cầm thìa lên múc một thìa cháo đưa vào miệng, nhắm mắt lại… từng chút cháo đi qua huyết quản… cũng bình thường như mọi lần thôi. Nhưng hôm nay có cảm giác sao ngọt và ngon đến vậy …

…

https://thuviensach.vn

Đóng cửa lại, cô trộm cười-nụ cười ấy tươi và đẹp biết mấy…

Cô đợi mãi để lại được nhìn vào đôi mắt sâu ây của cậu lần nữa. Ước gì cô có thể nhìn thêm một chút nữa… Nhưng thế cũng là đủ lắm rồi. (author: chishikarin_360)

……..ooO

“Cốc cốc”

- Vào đi! _ cậu nói.

“Cạch” _ cửa mở, dáng cô xuất hiện sau cánh cửa ấy.

- Cậu ngồi đi! _ cậu vội vàng kéo ghế cho cô.

Cô nghiêm mặt nhìn cậu.

Nhận được tín hiệu không vui, cậu xị mặt xuống.

- Cảm ơn, cậu quên đây là nhà tôi sao.

- Uhm. _ cậu gật đầu.

- Xong rồi thì mau về nhà đi, anh Gia Huy có lẽ đang rất lo cho cậu.

- Hi… _ cậu nhoẻn miệng cười.

- Cậu cười gì? _ cô đỏ mặt.

- Cậu… vẫn quan tâm tớ như trước.

- Đừng hiểu lầm, tôi chỉ là không muốn phiền thôi. Lỡ cậu ở lì đây rồi anh cậu đến đây đổ lỗi tôi ẵm mất cậu em yêu quý của mình thì tôi không gánh nổi tội. Tốt hơn hết cậu nên tự về sớm đi.

https://thuviensach.vn

- … _ nụ cười cậu vụt tắt.

Đến gần cô, cậu nhìn thẳng vào ánh mắt cô…

- Cậu biết anh Gia Huy không phải là người như vậy mà, đúng chứ!?

Cô cảm thấy mình đang nóng bừng bừng, sao trước cậu cô không bao giờ có thể giữ bình tĩnh được thế này? Nhất là khi ánh mắt ấy… khuôn mặt ấy gần cô. Trái tim phản chủ lại lỗi một nhịp, nó không chịu nghe lời cô nữa, sao nó đập nhanh thế này? Cô vừa mới chạy maraton sao? Không!!! Là vì cậu đó.

Cố thu lại những gì gọi là bình tĩnh nhất, cô nhìn thẳng vào mắt cậu…

- Biết hay không cũng đâu liên quan đến tôi.

- Có thật là không liên quan không?

- … _ cô bối rối, thực sự bối rối. Cô lảng ánh nhìn đi chỗ khác.

- Tớ đã nói cậu đang nói dối mà. Cậu dối tớ bằng lời nói của cậu được, chứ ánh mắt của cậu thì không Na à! Nó đã thay cậu trần thuật với tớ tất cả tình cảm của cậu rồi cậu biết không?… Cũng chính vì đôi mắt này, vì nó, vì nó mà tớ không sao nhắm mắt ngủ được mỗi đêm. Tớ nhớ cậu muốn phát điên… Còn cậu?

- … _ mắt cô bắt đầu hoen đỏ, hơi thở cũng một gấp hơn.

Cậu tiến lại gần cô… Còn cô thì không thể thoát khỏi cảm xúc lúc này để làm chủ được lí trí nữa…

Cậu tiến… cô lại lùi…

Cứ vậy cho đến khi lưng cô đã áp vào tường, giờ thì hết đường để tiến và lùi nữa rồi, chỉ còn cách đối diện mà thôi.

https://thuviensach.vn

Cậu chống hai tay lên tường (cô đứng giữa hai cánh tay), nhắm mắt lại, cậu dần dần đưa môi mình đến bờ môi ấy.

… *Trần Na Na, mày làm gì đi chứ!?… Nhưng làm gì bây giờ? Chính mày cũng không hiểu được mày muốn gì nữa mà…* _ cô muốn buông xuôi để được trở về bên cạnh cậu.

Nhìn lại gương mặt cậu đang dần một sát mặt mình… Như có ma lực nào đó… cô dần kéo đôi mi xuống để… đợi chờ một bờ môi vẫn thường "đốt cháy" cô bao lần…

"Yêu một ai là khi từ trong nghĩ suy là bao đợi mong

Đời em đã…" _ chuông điện thoại của cậu bỗng đổ.

Lúc này thì chuông điện thoại, hay chính xác hơn là người gọi điện đến đúng là kẻ "tội nhân thiên cổ".

Cô giật mình liền mở mắt ra. Đối với cô thì điện thoại đúng là "vị cứu tinh". Nhờ nó mà cô mới "giật mình" để "tỉnh giấc".

- Cậu nghe điện thoại đi chứ. _ cô nói.

Cậu vẫn nhìn cô mà không hành động gì.

Chuông điện thoại vẫn đổ.

- Chuông đổ ba lần rồi. _ cô nhắc.

Cậu thở hắt ra, thôi thì đành nghe chứ sao giờ.

- Em nghe anh hai.

- "Bé Na có ở đó chứ!?"

- Có chuyện gì anh nói với em được rồi.

https://thuviensach.vn

- “Chú “dọn mình” đi. Khi nào về nhà thì anh xử chú sau. Giờ thì đưa anh gặp bé Na.”

- Nhưng…

- “Lẹ!”

- … _ cậu nhìn sang cô.

Cô không hiểu gì, nhìn cậu khó hiểu.

- Anh Huy muốn gặp cậu. _ cậu nói với cô.

Suy nghĩ một chút rồi cô cũng nhận lấy điện thoại của cậu.

- Alô.

- “…”

- Khoan, kh… _ cô chưa kịp nói gì thì Gia Huy đã cúp máy.

Cậu nhìn cô lo lắng.

- Có chuyện gì vậy Na Na?

Cô nhìn cậu rồi không nói gì.

Cô đến chiếc giường, lấy áo của cậu đưa cho chủ nhân của nó rồi ra ngoài. Cậu nai tơ không hiểu gì nhưng cũng vội mặc áo vào và chạy theo cô.

……ooO

Cô lấy xe ra, đỗ trước mặt cậu.

- Lên đi! _ cô nói.

https://thuviensach.vn

- Cậu biết lái xe sao? Khi nào vậy?

- Nhiều lời, nói lên thì lên đi.

Cậu không hỏi thêm gì nữa.

……ooO

Đây là đường về nhà cậu mà…

Phải rồi, cô đang đưa cậu về nhà.

Trong cuộc điện thoại ấy, Gia Huy đã nhờ cô đưa cậu về với lí do là anh bận việc gấp. Chắc rằng cả cô và cậu không ngốc tới mức không nhận ra ý đó của Gia Huy. Cả hai chỉ im lặng, không nói lời nào suốt từ lúc lên xe tới giờ.

“Rinhhhh… rinhhh…” _ là chuông điện thoại của cô.

Cô đỗ xe vào lề đường rồi nghe điện thoại.

- Alô…

Cậu đổi nhạc chuông rồi _ cậu chỉ biết nhìn cô…

- Dạ??? _ giọng cô có vẻ hốt hoảng.

- “…”

- Em biết rồi. _ cô nói xong cúp vội máy rồi lên số, phóng xe đi.

…….ooO

“Kítssssss” _ tiếng phanh xe của cô.

https://thuviensach.vn

Cũng may là cậu ngồi xe hơi nhiều nên có kinh nghiệm chứ không thì đã bị u trán rồi.

- Xuống xe! _ cô nói như ra lệnh.

- … _ cậu vẫn ngồi yên.

- Tôi nói cậu có nghe không? Xuống xe mau.

- … _ cậu vẫn không động đậy.

- Tôi đang có việc gấp, nhanh cho tôi nhờ.

- …

Bực mình nhưng không thể làm gì với con người này, cô liền xuống xe mở cửa cho cậu ra. Nhưng cậu vẫn ngồi yên trên ấy. Cô tháo đai an toàn ra cho cậu rồi kéo tay cậu xuống.

- Công nhận cậu mệt mà vẫn khỏe còn có sức mà lì nữa nhỉ.

- Cậu đi đâu vậy? _ cậu hỏi.

- Đi đâu là chuyện của tôi, không liên quan đến cậu.

- Nhưng tớ muốn biết.

- Cậu là gì mà bắt tôi phải khai báo với cậu tất cả những gì tôi làm?

- Tớ biết tớ không có quyền hạn gì. Nhưng vì lo cho cậu nên tớ mới hỏi thôi, tớ có nói là cậu phải khai báo với tớ tất cả những gì cậu làm không? KHÔNG!!!

- Biết thế thì tốt.

https://thuviensach.vn

- Tốt gì mà tốt. Cậu có biết được cảm giác khó thở của tớ như thế nào khi luôn bị cậu hắt hủi, xua đuổi như đuổi tà không? Tớ đáng sợ, đáng ghét đến mức khiến cậu ghê tởm tớ vậy sao?

- Tôi…

- Tôi thế nào?

- Tôi… ựm…

Không để cho cô nói tiếp, vì những lời nói của cô toàn là những lời lẽ vô tình đến phũ phàng. Cách duy nhất để ngăn không cho đôi môi kia thốt ra những lời lẽ khó nghe ấy là làm cho chủ nhân của nó "bất động". (Chắc mọi người biết Gia Bảo nhà mình làm gì rồi nhỉ!?)

Cậu kéo cô về mình, đưa hai tay áp lên tai cô giữ chặt không cho đầu cô ngọ nguậy rồi… đặt lên đôi môi kia nụ hôn thật nồng cháy.

Cô vùng vẫy, cố đẩy cậu ra nhưng không thể.

Một phần vì cậu quá khỏe, phần là vì cô đã bị cậu "đốt" "mất máu" nhiều quá nên hết sức rồi.

- "Na Na nghe rõ trả lời!" _ giọng nói ấy lại vang lên bên tai cô.

Vội mở mắt, cô đẩy mạnh cậu ra…

- … Tôi… tôi đã nói là có việc gấp rồi mà. _ nói rồi cô vội lên xe bỏ đi.

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 72

“Kítttsssssss”

Cô xuống xe

- Xin lỗi hai, em tới trễ.

- Cũng may là vừa kịp lúc. Ta bắt đầu nhé!?

Cả Gia Linh và cô đều vào vị trí sẵn sàng họp.

- Theo những gì anh điều tra gần đây cho thấy, những vị tiền bối trong MK thường thì ba năm họ lại có một dịp hội ngộ một lần. Trong lần ấy sẽ hội tụ tất cả những người có vai vế lẫn tay chân từ trước đến giờ.

- Rồi sao nữa? _ Gia Linh nói.

Thiên Tuấn khoanh tay trước ngực.

- A, em hiểu ý anh rồi! _ cô a lên.

- Em hiểu gì?

- “Những tiền bối từ trước tới giờ”, có phải cũng bao gồm cả ba mẹ chúng ta!?

- Giỏi lắm em gái!

https://thuviensach.vn

- Nhưng tất cả mọi thông tin về buổi hội ngộ ấy đều được giữ bí mật tuyệt đối. Chắc ai người biết rõ hậu quả nếu có ai cố tình mở cái bí mật đó ra rồi chứ!? _ Gia Linh.

- Đúng là khó mở, nhưng không phải là chúng ta hoàn toàn khuất phục nó. _ Thiên Tuấn.

- Bằng cách nào hả anh? _ cô.

Thiên Tuấn nhìn Gia Linh

- Na Na đang hỏi em kìa.

- … _ Gia Linh nhìn Thiên Tuấn với ánh mắt vô cảm.

Cô hết nhìn anh mình, rồi lại nhìn Gia Linh…

Gia Linh đứng dậy đi một vòng rồi đứng lại giữa hai người

- Đúng! Không phải là không có cách.

- Cách gì? _ cô hối thúc.

- Nhưng cậu sẽ chẳng bao giờ có thể làm được.

Cô bắt đầu lo lắng

- Thì em cứ nói rồi mọi người cùng giải quyết.

- Sẽ có ba người trong số lính mới của ba năm mới kết nạp được giới thiệu trong buổi hội ngộ ấy. _ Gia Linh tiếp.

- Ý cậu… tôi phải là một trong ba người đó.

- Đúng vậy.

https://thuviensach.vn

- Điều kiện để được chọn như thế nào? _ Thiên Tuấn hỏi.

- Tất nhiên là thành tích rồi.

- Nhưng em thì chưa có. _ cô thất vọng.

- Bởi vậy nên em cần thắng trong trận này. _ Thiên Tuấn đặt tay lên vai cô.

- Ngoài chuyện thành tích cậu còn phải là một người có tố chất của một người đứng đầu nữa đó Na à. _ Gia Linh nói.

- Cậu nói rõ hơn đi Gia Linh.

- Hãy nhìn anh cậu và tôi thì cậu sẽ biết thôi.

Gia Linh tuy tự cao nhưng quả thật là ai cũng phải công nhận rằng, cô ta rất giỏi. Còn anh trai cô thì cô biết thừa là như thế nào.

Mày thua thật rồi Trần Na Na _ cô chán nản.

- Em đừng nản! Trước mắt, em hãy hoàn thành thật tốt nhiệm vụ đợt này, đây cũng không phải là một phi vụ xoàng đâu. Chuyện còn lại hãy để anh lo.

- Liệu ổn không anh?

- Anh tin vào cô em gái của anh sẽ làm được mà! _ Thiên Tuấn cười khích lệ cô.

……..ooO

- Đây là đâu? Tại sao mình không biết nó nhỉ? _ cậu đứng nép vào thân cây lớn trước tòa MK. - Na vào đây làm gì? Có chuyện gì mà lâu thế vẫn chưa ra vậy ta? _ cậu cứ thụt thò.

https://thuviensach.vn

…….ooO

- Em còn đi đâu nữa không? _ Thiên Tuấn hỏi cô.

Na ra rồi. Ủa, sao… sao anh Thiên Tuấn cũng ở đây? _ cậu thắc mắc.

- Vậy em đứng đây. Anh đi lấy xe nhé.

- Vâng, hai đi đi.

Thiên Tuấn đi lấy xe, còn cô thì đứng đợi.

Rốt cuộc thì chuyện này là sao? Liệu có liên quan tới việc Na đột nhiên thay đổi thái độ với mình không? _ cậu chợt nghĩ.

“Yêu một ai là khi từ trong nghĩ suy là bao đợi mong…”

Điện thoại cậu bỗng đổ chuông.

Cậu giật bắn mình, luống cuống tìm điện thoại mà mắt vẫn giám sát cô.

Nghe có tiếng động cô cũng bị thu hút, nhưng vì không rõ lắm nên cô còn phải lắng tai nghe thêm để xác định.

- Lên xe đi em! _ đúng lúc ấy Thiên Tuấn nói cô.

Cô vẫn đứng nhìn về phía gốc cây lớn. Cũng may là cậu đã kịp tắt điện thoại.

- Có chuyện gì hả Na? _ Thiên Tuấn thấy cô lạ nên hỏi.

- … À… dạ không.

- Vậy em lên xe đi!

https://thuviensach.vn

Nhìn chiếc xe có chở cô rời khỏi đó mà cậu thở khẽ thở phào. Nhưng cậu không biết rằng, nếu để cô phát hiện ra đã là một may mắn, nếu không thì ai sẽ đưa cậu ra?

Đây là đâu chứ?

“Bụp” _ một vật cứng đập vào sau gáy cậu.

Trời đất lộn ngược, và… tối lại… cậu bất tỉnh.

“Đây là đâu chứ?”

Nơi chỉ có thể vào mà không thể ra.

___o0o___

- Em đã đưa Gia Bảo về rồi sao?

- Vâng.

- Uhm, vậy cũng tốt.

- À, sáng chị Trâm Anh dặn, khi nào xong việc thì hai anh em ghé nhà ăn cơm đó.

- Ờ, vậy giờ anh ghé nhà.

- Hai ghé nhà cho chị ấy yên tâm đi, em đi đây có chút việc.

- Em đi đâu thì cũng ăn cơm đã.

- Em không đói, lát về em ăn sau.

- Uhm, vậy đi cẩn thận nhé. Có gì gọi anh liền nghe hong.

- Uhm, em biết rồi.

https://thuviensach.vn

Tới nhà, Thiên Tuấn xuống xe để cô đi. Đợi em gái đi khuất anh mới vào nhà.

___o0o___

Bar trung tâm thành phố…

Cô lại đi tìm bóng dáng một con cá lớn, hy vọng rằng hôm nay cô cũng may mắn.

Kia rồi, là người phụ nữ ấy…

Cô tìm đến ngồi cạnh cô ta. Cũng như hôm ấy,, người phụ nữ cũng một mình, cũng ngà ngà say.

Cô cũng gọi cho mình một ly rượu mạnh như hôm nào…

- Chào cô bé! _ người phụ nữ quay sang cô.

- … Chào chị

- Chúng ta thật có duyên nhỉ.

- …

- Chúng ta lại gặp nhau. Và lần này, hy vọng là tôi có may mắn được biết tên cô bé.

- Mấy ngày không gặp mà tôi thấy chị đẹp lên nhiều đó.

- Vậy sao? Cám ơn cô bé quá khen. Tôi thấy cô bé cũng đâu kém gì.

- Đừng mãi gọi tôi là cô bé.

- Vậy tôi phải xưng hô thế nào?

https://thuviensach.vn

- Gọi tôi là Rose.

- Rose sao? _ nữ đột nhiên thay đổi sắc mặt. Đưa lên miệng uống một ngụm rượu lớn.

- Còn chị?

- …

- Này chị!

- Hả? À… sao cô… à không, Rose.

- Chị tên gì?

- Hãy gọi tôi là Eva.

- Ồh

- Có gì lạ sao?

- Chị sinh vào ngày 1 à?

- Sao Rose biết?

- Em có biết một chút về cách gọi tên theo tiếng Anh thôi. Mà tháng mấy thế chị?

- … _ Eva không trả lời mà chỉ uống rượu.

- Hôm nay cũng là ngày 1. _ cô nói rồi nhìn sang Eva. - Không phải hôm nay chứ?

Đáp lại cô, chị ta chỉ toàn uống rượu mà không nói gì.

- Xin lỗi! _ cô nói.

https://thuviensach.vn

- Sao lại xin lỗi?

- Có lẽ tôi hỏi đúng những điều mình không nên hỏi. Có lẽ đó là một ngày buồn đối với chị.

- Sao Rose đoán được tôi đang buồn.

- Vậy hôm nay đúng là sinh nhật chị sao?

- Đừng nhắc nữa, uống đi. _ Eva đưa ly lên mời cô.

Cô cũng vui lòng và đáp lại bằng ly rượu của mình.

……..ooO

- Chị à, Eva! _ cô lay người nhưng Eva đã quá say nên không biết gì.

May cho cô là cô đã uống thuốc giải rượu sẵn, nếu không thì còn gục trước chị ta nhiều.

Cô đeo giỏ của Eva lên vai rồi dìu chị ta ra xe mình.?(Author: Chishikarin_360)

- Nhà chị ở đâu để tôi đưa chị về? _ cô hỏi.

- Ở kia. _ Eva chỉ lên trời.

- Chị đâu phải thánh mà ở trển chứ. _ cô lầm bầm.

- Ở kia, ở kia.

- Tôi đưa chị về tanh khách sạn vậy.

Chiếc xe lăn bánh…

……ooO

https://thuviensach.vn

Khách sạn…

Cô tìm cho Eva một khách sạn gần đó, lấy phòng rồi đưa chị ta lên phòng.

Đắp mền cho chị ta, tắt điện rồi cô mở cửa phòng ra về.

Nhưng…

Bỗng một vòng tay ôm chặt lấy cô từ phía sau… một hơi thở ấm phả vào cổ cô… Tất cả khiến cô dựng tóc gáy…

- Hãy ở lại với tôi đêm nay được không? _ là Eva.

- …

- Tôi rất lạnh.

- …

- Rất cô đơn.

- …

- Tôi cần một hơi ấm!

- …

- Tôi cần em!

- …

- Làm ơn! Hãy cho tôi đêm nay của em, có được không? _ chị ta càng xiết cô chặt hơn.

https://thuviensach.vn

Cô rùng mình, ớn đến tận óc. Nhưng cô không thể để mặc cô ta vào lúc này, nếu không coi như công sức lâu nay của cô sẽ đổ sông đổ bể hết sao? Cả buổi họp mặt hội ngộ kia cũng tan thành bọt biển.

Cô đành đưa Eva vào giường, đắp mền cho chị ta rồi cô ngồi xuống cạnh giường cho chị ta có được cảm giác an toàn mà ngủ.

Chị cũng là một người phụ nữ đáng thương mà thôi, thật tội nghiệp cho người phụ nữ này _ cô nhìn gương mặt khốn khổ của Eva và cảm thương cho chị.

Đợi cho Eva thật sự đã ngủ say cô mới rón rén rời khỏi đó, đóng cánh cửa thật nhẹ, cô khẽ thở phào nhẹ nhõm.

- Xin lỗi chị! Nhưng tôi không còn cách nào khác.

Cô đã lấy được sợi dây chuyền trong túi của chị ta. Đó không phải là một sợi dây chuyền bình thường, một chiếc USB thu nhỏ hình cây thánh giá. Một vật mà cô đã đổ vào đây bao nhiêu công sức, giờ là lúc cô được lấy lại. Còn giá trị của nó như thế nào thì cô không được biết.

Chỉ cần rời khỏi đây để đưa nó về với Thiên Tuấn thì mọi chuyện coi như xong xuôi.

Cô háo hức được gặp anh hai mình…

Nhưng…

Cô bị hai tên áo đen chặn đường không cho đi, cô né sang bên này thì chúng cản cô bên này, cô lách sang bên kia thì chúng lại cản cô bên kia. Cô không tài nào ra khỏi đây được.

- Các anh muốn gì? _ cô nổi cáu.

- Muốn cô trả lại đồ.

https://thuviensach.vn

- Đồ, đồ gì? _ cô chột dạ.

- Cô biết rõ chúng tôi cần gì mà cô bé.

- Tôi không hiểu các anh đang nói gì cả, rõ nhảm. tránh ra cho tôi đi!

- Cô hãy đưa đồ đây thì chúng tôi sẽ để cô đi.

- Tôi đã nói là tôi không biết rồi mà.

- Cô đã lấy trộm đồ thì phải trả cho người ta chứ, trông cô đàng hoàng mà sao nhân cách lại tệ mạt đến thế nhỉ. _ một giọng nói quen quen vang lên sau lưng cô.

Là Eva…

Đồ khốn! sao để tôi nhớ cậu ? – chương 72

Tại sao chị ta…???

- Chị…???

- Cô bất ngờ lắm đúng không!?

- …

- Trò bịp bợm của mấy người tôi quá quen rồi, không còn cách nào mới mẻ hơn cho tôi chơi với sao? Her, quá tầm thường.

- Chị còn là một người rất thông minh nữa. _ cô nhận định.

- Cảm ơn cô đã đánh giá cao về tôi. Nhưng trò chơi tới đây over là được rồi.

- Chị đã muốn thế thì tôi sẽ chiều, chúc chị mau tìm được người tình chung chí hướng, và đừng mải mê với những chốn bar cùng rượu ấy. Không

https://thuviensach.vn

tốt cho sức khỏe của chị đâu.

- Cảm ơn cô lần nữa. Nhưng cơ thể của tôi, tôi tự có trách nhiệm với nó. Giờ thì đừng lải nhải nữa, đưa đồ đây.

- Đồ nào? _ cô ngây thơ.

- Sợi dây chuyền.

- Nếu không thì sao?

Chị ta hất mặt về phía cô, lập tức, mấy tên áo đen nữa cùng xuất hiện, chúng tiến gần đến cô mỗi lúc một gần hơn.

Hai tên ghìm chắc hai cánh tay cô lại, cô cố thoát ra khỏi chúng nhưng không thể. Xoay người lại, cô lộn thêm một vòng để chúng trái tay và thế là thóat khỏi hai tên đó. Nhưng còn rất nhiều tên nữa là chướng ngại vật ra về của cô, làm sao bây giờ?

Tất cả cùng xông lên, cô chỉ còn cách là đối đầu với từng tên một…

“Huỵch… ya….” Tiếng đánh lộn gần sát cô, nhưng không phải là của cô.

Là hắn-Đại Phong.

- Đã lâu không gặp. _ hắn nở nụ cười với cô.

- Sao anh lại ở đây?

- Điều đó không quan trọng, quan trọng là bây giờ chỉ có anh mới có thể đưa em ra khỏi đây.

“Hậy…”

- Đưa tay đây! _ hắn la lớn.

https://thuviensach.vn

Theo phản xạ, cô liền đưa tay cho hắn.

Hắn nắm chặt tay cô kéo đi, chạy thật nhanh ra khỏi đó.

- Đuổi theo chúng! _ Eva hét lớn ra lệnh.

“Brừm brừm brừm…”

Cô và hắn đã nhanh chóng thoát được hắn nhờ chiếc mô tô phân khối lớn của hắn.

___o0o___

“Kítttssss”

Hắn tắt máy, cả hai cùng ngồi xuống chiếc ghế đá…

- Tại sao anh lại ở đó? _ cô hỏi.

- Để cứu em.

- Anh biết là câu trả lời của anh rất vớ vẩn không?

- Nhưng đó là sự thật mà.

- Vậy sao anh biết tôi ở đó?

- Cái này nói cho anh biết rằng em đang ở đó, em đang gặp nguy hiểm, và rằng em đang cần anh giúp. _ hắn vừa nói vừa đặt tay lên trái tim mình.

- Anh biết sẽ gặp nguy hiểm nếu anh cứu tôi không?

- Anh không quan tâm. Cái anh quan tâm là em.

- Thôi đi! Anh còn nói chuyện kiểu ấy nữa thì đừng trách tôi thất lễ.

https://thuviensach.vn

“Chớp chớp”

- Ok, thì không nói nữa.

- Cảm ơn anh đã giúp tôi thoát khỏi chỗ ấy!

- Vậy không biết mình sẽ được trả ơn như thế nào đây nhỉ? _ hắn vuốt cằm.

- Anh muốn gì?

- Muốn ăn.

- Được, tôi sẽ mời anh đi ăn.

- Nhưng anh không thích ăn ngoài tiệm.

- … _ cô nhìn hắn.

- Anh muốn… em nấu cho anh.

- Không được.

- Tại sao?

- Tôi không thích nấu cho người khác ăn.

- Anh là ngoại lệ.

- Không có ngoại lệ nào ở đây hết.

- Nhưng muộn thế này làm gì còn tiệm nào mở cửa.

- Tôi không quan tâm

“Ọt ọt” _ bụng hắn “đánh trống”.

https://thuviensach.vn

Hắn mếu máo nhìn cô.

- Em định để ân nhân của mình chết đói sao? Na Na xinh đẹp.

Cô lừ mắt nhìn hắn. Đổi lại, hắn nhìn cô với ánh mắt hết sức dễ thương của cún yêu.

- Nhưng nấu ở đâu? Đồ đâu mà nấu?

- Ồ yeah! Chỉ cần em chịu thì có liền có liền.

Hắn lại chở cô đi…

……..ooO

Hắn chở cô về nhà hắn. Cô chỉ mong nhanh đến nhà hắn, nấu cho hắn một bữa như đã hứa và trở về nhà nhanh chóng, có lẽ Thiên Tuấn đang ngóng cô rồi.

“Rinhhh… rinhhh… rinhhh…”

Là Thiên Tuấn gọi.

Cô vừa nấu xong thì chuông reo, Thiên Tuấn linh thật.

- Em nghe nè anh hai.

- “Em đã về chưa?”

- Em sắp về rồi, lát về em có cái này cho anh nè.

- “Gì vậy em?”

- Lát anh sẽ biết, giờ em bận chút việc, em sẽ về liền.

- “Uhm, nhanh nhe em. Trễ rồi đó, lát về cẩn thận.”

https://thuviensach.vn

- Cậu đừng lo, lát tôi sẽ đưa Na Na về tới nhà bình an. _ hắn chen miệng vào.

Cô vội cúp máy, không cho hắn nói nhảm.

- Anh điên à. Anh không nói đâu ai kêu anh không biết nói đâu.

- Anh chỉ nói cho anh em yên tâm thôi mà.

- Tôi nấu xong rồi đó, anh ăn đi. Tôi về.

- Khoan đã!

- Gì nữa?

- Để anh đưa em về.

- Không cần, tôi tự đi được.

- Ở ngoài không chừng bọn chúng vẫn đang lùng xục tìm em, em muốn bị tóm gọn sao?

Tôi không muốn phiền đến anh nữa. Dẫu có sao thì tôi chịu. (Author: Chishikarin_360)

- Nhưng anh không chịu được. Để anh đưa em về.

- Anh đúng là một tên đại cứng đầu cố chấp.

- Anh cứng đầu cố chấp cũng vì em mà ra, em phải chịu trách nhiệm đó.

- Her her… Anh…

- Đi thôi, chắc ông anh quý hóa của em đang mong em lắm rồi.

___o0o___

https://thuviensach.vn

MK…

Cậu bị nhốt trong một hầm tối tăm, không nước, không điện, không người…

“Cạch” _ bỗng cửa mở, đồng thời là có ánh sáng lóe lên từ bóng điện trên trần nhà.

Cậu mở mắt ra nhìn xung quanh…

- Cậu cũng gan lắm, cậu nghĩ thế nào mà dám vào đây vậy? _ tiếng của một người đàn ông đã đứng tuổi.

- Ông là ai?

- Tốt hơn thì cậu không nên biết tôi là ai. Nói! Cậu vào đây vì mục đích gì?

- Không vì gì hết.

- Nói láo. Vậy cậu biết đây là đâu không?

- Tôi không biết. Nhưng Na Na vào được, thì tôi cũng vào được.

- Na Na? _ ông ta chau mày.

- Là lính mới thưa ngài. _ một tên tay chân nói.

- À… vậy cô ta đâu?

- Tại sao tôi phải trả lời câu hỏi vớ vẩn của ông? Thả tôi ra!

- Tôi nên làm gì với cậu đây nhỉ?

- Thả tôi ra mau!

https://thuviensach.vn

Ông ta thở dài không ưng ý rồi bỏ ra ngoài.

- Thả tôi ra! Mau lên, thả… _ cậu vẫn ý ới phía sau.

- Có cần xử hắn không ạ? _ tên tay chân hỏi.

- Không cần đâu, hắn sẽ có ích sau này đó. Hãy cho hắn ăn uống và trông chừng hắn cẩn thận!

- Rõ!

___o0o___

Cô vừa về tới nhà đã chạy ngay đi tìm Thiên Tuấn.

- Anh hai! Anh hai!

- Ơi, ơi, ơi, anh hai đây.

- Anh vào đây. _ cô nhìn ngang ngó dọc rồi kéo anh vào phòng anh.

- Có chuyện gì vậy em?

“Cạch” _ cô khóa trái cửa lại.

Kéo ghế cho anh ngồi, đặt laptop ra trước mặt anh, cô lấy trong túi ra chiếc USB bằng dây chuyền đó.

- Đây, anh xem đi! Thứ anh muốn đó.

Thiên Tuấn cầm lên xem. Quả là một món đồ rất tinh tế.

- Sao em làm được?

- Em sẽ kể anh nghe sau, anh kiểm tra nó trước đi!

https://thuviensach.vn

Thiên Tuấn không hỏi thêm nhiều, anh làm ngay theo lời cô.

- Sao rồi anh? _ cô nóng ruột.

- … _ anh lắc đầu, ngán ngẩm nhìn qua cô. - Em thành công rồi! _ anh hét lớn.

- Thật hả anh?

“Gật gật”

- Yeahhh! _ cô nhảy cẫng lên, ôm lấy anh ăn mừng. - Cuối cùng thì em cũng đã làm được.

- MK hẳn sẽ rất hài lòng về em. Em làm tốt lắm!

- Hy vọng là sẽ có ích cho thành tích của em!

“Rinhhhh… rrinhhh….”

Đúng lúc điện thoại cô rung lên.

Là Gia Huy gọi…

- Ai vậy em? Sao em không nghe máy đi.

- Là anh Gia Huy gọi.

- Em cứ nghe xem cậu ấy nói gì.

- Alô

- “…”

- Anh nói sao?

https://thuviensach.vn

- "…"

- Em đã đưa cậu ấy về đến tận nhà rồi mà anh.

- "…"

- Anh chắc chứ ạ?

- "…"

- Vâng, em chào anh.

- Có chuyện gì vậy em? _ Thiên Tuấn hỏi.

- Em đưa Gia Bảo về rồi mà giờ không biết cậu ấy đang ở đâu nữa. Anh Huy gọi điện hỏi em.

- Gia Bảo không nói gì với em sao? Cũng không ai biết sao em?

- Không anh.

- Em đừng lo quá, chắc lại chiu vào bar nào đó giải sầu tí rồi sẽ về thôi.

- Hy vọng là vậy.

- Thôi em xuống ăn cơm đi, anh hâm đồ ăn cho em hết rồi đó.

- Chị Trâm Anh đâu anh?

- Chị ấy ngủ rồi em.

- Nội cũng vậy hả anh?

- Uhm, hôm nay đi chơi với ngoại cả ngày chắc là giờ đang ngáy khò khò rồi em.

https://thuviensach.vn

- Hi, nội hồn nhiên anh nhỉ.

- Uhm.

Cuối cùng cũng kết thúc một ngày đầy mệt nhọc, khép lại một ngày dài, cô tự thưởng cho mình một giấc ngủ thật sâu… nhưng lạ thay… sao cô cứ liên tục mơ thấy cậu đang gặp chuyện gì đó…

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 73

- Thiên Tuấn, MK cho gọi anh. _ Gia Linh vào báo.

- Cảm ơn em, anh qua liền.

……..ooO

“Cốc cốc”

- Vào đi.

“Cạch”

- Cậu ngồi đi. _ ông ta nói rồi dụi tắt điếu xì gà đang trên tay.

- Ông cho gọi tôi.

- Cậu uống nước đi. _ ông ta đẩy tách trà đang nghi ngút khói sang anh.

- Chắc không đơn giản chỉ là uống trà nói chuyện phiếm chứ?

- Sắp tới đây sẽ có một buổi gặp gỡ giữa các thành viên trong MK cậu biết chứ?

- … Tôi có nhiệm vụ gì?

- Tôi muốn nhờ cậu chọn ra ba người ưu tú nhất trong số người mới dựa trên những tiêu chí đặt ra, để giới thiệu tại buổi gặp mặt ấy.

- Tại sao lại là tôi?

https://thuviensach.vn

- Tôi tin vào con mắt nhìn người và khả năng nhìn nhận của cậu.

- Nếu ông đã lầm?

- Không có chữ nếu ở đây.

- …Không còn gì vậy tôi đi trước. _ Thiên Tuấn nói rồi đứng dậy.

“Cạch”

Ông ta làm thế là có ý gì chứ? Há chẳng phải quá lợi cho kế hoạch của mình sao. _ Thiên Tuấn nghĩ.

Trước sau gì cũng phải qua tử môn, liều một phen vậy. _ anh tự nhủ.

- Alô, Gia Linh à… _ anh gọi điện cho Gia Linh.

Lần này sẽ là lần cuối cùng để kết thúc cho mọi việc. “Được ăn cả, ngả về không”, có lẽ đúng là như vậy.

___o0o___

Trường học…

Lớp cô…

- Haizzz… _ đứa nào cũng thở dài thườn thượt, nằm dài ra bàn nhìn nhau.

Chưa bao giờ không khí lớp lại ảm đạm như bây giờ.

- Tao chán! _ Quỳnh la lớn.

- Cái lớp gì mà có người cũng như nhà hoang vậy, nãy giờ tao toàn nói chuyện với muỗi không nè. _ Vy.

https://thuviensach.vn

- Ủa ủa, bộ bà là người muỗi hả? _ Phát Xêkô.

- Ông nói gì? _ Vy cau có.

- Thì bà biết nói ngôn ngữ của muỗi đó.

- Ông… _ mặt Vy xám đi. - Đứng lại đó cho tui!

- Nô nô nô, never, héhé.

Và Vy lại đuổi Phát.

- Hai cái đứa này. Hừm, đúng là tình yêu trời đánh mà. Có ai yêu như chúng nó không? Lúc nào cũng như chó với mèo, hai loại ấy mà giao lưu kết hợp thì không biết sẽ ra gì nhỉ, hehe. _ Kiên.

- Ông này. _ Hiền đánh vào vai Kiên. - Chỉ được cái nói đúng, háhá.

- Mấy người phải cảm ơn hai tụi nó mới đúng, không thì lấy gì cho ông bà nói rồi ở đó mà cười.

- Chậc, haizzz… thì nói vậy thôi, chứ đứa nào cũng thúi ruột chứ vui vẻ gì. _ Kiên.

- Kì Lâm, sao không thấy bà nói gì vậy? _ Quang.

- … Chứ ông bảo tui phải nói gì?

- Na thế đã đành, nhưng sao không thấy Gia Bảo đi học hả bọn mày? _ Quang tiếp.

- Uhm, đúng đó. Hay là cậu ấy bệnh? _ Hiền.

- Hay lát đi học về tụi mình ghé đó xem sao. _ Kiên.

https://thuviensach.vn

- Trời ơi là trời!!! Không lẽ ông bắt tụi tui ăn không rồi ngồi ngáp thôi sao? Không lẽ năm cuối cấp mà cho chúng tôi buồn tẻ, lạnh nhạt với nhau thế này sao trờiii??? _ Quỳnh nói rồi xụ mặt xuống.

- Rốt cuộc thì tại ai chứ? Tại ai mà cái lớp ra thế này? Tại aiii… ài. _ Quang vừa la lớn thì cô bước vào.

- Hứ, có người mặt dày mà tui không đo được là dày nhiêu tấc nữa đó. Biết sao hơm? Vì dày wá rùi đó. _ Diệu vừa nói vừa soi gương nhưng mắt thì liếc qua cô.

- Hừm. _ Hiền thúc vào hông Diệu.

Cả lớp thì chỉ im lặng.

Cô vào chỗ ngồi, mắt đảo một vòng qua lớp rồi ngả lưng ra ghế, đầu tựa vào tường và nhắm mắt lại… cô khẽ buông tiếng thở dài thiểu não.

Tôi đã mất rất nhiều… Nhưng đã đến nước này rồi thì còn gì để mất nữa đâu chứ… _ cô nhếch mép tự cười khảy cho mình.

……ooO

Cuối cùng cũng xong một buổi học-một buổi học ảm đạm, tất cả chúng nó đều đăm chiêu như sát thủ, đến nỗi thầy cô ai cũng sợ. Một lớp học trước kia tuy hay ồn ã, hay vội vã, nghịch ngợm, hay pha trò,… nhưng là niềm vui và sự thú vị gây hứng thú cho các thầy cô mỗi khi đến lớp. Nhưng nay thì… chúng nó có thể ví như những pho tượng thạch cao chỉ biết thở dài.

“Renggggggggg…” _ chuông hết giờ.

Cả lớp chỉ lặng lẽ và chậm rãi cất sách vở vào cặp rồi từng đứa một ra về… Không ồn ào mà cũng chẳng vội vã.

Đợi tất cả đã ra về hết cô mới thu sách vở vào cặp…

https://thuviensach.vn

Ra tới cửa nhưng có gì đó như cứ níu chân cô lại… có muốn đi tiếp cũng không đi được nữa.

Quay lại nhìn lớp học không còn một ai ngoài mình-sự đơn độc, bỗng mắt cô cay xè, đôi môi run run và đôi bàn tay nắm chặt lại…

Hết ngày hôm nay thôi… Từ ngày mai, cô sẽ tạm biệt chốn này. Nhưng… cũng có thể là vĩnh biệt.

Những kỉ niệm từ đâu chợt ùa về vây bủa lấy cô…*Ngăn bàn đó, thằng Phát đã từng bỏ cóc chết vào để chọc Hiền mít ướt. Góc tường đó, con Quỳnh hay dồn Kiên vào mà bắt nạt. Chiếc bàn đó, cả bọn đôi lần đã bôi đủ loại mắm để trả thù tía Khánh……. Cả góc lớp ấy-nơi vẫn thường có hai đứa "con nít" cứng đầu hay đối đầu nhau, thích ăn thua đủ và chọc phá nhau, nhưng chúng nó rất vui khi cạnh nhau…* _ nỗi nhớ cậu càng thêm cồn cào và da diết trong cô.

Gia Bảo à! Cậu đang ở đâu? Tớ… nhớ cậu!!! _ nước mắt cô đã rơi tự khi nào không hay.

- Sao? Đợi ai à? _ là giọng lanh lảnh của Kì Lâm-con bạn thân.

Cô vội đưa tay gạt khô những giọt nước đang lăn dài làm ướt đôi má, chớp chớp mắt vài lần để lấy lại bình tĩnh.

- Bạn lâu tới quá nhỉ. _ Kì Lâm vẫn tiếp tục nói móc cô.

Cô xóc cặp lên vai, xoay người lại, phớt lờ qua Kì Lâm và bỏ đi.

- Không đợi nữa sao? _ Kì Lâm.

- Híttt hừ… Tôi không đợi ai cả. _ cô nói rồi tiếp tục bước.

- Bé Na! _ Kì Lâm đổi giọng thân mật mà nó vẫn thường hay gọi cô.

https://thuviensach.vn

Cô khựng lại trước tiếng gọi đó của nó, đôi mắt lại cay xè nhưng không thể để lộ.

Kì Lâm ra đứng trước mặt cô…

- Cậu còn xem tớ là bạn chứ? _ nó nhìn thẳng vào đôi mắt cô và chờ đợi câu trả lời.

- … Phiền phức. _ cô nói rồi liếc mắt qua nó mà đi một cách vô tình.

- TRẦN NA NA!!! _ Kì Lâm gọi lớn.

Cô đứng lại

Kì Lâm hùng hổ bước ra đứng trước cô…

- Cậu không thấy mình quá đáng lắm sao?

- Có à? _ cô thản nhiên.

- Cậu… hừm!

- Tránh ra cho tôi đi!

- Không đi đâu hết.

- Thế cậu định làm gì tôi? _ cô khoanh tay trước ngực.

- Tớ không tin là cậu đã thay đổi, tớ vẫn luôn hy vọng vào con bạn của mình. Cậu hãy nói cho tớ biết vậy là đúng hay sai???

- Liên quan gì tới tôi?

- Có thật là cậu nghĩ không liên quan?

- … Vậy thì cậu đã sai rồi.

https://thuviensach.vn

- Tớ không tin! Na à! Coi như tớ xin cậu được không!? Hãy nói cho tớ biết đã có chuyện gì xảy ra với cậu đi Na!!!

- Rồi sao?

- Ừmmm… rồi chúng ta cùng nhau giải quyết.

- Cậu thì làm nên trò trống gì, hãy biết điều mà yên phận của mình đi!

- Còn cậu thì sao?

- Tôi làm gì tôi thấy thích.

- Cậu đang làm những gì cậu thấy thích thật ư???

- Đúng!!! Tôi thích! Rất thích!!! Vừa ý cậu chưa?… Tôi đi được rồi chứ?

- …

- Nhớ nhé! Đây mới là con người thật của Trần Na Na. Chào! _ cô nói rồi hất vai Kì Lâm ra để lấy đường đi.

Với Kì Lâm, quả thực, cô là một kẻ “nhẫn tâm” nhất.

……

Đừng trách tao nghe không? Tao chỉ có mỗi mày là con bạn thân chí cốt thôi đó. Mày hiểu tao hơn ai hết mà, mày luôn tin vào tao mà phải không? Phải mãi là như vậy nha mày! _ cô rảo bước thật nhanh và bật khóc.

- Nhất định tao sẽ làm món bánh Song Lâm mà tao đã hứa!… Nếu có ngày đó-ngày tao trở về…

___o0o___

- Kế hoạch vẫn vậy chứ? _ Gia Linh hỏi.

https://thuviensach.vn

- Không! _ Thiên Tuấn nói rồi ngồi xuống chiếc ghế đầu. - Sẽ có chút thay đổi.

- Giờ này mà còn sự thay đổi sao? _ Gia Linh khó chịu.

- Vậy có kế hoạch mới sao anh? Là gì vậy? _ cô.

Thiên Tuấn mỉm cười và lắc đầu…

- Đợi mọi người đến đủ anh sẽ phổ biến một lần luôn.

Cô và Gia Linh đều nhìn anh rồi lại nhìn nhau…

- Còn ai nữa anh? Rõ ràng từ đầu tới giờ chỉ có ba chúng ta thôi mà.

- Sao tôi không được biết? _ Gia Linh chau mày.

- Các em yên tâm! Đều là người nhà cả thôi, mọi người cũng đã làm quen từ lâu lắm rồi. Đừng lo!

- Nhưng là ai? _ cô.

- Kiên nhẫn chờ thêm một chút đi, cũng sắp tới giờ hẹn rồi đó.

- Giờ này còn chưa đến thì giờ nào nữa mới là giờ hẹn? _ Gia Linh cau có.

- Cứ bình tĩnh, họ sẽ đến đúng giờ mà. _ Thiên Tuấn.

- Rốt cuộc là tôi phải đợi trong bao lâu nữa? _ Gia Linh tức giận.

- … _ Thiên Tuấn không nói gì…

Cả ba chỉ im lặng chờ đợi…

https://thuviensach.vn

Bỗng Thiên Tuấn giữ nắm tay lên trong sự khó hiểu của cả cô và Gia Linh… Anh bật ngón trỏ (1)…ngón giữa (2)…và ngón áp út (3)…

“Cốc cốc cốc”

- Anh đã nói là họ sẽ đến đúng giờ mà. _ anh nở nụ cười. – Gia Linh! _ anh gọi.

Gia Linh đang khoanh tay trước ngực, thở ra “khói”.

- Nói!

- Mở cửa giúp anh nhé!

- Để em! _ cô đứng dậy.

Cô vừa đứng dậy thì Gia Linh thả tay xuống, thở hắt ra một tiếng rồi cũng mở cửa.

“Cạch”

Gia Linh như bất động

- Có cần ngạc nhiên thế không cô em? _ người đó đâm chọt.

Giọng nói đó… _ cô ngờ ngợ.

- Sao, không định cho anh đứng cửa đó chứ? _ người đó tiếp.

Gia Linh bỏ cửa đó rồi quay về chiếc ghế của mình.

- Tôi không đến muộn đó chứ? _ người đó đóng cửa rồi ngồi xuống trước cô và Thiên Tuấn.

- Không đâu, rất đúng giờ. _ Thiên Tuấn cười.

https://thuviensach.vn

- Ruồi vệ sinh sạch sẽ miệng em rồi đó Na bé nhỏ. Anh biết anh đẹp trai lại cuốn hút rồi, em không cần nhìn anh ngưỡng mộ vậy đâu.

- Sao… Anh hai! _ cô quay sang Thiên Tuấn.

- Hửm?

- Chuyện này là sao? Sao lại có tên đại tiểu Phong này ở đây?

- Cũng như em thôi mà, chúng ta đang chung một thuyền đó. _ hắn trả lời.

- Hứ, ai thèm chung thuyền với anh.

- Nhưng anh rất được việc đó nhé. Không có anh là một thiệt thòi rất lớn cho con thuyền này đó nghe.

- Hứ

- Không tin sao?

- …

- Em hỏi anh trai yêu quý của em sẽ biết kìa.

- Anh…

- Thôi nào! Chúng ta đến đây để bàn công việc chứ đâu phải để gây xích mích. Chỉ khi nào mọi người xem nhau là bạn thì mới có thể phối hợp ăn ý với nhau mà thôi. Mọi người hiểu ý tôi chứ? _ Thiên Tuấn nói.

- Tôi rất sẵn lòng. _ hắn nhún vai.

Anh nhìn sang Gia Linh

- Bình thường thôi.

https://thuviensach.vn

Anh nhìn sang cô

- …

- Sao nào em gái?

- … Em biết mình phải làm gì rồi.

- Tốt lắm! Vậy là không còn chuyện gì nữa, chúng ta bắt đầu nhé.

……

“NGÀY ĐỊNH MỆNH”

Cuối cùng thì cái ngày này cũng tới-ngày “ĐỊNH MỆNH”…….

- Em xong chưa Na? _ Thiên Tuấn gọi cô.

- Dạ! Em ra liền.

……ooO

- Em xong rồi đây. _ cô ra trình diện.

- Hítttt hààà… _ Thiên Tuấn đặt hai tay lên vai cô.

Cô nhìn anh mình, chờ anh nói gì đó

- Bé Na này!

- Em nghe!

- Chỉ cần hết ngày hôm nay thôi, chúng ta sẽ được tự do thật sự.

- …

https://thuviensach.vn

- Nhưng anh không chắc về kết quả em à… Có thể chúng ta sẽ tìm được ba mẹ, có được câu trả lời cho những việc trước đây mà Quốc cho là "mối thù". Chúng ta sẽ lấy lại được sự trong sạch cho ba mẹ, sẽ giải quyết được mọi hiềm khích, và sẽ trả lại cho Quốc, cả Phong và những người khác những gì thuộc về họ. Cũng có thể…

Thiên Tuấn định nói tiếp nhưng cô bịt miệng anh lại.

- Nhất định chúng ta sẽ làm được!!!

Anh nở nụ cười dịu dàng

- Nhất định!

- Mình đi thôi anh.

- Uhm.

- Khoan đã! _ Trâm Anh.

- … Ưmmm em ra xe trước. _ cô biết ý.

- Uhm, em đợi anh chút nhé.

……..ooO

- Anh sẽ trở về chứ? _ Trâm Anh hỏi nhưng không nhìn anh.

- Em muốn anh nói thật hay…

- Anh biết em muốn gì mà.

- … Anh không biết nữa.

- Anh nhất định phải trở về! Khi nào anh về, em sẽ nói với anh một chuyện.

https://thuviensach.vn

- Phải là lúc đó sao em?

- Vậy nên anh nhất định phải trở về, lúc đó em sẽ nói với anh.

- Nhưng Trâm Anh à!… Anh sợ…

Trâm Anh đặt vội một nụ hôn lên môi anh……

- Em tin anh! Anh sẽ làm được mà. _ nói rồi chị ôm chầm lấy anh…

Vuốt nhẹ mái tóc chị, anh ngửi mùi hương trên tóc thật kĩ…

Anh sẽ mãi nhớ mùi hương này-người con gái anh thương! _ Thiên Tuấn nhắm mắt lại.

- Anh đi em nhé!

Trâm Anh càng xiết chặt tay hơn…

- Hức… _ chị bật khóc.

- Em thế này sao anh đi!?

- Em không muốn xa anh đâu. Hay… hức… anh cho em theo với.

- Không được. Em phải ở nhà giúp anh chăm sóc nội nữa chứ, nội đang bệnh mà.

- Em nhờ ngoại được mà.

- Nhưng…

- Anh bảo em ở nhà ngồi không đợi anh trong khi anh đang bước vào chốn nguy hiểm sao?

https://thuviensach.vn

- …Trâm Anh! Nghe anh nói nè em. Em hãy ở nhà và yên tâm đợi anh về. Anh hứa sẽ trở về với em! Anh còn muốn nghe em nói với anh chuyện bí mật của em nữa mà. _ Thiên Tuấn đưa tay lau nước mắt cho chị.

Trâm Anh nắm lấy tay anh…

- Anh hứa rồi nhé!?

- Anh hứa!!!

- Em đợi anh!

- … Na đang đợi anh.

- Anh đi đi.

- … Anh đi nhé.

- … _ Trâm Anh không còn bật lên tiếng nấc nữa, nhưng nước mắt chị thì lại chảy nhiều hơn.

Anh hôn lên má chị đang ửng đỏ…

- Anh yêu em!!!

Nói xong anh vội quay bước đi để dấu cho những giọt nước mắt lăn dài……

- Em yêu anh!!! _ chị nói rồi đặt tay lên bụng mình, nhìn dáng anh khuất dần sau cánh cổng…

___o0o___

MK…

https://thuviensach.vn

Thật ngoài sức tưởng tượng. Dẫu biết MK lớn là vậy, nhưng chưa bao giờ Thiên Tuấn nghĩ nó lại có nhiều người đến như vậy.

- Mọi người chia nhau ra thực hiện như kế hoạch đã bàn nhé. _ Anh đưa tay lên tai và nói nhỏ.

Mọi người không đi chung mà chia ra mỗi người một nhiệm vụ riêng để dễ hành động và liên lạc với nhau bằng bộ đàm gắn trong tai.

- Chú ý, có đối tượng nghi ngờ, mang số xxxxx. _ Phong báo.

- Hãy chú ý kẻo lạc mất. _ Thiên Tuấn.

- Rõ!

Thiên Tuấn lấy một ly rượu và tiến gần đến đối tượng.

- Chào tiền bối!

- Không giám, chào cậu!

- Tiền bối chắc là từ lớp trước rôi rất nhiều.

Bà ấy không nói gì mà chỉ mỉm cười hiền hậu.

Trong giới này cũng có nụ cười ấm áp vậy sao???

- Đã tới nút đỏ, hẳn là tiền bối rất nhiều công lớn!?

- Cậu cũng là một người tài đó thôi.

- Sao tiền bối biết?

- Vậy tại sao cậu lại biết tôi làm nên nhiều chuyện?

Anh bật cười

https://thuviensach.vn

- Quả là tiền bối.

Bà ấy lại cười…

- Bà có con chứ? _ anh đặt câu hỏi đột ngột.

Nghe anh hỏi, bà bỗng tắt nụ cười.

- Đã đến đây mà cậu còn nghĩ được chuyện ấy ư?

- Tại sao không?

- Một khi vào MK thì những chuyện cá nhân ấy đừng mong mơ tưởng tới. Tôi không nghĩ người đến được ngày hôm nay như cậu lại có câu hỏi như vậy dành cho tôi.

- Có thật là bà đã quên họ không?

- Ý cậu là gì?

- Hai người con của bà.

Nghe tới đó, bà bỗng loạng choạng, nếu không có anh đỡ chắc đã té.

- Cậu… sao cậu biết?

- Tôi biết họ rất rõ mà.

- Cậu nói sao? Cậu biết…? Con tôi đang ở đâu? _ bà ấy nắm chặt áo tay anh, khóe mắt rưng rưng nổi gân đỏ.

- Bà muốn gặp họ chứ?

- Cậu có cách sao?

Anh nhún vai

https://thuviensach.vn

- Nói!

- Vậy hãy im lặng và theo tôi.

- Đừng làm quá kẻo gây sự chú ý.

- Tôi ít ra cũng là tiền bối của cậu, cậu không cần phải dạy tôi những điều này.

- Uh nhỉ, tôi quên.

- Đừng nhiều lời.

Anh đi trước dẫn đường, bà ấy thì theo sau, cả hai vừa đi vừa nói chuyện với mọi người, làm như không có chuyện gì. Tất cả diễn ra rất nhẹ nhàng và dễ dàng…

Cho tới khi…

- Anh muốn đi đâu? _ người gác cửa không cho anh qua.

- Tôi có việc gấp nên cần ra ngoài.

- Anh có thẻ không?

Thiên Tuấn lấy thẻ ra từ trong túi đưa cho hắn…

Hắn giữ luôn thẻ của anh. Ngay sau đó là hai tên vạm vỡ đến cạnh anh.

Hắn là chuyện chẳng lành, anh định trở lại lẩn vào đám đông nhưng không kịp nữa rồi, hai tên kia đã khóa tay anh lại thật chặt. Tuy anh cao to, khỏe mạnh nhưng không thể bằng hai tên bặm trợn này được.

- Các người làm gì vậy?

- Tốt nhất hãy biết yên lặng mà chịu trói đi.

https://thuviensach.vn

- Sao các người dám…

- Sao lại không chứ hả anh bạn nhỏ? _ là cái giọng khàn đặc, đầy chất châm biếm của lão MK.

……oOO

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 73.1

Anh đi trước dẫn đường, bà ấy thì theo sau, cả hai vừa đi vừa nói chuyện với mọi người, làm như không có chuyện gì. Tất cả diễn ra rất nhẹ nhàng và dễ dàng…

Cho tới khi…

- Anh muốn đi đâu? _ người gác cửa không cho anh qua.

- Tôi có việc gấp nên cần ra ngoài.

- Anh có thẻ không?

Thiên Tuấn lấy thẻ ra từ trong túi đưa cho hắn…

Hắn giữ luôn thẻ của anh. Ngay sau đó là hai tên vạm vỡ đến cạnh anh.

Hắn là chuyện chẳng lành, anh định trở lại lẩn vào đám đông nhưng không kịp nữa rồi, hai tên kia đã khóa tay anh lại thật chặt. Tuy anh cao to, khỏe mạnh nhưng không thể bằng hai tên bặm trợn này được.

- Các người làm gì vậy?

- Tốt nhất hãy biết yên lặng mà chịu trói đi.

- Sao các người dám…

- Sao lại không chứ hả anh bạn nhỏ? _ là cái giọng khàn đặc, đầy chất châm biếm của lão MK.

https://thuviensach.vn

- Ông đến thật đúng lúc đó, hãy nói họ thả tôi ra ngay đi. _ Thiên Tuấn trợn mắt.

Ông ta hất mặt về phía bọn chúng, chúng liền thả tay.

Anh xoa cổ tay của mình vì chúng khóa tay quá chặt làm anh đau. Liếc bọn chúng cháy mắt rồi nhìn MK… Anh bỏ đi thì lại bị bọn chúng chặn lại.

Anh quay lại, trợn mắt nhìn MK…

- Cậu muốn đi đâu vậy? _ MK

……ooO

- Không hay rồi, Tk1 đã bị phát hiện. _ Phong báo cho mọi người qua bộ đàm trên tai.

- Anh nói sao?… Anh hai!!!… _ cô hoảng hốt.

- Bình tĩnh, cấm có manh động! Bỏ cái kiểu hành động theo lối cảm tính như vậy đi. _ Gia Linh "ra lệnh"

- Đúng vậy, chúng ta cần phải bình tĩnh đã. _ Phong.

- Vậy chứ anh nói tôi dương mắt nhìn anh mình rơi vào vòng nguy hiểm sao? _ cô.

- Trước hết, cần nhanh chóng tới gần được Thiên Tuấn đã. Sau đó xem xét tình hình thế nào mới tính tiếp nên làm gì. _ Phong tính.

- Rõ! _ cả cô và Gia Linh đều đồng thanh.

Tất cả đều làm theo như kế hoạch Phong chỉ đạo.

- Tôi có. _ cô ngầm thông báo về việc mình đã đến gần được Thiên Tuấn.

https://thuviensach.vn

- Tôi có. _ Gia Linh.

- Tôi có. _ Phong.

- Giờ tính sao? Ông ta đang tiến gần lại anh Tuấn kìa. _ cô lo lắng.

- Cứ bình tĩnh, chờ thêm đã. _ Phong nói.

- Anh ấy không phải anh của anh nên anh có thể bình tĩnh nhìn anh ấy gặp nguy hiểm, nhưng tôi thì không. _ cô vừa nói dứt câu đã nhảy ra, đứng dang tay trước Thiên Tuấn và chắn cho anh. - Các người không được làm hại anh ấy.

- Na Na!!! _ Phong gọi lại nhưng không kịp nữa rồi. - Đúng là, cái cô bé này.

- Ái chà, dũng cảm nhỉ. Ai đây, em cậu đúng không? Cũng khá đó, có ông anh trai dạy bảo tốt thế mà. _ MK cười diễu cợt.

- Na Na, sao em lại ra đây? Em ra khỏi chỗ này đi. _ Thiên Tuấn tức giận.

- Em không, em không thể ra đây mà không có anh. Mất anh thì em ở với ai? Em thà bỏ mạng chứ không bao giờ là kẻ trốn chạy.

- Chí khí đấy. _ MK bỉu môi. - Vậy ta sẽ để hai người được toại nguyện.

- Đây là chuyện của riêng tôi, không liên quan đến Na Na. Ông hãy để nó ra khỏi đây, tôi sẽ tính hết với ông.

- Không! Em không đi!

- Đó, cậu đã nghe gì chưa? Là cô ta không muốn đi nhé. Mà tôi thì vốn không thích ép buộc ai điều gì. Vậy nên… cứ để cô ta làm gì thấy thích.

https://thuviensach.vn

- Ông muốn gì? _ Thiên Tuấn kéo cô ra sau lưng mình, trừng mắt với ông ta.

- Muốn vui vẻ chút thôi mà.

- Đừng hòng. _ Thiên Tuấn nắm chặt tay cô.

Ông ta lùi ra sau để nhường chỗ cho bọn tay chân tiến lên…

Đại Phong và Gia Linh biết tình hình không ổn nên vội nhảy ra đứng hai bên Thiên Tuấn và cô.

Mọi người liền lùi ra sau để chừa chỗ cho MK đang giải quyết chuyện của lão.

- À, thì ra là có viện binh. Còn không? Hay chỉ thế này thôi? _ MK khoanh tay trước ngực.

- Thế này cũng đủ để lấy cái đầu của ông rồi. _ Phong nhìn ông ta với ánh mắt sắc bén.

- Her, cậu có tự tin quá không?

- Nói nhiều, phí thời gian. Muốn thì lên hết đi. _ Gia Linh.

- Cậu cũng khéo chọn người cộng tác đó, ai cũng nguyện một lòng theo cậu kìa. _ MK lại mỉa mai.

- Mọi người đã ủng hộ tôi hết mình mà không tiếc rẻ gì, không lẽ tôi lại phụ lòng mọi người. Được, đến cùng đến, đi cũng sẽ cùng đi. _ Thiên Tuấn nói rồi cũng bước lên trên cùng hàng với Gia Linh và Đại Phong.

Cả cô cũng bước lên hàng.

Ông ta nhếch bộ ria mép lên trông đểu cực. Lão gật gù bước lên vài bước.

https://thuviensach.vn

- Vậy ta cũng phải hiếu “khách” chứ nhỉ. Ta sẽ để một người tiếp đón các ngươi nhiệt tình… trên cả nhiệt tình. _ ông ta cố tình nhấn nhá câu chữ không hiểu là có ý gì.

Ông ta cười khảy rồi đứng tránh sang một bên…

Ánh đèn mập mờ nhưng vẫn có thể thấy được rằng, có một người đang đứng sau lão ấy. Dáng người thật quen quen…

Đúng lúc ấy, ánh đèn được bật sáng lên tất cả.

Cả cô…Thiên Tuấn… Đại Phong… Gia Linh… đều không dám tin vào mắt mình.

Là anh… là anh thật sao? Người đứng trước mặt họ lại chính là bạn họ – Quốc.

- Anh… anh làm gì… ở đây? _ cô ngấn nước mắt nhìn Quốc.

Đổi lại, Quốc chỉ nhìn cô bằng ánh mắt tuyệt tình đáng sợ.

- Cậu là người của lão ta từ khi nào vậy Quốc? _ Phong.

- Một sự bất ngờ lớn đó. _ Gia Linh nhếch mép.

- … _ Thiên Tuấn thì chỉ im lặng.

- Anh Quốc! Có chuyện gì vậy anh? Anh nói đi! Nói mọi chuyện không phải như em đang nghĩ đi! _ cô chạy lại lay tay Quốc.

Quốc cúi xuống nhìn cô…

- Tôi không phải Quốc! Rất tiếc. _ Quốc nói lạnh tanh.

- Anh… _ cô nhìn Quốc rồi từ từ buông tay mình ra.

https://thuviensach.vn

Quốc nhìn xuống tay áo chỗ cô vừa nắm làm nhàu rồi phủi cho phẳng lại.

- Giờ tính từng người hay lên hết một lượt? _ Quốc cất giọng lành lạnh.

- Anh Quốc… A _ cô tiến đến vừa gọi tên thì đã bị anh bẻ tay ra phía sau. – Hự.

Quốc đánh mạnh vào hông rồi đá vào chân cô không thương tiếc để cô quỳ xuống trước mặt tất cả những ai có mặt ở đó.

Thiên Tuấn thấy thế mất kiên nhẫn, anh liền bước lên thêm một bước.

- Cậu đang làm Na Na của tôi đau đấy. _ Phong.

- Ngày càng thú vị đây. _Gia Linh.

- Hậy… _ Thiên Tuấn đành tấn công Quốc.

Quốc đẩy cô ra một bên để đỡ đòn của Thiên Tuấn.

Có ai nói cho tôi biết đã có chuyện gì xảy ra với anh ấy không? Tại sao? Tại sao anh ấy lại đổi thay như vậy??? Hai người họ đã là bạn rất thân, là anh em tốt mà. Tại sao bây giờ… _ cô vẫn không dám tin vào những gì đang bày ra trước mắt mình.

…

- Cậu mất nhân tính rồi à? “Huỵch” _ Thiên Tuấn vừa nói thì đã đấm Quốc một cái đau điếng.

- Nói nhiều.

- Hự. _ Quốc đạp vào bụng Thiên Tuấn thật mạnh làm anh lùi lại vài bước.

- Yaaaa… _ Thiên Tuấn nắm lấy áo Quốc và giơ tay hình cú đấm.

https://thuviensach.vn

Nhưng vừa giơ lên thì Thiên Tuấn lại khựng lại. Nhìn vào ánh mắt Quốc, anh không tài nào xuống tay được.

“Bốp” _ Quốc đấm Thiên Tuấn thật mạnh…

Thiên Tuấn ngã dúi dụi xuống đất. Sao khó thế này? Cú ngã ấy đâu có đau đớn gì!?… Không! Đó là cú ngã tinh thần thật đau, và anh không thể đứng dậy được nữa.

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Chương Cuối

"Bốp" _ Quốc đấm Thiên Tuấn thật mạnh…

Thiên Tuấn ngã dúi dụi xuống đất. Sao khó thế này? Cú ngã ấy đâu có đau đớn gì!?… Không! Đó là cú ngã tinh thần thật đau, và anh không thể đứng dậy được nữa.

- Sao? Không đứng dậy được à?… Có cần tôi đỡ không? _ Quốc dẫm lên tay Thiên Tuấn và nói.

- Cậu… hực… _ ánh mắt Thiên Tuấn nổi lên từng tia đỏ au.

- Không cần à? _ Quốc nheo mắt, lên giọng đồng thời di chân lên tay Tuấn mạnh hơn.

- Đủ rồi! Anh không thấy mình quá độc ác với anh ấy à? Hai người đã là bạn rất thân, coi nhau còn hơn anh em ruột thịt, vậy mà giờ anh nỡ…

"Chát"

Cô chưa kịp nói hết câu thì Quốc đã cho cô một cái tát.

- Tôi cần cô phải dạy đời tôi à? _Quốc tới gần bóp miệng cô. – Nói cho cô biết. Quốc mà ngày nào cô quen, là thằng bạn thân suốt ngày nhút nhát đã chết rồi. Nghe rõ chưa?

- Yaaaa… _ Phong thấy thế liền xông lên đạp Quốc. – Hự…

https://thuviensach.vn

Nhưng không những không làm gì được Quốc, mà Phong còn bị anh hạ lăn xuống đất.

Tiếp đến là Gia Linh, nhưng cô cũng chẳng làm gì được Quốc.

Anh ta không những mạnh mà còn là bạn của họ, họ không thể xuống tay thật tình với Quốc được.

- Chịu thua tâm phục khẩu phục chưa? _ giọng khàn khàn của MK.

Tất cả đều trừng mắt nhìn lão.

- Chắc là mấy người không hiểu tại sao kế hoạch mĩ mãn của mấy người tạo ra lại thất bại thảm hại trong tay ta lắm đúng không!?

- …

- Hà hà, cũng nhờ bạn tốt của các người cả. Quốc quả thực làm việc rất tốt, và là người có năng lực nổi trội hơn hẳn. Điều quan trọng là… nói tới đây, ông ta đến gần và khoác vai Quốc. - Cậu ấy biết tìm đến tôi.

- Ông nói sao? Anh Quốc không đời nào tự tìm đến ông. Nói! Ông đã làm gì với anh ấy? _ cô gằn lớn.

- Ha hahaha. Nếu không tin thì cô có thể hỏi cậu ấy mà… Sao, cậu có muốn nói gì với con bé đó không?

- Tìm đến ML là do tôi tự nguyện, không ai ép buộc tôi cả. Chỉ tại các người ngốc ngếch quá nên tự tạo cho mình một con đường chết đó thôi. _ Quốc đút tay vào túo quần ngạo mạn.

- Anh… _ cô không còn lời nào để nói với Quốc.

- Ông đã biết trước, và tất cả chỉ là một cái bẫy mà ông đã giàn xếp sao? _ Thiên Tuấn.

https://thuviensach.vn

- Đúng vậy.

- Tại sao ông biết?

Ông ta nhìn sang Quốc.

- Tất cả công lao to lớn này là phải kể đến anh bạn này đây. _ ông ta vỗ vai Quốc.

Thiên Tuấn chỉ biết trân mắt nhìn Quốc mà không thể nói lời nào. Mà nói… anh biết nói gì? Càng nói chỉ càng làm mình bị tổn thương mà thôi…

- Cậu còn lời nào muốn nói nữa không? _ MK.

- Muốn bắt, muốn giết sao thì tùy.

- Chết ư? Đâu dễ thế.

- Ông còn muốn gì ở chúng tôi? Bao nhiêu năm nay, ông hết hại đời cha rồi đến đời con mà vẫn chưa đủ sao? _ Phong.

- Đó, vấn đề là ở đó. Các cậu có trách, thì phải trách ba mẹ các cậu đã phản bội tôi.

Nghe lão nói thế, tất cả đều nhìn nhau…

- Tôi phải giữ mấy người làm con mồi thì mới dụ họ trở về được chứ, ha hahaha…

- Ông thật là một con quỷ dữ. _ Gia Linh.

- Quỷ dữ mà có một đứa con gái như cô thì cũng thú vị phết.

- Tôi không đời nào là con của loại cầm thú như ông.

- Không nói nhiều, bắt hết chúng lại cho ta. _ MK ra lệnh.

https://thuviensach.vn

Lập tức, bọn tay chân liền đưa cô, Thiên Tuấn, Phong và Gia Linh đi.

- Cậu làm rất tốt! _ MK dành lời khen ngợi cho Quốc.

- Tôi chỉ làm đúng nhiệm vụ mà thôi. _ nói rồi Quốc cũng theo bọn tay chân áp giải bọn cô.

==:=:=:=:==

Nhà nội,

- Có chuyện gì sao con cứ đi đi lại lại vậy Trâm Anh? _ nội hỏi khi thấy Trâm Anh cứ đi lại đến chóng cả mặt.

- Dạ… con…

- Ngồi xuống đây rồi có gì thì nói nội nghe xem nào!

- Dạ…

- Sao!? Có chuyện gì thì kể nội nghe coi.

- Cũng không có gì đâu nội, bé Na với anh Thiên Tuấn đi công tác vài ngày nên con hơi lo thôi.

- Cha cha, nhớ rồi chứ gì. _ nội nói rồi đưa tách trà lên miệng.

Trâm Anh chỉ cười mà không nói gì, mặt chị đượm buồn vô hạn.

- Nộ ơi nội! Chị Trâm Anh ơi!… _ ngoài cổng có tiếng người gọi.

- Hình như tiếng của con bé Kì Lâm thì phải. _ nội đoán.

- Để con ra mở cổng. _ Trâm Anh nói rồi đứng dậy.

…

https://thuviensach.vn

- Chị Trâm Anh! _ Kì Lâm vừa thấy Trâm Anh đã mừng ra mặt.

- Có chuyện gì mà gấp gáp vậy em?

- Dạ… _ Kì Lâm đảo mắt lên phòng cô qua ban công.

- Em đến tìm bé Na à?

- Dạ.

- Na có việc nên đi mất vài ngày rồi em à.

- Haizzz… _ Kì Lâm thở dài thườn thượt.

- Có chuyện gì thế em?

- …

- Cứ nói chị nghe xem có giúp được gì không.

- …

Trong nhà có nội nên không tiện, Trâm Anh đành kéo Kì Lâm sang ngồi xuống xích đu để nói chuyện.

- Rồi, giờ có chuyện gì thì làm ơn kể đầu đuôi cho chị nghe xem nào!

- Chậc, thiệt tình…

- …

- Em thấy bé Na dạo này khác quá chị ạ. Em chắc chắn là nó không tự nhiên bỗng đổi tính đổi nết như thế đâu. Hình như đã có chuyện gì đó xảy ra với nó mà em không biết. Nó cũng không nói với ai. Chị! Chị có biết nguyên nhân là từ đâu không chị? Nếu chị biết thì hãy làm ơn kể em nghe

https://thuviensach.vn

đi! Em không muốn mất một người bạn như nó đâu chị. _ Kì Lâm nói trong nước mắt.

- Haizzz… _ Trâm Anh thở dài. - Xin lỗi vì đã để em bận tâm và buồn nhiều! Nhưng lúc này… thực sự, chị không thể nói với em về chuyện gì Lâm à.

- Chị nói thế là có chuyện với Na Na thật đúng không chị!?

- …

- Chị nói đi! Em xin chị mà!

- Chị không thể nói với em trước điều gì vào lúc này đâu Lâm à! Thứ lỗi cho chị!

- Nhưng…

- Hãy kiên nhẫn, hy vọng và chờ đợi Na Na trở về được không em? _ Trâm Anh nắm lấy tay Kì Lâm.

- Nhưng Na đi đâu hả chị?

Trâm Anh lại nhìn ra xa xăm, ánh mắt buồn vô hạn.

- Chị không biết.

- Vậy khi nào Na về?

- Chị không biết.

- …Na làm việc gì thế chị?

- … Chị không biết.

- … _ mặt Kì Lâm xụ xuống. - Em lại càng không biết.

https://thuviensach.vn

==:=:=:=:==

MK,

“Két” _ cánh cửa nhà giam các cô được mở ra.

- Vào đi. _ một tên đẩy mạnh cô vào trong.

Cô bị té nhào người xuống đất, nhưng do đang bị trói tay ngược ra phía sau nên cô không thể tự đứng dậy.

- Các người không thể nhẹ tay được à? _ Phong.

- Her, với lũ mấy người thì không đáng. _ Quốc lạnh giọng.

- Cút ra khỏi nơi này! _ cô ấm ức.

- Ok! Tôi chịu sao nổi nơi dơ dáy, ẩm mốc này. Chào. _ Quốc nói rồi đút tay vào túi quần, ngông nghênh bỏ đi.

“Két… rầm” _ cánh cửa đã bị khóa chặt.

- Na Na, em không sao chứ? _ Thiên Tuấn lo lắng.

Lắc đầu

- Em không sao, hai có sao không?

- Hai không sao… hự…

- Còn nói không sao, máu anh đang chảy nè. _ cô thấm đi vết máu trên miệng anh bằng vai áo mình.

- Mọi người, coi ai kia? _ Gia Linh phát hiện có một người khác cũng bị nhốt cùng các cô.

https://thuviensach.vn

- Lại là một nạn nhân của lão ta. _ Thiên Tuấn gằn lên.

- Không biết có sao không. Để em qua đó xem thử. _ cô nói rồi dựa người vào tường đứng dậy.

- Cẩn thận nhe em!

- Vâng! Em biết rồi.

Cô từ từ tiến gần lại người đó…

Vì ánh đèn không rõ màu, người đó lại đang gục đầu vào góc tường nên cô không thể nhìn rõ mặt. Nhưng chắc là một người con trai.

Cô ngồi xuống, cố nhìn kĩ xem anh ta có động thái gây hại nào không. Khi đã chắc chắn an toàn cô mới gọi:

- Này anh!

Không trả lời.

- Anh gì ơi!?

Không trả lời.

- Anh gì ơi!?

Không trả lời.

Cô tiến gần lại hơn, dùng chân đá nhẹ vào người anh ta…

- Này anh!

Vẫn không có tác dụng.

Cô nhìn sang phía Thiên Tuấn rồi lắc đầu.

https://thuviensach.vn

Thiên Tuấn, Phong và Gia Linh cố gượng dậy để lại chỗ cô.

- Nè! _ cô bực mình đá mạnh vào người anh ta.

- A… _ anh ta đổ người xuống đất, chỉ a nhẹ lên một tiếng rồi nằm quằn quại trên đất thấy mà thương.

Có lẽ vì không còn chút sức lực nào nữa, thậm chí để thốt nên sự đau đớn cũng không còn.

Nhìn những vết thương trên mặt, trên tay chân anh ta… quần áo thì lấm lem mà toàn mùi máu tanh.

- Có lẽ anh ta rất đau đớn. _ Thiên Tuấn nhận định.

- Lật anh ta lên xem đi. _ Gia Linh đề nghị.

- Nhưng anh ta có vẻ đang rất đau đớn. _ cô ngăn.

- Ý tôi nói là xem anh ta có bị sao không. _ Gia Linh giải thích lại.

- Ờ. _ cô xoay người lại, dùng vai đẩy anh ta nằm ngửa lên.

“Chớp chớp”

- Ực…

Cả Thiên Tuấn, Phong và Gia Linh đều sững người khi nhận ra khuôn mặt ấy…

- Mọi người sao vậy? _ cô thấy thái độ của cả ba không bình thường nên hỏi.

Gia Linh nhìn cô rồi hất mặt về phía anh ta.

Cô nhìn Gia Linh rồi quay lại nhìn người đó…

https://thuviensach.vn

Mắt cô cố mở thật căng để chắc rằng nó không nhìn lầm. Cô như chết lặng đi…

*Tại… tại sao…??? Không! Không phải chứ!? Cậu…”

- Á… _ cô hét lên rồi bật ngửa người ra sau. - Không! Em đang nhìn lầm đúng không anh hai?

- Na à! Em bình tĩnh đi.

- Anh trả lời em đi!

Thiên Tuấn chỉ im lặng.

Cô vội nhoài người đến gần cậu, dùng người và vai cố nâng cậu ngồi dậy. Nhưng không được.

- Cởi trói cho em! _ cô hét lớn.

- …

- Nhanh lên!

Thiên Tuấn đang trọng thương nên không thể làm nhanh chóng được.

Phong thấy vậy liền cúi xuống, dùng răng mình để tháo dây đang trói chặt tay cô ra.

Vì trói rất chặt nên Phong cần thời gian để mở nó ra, răng của anh đã ê buốt nhưng vẫn cố sao để có thể tháo nó ra. Đến khi răng anh chảy máu thì dây mới bắt đầu lỏng ra hơn. Thêm chút nữa thì anh đã xử gọn cái dây thừng khó nhằn đó.

- Gia Bảo! _ cô đỡ cậu dựa vào ngực mình để cậu dễ thở hơn. – Bảo à! Cậu đừng làm tớ sợ mà, cậu mở mắt ra nhìn tớ đi! Hức…

https://thuviensach.vn

- Khốn nạn. _ Thiên Tuấn Tức giận mà không thể làm gì hơn.

- Anh có tức giận cũng thế thôi. Ông ta vốn đã mất hết nhân tính rồi. _ Gia Linh nói bất cần.

- Đúng vậy. Điều nên làm bây giờ là hãy bình tĩnh nghĩ cách ra khỏi nơi quái quỷ này. _ Phong tiếp lời.

- Gia Bảo bị thương nặng quá hai à. Sao nóng vậy nè? Chết rồi, cậu ấy sốt cao lắm anh ơi.

- Em cởi trói cho Bảo với mọi người đi. _ Thiên Tuấn nói.

- Vâng! _ cô vội làm theo như chiếc máy.

Lật đật, run rẩy tháo những vòng dây mà mãi cô vẫn chưa mở được một nút thắt nào.

- Bình tĩnh đi! Làm gì mà cứ như cày sấy vậy. _ Gia Linh.

- À, em nhớ rồi. _ cô à lên rồi vội tháo dày của mình ra.

Dấu dưới chiếc lót dày là một con dao nhỏ, mảnh nhưng rất sắc.

- Em thông minh đấy! _ Phong cười.

- Thích nghi thôi. _ cô trả lời.

Với sự giúp đỡ của con dao thì không mất nhiều thời gian để cô tháo hết được những sợi dây trói chặt tay của mọi người.

- Thuốc giảm đau đây, cho cậu ấy uống đi. Công hiệu lắm đó. _ Gia Linh đưa cho cô một viên thuốc nhỏ xíu.

Cô cứ nhét thuốc vào miệng cậu rồi nó lại rớt ra, cứ nhét vào rồi lại rớt ra… Cứ như thế đến vài lần mà vẫn chưa cho cậu uống xong viên thuốc.

https://thuviensach.vn

Cô nhìn cả ba vẻ bất lực.

- Haizzz… _ Gia Linh thở dài rồi ngồi xuống cạnh cô. – Đưa viên thuốc đây!

- Cậu đòi lại à? _ cô hỏi ngây ngô.

Gia Linh bật cười rồi lắc đầu chịu thua cô.

- Ngốc vừa thôi Na Na ngốc ạ. _ Gia Linh nói rồi một tay dí vào trán cô, tay kia lấy lại viên thuốc mà cô đang cầm.

- Cậu định làm gì?

- Cho cậu ta uống thuốc.

- Để tôi được rồi.

- Thế nãy giờ cậu có cho cậu ta uống được chưa?

- Em cứ để Gia Linh cho Gia Bảo uống thuốc đi! _ Thiên Tuấn nói.

- Tránh! _ Gia Linh ra lệnh.

Cô nhẹ nhàng đặt cậu xuống rồi đứng dậy…

“Bụp”

- A

Gia Linh đấm mạnh vào vết thương ở tay cậu làm cậu a lên đau đớn. Đúng lúc cậu vừa há miệng thì Gia Linh thả viên thuốc vào miệng cậu cho cậu nuốt xuống…

Qua là có hiệu nghiệm…

https://thuviensach.vn

- Gia Bảo! _ cô vội chạy lại đỡ cậu lên.

Gia Linh phủi tay rồi đứng khoanh tay trước ngực.

- Cậu làm gì vậy? Cậu không thấy cậu ấy đang đau sao còn làm thế? _ cô xót xa cho cậu.

- Không thấy sao còn hỏi. Cho cậu ta uống thuốc chứ làm gì.

- Nhưng có cần phải dùng cách đó không, cậu ấy đang đau mà.

- Không chết đâu mà lo. _ Gia Linh vẫn nói khiêu khích cô.

Nhìn cô và Gia Linh mà cả Thiên Tuấn và Đại Phong đều nhìn nhau rồi lắc đầu cười cho hai cô bạn nhỏ.

- Cảm ơn! _ cô lí nhí.

- Không mướn. _ Gia Linh nói.

- Hai đứa thôi cho anh xin đi được không? Rõ ràng đều muốn làm bạn tốt với nhau mà cứ suốt ngày ngồi đâu đấu khẩu đó là sao!? _ Phong nói.

- Hứ, ai thèm bạn. _ Gia Linh buông một câu dối lòng rồi bỏ sang ngồi một bên góc tường đối diện với mọi người.

- Cậu không sao chứ Gia Bảo!? Cậu uống thuốc rồi hãy mau hạ sốt nhé! _ cô lau những vết nhem bẩn trên mặt rồi vuốt lại tóc cho cậu.

- Na Na! _ cậu thều thào kêu tên cô trong cơn mê sảng.

- Tớ đây, Na của cậu đây nè. Cậu hãy mau mở mắt ra nhìn tớ đi! _ cô vỗ nhẹ vào má cậu.

- Đừng bỏ mặt tớ mà Na!… hức… Tớ cô đơn lắm!… Tớ lạnh!… Tớ sợ lắm!… Na! _ cậu vẫn mê man nói sảng.

https://thuviensach.vn

Cô ôm cậu vào lòng để sưởi ấm cho cậu.

- Tớ xin lỗi cậu! _ cô ôm cậu chặt hơn.

Thiên Tuấn nhìn cô rồi qua chỗ Gia Linh ngồi xuống.

__The End__

Hạnh phúc không dễ tìm nhưng cũng không khó kiếm.

Hạnh phúc không phải là một điểm đến mà là một hành trình mà bạn đang đi.

Hãy nhận ra Hạnh phúc từ những điều nhỏ nhoi nhất của cuộc sống thường ngày! Hãy biết tự thỏa mãn cho bản thân mình, biết tự hài lòng và vui vẻ từ những điều nhỏ nhoi ấy! Đừng mải kiếm tìm thứ gì đó mà để Hạnh phúc tuột mất khỏi tầm tay!

Hạnh phúc có thể chỉ là bình thường khi ta có nó trong tầm tay ta. Nhưng khi ta để vụt mất nó, thì Hạnh phúc lại trở thành một thứ xa xỉ mà ta không thể với tới!

Để Hạnh phúc ra đi rất dễ!

Nhưng để tìm một Hạnh phúc thì rất khó!!

Và để giữ cho Hạnh phúc ấy mãi bên ta lại càng khó hơn!!!

Chúc các bạn Hạnh phúc trong cuộc sống!!!

Author: Chishikarin_360

P/s: Chishi chào tất cả các bạn thân yêu!!! *cúi đầu*

Hôm nay mọi người còn chê ngắn nữa hong nà??? *hịhị*

https://thuviensach.vn

Cuối cùng thì bộ truyện “Đồ khốn! Sao để tôi nhớ cậu!?” cũng đã được hoàn thành.

Hixhix… (TT_TT) Sao tự nhiên lại không muốn end truyện thế nhỉ!?

Gần một năm qua Chishi viết bộ truyện này là quãng thời gian Chishi vui nhất!

Chishi vui không phải vì chỉ có thuận lợi và tiếng cười thôi khi viết nó, có rất nhiều khó khăn và thử thách Chishi mới hoàn thành được bộ truyện này. Nhưng Chishi vui vì mình đã tìm được niềm vui khi viết truyện, tìm được những người bạn – tất cả những người đã ủng hộ Chishi trong thời gian qua. Chishi không biết nói gì hơn là lời cảm ơn chân thành nhất từ tận đáy lòng xin gửi đến tất cả mọi người!!!

Cảm ơn mọi người đã luôn ủng hộ Chishi cho dù có khó khăn mấy! Và cũng xin lỗi nếu đã làm mọi người buồn lòng! Chishi mong rằng mọi người sẽ vẫn mãi bên cạnh để cùng bước và ủng hộ Chishi!!!

Chishi end truyện nhưng không end Chishi đâu nghe. Đừng quên Chishi như một cơn gió ngang qua thôi nhé! *hihi*

Mong rằng khi Chishi viết những tác phẩm sau sẽ luôn được mọi người ủng hộ nhiệt tình như vậy! (Hơn nữa càng tốt nghe!!! *nháy mắt*)

Mọi người nếu muốn thắc mắc hay nói chuyện với Chishi thì có thể comment ngay trên web 360 này hoặc liên hệ qua địa chỉ face “Author Chishikarin” nha. Chishi sẽ tiếp nhiệt tình lun. *khì khì*.

Những gì muốn nói thì vô hạn, mà giấy mực thì có hạn. Chishi xin dừng bút tại đây nhé.

Hẹn gặp lại mọi người vào một ngày không xa!!!

https://thuviensach.vn

Thân ái!!!

https://thuviensach.vn

ĐỒ KHỐN! SAO ĐỂ TÔI NHỚ CẬU?

Chishikarin

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Ngoại Truyện

Một ngày mới lại lên, mặt trời mở cửa cho phép những giọt nắng rong chơi khắp nơi. Những chiếc lá khô cuối cùng còn lại trên cành cũng rụng cả. Đó là sự chuẩn bị cho những chồi non e ấp bắt đầu mơn mởn trở lại vào một mùa mới… Và… "những con người mới", những bắt đầu mới…

……ooO

"RENGGGGGG…" _ chuông báo thức vang lên.

- Àiiiii… im coi! _ cô

"Rầm" _ cô đập lên bàn thật mạnh làm chiếc đồng hồ sợ mà im miệng.

"Yêu một ai là khi từ trong nghĩ suy là bao đợi mong

Đời em đã vui hơn xưa vì ta đã gần bên nhau

Love me, love me (à ha) kiss me, kiss me (moahh)…"_ điện thoại cô đổ chuông.

- Grừ… cái gì dạ. _ cô gãi đầu gãi tai nhăn mặt khó chịu.

"Yêu một ai là khi từ trong nghĩ suy là bao đợi mong" _ điện thoại cô lại đổ chuông lần hai.

Cô ngồi bật dậy, mắt nhắm mắt mở ngáp ngủ rồi mở ti hí một mắt lên nhìn vào điện thoại ấn nút nghe.

https://thuviensach.vn

- A…

- “Con quạ, mày làm gì mà giờ này còn chưa đến hả? Muốn chết không thì bỉu.”

- Tạo…

- “Mày không nhớ hôm nay là ngày gì thì cũng ráng mà nhớ chứ. Sáng dậy sớm tí chuẩn bị thì chết hở? Sao không cài chuông báo thức hả? Mày đã hứa…”

Cô cứ định nói thì Kì Lâm lại nhảy tọt vào họng cô chặn lại, mắng cô xối xả.

Tội nghiệp cho lỗ tai của cô. Chậc, cũng tại cô cơ, ai bảo tối qua cứ nghĩ ra viễn cảnh ngày hôm nay để hồi hộp tới mức không ngủ được. Đến khi vừa chợp mắt được xí thì gà đã dắt con đi ăn…

Cô không muốn mới sáng sớm đã nghe mắng, xui xẻo, nên vừa nghe được vài câu của Kì Lâm mắng là vứt điện thoại ra giường rồi nhoài người lấy đồng hồ xem giờ.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAA… _ cô hét thất thanh.

Xong liền chạy vội vào WC làm nhiệm vụ.

Một miếng giấy tiện lợi được dán ngay ngắn trên mặt đồng hồ làm cô bừng tỉnh. Kì Lâm mắng cô cũng không sai mà. Ngày quan trọng của đời người mà cô lại quên bẽn đi như thể nó là cát bụi vậy.

Đố các bạn biết hôm nay là ngày gì???

…….ooO

- Alô, alô??? _ Kì Lâm không nghe ai trả lời.

https://thuviensach.vn

Bực mình nên nó liền cúp máy.

- Sao rồi? _ Hoàng Lâm xấn lại.

- Hừm. _ Kì Lâm khoanh tay trước ngực.

- Sao?

- Bực cái mình với cái con quạ này mà.

- Lại ngủ quên đúng không. _ cậu nói.

- Sao lúc sáng cậu đi sớm thế mà không vào kéo nó dậy rồi đưa nó tới đây luôn cho sớm hở? _ Kì Lâm quay sang trách cậu.

- Từ hôm nay thì bé Na đã lớn rồi, phải để cô ấy tự thức dậy chứ.

- Gia Bảo nói đúng đấy. _ Hoàng Lâm khoác vai cậu.

…….ooO

- Cặp cặp… _ cô lật đống đồ để tìm chiếc cặp của mình.

- Dày dày… _ cô vừa chạy ra cửa xợt nhớ ra là mình đang đi chân đất liền quay lại.

Cô phải vừa chạy vừa búi tóc của mình mong mới kịp giờ làm lễ.

…

Cô co dò chạy vắt chân lên cổ, vừa đi vừa ngó đồng hồ…

“Kitsss…” _ bỗng một chiếc xế hộp chặn đường cô.

Cũng may cô phanh kịp chứ nếu không thì đã có một người đau rồi.

https://thuviensach.vn

- Này, không nhìn đường hay sao mà đi đứng thế hả? _ cô bực mình quát lớn.

- Mắt anh bận để nhìn em rồi lấy đâu ra mà nhìn đường nữa hửm cô bé. _ một người đeo kính râm ngồi trong xe nói.

“Chớp chớp” _ cô nghiêng đầu nhìn người đó để cố nhận ra ai.

- Nhìn gì không biết nữa. Trễ lắm rồi. _ anh ta vừa nói thì liền mở cửa, nắm tay cô kéo vào xe.

…….ooO

Trường học,

- Grừ… grừ… grừ… _ Kì Lâm chắp tay sau lưng đi đi lại lại rên lên vì tức giận.

- Một…hai… ba…năm…mười… _ Hoàng Lâm nhìn Kì Lâm đi đi lại lại mà chóng mặt, đến đếm cũng lộn.

Hoàng Lâm lắc mạnh đầu để lấy lại tập trung.

- Kì Lâm à, cậu dừng lại đi! Mắt của tớ sắp lộn tròng rồi nè. _ Hoàng Lâm năn nỉ.

- Nhỏ này mà đến là tui cho nó biết tay cho coi.

“Rốp rốp” _ Kì Lâm bẻ khớp tay.

Hoàng Lâm và cậu đều dựng tóc gáy khi nhìn mặt Kì Lâm giận dữ.

- Đã đến giờ làm lễ tốt nghiệp. Các em nhanh chóng vào vị trí để chúng ta chuẩn bị làm lễ. _ thầy bí thư trường nói qua mircô trên sân khấu.

Chắc mọi người đã biết hôm nay là ngày gì rồi đúng không!?

https://thuviensach.vn

Hôm nay là ngày tốt nghiệp THPT cho các cô cậu. Ngày đánh dấu sự trưởng thành của những đứa trẻ ngày nào. Sau hôm nay, các cô cậu phải tự mình có trách nhiệm với cuộc đời mình, tự lo cho mình và tương lai phía trước. Đó đã phải là một ngày quan trọng chưa? Vậy mà cô lại quên bẽn đi. Haizzz… quả thật là đáng trách tội mà.

"Kítttttt" _ chiếc xe chở cô phanh gấp lại khi tới giữa sân trường.

Cô vội mở cửa chạy ra với Kì Lâm.

- Tao xin lỗi! Tại tao…

- Hừm. _ Kì Lâm khoanh tay, ngoảnh mặt đi chỗ khác.

- Lâm!

- Kệ.

- Tao xin lỗi mà!

- Sao lúc nào cũng chỉ biết ngủ vậy hả bà thím? _ Kì Lâm bực mình gắt.

- Hề… _ cô cười trừ.

- Mày đó. _ Kì Lâm lườm cô cháy mắt rồi lại bật cười, lắc đầu chịu thua cô.

- Tới giờ làm lễ chưa? _ cô hỏi gấp gáp.

- Tới nãy giờ rồi. Nhanh lên hội trường mau. _ Hoàng Lâm nói rồi nắm tay Kì Lâm kéo đi.

- Đợi đợi! _ cô cũng vội chạy theo.

Cậu nhìn cô rồi lắc đầu bật cười.

https://thuviensach.vn

- Na đã trở lại làm Na của ngày nào mà tôi quen rồi. _ Phong tháo kính ra và nói.

- Na của tôi mạnh mẽ mà, anh quên rồi sao?

Phong bật cười.

- Ờ, thì có ai dành với cậu đâu.

Cậu cũng cười.

- Anh định sẽ làm gì? _ cậu hỏi.

- Ừmmm… có lẽ phải quay về vị trí của tôi. _ Phong nghiêm giọng.

Cậu quay sang nhìn Phong.

- Ước muốn xây dựng một nhà trẻ Thiên Sứ của mẹ tôi ấp ủ bấy lâu. Tôi sẽ thay bà làm nó trở thành có thật trên đời.

- Đó là một việc tốt! Anh nghĩ thế là rất đúng. Tôi chắc là Na Na biết được sẽ rất vui.

- Hãy bảo vệ Na Na thật tốt! Cô bé đã chịu quá nhiều mất mát và đau thương. Bây giờ trái tim của cô bé rất mỏng manh và yếu ớt, nó không chịu nổi thêm một nỗi đau nào nữa đâu.

- Tôi biết. Cảm ơn anh đã quan tâm! Nhưng tôi sẽ là người chịu trách nhiệm cất giữ và bảo quản trái tim ấy. Tôi sẽ làm cho trái tim ấy mạnh mẽ và ấm áp trở lại!

- Hy vọng là cậu sẽ làm được như những gì cậu nói!

- Hãy tin ở tôi! _ cậu nhìn thẳng vào mắt Phong và nói chắc nịch.

Phong mỉm cười hài lòng rồi đưa tay ra…

https://thuviensach.vn

Cậu nhìn Phong rồi cũng đưa tay mình ra…

Một cái bắt tay của hai người đàn ông thực thụ!

……..ooO

Cuối cùng thì buổi lễ tốt nghiệp cũng kết thúc.

Cả lớp cô không đứa nào nói cới đứa nào câu gì. Tất cả cứ lặng lẽ về lớp rồi ngồi vào bàn của mình.

- Haizzz… _ chỉ nghe được những tiếng thở dài thườn thượt của chúng nó.

- Mới hôm qua thôi, mới hôm qua tui còn mong kết thúc hẳn năm học. Nhưng bây giờ, khi đã kết thúc thật rồi thì… xịt xịt… tao… hức… tao tao… tao không muốn tẹo nào. _ Quỳnh thường ngày đanh đá là thế, vậy mà giờ lại tràn đầy tình cảm.

- Sau này không còn gặp thường xuyên, mỗi đứa một phương trời, ai biết đó là đâu. Rồi sao tui ăn chanh vào mỗi sáng sớm được hả bà Quỳnh chanh. _ Kiên.

- Haizzz… chả có ai cho tui mượn đầu để làm tóc nữa, tiền đâu mà tui mua tóc giả về tập làm đây? _ Vy chống cằm ngán ngẩm.

- Còn ai cho tui chọc nữa hả trời? Ngứa tay, ngứa chân, ngứa đủ thứ ngứa, sao tui chịu nổi!? _ Phát Xêkô.

- Haizzz… _ cả lớp lại thở dài và thở dài.

“ĐÉT” _ là tiếng roi của tía Khánh tụi nó đập lên bảng.

Lập tức như những cỗ máy, chúng nó liền bật dậy ngồi khoanh tay trên bàn mắt nhìn lên bảng nghiêm trang.

https://thuviensach.vn

- Mấy đứa làm cái gì mà ỉu xìu như cọng bún thiu thế hả? Phải tươi tỉnh lên chứ. Cười cái coi.

- Haizzz… _ lại nghe có tiếng thở dài.

- Cười! “ĐÉT” _ tiếng ra lệnh cùng tiếng roi cùng vang lên.

- Hề hề, hề hề hề… _ bọn nó nhe răng cười.

Nhưng sao lại mặn chát thế này!?!?!?

Tuy miệng nhe răng cười thật lớn, nhưng hai hàng nước mắt của chúng nó thì đã ướt đẫm cả.

Thầy Khánh bước xuống khỏi bục giảng, đến đứng giữa tụi nó.

- Xịt xịt… _ thầy xụt xùi, mắt thầy hoe hoe đỏ.

- Hức… hu hu huhuhu…._ tất cr đều òa lên khóc rồi chạy đến ôm tía chúng nó.

- Huhuhu… _ thầy cũng khóc, thậm chí còn hơn cả tụi nó.

- Sau… hức… này…đứa đứa ực…nào hự…muốn cưới…hichic thì… huhuhu… nhớ… tới tới…khụ… tìm tao! Tao…hức hức sẽ may… may váy… ực… váy… váy cưới cho, làm tóc tóc luôn… huhuhu…make up nữa…huhuhu… tao… tao bao tuốt! _ bé Điệu (Diệu) nói trong nước mắt với tiếng nấc nghẹn ngào.

- Mày… mày nói…huhu… thì nói đàng hoàng coi… hức hức hu… làm.. làm gì ực…mà huhuhu mà nấc nói khó… hichic nghe vậy hả? _ Quỳnh mắng.

- @#$%#%%^&… _ tất cả chúng nó thay nhau nói lên ước mơ của mình.

https://thuviensach.vn

- Được rồi! Xịt xịt… _ thầy Khánh chỉnh lại kính. – Bữa tiệc nào rồi cũng tàn, con đường nào dài cấp mấy cũng có điểm dừng lại. Nhưng con đường này dừng lại để các con có thể tìm được sự lựa chọn cho mình. Đó là những ngã rẽ chúng con phải đi và tìm đến một điểm dừng khác là đích. Kết thúc một con đường là để mở ra một con đường mới. Tất cả các con hãy khai phá con đường đó! Hãy vượt lên tất cả để đến được điểm đích tiếp theo nhé! Đừng vội nản lòng khi gặp chút khó khăn! Tía sẽ luôn bên cạnh và ủng hộ các con của tía!

- Hichic… vâng! _ tất cả cùng đồng thanh.

- Chúc các con chọn được hướng đi riêng phù hợp và đúng đắn cho mình!

==:=:=:=:==

Năm năm sau…

Nhà trẻ Thiên Sứ,

- Ba Phong! _ một nhóc hấp tấp chạy vào.

- Ơi! Ba đây con. Đi từ từ thôi, té đau bây giờ.

- Ba! Hộc hộc hộc…

- Rồi rồi, ba nghe. Có gì thì con nói đi nè.

- Có… có một cô đẹp ơiiii là đẹp, xinh ơiiiii là xinh đang đợi ba ở ngoài đó.

- Cô sao?

- Dạ!

Ai được nhỉ???

https://thuviensach.vn

Nhóc nắm tay Phong dắt đi.

- Đó, ba thấy không? _ nhóc chỉ về hướng có một cô gái trắng trẻo, xinh xắn trong chiếc váy dài đang phát bánh kẹo cho tất cả những đứa trẻ đang bu quanh.

Khi hết sạch bánh kẹo thì tất cả mới chịu tản ra cho cô gái được thở.

- Cảm ơn cô! _ chúng nó cúi đầu và đồng thanh.

- Uhm, mấy đứa ngoan lắm. Giờ các con đi chơi đi nhé. _ cô gái nói rồi vẫy tay chào tất cả.

Khi những đứa trẻ đi hết, cô gái mới nhìn thấy Phong đang đứng đó.

Hai má cô gái bỗng ửng hồng lên trông lại càng xinh. Cô vén tóc lên tai làm duyên, nở nụ cười duyên dáng nhưng có chút bẽn lẽn.

- Chào em! _ Phong mở lời chào.

- Chào anh!

- Gia Tuệ, lâu quá không gặp, em xinh lên nhiều đó.

- Cảm ơn anh! _ đôi má vốn ửng hồng của Gia Tuệ lại càng đỏ thêm.

- Mình đi dạo nói chuyện nhé!? _ Phong mời.

- Vâng!

…

- Dạo này em thế nào rồi?

- Thế nào là thế nào ạ?

https://thuviensach.vn

- Em đang làm gì?

- Trong suốt thời gian qua em chỉ lo học tập ở trường thôi anh.

- Em học về ngành gì?

- Một cô giáo. _ Gia Tuệ dừng bước, nhìn Phong và nói.

- Cô giáo. _ Phong cười nhẹ. – Uhm, anh thấy em cũng hợp với nghề giáo viên đó.

- Anh không thắc mắc là em làm giáo viên gì sao?

- À… uhm, em làm giáo viên gì?

- Mầm non.

Phong ngạc nhiên.

Gia Tuệ bước lên thêm một bước.

- Anh có biết vì sao không?

Anh lắc đầu.

- Vì…

Gia Tuệ chưa nói dứt lời đã tiến thêm một bước, nhón gót chân để đặt lên môi Phong một nụ hôn…

- Anh… có thể…

“Chóc” _ Phong búng vào trán Gia Tuệ.

- Này cô bé, đang còn nhỏ mà đã gớm thế rồi hửm.

https://thuviensach.vn

Gia Tuệ thoáng nét buồn, cố gượng cười, Gia Tuệ nói với giọng run run.

- Em… em có việc nên về trước. Chúc anh quản lý tốt nhà trẻ! _ Gia Tuệ nói vội rồi quay lưng bước đi.

- Những đứa con của anh đang thiếu mẹ. _ Phong nói lớn khi Gia Tuệ vừa chạy được vài bước.

Gia Tuệ nghe vậy liền khựng lại.

Phong từ từ tiến gần lại Gia Tuệ…

Nắm tay Gia Tuệ kéo cô quay mặt về phía mình, anh đưa tay lau khô đi những giọt nước nóng hổi đang lăn trên má cô.

- Em có đồng ý làm mẹ chúng không?

Phong nhìn Gia Tuệ bằng ánh mắt chân thành nhất của mình.

- MẸ! Mẹ đồng ý đi! _ tất cả những "đứa con" đều tập trung lại từ lúc nào.

Chúng nó bu quanh Gia Tuệ và Phong, những ánh mắt long lanh nhìn Gia Tuệ mong cô đáp lại.

- Em… em không thể… không đồng ý. _ Gia Tuệ nói rồi mỉm cười thật tươi.

Phong vội ôm Gia Tuệ thật chặt.

- Cảm ơn em!

- Anh biết không, em đợi ngày này đã từ rất lâu rồi.

- Em biết không, anh đã định sẽ đi tìm em vào một ngày gần. Nhưng em đã nhanh hơn anh, thật xin lỗi em!

https://thuviensach.vn

Gia Tuệ lắc đầu.

- Hạnh phúc không đợi chờ ai, em chỉ đi tìm hạnh phúc của mình thôi mà.

Phong đưa tay ôm lấy má Gia Tuệ.

Anh nhìn Gia Tuệ thật kĩ, thật lâu, nhắm mắt lại…

- Hí hí hí… hahaha… "đốp đốp đốp" _ sắp nhỏ hết cười hí hí rồi không nhịn nổi lại phá lên cười. Tất cả đều vỗ tay mừng cho ba mẹ chúng.

Tất cả những đứa con đều nhìn ba mẹ của nó rồi che mắt lại.

Ô kìa! Sao che lại có ba ngón là sao? Mấy cái đứa này thật là…

Cuối cùng thì Gia Tuệ cũng tìm được nơi nương tựa, không hoài công cô đã đợi chờ anh xuốt ngần ấy năm trời.

==:=:=:=:==

Nghĩa trang,

- Mẹ! _ một nhóc được mẹ nắm tay dắt đi.

- Con có mệt không?

Nhóc lắc đầu lia lịa.

- Con trai mẹ giỏi lắm! _ Trâm Anh vuốt lại mái tóc cho nhóc.

Nhóc chỉ cười thật tươi với mẹ.

- Chào cha đi con! _ Trâm Anh nói rồi để nhóc quay lên mộ Thiên Tuấn.

Mắt chị lại cay cay…

https://thuviensach.vn

Chị đặt bó hoa cúc dại lên mộ Thiên Tuấn thật ngay ngắn…

- Anh à! Mẹ con em tới thăm anh nè. Anh có vui không?… Nhìn con giống anh lắm, bé Na nói, anh với con như một khuôn đúc ra vậy đó.

- …

- Nhanh anh nhỉ!? Mới đó thôi mà đã năm năm rồi đó anh. Con mình cũng đã hơn bốn tuổi. Tất cả đã qua đi, nhưng đối với em, mọi chuyện cứ như mới xảy ra hôm qua thôi. Em vẫn nhớ hơi ấm của anh, nhớ nụ cười của anh, nhớ cả vòng tay của anh nữa!… Hítttt haizzz… bé Na và Gia Bảo vẫn vậy anh ạ, chúng nó vẫn trẻ con lắm. Tội nghiệp Gia Bảo cứ cầu hôn miết mà bé Na lại từ chối hoài. Anh Quốc đã đi làm, anh ấy làm trong tập đoàn Hoàng Gia của Gia Huy đó anh, anh ấy sống tốt lắm, nhưng… hình như anh ấy luôn vui một niềm vui không trọn vẹn anh à. À, Phong đó, bây giờ anh ấy là hiệu trưởng của nhà trẻ Thiên Sứ rồi, vậy là ước mơ của anh ấy đã được thực hiện. Nội và ngoại thì vẫn vậy hà, hai người còn yêu đời lắm đó. Tất cả đều tốt đẹp phải không anh!?

- …

- Em sẽ nuôi dạy con thật tốt, anh đừng lo nhé!

- …

Trâm Anh tiến lại, lau tấm ảnh nhỏ của anh…

- Em nhớ anh lắm! Thiên Tuấn à! _ nước mắt chị lại rơi.

- Mẹ! _ nhóc lấy tay lau đi nước mắt cho mẹ nó. – Sao mẹ khóc vậy?

- À, không, bụi bay vào mắt mẹ đó con.

- Mẹ nhớ ba hả?

https://thuviensach.vn

Trâm Anh không ngờ con mình lại hiểu chuyện được như vậy. Chị ôm con vào lòng.

- Uhm, mẹ nhớ ba lắm con à!

- Vậy mẹ đi gặp ba đi.

- … Ba ở xa lắm, sau này mẹ sẽ đến gặp ba sau.

- Xa là ở đâu hả mẹ?

- Phía bên kia vườn Địa Đàng.

- Ở đó đẹp không mẹ?

- Đẹp! Đẹp lắm con à.

- Vậy khi nào mẹ đi nhớ cho con theo với nha!?

- Ngốc quá, bây giờ trễ rồi, để mẹ đưa con về nghe.

- Dạ!

- Hai mẹ con đến sớm thế. _ Trâm Anh vừa nắm tay nhóc dắt đi thì Quốc vừa tới.

- Anh!

- Uhm, em đến lâu chưa?

- Cũng được một lúc rồi anh.

- Con chào chú! _ nhóc khoanh tay lễ phép.

- Uhm, chú chào con. Gặp bố có vui không con? _ Quốc ngồi xuống hỏi nhóc.

https://thuviensach.vn

- Dạ có!

- Anh đến gặp Gia Linh à?… À không, Tiểu Yến mới phải.

Quốc chỉ cười mà không nói gì.

- Vậy anh vào đi, em có việc nên phải về trước rồi.

- Uhm, em về nhé. Đi cẩn thận.

- Anh có rảnh thì ghé nhà nội chơi, nội nhắc anh suốt đó.

- Uhm, anh biết rồi.

- Em về nghe.

- Uhm, chào con nha. _ Quốc vẫy tay.

- Dạ! Thưa chú con về.

Đợi cho mẹ con Trâm Anh đi hẳn, Quốc mới đi tiếp.

…

Anh tìm tới phần mộ của Tiểu Yến.

Đây rồi, cạnh mộ Thiên Tuấn…

Anh đặt đóa hoa sen trắng trước mộ Tiểu Yến và bó hoa cúc dại lên mộ Thiên Tuấn.

- Chào hai người, lâu quá không gặp. Hai người vẫn khỏe chứ? Có ốm đau bệnh tật gì không đó? Dưới đó lạnh nhớ mặc cho ấm nghe chưa.

Nói rồi anh ngồi xuống…

https://thuviensach.vn

- Cậu đó, lâu vậy mà không thèm về uống cà phê của tôi. Hay cà phê dưới đó ngon quá nên quên của tôi rồi? Cậu dám… hè, mà tôi biết là cậu không dám đâu. Chừng nào về nói tôi pha cà phê cho uống chứ tự pha là không khéo lại lấy nhầm sang cà phê hết hạn sử dụng là cho cậu "làm rể Diêm Vương" lun ráng chịu.

- …

- Haizzz… mới hôm nào cậu còn ăn hiếp tôi. Vậy mà… Thằng bạn tồi, đi mà đi có một mình, giờ tôi lấy ai ngồi nói chuyện? Lấy ai đấu khẩu? Rồi ai đánh tôi? Cậu mà để tôi gặp được là chết với tôi. _ Quốc giơ tay hình nắm đấm lên.

Anh nhìn hình Thiên Tuấn thêm chút rồi ngồi xịch lại phần mộ của Tiểu Yến.

Anh nhổ mấy cộng cỏ khô, nhặt lá vàng đi…

- Em vẫn không khác xưa chút nào, vẫn còn đẹp lắm!

- …

- Ở dưới phải biết tự chăm sóc mình, nhớ ăn cho no, mặc cho ấm vào nghe chưa!?

- …

- Em đi rồi nhà còn mình anh hà, căn phòng còn vẹn đồ đạc đó, nhưng nó lạnh lắm. Tại sao lúc em còn bên anh, anh lại không nhận ra điều gì đó nhỉ. Có lẽ tại duyên số. Anh phải tìm ông tơ cho một trận mới được, buộc chỉ thì phải dài dài ra cho người ta chứ. Hừm…

- …

https://thuviensach.vn

- Tất cả mọi chuyện đã lùi vào quá khứ. Anh cũng sẽ để em nơi ấy. Chúng mình cùng bắt đầu một cuộc sống riêng cho mình nhé!? Chúc em hạnh phúc nơi ấy!

Cơn gió lạnh thổi ngang qua, lòng Quốc chợt se lại… Có lẽ anh đã nhận ra điều gì đó làm bài học cho mình.

Hãy biết trân trọng những gì xung quanh chúng ta! Đừng để mất rồi mới chợt nhận ra sự thiếu hụt, mất mát của thứ quan trọng ấy!

==:=:=:=:==

“Tin tin” _ một chiếc xe đỗ phịch trước mặt hai mẹ con Trâm Anh.

- A, ba Gia Huy! _ nhóc vội chạy lại ôm chặt lấy cổ Gia Huy.

- Ây ya, nhớ ba hong nè?

- Dạ có!

- Chào anh! _ Trâm Anh.

- Chào em, hai mẹ con mới đi thăm Thiên Tuấn phải không?

- Vâng!

- Thấm thoát đây mà đã bao năm rồi em nhỉ!?

- Vâng, năm năm rồi anh.

- Lâu vậy, em cũng nên tìm cho mình một hạnh phúc đi chứ.

Trâm Anh mỉm cười.

- Hạnh phúc của em là cu Bin đây anh à.

https://thuviensach.vn

- Không lẽ… em định sống vậy mãi sao?

- Vậy thì có gì là không tốt đâu anh.

- Cu Bin cũng cần một người cha mà.

- …

- Con đã có ba là ba Gia Huy rồi mà. _ nhóc nhanh nhảu.

Gia Huy nhìn Bin rồi lại nhìn Trâm Anh.

- Trâm Anh! _ anh cầm tay chị.

- Anh làm gì đó, con nó nhìn đó. _ Trâm Anh giật tay mình ra.

Anh vẫn cầm chắc tay chị.

- Trâm Anh à! Em có thể cho anh một cơ hội được chăm sóc mẹ con em không?

- Em không…

- Đã bao năm anh chờ đợi em, thế vẫn chưa đủ để nói lên tấm lòng của anh sao em?

- Nhưng em…

- Anh biết, anh biết là em tự ti vì đã có cu Bin. Nhưng anh vốn đã coi cu Bin là con mình từ ngày nó có mặt trên đời này rồi. Anh luôn nhủ lòng phải bảo vệ và chăm sóc mẹ con em thật tốt. Em hãy cho anh được nghĩa vụ chăm sóc cho mẹ con em đi Trâm Anh! _ ánh mắt anh đã nói rằng anh rát thật lòng.

- Em… _ Trâm Anh nhìn xuống cu Bin.

https://thuviensach.vn

- Con muốn ba! _ cu Bin nói.

Nghe con nói mà Trâm Anh quặn thắt lòng. Hơn ai hết, cu Bin là quan trọng nhất đối với chị. Không có cha là một bất hạnh rất lớn cho Bin. Bin cũng cần cha, cũng cần một mái ấm trọn vẹn.

- Được không em!? _ Gia Huy hỏi lại.

Trâm Anh cúi mặt, bẽn lẽn nở một nụ cười…

Gia Huy hạnh phúc hơn lúc này hết, anh ôm chặt chị và quay một vòng trên không.

- Cảm ơn em! Cảm ơn em rất nhiều!!!

- Hi hí hí… _ Bin bụm miệng.

- Con cười gì? _ Trâm Anh hỏi.

- Con có ba, có mẹ rồi. Con thích lắm.

Trâm Anh và Gia Huy hôn lên má cu Bin để cảm ơn vì sự có mặt của Bin trên đời.

Cảm ơn con đã đến bên đời!!!

==:=:=:=:==

Sân bay,

Quốc cầm tấm bảng có ghi tên “Yuu” to tướng lượn đi lượn lại để chờ Yuu ra sẽ nhìn thấy.

Anh xem đồng hồ liên tục, mãi mà Yuu vẫn chưa ra.

https://thuviensach.vn

- Chuyến bay xuống lâu rồi mà sao còn chưa ra nhỉ. Không biết có trốn đi chơi không nữa. Chậc…

Một cô gái trông rất sành điệu đến đứng sau Quốc, nhưng anh đang mải chờ người ra nên không để ý.

- Này anh kia! _ cô gái gọi.

- … _ nhưng Quốc không nghe.

- Anh kia!

- … _ vẫn không trả lời.

- Nè! _ cô gái đánh vào vai anh.

- Hả? _ Quốc giật mình quay lại nhìn cô gái.

Vừa nhìn anh đã nhíu mày… *Cái váy thì ngắn cũn cỡn, lại còn bó sát người. Môi này chắc hết cả kí son quá. Nói chuyện với người lớn mà "nè", còn đứng khoanh tay nữa… Hờ…*

- Nhìn gì? _ cô gái gắt.

- Cô là ai?

- Thế anh đến đây tìm ai?

- Liên quan gì tới cô.

- Anh đến đón tôi, tôi đứng đây, thế đã liên quan chưa?

- Gì? Cô… là… _ anh chỉ vào bảng tên.

Yuu chỉnh lại kính râm rồi hất mái tóc ra sau.

https://thuviensach.vn

- Chứ là ai?

- Chà, lớn dữ he. Mới hôm nào nhìn cô còn xíu xíu mà. _ anh đá đểu.

- Nhiều chuyện. _ Yuu cáu rồi đi trướcm để lại mấy chiếc va li cho Quốc.

Quốc khổ sở kéo mấy chiếc va li đồ theo sau Yuu.

- Này, tới phụ tôi coi!

Yuu vẫn đi.

- Nè!

Yuu chẳng thèm mảy may để ý.

Cuối cùng thì khổ sở anh cũng mang hết va li ra xe. Yuu thì nhàn nhã ngồi trong xe lấy chiếc dũa móng tay ra dũa dũa rồi thổi móng taym ngắm nghía nó.

Quốc chướng mắt nhưng không làm được gì, đành ráng chịu đựng một chút, coi như không chấp con gái.

- Anh Gia Bảo đâu? _ Yuu hỏi cụt lủn.

Quốc nghe nhưng không thèm trả lời.

- Nè! _ Yuu chau mày nhìn Quốc.

Anh không thèm để ý.

- Tôi đang hỏi anh đó.

- Sao? Hỏi ai?

Yuu nhìn xung quanh xe.

https://thuviensach.vn

- Bộ xe này còn ai khác ngoài tôi với anh à?

- Ààà… cô đang hỏi tôi, thì ra là hỏi tôi. Vậy thưa quý cô, quý cô muốn hỏi gì thế ạ?

- Hừm… anh Gia Bảo đâu?

- Bận.

- Bận gì?

- Chịu. _ Quốc nhún vai.

- Còn anh Gia Huy?

- Không rảnh.

- Tại sao?

- Sao tôi biết.

- Vậy tại sao người đón tôi lại là anh?

- Gia Huy nhờ tôi.

- Hừm… _ Yuu lấy tay quạt quạt. – Mở máy lạnh lên! _ Yuu nói như ra lệnh.

- Thưa cô, xe tôi không có máy lạnh.

- Gì? Xe gì mà cổ vậy?

- Ờ, xe tôi đó, không thích thì xuống đi bộ đi he.

- Hứ. _ Yuu liếc Quốc muốn rách mắt.

https://thuviensach.vn

- Thắt đai an toàn vào! _ Quốc nói như ra lệnh cho Yuu.

- … _ Yuu vẫn ngồi im.

- Thắt vào!

- Thắt rồi hư mất bông hoa trên áo tôi sao.

- Thắt vào!

- Không thắt.

- Có thắt không?

- Không!

“Kítttttt” _ Quốc phanh gấp.

- Thắt! _ Quốc nóng mặt.

Tình hình có vẻ căng, Yuu phụng phịu thắt đai an toàn vào.

- Được chưa? _ Yuu cháy mặt.

Quốc không thèm nhìn, anh cho xe chạy…

……ooO

Tu viện Maria,

“Kinh koong kinh koong…” _ tiếng chuông nhà thờ.

Đợi mãi thì cuối cùng cũng đã tới ngày này…

Cuối cùng cũng tới ngày hỉ của Song Lâm nhà mình.

Hoàng Lâm cầm bó hoa đứng sốt ruột trước nhà thờ đợi Kì Lâm.

https://thuviensach.vn

- Cậu làm gì mà cứ choi choi thế. _ Hiền mắng.

- Kì Lâm sắp tới chưa?

- Phải từ từ cho nó còn có thời gian chuẩn bị nữa chứ. Cậu làm gì mà cứ… haizzz đợi nó tí đi.

- Nhưng mà…

- Đó, nhắc tào tháo tào tháo đến kìa. Mãn nguyện ông chửa?

Hoàng Lâm thấy Kì Lâm liền ngây ra…

Kì Lâm trong chiếc váy cưới dài trắng tinh khôi. Cô đỡ Kì Lâm lên thềm nhà thờ, lên đến mà Hoàng Lâm vẫn cứ ngây ra.

- Nè. _ cô hất vai Hoang Lâm làm cậu xuýt té.

Kì Lâm bật cười.

- Kì Lâm của tôi đẹp không hửm? _ cô nhướn mày.

- Chuyện, nhờ váy của tôi thiết kế rồi đích thân may mà lị. _ Vy vênh mặt.

- Cẩn thận không miếng bay ra là tụi tui chít à nha. _ Phát đá đểu.

Vy thúc mạnh vào hông Phát làm cậu đau điếng.

Quốc kéo hết ga hết số, Yuu ngồi trong xe mà tóc cứ bay dựng ngược lên. Tuy vậy nhưng cô không hề sợ tốc độ. Ngược lại, còn có vẻ như rất thích thú.

- Tôi khát.

- Đợi đi, sắp tới nơi rồi.

https://thuviensach.vn

- Nhưng tôi khát lắm rồi. Anh muốn khi đưa tôi đến gặp Gia Huy mà chết khô lun hong?

"Kíttt" _ anh phanh gấp.

- … đợi tôi. _ anh nói rồi xuống xe, qua bên đường mua chai nước.

Cũng may là ở nơi vắng này vẫn còn một cái quán nước.

Láy sau anh quay lại với chai nước khoáng.

- Nè.

Yuu nhìn chai nước rồi nhìn Quốc.

- Tôi không uống nước khoáng.

- Sao cô không nói?

- Ủa ủa, chứ bộ có ai hỏi tôi sao?

- Hừm…

- Cho tôi cà phê.

Anh lại lủi thủi đi vào…

Nhưng được vài bước thì quay lại.

- Ơ, sao còn không đi?

- Cà phê gì?

- Ờmmm… đen đá.

Nhận được câu trả lời anh lại đi vào.

https://thuviensach.vn

Lát sau anh quay ra với một ly hộp cà phê đen đá.

- Đây, vừa ý cô chưa?

- Anh đi gì mà lâu lắc vậy? Tôi hết khát mất rồi.

- Cô… _ Quốc ức muốn xịt khói.

- Hìhì… _ Yuu còn nhe răng cười như muốn trêu ngươi anh.

- Được lắm. Cảm ơn, tôi khát. _ Quốc nói rồi hút một hơi.

Vừa đi được một đoạn thì…

- Nè, tôi đói.

- …

- Anh có nghe không hả?

- …

- Tôi đói, tôi muốn ăn.

- Nhịn đi!

- Anh muốn để tôi gặp Gia Bảo mà chết đói hong?

“Kítttt” _ anh lại phanh gấp xe.

Có khi sau hôm nay về anh phải thay lại bộ thắng mới thôi…

- Cô đừng có lúc nào cũng lấy hai anh em họ ra mà uy hiếp tôi. Nói cho cô biết, tôi chỉ không thèm chấp loại con gái như cô thôi đó. Nếu không vì hứa với Gia Huy đưa cô về nhà thì đừng có trách. Biết thân phận ngồi đậu

https://thuviensach.vn

xe tôi mà ngậm miệng lại, ngoan ngoãn về tới nhà đi! _ Quốc trừng mắt quát lớn như muốn ăn tươi nuốt sống Yuu.

"Ọt ọt" _ Quốc vừa nói xong thì bụng Yuu biểu tình.

- Tôi đói thiệt mà. _ Yuu xụ mặt xuống.

- Hừm… _ anh bực mình, đập mạnh tay lên vô lăng.

- Thôi, để tôi nhịn đói về nhà ăn cho no cũng được.

Quốc lại rồ ga đi.

…….ooO

- Cô dâu chú rể đã tới mà sao các vị khách quý vẫn chưa tới vậy ta. _ Phát xem đồng hồ.

- Kìa, bọn nó đến cả rồi kìa.

Tất cả lớp chúng nó đều đông đủ, cả Phong, Gia Tuệ, Gia Guy, Trâm Anh, nhóc Bin cũng theo mẹ tới.

- Vậy là đã đông đủ…

- Chưa, còn Quốc và Yuu nữa vẫn chưa tới. _ Gia Huy nói.

- Yuu ạ? _ cậu ngạc nhiên.

- Uhm, hôm nay con bé về nước đó.

- Vậy…

- Em yên tâm, lát Quốc sẽ đưa Yuu tới đây luôn. Hôm nay là một ngày quan trọng của tất cả chúng ta mà. _ Gia Huy nháy mắt.

https://thuviensach.vn

- Ờ hé. _ cậu gật gù.

- Có chuyện gì vậy anh? _ Trâm Anh hỏi Gia Huy.

- Xuỵt! Lát em sẽ biết.

……oOO

- Ăn đi rồi còn tới đó, trễ giờ lắm rồi đó. _ Quốc chìa một chiếc bánh mì với một ly cà phê ra cho Yuu.

- Cảm ơn anh! _ Yuu nở nụ cười vui sướng trẻ thơ để đáp lại.

- Không dám.

- Anh lái xe đi, tôi vừa đi vừa ăn cũng được mà.

- Cái này là cô nói đó nha.

- Biết mà.

Quốc không ngại ngùng, anh rồ ga lái xe đi…

……..ooO

- Không kịp đợi anh Quốc mất, đã quá giờ làm lễ mười lăm phút rồi. Cha đợi trên thánh đường lâu lắm rồi đó. _ Kiên hối thúc.

- Uhm, vậy chúng ta tiến hành trước đi. _ nội nói.

- Đành vậy thôi. _ cậu thoáng buồn.

Tất cả cùng vào hàng, nữ xếp một bên, nam xếp một bên theo cặp tương ứng sau Hoàng Lâm và Kì Lâm.

https://thuviensach.vn

Từ từ theo đôi tân lang, tân nương tiến lên thánh đường… tất cả cùng cảm nhận được những tia nắng hạnh phúc đang lan tỏa khắp thế gian này.

……..ooO

- Phải nhanh lên, nếu không sẽ không kịp mất. _ Yuu hối.

- Tôi biết rồi, ngồi im coi, càng hối tôi càng rối. _ Quốc gắt.

……..ooO

- Maria Nguyễn Kì Lâm, con có đồng ý lấy anh Phêrô Nguyễn Hoàng Lâm làm chồng, nguyện yêu thương và chia sẻ cùng anh mọi ngày và suốt đời con không? _ cha hỏi.

- … _ Kì Lâm không trả lời.

Cả nhà thờ đều nín thinh…

- Maria Nguyễn Kì Lâm, con có đồng ý lấy anh Phêrô Nguyễn Hoàng Lâm làm chồng, nguyện yêu thương và chia sẻ cùng anh mọi ngày và suốt đời con không?? _ cha hỏi lại.

- Thưa cha, phải là các con mới đúng. _ Hoàng Lâm trả lời.

Tất cả đều ngạc nhiên, không hiểu những gì mà Song Lâm đang làm và lời Hoàng Lâm đang nói.

Song Lâm mỉm cười rồi quay xuống nhìn tất cả dưới các hàng ghế.

Đã đến giờ hoàng đạo…

Bên hàng ghế nam, cậu, Gia Huy, Phong,… đứng dậy và nắm tay các bạn gái của mình ra đứng trước thánh đường.

Tất cả các cậu cùng quỳ một chân xuống trước mặt các cô…

https://thuviensach.vn

- Cậu cậu định làm gì vậy? _ cô giật lùi lại.

Cậu bật hộp nhẫn lên đưa ra phía trước…

- Na Na! Cậu đồng ý lấy tớ nhé!?

- Tớ…

- Đã năm năm nay, là một ngàn tám trăm hai mươi sáu ngày tớ khao khát điều ấy, cũng là một ngàn tám trăm hai mươi sáu lần tớ cầu hôn cậu. Hôm nay, là lần thứ một ngàn tám trăm hai mươi bảy tớ cầu hôn cậu. Mong cậu hãy nhận lời tớ!!!

Cậu mở đầu màn cầu hôn tập thể thật ấn tượng…

Tiếp đến là các cặp đôi sau cũng lần lượt cầu hôn…

Nội ♥ ngoại

Gia Huy ♥ Trâm Anh

Phong ♥ Gia Tuệ

Kiên ♥ Quỳnh

Phát ♥ Vy

Quang ♥ Diệu

…

- Em đồng ý! _ Diệu ôm chầm lấy Quang.

- Anh làm em thật bất ngờ. _ Vy hôn lên má Phát làm cậu ta đỏ lựng đôi má.

https://thuviensach.vn

Thay cho câu trả lời, Gia Tuệ kéo Phong lại và đặt lên môi anh một nụ hôn nồng cháy.

- Em… _ Trâm Anh lưỡng lự.

Gia Huy vẫn nhiệt thành nhìn Trâm Anh…

- Em đồng ý!

Nhận được câu nói ấy của Trâm Anh, Gia Huy rớt nước mắt vì sung sướng. Anh ôm Trâm Anh vào thật chặt.

- Bà! _ nội chớp chớp mắt.

- Ông đứng dậy đi, làm cái trò gì để người ta cười cho kìa.

- Cười gì. Kệ. Người ta đang cầu hôn tìm vợ mà cười gì. Bà Ba! Bà làm vợ tôi đi! Tôi biết tôi cũng không còn mấy ngày dài, nhưng mà những ngày còn lại của đời tôi, tôi muốn ở cùng bà!

“Đốp đốp đốp” _ cả nhà thờ hoan hô, hưởng ứng giúp nội.

- Đồng ý! Đồng ý! Đồng ý! _ cả nhà thờ đồng thanh hô.

- Tôi… _ ngoại ngập ngừng.

- …

- Tôi… Ông đứng dậy đi. Quỳ hoài kì quá.

- Bà chưa đồng ý sao tôi đứng.

- Nói đứng đi mà.

- Vậy là bà đồng ý rồi nha!?

https://thuviensach.vn

Ngoại e lệ cười duyên ngại ngùng.

“Umoahhh” _ nội giữ chặt ngoại, hôn một cái thật kêu.

Cả nhà thờ đều bật cười…

- Na Na! _ cậu chân thành.

Chỉ còn mình cậu vẫn đang quỳ để đợi một cái gật đầu của cô.

- Tớ…

- Đồng ý đi Na! Không lẽ bấy lâu mà cậu không thấy động lòng sao? _ Vy.

- Đúng đó, Gia Bảo đã đợi cậu rất lâu rồi. _ Quỳnh.

- Cho Gia Bảo được toại nguyện đi! _ Kiên.

Tất cả đều nói thêm vào.

- Tớ… tớ không thể đồng ý.

Câu nói của cô như sét rạch ngang tay cậu.

Thôi rồi, lại thất bại, kế hoạch phá sản hoàn toàn.

Cậu buồn bã đứng dậy, cất hộp nhẫn vào túi rồi quay lưng đi.

- Cậu đi đâu đó? _ cô hỏi.

Cậu vẫn đi.

- Tớ còn chưa nói hết mà cậu dám bỏ đi đâu hả?

Nghe vậy, cậu liền khựng lại rồi vội quay lại nhìn cô…

https://thuviensach.vn

Cô bước gần đến cậu…

- Tớ không thể đồng ý lấy ai khác ngoài cậu… Vì hôm nay, tớ đã là vợ cậu.

Cậu nở nụ cười rạng rỡ tựa nắng mai…

Ai nhìn vào cũng có thể thấy được rằng cậu đang hạnh phúc đến nhường nào. Thật không bút mực nào có thể viết lên sự hạnh phúc ấy, cũng không lời lẽ nào có thể diễn tả được niềm hạnh phúc này…

- Sớm cũng phải tới mà muộn sũng sẽ tới, chi bằng chúng ta chọn luôn ngày hôm nay làm ngày lành tháng tốt cho tất cả được không? _ Hoàng Lâm ý kiến.

- Nhất trí luôn! _ Phát hưởng ứng.

- Nhưng… nhưng còn lễ phục… _ Diệu.

- Yên tâm, cậu quên đã có tôi sao? Tôi đã thiết kế và may sẵn hết cả rồi, chỉ đợi tới ngày mọi người tiến hành thôi. Nhưng hôm nay đã tới thì còn đợi chờ gì thêm nữa. Yên tâm đi, để tôi gọi người đưa tới.

- Vậy nhanh lên nào! Qua giờ lành là không tốt đâu. _ Kì Lâm hối thúc.

Tất cả cùng vào trong để chuẩn bị…

Không mất nhiều thời gian đưa váy áo tới vì tiệm áo cưới của Vy cũng không xa tu viện lắm.

Chỉ mất thêm một chút thời gian nữa… tất cả cô dâu chú rể đã sẵn sàng lên thánh đường.

Các chú rể dắt cô dâu của mình đứng trước cha để cha bắt đầu làm lễ…

https://thuviensach.vn

Cha tiến đến hỏi từng đôi một, hôn lễ thật suôn sẻ.

- Chị Têrêsa Trần Na Na, con có đồng ý lấy anh Giu Se Hoàng Gia Bảo làm chồng, nguyện yêu thương và chia sẻ cùng anh mọi ngày và suốt đời con không?

Đúng lúc ấy thì Quốc và Yuu cùng chạy tới…

Cũng không hẳn là trễ, ít nhất thì Quốc và Yuu cũng đã chứng kiến được giây phút cô và cậu hạnh phúc.

Cô nhìn cậu rồi mỉm cười…

- Con đồng ý!

Quốc vui cho cô và cậu, thầm mong hai người sẽ hạnh phúc dài lâu…

……ooO

Những chùm bong bóng được thả lên bầu trời là những ước mơ, hy vọng của tất cả mọi người đã gửi gắm vào đó…

- Giờ đến màn tung hoa chứ nhỉ. Na Na! Em tung trước đi! _ Phong nháy mắt.

Cô đứng ra trước rồi tung hoa cưới của mình lên thật cao…

- Hựm… _ đóa hoa cưới rớt trúng tay Quốc.

Anh đang đứng cạnh Yuu…

- Trông hai người rất đẹp đôi đó nhé! _ cô đến trước anh.

- Ai? Ai hợp với cô ta? Cho em nói lại nhé.

- Hè, thôi mà. Mặt anh đang đỏ hết lên rồi kìa. _ cô ghẹo anh.

https://thuviensach.vn

- Em đừng có chọc anh, đỏ hay không thì anh tự biết.

- Àiii, cái anh này.

- Thật là Na thấy tụi mình đẹp đôi hong? _ Yuu xấn lại nắm tay Quốc.

- Cô làm cái trò gì đấy, buông ra coi. _ Quốc gạt tay Yuu ra nhưng cô nắm chắc quá nên không được.

- Ghê nha ghê nha, giờ mới bít à. _ cậu nhướn nhướn mày chọc Quốc.

- Ô hay cái cô này, có bỏ ra không thì bảo?

- Không! Lỡ ai dành mất anh thì ai làm bố con em?s

- Hơ hơhơ hớ… cô… cô nói gì linh tinh đó? Bỏ ra coi.

- Không!

- Bỏ ra!

- Không mà!

- Grừ… grừ… grừ… _ Quốc rên lên vì tức.

- Hai người cứ từ từ nhé. Nhìn em và Na Na mà học hỏi là được, hehe. _ cậu thêm vào.

- Không hơi nào chấp mấy đứa. _ Quốc nói gạt đi.

- Hi híhí… _ tất cả đều bụm miệng cười.

- Na Na! Em đã là cô dâu của Gia Bảo – là vợ của người ta rồi đó, ráng làm tốt nghĩa vụ gia đình của mình nhé! _ Quốc dặn dò.

- Cảm ơn anh! Em nhất định sẽ làm được.

https://thuviensach.vn

- Thiên Tuấn trên trời có linh thiêng cũng thầm vui rồi. Cuối cùng thì em cũng đã thực sự trưởng thành. Sắp tới còn nhiều việc em phải làm lắm đó, hãy cố gắng lên nhé!

- Anh yên tâm! Dù có thế nào thì em cũng luôn bên cạnh Na Na để bảo vệ, chăm sóc và cùng cô ấy vượt qua tất cả.

- Cậu hứa đó nhé.

- Em hứa!

- Vậy là tôi yên tâm rồi. Nhưng mà nếu anh thấy bé Na rơi giọt lệ nào thì chú cứ liệu hồn mà ăn roi nghe.

- Vậy em sẽ về vót mấy cây mây thành roi thật đẹp tặng anh để trưng trong tủ kiếng.

- …

- Em sẽ không bao giờ để anh đụng tới cây roi ấy đâu.

- Cứ để rồi xem chú chứng minh, đừng vội nói trước à.

- Chắc chắn là như vậy mà.

- Cậu yên tâm về Gia Bảo của chúng tôi đi, chắc chắn nó sẽ làm tốt. _ Gia Huy khoác vai Gia Bảo.

Quốc mỉm cười hài lòng.

- Xe đã chuẩn bị sẵn rồi, cùng đi hưởng tuần trăng mật chứ các vị? _ Hoàng Lâm nói.

- Sao cậu biết mà chuẩn bị vậy?

- Chuyện, Hoàng Lâm này là ai chứ. _ Hoàng LÂm vuốt cằm.

https://thuviensach.vn

- Thôi xuống đi ông, bay cao quá là trúng đường dây cao thế ở trển đó nha. _ Phát.

- Hêhê. _ Hoàng Lâm tự sướng.

- Lên xe thôi, tôi nóng lòng lắm rồi nè. _ Quang lên xe trước cùng Diệu.

Rồi từng đôi một cũng lên…

Công nhận là Hoàng Lâm phóng khoáng thật, chuẩn bị cho mỗi cặp một chiếc xe hoa riêng mới chịu.

Xe của Hoàng Lâm và Kì Lâm đi trước, nối tiếp sau là các xe còn lại…

- Em đi nhé! _ cô chào Quốc.

- Đi chơi vui vẻ nhé em!

- Cảm ơn anh! Em sẽ rất vui và hạnh phúc! Anh đừng lo nữa nhé.

Quốc cười rồi gật đầu.

- Em đi đi kẻo trễ giờ.

- Chào anh! _ cậu chào và đưa tay ra.

Quốc vui vẻ nhận cái bắt tay của cậu.

- Anh giao Na Na cho em đó. Hai đứa phải sống thật hạnh phúc và hãy biết trân trọng nhau nhé!

- Vâng! Chúng em đi đây.

- Uhm, hai đứa đi.

Cậu mở xe để cô lên… chiếc xe bắt đầu lăn bánh rồi khuatá hẳn…

https://thuviensach.vn

Em phải thật hạnh phúc biết không Na!?

- Nè, nhìn gì mà lâu dạ? Họ đi hết rồi. _ Yuu khoác tay Quốc nói.

Anh nhìn Yuu cháy mắt rồi giật tay mình ra…

- Mình đi ăn đi, em đói lắm rồi.

- Cô mới ăn còn gì?

- Có cái bánh mì nhỏ xíu, em tiêu hóa hết lâu rồi.

- Thích thì tự cô đi ăn đi, tôi không rảnh.

- Nhưng em thích đi với anh.

- Đó là việc của cô. Tôi nói tôi không thích.

- Đi mà!

- Không!

- Đi, đi đi mà!

- Tránh ra!

- Đi nha!?

- Buông ra coi.

- @#%$…

Cứ hễ Yuu sáp lại thì Quốc lại đẩy ra, cứ khoác tay rồi lại giật tay ra, nắm áo rồi lại kéo áo ra…

https://thuviensach.vn

Mong rằng Yuu sẽ thuần phục được trái tim của Quốc vào một sớm mai…

- Anh đi đâu đấy? _ Yuu hỏi khi Quốc bỏ chạy.

- Trốn cô chứ làm gì, ngu sao ở đó để cô lải nhải.

- Anh muốn trốn hả? Anh không bao giờ thoát khỏi tay em đâu. Vì anh là của Yuu này rồi. _ Yuu hét lớn.

Quốc! Em nhất định sẽ làm anh yêu em! _ Yuu hạ quyết tâm.

==:=:=:=:==

Đêm tân hôn khó quên,

“Phịch” _ cô đổ ầm xuống giường một cách tự do.

- Em không tắm đi mà đã nằm rồi hửm? _ cậu khoanh tay trước ngực.

- G… gi…gì gì? “Em”, ai em? _ cô bật dậy đanh mặt lại.

Cậu hất hất mặt về phía cô.

Cô nhìn lại mình rồi nuốt khan.

- Gan nhẩy, ai cho cậu gọi tớ là em?

- Chứ không thì là gì? Vợ chồng không anh em chứ là gì?

- Là cậu tớ, trước giờ thế có sao đâu.

- Nhưng anh không thích.

- Không thích mà được hả? Ý kiến không. Rồi, quyết định vậy nhé. _ cô nói rồi chạy vào nhà tắm.

https://thuviensach.vn

- Khoan đã! Em hỏi anh ý kiến không rồi không cho anh trả lời mà chạy thẳng vào nhà tắm thế hả?

- Không nói nhiều. Chốt lại vấn đề rồi.

- Nhưng anh có ý kiến.

- Không ý kiến ý cò gì hết, đã chốt vấn đề là kết thúc thảo luận rồi.

- Nhưng mà…

"Ào ào ào" _ cô cố tình vặn vòi nước chảy lớn để không nghe tiếng cậu nói.

- Đúng là… cái cô bé này. _ cậu lắc đầu.

……ooO

- Cậu vào tắm đi. _ cô bước ra từ nhà tắm, tay đang còn lau đầu và nói.

- Hừ. _ cậu quay ngoắt sang hướng khác.

Cô bật cười rồi ngồi xuống giường.

- Dỗi đó hở?

Cậu không trả lời.

Cô cũng không nói gì thêm.

Đáng ghét, thấy mình giận mà không thèm để ý luôn. Hãy đợi đấy! _ cậu lảm nhảm trong bụng.

Cậu đứng bật dậy rồi mở tủ lấy quần áo.

"Rầm" cậu đóng lại thật mạnh.

https://thuviensach.vn

Cô vẫn không nói gì, chỉ lặng lẽ lau tóc.

Cậu dông thẳng vào nhà tắm rồi

“Rầm” _ lại thêm một tiếng đóng cửa mạnh.

…

Chưa đầy năm phút cậu laị chạy ra mở tủ.

…

“Oooo” _ có tiếng động cơ sau gáy cô.

Cô thấy nóng nóng, có gió thổi làm tóc cô bay lên.

Tay cậu luồn vào tóc cô xởi lên để sấy tóc cho cô.

- Cậu làm gì đó? _ cô hỏi.

- Sấy. _ cậu trả lời cụt lủn.

Cô ngồi im để cậu sấy tóc cho đến khi khô hẳn.

Xong, cậu lại vào nhà tắm và để lại tiếng đập cửa.

…

“Cộc cộc” _ cô gõ cửa phòng tắm.

Không trả lời.

- Cậu có cần khăn tắm không?

Không trả lời.

Cô định quay lưng lại thì có tiếng mở cửa.

https://thuviensach.vn

Cậu không thèm nhìn cô mà giật chiếc khăn tắm trên tay cô rồi lại đóng cửa lại.

- Tớ xin lỗi mà, tớ…

“ Ào ào ào” _ cô vừa định nói thì cậu vặn vòi nước xả lớn để át đi tiếng cô.

Cô lắc đầu rồi ngồi lại lên giường.

……..ooO

- Không biết là Gia Bảo với bé Na sao nữa anh nhỉ. _ Kì Lâm hỏi Hoàng Lâm.

- Kệ nhà ấy, mình tính nhà mình nà, hà hà. _ Hoàng Lâm nhướn mày làm đểu.

Kì Lâm lừ mắt.

……..ooO

Cậu tắm xong ra đứng trước mặt cô chống nạnh.

Cô nhìn cậu khó hiểu.

- Gì thế?

- Cởi đồ ra. _ cậu ra lệnh.

- Ực…

- Không nghe sao.

- Cậu cậu cậu… cậu nói gì?

https://thuviensach.vn

- Cởi đồ ra. _ cậu nhắc lại từng chữ.

Cô làm dấu chéo trước ngực, ngồi thu lại một góc.

- Cậu định làm gì hả?

- Làm gì thì cũng phải cởi đồ ra mới làm được chứ. _ cậu khoanh tay.

- Không!

- Gì? Cãi hả. Cởi không thì bảo.

- KHÔNG!!!

- Ok, nếu em ngại thì… _ cậu ghé sát mặt lại cô, nheo mắt lại. – Để anh làm cho.

- Mơ hả? _ cô nhảy xuống khỏi giường.

- Em làm gì mà nhảy dựng lên vậy, có gì đâu, cởi đồ thôi mà. Nhanh còn tắt điện nữa, tốn thời gian.

Cô tròn mắt.

- Còn đứng đó hả? Có cởi không thì bảo? _ cậu quát lớn.

- KHÔNG!!!

- Ơ hay, cái con người này.

- Sao?

- Anh bảo cởi đồ ra!

- Không mà. _ cô lắc đầu nguầy nguậy.

https://thuviensach.vn

……

- Hí híhí… _ Hoàng Lâm bụm miệng cười.

- Gia Bảo trông thế mà giờ lại bạo lực thế nhỉ. _ Kì Lâm nói.

- Ờ, đúng là… trông lù lù mà vác lu chạy, cái cậu này. Duyệt! Khà khà. _ Hoàng Lâm đắc chí.

- Đàn ông mấy người đó.

- Sao? _ Hoàng Lâm đơ mặt.

- Anh coi chừng đó nha.

- À, hề, anh không bao giờ mạnh bạo thế đâu. Đời nào anh lại như Gia Bảo.

- Ờ, nói thì làm đi.

- …

- A, anh làm gì đó, thả em ra coi. _ Kì Lâm dãy dụa.

- Im nào.

Hoàng Lâm bế thốc Kì Lâm lên đi về phòng.

- Thả ra, anh mới nói không mạnh bạo mà.

- Ủa, có hả?

- CÓ!

- Nhưng mà… em trong tay anh là của anh, mạnh nhẹ anh quyết định.

https://thuviensach.vn

- Không mà…

……ooO

Phòng cô,

Cậu kéo khóa áo ấm rồi kéo cô đến đứng trước gương.

- Mở mắt ra! _ cậu ra lệnh.

Cô ti hí mở mắt rồi mở to hẳn.

Cô nhìn mình trong gương mà không chớp mắt.

- Đã nói là cởi mà không nghe. Không cởi có được mặc áo đẹp thế này không.

- …

- Cảm động lắm hả? Vậy thơm anh cái coi như cảm ơn đi. _ cậu chỉ chỉ vào má.

Cô quay lại rồi ôm chầm lấy cậu.

- Cảm ơn cậu! hic… _ cô rưng rưng.

Cậu cười rồi ôm cô, vuốt mái tóc mềm đang buông xõa.

- Ngốc ạ, đó là điều phải làm của một người chồng mà.

- Hức…

- Thôi nào! Nín đi. Giờ mình đi dạo nhé!? _ cậu lau nước mắt cho cô.

Gật gật

https://thuviensach.vn

…….

Cậu ôm lấy eo cô để cô nép sát vào người mình đi trên đường, dưới hàng cây đứng tuổi và ánh trăng đã vàng.

- Em phải luôn đi gần với anh thế này biết không!?

- Tại sao?

- Thế em mới không bị lạnh, và anh mới không lạc em.

Cô cười hạnh phúc.

- Na nè!

- Uhm!

- Em không được rời xa anh một lần nữa nhớ chưa!? _ cậu dừng lại, nhìn thẳng vào mắt cô và nói.

Gật gật

Cậu ôm cô vào lòng…

- Và phải sinh cho anh một đội bóng đá đó.

- Gì? _ cô đẩy cậu ra.

- Một đội bóng đá cho anh chơi khi về già chứ.

- Không được.

- Sao không?

- Nghĩ xem, đâu phải cá mà sinh lắm thế được. ôi cái bụng của tôi.

https://thuviensach.vn

- Em mà là cá thì anh đã bắt em sinh một trăm đội bóng rồi.

- Cậu… _ cô cau có.

- Không nhưng gì hết, quyết định vậy đi! _ cậu nói rồi kéo cô vào ôm lấy.

Co lại đẩy mạnh cậu ra.

- Không bao giờ.

Cậu lại ôm cô vào.

Cô lại đẩy cậu ra rồi lừ mắt nhìn.

Cậu lấy vẻ nghiêm chỉnh. Cầm lấy tay cô, cậu nhìn thẳng vào đôi mắt cô.

Cô cũng nhìn vào đôi mắt của cậu, đợi chờ cậu nói gì đó.

- Na à!

- Hửm?

- Mình…

- … Sao?

- Mình…

- …

- Mình về phòng đi!?

Cô đơ mặt nhìn cậu.

- Nha!? _ cậu hỏi lại.

- KHÔNG! _ cô mấm môi.

https://thuviensach.vn

- Tại sao?

- Không thích.

- Không về sao sản xuất gà con.

- Gì? Cậu kêu tớ về để để sản xuất á?

- À không không, anh lạnh nên muốn về giường.

- Cậu…

- Về nha!?

- Hứ… _ cô nguýt cậu cháy mắt rồi bỏ đi.

Cậu chạy đến kéo tay cô lại rồi vác cô lên vai.

- Thả tớ ra! _ cô dãy dụa rồi quát lên.

- Ai bảo em không nghe lời cơ.

- Thả xuống mau.

- Yên nào. _ cậu đánh vào mông cô.

- Đau tớ.

- Thế có nghe lời anh không?

- …

- Có không?

- Có có!

- Có ngoan ngoãn không?

https://thuviensach.vn

- Có!

- Có còn cãi anh không?

- Có!

“Đét” _ cậu lại đánh vào mông cô.

- À không không!

- Thật không?

- Thật!

Cậu dừng lại rồi thả cô xuống.

- Phải thế mới ngoan chứ. Vậy anh mới thương biết chưa!?

- Ờ, biết.

- Ngoan.

- Ngoan này. _ cô vừa nói vừa đá mạnh vào ống chân cậu rồi bỏ chạy hết tốc độ.

- ÁÁÁ… _ cậu ôm lấy chân nhảy tưng tưng. – TRẦN NA NAAAAA!!! Em đứng lại cho anh! _ cậu quát lớn.

- Lè. _ cô quay lại lè nhưu trêu ngươi cậu.

- Được lắm. _ cậu cười nham hiểm rồi làm động tác quẹt mũi như Lý Tiểu Long. – Em yêu! Anh đến với em đây.

……..

∞ ♥ ∞

https://thuviensach.vn

Hạnh phúc không dễ tìm nhưng cũng không khó kiếm.

Hạnh phúc không phải là một điểm đến mà là một hành trình mà bạn đang đi.

Hãy nhận ra Hạnh phúc từ những điều nhỏ nhoi nhất của cuộc sống thường ngày! Hãy biết tự thỏa mãn cho bản thân mình, biết tự hài lòng và vui vẻ từ những điều nhỏ nhoi ấy! Đừng mải kiếm tìm thứ gì đó mà để Hạnh phúc tuột mất khỏi tầm tay!

Hạnh phúc có thể chỉ là bình thường khi ta có nó sẵn bên cạnh. Nhưng khi ta để vụt mất nó, thì Hạnh phúc lại trở thành một thứ xa xỉ mà ta không thể với tới!

Để Hạnh phúc ra đi rất dễ!

Nhưng để tìm một Hạnh phúc thì rất khó!!

Và để giữ cho Hạnh phúc ấy mãi bên ta lại càng khó hơn!!!

Hạnh phúc thật muôn màu…

Chúc các bạn Hạnh phúc trong cuộc sống!!!

———

“Rầm” _ một vụ tai nạn xảy ra…

- Này cái cậu kia, mắt để đâu mà không thèm nhìn đường hả? _ một cô bé trợn mắt.

- Ai bảo cậu đi không thèm nhìn đường báo hại tôi đâm trúng. _ cậu bé đanh lại.

- Hơ, hớ hớ… Cậu ăn nói thế mà được à?

https://thuviensach.vn

- Chứ nói sao mới là nói?

- Rõ ràng là cậu đi sai còn nói thế được hả?

- Thế thì sao nào?

- Cậu không biết à? Vậy để tôi dạy cậu nhé!?

- Không cần.

- Cậu là con cái nhà ai mà ba mẹ cậu không dạy cậu phép lịch sự hay lễ nghĩa gì thế hả?

- Tôi là con ai thì liên quan gì tới cậu.

- Chậc chậc, không biết họ là ai, như thế nào, nhưng thật thương cho họ vì đã có đứa con như cậu.

- Cậu đừng thấy tôi hiền rồi lấn tới nghe chưa. Nói tôi sao cũng được, đừng lôi ba mẹ tôi ra để nói.

- Thế ba mẹ cậu là ai? Ở đâu? Người như thế nào dạ? _ cô bé đá đểu.

- Không cần ba mẹ tôi, chỉ cần anh chị tôi thôi cũng đủ cho cậu sợ mà tè ra quần rồi.

- Hớ. Chừng nào thấy rồi hãy tính. Mà tôi không quan tâm, chỉ quan tâm ba mẹ cậu thôi.

- Cậu… hứ, nghe cho kĩ đây, ba tôi là Hoàng Gia Bảo, mẹ tôi là Trần Na Na, biết chưa? Cậu mà dám đụng tới tôi thì họ sẽ không để cậu yên đâu.

- Thế muốn làm gì tôi nào? _ cô bé khoanh tay, vênh mặt.

Cậu cũng chả vừa, cũng khoanh tay rồi gầm gừ, đanh mặt lại.

https://thuviensach.vn

ooooo

Biết đâu lại có một câu chuyện hay về thế hệ này nhỉ!?!?!?…

https://thuviensach.vn